

WILLIAM
WORDSWORTH

Udvalgte digte

Bind 2

Engelsk-dansk udgave

En prosaoversættelse

WILLIAM WORDSWORTH

Udvalgte digte

Bind 2

Engelsk-dansk udgave

En prosaoversættelse ved
Glenn Madsen

København
2020

William Wordsworth: Udvalgte digte: bind 2.
Oversættelse, indledning og noter bag i bogen
© Glenn Madsen. København 2020.
Alle rettigheder forbeholdes.

William Wordsworth
4. april 1770 - 7. april 1850

INDHOLD

FORORD	11
Til en sanglærke [1802]	14
Spurvens rede [1802]	14
Til en sommerfugl („Bliv her hos mig”) [1802]	16
Til gøgen [1802]	16
„Mit hjerte jubler, når jeg ser ” [1802]	18
Den grønne tornirisk [1802]	20
Til tusindfryden („Da jeg var ung”) [1802]	22
Til tusindfryden („Lykkelige blomst”) [1802]	26
Til den samme blomst („Med kun lidt at gøre her”) [1802]	26
Til en sommerfugl („Jeg har nu iagttaget dig”) [1802]	30
Vorteroden („Stedmoderblomster, liljer”) [1802]	30
Beslutsomhed og uafhængighed [1802]	34
Strofer: skrevet i mit lommeeksemplar [1802]	42
„Solen har længe været nede” [1802]	44
Personlig snak [1802]	46
At rejse [1802]	48
Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger [1802]	50
„Verden er for meget for os” [1802]	50
„Det er ikke en ånd, der er fløjet” [1802]	50
„Det er en smuk aften” [1802]	52
Til erindring om Raisley Calvert [1802]	52
„Havet var bestrøet med skibe” [1802]	54
„Højt elskede dal” [1802]	54
„Bæk, hvis selskab digtere søger” [1802]	54
Digtet på Westminster Bridge [1802]	56
Til søvnen („En flok får ...”) [1802]	56
„Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum” [1802]	58
„Dette blev sagt” [1802]	58
<i>Fra</i> Digte tilegnet national uafhængighed og frihed	60
1. Digtet på stranden, nær Calais [1802]	60
2. Calais, august 1802	60
3. Digtet nær Calais [1802]	62
4. 1801 [1802]	62
5. Calais, 15. august, 1802	62
6. Om udslettelsen af den venetianske republik [1802]	64
7. Kongen af Sverige [1802]	64
8. Til Toussaint l’Ouverture [1802]	66
9. 1. september 1802	66
10. Digtet i dalen nær Dover [1802]	68
11. September, 1802. Nær Dover	68
12. En brites tanker om Schweiz’ undertvingelse [1806-7]	68

INDHOLD

13. Skrevet i London, september 1802	70
14. London 1802	70
15. „Store mænd har været blandt os”	72
16. „Det er ikke til at tro at britisk friheds flod” [1802]	72
17. „Når jeg har husket, hvad der har tæmmet” [1802]	72
18. Oktober, 1803 („Man kunne tro”) [1807]	74
19. „Der findes en trældom, som er værre” [1802]	74
20. Oktober, 1803 („I disse tider”) [1807]	76
21. „England! tiden er kommet” [1802]	76
22. Oktober, 1803 („Når jeg, idet jeg betragter”) [1807]	76
23. Til mændene i Kent, oktober 1803 [1803]	78
24. „Hvad så om vort antal kun dårligt kan byde” [1802/37]	78
25. Verslinjer om den forventede invasion [1803]	80
26. Foregribelse [1803]	80
Til en pige fra højlandet [1803]	82
Ubesøgte Yarrow [1803]	86
„Hun var et frydens drømmesyn” [1803]	88
Vorteroden [1803]	90
Ode: Antydninger om udødelighed [1802-4]	92
Ode til pligten [1804-7]	102
„Hvem kunne tro at denne klippeblok” [1804]	106
„Jeg vandrede ensom som en sky” [1804]	108
„Der var et sted.” – Et fragment. [1804]	108
Stilet til min datter Dora, som spæd [1804]	110
Vaudracour og Julia [1804]	114
Den Franske Revolution [1804]	128
Simplonpasset [1804?]	130
Til tusindfryden („Yndige blomst”) [1805]	130
Elegiske vers, til minde om min bror [1805]	134
Går De vestpå? [1805]	140
Den enlige mejer [1805]	142
Elegiske strofer foranlediget af et billede af Peele Castle [1806]	142
Vognmanden [1806]	148
„Ja, det var bjergekkoet” [1806]	188
November 1806	190
„Oh natergal, du er sandelig” [1807]	190
„Svag er menneskets vilje” [1807]	192
„Bemærk de hasselbuske i midten” [1807]	192
Til Thomas Clarkson [1807]	194
Den hvide då fra Rylstone [1807-9]	194
Saint Paul's [1808]	290
Til skyerne [1808]	290
Digtet mens forfatteren var optaget af at skrive en traktat [1808]	296
Skrevet på samme tid og ved samme lejlighed [1808]	296
„Og er det i barske ulærde dale” [1809]	298
Tyrolernes sindelag [1809]	298

INDHOLD

Hofer [1809]	298
Om tyrolesernes endelige underkastelse [1809]	300
Ved synet af et smukt billede [1811]	300
Epistel til Sir George Howland Beaumont [1811]	302
Ved gennemlæsning af epistlen tredive år efter [1841]	314
1811 („Stands her”) [1811]	316
Takstræer [1811-14]	316
Karakteristik af et treårs barn [1811]	318
Gravskrift [1812]	320
En mors stille sorg [1813]	320
November 1813	324
„Hvis i sandhed du får dit lys fra himlen” [1813]	326
„Overrasket af glæde” [1813]	326
Besøget til Yarrow [1814]	326
Ode (Taksigelsesoden) [1815-16]	332
En bøn til jorden, februar 1816	348
Til B. R. Haydon [1815]	350
Wiens belejring, hævet af Johan Sobieski [1816]	350
Foranlediget af slaget ved Waterloo [1816]	352
„Kejsere og konger” [1816]	352
„Lån mig din hånd og led mig lidt videre” [1816]	354
Ode til Lycoris, maj 1817	356
Til den samme [Lycoris] [1817]	358
Forårsode [1817]	362
Digtet en aften af usædvanlig pragt og skønhed [1817]	368
Et vink fra bjergene til visse politiske hyklere [1817]	372
Vildandens rede [1817]	374
Pilgrimmens drøm [1818]	374
Duddonfloden [1818-20]	380
„Jeg iagttog, og har længe iagttaget” [1819]	410
Til en vintergæk [1819]	410
Det hjem søgte træ [1819]	412
Ved Hans Majestæts død [1820]	414
Digtet på bredden af en klippefuld strøm [1820]	414
Brügge („Jeg så Brügge”) [1821]	414
Om at være strandet nær Boulognes havn [1821]	416
Efter landgangen – Doverdalen [1821]	416
<i>Fra</i> Kirkelige skitser [1821]	418
Til Virketrangen [1821]	432
„Ikke kærlighed, ikke krig” [1823]	440
Erindring om billedet af Henrik den ottende [1824]	440
Den brusende elv ved Djævlens Bro [1824]	442
Til – („Lad andre barder synge om engle”) [1824]	442
Til – („Oh langt kærere end lyset og livet er kært”) [1825]	442
Til en sanglærke („Æteriske sanger”) [1825]	444
„Jeg be'r dig ædle frue, lyt” [1826]	444

INDHOLD

„Engang kunne jeg hilse (hvor rolig himlen end var)” [1826]	446
Til S. H. [1827]	450
„Foragt ikke sonetten” [1827]	450
„Der er en nydelse ved digterisk arbejde” [1827]	450
Triaden [1828]	452
Guld- og sølvfisk i en vase [1829]	462
Frihed [1829]	466
Menneskeheden [1829]	472
Om lydens magt [1829]	478
Denne græsplæne, et tæppe overalt levende [1829]	490
Digteren og turtelduen i sit bur [1830]	492
Gensyn med Yarrow [1831]	492
Ved Sir Walter Scotts afrejse fra Abbotsford til Napoli [1931]	498
Primulaen på klippen [1831]	500
Digtet efter at have læst dagens avis [1831]	502
„Den duftende luft er stille” [1832]	502
Ved stranden [1833]	504
Fra et højt punkt på Cumberlands kyst [1833]	506
Advarslen [1833]	508
Til utilitaristerne [1833]	516
Cockermouth by i sigte [1833]	516
Lowther [1833]	516
„Ikke i livets lyse øjeblikke” [1834]	518
„Den blå fjeldryg er blød som en sky” [1834]	520
Linjer inspireret af et portræt af F. Stones pensel [1834]	520
Synet af en farvelagt tegning af paradisfuglen i et album [1835]	528
Foranlediget af et billede af paradisfuglen [1842]	530
Aireyfosdalen [1835]	532
Improviseret udgydelser ved James Hoggs død [1835]	532
Til månen („Stjernernes dronning!”) [1835]	536
„Det forekom mig jeg så en trappe til en trone” [1802]	538
November 1836	538
I Bologna, til minde om de nylige opstande, 1837	540
„Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt” [1838]	542
„Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed” [1838]	542
„En velsignet statsmand er han” [1838]	544
Protest mod hemmelig afstemning [1838]	544
Sonetter om dødsstraf [1839-40]	546
„I mænd i Vesten” [1839]	556
Fattige Robin [1840]	556
Tanker ved Aquapendente [1841]	558
Gøgen ved Laverna [1837-40]	576
I Rom [1841]	582
Med hentydning til forskellige nylige historier og bemærkninger om Den Franske Revolution [1842]	584
Føl for uretten [1842]	586

INDHOLD

Grace Darling [1843]	586
„Skønt poesiens dristige vinge” [1842]	590
„Stolte var I, bjerge” [1844]	592
Pigen fra Westmoreland [1845]	592
„Hvor ligger sandheden?” [1846]	598
„Jeg kender en gammel mand, nødet til at bo” [1846]	598
Illustrerede bøger og aviser [1846]	600
„Hvem glæder sig ikke over at se månen højt oppe” [1846]	600
Sonet (til en firsårig) [1846]	602
„Hvor Nattens Dronning er smuk, der højt oppe” [1846]	602
Ved bredden af et klippefuldt vandløb [1846]	604
PROSA	
<i>Fra</i> Forordet til digte 1815	605
<i>Fra</i> Efterskriftet 1835	612
Brev til Lady Beaumont 21. maj 1807	618
Brev til Catherine Clarkson jan. 1815	624
WORDSWORTHS EGEN KLASSIFIKATION	628
TEKSTEN TIL WORDSWORTHS MINDESMÆRKE	636
NOTER TIL DE ENKELTE DIGTE	637
LITTERATUR	668
REGISTER OVER DANSKE TITLER OG ENGELSKE TITLER OG ENGELSKE FØRSTELINJER	671

FORORD

Den her foreliggende oversættelse er en prosaoversættelse og *ikke* en gendigtning. Linjeindelingen er i overensstemmelse med den engelske tekst, men undtagelsesvis er der foretaget linjeombytninger af hensyn til naturligheden af det danske sprog; dog man skulle uden vanskelighed kunne bruge oversættelsen i forbindelse med læsning af originalen;

De tre bind tilsammen indeholder alle Wordsworths skønlitterære hovedværker, samt en lang række mindre digte. Endvidere er der uddrag af hans prosa.

Alle bibelcitater er fra den danske oversættelse 1931/48.

Mile, og *yard* er omsat til metersystemet.

Med mindre andet er nævnt er det Wordsworths sidste udgave af sine digte, der er benyttet. De engelske tekster er hentet fra nettet, med mindre andet er nævnt. Disse tekster er eftersat ved hjælp af moderne udgaver.

Dateringerne af digtene er i langt de fleste tilfælde forenklet til et enkelt årstal og stammer alle fra de engelske udgaver.

Bemærk venligst: dette er ikke en udgave af Wordsworths værker, men en dansk prosaoversættelse med vedlagte originaltekster.

Indledningen findes i første bind.

I denne opdatering er det engelske *imagination* konsekvent oversat med 'indbildningskraft' og det engelske *fancy* med 'fantasi'.

Glenn Madsen 2020.

Ved denne opdatering bliver det engelske *fancy* med det danske ord *fantasi* eller *forestillingsevne*, og det engelske *imagination* oversættes med det danske ord *fantasi* eller *indbildningskraft*. Kun hvor Wordsworth tillægger de to ord forskellig betydning, oversættes *fancy* med *forestillingsevne* og *imagination* med *indbildningskraft* eller *skabende fantasi*.

To a Sky-Lark

Up with me! up with me into the clouds!
For thy song, Lark, is strong;
Up with me, up with me into the clouds!
Singing, singing.
With all the heavens about thee ringing,
Lift me, guide me, till I find
That spot which seems so to thy mind!

I have walked through wildernesses dreary,
And today my heart is weary;
Had I now the soul of a Faery,
Up to thee would I fly. 10
There is a madness about thee, and joy divine
In the song of thine;
Up with me, up with me, high and high,
To thy banqueting-place in the sky!

Joyous as morning,
Thou art laughing and scorning;
Thou hast a nest, for thy love and thy rest:
And, though little troubled with sloth,
Drunken Lark! thou wouldn't be loth 20
To be such a traveller as I.

Happy, happy liver!
With a soul as strong as a mountain river,
Pouring out praise to the Almighty Giver,
Joy and jollity be with us both!

Hearing thee, or else some other,
As merry a brother,
I on the earth will go plodding on,
By myself, cheerfully, till day is done.

The Sparrow's Nest

Look, five blue eggs are gleaming there!
Few visions have I seen more fair,
Nor many prospects of delight
More pleasing than that simple sight!
I started, seeming to espy
The home and sheltered bed,
The sparrow's dwelling, which, hard by
My father's house, in wet or dry,

Til en sanglærke

Lad mig komme op! op mellem skyerne!
thi din sang, lærke, er stærk;
lad mig komme op, op mellem skyerne!
syngende, syngende,
med alle himlene klingende omkring dig,
løft mig, før mig, indtil jeg finder
det sted som synes at være sådant for dig!

Jeg har vandret gennem triste øde egne,
og i dag er mit hjerte træt;
havde jeg en sjæl som en fe,
ville jeg flyve op til dig.
Der er galskab ved dig og guddommelig
glæde i den sang, du synger;
lad mig komme op, lad mig komme op,
højt, højt op til din banquet i himlen!

10

Frydefuld som morgenen,
leer du og forsmår;
du har en rede til din mage og dine unger:
og skønt, lidt besværet af ladhed,
berusede lærke! ville du ikke væmmes
ved at være sådan en rejsende som mig.
Lykkelige, lykkelige væsen!
med en sjæl så stærk som en bjergflod,
der øser lovprisning ud til den almægtige Giver,
lad os begge være glade og muntre!

20

Mens jeg hører dig eller en anden
ligeså lystig bror, vil jeg af mig selv,
i godt humør, møjsommeligt
trave videre på jorden, til dagen er forbi.

Spurvens rede

Se, fem blå æg glimter der!
få ting har jeg set, der var skønnere,
heller ikke mange herlige udsigter
mere behagelige end dette enkle syn!
Det gav et sæt i mig, da jeg åbenbart havde
opdaget hjemmet og den beskyttede seng,
spurvens bolig, som tæt ved
min fars hus, i regnvejrs og tørvejr,

My sister Emmeline and I
Together visited. 10

She looked at it as if she feared it;
Still wishing, dreading to be near it:
Such heart was in her, being then
A little prattler among men.
The blessing of my later years
Was with me when a boy;
She gave me eyes, she gave me ears;
And humble cares, and delicate fears;
A heart, the fountain of sweet tears;
And love, and thought, and joy. 20

To a Butterfly

Stay near me — do not take flight!
A little longer stay in sight!
Much converse do I find in thee,
Historian of my infancy!
Float near me; do not yet depart!
Dead times revive in thee:
Thou bring'st, gay creature as thou art!
A solemn image to my heart,
My father's family!

Oh! pleasant, pleasant were the days,
The time, when, in our childish plays,
My sister Emmeline and I
Together chased the butterfly!
A very hunter did I rush
Upon the prey: — with leaps and springs
I followed on from brake to brush;
But she, God love her! feared to brush
The dust from off its wings. 10

To the Cuckoo

O blithe newcomer! I have heard,
I hear thee and rejoice.
O Cuckoo! shall I call thee bird,
Or but a wandering voice?

min søster Emmeline og*
jeg besøgte. 10

Hun så ud, som om hun var bange for den;
både ønskede og frygtede at være den nær:
sådan mod var der i hende, som den lille
sludremund hun dengang var.
Mine senere dages velsignelse
var hos mig, da jeg var dreng;
hun gav mig øjne, hun gav mig øre;
og ydmyg hensynsfuldhed, og sarte bekymringer;
et hjerte, blide tåres kilde;
og kærlighed, og omtanke, og glæde. 20

Til en sommerfugl

Bliv her hos mig — flyv ikke bort!
forbliv lidt længere i syne
et gammelt bekendtskab er du,
min barndoms historiker!
svæv herhen, tag ikke af sted endnu!
døde tider vågner til live i dig:
du sender, lystige skabning som du er!
et højtideligt billede til mit hjerte
af min fars familie.

Oh! herlige, herlige var de dage, 10
den tid, da i vor barnlige lege,
min søster Emmeline og jeg
sammen jagtede sommerfuglen!
Som en sand jæger fór jeg
efter byttet: — med hop og spring
fulgte jeg efter fra bregne til busk;
men hun, må Gud elske hende! var bange
for at komme til at feje støvet af dets vinger.

Til gøgen

Oh lystige nyankomne! jeg har hørt,
jeg hører dig og fryder mig:
Oh gøg! skal jeg kalde dig fugl
eller blot en omvandrende stemme?

* Emmeline: hans søster Dorothy.

THE CUCKOO

While I am lying on the grass
Thy twofold shout I hear,
From hill to hill it seems to pass,
At once far off, and near.

Through babbling only to the vale,
Of sunshine and of flowers, 10
Thou bringest unto me a tale
Of visionary hours.

Thrice welcome, darling of the Spring!
Even yet thou art to me
No bird, but an invisible thing,
A voice, a mystery;

The same whom in my schoolboy days
I listened to; that cry
Which made me look a thousand ways
In bush, and tree, and sky. 20

To seek thee did I often rove
Through woods and on the green;
And thou wert still a hope, a love;
Still longed for, never seen.

And I can listen to thee yet;
Can lie upon the plain
And listen, till I do beget
The golden time again.

O blessèd bird! the earth we pace
Again appears to be 30
An unsubstantial, faery place;
That is fit home for Thee!

“My heart leaps up when I behold”

My heart leaps up when I behold
A rainbow in the sky:
So was it when my life began;
So is it now I am a man;
So be it when I shall grow old,
Or let me die!
The child is father of the man;

Mens jeg ligger I græsset,
hører jeg dit dobbelte råk:
det synes at bevæge sig fra bakke til bakke,
på en gang langt borte og nær ved!

Skønt det er dalen, du pludrer til,
om solskin og blomster, 10
bringer du mig en fortælling
om visionære stunder.*

Tre gange velkommen, du forårets yndling!
selv nu er du for mig ikke nogen fugl,
men en usynlig ting,
en stemme, et mysterium;

Den samme jeg lyttede til,
da jeg som dreng gik i skole; det skrig
som fik mig til søge tusinde steder;
i busk, og træ, og himmel. 20

For at finde dig strejfede jeg ofte om
i skove og på grønningen;
og du var hele tiden et håb, en kæreste;
stadig eftertragtet, aldrig set!

Og jeg kan endnu lytte til dig;
kan ligge på den åben mark
og lytte, indtil den gyldne
tid atter fødes inden i mig.

Oh velsignede fugl! jorden vi går på
forekommer igen at være 30
et uvirkeligt, eventyragtigt sted;
som er et passende hjem for dig!

„Mit hjerte jubler, når jeg ser”

Mit hjerte jubler, når jeg ser
en regnbue på himlen:
sådan var det, da mit liv begyndte;
sådan er det nu, jeg er en mand,
lad det være sådan, når jeg bliver gammel,
eller lad mig dø!
Barnet er far til manden;

* visionære: stunder af visionær eller muligvis synsk karakter.

'And I could wish my days to be
Bound each to each by natural piety.

The Green Linnet

Beneath these fruit-tree boughs that shed
Their snow-white blossoms on my head,
With brightest sunshine round me spread
Of spring's unclouded weather,
In this sequestered nook how sweet
To sit upon my orchard-seat!
And birds and flowers once more to greet,
My last year's friends together:

One have I marked, the happiest guest
In all this covert of the blest: 10
Hail to thee, far above the rest
In joy of voice and pinion,
Thou, Linnet! in thy green array,
Presiding Spirit here to-day,
Dost lead the revels of the May,
And this is thy dominion.

While birds, and butterflies, and flowers
Make all one band of paramours,
Thou, ranging up and down the bowers,
Art sole in thy employment; 20
A life, a presence like the air,
Scattering thy gladness without care,
Too blessed with any one to pair,
Thyself thy own enjoyment.

Amid yon tuft of hazel trees,
That twinkle to the gusty breeze,
Behold him perched in ecstasies,
Yet seeming still to hover;
There! where the flutter of his wings
Upon his back and body flings 30
Shadows and sunny glimmerings,
That cover him all over.

My dazzled sight he oft deceives
A brother of the dancing leaves;
Then flits, and from the cottage-eaves
Pour forth his song i gushes;

og jeg kunne ønske mine dage var
bundet til hinanden i naturlig gudsfrygt.

Den grønne tornirisk

Under disse frugttræsgrene som
kaster deres snehvide blomster på mit hoved
med det mest strålende solskin
af vårens skyfri vejr udbredt omkring mig,
i denne afsondrede krog hvor skønt
at sidde på min plads i frugthaven
og endnu engang på samme tid hilse fugle
og blomster, mine venner fra sidste år:

Én har jeg lagt mærke til, den lykkeligste gæst
i hele dette tilflugtssted for de velsignede: 10
hil dig, langt over de andre hvad angår
glæde over stemme og vinge,
Du, tornirisk! i din grønne dragt,
præsiderende Ånd her i dag,
leder majs festligheder,
og dette er dit rige.

Medens fugle og sommerfugle og blomster
alle udgør én elskerflok,
er Du, strejfende omkring i løvet,
ene i din beskæftigelse, 20
et liv, en tilstedeværelse som luften,
idet du ubekymret spreder din glæde,
for velsignet til at danne par med nogen,
din fornøjelse er dig selv

Se ham sidde blandt klynger af
hasseltræer, der blinker til den
ustadige brise, henrykt,
dog som om han stadig svæver;
der! hvor hans vingers flagren,
på ryg og krop, kaster 30
skygger og solrige glimt,
der dækker ham over det hele.

Han narrer ofte mit forblændede syn,
en bror til det dansende løv;
flyver så, og fra hyttens tagskæg
lader sin sang vælde frem:

As if by that exulting strain
He mocked and treated with disdain
The voiceless Form he chose to feign,
While fluttering in the bushes

To the Daisy

In youth from rock to rock I went,
From hill to hill, in discontent
Of pleasure high and turbulent,
Most pleased when most uneasy;
But now my own delights I make,
My thirst at every rill can slake,
And gladly Nature's love partake
Of Thee, sweet Daisy.

Thee Winter in the garland wears 10
That thinly shades his few grey hairs;
Spring parts the clouds with softest airs;
That she may sun thee;
Whole summer fields are thine by right;
And Autumn, melancholy Wight!
Doth in thy crimson head delight
When rains are on thee.

In shoals and bands, a morrice train,
Thou greet'st the traveller in the lane;
Pleased at his greeting thee again;
Yet nothing daunted, 20
Nor grieved if thou be set at naught;
And oft alone in nooks remote
We meet thee, like a pleasant thought,
When such are wanted.

Be violets in their secret mews
The flowers the wanton Zephyrs chuse;
Proud be the rose, with rains and dews
Her head impearling;
Thou liv'st with less ambitious aim,
Yet hast not gone without thy fame; 30
Thou art indeed by many a claim
The poet's darling.

If to a rock from rains he fly,
Or, some bright day of April sky,
Imprisoned by hot sunshine lie

som om han ved denne triumferende lyd
spottede og behandlede den stumme skikkelse
med ringeagt, han valgt at give sig ud for,
mens han flagrede blandt buskene.

Til tusindfryden

Da jeg var ung gik jeg fra klippe til klippe,
fra bakke til bakke i stærke
og stormfulde nydelsers utilfredshed,
mest fornøjet når mest urolig;
men nu skaffer jeg mine egne glæder,
jeg slukker min tørst ved enhver lille bæk,
og tager gladelig del i Naturens kærlighed
til dig, yndige tusindfryd.

Dig klæder vinteren i blomsterkransen, 10
som kaster en let skygge på hans få grå hår;
våren adskiller skyerne med de blideste vinde;
for at hun kan skinne på dig.
hele sommermarker er dine med rette;
og efteråret, melankolske væsen!
fryder sig over dit højrøde hoved
når regnen ligger på dig.

I flokke og grupper, et følge i narredans,
hilser du den rejsende på vejen;
glad over han hilser dig igen;
dog er du uforfærdet, og det bekymrer 20
dig heller ikke hvis du tilsidesættes;
og ofte møder vi dig alene i
afsides kroge, som en behagelig tanke,
når sådanne er ønsket.

Lad violerne i deres skjulte indelukker
være de blomster, som lunefulde zefyrer vælger;
lad rosen være stolt, når regn og dug
perlesmykker hendes hoved;
du lever med mindre højtflyvende mål, 30
dog ikke uden din berømmelse;
og med de mange krav du gør på det,
er du i sandhed digterens øjsten.

Hvis han flygter for regnen til en klippe,
eller han en strålende dag, under aprilhimlen,
ligger indespærret af det hede solskin

Near the green holly,
And wearily at length should fare;
He need but look about, and there
Thou art! a friend at hand, to scare
His melancholy. 40

A hundred times, by rock or bower,
Ere thus I have lain couched an hour,
Have I derived from thy sweet power
Some apprehension;
Some steady love; some brief delight;
Some memory that had taken flight;
Some chime of fancy wrong or right;
Or stray invention.

If stately passions in me burn,
And one chance look to thee should turn, 50
I drink out of an humbler urn
A lowlier pleasure;
The homely sympathy that heeds
The common life, our nature breeds
A wisdom fitted to the needs
Of hearts at leisure.

Fresh-smitten by the morning ray,
When thou art up, alert and gay,
Then, chearful flower! my spirits play
With kindred gladness: 60
And when, at dusk, by dews opprest
Thou sink'st, the image of thy rest
Hath often eased my pensive breast
Of careful sadness.

And all day long I number yet,
All seasons through another debt,
Which I wherever thou art met,
To thee am owing;
An instinct call it, a blind sense;
A happy, genial influence,
Coming one knows not how nor whence, 70
Nor whither going.

Child of the year! that round dost run
Thy pleasant course, – when day's begun
And ready to salute the sun
As lark or leveret,

nær den grønne kristtorn,
og træet langt om længe vil gå;
behøver han blot at se sig omkring, og der
er Du! en ven ved hånden, til at skræmme
hans melankoli bort. 40

Hundrede gange, ved en klippe eller en løvhytte,
førend jeg således har ligget og hvilet mig en time,
har jeg modtaget fra din skønne kraft
en eller anden indsigt;
en rolig kærlighed; en kortvarig fryd;
en erindring der har fået flugt;
en klang af fantasi, forkert eller rigtig;
eller et vildfarent påfund.

Hvis stolte lidenskaber brænder i mig, og jeg
tilfældigvis kommer til at kastede et blik på dig, 50
drikker jeg fra et ydmygere bæger
en enklere glæde;
den jævne medfølelse, som giver agt
på det almindelige liv, opfostrer i vor natur
en visdom, der passer til de
behov hjerter i ro og mag har.

Når jeg ser dig rammes af morgenstrålen,
og du står op, rask og munter,
så, glade blomst! bringes jeg
i et lignende humør; 60
og når du i skumringen trykket af dug
synker mod jorden, har billedet af din hvile,
ofte lettet mit tungsindige hjerte,
for bekymret tristhed.

Og hele dagen lang, gennem alle årstider
tæller jeg endnu en gæld,
som jeg, hvor jeg end møder dig,
skylder dig;
kald det et instinkt, en blind sans;
en lykkelig, venlig indflydelse, der kommer 70
uden at nogen ved hvordan eller hvorfra,
eller hvor den går hen.

Barn af året! som går din
din behagelige gang, – når dagen begynder
og parat til at hilse solen
som en lærke eller en morgenharekilling,

Thy long-lost praise thou shalt regain;
Nor be less dear to future men
Than in old time; – thou not in vain
Art Nature's favorite.

To the Daisy

Bright flower! whose home is everywhere,
Bold in maternal Nature's care,
And all the long year through the heir
Of joy and sorrow;
Methinks that there abides in thee
Some concord with humanity,
Given to no other flower I see
The forest through!

Is it that Man is soon deprest?
A thoughtless thing! who, once unblest, 10
Does little on his memory rest,
Or on his reason,
And thou wouldst teach him how to find
A shelter under every wind,
A hope for times that are unkind
And every season?

Thou wander'st the wide world about,
Unchecked by pride or scrupulous doubt,
With friends to greet thee, or without,
Yet pleased and willing; 20
Meek, yielding to the occasion's call,
And all things suffering form all,
Thy function apostolical
In peace fulfilling.

To the Same Flower

With little here to do or see
Of things that in the great world be,
Daisy! again I talk to thee,
For thou art worthy,
Thou unassuming common-place
Of Nature, with that homely face,
And yet with something of a grace,
Which love makes for thee!

lovprises skal du atter, og ikke
mindre elskes af fremtidens mennesker
end i gamle dage; – du er ikke uden grund
Naturens yndling.

Til tusindfryden

Lykkelige blomst! hvis hjem er allevegne,
stolt i den moderlige naturs omsorg,
og hele det lange år arving til
glæde og sorg;
jeg tro, at der i dig bor en eller
anden samklang med menneskeheden,
som ikke er skænket nogen
anden blomst i hele skoven!

Er mennesket hurtigt til at bliver nedtrykt?
er det en tankeløs ting, som, først ulykkelig, 10
kun støtter sig lidt til sin erindring
og til sin fornuft,
så vil du lære ham, hvordan han
kan finde beskyttelse for enhver vind,
et håb i uvenlige tider,
og i enhver årstid.

Du vandrer omkring i den vide verden,
uhindret af stolthed eller ængstelig tvivl,
med venner til at hilse dig, eller uden, 20
dog tilfreds og beredt;
ydmyg, idet du giver ved enhver
anledning og tåler alt fra alle,
din apostolske opgave.
udfører du i fred

Til den samme blomst

Med kun lidt at gøre her eller se
af det, som findes i den store verden,
taler jeg igen til dig, tusindfryd!
for du er værdig dertil,
du naturens fordringsløse og
almindelige ting, med dette ordinære ansigt,
og dog med en vis ynde,
som kærligheden skaber for dig.

TO THE SAME FLOWER — TO THE DAISY

Oft on the dappled turf at ease
I sit, and play with similes, 10
Loose types of things through all degrees,
Thoughts of thy raising:
And many a fond and idle name,
I give to thee, for praise or blame,
As is the humour of the game
While I am gazing.

A nun demure of lowly port;
Or sprightly maiden, of Love's court,
In thy simplicity the sport
Of all temptations; 20
A queen in crown of rubies drest;
A starveling in a scanty vest;
Are all, as seems to suit thee best,
Thy appellations.

A little Cyclops with one eye
Staring to threaten and defy,
That thought comes next — and instantly
The freak is over,
The shape will vanish — and behold
a silver shield with boss of gold, 30
That spreads itself, some faery bold
In fight to cover!

I see thee glittering from afar —
And then thou art a pretty star;
Not quite so fair as many are
In heavens above thee!
Yet like a star, with glittering crest,
Self-poised in air thou seem'st to rest; —
May peace come never to his nest,
Who shall reprove thee! 40

Bright *Flower!* for by that name at last,
When all my reveries are past,
I call thee, and to that cleave fast,
Sweet silent creature!
That breath'st with me in sun and air,
Do thou, as thou art wont, repair
My heart with gladness, and a share
Of thy meek nature!

Tit sidder jeg i ro og mag på den spraglede
grønsvær og leger med sammenligninger,
vidtløftige ting af alle grader, 10
tanker om at ophøje dig:
og jeg giver dig mange kærlige og
ligegyldige navne til ros eller dadel,
som legens humør nu er,
mens jeg betragter dig.

En ærbar nonne med beskeden holdning,
eller en livlig pige ved kærlighedens hof,
i din enfoldighed offer 20
for alle fristelser;
en dronning iklædt en krone af rubiner,
en mager person i en tarvelig jakke,
er alle betegnelser,
som synes at passe bedst til dig.

En lille kyklop med et øje,
der stirrer for at true eller trodse,
den tanke kommer bagefter – og øjeblikkeligt
er indfaldet forbi,
formen vil forsvinde – og se! 30
et sølvskjold med en guldknop,
bredt ud for at dække
en dristig fe i kamp.

Jeg ser dig glimte langt borte –
og så er du en nydelig stjerne,
ikke helt så køn som mange
på himlen over dig er!
dog lig en stjerne med skinnende manke
synes du at hvile, mens du balancerer i luften; –
gid fred aldrig komme til hans rede,
som vil irttesætte dig! 40

Lykkelige *blomst!* thi det navn,
når alle mine drømmerier er ovre,
vil jeg til sidst kalde dig, og holde fast ved det,
yndige tavse skabning!
som ånder med mig i sol og luft;
gør du, som du plejer, fyld igen
mit hjerte med glæde og en del
af din ydmyge natur.

To a Butterfly

I've watched you now a full half-hour,
Self-poised upon that yellow flower;
And, little butterfly! indeed
I know not if you sleep or feed.
How motionless! — not frozen seas
More motionless! and then
What joy awaits you, when the breeze
Hath found you out among the trees,
And calls you forth again!

This plot of orchard-ground is ours;
My trees they are, my Sister's flowers;
Here rest your wings when they are weary;
Here lodge as in a sanctuary!
Come often to us, fear no wrong;
Sit near us on the bough!
We'll talk of sunshine and of song,
And summer days, when we were young;
Sweet childish days, that were as long
As twenty days are now.

10

To the small Celandine

Pansies, lilies, kingcups, daisies,
Let them live upon their praises;
Long as there's a sun that sets,
Primroses will have their glory;
Long as there are violets,
They will have a place in story:
There's a flower that shall be mine,
'Tis the little Celandine.

Eyes of some men travel far
For the finding of a star;
Up and down the heavens they go,
Men that keep a mighty rout!
I'm as great as they, I trow,
Since the day I found thee out,
Little flower! — I'll make a stir,
Like a sage astronomer.

10

Modest, yet withal an Elf
Bold, and lavish of thyself;

Til en sommerfugl

Jeg har nu en fuld halv time iagttaget dig,
siddende på den gule blomst i fuldstændig ro;
og lille sommerfugl! sandelig
jeg ved ikke, om du sover eller æder.
Hvor ubevægelig! — frosne have er ikke
mere ubevægelige! og hvilken glæde
venter dig så ikke, når brisen har
opdaget dig mellem træerne
og kalder dig frem igen!

Dette stykke frugthave er vores;
træerne er mine, blomsterne min søsters;
stands her hvornår du end er træt,
og hvil dig som på et fredhelligt sted!
kom ofte til os, frygt intet ondt;
sid i nærheden af os på grenen!
vi vil tale om solskin og om sange;
og sommerdage da vi var unge,
yndige barnlige dage, der var så lange
som tyve dage er nu!

10

Til vorteroden

Stedmoderblomster, liljer, engkabbelejer,
tusindfryd, lad dem leve af den ros de får;
så længe der er en sol som går ned
vil primulaerne have deres pragt;
så længe der er violer,
vil de have deres plads i historien:
der er en blomst som skal være min,
det er den lille vorterod.

Nogle menneskers blikke rejser
langt for at finde en stjerne;
de bevæger sig op og ned af himlen,
mænd der holder et mægtigt hof!
jeg er ligeså stor som de er, tro jeg,
siden den dag jeg opdagede dig,
lille blomst! — jeg vil lave et røre
som en vis astronom.

10

Beskeden, dog helt igennem en alf
dristig og ødsel af dig, siden vi

THE SMALL CELANDINE

Since we needs must first have met
I have seen thee, high and low, 20
Thirty years or more, and yet
'Twas a face I did not know;
Thou hast now, go where I may,
Fifty greetings in a day.

Ere a leaf is on a bush,
In the time before the thrush
Has a thought about her nest,
Thou wilt come with half a call,
Spreading out thy glossy breast
Like a careless Prodigal; 30
Telling tales about the sun,
When we've little warmth, or none.

Poets, vain men in their mood!
Travel with the multitude:
Never heed them; I aver
That they all are wanton wooers;
But the thrifty cottager,
Who stirs little out of doors,
Joys to spy thee near her home; 40
Spring is coming, Thou art come!

Comfort have thou of thy merit,
Kindly, unassuming Spirit!
Careless of thy neighbourhood,
Thou dost show thy pleasant face
On the moor, and in the wood,
In the lane; — there's not a place,
Howsoever mean it be,
But 'tis good enough for thee.

Ill befall the yellow flowers,
Children of the flaring hours! 50
Buttercups, that will be seen,
Whether we will see or no;
Others, too, of lofty mien;
They have done as worldlings do,
Taken praise that should be thine,
Little, humble Celandine!

Prophet of delight and mirth,
Ill-requited upon earth;
Herald of a mighty band,
Of a joyous train ensuing, 60

første gang nødvendigvis måtte mødes
 har jeg set dig alle vegne, 20
 i tredive år eller mere, og dog
 var det et ansigt jeg ikke kendte;
 du har nu, hvor jeg end går hen,
 halvtreds hilsner på en dag.

Før en busk får blade,
 på den tid hvor droslen endnu
 ikke har tænkt på sin rede,
 blot der kaldes halvt på dig, kommer
 du og breder dit glinsende bryst ud
 som en ubekymret ødeland; 30
 mens du fortæller historier om solen
 når vi kun har lidt varme eller ingen.

Digttere, forfængelige mænd!
 følger med mængden;
 æns dem aldrig, jeg forsikrer dig
 de er alle letfærdige bejlere;
 men den driftige landbo,
 som kun bevæger sig lidt udendørs,
 glæder sig over at opdage dig nær sit hjem,
 foråret kommer, Du er kommet! 40

Dine fortjenester er en trøst for dig,
 venlige, fordringsløse Ånd!
 da du ikke bekymre dig om nabolaget,
 viser du dit behagelige ansigt
 på heden, og i skoven,
 på vejen — der findes ikke noget sted,
 uanset hvor ringe det er,
 uden at det er godt nok til dig.

Ondt tilstøder de gule blomster,
 børn af de flammende timer! 50
 smørblomster, som vil ses,
 enten vi vil se eller ikke;
 også andre med stolte miner;
 de har gjort som verdensbørn gør,
 taget den ros som du skulle have haft,
 lille ydmyge vorterod!

Fryden og munterhedens profet,
 hånet og afvist på jorden!
 budbringer om en mægtig flok,
 om et glædeligt følge, 60

Serving at my heart's command,
Tasks that are no tasks renewing,
I will sing, as doth behove,
Hymns in praise of what I love!

Resolution and Independence

There was a roaring in the wind all night;
The rain came heavily and fell in floods;
But now the sun is rising calm and bright;
The birds are singing in the distant woods;
Over his own sweet voice the Stock-dove broods;
The Jay makes answer as the Magpie chatters;
And all the air is filled with pleasant noise of waters.

All things that love the sun are out of doors;
The sky rejoices in the morning's birth;
The grass is bright with rain-drops; on the moors 10
The hare is running races in her mirth;
And with her feet she from the plashy earth
Raises a mist, that, glittering in the sun,
Runs with her all the way, wherever she doth run.

I was a Traveller then upon the moor,
I saw the hare that raced about with joy;
I heard the woods and distant waters roar;
Or heard them not, as happy as a boy:
The pleasant season did my heart employ:
My old remembrances went from me wholly; 20
And all the ways of men, so vain and melancholy.

But, as it sometimes chanceth, from the might
Of joy in minds that can no further go,
As high as we have mounted in delight
In our dejection do we sink as low;
To me that morning did it happen so;
And fears and fancies thick upon me came;
Dim sadness — and blind thoughts, I knew not, nor could name.

I heard the sky-lark warbling in the sky;
And I bethought me of the playful hare: 30
Even such a happy Child of earth am I;
Even as these blissful creatures do I fare;
Far from the world I walk, and from all care;

idet jeg synger som mit hjerte befaler,
og forfølger mine tanker på de smalle veje,
vil jeg synge, som det sømmer sig,
hymner til at prise det jeg elsker!

Beslutsomhed og uafhængighed

Vinden susede hele natten;
regnen kom tungt og faldt i strømme;
men nu stiger solen op rolig og klar;
fuglene synger i de fjerne skove;
skovduen ruger over sin egen melodiske røst;
skovskaden svarer den snakkende skade;
og hele luften er fyldt med behagelig støj fra vande.

Alt som elsker solen er ude i det fri;
himlen fryder sig over morgenens fødsel;
græsset stråler med regndråber; på mosen
farer haren lystigt af sted; 10
og rejser, med sine fødder, fra den sumpede jord,
en tåge, der, glimtende i solen,
løber sammen med hende, hvor hun end løber.

Jeg vandrede dengang i mosen;
jeg så haren som fór omkring i glæde;
jeg hørte skovene, og de fjerne vande bruse;
eller hørte dem ikke, så lykkelig som en dreng:
den behagelige årstid beskæftigede mit hjerte:
mine gamle erindringer forlod mig helt; 20
og alle menneskers måder, så forgæves og melankolske.

Men, som det undertiden hænder en ånd,
der ikke kan komme videre, at ligeså højt vi
hæver os i fryd ved glædens kraft,
ligeså dybt synker vi i vor modløshed, det var
hvad der skete for mig denne morgen; og i tæt
rækkefølge kom angstfølelser og fantasier; dunkel
tristhed — og blinde tanker, jeg ikke kendte og ikke kunne give navn.

Jeg hørte lærken synge oppe i luften;
og jeg huskede den legesyge hare: 30
netop sådan et jordens lykkelige barn er jeg;
ligesom disse salige skabninger færdes jeg;
jeg går langt borte fra verden og fra al bekymring,

But there may come another day to me,
Solitude, pain of heart, distress, and poverty.

My whole life I have lived in pleasant thought,
As if life's business were a summer mood;
As if all needful things would come unsought
To genial faith, still rich in genial good;
But how can He expect that others should 40
Build for him, sow for him, and at his call
Love him, who for himself will take no heed at all?

I thought of Chatterton, the marvellous Boy,
The sleepless Soul that perished in his pride;
Of Him who walked in glory and in joy
Following his plough, along the mountain-side:
By our own spirits are we deified:
We Poets in our youth begin in gladness;
But thereof come in the end despondency and madness.

Now, whether it were by peculiar grace, 50
A leading from above, a something given,
Yet it befell, that, in this lonely place,
When I with these untoward thoughts had striven,
Beside a pool bare to the eye of heaven
I saw a Man before me unawares:
The oldest man he seemed that ever wore grey hairs.

[My course I stopped as soon as I espied
The Old Man in that naked wilderness:
Close by a pond, upon the further side,
He stood alone: a minute's space I guess
I watched him, he continuing motionless:
To the pool's further margin then I drew;
He being all the while before me full in view]*

As a huge stone is sometimes seen to lie
Couched on the bald top of an eminence;
Wonder to all who do the same espy,
By what means it could thither come, and whence; 60
So that it seems a thing endued with sense:
Like a sea-beast crawled forth, that on a shelf
Of rock or sand repositeth, there to sun itself;

* En strofe fra en tidligere version; hentet fra (Oxford, 262).

men en anden dag kan komme
med ensomhed, hjertesorg, nød og fattigdom.

Hele mit liv har jeg levet i behagelige tanker,
som om livet gik ud på at have sommerhumør;
som om alle nødvendige ting ville komme usøgte
til den muntre tro, stadig rig på livlige goder;
men hvordan kan han forvente, at andre skal 40
bygge for ham, så for ham, og når han beder om det,
elske ham, som ikke vil agte på sig selv?

Jeg tænkte på Chatterton, den forunderlige dreng,*
den søvnløse sjæl der bukkede under for sin egen
stolthed; på ham som går ærefuldt og lykkelig
bagved sin plov, på bjergskrånningen:†
ved vor ånd er vi guddommeliggjorte;
vi digtere begynder i glæde i vor ungdom;
men deraf kommer til sidst håbløshed og galskab.

Nu, enten det var af særlig nåde, 50
en styrelse fra oven eller noget givet,
så hændte det, at på dette ensomme sted,
da jeg havde kæmpet med disse genstridige tanker,
at jeg uventet ved siden af en dam, blotlagt for
himlens øje, så en mand foran mig; den ældste mand,
lod det til, der nogensinde har båret gråt hår.

Jeg standsede så snart jeg opdagede
den gamle mand i denne nøgne ødemark:
tæt ved dammen, ved den fjernere side,
stod han alene. Et minuts tid, gætter jeg på,
betragtede jeg ham, der vedvarende var ubevægelig:
jeg nærmede mig så dammens fjernere kant;
han var hele tiden synlig foran mig.‡

Ligesom man undertiden ser en stor sten ligge
hvilende på en højs nøgne top,
og alle, som ser det, undrer sig over, hvordan
den er kommet der og hvorfra; 60
så den synes at være en ting udrustet med forstand,
som et havdyr der er kravlet op på en klippehylde
eller en sandstrand for at sole sig dér.

* Thomas Chatterton (1752-80), engelsk digter der begik selvmord på grund af fattigdom og mangel på anerkendelse.

† Robert Burns (1759-96), skotsk digter der levede som landmand.

‡ Det underforståede spørgsmål er her: er han virkelig eller er det et syn.

Such seemed this Man, not all alive nor dead,
 Nor all asleep — in his extreme old age:
 His body was bent double, feet and head
 Coming together in life's pilgrimage;
 As if some dire constraint of pain, or rage
 Of sickness felt by him in times long past,
 A more than human weight upon his frame had cast. 70

Himself he propped, limbs, body, and pale face,
 Upon a long grey staff of shaven wood:
 And, still as I drew near with gentle pace,
 Upon the margin of that moorish flood
 Motionless as a cloud the old Man stood,
 That heareth not the loud winds when they call;
 And moveth all together, if it move at all.

At length, himself unsettling, he the pond
 Stirred with his staff, and fixedly did look
 Upon the muddy water, which he coned, 80
 As if he had been reading in a book:
 And now a stranger's privilege I took;
 And, drawing to his side, to him did say,
 "This morning gives us promise of a glorious day."

A gentle answer did the old Man make,
 In courteous speech which forth he slowly drew:
 And him with further words I thus bespake,
 "What occupation do you there pursue?
 This is a lonesome place for one like you."
 Ere he replied, a flash of mild surprise 90
 Broke from the sable orbs of his yet-vivid eyes,

His words came feebly, from a feeble chest,
 But each in solemn order followed each,
 With something of a lofty utterance drest —
 Choice word and measured phrase, above the reach
 Of ordinary men; a stately speech;
 Such as grave Livers do in Scotland use,
 Religious men, who give to God and man their dues.

He told, that to these waters he had come
 To gather leeches, being old and poor: 100
 Employment hazardous and wearisome!
 And he had many hardships to endure:
 From pond to pond he roamed, from moor to moor;

Sådan syntes denne mand at være; hverken ganske i live eller død, heller ikke sovende – i sin høje alderdom.*
 Hans var krop helt bøjet, hoved og fødder havde fundet sammen i deres fælles pilgrimsfærd; som om en eller anden smertes frygtelige tvang eller sygdoms rasen, følt i længst forsvunden tid, havde kastet en mere end menneskelig vægt på hans skikkelse. 70

Han støttede sin krop og lemmer og ansigt til en lang grå stav af skrællet træ: og stadig mens jeg nærmede mig med forsigtige skridt, stod den gamle mand ved randen af dette mosevand, ubevægelig som en sky, der ikke hører de kraftige vindes kalden, og som bevæger sig helt, hvis den overhovedet ville bevæge sig.

Langt om længe flyttede han på sig, idet han rørte op i dammen med sin stav og stirrede stift på det mudrede vand, som han studerede, som om han læste i en bog: og nu benyttede jeg mig af den fremmedes forret; jeg gik tæt hen til ham og sagde:
 „Denne morgen giver løfte om en prægtig dag.” 80

Den gamle mand gav et mildt svar, som han høfligt og langsomt kom frem med: jeg henvendte mig så yderligere til ham:
 „Hvad er det for et arbejde De udfører her? dette er et ensomt sted for én som Dem.”
 Før han svarede brød et glimt af mild overraskelse frem fra hans levende øjnes sorte blik. 90

Hans ord kom svage, fra et svagt bryst, dog fulgte de hinanden i højtidelig orden, klædt i noget af en værdigt foredrag – udsøgte ord og afmålte sætninger, uden for almindelige menneskers rækkevidde; en imponerende tale! sådanne som alvorlige personer bruger i Skotland, religiøse mænd der giver Gud og mennesket hvad, der er deres.

Han fortalte mig, at han var kommet til disse vande for at samle igler, da han var gammel og fattig: en vovelig og trættende beskæftigelse! og han havde måtte udholde mange trængsler: han strejfede om fra dam til dam, fra mose til mose og fandt ved 100

* Alderen opfattes i første omgang som forklaringen på den nærmest surrealistiske oplevelse.

RESOLUTION AND INDEPENDENCE

Housing, with God's good help, by choice or chance,
And in this way he gained an honest maintenance.

The old Man still stood talking by my side;
But now his voice to me was like a stream
Scarce heard; nor word from word could I divide;
And the whole body of the Man did seem
Like one whom I had met with in a dream; 110
Or like a man from some far region sent,
To give me human strength, by apt admonishment.

My former thoughts returned: the fear that kills;
And hope that is unwilling to be fed;
Cold, pain, and labour, and all fleshly ills;
And mighty Poets in their misery dead.
— Perplexed, and longing to be comforted,
My question eagerly did I renew,
“How is it that you live, and what is it you do?”

He with a smile did then his words repeat; 120
And said, that, gathering leeches, far and wide
He travelled; stirring thus about his feet
The waters of the pools where they abide.
“Once I could meet with them on every side;
But they have dwindled long by slow decay;
Yet still I persevere, and find them where I may.”

While he was talking thus, the lonely place,
The old Man's shape, and speech — all troubled me:
In my mind's eye I seemed to see him pace
About the weary moors continually, 130
Wandering about alone and silently.
While I these thoughts within myself pursued,
He, having made a pause, the same discourse renewed.

And soon with this he other matter blended,
Cheerfully uttered, with demeanour kind,
But stately in the main; and when he ended,
I could have laughed myself to scorn to find
In that decrepit Man so firm a mind.
“God,” said I, “be my help and stay secure;
I'll think of the Leech-gatherer on the lonely moor!” 140

Guds hjælp husly efter eget ønske eller tilfældigt;
og på denne måde tjente han til et ærligt underhold.

Den gamle mand stod stadig ved siden af mig og talte;
men nu var hans stemme for mig som en strøm
næppe hørt; jeg kunne heller ikke skille ordene ad;
og mandens hele krop syntes at være
som én jeg havde mødt i en drøm, 110
eller som en mand sendt fra fjerne egne, for at
give mig menneskestyrke ved en dygtig formaning.

Mine tidligere tanker vendte tilbage: angsten som
dræber; håbet der er uvilligt til at blive næret;
kulde, smerte, og arbejde, og alle kødelige onder;
og mægtige digtere i deres elendige død.
— Forvirret og med længsel efter trøst,
gentog jeg ivrigt mit spørgsmål:
„Hvordan lever De og hvad er det De laver?”

Han gentog så sine ord med et smil; 120
og sagde, at han rejste vidt og bredt
for at samle igler; idet han således rørte rundt
omkring sine fødder i damvandet, hvor de levede.
„Engang kunne jeg møde dem ved enhver bred, men
det er længe, ved langsomt forfald, gået tilbage for dem;
jeg holder dog stadig ud, og finder dem hvor jeg nu kan.”

Mens han snakkede således, det ensomme sted,
den gamle mands skikkelse og tale — alt plagede mig:
for mit indre blik syntes jeg at se ham til
stadighed gå omkring på de triste moser, 130
vandrende tavs og alene omkring.
Mens jeg forfulgte disse tanker,
gentog han efter en pause det samme foredrag.

Og snart blandede han andre ting ind i,
muntert udtalt, med en venlig holdning,
men værdigt for det meste, og da han sluttede,
kunne jeg have hånleet af mig selv, ved at finde
i den affældige mand så fast et sind.
„Lad Gud,” sagde jeg, „være min hjælp og sikre støtte;
jeg vil tænke på iglesamlere på den ensomme hede.” 140

Stanzas

Written in my Pocket-Copy of Thomson's 'Castle of Indolence'

Within our happy Castle there dwelt One
Whom without blame I may not overlook;
For never sun on living creature shone
Who more devout enjoyment with us took:
Here on his hours he hung as on a book,
On his own time here would he float away,
As doth a fly upon a summer brook;
But go tomorrow, or belike today,
Seek for him, — he is fled; and whither none can say.

Thus often would he leave our peaceful home, 10
And find elsewhere his business or delight;
Out of our Valley's limits did he roam:
Full many a time, upon a stormy night,
His voice came to us from the neighbouring height:
Oft could we see him driving full in view
At mid-day when the sun was shining bright;
What ill was on him, what he had to do,
A mighty wonder bred among our quiet crew.

Ah! piteous sight it was to see this Man 20
When he came back to us, a withered flower, —
Or like a sinful creature, pale and wan.
Down would he sit; and without strength or power
Look at the common grass from hour to hour:
And oftentimes, how long I fear to say,
Where apple-trees in blossom made a bower,
Retired in that sunshiny shade he lay;
And, like a naked Indian, slept himself away.

Great wonder to our gentle tribe it was
Whenever from our Valley he withdrew; 30
For happier soul no living creature has
Than he had, being here the long day through.
Some thought he was a lover, and did woo:
Some thought far worse of him, and judged him wrong;
But verse was what he had been wedded to;
And his own mind did like a tempest strong
Come to him thus, and drove the weary Wight along.

With him there often walked in friendly guise,
Or lay upon the moss by brook or tree,
A noticeable Man with large gray eyes,

Strofer

Skrevet i mit lommeeksemplar af Thomsons 'Dovenskabens slot'

På vor lykkelige borg boede der én,
som jeg ikke kan overse uden at blive bebrejdet:
thi aldrig skinnede solen på en levende skabning,
som vi har haft så megen from fornøjelse af.
Når han var her, hang han som over en bog;
når tiden var hans egen ville han flyde af sted;
som en flue på en sommerbæk:
men i morgen eller måske i dag, led efter ham, —
han er flygtet, og hvorhen kunne ingen sige.

Således ville han ofte forlade vort fredelige hjem, 10
for andetsteds at finde sine gøremål eller glæde.
Han kunne strejfede om uden for vor dals grænser,
og ikke sjældent i en stormfuld nat,
nåede hans røst os fra det nærliggende højdedrag;
ofte så vi ham køre ved middag,
fuldt synlig, mens solen strålede i al sin glans:
hvilket onde plagede ham, hvad havde han for,
vældig undren ynglede i vor stille flok.

Åh! det var et ynkeligt syn at se denne mand. 20
Når han kom tilbage til os, en visnet blomst,
eller bleg og gusten som en syndefuld skabning,
så ville han sætte sig ned og uden styrke eller kraft
time efter time betragte fælledens græs:
Og tit, jeg er bange for at sige hvor længe,
lå han, hvor blomstrende æbletræer dannede
en løvhytte, tilbagetrukket i solskinsskyggen;
og sov sig selv væk som en nøgen indianer.

Vor blide stamme undrede sig meget, 30
hver eneste gang han drog bort fra vor dal;
for når han opholdt sig her hele den lange dag,
var intet levende væsens sjæl lykkeligere end hans.
Nogle troede han var en elsker og på frierfødder;
nogle troede langt værre ting om ham og gjorde ham uret;
men vers var, hvad han var blevet gift med:
og således, som en stærk storm, kom hans egen ånd
over ham, og drev den trætte skabning af sted.

Og sammen med ham gik ofte på venskabelig vis,
eller lå på mosset ved bæk eller træ,
en bemærkelsesværdig mand med store mørke øjne

And a pale face that seemed undoubtedly 40
 As if a blooming face it ought to be;
 Heavy his low-hung lip did oft appear,
 Deprest by weight of musing Phantasy;
 Profound his forehead was, though not severe;
 Yet some did think that he had little business here:

Sweet heaven forbend! his was a lawful right;
 Noisy he was, and gamesome as a boy;
 His limbs would toss about him with delight
 Like branches when strong winds the trees annoy.
 Nor lacked his calmer hours device or toy
 To banish listlessness and irksome care; 50
 He would have taught you how you might employ
 Yourself; and many did to him repair, —
 And certes not in vain; he had inventions rare.

Expedients, too, of simplest sort he tried:
 Long blades of grass, plucked round him as he lay,
 Made, to his ear attentively applied,
 A pipe on which the wind would deftly play;
 Glasses he had, that little things display,
 The beetle panoplied in gems and gold, 60
 A mailèd angel on a battle-day;
 The mysteries that cups of flowers enfold,
 And all the gorgeous sights which fairies do behold.

He would entice that other Man to hear
 His music, and to view his imagery:
 And, sooth, these two were each to the other dear:
 No livelier love in such a place could be:
 There did they dwell — from earthly labour free,
 As happy spirits as were ever seen;
 If but a bird, to keep them company, 70
 Or butterfly sate down, they were, I ween,
 As pleased as if the same had been a Maiden-queen.

The sun has long been set”

The sun has long been set,
 The stars are out by twos and threes,
 The little birds are pipping yet
 Among the bushes and trees;
 There’s a cuckoo, and one or two thrushes,
 and far-off wind that rushes,

og et blegt ansigt, der utvivlsomt virkede
 som om det burde have været et blomstrende ansigt:
 hans lavthængende læbe forekom ofte tung,
 nedtrykket af vægten af eftertænksom fantasi!
 Hans pande var dybsindig, men ikke streng;
 dog nogle mente, at han kun havde lidt at gøre her: 40

Milde himmel forbyd det! han havde lovlig ret.
 Han var støjende og kåd som en dreng:
 han lemmer ville svinge omkring ham af fryd,
 ligesom grene når stærke vinde plager træerne.
 Han manglede ikke redskab, påfund eller legetøj til at
 fordrive de ligegyldige og kedsommelige bekymringer: 50
 han ville havde lært dig, hvordan du kunne beskæftige
 dig selv; og mange opsøgte ham, og sandelig
 ikke forgæves; han ejede sjældne opfindelser.

Også midler af den simpleste slags forsøgte han:
 lange græsstrå som han havde plukket, hvor han lå;
 de tjente til at fange vinden, når den kom nær;
 han havde briller i mange lystige farver;
 og glaslinser, der viste alle små ting;
 billen med sine utallige lysskær, 60
 en brynjeklædt engel på en kampdag.
 Og blade og blomster, og grønne og gyldne urter,
 og alle de pragtfulde syn som feer ser

Han ville friste den anden mand til at høre
 sin musik og se sine billeder:
 og i sandhed, disse to elskede hinanden højt,
 for så vidt som kærlighed kunne være på sådant et sted:
 der lå de befriet fra jordisk arbejde,
 mere lykkelige væsner er aldrig set!
 Hvis en fugl, for at holde dem med selskab, 70
 eller en sommerfugl landede, så var de, tror jeg,
 lige så glade, som havde det været en prinsesse.

„Solen har længe været nede”

Solen har længe været nede,
 stjernerne er ude to eller tre ad gangen,
 de små fugle pipper endnu
 mellem buske og træer;
 der er en gøg og en eller to drosler,
 og fjerne vinde der suser,

And a sound of water that gushes,
and the cuckoo's sovereign cry
Fills all the hollow of the sky.
Who would go 'parading' 10
In London, and 'masquerading,'
On such a night of June
With that beautiful soft half-moon,
And all these innocent blisses?
On such a night as this is.

Personal Talk

1

I am not One who much or oft delight
To season my fireside with personal talk, —
Of friends, who live within an easy walk,
Or neighbours, daily, weekly, in my sight:
And, for my chance-acquaintance, ladies bright,
Sons, mothers, maidens withering on the stalk,
These all wear out of me, like Forms, with chalk
Painted on rich men's floors, for one feast-night.
Better than such discourse doth silence long, 10
Long, barren silence, square with my desire;
To sit without emotion, hope, or aim,
In the loved presence of my cottage-fire,
And listen to the flapping of the flame,
Or kettle whispering its faint undersong.

2

'Yet life,' you say, 'is life; we have seen and see,
And with a living pleasure we describe;
And fits of sprightly malice do but bribe
The languid mind into activity.
Sound sense, and love itself, and mirth and glee
Are fostered by the comment and the gibe.' 20
Even be it so; yet still among your tribe,
Our daily world's true Worldlings, rank not me!
Children are blest, and powerful; their world lies
More justly balanced; partly at their feet,
And part far from them: — sweetest melodies
Are those that are by distance made more sweet;
Whose mind is but the mind of his own eyes,
He is a Slave; the meanest we can meet!

og lyden af vand der bruser,
og gøgens gennemtrængende skrig
fylder hele luftrummet.
Hvem ville paradere
i London og gå til maskerade
på sådan en junaften,
med denne smukke bløde halvmåne
og alle disse uskyldige lyksaligheder,
på en aften som denne.

10

Personlig snak

1

Jeg er ikke En som meget eller ofte forlyster mig
ved at krydre mit hjemmeliv med personlig snak, —
om venner, som ikke bor længere væk end en behagelig gåtur
eller naboer, jeg ser dagligt eller ugentligt:
og hvad angår mine tilfældige bekendtskaber, strålende
damer, sønner, mødre, frøkener som visner på stænglen,
bliver de slidt op i mig, ligesom figurer malet
med kridt på rige mænds gulve en festnat.*
Bedre end sådan samtale passer en lang,
lang gold tavshed til mine ønsker;
at sidde uden følelse, håb eller mål
i min kaminilds elskede nærværelse
og lytte til flammens blafren
eller kedlen, der hvisker sit dæmpede omkvæd.

10

2

„Dog,” siger du, „er livet, det liv vi har set og ser
og beskriver levende og med fornøjelse;
hvad gør et anfald af munter ondskabsfuldhed andet
end at bestikke det sløve sind til aktivitet.
Sund fornuft, og kærligheden selv, og latter og lystighed
fostres af bemærkningen og spydigheden.”
Om det så er sådan: regn dog ikke mig med til
din stamme, vor daglige verdens sande verdensbørn!
Børn er velsignede og magtfulde; deres verden ligger
mere rimeligt i balance; delvis ved deres fødder,
og til dels langt fra dem: — de skønneste melodier
er dem, som afstanden har gjort skønnere;
den hvis sind kun er næret af hans egne øjne
han er en slave, den ringeste vi kan møde.

20

* figurer: kridtstreger til dansen (Hayden 1).

3

Wings have we, — and as far as we can go,
 We may find pleasure: wilderness and wood, 30
 Blank ocean and mere sky, support that mood
 Which with the lofty sanctifies the low.
 Dreams, books, are each a world; and books, we know,
 Are a substantial world, both pure and good:
 Round these, with tendrils strong as flesh and blood,
 Our pastime and our happiness will grow.
 There find I personal themes, a plenteous store,
 Matter wherein right voluble I am,
 To which I listen with a ready ear;
 Two shall be named, pre-eminently dear, — 40
 The gentle Lady married to the Moor;
 And heavenly Una with her milk-white Lamb,

4

Nor can I not believe but that hereby
 Great gains are mine; for thus I live remote
 From evil-speaking; rancour, never sought,
 Comes to me not; malignant truth, or lie.
 Hence have I genial seasons, hence have I
 Smooth passions, smooth discourse, and joyous thought:
 And thus from day to day my little boat
 Rocks in its harbour, lodging peaceably. 50
 Blessings be with them — and eternal praise,
 Who gave us nobler loves, and nobler cares —
 The Poets, who on earth have made us heirs
 Of truth and pure delight by heavenly lays!
 Oh! might my name be numbered among theirs,
 Then gladly would I end my mortal days.

Travelling

This is the spot: — how mildly does the sun
 Shine in between the fading leaves! the air
 In the habitual silence of this wood
 Is more than silent; and this bed of heath —
 Where shall we find so sweet a resting-place?
 Come, let me see thee sink into a dream
 Of quiet thoughts, protracted till thine eye
 Be calm as water when the winds are gone
 And no one can tell wither. My sweet friend,

3

Vi har vinger, — og så langt som vi kan komme,
 kan vi finde glæde: vildmark og skov, 30
 spejlblankt ocean og bar himmel støtter det sindelag,
 som får den ophøjede til at helliggøre den lave.
 Drømme, bøger er hver en verden; og bøger, ved vi,
 er en væsentlig verden, både ren og god:
 omkring disse, med slyngtråde stærke som kød og blod,
 vil vort tidsfordriv og vor lykke gro.
 Der finder jeg personlige emner, et rigeligt forråd,
 sager hvorom jeg er ret veltalende,
 som jeg lytter til med et beredvilligt øre,
 to vil jeg nævne, kærere end resten, — 40
 den blide Dame, gift med Maueren;
 og himmelske Una med sit mælkehvide lam.*

4

Jeg kan heller ikke tro andet, end at min gevinst
 ved dette er stor: thi på denne måde lever jeg afsondret
 fra bagtalelse; bitterhed, aldrig søgt,
 kommer ikke til mig; ondsindet sandhed eller løgn.
 Derfor er mine årstider milde, derfor har jeg
 rolige lidenskaber, rolig samtale og en glad tanke:
 og således ligger min lille båd fredeligt
 dag efter dag og vugger i sin havn. 50
 Må de være velsignet — og evig priset,
 som gav os en ædlere kærlighed, og ædlere bekymringer —
 Digterne, der med himmelske vers har gjort os
 til arvinger af sandhed og ren fryd på jorden!
 Åh! kunne mit navn blive regnet blandt deres,
 så ville jeg gladelig ende mine jordiske dage.

At rejse

Dette er stedet: — hvor skinner ikke solen
 mildt mellem disse falmede blade! luften
 i denne skovs sædvanlige stilhed
 er mere end stille; og denne lyng-seng —
 hvor vil vi finde så dejligt et hvilested?
 Kom, lad mig se dig synke ind i en drøm
 af rolige tanker, forlænget indtil dine øjne
 er rolige som vand, når vindene er draget
 bort og ingen kan sige hvorhen. Min søde ven!

* Desdemona gift med Othello. — Una er heltinde i Spensers *The Faerie Queene*.

We two have had such happy hours together 10
 That my heart melts in me to think of it.

“How sweet it is, when mother Fancy rocks”

How sweet it is, when mother Fancy rocks
 The wayward brain, to saunter through a wood!
 And old place, full of many a lovely brood,
 Tall trees, green arbours, and ground-flowers in flocks;
 And wild rose tip-toe upon hawthorn stocks,
 Like a bold girl, who plays her agile pranks
 At wakes and fairs with wandering mountebanks, —
 When she stands cresting the clown’s head, and mocks
 The crowd beneath her. Verily I think,
 Such place to me is sometimes like a dream 10
 Or map of the whole world: thoughts, link by link,
 Enter through ears and eyesight, with such gleam
 Of all things, that at last in fear I shrink,
 And leap at once from the delicious stream.

“The World is too much with us”

The world is too much with us; late and soon,
 Getting and spending, we lay waste our powers:
 Little we see in Nature that is ours;
 We have given our hearts away, a sordid boon!
 This sea that bares her bosom to the moon;
 The winds that will be howling at all hours,
 And are up-gathered now like sleeping flowers;
 For this, for everything, we are out of tune;
 It moves us not. — Great God! I’d rather be
 A pagan suckled in a creed outworn; 10
 So might I, standing on this pleasant lea,
 Have glimpses that would make me less forlorn;
 Have sight of Proteus rising from the sea;
 Or hear old Triton blow his wreathèd horn.

“It is no Spirit who from heaven”

It is no Spirit who from heaven hath flown,
 And is descending on his embassy;
 Nor traveller gone from earth the heavens to espy!
 ’Tis Hesperus — there he stands with glittering crown,

vi to har haft sådanne lykkelige timer sammen, 10
at mit hjerte smelter i mig ved at tænke på det.

„Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger”

Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger
den egensindige hjerne, at slentre omkring i en skov!
Et gammelt sted fuld af mangt et dejligt kuld, høje
træer, grønne løvsale og skovbundens blomsterklynger;
og vildroser i på-tåspids-højde på tjørnestokke, som en
dristig pige der laver sine vævre spilopper ved årsfester
og på markeder sammen med omvandrede gøglere, —
når hun står på toppen af en klovn's hoved og spotter
mængden neden under hende. Sandelig, jeg tror, at 10
et sådant sted for mig til tider er som en drøm om
eller et kort over hele verden: tanker, led efter led,
kommer ind gennem ørene og øjnene, med sådan
et genskin af alle ting, at jeg til sidst viger tilbage i angst,
og straks springer bort fra den liflige strøm.

„Verden er for meget for os”

Verden er for meget for os; før eller siden,
idet vi får og forbruger, øder vi vore kræfter.
Kun lidt ser vi i naturen som er vores;
vi har givet vore hjerter bort, en karrig gave!
Dette hav som blotter sin barm for månen;
vindene som vil hyle på alle tidspunkter
og nu har samlet sig som sovende blomster;
med dette, med alt er vi ude af stemning;
det bevæger os ikke. — Store Gud! jeg ville hellere
være en hedning, diet af en udslidt tro; 10
så kunne jeg, mens jeg står på denne behagelige bred,
få glimt af noget, der ville gøre mig mindre fortabt;
se Proteus komme fra havet;
eller høre gamle Triton blæse på sit snoede horn.

„Det er ikke en ånd, der er fløjet”

Det er ikke en ånd, der er fløjet ned fra himlen,
anstigende i sin mission; heller ikke nogen
rejsende fra jorden for at udspejle himlen! Det er
aftenstjernen — der står han med skinnende krone,

First admonition that the sun is down!
For yet it is broad day-light: clouds pass by;
A few are near him still – and now the sky,
He hath it to himself – 'tis all his own.
O most ambitious star! an inquest wrought
Within me when I recognized thy light; 10
A moment I was startled at the sight:
And, while I gazed, there came to me a thought
That I might step beyond my natural race
As thou seem'st now to do; might one day trace
Some ground not mine; and, strong her strength above,
My soul, an apparition in the place,
Tread there with steps that no one shall reprove!

“It is a beauteous evening”

It is a beauteous evening, calm and free,
The holy time is quiet as a nun
Breathless with adoration; the broad sun
Is sinking down in its tranquillity;
The gentleness of heaven broods o'er the sea:
Listen! the mighty being is awake,
And doth with his eternal motion make
A sound like thunder – everlastingly.
Dear child! dear girl! that walkest with me here,
If thou appear untouched by solemn thought, 10
Thy nature is not therefore less divine:
Thou liest in Abraham's bosom all the year;
An worshipp'st at the temple's inner shrine,
God being with thee when we know it not.

To the Memory of Raisley Calvert.

Calvert! it must not be unheard by them
Who may respect my name that I to thee
Owed many years of early liberty.
This care was thine when sickness did condemn
Thy youth to hopeless wasting, root and stem –
That I, if frugal and severe, might stray
Where'er I liked; and finally array
My temples with the Muse's diadem.
Hence, if in freedom I have loved the truth;
If there be aught of pure, or good, or great, 10

den første påmindelse om at solen er gået ned!
thi endnu er det fuldt dagslys: skyer passerer forbi;
og enkelte er stadig nær ved ham — og nu himlen,
Han har den for sig selv — det er alt sammen hans.
Oh mest ærgerrige stjerne! jeg måtte granske
mit eget indre, da jeg genkendte dit lys;
et øjeblik var jeg forbløffet over synet;
og mens jeg stirrede kom en tanke til mig,
at jeg kunne træde hinsides mit livs naturlige løb
som du nu synes at gøre; en dag opspore
nyt land; og at min sjæl — stærkere end
den er — som et åndesyn, dér kunne
træde med trin, ingen skal irttesætte!

10

„Det er en smuk aften”

Det er en smuk aften, rolig og skyfri;
den hellige tid er stille, som en nonne,
i åndeløs tilbedelse;
den brede sol synker uforstyrret;
himlens blidhed ruger på havet:
lyt! det mægtige væsen er vågen
og frembringer med sin evige bevægelse
en lyd som torden — evindeligt.
Kære barn! kære pige! som går her sammen med mig,
hvis du synes uberørt af højtidelige tanker,
er din natur derfor ikke mindre guddommelig:
du hviler hele året i Abrahams skød;
og holder, når vi ikke ved det, andagt ved
tempelrets indre alter, hvor Gud er med dig.

10

Til erindring om Raisley Calvert

Calvert! det må ikke være ukendt for dem,
som måske vil respektere mit navn, at jeg
skylder dig mange års tidlig frihed.
Dette var din omsorg, da sygdom dømte
din ungdom til håbløs hentæren, rod og stængel —
så jeg, hvis nøjsom og streng, kunne strejfe om
hvor jeg end ville; og sluttelig iklæde
mine tindinger Musens diadem.
Derfor, hvis jeg i frihed har elsket sandheden;
hvis der er noget rent eller godt eller stort

10

In my past verse; or shall be, in the lays
Of higher mood, which now I meditate; —
It gladdens me, O worthy, short-lived, Youth!
To think how much of this will be thy praise.

“With Ships the sea was sprinkled”

With Ships the sea was sprinkled far and nigh,
Like stars in heaven, and joyously it showed;
Some lying fast at anchor in the road,
Some veering up and down, one knew not why.
A goodly Vessel did I then espy
Come like a giant from a haven broad;
And lustily along the bay she strode,
Her tackling rich, and of apparel high.
This Ship was nought to me, nor I to her,
Yet I pursued her with a Lover's look;
This Ship to all the rest did I prefer:
When will she turn, and whither? She will brook
No tarrying; where She comes the winds must stir:
On went She, and due north her journey took.

10

"Beloved Vale!" I said, "when I shall con

"Beloved Vale!" I said, "when I shall con
Those many records of my childish years,
Remembrance of myself and of my peers
Will press me down: to think of what is gone
Will be an awful thought, if life have one."
But, when into the Vale I came, no fears
Distressed me; from mine eyes escaped no tears;
Deep thought, or dread remembrance, had I none.
By doubts and thousand petty fancies crost
I stood, of simple shame the blushing Thrall;
So narrow seemed the brooks, the fields so small!
A juggler's balls old Time about him tossed;
I looked, I stared, I smiled, I laughed; and all
The weight of sadness was in wonder lost.

10

“Brook! whose society the Poet seeks”

Brook! whose society the Poet seeks,
Intent his wasted spirits to renew;

i mine hidtidige digte; eller vil være det i de vers
af mere ophøjet stemning, som jeg nu overvejer; —
vil det glæder mig, Oh værdige, bortgangne yngling!
at tænke på hvor meget af dette vil være din fortjeneste.

Havet var bestrøet med skibe

Havet var bestrøet med skibe fjernt og nær,
som stjerner på himlen, og frydefuldt så det ud;
nogle lå fast forankret på vejen, nogle
skiftede kurs frem og tilbage, man vidste ikke hvorfor.
Jeg opdagede så et stort fartøj komme
som en kæmpe fra en vældig havn;
rask skridtede hun hen over bugten,
hendes takkel var pragtfuldt og dragten høj.
Dette skib betød intet for mig, ej heller jeg for hende,
dog fulgte jeg hende med en elskers blik; 10
dette skib foretrak jeg frem for dem alle:
hvornår vil hun vende sig og hvorhen? Hun vil ikke
tåle noget ophold; hvor hun kommer må vindene bevæge sig:
videre sejlede hun, og stik nord gik hendes rejse.

„Højt elskede dal!”

„Højt elskede dal!” sagde jeg, „når jeg skal studere
de mange optegnelser fra mine barneår,
vil erindringer om mig selv og mine lige
gøre mig nedtrykt: at tænke på hvad der er borte
vil være en forfærdelig tanke, hvis livet har en.”
Men da jeg kom ind i dalen, plagede ingen
bekymringer mig; ingen tårer undslap mine øjne;
jeg havde ingen dyb tanke eller frygtelig erindring. —
Jeg stod her modsagt af tvivl og tusinde smålige
forestillinger, den rødmende træ af simpel skam; 10
så smalle syntes kilderne, markerne så små!
gamle Tid havde kastet rundt med en jonglørs bolde;
jeg så, jeg stirrede, jeg smilede, jeg lo; og hele
vægten af tristhed var forsvundet i undren.

„Bæk, hvis selskab digteren søger”

Bæk, hvis selskab digteren søger
opsat på at give sin udmarvede sjæl nyt liv

And whom the curious Painter doth pursue
Through rocky passes, among flowery creeks,
And tracks thee dancing down thy water-breaks;
If wish were mine some type of thee to view,
Thee, and not thee thyself, I would not do
Like Grecian Artists, give thee human cheeks,
Channels for tears; no Naiad shouldst thou be, —
Have neither limbs, feet, feathers, joints, nor hairs: 10
It seems the Eternal Soul is clothed in thee
With purer robes than those of flesh and blood,
And hath bestowed on thee a safer good;
Unwearied joy, and life without its cares.

Composes Upon Westminster Bridge

September 3, 1802

Earth has not anything to show more fair:
Dull would he be of soul who could pass by
A sight so touching in its majesty:
This city now doth, like a garment, wear
The beauty of the morning; silent, bare,
Ships, towers, domes, theatres, and temples lie
Open unto the fields, and to the sky;
All bright and glittering in the smokeless air.
Never did sun more beautifully steep
In his first splendour, valley, rock, or hill; 10
Ne'er saw I, never felt, a calm so deep!
The river glideth at his own sweet will:
Dear God! the very houses seem asleep;
And all that mighty heart is lying still!

To Sleep

A flock of sheep that leisurely pass by,
One after one; the sound of rain, and bees
Murmuring; the fall of rivers, winds and seas,
Smooth fields, white sheets of water, and pure sky;
I have thought of all by turns, and yet do lie
Sleepless! and soon the small birds' melodies
Must hear, first uttered from my orchard trees;
And the first cuckoo's melancholy cry.
Even thus last night, and two nights more, I lay,
And could not win thee, Sleep! by any stealth: 10
So do not let me wear tonight away:

og som den nysgerrige maler forfølger;
gennem klippepas, i blomstrende vige,
og sporer dig dansende ned ad dine bølgebrydere.
Hvis jeg ønskede at se et billede af dig,
dig, ikke dit fysiske selv, ville jeg ikke
gøre som de græske digtere, give dig menneskekinder,
og tårekanaler! nej du skulle være en najade;
hverken have vinger, fødder, fjer, led, eller hår;
det lader til, at i dig er den evige sjæl klædt
i en renere kappe end den af kød og blod;
og har skænket dig et bedre gode;
utrættelig glæde og et liv uden dets bekymringer.

10

Digtet på Westminster Bridge

3. september 1802

Jorden kan ikke fremvise noget skønnere;
hans sjæl ville være sløv som kunne gå forbi
et syn så bevægende i sin storslåethed;
denne by bærer nu, som en dragt,
morgenens skønhed; tavse og nøgne ligger
skibe, tårne, kupler, teatre og templer,
afdækket lige til markerne, og til himlen;
alt er strålende og glimtende i den røgfrie luft.
Aldrig badede solen dal, klippe og bakke
smukkere i sin første glans;
jeg så aldrig, følte aldrig en ro så dyb!
floden glider af sted, aldeles som han vil:
kære Gud! selve husene synes at sove;
og hele dette mægtige hjerte ligger stille!

10

Til søvnen

En flok får der mageligt passerer forbi,
ét efter ét; lyden af regn og biers
summen; floders vandfald, vinde og have,
jævne marker, hvide vandflader og en klar himmel;
jeg har tænkt på det hele efter tur og ligger
stadig søvnløs! og vil snart høre de små fugles
melodier, sunget fra min frugthaves træer;
og den første gøgs melankolske kukken.
Netop sådan lå jeg sidste nat og to nætter før,
og kunne end ikke ved list vinde dig, Søvnløse!
Så lad ikke også i nat slæbe sig afsted:

10

Without Thee what is all the morning's wealth?
Come, blessed barrier between day and day,
Dear mother of fresh thoughts and joyous health!

“Nuns fret not at their convent's narrow room”

Nuns fret not at their convent's narrow room;
And hermits are contented with their cells;
And students with their pensive citadels;
Maids at the wheel, the weaver at his loom,
Sit blithe and happy; bees that soar for bloom,
High as the highest Peak of Furness-fells,
Will murmur by the hour in foxglove bells:
In truth the prison, unto which we doom
Ourselves, no prison is: and hence for me,
In sundry moods, 'twas pastime to be bound 10
Within the Sonnet's scanty plot of ground;
Pleased if some Souls (for such there needs must be)
Who have felt the weight of too much liberty,
Should find brief solace there, as I have found.

“Those words were uttered as in pensive mood”

— " they are of the sky,
And from our earthly memory fade away."

Those words were uttered as in pensive mood
We turned, departing from that solemn sight:
A contrast and reproach to gross delight,
And life's unspiritual pleasures daily wooed!
But now upon this thought I cannot brood;
It is unstable as a dream of night;
Nor will I praise a cloud, however bright,
Disparaging Man's gifts, and proper food.
Grove, isle, with every shape of sky-built dome,
Though clad in colours beautiful and pure, 10
Find in the heart of man no natural home:
The immortal Mind craves objects that endure:
These cleave to it; from these it cannot roam,
Nor they from it: their fellowship is secure.

uden dig hvad er hele morgens rigdom?
Kom velsignede skranke mellem dag og dag,
det glade helbred og friske tankers kære mor!

„Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum”

Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum;
og eremitter er tilfredse med deres celler;
og boglærde med deres tænksomme fæstninger;
pigerne ved deres hjul og væveren ved sin væv
sidder sorgløse og lykkelige; bier der flyver op til blomsten,
så højt som til Fumessfjeldenes højeste tinde,
vil summe i timevis i fingerbølsklokker:*
i sandhed, fængslet vi dømmes os selv til,
er ikke noget fængsel: og derfor var det
tidsfordriv for mig, i adskillige stemninger,
at være bundet inden for sonettens snævre grænser;
glad hvis nogle sjæle (for nogle må der nødvendigvis være),
der har følt vægten af for megen frihed,
skulle finde en kort trøst dér, som jeg har gjort det.

10

„Dette blev sagt”

— „de er af himlen,
og svinder bort fra vor jordiske erindring

Dette blev sagt, da vi i en eftertænksom sindsstemning
vendte om og forlod det højtidelige syn:
En kontrast til og kritik af grovere glæder,
Og livets uspirituelle fornøjelser, dagligt bejlet til!
Men jeg kan ikke ruge over denne tanke nu; den er
ustabil som en drøm om natten;
jeg vil heller ikke prise en sky, uanset hvor strålende,
og derved forklejne menneskets evner og sande føde.
Lund, ø, enhver af den himmelbyggede kuppels former,
skønt klædt i rene og smukke farver, finder ikke
noget naturligt hjem i menneskets hjerte:
det udødelige sind kræver genstande som varer:
klynger sig til dem; kan ikke vandre bort fra dem,
heller ikke de fra det: deres fællesskab er sikret.

10

* fingerbøl: blomst med klokkeformede blomster.

From
Poems dedicated to National Independence and Liberty.
Part I.

I.

COMPOSED BY THE SEA-SIDE, NEAR CALAIS

August, 1802

Fair Star of evening, Splendour of the west,
Star of my Country! — on the horizon's brink
Thou hangest, stooping, as might seem, to sink
On England's bosom; yet well pleased to rest,
Meanwhile, and be to her a glorious crest
Conspicuous to the Nations. Thou, I think,
Should'st be my Country's emblem; and should'st wink,
Bright Star! with laughter on her banners, drest
In thy fresh beauty. There! that dusky spot
Beneath thee, that is England; there she lies. 10
Blessings be on you both! one hope, one lot,
One life, one glory! — I, with many a fear
For my dear Country, many heartfelt sighs,
Among men who do not love her, linger here.

II.

CALAIS, AUGUST, 1802

Is it a reed that's shaken by the wind,
Or what is it that ye go forth to see?
Lords, lawyers, statesmen, squires of low degree,
Men known, and men unknown, sick, lame, and blind,
Post forward all, like creatures of one kind,
With first-fruit offerings crowd to bend the knee
In France, before the new-born Majesty.
'Tis ever thus. Ye men of prostrate mind,
A seemly reverence may be paid to power;
But that's a loyal virtue, never sown 10
In haste, nor springing with a transient shower:
When truth, when sense, when liberty were flown,
What hardship had it been to wait an hour?
Shame on you, feeble Heads, to slavery prone!

Fra

Digte tilegnet national uafhængighed og frihed.

Første del.

1.

DIGTET PÅ STRANDEN, NÆR CALAIS

August 1802

Skønne aftenstjerne, vestens herlighed,
mit lands stjerne! — du hænger på horisontens
rand og nedlader dig, som det synes,
til at synke ned på Englands barm; dog godt tilfreds med
i mellemtiden at hvile dér og være hende en prægtig
hjelmdusk, synlig for nationerne. Du burde*
være mit lands symbol, tænker jeg; og burde blinke,
klare stjerne! af latter på hendes bannere, klædt
i din friske skønhed. Dér! det mørke sted
under dig, det er England; der ligger hun.
Velsignet være jer begge! ét håb, én lod,
ét liv, én ære! — Jeg, angst for mit kære land
og med mange inderlige suk, dvæler her
mellem mennesker, som ikke elsker hende.

10

2.

CALAIS, AUGUST 1802

Et det et rør, som svajer hid og did for vinden,
eller hvad er det I går ud for at se?
Herrer, sagførere, statsmænd, væbnere af lavere rang,
kendte mennesker og ukendte mennesker, syge, vanføre
og blinde, alle iler af sted, lig skabninger af samme art,
med mængden der ofrer førstegrøden, for at falde på knæ
i Frankrig foran den nyfødte majestæt.
Det er altid sådan. I mænd med påknæfaldne sind!
En passende ærbødighed kan man vise magten;
men det er en lydighedsdyd, aldrig sået
i hast og heller ikke brudt frem som en flygtig byge:
når sandhed, når fornuft, når friheden var flygtet,
hvilken prøvelse havde det været at vente en stund?
Skam få jer, svage hoveder, let som I har ved at være slaver!

10

* hjelmdusk: Dover Castle, som de så fra Frankrigs kyst.

III.

COMPOSED NEAR CALAIS,
on the road to Ardres, August 7, 1802

Jones! as from Calais southward you and I
Went pacing side by side, this public Way
Streamed with the pomp of a too-credulous day,
When faith was pledged to new-born Liberty:
A homeless sound of joy was in the sky:
From hour to hour the antiquated Earth
Beat like the heart of Man: songs, garlands, mirth,
Banners, and happy faces, far and nigh!
And now, sole register that these things were,
Two solitary greetings have I heard, 10
"Good-morrow, Citizen!" a hollow word,
As if a dead man spake it! Yet despair
Touches me not, though pensive as a bird
Whose vernal coverts winter hath laid bare.

IV.

1801

I grieved for Buonaparté, with a vain
And an unthinking grief! The tenderest mood
Of that Man's mind — what can it be? what food
Fed his first hopes? what knowledge could *he* gain?
'Tis not in battles that from youth we train
The Governor who must be wise and good,
And temper with the sternness of the brain
Thoughts motherly, and meek as womanhood.
Wisdom doth live with children round her knees:
Books, leisure, perfect freedom, and the talk 10
Man holds with week-day man in the hourly walk
Of the mind's business: these are the degrees
By which true Sway doth mount; this is the stalk
True Power doth grow on; and her rights are these.

V.

CALAIS, AUGUST 15, 1802

Festivals have I seen that were not names:
This is young Buonaparté's natal day,
And his is henceforth an established sway —
Consul for life. With worship France proclaims

3.

DIGTET I NÆRHEDEDEN AF CALAIS,
på vejen til Adres, 7. august 1802

Jones! dengang du og jeg rejste sammen
til fods sydover fra Calais, flagrede denne
offentlige vej med en for-lettroende dags pragt,
da tro indestod for nyfødt frihed:*
en hjemløs lyd af glæde fyldte luften:
fra time til time slog den antikverede Jord
som menneskets hjerte: sange, blomsterkranse,
spil, bannere og lykkelige ansigter, fjern og nær!
Og nu, som det eneste tegn på at disse ting har
været til, har jeg hørt to enkelte hilsner:
„*God morgen, borger!*” et hult ord,
som om en død mand sagde det! Dog fortvivlelse
rør mig ikke, skønt eftertænksom som en fugl
hvis forårsly vinteren har lagt blot.

10

4.

1801

Jeg sørgede over Bonaparte, med en forgæves og
tankeløs sorg! Denne mands blideste sindsstemning
— hvad kan den være? hvilken føde nærrede
hans første håb? hvilken kundskab kunne *han* vinde?
Det er ikke i kampe, at vi fra ungdommen af oplærer
regenten, som må være vis og god
og hærder med hjernens strengthed,
tanker der er moderlige og sagtmødige som kvindelighed.
Visdommen lever med børn omkring sine knæ:
bøger, fritid, fuldkommen frihed og den samtale
mennesket fører med hverdagsmennesket under
sindets anliggendes hyppige vandring: disse er de trin
ad hvilke sandt styre stiger op; dette er den stængel,
sand magt vokser på; og disse er visdommens rettigheder.

10

5.

CALAIS, 15. AUGUST 1802

Højtidsfester har jeg set, som ikke havde navne:
Dette er unge Bonapartes fødedag;
og hans styre er fra nu af fastslået —
konsul for livstid. Med andagt proklamerer

* „14 juli 1790.” — W. W.

Her approbation, and with pomps and games.
Heaven grant that other Cities may be gay!
Calais is not: and I have bent my way
To the sea-coast, noting that each man frames
His business as he likes. Far other show
My youth here witnessed, in a prouder time; 10
The senselessness of joy was then sublime!
Happy is he, who, caring not for Pope,
Consul, or King, can sound himself to know
The destiny of Man, and live in hope.

VI.

ON THE EXTINCTION OF THE VENETIAN REPUBLIC

Once did She hold the gorgeous east in fee;
And was the safeguard of the west: the worth
Of Venice did not fall below her birth,
Venice, the eldest Child of Liberty.
She was a maiden City, bright and free;
No guile seduced, no force could violate;
And, when she took unto herself a Mate,
She must espouse the everlasting Sea.
And what if she had seen those glories fade, 10
Those titles vanish, and that strength decay;
Yet shall some tribute of regret be paid
When her long life hath reached its final day:
Men are we, and must grieve when even the Shade
Of that which once was great, is passed away.

VII.

THE KING OF SWEDEN

The Voice of song from distant lands shall call
To that great King; shall hail the crownèd Youth
Who, taking counsel of unbending Truth,
By one example hath set forth to all
How they with dignity may stand; or fall,
If fall they must. Now, whither doth it tend?
And what to him and his shall be the end?
That thought is one which neither can appal
Nor cheer him; for the illustrious Swede hath done

Frankrig sin godkendelse, og med festoptrin og lege.
Himlen give at andre byer er lystige!
Calais er ikke: og jeg har rettet mine skridt
mod kysten og bemærket at alle passer
deres dont, som de nu synes. Et ganske anderledes
syn bevidnede min ungdom her i en stoltere tid:
den sanseløse glæde var dengang sublim!
Lykkelig er han, som hverken bekymrer sig om
pave, konsul eller konge, men kan fordybe sig i sig selv
og kende menneskets skæbne og leve i håbet.

10

6.

OM UDSLETTElsen AF DEN VENETIANSKE REPUBLIK

Engang var det prægtige Østen hendes vasal;
og hun var Vestens sikkerhed: Venezias anseelse
blev ikke ringere end hendes fødsel,
Venezia, frihedens ældste barn.
Hun var en jomfruby, strålende og fri,
ingen list forførte, ingen vold kunne skænde;
og da hun tog sig en ægtemage
måtte hun gifte sig med det evige hav.*
Og hvad så om hun så glansen falme,
titlerne gå tabt og hin styrke forfalde;
savnet skal dog bringes en hyldest
når hendes lange liv har nået sin sidste dag:
mennesker er vi og må sørge over, at selv skyggen
af det, som engang var storslået, er forsvundet.

10

7.

KONGEN AF SVERIGE

Sangen fra fjerne lande skal råbe til
den store konge: skal hilse den kronede yndling†
som, idet han tog råd fra den ubøjelig sandhed,
ved et eneste eksempel har vist alle,
hvordan de kan stå fast med værdighed; eller falde
hvis de nødvendigtvis må. Nu, i hvilken retning går det?
Og hvad skal være afslutningen på ham og hans?
Den tanke kan hverken forfærde
eller opmuntre ham; for den berømmelige svensker

* En gang om året kastede Dogen en ring i havet som symbol på et ægteskab mellem byen og havet.

† Gustav d. 4. Adolf (1778-1837), blev kronet i 1792.

The thing which ought to be; is raised *above* 10
All consequences: work he hath begun
Of fortitude, and piety, and love,
Which all his glorious ancestors approve:
The heroes bless him, him their rightful son.

8.

TO TOUSSAINT L'OUVERTURE

Toussaint, the most unhappy man of men!
Whether the whistling Rustic tend his plough
Within thy hearing, or thy head be now
Pillowed in some deep dungeon's earless den; —
O miserable Chieftain! where and when
Wilt thou find patience? Yet die not; do thou
Wear rather in thy bonds a cheerful brow:
Though fallen thyself, never to rise again,
Live, and take comfort. Thou hast left behind
Powers that will work for thee; air, earth, and skies; 10
There's not a breathing of the common wind
That will forget thee; thou hast great allies;
Thy friends are exultations, agonies,
And love, and man's unconquerable mind.

9.

SEPTEMBER 1, 1802

Among the capricious acts of tyranny that disgraced those times, was the chasing of all Negroes from France by decree of the government: we had a Fellow-passenger who was one of the expelled.

We had a fellow-Passenger who came
From Calais with us, gaudy in array, —
A Negro Woman, like a Lady gay,
Yet silent as a woman fearing blame;
Dejected, meek, yea pitiable tame,
She sate, from notice turning not away,
But on all proffered kindness still did lay
A weight of languid speech, or to the same
Was silent, motionless in eyes and face.
She was a Negro Woman driv'n from France, 10
Rejected like all others of that race,
Not one whom may now find footing there;
This the poor Out-cast did to us declare,
Nor murmured at the unfeeling Ordinance.

har gjort det, som bør gøres; er hævet *over*
alle følgevirkninger: han har påbegyndt et arbejde
af mod, og fromhed, og kærlighed
som alle hans glørværdige forfædre bifalder:
heltene velsigner ham, ham, deres retmæssige søn.

8.

TIL TOUSSAINT L'OUVERTURE

Toussaint, den ulykkeligste mand blandt mænd!*
hvad enten du hører den fløjtende bondemand
passe sin plov, eller du nu ligger alene
i en eller anden fangekælders øreløse hule; —
oh ulyksalige Høvding! hvor og hvornår
vil du finde tålmodighed? Dog dø ikke; vis
du hellere en munter mine i dine lænker.
Skønt du selv er faldet for aldrig at rejse dig igen,
så lev, og søg trøst. Du har efterladt kræfter,
som vil arbejde for dig; luft, jord og himmel;
der er ikke en luftning i den almindelige vind
som vil glemme dig; du har store forbundsfæller;
dine venner er jublen, kvaler
og kærlighed, og menneskets uovervindelige ånd.

10

9.

1. SEPTEMBER 1802

En af de lunefulde handlinger tyranni udførte, som vanærede hine tider, var et regeringsdekret, der jagede alle negre ud af Frankrig: vi havde en medpassager, som var en af de uddrevne.

Vi havde en medpassager, som kom
fra Calais samtidig med os, en negerkvinde,
spraglet klædt som en fyrig dame,
dog tavs lig en kvinde, der frygtede dadel;
hun sad forknyt, myg, ja ynkeligt modløs,
uden at forsøge at undgå vor opmærksom,
men reagerede dog vedvarende på vor tilbudte
venlighed med kraftløse svar, eller var
tavs ved den samme, ubevægelig i øjne og ansigt.
Hun var en negerkvinde, der var fordrevet,
fra Frankrig, afvist som alle af denne race,
hvoraf ikke én eneste nu kan finde fodfæste dér;
dette oplyste den stakkels udstødte os om
og klagede ikke over den hårdhjertede bestemmelse

10

* François Dominique Toussaint (1743-1803), haitisk revolutionsleder.

10.

COMPOSED IN THE VALLEY NEAR DOVER,
on the day of landing

Here, on our native soil, we breathe once more.
The cock that crows, the smoke that curls, that sound
Of bells; — those boys who in yon meadow-ground
In white-sleeved shirts are playing; and the roar
Of the waves breaking on the chalky shore; —
All, all are English. Oft have I looked round
With joy in Kent's green vales; but never found
Myself so satisfied in heart before.
Europe is yet in bonds; but let that pass,
Thought for another moment. Thou art free,
My Country! and 'tis joy enough and pride
For one hour's perfect bliss, to tread the grass
Of England once again, and hear and see,
With such a dear Companion at my side.

10

11.

SEPTEMBER, 1802. NEAR DOVER

Inland, within a hollow vale, I stood;
And saw, while sea was calm and air was clear,
The coast of France — the coast of France how near!
Drawn almost into frightful neighbourhood.
I shrunk; for verily the barrier flood
Was like a lake, or river bright and fair,
A span of waters; yet what power is there!
What mightiness for evil and for good!
Even so doth God protect us if we be
Virtuous and wise. Winds blow, and waters roll,
Strength to the brave, and Power, and Deity;
Yet in themselves are nothing! One decree
Spake laws to *them*, and said that by the soul
Only, the Nations shall be great and free.

10

12.

THOUGHT OF A BRITON ON THE SUBJUGATION OF
SWITZERLAND

Inland, within a hollow vale, I stood,
One of the mountains; each a mighty Voice:
In both from age to age thou didst rejoice,
They were thy chosen music, Liberty!

10.

DIGTET I DALEN NÆR DOVER

På landgangsdagen

Endnu engang trækker vi vejret her på vor hjemlige muld.
Hanan der galer, røgen der snor sig op, den lyd
af klokker; — drengene dér, som i hvide skjorteærmer
spiller på engen; og brølet fra bølgerne
der slår mod den kridhvide kyst, —
alt, alt er engelsk. Ofte har jeg glad set mig
omkring i Kents grønne dale; men aldrig før
været så tilfreds inderst inde.

Europa ligger endnu i lænker; men lad det nu være,
det er tanker til en anden lejlighed. Du er fri,
mit land! og der er glæde og stolthed nok
til en times fuldkommen salighed, ved atter
at betræde Englands græs og at høre og se
med sådan en kær kammerat ved min side.

10

11.

SEPTEMBER 1802, NÆR DOVER

Jeg stod et stykke inde i landet i en dyb dal,
og så, mens havet var roligt og luften klar,
Frankrigs kyst — Frankrigs kyst hvor nær!
næsten trukket ind til et skræmmende naboskab.

Jeg veg tilbage; thi sandelig dette vandskel
var som en sø eller en skinnende og fager flod,
et spand af vande; dog hvilken magt der er dér!
hvilken vælde til ondt og til godt!

Gud beskytter os alligevel, hvis vi
er dydige og vise. Vinde blæser, og vande ruller,
styrke og magt og guddommelighed er for den tapre;
men i sig selv er disse ting intet! Ét dekret
talte love til *dem*, og sagde at alene ved sjælen
skal nationerne være mægtige og frie.

10

12.

EN BRITES TANKER OM SCHWEIZ'

UNDERTVINGELSE

Der er to stemmer; den ene er havets,
den anden er bjergenes; hver en mægtig røst:
fra slægt til slægt frydede du dig over dem begge,
de var din udsøgte musik, Frihed!

There came a Tyrant, and with holy glee
Thou fought'st against him; but hast vainly striven:
Thou from the Alpine holds at length art driven,
Where not a torrent murmurs heard by thee.
Of one deep bliss thine ear hath been bereft:
Then cleave, O cleave to that which still is left; 10
For, high-souled Maid, what sorrow would it be
That Mountain floods should thunder as before,
And Ocean bellow from his rocky shore,
And neither awful Voice be heard by thee!

13.

WRITTEN IN LONDON

September, 1802

O Friend! I know not which way I must look
For comfort, being, as I am, opprest,
To think that now our Life is only drest
For show; mean handy-work of craftsman, cook,
Or groom! — We must run glittering like a brook
In the open sunshine, or we are unblest:
The wealthiest man among us is the best:
No grandeur now in nature or in book
Delights us. Rapine, avarice, expence,
This is idolatry; and these we adore: 10
Plain living and high thinking are no more:
The homely beauty of the good old cause
Is gone; our peace, our fearful innocence,
And pure religion breathing household laws.

14.

LONDON 1802

Milton! thou shouldst be living at this hour:
England hath need of thee: she is a fen
Of stagnant waters: altar, sword, and pen,
Fireside, the heroic wealth of hall and bower,
Have forfeited their ancient English dower
Of inward happiness. We are selfish men;
Oh! raise us up, return to us again;
And give us manners, virtue, freedom, power.
Thy soul was like a Star, and dwelt apart:
Thou hadst a voice whose sound was like the sea: 10
Pure as the naked heavens, majestic, free,

Da kom en tyran, og med hellig jubel
kæmpede du imod ham; men du har stridt forgæves;
til sidst er du drevet bort fra dine alpine støttepunkter,
hvor ingen rivende elvs rislen høres af dig.
Dine øre er blevet berøvet en dyb lyksalighed:
så klyng dig, klyng dig til det, som endnu er tilbage! 10
Thi, ædeltsindede pige, hvilken sorg ville det ikke være,
hvis bjergstrømme skulle tordne som før,
og Ocean brøle fra sin klippefulde kyst, og ingen
af de ærefrygtindgydende stemmer blive hørt af dig!

13.

SKREVET I LONDON

September 1802

Åh min ven! jeg ved ikke hvor jeg skal lede
efter trøst, nedtrykt, som jeg er,
over at vort liv nu kun er klædt på
for at vise sig; simple ting lavet af håndværker,
kok eller opvarter! — Vi må løbe glimtende som en bæk
i det fulde sollys, ellers er vi uvelsignet
det rigeste menneske blandt os er det bedste:
ingen storhed i natur eller bog
fryder os nu. Plyndring, griskhed, omkostning,
dette er afgudsdyrkelse; og det er hvad vi tilbeder. 10
Enkel livsførelse og ophøjet tænkning findes ikke mere.
Jævn skønhed af den gode gamle årsag
er borte; vor fred, vor frygtsomme uskyld
og ægte religion, der åndede husstandslove.

14.

LONDON 1802

Milton! du burde have levet på denne tid:
England har brug for dig: hun er et morads
af stillestående vande: alter, sværd og pen,
kamin, salen og gemakkets helterigdom*
har forbrudt deres ældgamle engelske medgift
af indre lykke. Vi er egenkærlige mennesker;
oh! løft os op, kom atter til os;
og giv os levemåde, dyd, frihed, magt.
Din sjæl var som en stjerne og boede for sig selv:
du havde en røst, hvis lyd var lig havet: 10
ren som den nøgne himmel, majestætisk, fri,

* salen og gemakket på slottet. — helterigdom: heltmodige mænd og kvinder (Bredsdorff, 37).

So didst thou travel on life's common way,
In cheerful godliness; and yet thy heart
The lowliest duties on herself did lay.

15.

"GREAT MEN HAVE BEEN AMONG US"

Great men have been among us; hands that penned
And tongues that uttered wisdom — better none:
The later Sidney, Marvel, Harrington,
Young Vane, and others who called Milton friend.
These moralists could act and comprehend:
They knew how genuine glory was put on;
Taught us how rightfully nation shone
In splendour: what strength was, that would not bend
But in magnanimous meekness. France, 'tis strange,
Hath brought forth no such souls as we had then. 10
Perpetual emptiness! unceasing change!
No single volume paramount, no code,
No master spirit, no determined road;
But equally a want of books and men!

16.

"IT IS NOT TO BE THOUGHT OF THAT THE FLOOD"

It is not to be thought of that the Flood
Of British freedom, which, to the open sea
Of the world's praise, from dark antiquity
Hath flowed, 'with pomp of waters, unwithstood,'
Roused though it be full often to a mood
Which spurns the check of salutary bands,
That this famous Stream in bogs and sands
Should perish; and to evil and to good
Be lost for ever. In our halls is hung
Armoury of the invincible Knights of old: 10
We must be free or die, who speak the tongue
That Shakespeare spake; the faith and morals hold
Which Milton held. — In everything we are sprung
Og Earth's first blood, have titles manifold.

17.

"WHEN I HAVE BORNE IN MEMORY WHAT HAS TAMED"

When I have borne in memory what has tamed
Great Nations, how ennobling thoughts depart
When men change swords for ledgers, and desert

således rejste du på livets alfarvej,
i glad gudfrygtighed; og dog lagde dit hjerte
de ydmygste pligter på sig selv.

15.

„STORE MÆND HAR VÆRET BLANDT OS”

Store mænd har været blandt os; hænder der skrev
og tunger der ytrede visdom – forbedrer ingen.
Den senere Sidney, Marvel, Harrington,
Unge Vane og andre, som kaldte Milton ven.
Disse moralister kunne handle og forstå;
de vidste hvordan ægte ære var beskaffen
lærte os hvordan retskafne nationer skinnede
med pragt; hvad styrke var, som aldrig kunne bøjes
andet end i storsindet ydmyghed. – Frankrig, underligt nok,
har ingen sådanne sjæle frembragt, som vi havde dengang. 10
Evindeligt tomhed! uophørlig forandring!
Intet bind af største vigtighed, intet kodeks,
ingen mesterånd, ingen afgørende vej;
men i lige grad en mangel på bøger og mænd!

16.

„DET ER IKKE TIL AT TRO AT BRITISK FRIHEDS FLOD”

Det er ikke til at tro at britisk friheds flod
som fra den mørke oldtid, uimodståeligt,
med vandes pragt, har strømmet
ud i verdens åbne hav af lovprisning,
skønt den meget ofte er løftet til en stemning,
som vrager gavnlige båndes tvang;
at denne yderst berømte strøm skulle forsvinde ned
i sandgrund og mose; og for evigt være tabt for
det onde og det gode. I vore sale
hænger fordums ridderes våben: 10
vi må være frie eller dø, os der taler det sprog,
Shakespeare talte; have den tro og moral som
Milton havde. – I alt er vi rundet af jordens
ypperste slægt, og har mangfoldige titler.

17.

„NÅR JEG HAR HUSKET, HVAD DER HAR TÆMMET”

Når jeg har husket, hvad der har tæmmet store
nationer, hvordan forædlende tanker går bort,
når mænd skifter sværdene ud med regnskabsbøger og

The student's bower for gold, some fears unnamed
I had, my Country! — am I to be blamed?
Now, when I think of thee, and what thou art,
Verily, in the bottom of my heart,
Of those unfilial fears I am ashamed.
For dearly must we prize thee; we who find
In thee a bulwark for the cause of men; 10
And I by my affection was beguiled:
What wonder if the Poet now and then,
Among the many movements of his mind,
Felt for thee as a lover or a child!

18.

OCTOBER 1803

One might believe that natural miseries
Had blasted France, and made of it a land
Unfit for men; and that in one great band
Her sons were bursting forth, to dwell at ease.
But 'tis a chosen soil, where sun and breeze
Shed gentle favours: rural works are there,
And ordinary business without care;
Spot rich in all things that can soothe and please!
How piteous then that there should be such dearth
Of knowledge; that whole myriads should unite 10
To work against themselves such fell despite:
Should come in phrensy and in drunken mirth,
Impatient to put out the only light
Of Liberty that yet remains on earth!

19.

“THERE IS A BONDAGE WORSE, FAR WORSE”

There is a bondage worse, far worse, to bear
Than his who breathes, by roof, and floor, and wall,
Pent in, a Tyrant's solitary Thrall:
'Tis it his who walk about in open air,
One of a Nation who, henceforth, must wear
Their fetters in their souls. For who could be,
Who, even the best, in such condition, free
From self-reproach, reproach that he must share
With Human-nature? Never be it ours
To see the sun how brightly it will shine, 10
And know that noble feelings, manly powers,
Instead of gathering strength, must droop and pine;

forlader studérkammeret for guld, har en vis navnløs
angst grebet mig, mit Land! — bør jeg dadles for det?
Nu når jeg tænker på dig, og på hvad du er,
så skammer jeg mig i sandhed,
af hele mit hjerte, over denne usønlige angst.
For inderligt må vi prise dig; vi som finder
i dig et bolværk for menneskenes sag; 10
og jeg blev narret af min lidenskab:
kan det undre, hvis digteren nu og da,
mellem sit sinds mange bevægelser,
føjte for dig som en elsker eller et barn.

18.

OKTOBER 1803

Man kunne tro at naturlige ulykker
havde sprængt Frankrig, og gjort landet
uegnet til mennesker, og at hendes sønner
i én samlet trop brød ud for at bo efter ønske.
Men det er udsøgt jord; hvor sol og brise
udøser blide tjenester; der er landbrug dér
og et almindeligt ubekymret forretningsliv;
steder rige på alt, der kan mildne og behage!
hvor bedrøveligt da, at der skulle være sådan mangel
på viden; at hele myriader skulle forenes 10
i at modarbejde sig selv med grum ondskab:
skulle gribes af vanvid og drukken glæde,
utålmodige efter at slukke det eneste
frihedens lys som endnu er tilbage på jorden!

19.

„DER FINDES EN TRÆLDMOM, SOM ER VÆRRE”

Der findes en trældom, som er værre at udholde
end hans, der lever lukket inde af loft,
og gulv, og mur, en tyrans ensomme træl:
det er hans, der går frit omkring,
én fra en nation, som fra nu af må bære
deres lænker i deres sjæle. For hvem, hvem,
selv den bedste, kunne under sådanne forhold være
fri for selvbebrejdelse, en bebrejdelse som han må
dele med menneskenaturen? Det vil aldrig være vor
lod at ser hvor strålende solen skinner, 10
og vide, at ædle følelser og mandige kræfter i
stedet for at samle styrke, må synke og hentæres; og

and earth with all her pleasant fruits and flowers
fade, and participate in man's decline.

20.

OCTOBER 1803

These times strike monied worldlings with dismay:
Even rich men, brave by nature, taint the air
With words of apprehension and despair:
While tens of thousands, thinking on the affray,
Men unto whom sufficient for the day
And minds not stinted or untilled are given,
Sound, healthy, children of the God of heaven,
Are cheerful as the rising sun in May.
What do we gather hence but firmer faith
That every gift of noble origin 10
Is breathed upon by Hope's perpetual breath;
That virtue and the faculties within
Are vital, — and that riches are akin
To fear, to change, to cowardice, and death?

21.

“ENGLAND! THE TIME IS COME WHEN”

England! the time is come when thou shouldst wean
Thy heart from its emasculating food;
The truth should now be better understood;
Old things have been unsettled; we have seen
Fair seed-time, better harvest might have been
But for thy trespasses; and, at this day,
If for Greece, Egypt, India, Africa,
Aught good were destined, thou wouldst step between.
England! all nations in this charge agree: 10
But worse, more ignorant in love and hate,
Far far more abject, is thine Enemy:
Therefore the wise pray for thee, though the freight
Of thy offences be a heavy weight:
Oh grief that Earth's best hopes rest all with Thee!

22.

OCTOBER 1803

When, looking on the present face of things,
I see one Man, of men the meanest too!
Raised up to sway the world, to do, undo,
With mighty Nations for his underlings,

jorden med alle hendes behagelige frugter og blomster
visne og deltage i menneskets forfald.

20.

OKTOBER, 1803

Disse tider fylder velhavende verdensbørn med modløshed;
selv rige mænd, tapre af natur, besmitter luften
med angstfulde og fortvivlede ord:
medens titusinde, men de tænker på kampen,
mennesker, som har fået tilstrækkeligt til dagen
og en ånd, der ikke er indskrænket eller udyrket,
ufordærvede, sunde børn af himlens Gud,
er glade som den opgående sol i maj.
Hvad andet lærer vi af dette end en fastere
tro på, at enhver evne af ædel oprindelse 10
har håbets evige ånde åndet på;
at dyd og indre styrke er afgørende,
— og at rigdom er beslægtet
med frygt, med forandring, med fejhed og død!

21.

“ENGLAND! TIDEN ER KOMMET, HVOR”

England! tiden er kommet hvor du bør
vænne dit hjerte fra den kastrerende føde;
sandheden burde nu være bedre forstået;
gamle sager er blevet forplumret; vi har set
god såtid, der kunne have givet en bedre høst
havde det ikke været for dine synder; og hvis idag
noget godt var bestemt for Grækenland, Ægypten,
Indien, Afrika, så ville du træde imellem.
England! alle nationer er enige i denne anklage:
men værre, mere uvidende i kærlighed og had, 10
langt mere foragtelige er dine fjender:
derfor beder den vise for dig, skønt lasten
af din brøde vejer tungt: —
Oh kummer, at Jorden bedste håb helt hviler på Dig!

22.

OKTOBER, 1803

Når jeg, idet jeg betragter tingenes nuværende tilstand,
ser en mand, af mænd endog den sletteste!
hævet op til at styre verden, til at handle, eller ødelægge
med mægtige nationer som sine håndlangere,

The great events with which old story rings
Seem vain and hollow; I find nothing great:
Nothing is left which I can venerate;
So that a doubt almost within me springs
Of Providence, such emptiness at length
Seems at the heart of all things. But, great God! 10
I measure back the steps which I have trod;
And tremble, seeing whence proceeds the strength
Of such poor Instruments, with thoughts sublime
I tremble at the sorrow of the time.

23.

TO THE MEN OF KENT. OCTOBER, 1803.

Vanguard of Liberty, ye men of Kent,
Ye children of a Soil that doth advance
Her haughty brow against the coast of France,
Now is the time to prove your hardiment!
To France be words of invitation sent!
They from their fields can see the countenance
Of your fierce war, may ken the glittering lance,
And hear you shouting forth your brave intent.
Left single, in bold parley, ye, of yore,
Did from the Norman win a gallant wreath; 10
Confirmed the charters that were yours before; —
No parleying now. In Britain is one breath;
We all are with you now from shore to shore; —
Ye men of Kent, 'tis victory or death!

24.

“WHAT IF OUR NUMBERS BARELY COULD DEFY”

What if our numbers barely could defy
The arithmetic of babes, must foreign hordes,
Slaves, vile as ever were befooled by words,
Striking through English breasts the anarchy
Of Terror, bear us to the ground, and tie
Our hands behind our backs with felon cords?
Yields every thing to discipline of swords?
Is man as good a man, none low, none high? —
Nor discipline nor valour can withstand
The shock, nor quell the inevitable rout, 10
When in some great extremity breaks out
A people, on their own beloved Land
Risen, like one man, to combat in the sight
Of a just God for liberty and right.

da synes de store begivenheder, den tidlige historie
genlyder af forgæves og hule; jeg finder intet stort
ved det; intet som jeg kan højagte;
så der inden i mig næsten opstår en tvivl
om Forsynet, sådan tomhed synes der
omsider at være i alt. Men, store Gud! 10
jeg tager mål af den vej, jeg har gået,
og skælver, idet jeg ser styrken
af sådanne sølle redskaber, skælver jeg
med sublime tanker over tidernes bedrøvelighed.

23.

TIL MÆNDENE FRA KENT. OKTOBER, 1803.

I er frihedens fortrop I mænd fra Kent
I børn af en jord som løfter sin
værdige pande mod Frankrigs kyst,
nu er det tid, at I viser jeres frygtløshed!
Send en invitation til Frankrig!
Fra deres marker kan de se jeres
rasende krigsansigt, kan kende det glimtende spyd
og høre jer råber jeres tapre hensigt ud.
Ladt alene vandt I, i følge fordums stolte snak,
en pragtfuld krans fra normannerne; 10
sikrede de rettigheder som før var jeres; —
ingen snak nu. I Britannien er der kun ét åndedrag;
nu er vi med jer fra kyst fra kyst; —
I mænd fra Kent, det er sejr eller døden!

24.

„HVAD SÅ OM VORT ANTAL KUN DÅRLIGT”

Hvad så om vort antal kun dårligt kunne overgå
antallet af spædbørn, måtte fremmede horder,
slaver, nedrige som nogensinde blev narret af ord,
stødende anarkiets rædsler gennem engelske bryst,
da trykke os til jorden og binde vore
hænder bag på vore rygge med forbrydersnore?
Alle ting overgiver sig til sværdets tugtelse?
Er mennesker lige gode, ingen lavere, ingen højere?
Hverken tugtelse eller tapperhed kan modstå
sammenstødet eller standse den uundgåelige flugt, 10
når i den yderste nød et folk, der har rejst
sig på sit højst elskede land, som én mand,
bryder ud, for at kæmpe for frihed
og ret for øjnene af en retfærdig Gud.

25.

LINES ON THE EXPECTED INVASION,
1803

Come ye — who, if (which Heaven avert!) the Land
Were with herself at strife, would take your stand,
Like gallant Falkland, by the Monarch's side,
And, like Montrose, make Loyalty your pride —
Come ye — who, not less zealous, might display
Banners at enmity with regal sway,
And, like the Pym and Miltons of that day,
Think that a State would live in sounder health
If Kingship bowed its head to Commonwealth —
Ye too — whom no discreditable fear
Would keep, perhaps with many a fruitless tear, 10
Uncertain what to choose and how to steer —
And ye — who might mistake for sober sense
And wise reserve the plea of indolence —
Come ye — whate'er your creed — O waken all,
Whate'er your temper, at your Country's call;
Resolving (this a free-born Nation can)
To have one Soul, and perish to a man,
Or save this honoured Land from every Lord
But British reason and the British sword

26.

ANTICIPATION, OCTOBER 1803

Shout, for a mighty Victory is won!
On British ground the Invaders are laid low;
The breath of Heaven has drifted them like snow,
And left them lying in the silent sun,
Never to rise again! — the work is done.
Come forth, ye old men, now in peaceful show
And greet your sons! drums beat and trumpets blow!
Make merry, wives! ye little children, stun
Your grandame's ears with pleasure of your noise!
Clap, infants, clap your hands! Divine must be 10
That triumph, when the very worst, the pain,
And even the prospect of our brethren slain,
Hath something in it which the heart enjoys: —
In glory will they sleep and endless sanctity.

25.

VERSLINJER OM DEN FORVENTEDE INVASION

1803

Kom I – som, hvis Landet (Himlen forbyde det!) var
i strid med sig selv, ville stille jer op
som kække Falkland ved monarkens side,
og lig Montrose gøre troskab til jeres stolthed –
kom I – som ikke mindre ivrigt kunne stille
fjendtlige bannere af kongemagt til skue,
og lig den tids Pym'er og Milton'er
tænke at staten ville leve med et raskere helbred
hvis kongedømme bøjede sit hoved for republik
I også – som ingen vanærende frygt
ville holde, men måske med mange frugtesløse tårer 10
usikker på hvad at vælge og hvordan at styre –
og I – som kunne tage fejl af sund ræson
og vis tilbageholdenhed med anklagen for dovenskab –
kom I – ligegyldig jeres tro – Oh! vågn op alle,
uanset jeres temperament, ved jeres lands kalden;
besluttende (dette kan en fribårne nation)
at have én sjæl og omkomme alle mand
eller redde det ærefulde Land fra enhver herre
undtagen britisk fornuft og britisk sværd.

26.

FOREGRIBELSE, OKTOBER 1803

Råb, for en mægtig sejr er vundet!
På britisk jord ligger de indtrængende fjender i støvet,
himlens ånde har fyget dem sammen som sne,
og ladt dem liggende i den tavse sol,
for aldrig at rejse sig igen! – arbejdet er gjort.
Kom ud nu, I gamle mænd, i fredfyldt skue
og hils jeres sønner! slå trommer og blæs trompeter!
Mor jer koner! I småbørn, bedøv
jeres bedstemors ører med fryd over jeres larm!
Klap børn, klap i hænderne! Guddommelig 10
må denne sejr være, når selv det værste, smerten,
og endog udsigten til at vore brødre slås ihjel,
har noget i sig som hjertet glædes ved: –
fuld af ære og evigt hellige vil de sove.

To a Highland Girl,
at Iversneyde, upon Lock Lomond

Sweet Highland Girl, a very shower
Of beauty is thy earthly dower!
Twice seven consenting years have shed
Their utmost bounty on thy head:
And these grey rocks; that household lawn;
Those trees, a veil just half withdrawn;
This fall of water that doth make
A murmur near the silent lake;
This little bay; a quiet road
That holds in shelter thy abode — 10
In truth together do ye seem
Like something fashioned in a dream;
Such forms as from their covert peep
When earthly cares are laid asleep!
But, O fair Creature! in the light
Of common day, so heavenly bright
I bless thee, vision as thou art,
I bless thee with a human heart;
God shield thee to thy latest years!
Thee, neither know I, nor thy peers; 20
And yet my eyes are filled with tears.

With earnest feeling I shall pray
For thee when I am far away:
For never saw I mien, or face,
In which more plainly I could trace
Benignity and home-bred sense
Ripening in perfect innocence.
Here scattered, like a random seed,
Remote from men, thou dost not need
The embarrassed look of shy distress, 30
And maidenly shamefacedness:
Thou wear'st upon thy forehead clear
The freedom of a mountaineer:
A face with gladness overspread!
Soft smiles, by human kindness bred!
And seemliness complete, that sways
Thy courtesies, about thee plays;
With no restraint, but such as springs
From quick and eager visitings
Of thoughts that lie beyond the reach 40
Of thy few words of English speech:

Til en pige fra højlandet

Ved Inversneyde, på Loch Lomond

Yndige højlandspige, en sand regn
af skønhed er din jordiske medgift!
To gange syv billigende år har øst
deres bedste gaver ud over dit hoved:
og disse grå klipper; græsplænen ved huset
de træer, et slør blot halvt trukket til side;
dette vandfald som risler
nær den tavse sø;
denne lille bugt; en stille vej
som skærmer din bolig – 10
i sandhed, sammen synes de
lig noget, der er skabt i drømme;
sådanne skikkelser som dukker frem af deres
skjul, når jordisk bekymring er lagt til at sove!
Men, oh skønne væsen! i hverdagens lys,
så himmelsk strålende,
velsigner jeg dig, et syn er du,
jeg giver dig et menneskehjertes velsignelse;
Gud beskytte dig til dine sidste år!
Jeg kender hverken dig eller dine fæller; 20
og dog er mine øjne fulde af tårer.

Når jeg er langt borte, vil jeg
ivrigt og med varme bede for dig:
thi aldrig så jeg udtryk og ansigt,
i hvilket jeg mere klart kunne spore
venlighed og medfødt forstand,
der modnedes i fuldkommen uskyld.
Kastet her, som et tilfældigt frø,
fjernt fra mennesker, har du ikke brug
for den sky ængstelses forlegne blik, 30
og pigeagtige undseelse:
du bær en bjergboers frihed
tydeligt på din pande:
et ansigt dækket af glæde!
blide smil, fostret af godhed!
og fuldendt sømmelighed, der behersker
din høflige optræden, bevæger sig omkring dig;
uden tilbageholdenhed, men sådan som
udspringer af hurtige og ivrige besøg
af tanker, der ligger hinsides 40
dine få engelske ords rækkevidde:

TO A HIGHLAND GIRL

A bondage sweetly brooked, a strife
That gives thy gestures grace and life!
So have I, not unmoved in mind,
Seen birds of tempest-loving kind —
Thus beating up against the wind.

What hand but would a garland cull
For thee who art so beautiful?
O happy pleasure! here to dwell
Beside thee in some heathy dell; 50
Adopt your homely ways, and dress,
A shepherd, thou a shepherdess!
But I could frame a wish for thee
More like a grave reality:
Thou art to me but as a wave
Of the wild sea; and I would have
Some claim upon thee, if I could,
Though but of common neighbourhood.
What joy to hear thee, and to see! ‘
Thy elder brother I would be,
Thy father — anything to thee! 60

Now thanks to Heaven! that of its grace
Hath led me to this lonely place.
Joy have I had; and going hence
I bear away my recompence.
In spots like these it is we prize
Our memory, feel that she hath eyes:
Then, why should I be loth to stir?
I feel this place was made for her;
To give new pleasure like the past, 70
Continued long as life shall last.
Nor am I loth, though pleased at heart
Sweet Highland Girl! from thee to part;
For I, methinks, till I grow old,
As fair before me shall behold,
As I do now, the cabin small,
The lake, the bay, the waterfall;
And thee, the Spirit of them all!

en trældom sødt båret, en strid
der giver dine fagter ynde og liv!
Således har jeg, ikke uden at blive rørt,
set fugle af den stormelskende slags —
kæmpe op mod vinden.

Hvilken hånd ville ikke samle en
blomsterkrans til dig, der er så smuk?
Oh lykkelige glæde! at bo her ved siden
af dig i en eller anden lyngbevokset dal; 50
antage din enkle levevis og klæde sig
som hyrde, du en hyrdinde!
Men jeg kunne udfinde et ønske for dig,
som er nærmere en alvorlig virkelighed.
For mig er du blot som en bølge
på det vilde hav; og jeg ville gerne have
et vist krav på dig, hvis jeg kunne,
skønt kun ved almindeligt naboskab.
Hvilken fryd at høre og at se dig!
Din ældre bror ville jeg være,
din far — hvad som helst for dig! 60

Nu tak til Himlen! som af sin nåde
har ført mig til dette ensomme sted.
Det har glædet mig; og jeg går bort
herfra rigeligt belønnet.
Det er på steder som disse, vi priser
vor hukommelse, føler hun har øjne: så
hvorfor skulle jeg være ked af at tage væk?
Jeg føler dette sted blev skabt for hende;
til at sprede fryd nu som før, 70
og fortsætte så længe livet skal varer.
Jeg er heller ikke, skønt inderst inde fornøjet,
ked af at forlade dig, yndige højlandspige!
for jeg tror, at jeg lige til jeg bliver gammel,
skal se for mig, så skønne
som jeg gør nu, den lille hytte,
søen, bugten, vandfaldet;
og dig, Ånden i dem alle.

Yarrow Unvisited

See the various Poems the scene of which is laid upon banks of the Yarrow; in particular, the exquisite Ballad of Hamilton beginning

“Busk ye, busk ye, my bonny, bonny Bride,
Busk ye, busk ye, my winsome Marrow!”

From Stirling castle we had seen
The mazy Forth unravelled;
Had trod the banks of Clyde, and Tay,
And with the Tweed had travelled;
And when we came to Clovenford,
Then said my ‘*winsome Marrow,*’
“Whate’er betide, we’ll turn aside,
And see the Braes of Yarrow.”

“Let Yarrow folk, *frae* Selkirk town,
Who have been buying, selling, 10
Go back to Yarrow, ’tis their own;
Each maiden to her dwelling!
On Yarrow’s banks let herons feed,
Hares couch, and rabbits burrow!
But we will downward with the Tweed,
Nor turn aside to Yarrow.

“There’s Galla Water, Leader Haughs,
Both lying right before us;
And Dryborough, where with chiming Tweed
The lintwhites sing in chorus;
There’s pleasant Tiviot-dale, a land 20
Made blithe with plough and harrow:
Why throw away a needful day
To go in search of Yarrow?

“What’s Yarrow but a river bare,
That glides the dark hills under?
There are a thousand such elsewhere
As worthy of your wonder.”
— Strange words they seemed of slight and scorn;
My True-love sighed for sorrow; 30
And looked me in the face, to think
I thus could speak of Yarrow!

Ubesøgte Yarrow

Se de forskellige digte, hvor skuepladsen er Yarrows bredder; i særdeleshed Hamiltons fortræffelige ballade, der begynder

„Skynd dig, skynd dig min skønne, skønne brud,
skynd dig, skynd dig min muntre kammerat!”

Oppe fra Stirlings borg har vi set
Forths indviklede løb;
har betrådt Clydes og Tays bredder,
og har rejst med Tweed;
og da vi kom til Clovenford,*
sagde min *'muntre kammerat'*:
„Hvad der end sker, vil vi dreje til side
og se Yarrowflodens skrænter.”

„Lad Yarrowfolkene fra Selkirk by,
som har købt og solgt, 10
gå tilbage til Yarrow, det er deres;
hver pige til sin bolig!
Lad hejre æde på Yarrows banker,
harer lægge sig, og kaniner grave huler!
Men vi vil gå nedad Tweed,
og heller ikke dreje til side mod Yarrow. „

Der er Galla Water, Leader Haughs,
begge ligger lige foran os;
og Dryborough hvor iriskerne 20
synger i kor med ringende Tweed;
der er den behagelige Tiviotdal, et land[†]
plov og harve har gjort smilende:
hvorfor kaste en nødvendig dag bort
for at søge efter Yarrow?

„Hvad er Yarrow andet end en nøgen flod,
der glider af sted for foden af de mørke bakker?
Der er tusinde sådanne andre steder
ligeså værdige til din undren.”
— Mærkelige ord, der lød ringeagtende og
spottende; min hjertenskær sukede bedrøvet; 30
og så mig ind i øjnene ved tanken om,
at jeg kunne tale således om Yarrow!

* Yarrow, Forth, Clyde, Tay og Tweed er floder i det skotske grænseland. Stirling, Clovenford og Selkirk er byer samme sted..

† Galla Water og Tiviot er floder. Haughs: lavtliggende enge. Dryborough er et abbedi.

“Oh! green,” said I, “are Yarrow’s holms,
And sweet is Yarrow flowing!
Fair hangs the apple frae the rock,
But we will leave it growing.
O'er hilly path, and open Strath,
We'll wander Scotland thorough;
But, though so near, we will not turn
Into the dale of Yarrow. 40

“Let beeves and home-bred kine partake
The sweets of Burn-mill meadow;
The swan on still St. Mary’s Lake
Float double, swan and shadow!
We will not see them; will not go,
To-day, nor yet tomorrow,
Enough if in our hearts we know
There’s such a place as Yarrow.

“Be Yarrow stream unseen, unknown!
It must, or we shall rue it: 50
We have a vision of our own;
Ah! why should we undo it?
The treasured dreams of times long past,
We'll keep them, winsome Marrow!
For when we're there, although 'tis fair,
'Twill be another Yarrow!

“If Care with freezing years should come,
And wandering seem but folly, —
Should we be loth to stir from home,
And yet be melancholy; 60
Should life be dull, and spirits low,
'Twill soothe us in our sorrow,
That earth has something yet to show,
The bonny holms of Yarrow!”

“She was a Phantom of delight”

She was a Phantom of delight
When first she gleamed upon my sight;
A lovely apparition, sent
To be a moment’s ornament;
Her eyes as stars of twilight fair;
Like twilight’s, too, her dusky hair;

„Oh! grønne,” sagde jeg, „er Yarrows holme,
og yndigt flyder Yarrow!
Fagert hænger æblet fra klippen,
over bakket sti og åben dal,
men vi vil lade det gro,
vil vi vandre gennem hele Skotland;
men, skønt så nær, vil vi ikke
dreje ind i Yarrowdalen.

40

„Lad okser og hjemmeavlede køer få del
I Burnmill-estens herligheder;
svanen på Saint Marias stille sø
svømmer dobbelt af sted, svanen og skyggen!
vi vil ikke se dem; vil ikke gå,
hverken i dag eller i morgen;
det er nok, at vi i vore hjerter ved,
at sådant et sted som Yarrow findes.

„Yarrowfloden er uset, ukendt!
Det skal den være, for ellers vil vi fortryde
det: vi har vore egen forestilling;
åh! hvorfor skulle vi spolere den?
De skattede drømme om tider længst forbi,
vi vil beholde dem, min muntre kammerat!
For når vi er der, selvom den er skøn,
vil det være en anden Yarrow!

50

„Hvis frysende år skulle bringe bekymring,
og det at vandre omkring kun synes en tåbelighed, —
skulle vi være uvillige til at gå ud i det fri,
og dog være melankolske;
skulle vi kede os og være i dårligt humør,
da vil det lindre os i vor tristhed,
at jorden endnu har noget at vise os:
nemlig Yarrows skønne holme!”

60

„Hun var et frydens drømmesyn”*

Hun var et frydens drømmesyn,
den første gang jeg så hende;
en dejlig åbenbaring, sendt
for at smykke øjeblikket;
hendes øjne var skønne som skumringsstjerner;
og som skumringens, var hendes mørke hår;

* Se også Georg Brandes oversættelse i noten bag i bogen.

But all things else about her drawn
From May-time and the cheerful dawn;
A dancing shape, an image gay,
To haunt, to startle, and way-lay. 10

I saw her upon nearer view,
A spirit, yet a woman too!
Her household motions light and free,
And steps of virgin-liberty;
A countenance in which did meet
Sweet records, promises as sweet;
A Creature not too bright or good
For human nature's daily food;
For transient sorrows, simple wiles,
Praise, blame, love, kisses, tears, and smiles. 20

And now I see with eye serene
The very pulse of the machine; *
A being breathing thoughtful breath,
A traveller between life and death;
The reason firm, the temperate will,
Endurance, foresight, strength, and skill;
A perfect woman, nobly planned,
To warn, to comfort, and command;
And yet a spirit still, and bright
With something of angelic light. 30

The Small Celandine

There is a flower, the lesser Celandine,
That shrinks, like many more, from cold and rain;
And, the first moment that the sun may shine,
Bright as the sun himself, 'tis out again!

When hailstones have been falling, swam on swam,
Or blasts the green field and the trees distrest,
Oft have I seen it muffled up from harm,
In close self-shelter, like a Thing at rest.

But lately, one rough day, this Flower I passed
And recognized it, though, an altered form, 10
Now standing forth an offering to the blast,
And buffeted at will by rain and storm.

* *machine*: benyttet om menneske - og dyrekroppen. Også om naturen: pulsen i naturen 'den forunderlige maskine' (Hayden 1; 1003).

men alt andet ved hende var hentet
fra majtiden og det glade daggrø;
en dansende skikkelse, et livligt billede,
til at forfølge, til at overraske, og ligge på lur efter. 10

Betragtede jeg hende nøjere, så jeg
en ånd, dog tillige en kvinde!
sin husgerning udført med lette, utvungne
bevægelser og jomfrufrie skridt;
et ansigt i hvilket søde minder
og ligeså søde løfter mødtes;
en skabning ikke for kvik eller god
til menneskenaturens daglige føde;
til flygtige sorger, enfoldig list,
ros, dadel, kærlighed, kys, tårer og smil. 20

Og nu ser jeg med klare øjne
selve skabningens puls;
et væsen der ånder i tankefulde åndedrag,
en rejsende mellem livet og døden;
den urokkelige fornuft, den rolige vilje
udholdenhed, forudseenhed, styrke, og dygtighed;
en fuldkommen kvinde, ædelt anlagt,
til at advare, til at trøste, og befale;
og dog stadigvæk en ånd og skinnende
med noget af en engels lys. 30

Vorteroden

Der findes en blomst, vorteroden, som
viger tilbage, lig mange andre, for kulde og regn;
og så snart solen skinner,
en den ude igen, strålende som solen!

Når sværm på sværm af hagl er faldet,
og vindstød har pint den grønne mark og træerne,
har jeg ofte set den, for at beskytte sig,
tæt indsvøbt i sig selv, ligesom en ting i hvile.

Men for nylig, en dag med hårdt vejr, gik jeg forbi denne
blomst og opdagede, at den, omend i en ændret
skikkelse, nu stod frem og tilbød sig til blæsten, 10
og blev puffet omkring af regnen og stormen.

I stopped, and said with inly-muttered voice,
"It doth not love the shower, nor seek the cold:
This neither is its courage nor its choice,
But its necessity in being old.

"The sunshine may not cheer it, nor the dew;
It cannot help itself in its decay;
Stiff in its member, withered, changed of hue."
And, in my spleen, I smiled that it was grey.

20

To be a Prodigal's Favorite — then, worse truth,
A Miser's Pensioner — behold our lot!
O Man, that from thy fair and shining youth
Age might but take things Youth needed not!

Ode.

Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood

The child is father of the man;
And I could wish my days to be
bound each to each by natural piety

1

There was a time when meadow, grove, and stream,
The earth, and every common sight,
To me did seem
Apparelled in celestial light,
The glory and the freshness of a dream.
It is not now as it hath been of yore; —
Turn wheresoe'er I may,
By night or day,
The things which I have seen I now can see no more.

2

The rainbow comes and goes,
And lovely is the rose,
The moon doth with delight
Look round her when the heavens are bare;
Waters on a starry night
Are beautiful and fair;
The sunshine is a glorious birth;

10

Jeg standsede, og mumlede for mig selv:
„Den elsker ikke regnen, søger heller ikke kulden:
dette er hverken mod, eller noget den har valgt,
men hvad der nødvendigvis følger af at være gammel.

Solskinnet kan ikke opmuntre den, heller ikke duggen;
den kan ikke hjælpe sig selv mod sit forfald
dens lemmer er stive, visnede, farven forandret.”
og i mit onde lune smilede jeg af, at den var grå.

20

At være en ødelands yndling – og så, værre endnu, en
gniers pensionær – se, det er vor lod! Oh menneske, gid
alderdom kunne tage fra din skønne og lysende
ungdom de ting, som ungdommen ikke behøvede.*

Ode.

Antydninger om udødelighed i tidlige barndomserindringer

Barnet er mandens far
og jeg kunne ønske mine dage var
bundet til hinanden af naturlig fromhed.

1

Der var en tid da engen, lunden og åen,
jorden og ethvert almindeligt syn,
forekom mig
at være klædt i himmelsk lys,
en drøms herlighed og friskhed.
Det er ikke nu, som det var engang; –
hvordan jeg end vender det,
ved nat og dag,
de ting jeg har set, kan jeg nu ikke længere se.

2

Regnbuen kommer og går,
og dejlig er rosen,
månen ser sig frydefuldt omkring
når himlen er bar;
vandene på en stjerneklar nat
er smukke og skønne;
solskinnet er en pragtfuld fødsel;

10

* Dvs. at gnieren kunne få det ødelanden ikke behøvede øde væk.

But yet I know, where'er I go,
That there hath past away a glory from the earth.

3

Now, while the birds thus sing a joyous song,
And while the young lambs bound 20
As to the tabor's sound,
To me alone there came a thought of grief:
A timely utterance gave that thought relief,
And I again am strong:
The cataracts blow their trumpets from the steep;
No more shall grief of mine the season wrong;
I hear the Echoes through the mountains throng,
The Winds come to me from the fields of sleep,
And all the earth is gay;
Land and sea
Give themselves up to jollity, 30
And with the heart of May
Doth every Beast keep holiday; —
Thou Child of Joy,
Shout round me, let me hear thy shouts, thou happy
Shepherd-boy!

4

Ye blessèd creatures, I have heard the call
Ye to each other make; I see
The heavens laugh with you in your jubilee;
My heart is at your festival, 40
My head hath its coronal,
The fulness of your bliss, I feel — I feel it all.
Oh evil day! if I were sullen
While Earth herself is adorning,
This sweet May-morning,
And the children are culling
On every side,
In a thousand valleys far and wide,
Fresh flowers; while the sun shines warm,
And the babe leaps up on his mother's arm: —
I hear, I hear, with joy I hear! 50
— But there's a tree, of many, one,
A single field which I have looked upon,
Both of them speak of something that is gone:
The pansy at my feet

men dog ved jeg, hvor jeg end går,
at der er forsvundet en herlighed fra jorden.

3

Nu, mens fuglene således synger en munter sang,
og mens de unge lam springer 20
som til tamburinens klang,
kom der alene til mig en sørgelig tanke:
en betimelig udtalelse lindrende tanken,*
og jeg er stærk igen.
Vandfaldene blæser deres trompeter fra den stejle
skrænt; min sorg skal ikke mere forurette årstiden;
jeg hører ekkoerne gennem bjergenes trængsel,
vindene kommer til mig fra søvnens marker,
og hele jorden er grå;
land og hav
overgiver sig til lystighed, 30
og med majs hjerte
holder alle dyr fridag; —
du Glædens Barn, råb
rundt om mig, lad mig høre dine råb,
du lykkelige hyrdedreng!

4

I velsignede skabninger, jeg har hørt hvordan
I kalder på hinanden; jeg ser
himlene le med jer i jeres jubelsang;
mit hjerte er med jer ved jeres fest,
mit hoved har dens krans, 40
jeres fulde lyksalighed føler jeg — jeg føler det hele.
Åh onde dag! hvis jeg var tvær
mens Jordan smykker sig selv
denne henrivende majmorgen,
og børnene vidt og bredt
på hver side
i tusinde dale plukker
friske blomster; mens solen skinner varmt,
og den lille hopper op på sin mors arm: —
jeg hører, jeg hører, med glæde hører jeg! 50
— men der er et træ, et særligt af mange,
en enkelt mark som jeg har betragtet,
begge taler om noget, som er borte:
stedmoderblomsten ved mine fødder

* udtalelse: sandsynligvis digtet „Mit hjerte jubler”, hvorfra mottoet er hentet, og som Wordsworth skrev dagen før han begyndte på oden.

Doth the same tale repeat:
Whither is fled the visionary gleam?
Where is it now, the glory and the dream?

5

Our birth is but a sleep and a forgetting:
The Soul that rises with us, our life's Star,
Hath had elsewhere its setting, 60
And cometh from afar:
Not in entire forgetfulness,
And not in utter nakedness,
But trailing clouds of glory do we come
From God, who is our home:
Heaven lies about us in our infancy!
Shades of the prison-house begin to close
Upon the growing Boy,
But He
beholds the light, and whence it flows, 70
He sees it in his joy;
The Youth, who daily farther from the east
Must travel, still is Nature's priest,
And by the vision splendid
Is on his way attended;
At length the Man perceives it die away,
And fade into the light of common day.

6

Earth fills her lap with pleasures of her own;
Yearnings she hath in her own natural kind,
And, even with something of a Mother's mind, 80
And no unworthy aim,
The homely Nurse doth all she can
To make her Foster-child, her Inmate Man,
Forget the glories he hath known,
And that imperial palace whence he came.

7

Behold the Child among his new-born blisses,
A six years' Darling of a pigmy size!
See, where 'mid work of his own hand he lies,
Fretted by sallies of his mother's kisses,
With light upon him from his father's eyes! 90
See, at his feet, some little plan or chart,

gentager den samme historie:
hvor er det visionære glimt flygtet hen?
hvor er det nu, herligheden og drømmen?

5

Vor fødsel er kun en søvn og en glemmen;[†]
sjælen som stiger op sammen med os, vort livs
stjerne, har haft sin nedgang et andet sted, 60
og kom langt borte fra:
ikke i fuldkommen glemsomhed,
og ikke i fuldstændig nøgenhed, men
da vi følger efter herlighedens skyer, kommer vi
fra Gud, som er vort hjem:
himlen ligger over os i vor barndom!
fængselshusets skygger begynder at lukke sig
om den voksende dreng,
men han
ser lyset og hvorfra det strømmer, 70
han ser det i sin glæde;
ynglingen, som dagligt må rejse længere borte
fra øst, er stadig naturens præst,
og er fulgt på sin vej af
den prægtige vision;
langt om længe ser manden det dø bort,
og falme til almindeligt dagslys.

6

Jorden fylder sit skød med sine egne fornøjelser;
længsler har hun på sin egen naturlige måde,
og netop med noget af en mors sind 80
og intet uværdigt øjemål,
gør den hjemlige plejerske alt hun kan
for at få sit fosterbarn, sin medbeboer,
til at glemme de herligheder, han har kendt,
og det kejserlige palads han kom fra.

7

Se barnet mellem sine nyfødte lyksaligheder,
en seksårig kæledægge af pygmæisk størrelse!
se, hvordan han ligger mellem sine egne hænders
værker, irriteret af sin mors kysse-salver,
med lyset fra sin fars øjne på sig! 90
Se, ved hans fødder, en lille plan eller et kort,

* visionære glimt: indbildningskraftens virke, syner, der opfattes som en dybere indsigt i naturen og livet.

* Se note til digtet bag i bogen.

Some fragment from his dream of human life,
Shaped by himself with newly-learnèd art;
 A wedding or a festival,
 A mourning or a funeral;
 And this hath now his heart,
 And unto this he frames his song:
 Then will he fit his tongue
To dialogues of business, love, or strife;
 But it will not be long 100
 Ere this be thrown aside,
 And with new joy and pride
The little Actor cons another part;
Filling from time to time his 'humorous stage'
With all the Persons, down to palsied Age,
That Life brings with her in her equipage;
 As if his whole vocation
 Were endless imitation.

8

Thou, whose exterior semblance doth belie
 Thy Soul's immensity; 110
Thou best philosopher, who yet dost keep
Thy heritage, thou Eye among the blind,
That, deaf and silent, read'st the eternal deep,
Haunted for ever by the eternal mind, —
 Mighty Prophet! Seer blest!
 On whom those truths do rest,
Which we are toiling all our lives to find,
In darkness lost, the darkness of the grave;
Thou, over whom thy Immortality
Broods like the Day, a Master o'er a Slave, 120
A presence which is not to be put by;
 [To whom the grave
Is but a lonely bed without the sense or sight
 Of day or the warm light,
A place of thought where we in waiting lie;]
Thou little Child, yet glorious in the might
Of heaven-born freedom on thy being's height,
Why with such earnest pains dost thou provoke
The years to bring the inevitable yoke,
Thus blindly with thy blessedness at strife?
Full soon thy Soul shall have her earthly freight,
And custom lie upon thee with a weight
Heavy as frost, and deep almost as life!

en rest fra sin drøm om menneskeliv,
 formet af ham selv med nylig lært kunst;
 et bryllup eller en fest,
 en sørgedragt eller en begravelse;
 og dette fylder nu hans hjerte,
 og til dette indretter han sin sang:
 så vil han få sin sprog til at passe til
 samtaler om forretninger, kærlighed eller strid;
 men det vil ikke vare længe 100
 før dette kastes til side,
 og med ny glæde og stolthed
 husker den lille skuespiller en anden rolle;
 idet han nu og da fylder sin fantasiverden
 med alle de personer, helt ned til blegnet alderdom,
 som livet bringer med sig i sin ekvipage;
 som om al hans kaldelse
 var endeløs efterligning.

8

Du, hvis ydre skikkelse modsiger 110
 din sjæls uendelighed;
 du bedste filosof, som endnu beholder
 din arv, du øje blandt de blinde,
 som, døv og tavs, læser det evige dyb,
 for altid hjemsøgt af den evige ånd,—
 mægtige profet! velsignede seer!
 på hvem de sandheder hviler,
 som vi slider hele vort liv for at finde,
 fortabt i mørke, gravens mørke;
 du, over hvem din udødelighed 120
 ruger som dagen, en herre over en slave,
 en tilstedeværelse som ikke kan skubbes
 til side; for hvem graven*
 kun er en ensom seng, der hverken kan fornemme
 eller se dagen eller det varme lys,
 et tankens sted, hvor vi ligger og venter;
 du lille barn, endnu herlig på dit livs højdepunkt
 af den himmelfødte friheds kraft,
 hvorfor udfordrer du med så ivrig umage
 årene til at bringe det uundgåelige åg,
 således blindt at strides med din salige lykke?
 Din sjæl skal meget snart få sin jordiske last,
 og sædvane ligge på dig med en vægt,
 tung som frost, og næsten dyb som livet selv!

* Linje 122-5 findes ikke i 1815-udgaven og tælles ikke med i linjetælleren.

9

O joy! that in our embers 130
 Is something that doth live,
 That nature yet remembers
 What was so fugitive!
 The thought of our past years in me doth breed
 Perpetual benediction: not indeed
 For that which is most worthy to be blest;
 Delight and liberty, the simple creed
 Of Childhood, whether busy or at rest,
 With new-fledged hope still fluttering in his breast: —
 Not for these I raise 140
 The song of thanks and praise;
 But for those obstinate questionings
 Of sense and outward things,
 Fallings from us, vanishings;
 Blank misgivings of a Creature
 Moving about in worlds not realized,
 High instincts before which our mortal Nature
 Did tremble like a guilty Thing surprised:
 But for those first affections,
 Those shadowy recollections, 150
 Which, be they what they may,
 Are yet the fountain light of all our day,
 Are yet a master light of all our seeing;
 Uphold us, cherish, and have power to make
 Our noisy years seem moments in the being
 Of the eternal Silence: truths that wake,
 To perish never;
 Which neither listlessness, nor mad endeavour,
 Nor Man nor Boy,
 Nor all that is at enmity with joy, 160
 Can utterly abolish or destroy!
 Hence in a season of calm weather
 Though inland far we be,
 Our Souls have sight of that immortal sea
 Which brought us hither,
 Can in a moment travel thither,
 And see the Children sport upon the shore,
 And hear the mighty waters rolling evermore.

10

Then sing, ye Birds, sing, sing a joyous song!
 And let the young Lambs bound 170
 As to the tabor's sound!
 We in thought will join your throng,

Oh glæde! at der i vore gløder 130
 er noget som lever,
 at naturen endnu husker
 hvad der var så flygtigt!
 Tanken om vor forbigangne år avler i mig
 uophørlige velsignelser: sandelig ikke
 for det som er mest værd at velsigne;
 fryd og frihed, barndommens enkle
 tro, enten flagrende eller i hvile,
 med ufødt håb for altid i hans bryst: —
 ikke for disse løfter jeg 140
 takke- og lovsangen;
 men for hine vedvarende spørgsmål
 om sanserne og ydre ting,
 ting der falder fra os, ting der forsvinder;
 indholdsløse anelser om et væsen
 der bevæger sig omkring i uerkendte verdener,
 ædle drifter, foran hvilke vor dødelige natur
 skælver som en overrasket skyldig ting:
 men hvad angår hine første stærke følelser,
 hine dunkle erindringer, 150
 som, hvad de så end kan være,
 dog er hele vor dags kildelys,
 dog er mesterlyset for alt det, vi ser;
 da hold os oppe, hold os kær og ha' kraft til at få
 vore støjende år til at synes øjeblikke i
 den evige stilheds væren: sandheder som vågner,
 for aldrig at forsvinde;
 som hverken ligegyldighed eller vanvittig
 bestræbelse, hverken mand eller dreng
 eller alt, som er uvenner med glæde, 160
 fuldstændigt kan afskaffe eller ødelægge!
 herfra, i en årstid med roligt vejr,
 skønt vi er langt inde i landet,
 har vore sjæle det udødelige hav i sigte
 som bragte os herhen,
 vi kan rejse derhen på et øjeblik,
 og se børnene lege på bredden,
 og høre de mægtige vande rulle i al evighed.

Så syng I fugle, syng, syng en munter sang!
 og lad de unge lam springe 170
 som til tamburinens klang!
 Vi vil i tanken slutte os til jeres flok,

Ye that pipe and ye that play,
Ye that through your hearts today
Feel the gladness of the May!
What though the radiance which was once so bright
Be now for ever taken from my sight,
 Though nothing can bring back the hour
Of splendour in the grass, of glory in the flower;
 We will grieve not, rather find 180
 Strength in what remains behind;
 In the primal sympathy
 Which having been must ever be;
 In the soothing thoughts that spring
 Out of human suffering;
 In the faith that looks through death,
In years that bring the philosophic mind.

11

And O, ye Fountains, Meadows, Hills, and Groves,
Forebode not any severing of our loves!
Yet in my heart of hearts I feel your might; 190
I only have relinquished one delight
To live beneath your more habitual sway.
I love the Brooks which down their channels fret,
Even more than when I tripped lightly as they;
The innocent brightness of a new-born Day
 Is lovely yet;
The Clouds that gather round the setting sun
Do take a sober colouring from an eye
That hath kept watch o'er man's mortality;
Another race hath been, and other palms are won. 200
Thanks to the human heart by which we live,
Thanks to its tenderness, its joys, and fears,
To me the meanest flower that blows can give
Thoughts that do often lie too deep for tears.

Ode to Duty

'Jam non consilio bonus, sed more eò perductus, ut non tantum rectè facere possum,
sed nisi rectè facere non possum.'

Stern Daughter of the Voice of God!
O Duty! if that name thou love,
Who art a light to guide, a rod
To check the erring and reprove;

I som fløjter, og I som spiller,
I som gennem jeres hjerter
i dag føler majs glæde!
Hvad så om glansen som engang var så strålende
nu for altid tages bort fra mit syn,
at intet kan bringe den stund
af pragt i græsset, af herlighed i blomsten tilbage;
vi vil ikke sørge, snarere finde 180
styrke i det, der forbliver tilovers,
i den oprindelige sympati
som, da den har været, altid skal være til
i de mildnende tanker, der udspringer
af menneskets lidelser,
i troen der ser gennem døden,
i årene der bringer det filosofiske sind.

11

Og oh, I kilder, enge, bakker og lunde,
tænk ikke på, at vor kærlighed vil blive delt!
endnu føler jeg jeres kraft i mit inderste; 190
jeg har kun ladet én fryd fare for at leve
under jeres mere sædvanlige herredømme.
Jeg elsker bækkene, som gnaver ned ad deres
kanaler endog mere, end da jeg løb let som dem;
en nyfødt dags uskyldige stråleglans
er endnu dejlig;
skyerne der samler sig rundt om den nedgående
sol, farves dæmpet af et øje, som har holdt vagt
over menneskets dødelighed; der har været
en anden slægt, og andre palmer er vundet. 200
Takket være det menneskehjerte ved hvilket vi
lever, takket være dets blidhed, dets glæde
og angst, kan den ringeste blomst, der blomstrer,
give mig tanker, der ofte ligger for dybt til tårer.

Ode til pligten

‘Nu er det ikke sådan, at jeg er god med forsæt, men vanen har gjort, at jeg ikke blot kan gøre ret, men også at jeg ikke kan gøre uret.’

Guds røsts strenge datter!
Oh Pligt! hvis du elsker det navn,
du som er et lys der viser vej, en kæp
til at standse de vildfarende, og irettesætte;

ODE TO DUTY

Thou, who art victory and law
When empty terrors overawe;
From vain temptations dost set free;
And calm'st the weary strife of frail humanity!

There are who ask not if thine eye
Be on them; who, in love and truth, 10
Where no misgiving is, rely
Upon the genial sense of youth:
Glad Hearts! without reproach or blot;
Who do thy work, and know it not:
Oh! if through confidence misplaced
They fail, thy saving arms, dread Power! around them cast.

Serene will be our days and bright,
And happy will our nature be,
When love is an unerring light,
And joy its own security. 20
And they a blissful course may hold
Even now, who, not unwisely bold,
Live in the spirit of this creed;
Yet seek thy firm support, according to their need.

I, loving freedom, and untried;
No sport of every random gust,
Yet being to myself a guide,
Too blindly have reposed my trust:
And oft, when in my heart was heard
Thy timely mandate, I deferred 30
The task, in smoother walks to stray;
But thee I now would serve more strictly, if I may.

Through no disturbance of my soul,
Or strong compunction in me wrought,
I supplicate for thy control;
But in the quietness of thought.
Me this unchartered freedom tires;
I feel the weight of chance-desires;
My hopes no more must change their name,
I long for a repose that ever is the same. 40

Yet not the less would I throughout
Still act according to the voice
Of my own wish; and feel past doubt
That my submissiveness was choice:
Not seeking in the school of pride
For 'precepts over dignified,'

du som er sejren og er loven
når tomme rædsler skræmmer;
befrier os for indholdsløse fristelser;
og dæmper en skrøbelig menneskeheds triste strid.

Der gives dem, der ikke spørger om dine øjne
hviler på dem; som, i kærlighed og sandhed, 10
hvor ingen mistanke findes, stoler på
ungdommens naturlige fornemmelser:
glade hjerter! uden dadel eller mangel;
som udfører dit arbejde uden at vide det:
oh! hvis gennem forkert anbragt tillid de fejler, slyng da,
ærefrygtindgydende Magt, dine frelsende arme omkring dem.

Vore dage vil være og rolige klare,
og vi vil være fyldt af en indre lykke,
når kærligheden er et ufejlbarligt lys 20
og glæden sin egen sikkerhed.
og gid de må holde en lykkelig kurs
også nu, som ikke uklogt dristigt
lever i denne trosbekendelses ånd; og dog søger
din faste støtte, i overensstemmelse med deres behov.

Jeg, der er uerfaren og elsker frihed —
ikke et legetøj for enhver tilfældig kastevind,
og dog min egen fører —
har for blindt ladet min tillid hvile:
og ofte når der hørtes i mit hjerte 30
din rettidige befaling, udsatte jeg
hvervet, for at vandre ad lettere stier
men dig ville jeg nu tjene mere nøje, hvis jeg må.

Ikke ved nogen forstyrrelse i min sjæl,
eller bevirket af stærkt samvittighedsnag,
beder jeg ydmygt dig om at styre;
men i tankens ro:
jeg trættes af denne frihed, som jeg ikke har
frihedsbrev til; jeg føler vægten af tilfældige ønsker:
mine håb skal ikke længere skifte navn,
jeg længes efter en hvile, som altid er den samme. 40

Ikke desto mindre ville jeg til det sidste
stadig handle i overensstemmelse med mine
egne ønskers stemme; og føle hinsides tvivl,
at min underdanighed var et valg:
idet jeg ikke søger efter overværdige
forskrifter i stolthedens skole, sætter

Denial and restraint I prize
No farther than they breed a second Will more wise.

Stern Lawgiver! yet thou dost wear
The Godhead's most benignant grace; 50
Nor know we anything so fair
As is the smile upon thy face:
Flowers laugh before thee on their beds,
And fragrance in thy footing treads;
Thou dost preserve the stars from wrong;
And the most ancient heavens, through Thee, are fresh and strong.

To humbler functions, awful Power!
I call thee: I myself commend 60
Unto thy guidance from this hour;
O, let my weakness have an end!
Give unto me, made lowly wise,
The spirit of self-sacrifice;
The confidence of reason give;
And in the light of truth thy bondman let me live!

“Who fancied what a pretty sight”

Who fancied what a pretty sight
This rock would be if edged around
With living snow-drops? circlet bright!
How glorious to this orchard-ground!
Who loved the little rock, and set
Upon its head this coronet?

Was it the humour of a child?
Or rather of some gentle maid,
Whose brows, the day that she has styled
The shepherd-queen, were thus arrayed? 10
Of man mature, or matron sage?
Or old man toying with his age!

I asked — 'twas whispered; the device
To each and all might well belong:
It is the Spirit of Paradise
That prompts such work, a spirit strong,
That gives to all the self-same bent
Where life is wise and innocent.

jeg kun pris på benægtelse og tilbageholdenhed,
for så vidt de avler en vilje, der er visere.

Streng Lovgiver! dog bærer du
Guddommens mildeste kraft; 50
og vi ved ikke af noget så skønt
som smilet på dit ansigt;
blomster ler foran dig på deres bed;
og vellugt træder i dit fodspor;
Du forhindrer, at stjernerne lider uret;
og de allerældste himle er livlige og stærke. gennem Dig
din vejledning i vold fra denne stund;

Til beskednere funktioner, ærefrygtindgydende Magt!
kalder jeg på dig: jeg giver mig
oh! lad min svaghed få ende! 60
giv mig, gjort ydmygt vis,
den selvopofrende ånd;
giv fornuftens selvtillid;
og lad mig leve i sandhedens lys som din livegne!

„Hvem kunne tro at denne klippeblok”

Hvem kunne tro at denne klippeblok
ville være så kønt et syn, når den blev kantet
med levende vintergækker? hvor herligt står
den strålende cirkel ikke til frugthaven her!
Hvem elskede den lille klippeblok,
og satte denne krone på dens hoved?

Var det et barns lune?
Eller snarere en elskovssyg pige,
hvis pande på dagen, hvor hun blev kaldt
hyrdedronning, var klædt således? 10
En moden mand, eller vis kone?
Eller en gammel mand der legede med sin alder?

Spurgte jeg — det blev hvisket: enhver af dem
eller alle kunne meget vel have fundet på det.
Det er Paradisets Ånd som
inspirerer til et sådant værk, en stærk ånd
der giver den selvsamme trang til alle,
hvor livet er vist og uskyldigt.

“I wandered lonely as a cloud”

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay: 10
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced; but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay,
In such a jocund company:
I gazed — and gazed — but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood, 20
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

[Fragment: “There was a spot”]

There was a spot,
My favourite station when the winds were up,
Three knots of fir-trees, small and circular,
Which with smooth space of open plain between
Stood single, for the delicate eye of taste
Too formally arranged. Right opposite
The central clump I loved to stand and hear
The wind come on and touch the several groves
Each after each, and thence in dark night
Elicit all proportions of sweet sounds 10
As from an instrument. “The strains are passed,”
Thus often to myself I said, “the sounds
Even while they are approaching are gone by,
And now they are more distant, more and more,

„Jeg vandrede ensom som en sky”

Jeg vandrede ensom som en sky
der svæver højt oppe over dale og bjerge,
da med ét jeg så en klynge,
en skare dansende påskeliljer,
langs søen, under træerne,
flagrende og dansende i brisen.

Forbundne som stjernerne, der skinner
og glimter i mælkevejen,
strækker de sig i en uendelig række
langs bugtens bred; 10
titusinde så jeg med et eneste blik,
de kastede deres hoveder hid og did i livlig dans.

Bølgerne ved siden af dem dansede, men
deres glæde overgik de funklende bølgers: —
en digter kunne ikke være andet end lystig
i sådan et leende selskab:
jeg stirrede — og stirrede — men tænkte kun
lidt på hvilken rigdom, synet havde bragt mig:

Thi ofte når jeg ligger på mit leje,
tom eller tungsindig til mode, 20
viser de sig for det indre øje
som er ensomhedens lyksalighed;
og så fyldes mit hjerte med fryd
og danser med påskeliljerne.

„Der var et sted.” — Et fragment.

Der var et sted
mit yndlingssted når det blæste kraftigt,
tre stubbe af fyrretræer, små og runde,
som stod hver for sig med jævn åben plads
mellem sig, dog for det kræsne øje
for formelt arrangeret. Lige over for
den midterste knude elskede jeg at stå og høre
vinde komme og berøre de særskilte lunde
én efter én, og derfra fremlokke 10
alle slags skønne lyde i den mørke nat,
som fra et instrument. „Tonerne har passeret,”
har jeg ofte sagt til mig selv, „lydene,
netop mens de nærmer sig, er borte
og nu er de længere væk, længere og længere

O listen, listen, how they wind away
Still heard they wind away, heard yet and yet,
While the last touch they leave upon the sense
Is sweeter than whate'er was heard before,
And seems to say that they can never die."

Address to My Infant Daughter, Dora

on Being Reminded That She Was a Month Old That Day,
September 16

—— Hast thou then survived —
Mild Offspring of infirm humanity,
Meek Infant! among all forlornest things
The most forlorn — one life of that bright star,
The second glory of the Heavens? — Thou hast;
Already hast survived that great decay,
That transformation through the wide earth felt,
And by all nations. In that Being's sight
From whom the Race of human kind proceed,
A thousand years are but as yesterday;
And one day's narrow circuit is to Him 10
Not less capacious than a thousand years.
But what is time? What outward glory? Neither
A measure is of Thee, whose claims extend
Through "heaven's eternal year." — Yet hail to Thee,
Frail, feeble Monthling! — by that name, methinks,
Thy scanty breathing-time is portioned out
Not idly. — Hadst thou been of Indian birth,
Couched on a casual bed of moss and leaves, 20
And rudely canopied by leafy boughs,
Or to the churlish elements exposed
On the blank plains, — the coldness of the night,
Or the night's darkness, or its cheerful face
Of beauty, by the changing moon adorned,
Would, with imperious admonition, then
Have scored thine age, and punctually timed
Thine infant history, on the minds of those
Who might have wandered with thee. — Mother's love,
Nor less than mother's love in other breasts,
Will, among us warm-clad and warmly housed, 30
Do for thee what the finger of the heavens
Doth all too often harshly execute
For thy unblest coevals, amid wilds
Where fancy hath small liberty to grace

Oh lyt, lyt hvordan de blæser bort. Stadig
hørte blæser de bort, endnu og endnu høres de,
medens den sidste berøring de efterlader på sansen
er skønnere end hvad end, der hørtes før
og synes at sige, at de aldrig kan dø”.

Stilet til min datter Dora, som spæd,

*idet jeg blev erindret om, at hun på denne dato, d. 16. september,
var en måned gammel.*

—— Har du da overlevet —
svagelige menneskeheds blide afkom,
sagtmodige barn! blandt alle hjælpeløse ting
den mest hjælpeløse — et liv ved den strålende stjerne,
den næst prægtigste på himlen? — Det har du;
du har allerede overlevet det store forfald,
den omformning, mærket over hele den vide jord
og af alle nationer. For det væsen,
fra hvem menneskeslægten udgår,
er tusinde år ikke andet end i går;
og en dags snævre kredsløb er for Ham 10
ikke mindre rummelig end tusinde år.
Men hvad er tid? Hvad er ydre pragt?
Intet af dette er et mål for dig, hvis krav gælder
gennem himlens evige år. — Dog vær du hilset,
skrøbelige, svage månedsunge! — det navn, tror jeg,
beskriver, ikke forgæves, den knappe tid du har
draget ånde. — Havde du været født af indianere,
lejet på en tilfældig seng af mos og blade,
og simpelt overskygget af løvrige grene 20
eller udsat for de barske elementer
på de øde vidder, — ville nattens kulde
eller nattens mørke eller dens glade skønne
ansigt, smykket af den skiftende måne,
da, ved myndig belæring,
have markeret din alder og nøjagtigt bestemt
din barndoms historie i bevidstheden hos dem,
som kunne have vandret om med dig. — Moderkærlighed,
ikke mindre end moderkærlighed i andres bryst,
vil, mellem os varmt påklædte og varmthusede, 30
gøre for dig, hvad himlens finger
alt for ofte hvast udfører for dine
uvelsignede jævnaldrende midt i vilde egne,
hvor fantasien har ringe frihed til at forskønne

ADDRESS TO MY INFANT DAUGHTER, DORA

The affections, to exalt them or refine;
And the maternal sympathy itself,
Though strong, is, in the main, a joyless tie
Of naked instinct, wound about the heart.
Happier, far happier is thy lot and ours!
Even now – to solemnise thy helpless state, 40
And to enliven in the mind's regard
Thy passive beauty – parallels have risen,
Resemblances, or contrasts, that connect,
Within the region of a father's thoughts,
Thee and thy mate and sister of the sky.
And first; – thy sinless progress, through a world
By sorrow darkened and by care disturbed,
Apt likeness bears to hers, through gathered clouds,
Moving untouched in silver purity,
And cheering oft-times their reluctant gloom. 50
Fair are ye both, and both are free from stain:
But thou, how leisurely thou fill'st thy horn
With brightness! leaving her to post along,
And range about, disquieted in change,
And still impatient of the shape she wears.
Once up, once down the hill, one journey, Babe,
That will suffice thee; and it seems that now
Thou hast foreknowledge that such task is thine;
Thou travellest so contentedly, and sleep'st
In such a heedless peace. Alas! full soon 60
Hath this conception, grateful to behold,
Changed countenance, like an object sullied o'er
By breathing mist; and thine appears to be
A mournful labour, while to her is given
Hope, and a renovation without end.
– That smile forbids the thought; for on thy face
Smiles are beginning, like the beams of dawn,
To shoot and circulate; smiles have there been seen;
Tranquil assurances that Heaven supports
The feeble motions of thy life, and cheers 70
Thy loneliness: or shall those smiles be called
Feelers of love, put forth as if to explore
This untried world, and to prepare thy way
Through a strait passage intricate and dim?
Such are they; and the same are tokens, signs,
Which, when the appointed season hath arrived,
Joy, as her holiest language, shall adopt;
And Reason's godlike Power be proud to own.

følelserne, at ophøje eller forfine dem;
 og den moderlige medfølelse selv,
 skønt stærk, er i grunden kun et nøgent instinkts
 glædesløse bånd, viklet omkring hjertet.
 Lykkeligere, langt lykkeligere er din og vor lod!
 Netop nu – for at helliggøre din hjælpeløse tilstand, 40
 og besjæle din passive skønhed
 for det indre blik – er paralleller opstået,
 ligheder, eller modsætninger, som forbinder,
 inden for din fars tankers område,
 dig og din kammerat og søster på himlen.
 Og først; – din syndfri gang gennem en verden
 gjort mørk af sorg og forstyrret af bekymring,
 er i passende grad lig hendes, når hun uberørt bevæger
 sig gennem en samling skyer i sølvagtig renhed,
 og ofte opliver deres modstræbende dunkelhed. 50
 Skønne er I begge og begge frie for pletter:
 men du, hvor mageligt fylder du ikke dit horn
 med stråleglans! mens du overlader til hende at ile afsted
 og strejfe omkring, urolig ved forandring
 og stadigvæk utålmodig over den form hun bær.
 En gang op ad bakken, engang ned, en tur, barn,
 det er tilstrækkeligt for dig; og det virker som om,
 du nu på forhånd ved at sådant hverv vil være dit;
 du rejser så tilfreds og sover
 i sådan uagtsom fred. Ak! ganske snart 60
 har denne forestilling, taknemmelig at skue,
 skiftet åsyn, som et objekt dugget
 af åndedragståge; og dit arbejde synes at være
 et bedrøveligt et, medens der er givet
 hende håb og fornyelse uden ende.
 – Smilet her forbyder den tanke; for på dit ansigt
 begynder smil, som daggryets stråler,
 at spire og brede sig; smil er blevet set der;
 en stille forsikring om at Himlen støtter dit livs
 sagte bevægelser og opliver 70
 din ensomhed: eller skal disse smil kaldes
 kærlighedsfølere, rakt frem, som for at udforske
 den uprøvede verden og forberede din vej
 gennem et snævert stræde, indviklet og dunkelt?
 sådan er de; og det samme er mærker og tegn,
 som glæden, når den fastsatte tid kommer,
 skal antage som sit helligste sprog;
 og fornuftens guddommelige magt være stolt over at eje.

Vaudracour and Julia

The following tale was written as an Episode, in a work from which its length may perhaps exclude it. The facts are true; no invention as to these has been exercised, as none was needed.

O happy time of youthful lovers (thus
My story may begin) O balmy time,
In which a love-knot on a lady's brow
Is fairer than the fairest star in heaven!
To such inheritance of blessed fancy
(Fancy that sports more desperately with minds
Than ever fortune hath been known to do)
The high-born Vaudracour was brought, by years
Whose progress had a little overstepped
His stripling prime. A town of small repute, 10
Among the vine-clad mountains of Auvergne,
Was the Youth's birth-place. There he wooed a Maid
Who heard the heart-felt music of his suit
With answering vows. Plebeian was the stock,
Plebeian, though ingenuous, the stock,
From which her graces and her honours sprung:
And hence the father of the enamoured Youth,
With haughty indignation, spurned the thought
Of such alliance. — From their cradles up,
With but a step between their several homes, 20
Twins had they been in pleasure; after strife
And petty quarrels, had grown fond again;
Each other's advocate, each other's stay;
And, in their happiest moments, not content,
If more divided than a sportive pair
Of sea-fowl, conscious both that they are hovering
Within the eddy of a common blast,
Or hidden only by the concave depth
Of neighbouring billows from each other's sight.

Thus, not without concurrence of an age 30
Unknown to memory, was an earnest given
By ready nature for a life of love,
For endless constancy, and placid truth;
But whatsoe'er of such rare treasure lay
Reserved, had fate permitted, for support
Of their maturer years, his present mind
Was under fascination; — he beheld
A vision, and adored the thing he saw.
Arabian fiction never filled the world

Vaudracour og Julia

Den følgende fortælling blev skrevet som en episode i et værk, som dets længde måske må udelukke det fra. Historien er sand, ingen af begivenhederne er opfundet, da det ikke behøvedes.

Åh unge elskendes lykkelige tid (således
kan min historie begynde) Oh balsamiske tid
hvor en kærlighedssløjfe på en kvindes pande
er skønnere end den skønneste stjerne på himlen!
Til en sådan arv af lyksalig fantasi
(en fantasi som leger mere håbløst med sindet,
end en formue nogensinde har vist sig at gøre)
blev unge Vaudracour bragt af år, der kun
lidt havde overskredet hans drengalder.
En by af liden anseelse, blandt de vinklædte 10
bjerge i Auvergne var ynglingens fødested.
Dér bejlede han til en pige, som hørte
på hans frieris dybtføjte musik med
tilsvarende løfter. Slægten var plebejisk,
plebejisk, skønt fribåren, var den slægt som
hendes ynde og hendes hæder stammede fra:
og derfor afviste den unge forelskede mands far
med arrogant harme tanken om
en sådan forbindelse. — De havde helt fra barnsben af,
med kun få skridt mellem deres hjem, 20
været tvillinger i lyst. Efter strid
og små skænderier blev de atter glade;
de var hinandens forsvarer og hinandens hjælper,
og i deres lykkeligste øjeblikke ikke tilfredse,
hvis de var mere adskilte end et par legesyge
havfugle, der er bevidste om, at de svæver
inde i hvirvlen af det samme vindstød,
eller kun er skjult fra synet af hinanden
af den dybe hulning mellem nabobølger.

Således, ikke uden medvirken af en alder, 30
ukendt for erindringen, gav en beredvillig
natur et alvorligt løfte om et liv i kærlighed
og evig bestandighed og blid troskab.
Men hvad der end, havde skæbnen tilladt det,
var bevaret af sådanne skatte til støtte
for deres modnere år, så lå hans nuværende
bevidsthed under for en fortryllelse; — han skuede
et syn, og han elskede hvad han så.
Arabiske eventyr fyldte aldrig verden med

With half the wonders that were wrought for him. 40
 Earth breathed in one great presence of the spring;
 Life turned the meanest of her implements,
 Before his eyes, to price above all gold;
 The house she dwelt in was a sainted shrine;
 Her chamber-window did surpass in glory
 The portals of the dawn; all paradise
 Could, by the simple opening of a door,
 Let itself in upon him: — pathways, walks,
 Swarmed with enchantment, till his spirit sank,
 Surcharged, within him, overblest to move 50
 Beneath a sun that wakes a weary world
 To its dull round of ordinary cares;
 A man too happy for mortality!

So passed the time, till whether through effect
 Of some unguarded moment that dissolved
 Virtuous restraint — ah, speak it, think it, not!
 Deem rather that the fervent Youth, who saw
 So many bars between his present state
 And the dear haven where he wished to be
 In honourable wedlock with his Love, 60
 Was in his judgment tempted to decline
 To perilous weakness, and entrust his cause
 To nature for a happy end of all;
 Deem that by such fond hope the Youth was swayed,
 And bear with their transgression, when I add
 That Julia, wanting yet the name of wife,
 Carried about her for a secret grief
 The promise of a mother.

To conceal
 The threatened shame, the parents of the Maid
 Found means to hurry her away by night, 70
 And unforewarned, that in some distant spot
 She might remain shrouded in privacy,
 Until the babe was born. When morning came
 The Lover, thus bereft, stung with his loss,
 And all uncertain whither he should turn,
 Chafed like a wild beast in the toils; but soon
 Discovering traces of the fugitives,
 Their steps he followed to the Maid's retreat.
 Easily may the sequel be divined —
 Walks to and fro — watchings at every hour; 80
 And the fair Captive, who, whene'er she may,
 Is busy at her casement as the swallow
 Fluttering its pinions, almost within reach,

halvdelen af de vidundere, som blev skabt for ham. 40
 Jorden levede i et stort forår;
 livet forvandlede for hans øjne sine simpleste
 redskaber til en værdi, der var større end al guld;
 huset hun boede i var en salig helligdom;
 hendes kammervindue overgik i pragt
 morgengryets porte; et helt paradys
 kunne ved den enkle åbning af en dør
 vælde ind over ham: — stier, gange
 vrimlede med trylleri, indtil hans humør sank
 under byrden, alt for velsignet til at leve 50
 under en sol, som vækker en trist verden
 til sin kedelige runde af ordinære bekymringer;
 en mand for lykkelig til dødelighed!

Således gik tiden, til enten gennem virkning
 af et ubevogtet øjeblik, som opløste
 dydig afholdenhed — eller, åh, sig det ikke, tænk det ikke!
 tro hellere at den glødende yngling, som så
 så mange skranker mellem sin nuværende tilstand
 og den dyrebare havn, hvor han ønskede at leve 60
 i hæderfuldt ægteskab med sin elskede,
 i sin afgørelse var fristet til at forfalde til
 farlig svaghed og betro sin sag
 til naturen for en lykkelig afslutning på alt;
 tro, at ynglingen var styret af sådanne glade håb,
 og bær over med deres forseelse, når jeg tilføjer
 at Julia, endnu uden navn af hustru,
 bar på en skjult sorg,
 løftet om at blive mor.

For at skjule
 den truende skam fandt pigens forældre
 midler til hurtigt om natten og uden advarsel 70
 at få hende sendt til et sted langt borte, så
 hun forblev skjult for verden,
 indtil barnet blev født. Da det blev morgen
 rasede elskerens — således berøvet, stukket af tabet
 og ganske uvis om, hvorhen han skulle vende sig —
 som et dyr i en snare; men snart
 fandt han sikre spor efter flygtningene,
 han forfulgte deres skridt til pigens skjul.
 Det følgende kan let gættes —
 Vandringer frem og tilbage, konstant holden vagt; 80
 og den skønne fange, — som, hvornår hun end kan,
 har travlt ved sit vindue som en spurv, der basker
 med vingerne næsten inden for den hængende

About the pendent nest, did thus espy
 Her Lover! — thence a stolen interview,
 Accomplished under friendly shade of night.

I pass the raptures of the pair; — such theme
 Is, by innumerable poets, touched
 In more delightful verse than skill of mine
 Could fashion; chiefly by that darling bard 90
 Who told of Juliet and her Romeo,
 And of the lark's note heard before its time,
 And of the streaks that laced the severing clouds
 In the unrelenting east. — Through all her courts
 The vacant city slept; the busy winds,
 That keep no certain intervals of rest,
 Moved not; meanwhile the galaxy displayed
 Her fires, that like mysterious pulses beat
 Aloft; — momentous but uneasy bliss!
 To their full hearts the universe seemed hung 100
 On that brief meeting's slender filament!

They parted; and the generous Vaudracour
 Reached speedily the native threshold, bent
 On making (so the Lovers had agreed)
 A sacrifice of birthright to attain
 A final portion from his father's hand;
 Which granted, Bride and Bridegroom then would flee
 To some remote and solitary place,
 Shady as night, and beautiful as heaven,
 Where they may live, with no one to behold 110
 Their happiness, or to disturb their love.
 But *now* of this no whisper; not the less,
 If ever an obtrusive word were dropped
 Touching the matter of his passion, still,
 In his stern father's hearing, Vaudracour
 Persisted openly that death alone
 Should abrogate his human privilege
 Divine, of swearing everlasting truth,
 Upon the altar, to the Maid he loved.

"You shall be baffled in your mad intent 120
 If there be justice in the court of France,"
 Muttered the Father. — From these words the Youth
 Conceived a terror; and, by night or day,
 Stirred nowhere without weapons, that full soon
 Found dreadful provocation: for at night
 When to his chamber he retired, attempt
 Was made to seize him by three armèd men,

redes rækkevidde, — opdagede således
sin elsker! — og snart fandt et hemmeligt møde
sted under nattens venlige skygge.

Jeg forbigår parrets frydefulde stunder, — et sådant
emne er blevet beskrevet af utallige digtere i
dejliger vers, end mine evner
magter; især af hin kæreste barde 90
som fortalte om Julie og hendes Romeo,
og om lærkens sang hørt før dens tid,
og om de striber der bræmmede de adskilte
skyer i det ubøjelige øst. — Den tomme by
sov i alle sine gårde; de travle vinde,
som ikke holder faste hvilepauser,
rørte sig ikke; i mellemtiden udstillede
mælkevejen sin ild, der slog højt oppe som en
gådefuld puls; — en vigtig, men urolig lyksalighed!
for deres fulde hjerter syntes universet 100
at hænge i dette korte mødes spinkle tråd!

De skiltes; og den ædelmodige Vaudracour
nåede hurtigt tilbage til hjemmet,
opsat på at ofre sin fødselsret (dette var
de elskende blevet enige om) for at få
sin arveandel af sin far; blev dette tilstået
ville bruden og brudgommen flygte til et
fjerntliggende og ensomt sted,
skyggefuldt om natten og smukt som himlen,
hvor de kunne leve uden nogen til at betragte 110
deres lykke eller forstyrre deres kærlighed.
Men *nu* end ikke en hvisken om dette; ikke mindst
hvis der faldt et påtrængende ord
der berørte hans lidenskab, da fastholdt
Vaudracour stadigvæk stædigt
over for sin strenge far, at døden alene
ville ophæve hans guddommelige
privilegium, til ved altret at sværge
den pige han elskede evigt troskab.

„Dine gale hensigter skal blive forpurret 120
hvis Frankrigs domstole er retfærdige,”
mumlede faderen. — Ved disse ord
blev ynglingen opfyldt af rædsel; gik aldrig, hverken
nat eller dag, nogen steder uden våben, der
meget snart blev grufuldt udfordret: thi en nat
da han trak sig tilbage til sit kammer,
forsøgte tre bevæbnede mænd at gribe ham,

Acting, in furtherance of the father's will,
 Under a private signet of the State.
 One the rash Youth's ungovernable hand 130
 Slew, and as quickly to a second gave
 A perilous wound — he shuddered to behold
 The breathless corse; then peacefully resigned
 His person to the law, was lodged in prison,
 And wore the fetters of a criminal.

Have you observed a tuft of wingèd seed
 That, from the dandelion's naked stalk,
 Mounted aloft, is suffered not to use
 Its natural gifts for purposes of rest,
 Driven by the autumnal whirlwind to and fro 140
 Through the wide element? or have you marked
 The heavier substance of a leaf-clad bough,
 Within the vortex of a foaming flood,
 Tormented? by such aid you may conceive
 The perturbation that ensued; — ah, no!
 Desperate the Maid — the Youth is stained with blood;
 Unmatchable on earth is their disquiet!
 Yet as the troubled seed and tortured bough
 Is Man, subjected to despotic sway.

For him, by private influence with the Court, 150
 Was pardon gained, and liberty procured;
 But not without exaction of a pledge,
 Which liberty and love dispersed in air.
 He flew to her from whom they would divide him —
 He clove to her who could not give him peace —
 Yea, his first word of greeting was, — "All right
 Is gone from me; my lately-towering hopes,
 To the least fibre of their lowest root,
 Are withered; thou no longer canst be mine,
 I thine — the conscience-stricken must not woo 160
 The unruffled Innocent, — I see thy face,
 Behold thee, and my misery is complete!"

"One, are we not?" exclaimed the Maiden — "One,
 For innocence and youth, for weal and woe?"
 Then with the father's name she coupled words
 Of vehement indignation; but the Youth
 Checked her with filial meekness; for no thought
 Uncharitable crossed his mind, no sense
 Of hasty anger, rising in the eclipse

idet de til fremme af faderens vilje handlede
 i overensstemmelse med et af statens private segl.*
 Én dræbte den ubesindige ynglings ustyrlige hånd 130
 og gav ligeså hurtigt en anden
 et farligt sår — han skælvede
 ved at se det livløse legeme; overgav sig så
 fredeligt til loven, blev sat i fængsel,
 og bar en forbryders lænker.

Har I iagttaget en klynge vingede frø
 som, steget højt op fra en løvetands nøgne
 stængel, er drevet til ikke at bruge sine
 naturlige evner med hensyn til at finde hvile,
 jaget af efterårets hvirvelvind frem og tilbage 140
 gennem det vidtstrakte element? eller har I
 set det tungere stof af en løvklædt gren blive
 martret inden i en frådende flods malstrøm?
 Ved sådan hjælp kan I fatte
 den forstyrrelse som fulgte; — åh, nej!
 Pigen er fortvivlet — Ynglingen er plettet af blod;
 deres bekymring er uden lige på jorden!
 dog som de oprørte frø og en martret gren
 er mennesket, underkastet et tyrannisk styre.

I kraft af en privat indflydelse ved hoffet 150
 blev han benådet og frihed tilvejebragt;
 men ikke uden at et løfte blev aftvunget,
 som frihed og kærlighed opløste i luft.
 Han flygtede til hende, som de ville adskille ham fra—
 han klyngede sig til hende, som ikke kunne give ham fred —
 Ja, hans første ord til hilsen var: — „Alle rettigheder
 har jeg mistet; mine sidste højtflyvende håb
 er visnet til deres dybeste rods mindste
 fiber; du kan ikke længere blive min,
 og jeg din — den brødebetyngede må ikke bejle 160
 til den uberørte uskyldige, — jeg betragter dit ansigt,
 jeg ser dig, og min ulykke er fuldstændig!”

„Er vi ikke forenet?” udbrød Pigen — „Forenet,
 i uskyld og ungdom, i medgang og modgang?”
 Så forbandt hun nogle voldsomt harmfulde ord
 med hans fars navn; men Ynglingen
 standsede hende med sønlig ydmyghed; thi ingen,
 ukærlige tanker krydsede hans sind, ingen følelse
 af hastig vrede, der steg op i en formørkelse

* Arresteres uden dom.

Of true domestic loyalty, did e'er 170
 Find place within his bosom. — Once again
 The persevering wedge of tyranny
 Achieved their separation: and once more
 Were they united, — to be yet again
 Disparted, pitiable lot! But here
 A portion of the tale may well be left
 In silence, though my memory could add
 Much how the Youth, in scanty space of time,
 Was traversed from without; much, too, of thoughts
 That occupied his days in solitude 180
 Under privation and restraint; and what,
 Through dark and shapeless fear of things to come,
 And what, through strong compunction for the past,
 He suffered — breaking down in heart and mind!

Doomed to a third and last captivity,
 His freedom he recovered on the eve
 Of Julia's travail. When the babe was born,
 Its presence tempted him to cherish schemes
 Of future happiness. "You shall return,
 Julia," said he, "and to your father's house 190
 Go with the child. — You have been wretched; yet
 The silver shower, whose reckless burthen weighs
 Too heavily upon the lily's head,
 Oft leaves a saving moisture at its root.
 Malice, beholding you, will melt away.
 Go! — 'tis a town where both of us were born;
 None will reproach you, for our truth is known;
 And if, amid those once-bright bowers, our fate
 Remain unpitied, pity is not in man.
 With ornaments — the prettiest, nature yields 200
 Or art can fashion, shall you deck our boy,
 And feed his countenance with your own sweet looks
 Till no one can resist him. — Now, even now,
 I see him sporting on the sunny lawn;
 My father from the window sees him too;
 Startled, as if some new-created thing
 Enriched the earth, or Faery of the woods
 Bounded before him; — but the unweeting Child
 Shall by his beauty win his grandsire's heart
 So that it shall be softened, and our loves 210
 End happily, as they began!"

These gleams
 Appeared but seldom; oftener was he seen

af hjemlig troskab, fandt nogensinde plads 170
 i hans barm. — Endnu engang opnåede
 tyranniets udholdende kile deres
 adskillelse: og endnu engang
 blev de forenet, — for atter at
 blive adskilte, ynkværdige lod! Men her
 kan en del af historien udmærket forties,
 skønt min erindring kunne tilføje meget om
 hvordan Ynglingen, og i løbet af kort tid,
 fik lagt hindringer i vejen udefra; også meget om
 tanker, som beskæftigede hans dage i ensomhed 180
 under afsavn og tvang; og hvad
 ved mørk og formløs angst for kommende ting,
 og hvad ved stærkt samvittighedsnag over fortiden,
 han led, — idet han brød sammen i hjerte og sind!

Dømt til et tredje og sidste fangenskab,
 genvandt han sin frihed umiddelbart før
 Julias nedkomst. Da barnet var født
 fristede dets tilstedeværelse ham til at nære
 planer om fremtidig lykke. „Du skal tage tilbage
 til den fars hus sammen med dit barn, Julia” 190
 sagde han. — „Du har været ulykkelig, dog
 den sølvskinnende regn, hvis hensynsløse byrde
 vejer for tungt på liljens krone,
 efterlader ofte en frelsende fugtighed ved roden.
 Ondskab vil ved at betragte dig, smelte væk.
 Gå! — det er en by, hvor vi begge blev født; ingen
 vil bebrejde dig noget, for vor troskab er kendt; og hvis,
 blandt disse engang så strålende boliger, vor skæbne
 forbliver ubeklaget, findes der ingen barmhjertighed.
 Med prydelser — de kønneste naturen yder, 200
 eller kunst kan forme, skal du smykke vor dreng
 og nære hans udtryk med din egen yndighed,
 indtil ingen kan modstå ham. — Nu, lige nu ser jeg
 ham løbe omkring på den solbeskinnede græsplæne;
 min far ser ham også fra vinduet;
 forbløffet som om en nyskabt ting
 berigede jorden, eller en fe fra skoven
 sprang foran ham; — men det uanende barn
 vil med sin skønhed bevæge sin bedstefars hjerte,
 så det vil blive blødgjort, og vor kærlighed 210
 ende ligeså lykkeligt, som den begyndte.”

Disse glimt
 viste sig kun sjældent; oftere sås

Propping a pale and melancholy face
 Upon the Mother's bosom; resting thus
 His head upon one breast, while from the other
 The Babe was drawing in its quiet food.
 — That pillow is no longer to be thine,
 Fond Youth! that mournful solace now must pass
 Into the list of things that cannot be!
 Unwedded Julia, terror-smitten, hears 220
 The sentence, by her mother's lip pronounced,
 That dooms her to a convent. — Who shall tell,
 Who dares report, the tidings to the lord
 Of her affections? so they blindly asked
 Who knew not to what quiet depths a weight
 Of agony had pressed the Sufferer down:
 The word, by others dreaded, he can hear
 Composed and silent, without visible sign
 Of even the least emotion. Noting this,
 When the impatient object of his love 230
 Upraised him with slackness, he returned
 No answer, only took the mother's hand
 And kissed it; seemingly devoid of pain,
 Or care, that what so tenderly he pressed,
 Was a dependant on the obdurate heart
 Of one who came to disunite their lives
 For ever — sad alternative! preferred,
 By the unbending Parents of the Maid,
 To secret 'spousals meanly disavowed.
 — So be it!

In the city he remained 240
 A season after Julia had withdrawn
 To those religious walls. He, too, departs —
 Who with him? — even the senseless Little-one.
 With that sole charge he passed the city-gates,
 For the last time, attendant by the side
 Of a close chair, a litter, or sedan,
 In which the Babe was carried. To a hill,
 That rose a brief league distant from the town,
 The dwellers in that house where he had lodged
 Accompanied his steps, by anxious love 250
 Impelled; — they parted from him there, and stood
 Watching below till he had disappeared
 On the hill top. His eyes he scarcely took,
 Throughout that journey, from the vehicle
 (Slow-moving ark of all his hopes!) that veiled
 The tender infant: and, at every inn,

han støtte et blegt og melankolsk ansigt
 på moderens barm; idet han hvilte
 sit hoved på det ene bryst, mens barnet
 indtog sin stille føde fra det andet.
 — Denne pude er ikke længere din,
 kærlige Yngling! denne vemodige trøst må nu
 komme på listen over ting, som ikke kan ske!
 Ugifte Julia, slået med rædsel, hører 220
 kendelsen, hendes mor forkynder,
 som dømmes hende til et kloster. — Hvem skal fortælle,
 hvem vover at berette nyhederne til hendes
 hengivenheds herre? således spurgte de blindt,
 som ikke vidste til hvilke stille dybder en vægt
 af kval havde presset den lidende ned:
 ordene, frygtet af andre, kan han fattet
 og tavs høre på, uden synlige tegn
 på selv den mindste bevægelse. Da den 230
 utålmodige genstand for hans kærlighed så dette,
 og bebrejdede ham for hans slaphed, gav han ikke
 noget svar, tog blot moderens hånd
 og kyssede den; tilsyneladende uden smerte
 eller bekymring, over at det, som han så ømt kyssede,
 var undergivet det forstokkede hjerte
 hos en, der kom for at adskille deres liv
 for evigt — et trist alternativ! foretrukket
 af pigens ubøjeelige forældre frem
 for en hemmelig vielse, nedrigt foragtet.
 — Lad det være så!

Han blev nogen tid i byen, 240
 efter Julia havde trukket sig tilbage
 til de religiøse mure. Han drog også bort —
 hvem tog med ham? — netop den tankeløse lille,
 med denne eneste byrde gik han gennem byportene
 for sidste gang, ledsager ved siden af en lukket
 stol, en bære eller bærestol
 som spædbarnet blev båret i. Familien,
 der boede i huset, hvor han havde logeret,
 fulgte ham, drevet af ængstelig kærlighed,
 på vej til en bakke, som rejste sig 250
 en kort mil fra byen; — de skiltes fra ham dér
 og stod og iagttog ham, indtil han
 forsvandt over bakketoppen. Han tog knapt
 under hele rejsen sine øjne fra køretøjet,
 (den langsomme ark for alle hans forhåbninger)
 som skjulte det blide barn: og lagde ham,

And under every hospitable tree
 At which the bearers halted or reposed,
 Laid him with timid care upon his knees,
 And looked, as mothers ne'er were known to look, 260
 Upon the nursling which his arms embraced.

This was the manner in which Vaudracour
 Departed with his infant; and thus reached
 His father's house, where to the innocent child
 Admittance was denied. The young man spake
 No word of indignation or reproof,
 But of his father begged, a last request,
 That a retreat might be assigned to him
 Where in forgotten quiet he might dwell, 270
 With such allowance as his wants required;
 For wishes he had none. To a lodge that stood
 Deep in a forest, with leave given, at the age
 Of four-and-twenty summers he withdrew;
 And thither took with him his motherless Babe,
 And one domestic for their common needs,
 An aged woman. It consoled him here
 To attend upon the orphan, and perform
 Obsequious service to the precious child,
 Which, after a short time, by some mistake
 Or indiscretion of the Father, died. — 280
 The Tale I follow to its last recess
 Of suffering or of peace, I know not which:
 Theirs be the blame who caused the woe, not mine!

From this time forth he never shared a smile
 With mortal creature. An Inhabitant
 Of that same town, in which the pair had left
 So lively a remembrance of their griefs,
 By chance of business, coming within reach
 Of his retirement, to the forest lodge
 Repaired, but only found the matron there, 290
 Who told him that his pains were thrown away,
 For that her Master never uttered word
 To living thing — not even to her. — Behold!
 While they were speaking, Vaudracour approached;
 But, seeing some one near, as on the latch
 Of the garden-gate his hand was laid, he shrunk —
 And, like a shadow, glided out of view.
 Shocked at his savage aspect, from the place
 The visitor retired.

ved hver kro og under hvert gæstfrie træ,
 hvor bærerne standsede og hvilte sig,
 på sine knæ med frygtsom omsorg og stirrede,
 som mødre aldrig har været kendt for at stirre, 260
 på spædbarnet, som hans arme omfavnede.

Dette var måden Vaudracour drog
 bort med sit barn på; og således nåede
 han sin fars hus, hvor adgang blev nægtet
 til det uskyldige barn. Den unge mand sagde
 ingen forbitrede eller bebrejdende ord,
 men bad sin far, en sidste bøn,
 om han kunne få anvist et tilflugtssted,
 hvor han med sådant underhold, som hans 270
 fornødenheder krævede, kunne leve i glemte ro.
 Af ønsker havde han ingen. Tilladelsen blev givet,
 og han trak sig nu, i en alder af firetyve somre,
 tilbage til en bolig, der lå dybt inde i en skov.
 Han tog sit moderløse barn med sig
 og en tjener til deres fælles behov,
 en gammel kvinde. Det trøstede ham her
 at passe den forældreløse og ydmygt
 opvarte det kostelige barn, som efter
 kort tid døde enten på grund af et fejlgreb
 eller en uforsigtighed af faren. — 280
 Jeg følger fortællingen til dens sidste hvilested
 af lidelse eller af fred, jeg ved ikke hvilken:
 deres er dadlen som skabte elendigheden, ikke min.

Efter den tid delte han aldrig et smil med
 noget dødeligt væsen. En beboer i den samme
 by, hvor parret havde efterladt så
 livlig et minde om deres kummer, som, grundet
 nogle forretninger, tilfældigvis kom i nærheden
 af hans ensomme opholdssted, begav sig til 290
 skovhuset, men fandt kun matronen hjemme,
 som fortalte ham, at hans anstrengelser var spildte,
 thi hendes herre ytrede aldrig et ord
 til noget levende væsen — end ikke til hende. — Se,
 mens de talte sammen, nærmede Vaudracour sig;
 men da han, idet han lagde hånden på havelågen,
 så, at der var nogen i nærheden, veg han tilbage —
 og forsvandt som en skygge ud af syne.
 Chokeret over hans vilde ydre, forlod
 den besøgende stedet.

Thus lived the Youth

300

Cut off from all intelligence with man,
 And shunning even the light of common day;
 Nor could the voice of Freedom, which through France
 Full speedily resounded, public hope,
 Or personal memory of his own deep wrongs,
 Rouse him: but in those solitary shades
 His days he wasted, an imbecile mind!

French Revolution

as it appeared to Enthusiasts at its Commencement

Oh! pleasant exercise of hope and joy!
 For mighty were the auxiliars which then stood
 Upon our side, we who were strong in love!
 Bliss was it in that dawn to be alive,
 But to be young was very heaven!* — Oh! times,
 In which the meagre, stale, forbidding ways
 Of custom, law, and statute, took at once
 The attraction of a country in romance!
 When reason seemed the most to assert her rights,
 When most intent on making of herself

10

A prime enchantress — to assist the work,
 Which then was going forward in her name!
 Not favoured spots alone, but the whole earth,
 The beauty wore of promise, that which sets
 (As at some moment might not be unfelt
 among the bowers of paradise itself)
 The budding rose above the rose full blown.
 What temper at the prospect did not wake
 The happiness unthought of? The inert

20

Were roused, and lively natures rapt away!
 They who had fed their childhood upon dreams,
 The playfellows of fancy, who had made
 All powers of swiftness, subtlety, and strenght
 Their ministers, — who in lordly wise had stirred
 Among the grandest objects of the sense,
 And dealt with whatsoever they found there
 As if they had within some lurking right
 To wield it; — they, too, who, of gentle mood,
 Had watch all gentle motions, and to these
 Had fitted their own thoughts, schemers more mild,

30

And in the region of their peaceful selves; —

*The Prelude 1805, bog 10, l. 692-3: Bliss ... heaven! to berømte linjer.

Således levede Ynglingen,
 afskåret fra al samkvem med mennesker,
 og skyende endog det almindelige dagslys.
 Heller ikke kunne frihedens røst, som snart efter
 genlød gennem Frankrig, offentlige håb
 eller personlig erindring om den dybe uret, han
 havde måtte lide, opildne ham: men i hine
 ensomme skygger ødte han sine dage, et åndssløvt sind.

300

Den Franske Revolution

som den forekom en entusiast ved dens begyndelse

Åh, hvilken behagelig udfoldelse af håb og glæde,
 for mægtige var hjælperne, som stod på
 vor side, os der var stærke i kærlighed.
 Lyksaligt var det at leve i hint morgengry,
 men at være ung var selve himmerige!* —
 mugne, ubehagelige måder straks blev
 Oh tider, hvor sædvaner, loves og vedtægters magre,
 tillokkende som var det i et eventyrland!
 Da fornuften syntes stærkest at hævde sine rettigheder,
 når mest opsat på at gøre sig
 til en øverste heksemester — at bistå det arbejde,
 som da gik fremad i hendes navn.
 Ikke kun begunstigede steder, men hele jorden,
 var ikklædt løftets skønhed, det der sætter
 (som det på et tidspunkt måske ville
 bemærkes i selve paradises løvsale)
 den spæde rose over den fuldt udsprungne.
 Hvilket temperament vågnede ikke
 ved udsigten til uanet lykke? Den træge
 blev opildnet og livlige naturer henrevet.
 De, som i deres barndom havde levet af drømme,
 fantasiens legekammerater, der havde gjort
 hurtighed, skarpsindighed og styrke til
 deres tjenere, — som på herreagtig vis havde bevæget
 sig blandt sanseverdens mest storslåede genstande
 og handlet med, hvad de end fandt dér,
 som om de havde en skjult ret til
 at styre det; — også dem af blidere gemyt, mildere
 planlæggere som havde iagttaget alle blidere følelser
 og havde tilpasset deres egne tanker til dem inden
 for deres eget fredfyldte selvs område; —

10

20

30

Now was it that both found, the meek and lofty
Did both find, helpers to their heart's desire,
And stuff at hand, plastic as they could wish;
Were called upon to exercise their skill,
Not in Utopia, subterranean fields,
Or some secreted island, Heaven knows where!
But in the very world, which is the world
Of all of us, — the place where in the end
We find our happiness, or not at all! 40

The Simplon Pass

— Brook and road

Were fellow-travellers in this gloomy Pass,
And with them did we journey several hours
At a slow step. The immeasurable height
Of woods decaying, never to be decayed,
The stationary blasts of waterfalls,
And in the narrow rent, at every turn,
Winds thwarting winds bewildered and forlorn,
The torrents shooting from the clear blue sky,
The rocks that muttered close upon our ears, 10
Black drizzling crags that spake by the wayside
As if a voice were in them, the sick sight
And giddy prospect of the raving stream,
The unfettered clouds and region of the heavens
Tumult and peace, the darkness and the light —
Were all like workings of one mind, the features
Of the same face, blossoms upon one tree,
Characters of the great Apocalypse,
The types and symbols of Eternity
Of first, and last, and midst, and without end. 20

To the Daisy

Sweet Flower! belike one day to have
A place upon thy poet's grave,
I welcome thee once more:
But he, who was on land, at sea,

for disse, både de ydmyge og de stolte som fandt
hjælpere efter deres hjertes lyst og så plastisk
stof ved hånden, som de kunne ønske, var det nu,
at begge blev tilkaldt for at udøve deres færdigheder
ikke i utopia, på underjordiske marker*
eller en eller anden isoleret ø, himlen må vide hvor —
men i selve verden, som er vor alle
sammens verden, — stedet hvor vi til slut
finder vor lykke eller slet ikke. 40

Simplonpasset

— Bækken og vejen var
medrejsende i dette dunkle pas,
og i deres selskab vandrede vi adskillige timer
med langsomme skridt. Forfaldne skoves
umådelige højde, som aldrig vil forfalde helt,
vandfaldenes stillestående drønen,
og i den snævre revne, ved enhver drejning,
vinde der forpurrede vinde forvirrede og fortabte,
de rivende strømme der skød ud fra en klar blå himmel,
fjeldet som mumlede tæt ved vore øre, 10
sorte støvregnende klipper der talte ved vejsiden,
som om en røst var i dem, det sygelige skue
og svimle syn af den rasende strøm,
de ulænkede skyer og himmelregioner,
oprør og fred, mørket og lyset —
alt var en eneste ånds virksomhed, de samme
ansigtstræk, blomster på et eneste træ,
den store apokalypses skrift,†
tegn og symboler på evigheden,
på første, og sidste, og mellemste, og uden ende. 20

Til tusindfryden

Yndige Blomst! en dag får du måske
en plads på din digters grav.
Jeg hilser dig atter velkommen:
men han som på land og hav

* underjordiske marker: et underjordisk utopia kunne stamme fra Holbergs *Niels Klim*, oversat til engelsk i 1742 (Hayden 1).

† Geologiske teorier på den tid mente, at kun de højeste bjerge ikke var skabt af vandet, der trak sig tilbage efter syndfloden, Landskabets udseende er således apokalypsens skrift. — l. 572: den 'sidste' er det kommende tusindårsrige (Norton).

TO THE DAISY – SWEET FLOWER

My brother, too, in loving thee,
Although he loved more silently,
Sleeps by his native shore.

Ah! hopeful, hopeful was the day
When to that ship he bent his way,
To govern and to guide: 10
His wish was gained: a little time
Would bring him back in manhood's prime
and free for life, these hills to climb;
With all his wants supplied.

And full of hope day followed day
While that stout ship at anchor lay
Beside the shores of Wight;
The May had then made all things green;
And, floating there, in pomp serene,
That ship was goodly to be seen, 20
His pride and his delight!

Yet then, when called ashore, he sought
The tender peace of rural thought:
In more than happy mood
To your abodes, bright daisy Flowers!
He then would steal at leisure hours,
and loved you glittering in your bowers,
A starry multitude.

But hark the word! – the ship is gone; –
Returns from her long course: – anon 30
Sets sail: – in season due,
Once more on English earth they stand:
But, when a third time from the land
They parted, sorrow was at hand
For him and for his crew.

Ill-fated vessel! – ghastly shock!
– At length delivered from the rock,
The deep she hath regained;
and through the stormy night they steer;
Labouring for life, in hope and fear, 40
To reach a safer shore – how near,
Yet not to be attained!

'Silence!' the brave commander cried;
To that calm word a shriek replied,
It was the last death-shriek.

var min bror, også i at elske dig,
skønt han elskede mere stille,
sover ved sin hjemlige kyst.

Åh! forhåbningsfuld var dagen,
da han tog af sted til det skib,
for at styre og føre det;
hans ønske blev opfyldt; kort tid
ville bringe ham tilbage i manddoms kraft,
og fri til resten af livet at klatre i disse bjerge
uden længere at føle savn.

10

Og fuld af håb fulgte dag på dag,
mens det kraftige skib lå for anker
ved Wights bredder:
maj havde dengang grønnet alt;
og flydende der, i rolig pragt,
var dette skib skønt at skue,
hans stolthed og hans fryd.

20

Dog, når han blev kaldt i land, søgte han
den landlige tankes milde fred.
I en mere end lykkelig sindsstemning, ville han
så besøge jer, yndige tusindfrydsblomster;
hemmeligt i ledige stunder og elske jer,
hvor i glimtede i jeres løvhytter,
en stjerneagtig hob.

Men hør! – skibet er sejlet; –
vender tilbage fra sin lange rejse: – sætter
straks sejl: – i rette tid
står de atter på engelsk jord:
men da de for tredje gang tog afsked
med landet, nærmede sorgen sig
ham og hans besætning.

30

Ulykkelige fartøj! – grifulde stød!
– Langt om længe befriet fra klippen
har hun genvundet dybet;
og styrer gennem den stormfulde nat,
kæmpende for livet, med håb og angst
for at nå en sikrere kyst – hvor nær,
dog uden at blive nået!

40

„Stille!” råbte den tapre kaptajn,
et skrig svarede dette rolige ord,
det var det sidste dødsskrig.

– A few (my soul oft sees that sight)
Survive upon the tall mast's height;
But one dear remnant of the night –
For Him in vain I seek.

Six weeks beneath the moving sea 50
He lay in slumber quietly;
Unforced by wind or wave
To quit the ship for which he died,
(All claims of duty satisfied);
And there they found him at her side;
And bore him to the grave.

Vain service! yet not vainly done
For this, if other end were none,
That he, who had been cast
Upon a way of life unmeet 60
For such a gentle soul and sweet,
Should find an undisturbed retreat
Near what he loved, at last –

That neighbourhood of grove and field
To him a resting-place should yield,
A meek man and a brave!
The birds shall sing and ocean make
A mournful murmur for *his* sake;
And thou, sweet Flower, shalt sleep and wake
Upon his senseless grave. 70

Elegiac Verses

In memory of my brother, John Wordsworth,

Commander of the E. I. Company's ship The Earl of Abergavenny in which he perished by calamitous ship-wreck, Feb. 6, 1805. Composed near the Mountain track, that leads from Grasmere through Grisdale Hawes, where it descends towards Patterdale.

[I only looked for pain and grief
And trembled as I drew more near;
But God's unbounded love is here,
And I have found relief.
The precious Spot is all my own,
Save only that this Plant unknown,
A little one and lowly sweet,
Not surely now without Heaven's grace,

– Nogle få (min sjæl ser ofte dette syn)
overlevede øverst på den høje mast;
men en kær tiloversbleven fra natten –
ham søger jeg forgæves efter.

Seks uger under det vuggende hav 50
lå han i stille slummer;
utvunget af vind og bølge
til at forlade det skib, han døde for,
(alle pligtens krav var opfyldt);
og der fandt de ham ved hendes side;
og bar ham til hans grav.

Forgæves tjeneste! dog ikke forgæves
for dette, når ingen anden slutning fandtes,
at han, – som var blevet kastet
på en levevis, der var uskikket 60
til sådan en blid og skøn sjæl, –
skulle finde et tilflugtssted
nær det han elskede, til sidst –

Denne omegn af skov og mark
skulle yde ham et hvilested,
en mild og tapper mand!
Fuglene vil synge og havet
sukke sørgmodigt for *hans* skyld;
og du yndige blomst! skal sove og vågne
på hans ufølede grav. 70

Elegiske vers

til minde om min bror, John Wordsworth

Kaptajn på E. I. Kompagniets skib, Earl of Abergavenny, i hvilket han omkom under et katastrofalt skibbrud d. 6. februar 1805. Digtet nær bjergstien, der fra Grasmere fører gennem Gridale Hawes, hvor det går nedad mod Patterdale.

[Jeg ledte kun efter smerte og sorg
og skælvede, da jeg gik tættere på;
men Guds ubegrænsede kærlighed er her,
og jeg har fundet lindring.
Det dyrebare sted er helt mit eget
kun bortset fra, at denne ukendte plante,
lille og med enkel ynde,
set for første gang, og endog på dette sted,

First seen, and seen, too, in this place,
Is flowering at my feet.] 10

[The Shepherd Boy hath disappeared;
The Buzzard, too, hath soared away;
And undisturbed I now may pay
My debt to what I feared.
Sad register! but this is sure:
Peace built on suffering will endure.
But such the peace that will be ours.
Though many suns, alas! must shine
Ere tears shall cease from me and mine
To fall in bitter show'rs.] 20

The Sheep-boy whistled loud, and lo!
That instant, startled by the shock,
The Buzzard mounted from the rock
Deliberate and slow:
Lord of the air, he took his flight;
Oh! could he on that woeful night
Have lent his wing, my Brother dear,
For one poor moment's space to Thee,
And all who struggled with the Sea,
When safety was so near. 30

Thus in the weakness of my heart
I spoke (but let that pang be still)
When rising from the rock at will,
I saw the Bird depart.
And let me calmly bless the Power
That meets me in this unknown Flower.
Affecting type of him I mourn!
With calmness suffer and believe,
And grieve, and know that I must grieve,
Not cheerless, though forlorn. 40

Here did we stop; and here looked round
While each into himself descends,
For that last thought of parting Friends
That is not to be found.
Hidden was Grasmere Vale from sight,
Our home and his, his heart's delight,
His quiet heart's selected home.
But time before him melts away,

bestemt ikke uden ved himlens nåde,
nu blomstrer ved min fod.] 10

[Hyrdedrengen er forsvundet;
musvågen er også svævet bort;
og uforstyrret kan jeg nu betale
min gæld til det, jeg nærede angst for.
En bedrøvelig liste! men dette er sikkert:
fred bygget på lidelse vil vare.
Og sådan vil vor fred være.
Skønt mange sole, ak! må skinne
før tårer skal holde op med at falde
som bitter regn fra mig og mine.] 20

Hyrdedrengen fløjtede højt, og se!
straks, forskrækket af stødet,
lettede musvågen velovervej
og langsomt fra klippen.
Herre over luften, fløj han sin vej;
åh kunne han i hin ulykkelige nat
et fattigt øjeblik have lånt sin vinge,
til dig, min kære bror! og alle
som kæmpede med havet,
når redningen var så nær. 30

Således talte jeg i mit hjertes svaghed,
(men lad den smerten hvile),
da jeg så fuglen, af egen vilje løfte sig
fra klippen og drage bort.
Og lad mig roligt velsigne magten,
som møder mig i denne ukendte blomst,*
et rørende billede på ham jeg begræder!
lide og tro med sindsro
og sørge og vide, at jeg må sørge
ikke trøstesløs, skønt fortvivlet. 40

Her standsede vi; og her så vi os omkring,
mens hver steg ned i sig selv
efter hin sidste tanke, som ikke
kan findes, når venner skilles.
Vor Grasmeredal var ude af syne,
vort hjem og hans, hans hjertes fryd,
hans stille hjertes kæreste hjem.
Men tiden foran ham smelter væk,

*Tue-limurt (*Silene acaúlis*): Denne yderst smukke blomst er sjælden i England, skønt den findes i rigelig mængde i de skotske bjerge. — W. W.

And he hath feeling of a day
Of blessedness to come.

[Here did we part, and halted here
With One he loved, I saw him bound
Downwards along the rocky ground
As if with eager cheer.

A lovely sight as on he went,
For he was bold and innocent,
Had lived a life of self-command.
Heaven, did it seem to me and her,
Had laid on such a Mariner
A consecrating hand.]

60

Full soon in sorrow did I weep,
Taught that the mutual hope was dust,
In sorrow, but for higher trust,
How miserably deep!
All vanished in a single word,
A breath, a sound, and scarcely heard.
Sea — Ship — drowned — Shipwreck — so it came,
The meek, the brave, the good, was gone;
He who had been our living John
Was nothing but a name.

70

That was indeed a parting! oh,
Glad am I, glad that it is past;
For there were some on whom it cast
Unutterable woe.
But they as well as I have gains; —
From many a humble source, to pains
Like these, there comes a mild release;
Even here I feel it, even this Plant
Is in its beauty ministrant
To comfort and to peace.

80

He would have loved thy modest grace,
Meek Flower! To Him I would have said,
“It grows upon its native bed
Beside our Parting-place;
There, cleaving to the ground, it lies
With multitude of purple eyes,
Spangling a cushion green like moss;
But we will see it, joyful tide!
Some day, to see it in its pride,
The mountain will we cross.”

90

og han har en følelse af,
at en velsignet dag vil komme.

[Her skiltes vi, og gjorde holdt
med én han elskede, jeg så ham gå
nedad over den klippefyldte jord,
som fuld af forventning.
Et dejligt syn mens han gik af sted,
thi han var dristig og uskyldig,
havde levet et selvbehersket liv.
Himlen, syntes det for mig og hende,
havde lagt en helligende hånd
på sådan en sømand.]

60

Snart græd jeg af sorg – belært
om at det gensidige håb var støv – af sorg,
og var det ikke for højere tro,
hvor jammerligt dybt!
Alt forsvandt i et enkelt ord,
et åndedrag, en lyd, og næppe hørt.
Hav – skib – druknet – skibbrud – således skete det,
den milde, den tapre, den gode var borte;
han, som havde været vor levende John,
var intet andet end et navn.

70

Det var i sandhed en afsked! Åh
jeg er glad, glad for at det er ovre;
for der var nogle, som det fyldte med
uudsigelig sorg.
Men de, så vel som jeg, har også vundet; –
fra mange ydmyge kilder kommer
der en blid forløsning til smerter som disse;
netop her føler jeg det, netop denne plante
er i sin skønhed tjener
for trøst og fred.

80

Han ville have elsket din beskedne ynde,
ydmyge blomst! til Ham ville jeg have sagt:
„Den lever i sin hjemlige muld
ved siden af det sted, hvor vi tog afsked;
der, klyngende sig til jorden, ligger den
med mangfoldige purpurøjne
der får en pude, grøn som mos, til at glimre;
men vi vil se den, lykkelige tid!
en dag vil vi krydse bjerget for at
se den i sin fuldeste flor.”

90

— Brother and Friend, if verse of mine
 Have power to make thy virtues known,
 Here let a monumental Stone
 Stand — sacred as a Shrine;
 And to the few who pass this way,
 Traveller or Shepherd, let it say,
 Long as these mighty rocks endure, —
 Oh do not Thou too fondly brood,
 Although deserving of all good,
 On any earthly hope, however pure!

100

Stepping Westward

While my Fellow-traveller and I were walking by side of Loch Ketterine, one fine evening after sunset, in our road to a Hut where, in the course of our Tour, we had been hospitably entertained some weeks before, we met, in one of the loneliest parts of that solitary region, two well-dressed Women, one of whom said to us, by way of greeting, "What, you are stepping westward?"

"*What, you are stepping westward?*" — "*Yea.*"
 — 'Twould be a *wildish* destiny,
 If we, who thus together roam
 In a strange Land, and far from home,
 Were in this place the guests of Chance:
 Yet who would stop, or fear to advance,
 Though home or shelter he had none,
 With such a sky to lead him on?

The dewy ground was dark and cold;
 Behind, all gloomy to behold;
 And stepping westward seemed to be
 A kind of *heavenly* destiny:
 I liked the greeting; 'twas a sound
 Of something without place or bound;
 And seemed to give me spiritual right
 To travel through that region bright.

10

The voice was soft, and she who spake
 Was walking by her native lake:
 The salutation had to me
 The very sound of courtesy:
 Its power was felt; and while my eye
 Was fixed upon the glowing Sky,
 The echo of the voice enwrought
 A human sweetness with the thought
 Of travelling through the world that lay
 Before me in my endless way.

20

— Bror og ven, hvis mine vers
 har magt til at gøre dine dyder kendte,
 lad da en mindesten
 stå her — hellig som et alter;
 og til de få, der kommer denne vej,
 rejsende eller hyrde, lad den sige,
 så længe som disse fjelde består:
 „Oh sæt ikke for megen lid,
 skønt det fortjener alt godt,
 til noget jordisk håb, ligegyldigt hvor rent!”

100

Går De vestpå?

Mine medrejsende og jeg gik en dejlig aften efter solnedgang langs Loch Ketterines bred på vej til en hytte, hvor vi på vor rute nogle uger før var blevet gæstfrit beværtet. Her mødte vi på et af de ensommeste steder i denne mennesketomme egn, to velklædte kvinder, en af dem sagde til os som en slags hilsen: „Hvad, går De vestpå?”

„Hvad, går De vestpå?” — „Ja.”
 — Det ville være en *vildsom* skæbne,
 hvis vi, som således sammen strejfer om
 i et fremmed land og langt hjemmefra,
 på dette sted var tilfældets gæster:
 dog hvem ville standse eller frygte for at fortsætte,
 selvom han hverken havde hjem eller ly
 med sådan en himmel til at lede ham?

Den dugvåde jord var mørk og kold;
 bagved var alt dunkelt;
 og at gå vestpå syntes at være
 en slags *himmelsk* skæbne:
 jeg kunne lide hilsenen; den lød
 af noget uden sted og grænse;
 og syntes at give mig en åndelig ret
 til at rejse gennem denne strålende egn.

10

Stemmen var blød og hun, som talte,
 gik ved sin hjemlige sø:
 velkomstordene havde for mig
 selve lyden af høflighed:
 dens magt føltes; og mens mit øje
 var fæstnet på den glødende himmel
 blandede genklangen af stemmen
 en menneskelig sødme ind i tanken
 om at rejse gennem verden, som lå
 foran mig på min endeløse vej.

20

The Solitary Reaper

Behold her, single in the field,
Yon solitary Highland Lass!
Reaping and singing by herself;
Stop here, or gently pass!
Alone she cuts and binds the grain,
Alone sings a melancholy strain;
O listen! for the vale profound
Is overflowing with the sound.

No nightingale did ever chaunt
More welcome notes to weary bands
Of travellers in some shady haunt,
Among Arabian sands:
A voice so thrilling ne'er was heard
In spring-time from the cuckoo-bird,
Breaking the silence of the seas
Among the farthest Hebrides. 10

Will no one tell me what she sings? —
Perhaps the plaintive numbers flow
For old, unhappy, far-off things,
And battles long ago: 20
Or is it some more humble lay,
Familiar matter of today?
Some natural sorrow, loss, or pain,
That has been, and may be again?

Whate'er the theme, the maiden sang
As if her song could have no ending;
I saw her singing at her work,
And o'er the sickle bending; —
I listened, motionless and still;
And, as I mounted up the hill, 30
The music in my heart I bore,
Long after it was heard no more.

Elegiac Stanzas

*Suggested by a Picture of Peele Castle, in a Storm,
painted by Sir George Beaumont*

I was thy neighbour once, thou rugged Pile!
Four summer weeks I dwelt in sight of thee:

Den enlige mejer

Se hende, ene på marken,
hin enlige højlanspige!
mens hun mejer og synger for sig selv;
stands her, eller gå stille forbi!
alene skærer hun og binder kornet
og synger en vemodig sang;
oh lyt! for den dybe dal
er oversvømmet med lyden.

Ingen nattergal sang nogensinde
så yndigt til en hvilende gruppe 10
af rejsende i et eller andet skyggefuldt ly,
i en arabisk sandørken;
aldrig hørtes yndigere stemme
om foråret fra gøgen,
mens den brød havets tavshed
mellem de fjerneste Hebrider.

Vil ingen sige mig hvad hun synger?—
Måske flyder de tænksomme vers
om gamle, ulykkelige, fjerne ting
og feltslag for længe siden: 20
eller er det en mere ydmyg vise,
velkendte ting fra nutiden?
en naturlig sorg, et tab eller en smerte,
som har fundet sted og kan komme igen?

Hvad emnet end var, så sang pigen
som om hendes sang ikke havde nogen ende;
jeg så hende synge til sit arbejde,
og bøje sig over seglet; —
jeg lyttede, ubevægelig og stille:
og da jeg gik op ad bjerget, 30
bar jeg musikken i mit hjerte
længe efter den ikke mere kunne høres.

Elegiske strofer

*Foranlediget af et billede af Peele Castle under
en storm, malet af Sir George Beaumont*

Jeg var engang din nabo, du, forrevne bygning!
Fire somre boede jeg med dig i sigte:

* Da hun synger på gælisk.

I saw thee every day; and all the while
Thy form was sleeping on a glassy sea.

So pure the sky, so quiet was the air!
So like, so very like, was day to day!
Whene'er I looked, thy image still was there;
It trembled, but it never passed away.

How perfect was the calm! it seemed no sleep;
No mood, which season takes away, or brings: 10
I could have fancied that the mighty deep
Was even the gentlest of all gentle things.

Ah! THEN, if mine had been the painter's hand,
to express what then I saw; and add the gleam,
The light that never was, on sea or land,
The consecration, and the Poet's dream;

I would have planted thee, thou hoary Pile
Amid a world how different from this!
Beside a sea that could not cease to smile;
On tranquil land, beneath a sky bliss. 20

Thou shouldst have seemed a treasure-house divine
Of peaceful years; a chronicle of heaven; —
Of all the sunbeams that did ever shine
The very sweetest had to thee been given.

A picture had it been of lasting ease,
Elysian quiet, without toil or strife;
No motion but the moving tide, a breeze,
Or merely silent Nature's breathing life.

Such, in the fond illusion of my heart,
Such picture would I at that time have made: 30
and seen the soul of truth in every part,
A steadfast peace that might not be betrayed.

So once it would have been, — 'tis so no more;
I have submitted to a new control:
A power is gone, which nothing can restore;
A deep distress hath humanized my soul.

Not for a moment could I now behold
A smiling sea, and be what I have been:

jeg så dig hver dag; og hele tiden sov
din skikkelse på det glasblanke hav.

Så ren var himlen, så stille var luften,
så ens, så fuldstændig lig hinanden var dagene!
Ligegyldigt hvornår jeg kiggede, var dit billede der
stadigvæk; jeg skælvede, men det forsvandt aldrig.

Hvor fuldkommen roen var! den syntes ikke at være
søvn; ikke en tilstand som årstiden fjerner eller
bringer: jeg kunne have forestillet mig, at det
mægtige dyb netop var det blideste af alt blidt.

10

Åh! DENGANG, hvis jeg havde haft en malers håndelag,
til at udtrykke hvad jeg så og indhulle havet og
landet i stråleglans, lyset som aldrig var til,
helliggørelsen og digterens drøm;

Jeg ville have anbragt dig, du ældgamle ruin!
midt i en ganske anderledes verden end denne!
nær et hav, der ikke kunne holde op med at smile;
på uforstyrret land under en lykkelig himmel:

20

Du skulle have været et skatkammer
af fredfyldte år, en krønike om himlen: —
af alle de solstråler som nogensinde havde
skinnet, var de herligste blevet givet dig.

Det havde været et billede til varig lindring,
elysisk stilhed, uden slid og strid;
ingen bevægelse bortset fra tidevandet, en brise,
eller blot den tavse naturs livsånde.

Sådan et, sådan et billede ville jeg i mit hjertes
tåbelige vildfarelse dengang have lavet:
og set sandhedens sjæl i alle dele;
en urokkelig ro som ikke kunne bedrages.

30

Engang ville det have været således, — det er det ikke
længere; jeg har underkaster mig en ny myndighed.
En kraft er borte, som intet kan bringe tilbage;
en dyb ulykke har menneskeliggjort min sjæl.*

End ikke et øjeblik kunne jeg nu beskue
et smilende hav og være, hvad jeg har været:

* Wordsworths yngre bror John (1772-1805) gik ned med sit skib d. 6. februar 1805.

The feeling of my loss will ne'er be old;
This, which I know, I speak with mind serene. 40

Then, Beaumont, Friend! who would have been the friend,
If he had lived, of Him whom I deplore,
This work of thine I blame not, but commend;
This sea in anger, and that dismal shore.

O 'tis a passionate work! — yet wise and well,
Well chosen is the spirit that is here;
That hulk which labours in the deadly swell,
This rueful sky, this pageantry of fear!

And this huge castle, standing here sublime,
I love to see the look with which it braves, 50
Cased in the unfeeling armour of old time,
The lightning, the fierce wind, and trampling waves.

Farewell, farewell the heart that lives alone,
Housed in a dream, at distance from the kind!
Such happiness, wherever it be known,
Is to be pitied; for 'tis surely blind.

But welcome fortitude, and patient cheer,
And frequent sights of what is to be borne!
Such sights, or worse, as are before me here. —
Not without hope we suffer and we mourn. 60

min følelse af tab vil aldrig blive gammel; dette,
som jeg ved er sandt, siger jeg med roligt sind. 40

Så, Beaumont, Ven! som ville have været vennen,
hvis han havde levet, til Ham som jeg begræder,
dette dit arbejde dadler jeg ikke, men roser;
dette hav i vrede og den trøstesløse kyst.

Oh, det er et lidenskabeligt arbejde! — dog klogt og
godt; ånden som er her, er godt valgt; fragtskibet
der kæmper i den dødbringende sø, denne
bedrøvelige himmel, denne procession af frygt!

Og denne kæmpemæssige borg, der står her sublimt,
jeg elsker at se hvordan den, lukket inde i gamle 50
dages ufølsomme rustning, trodser lynene, den
voldsomme vind og de nedtrampende bølger.

Farvel, farvel til hjertet der lever alene,
som bor i en drøm, fjernt fra slægten!
Sådan lykke, hvor den end opleves,
må ynkes, for den er i sandhed blind.

Men velkommen sjælsstyrke, og tålmodig glæde
og hyppige syn af det, der skal fødes!
sådanne syn, eller værre, er her foran mig. —
Ikke uden håb lider vi og sørger. 60

The Waggoner

To
Charles Lamb, Esq.

My dear friend,

When I sent you, a few weeks ago, the Tale of Peter Bell, you asked "why *The Waggoner* was not added?" — To say the truth — from the higher tone of imagination, and the deeper touches of passion aimed at in the former, I apprehended this little Piece could not accompany it without disadvantage. In the year 1806, if I am not mistaken, *The Waggoner* was read to you in manuscript, and, as you have remembered it for so long a time, I am the more encouraged to hope, that, since the localities on which the Poem partly depends did not prevent its being interesting to you, it may prove acceptable to others. Being therefore in some measure the cause of its present appearance, you must allow me the gratification of inscribing it to you; in acknowledgment of the pleasure I have derived from your Writings, and of the high esteem with which

I am very truly yours,
William Wordsworth.

Rydal Mount, May 20, 1819.

CANTO FIRST

'Tis spent — this burning day of June!
Soft darkness o'er its latest gleams is stealing;
The buzzing dor-hawk, round and round, is wheeling, —
That solitary bird
Is all that can be heard
In silence deeper far than that of deepest noon!

Confiding Glow-worms, 'tis a night
Propitious to your earth-born light!
But, where the scattered stars are seen
In hazy straits the clouds between,
Each, in his station twinkling not,
Seems changed into a pallid spot.
The mountains against heaven's grave weight
Rise up, and grow to wondrous height.
The air, as in a lion's den,
Is close and hot; — and now and then
Comes a tired and sultry breeze
With a haunting and a panting,
Like the stifling of disease;

10

Vognmanden

Til
Charles Lamb, Esq.

Min kære ven.

Da jeg for et par uger siden sendte dig historien om *Peter Bell*, spurgte du „hvorfør *Vognmanden* ikke var vedlagt“? — Sandt at sige, — da indbildningskraften er af en højere og følelsen af en dybere art i det første, var det min opfattelse, at dette lille stykke ikke kunne ledsage det uden på ufordelagtig vis. I året 1806, hvis jeg ikke tager fejl, blev *Vognmanden* læst højt for dig fra manuskriptet; og eftersom du endnu husker det, har det, fordi de lokaliteter, på hvilke det delvist beror, ikke har forhindret dig i at finde det interessant, opmuntret mig til at håbe på, at det vil vise sig at være acceptabelt for andre. Da du således til en vis grad er årsag til, at det nu foreligger, må du tillade mig den fornøjelse, det vil være at tilegne dig det; som anerkendelse af de glæder dine skrifter har givet mig, og den høje agtelse med hvilken jeg er

Din hengivne,
William Wordsworth.

Rydal Mont, 20. maj, 1819.

FØRSTE SANG

Den er til ende — denne brændende junidag!
Blødt mørke lister sig over dens sidste skær;
den summende natravn drejer rundt
og rundt, — den enlige fugl
er alt, der kan høres
i en stilhed dybere end den dybeste middag!

Tillidsfulde sankthansorme, det er en nat,
gunstig for jeres jordfødte lys!
men hvor de spredte stjerner ses
i disede stræder mellem skyerne,
uden at tindre, synes enhver af dem
forvandlet til en bleg plet.
Bjergene rejser sig op mod himlens tunge
vægt og vokser til forunderlig højde.
Luften er tung og varm
som i en løves hule; — og nu og da
kommer en træt og lummer brise
med en plagen og en gispen,
lig kvælningsfornemmelser ved sygdom;

10

But the dews allay the heat, 20
And the silence makes it sweet.

Hush, there is some one on the stir!
'Tis Benjamin the Waggoner;
Who long hath trod this toilsome way,
Companion of the night and day.
That far-off tinkling's drowsy cheer,
Mixed with a faint yet grating sound
In a moment lost and found,
The Wain announces — by whose side
Along the banks of Rydal Mere 30
He paces on, a trusty Guide, —
Listen! you can scarcely hear!
Hither he his course is bending; —
Now he leaves the lower ground,
And up the craggy hill ascending
Many a stop and stay he makes,
Many a breathing-fit he takes; —
Steep the way and wearisome,
Yet all the while his whip is dumb!

The Horses have worked with right good-will, 40
And so have gained the top of the hill;
He was patient, they were strong,
And now they smoothly glide along,
Recovering breath, and pleased to win
The praises of mild Benjamin.
Heaven shield him from mishap and snare!
But why so early with this prayer? —
Is it for threatenings in the sky?
Or for some other danger nigh?
No; none is near him yet, though he 50
Be one of much infirmity;
For at the bottom of the brow,
Where once the DOVE and OLIVE-BOUGH
Offered a greeting of good ale
To all who entered Grasmere Vale;
And called on him who must depart
To leave it with a jovial heart;
There, where the DOVE and OLIVE-BOUGH
Once hung, a Poet harbours now,
A simple water-drinking Bard; 60

men duggen dæmper heden, 20
og stilheden gør den behagelig.

Tys, der er én som er på farten!
Det er vognmanden Benjamin; –
som længe har trådt denne slidsomme vej,
nat og dags ledsager.
Den fjerne ringlens døsiges hilsen
blandet med en svag dog skurrende lyd,
snart mistet og snart fundet,
melder vognens ankomst – han skridter 30
afsted langs bredden af Rydal Mere,*
en pålidelig fører, –
lyt! du kan næppe høre ham!
Han drejer her hen imod; –
nu forlader han det lavere terræn,
og mens han stiger op ad den klippefulde bakke,
stopper han mange gange og gør mange ophold,
og han får sig mangt et pusterum; –
vejen er stejl og trættende,
dog er hans pisk hele tiden stum!

Hestene har arbejdet rigtig velvilligt, 40
og har nu nået toppen af bakken;
han var tålmodig, de var stærke,
og nu glider de jævnt af sted,
mens de puster ud, og er glade for
at vinde Benjamins milde ros.
Må himlen beskytte ham for uheld og snare!
Men hvorfor komme så tidligt med denne bøn? –
Er det på grund af en truende himmel,
eller andre farer i nærheden?

Nej, ingen er endnu nær, skønt 50
han har en alvorlig svaghed;
for i den bagerste del af Brow,†
hvor engang DUEN og OLIVENGRENEN
bød alle, der kom til Grasmere dalen,
velkommen med god ale
og inviterede ham, som måtte drage bort
til at tage af sted med et lystigt hjerte;
der, hvor DUEN og OLIVENGRENEN
engang hang, har en digter nu sit ly,‡
en jævn vanddrikkende barde; 60

* Rydal Water, en sø.

† En fællede der ligger lige over området mellem søerne Grasmere og Rydal Water.

‡ Dove Cottage, hvor Wordsworth boede. Det var skiltene, der hang.

Why need our Hero then (though frail
His best resolves) be on his guard?
He marches by, secure and bold;
Yet while he thinks on times of old,
It seems that all looks wondrous cold;
He shrugs his shoulders, shakes his head,
And, for the honest folk within,
It is a doubt with Benjamin
Whether they be alive or dead!

Here is no danger, — none at all! 70
Beyond his wish he walks secure;
But pass a mile — and *then* for trial, —
Then for the pride of self-denial;
If he resist that tempting door,
Which with such friendly voice will call;
If he resist those casement panes,
And that bright gleam which thence will fall
Upon his Leaders' bells and manes,
Inviting him with cheerful lure:
For still, though all be dark elsewhere, 80
Some shining notice will be *there*,
Of open house and ready fare.

The place to Benjamin right well
Is known, and by as strong a spell
As used to be that sign of love
And hope — the DOVE and OLIVE-BOUGH;
He knows it to his cost, good Man!
Who does not know the famous SWAN?
Object uncouth! and yet our boast,
For it was painted by the Host; 90
His own conceit the figure planned,
'Twas coloured all by his own hand;
And that frail Child of thirsty clay,
Of whom I sing this rustic lay,
Could tell with self-dissatisfaction
Quaint stories of the bird's attraction!

Well! that is past — and in despite
Of open door and shining light.
And now the conqueror essays
The long ascent of Dunmail-raise; 100

hvorfor behøver vor helt så (selvom hans
 fasteste beslutning er skrøbelig) at være på vagt?
 Han marcherer forbi sikker og frimodig;
 dog, når han tænker på gamle dage,
 er det som om, alt ser underligt koldt ud;
 han trækker på skuldrene, ryster på hovedet,
 og hvad angår de ærlige folk indenfor,
 er Benjamin i tvivl, om
 de er levende eller døde!

Her er ingen farer, – overhovedet ikke! 70
 han er i sikkerhed hinsides sit ønske; men lad der
 gå et par kilometer, – og lad ham så komme for retten –
 så er der grund til at være stolt over selvfornægtelse;
 hvis han modstår den fristende dør,
 som vil kalde med sådan en venlig stemme;
 hvis han modstår de vinduesruder,
 og det strålende lys som vil falde
 på hans forrestes bjælder og manker,
 og inviterer ham med lystige lokkerier:
 for der vil altid, skønt alt ellers er mørkt, 80
 være en eller anden skinnende meddelelse
 om åbent huset og færdig mad.

Benjamin kender stedet udmærket,
 og at det kan øve en ligeså stærk fortryllelse
 som i sin tid tegnene på kærlighed og håb –
 OLIVENGRENEN og DUEN;
 ved han af bitter erfaring, den gode mand!
 Hvem kender ikke den berømte SVANE?
 En grim genstand! og dog praler vi, 90
 for den blev malet af værten;
 figuren var planlagt efter hans egne begreber,
 og den var farvelagt helt af ham selv;
 og det skrøbelige barn af tørstigt ler,
 om hvem jeg laver disse landlige vers,
 kunne med selvutilfredshed fortælle
 løjerlige historier om fuglens tiltrækningskraft!*

Nå! det er forbi – og det på trods
 af en åben dør og skinnende lys.
 Og nu forsøger sejrherren
 opstigningen til Dunmail-raise;† 100

* Således er fremskridtet i forfinelse, dette grove kunstværk af en selvlært er blevet erstattet af et professionelt produkt. – W. W.

† Et pas i nærheden af Grasmere, 238 m højt

And with his team is gentle here
As when he clomb from Rydal Mere;
His whip they do not dread — his voice
They only hear it to rejoice.
To stand or go is at *their* pleasure;
Their efforts and their time they measure
By generous pride within the breast;
And, while they strain, and while they rest,
He thus pursues his thoughts at leisure.

Now am I fairly safe to-night — 110
And with proud cause my heart is light:
I trespassed lately worse than ever —
But Heaven has blest a good endeavour;
And, to my soul's content, I find
The evil One is left behind.

Yes, let my master fume and fret,
Here am I — with my horses yet!
My jolly team, he finds that ye
Will work for nobody but me!
Full proof of this the Country gained; 120
It knows how ye were vexed and strained,
And forced unworthy stripes to bear,
When trusted to another's care.

Here was it — on this rugged slope,
Which now ye climb with heart and hope,
I saw you, between rage and fear,
Plunge, and fling back a spiteful ear,
And ever more and more confused,
As ye were more and more abused:
As chance would have it, passing by 130

I saw you in that jeopardy:
A word from me was like a charm;
Ye pulled together with one mind;
And your huge burthen, safe from harm,
Moved like a vessel in the wind!
— Yes, without me, up hills so high
'Tis vain to strive for mastery.

Then grieve not, jolly team! though tough
The road we travel, steep, and rough;
Though Rydal-heights and Dunmail-raise, 140
And all their fellow banks and braes,
Full often make you stretch and strain,
And halt for breath and halt again,
Yet to their sturdiness 'tis owing
That side by side we still are going!

og er ligeså blid ved sit spand her,
 som da han klatrede op fra Rydal Mere;
 de frygter ikke hans pisk – hører de
 hans stemme, fryder de sig blot.
 At stå stille eller gå er *deres* fornøjelse;
 deres møje og deres tid bliver målt
 af ædel stolthed i deres bryst;
 og mens de anstrenger sig, og mens de hviler,
 følger han i ro og mag sine egne tanker.

„Nu er jeg rimeligt sikker i nat – 110
 og jeg har aldrig været lettere om hjertet.
 For nylig forsyndede jeg mig værre end nogensinde –
 men Himlen velsigner en god bestræbelse;
 og til min sjæls store glæde, ser jeg
 at den Onde er sakket agterud.
 Ja, lad min herre rase og ængstes,
 jeg er her endnu – og med mine heste!
 Mit glade spand, han opdager at I
 ikke vil arbejde for andre end mig!
 Et godt bevis på dette fik egnen her; 120
 den ved hvordan I blev plaget og presset
 og tvunget til at tåle uværdige striber,
 da I blev betroet en andens omsorg.
 Her var det – på denne forrevne skrænt,
 som I nu klatrer op ad med hjerte og håb,
 jeg så jer, mellem raseri og angst,
 kaste jer frem og lægge ørerne fjendsk tilbage
 og hele tiden mere og mere forvirrede,
 eftersom I blev mere og mere misbrugt:
 tilfældet ville, at jeg netop kom forbi 130
 og så den fare, I var i:
 et ord fra mig var som trolddom;
 alle trak nu samtidig som med et sind;
 og uden at lide skade bevægede jeres
 kæmpestore læs sig som et skib i vinden!
 – Ja, uden mig er det nyttesløst at stræbe
 efter at mestre så høje bakker.
 Så sørg ikke, glade spand! skønt den vej
 vi rejser ad er hård, stejl og toppet;
 selvom Rydals højder og Dunmail-raise 140
 og alle deres tilhørende bredder og skrænter,
 ganske ofte får jer til at strække jer og presse på
 og til at standse for at få vejret, og standse igen,
 så skyldes det dog deres robusthed,
 at vi side om side stadig kommer frem!

While Benjamin in earnest mood
 His meditations thus pursued,
 A storm, which had been smothered long,
 Was growing inwardly more strong;
 And, in its struggles to get free, 150
 Was busily employed as he.
 The thunder had begun to growl —
 He heard not, too intent of soul;
 The air was now without a breath —
 He marked not that 'twas still as death.
 But soon large rain-drops on his head
 Fell with the weight of drops of lead; —
 He starts — and takes, at the admonition,
 A sage survey of his condition. 160
 The road is black before his eyes,
 Glimmering faintly where it lies;
 Black is the sky — and every hill,
 Up to the sky, is blacker still —
 Sky, hill, and dale, one dismal room,
 Hung round and overhung with gloom;
 Save that above a single height
 Is to be seen a lurid light,
 Above Helm-crag — a streak half dead,
 A burning of portentous red;
 And near that lurid light, full well 170
 The ASTROLOGER, sage Sidrophel,
 Where at his desk and book he sits,
 Puzzling aloft his curious wits;
 He whose domain is held in common
 With no one but the ANCIENT WOMAN,
 Cowering beside her rifted cell,
 As if intent on magic spell; —
 Dread pair, that, spite of wind and weather,
 Still sit upon Helm-crag together!

The ASTROLOGER was not unseen 180
 By solitary Benjamin;
 But total darkness came anon,
 And he and everything was gone:
 And suddenly a ruffling breeze,
 (That would have rocked the sounding trees
 Had aught of sylvan growth been there)
 Swept through the Hollow long and bare:

Mens Benjamin således i alvorlig stemning
 gjorde sig sine overvejelser,
 voksede et uvejr, som længe havde været
 undertrykt, stærkere i sit indre;
 og var i dets kampe for at komme fri 150
 ligeså travlt beskæftiget som han.
 Tordenen var begyndt at rumle –
 han hørte det ikke, var for sjæleligt optaget;
 ikke en vind rørte sig nu i luften –
 han bemærkede ikke, at der var stille som døden,
 men snart faldt store dråber på hans hoved,
 tunge som blydråber; –
 han farer sammen – og advarslen
 får ham til at tage et overblik over situationen.
 Foran ham er vejen sort, 160
 glimter svagt, der hvor den ligger;
 himlen er sort – og enhver bakke
 er sortere endnu lige til himlen –
 himmel, bakke og dal, et trist rum
 omgav ham og var overdækket af mørke;
 bortset fra et blegt lys, der kan ses
 over en enkelt top
 af Helm-crag* – en næsten død stribe,
 en brand af ildevarslende rødt;
 og nær ved det blege lys sidder ganske 170
 tydeligt ASTROLOGEN, den vise Sydrophel,†
 ved sin pult og sin bog, mens han
 højt oppe bryder sin nysgerrige hjerne;
 ham, hvis rige deles med
 ingen andre end den GAMLE KVINDE, der
 kryber sammen ved siden af sin kløvede celle,
 som var hun stærkt optaget af at øve trolddom; –
 et frygtindgydende par, som på trods af vind og vejr,
 stadig sidder sammen på Helm-crag!

Enlige Benjamin så godt 180
 ASTROLOGEN; men snart
 blev det fuldstændigt mørkt,
 og han og alt var borte:
 og pludselig fejede en krusende brise,
 (som ville have vugget de lydende træer
 hvis der havde fandtes skovvækst der)
 gennem den lange og nøgne hulning:

* Et bjerg nær Grasmere, dets brudte tinde ligner to figurer, lige så tydeligt formet som den berømte skoflikker, nær Arracher i Skotland. – W. W.

† Sydrophel er astrologen i Samuel Butlers satire *Hudibras*.

The rain rushed down — the road was battered,
 As with the force of billows shattered;
 The horses are dismayed, nor know 190
 Whether they should stand or go;
 And Benjamin is groping near them
 Sees nothing, and can scarcely hear them.
 He is astounded, — wonder not, —
 With such a charge in such a spot;
 Astounded in the mountain gap
 With thunder-peals, clap after clap,
 Close-treading on the silent flashes —
 And somewhere, as he thinks, by crashes 200
 Among the rocks; with weight of rain,
 And sullen motions long and slow,
 That to a dreary distance go —
 Till, breaking in upon the dying strain,
 A rending o'er his head begins the fray again.

Meanwhile, uncertain what to do,
 And oftentimes compelled to halt,
 The horses cautiously pursue
 Their way, without mishap or fault;
 And now have reached that pile of stones,
 Heaped over brave King Dunmail's bones; 210
 His who had once supreme command,
 Last king of rocky Cumberland;
 His bones, and those of all his Power,
 Slain here in a disastrous hour!

When, passing through this narrow strait,
 Stony, and dark, and desolate,
 Benjamin can faintly hear
 A voice that comes from some one near,
 A female voice — Whoe'er you be,
 Stop," it exclaimed, "and pity me!" 220
 And, less in pity than in wonder,
 Amid the darkness and the thunder,
 The Waggoner, with prompt command,
 Summons his horses to a stand.

While, with increasing agitation,
 The Woman urged her supplication,
 In rueful words, with sobs between —
 The voice of tears that fell unseen;
 There came a flash — a startling glare,

regnen styrtede ned – vejen blev pisket,
 opløst som af bølgers kraft;
 hestene var modløse og vidste ikke, 190
 om de skulle stå eller gå;
 og Benjamin famler sig frem nær ved dem,
 ser intet og kan næppe høre dem.
 Han er fortumlet, – det kan ikke undre –
 af sådan et angreb på sådan et sted;
 fortumlet i bjerggabet
 af tordenbragene, skrald på skrald,
 tæt i hælene på de tavse glimt –
 og et eller andet sted, synes han, af drøn 200
 mellem klipperne; af vægten af regn,
 og tunge bevægelser, langvarige og langsomme,
 som fortaber sig i det skumle fjerne –
 indtil en flænge, idet den afbryder det hendøende
 pres, igen starter tumlen over hans hoved.

I mellemtiden, usikker på hvad de skulle gøre
 og ofte tvunget til at standse,
 fortsætter hestene forsigtigt
 deres vej uden uheld og fejltagelser;
 og har nu nået den bunke sten,
 som er dynget sammen over Kong Dunmails knogler; 210
 han som engang havde den øverste kommando,
 klippefulde Cumberlands sidste konge;
 han selv og alle hans magts mænd,
 dræbt her i en ulykkelig stund!

Da han passerer gennem det snævre stræde,
 stenet og mørkt og øde,
 kan Benjamin svagt høre
 en stemme i nærheden, en kvindestemme:
 – „Hvem du end er, så stands,”
 udbrød den, „og hav medlidenhed med mig.” 220
 Og mindre af medlidenhed end undren,
 midt i mørket og tordnen,
 får vognmanden med en rask kommando
 hestene til at stande.

Medens kvinden med stigende
 ophidselse fremsiger sin bøn
 med bedrøvelige ord, afbrudt af hulken –
 røsten af usete faldne tårer;
 kom der et glimt – et forbløffende skær,

And all Seat-Sandal was laid bare! 230
 'Tis not a time for nice suggestion,
 And Benjamin, without a question,
 Taking her for some way-worn rover,
 Said, "Mount, and get you under cover!"

Another voice, in tone as hoarse
 As a swoln brook with rugged course,
 Cried out, "Good brother, why so fast?
 I've had a glimpse of you — *avast!*
 Or, since it suits you to be civil,
 Take her at once — for good and evil!" 240

"It is my Husband," softly said
 The Woman, as if half afraid:
 By this time she was snug within,
 Through help of honest Benjamin;
 She and her Babe, which to her breast
 With thankfulness the Mother pressed;
 And now the same strong voice more near
 Said cordially, "My Friend, what cheer?
 Rough doings these! as God's my judge,
 The sky owes somebody a grudge! 250
 We've had in half an hour or less
 A twelvemonth's terror and distress!"

Then Benjamin entreats the Man
 Would mount, too, quickly as he can:
 The Sailor — Sailor now no more,
 But such he had been heretofore —
 To courteous Benjamin replied,
 "Go you your way, and mind not me;
 For I must have, whate'er betide,
 My Ass and fifty things beside, — 260
 Go, and I'll follow speedily!"

The Waggon moves — and with its load
 Descends along the sloping road;
 And the rough Sailor instantly
 Turns to a little tent hard by:
 For when, at closing-in of day,
 The family had come that way,
 Green pasture and the soft warm air
 Tempted them to settle there. —

og hele Seat-Sandal lå blottet!* 230
 Dette er ikke tiden for kønne formodninger,
 og uden at stille yderligere spørgsmål,
 idet han tog hende for en udmattet omstrejfer,
 sagde Benjamin: „Stig op og kom i læ!”

En anden stemme, med en klang så hæs
 som en svulmet bæk med et knudret løb,
 råbte: „Gode bror, hvorfor så hastig?
 Jeg fik et glimt af dig – stop!
 eller siden det passer dig at være høflig,
 tag hende med det samme – på godt og ondt!” 240

„Det er min mand,” sagde kvinden stille,
 som om hun halvt var bange:
 på dette tidspunkt var hun, ved ærlige Benjamins
 hjælp, lunt anbragt indenfor;
 hun og spædbarnet, som moderen
 taknemmeligt pressede til sit bryst;
 og nu tættere ved sagde den samme stærke røst
 hjerteligt: „Min ven, hvordan står det til?
 Dette er en barsk omgang! så sandt Gud er min dommer,
 himlen har et horn i siden på en eller anden! 250
 Vi har på en halv time eller mindre
 haft tolv måneders nød og plage!”

Så beder Benjamin manden indtrængende
 om ikke også han vil stige op, og så hurtigt han kan:
 sømanden – nu ikke længere sømand,
 men det havde han været førhen –
 svarede høflige Benjamin:
 „Begiv dig på vej og tænk ikke på mig;
 for hvad der end sker, må jeg have mit æsel
 og desuden halvtreds andre ting med mig, – 260
 gå og jeg vil fluks følge efter!”

Vognen bevæger sig – og stiger ned ad
 den skrånende vejstrækning med sin last,
 og øjeblikkeligt vender sømanden sig
 mod et lille telt tæt ved;
 for da familien var kommet denne vej
 ved dagens slutning,
 havde grønne græsgange og mild varm luft
 fristet dem til at slå sig ned der. –

* Seat-Sandal: et bjerg.

Green is the grass for beast to graze, 270
 Around the stones of Dunmail-raise

The Sailor gathers up his bed,
 Takes down the canvas overhead;
 And, after farewell to the place,
 A parting word — though not of grace,
 Pursues, with Ass and all his store,
 The way the Waggon went before.

CANTO SECOND

If Wythburn's modest House of prayer,
 As lowly as the lowliest dwelling,
 Had, with its belfry's humble stock,
 A little pair that hang in air,
 Been mistress also of a clock,
 (And one, too, not in crazy plight)
 Twelve strokes that clock would have been telling
 Under the brow of old Helvellyn —
 Its bead-roll of midnight,
 Then, when the Hero of my tale 10
 Was passing by, and, down the vale
 (The vale now silent, hushed, I ween
 As if a storm had never been)
 Proceeding with a mind at ease;
 While the old Familiar of the seas,
 Intent to use his utmost haste,
 Gained ground upon the Waggon fast,
 And gives another lusty cheer;
 For spite of rumbling of the wheels,
 A welcome greeting he can hear; — 20
 It is a fiddle in its glee
 Dinning from the CHERRY TREE!

Thence the sound — the light is there —
 As Benjamin is now aware,
 Who, to his inward thoughts confined,
 Had almost reached the festive door,
 When, startled by the Sailor's roar,
 He hears a sound and sees a light,
 And in a moment calls to mind
 That 'tis the village MERRY-NIGHT! 30

Græsset er grønt omkring stenene
ved Dunmail-raise for dyr at græsse på! 270

Sømanden pakker sin seng sammen,
tager teltdugen ovenover ned;
og følger, efter et farvel til stedet,
et afskedsord – skønt ikke af tak,
med æsel og alle sine sager,
den vej vognen var draget bort ad.

ANDEN SANG

Hvis Wytheburns beskedne bedehus,
så enkelt som den enkleste bolig,
som en del af klokketårnet ydmyge lager,
et par små klokker der hænger i luften,
også havde rådet over et ur,
(og tilmed et, som ikke var i en tosset forfatning)
så ville det ur have talt tolv slag
under gamle Helvellyns bryn –
dets midnats bedeliste, 10
da min fortællings helt
gik forbi og fortsatte ned i dalen
(dalen er nu stille, tysset, tænker jeg
som om uvejret aldrig havde været der)
rolig til sinds;
medens havenes gamle bekendte,
opsat på at skynde sig til det yderste,
rask vandt ind på vognen
og råber endnu engang højt hallo;
for på trods af hjulenes rumlen, 20
kan han høre en velkomst hilsen; –
det er en fiol som i sin fryd,
larmer fra KIRSEBÆRTRÆET!

Derfra kommer lyden – der er lyset –
hvilket nu bemærkes af Benjamin,
som optaget af sine egne tanker
næsten havde nået den festlige dør,
før han, overrasket af sømandens råb,
hører en lyd og ser lyset,
og med det samme husker,
at det er MERRY-NIGHT i landsbyen! * 30

* MERRY-NIGHT: et velkendt ord i Nordengland, brugt ved bondefester, hvor unge mennesker mødes om aftenen for at danse. – WW.

Although before in no dejection,
At this insidious recollection
His heart with sudden joy is filled, —
His ears are by the music thrilled,
His eyes take pleasure in the road
Glittering before him bright and broad;
And Benjamin is wet and cold,
And there are reasons manifold
That make the good, tow'rds which he's yearning,
Look fairly like a lawful earning. 40

Nor has thought time to come and go,
To vibrate between yes and no;
For, cries the Sailor, "Glorious chance
That blew us hither! — let him dance,
Who can or will! — my honest soul,
Our treat shall be a friendly bowl!"
He draws him to the door — "Come in,
Come, come," cries he to Benjamin!
And Benjamin — ah, woe is me!
Gave the word — the horses heard 50
And halted, though reluctantly.

"Blithe souls and lightsome hearts have we,
Feasting at the CHERRY TREE!"
This was the outside proclamation,
This was the inside salutation;
What bustling — jostling — high and low!
A universal overflow!
What tankards foaming from the tap!
What store of cakes in every lap!
What thumping — stumping — overhead! 60
The thunder had not been more busy:
With such a stir you would have said,
This little place may well be dizzy!
'Tis who can dance with greatest vigour —
'Tis what can be most prompt and eager;
As if it heard the fiddle's call,
The pewter clatters on the wall;
The very bacon shows its feeling,
Swinging from the smoky ceiling!

A steaming bowl, a blazing fire, 70
What greater good can heart desire?
'Twere worth a wise man's while to try
The utmost anger of the sky:

Selvom han ikke før var nedtrykt,
 bliver hans hjerte pludseligt fuld af glæde
 ved denne forræderiske erindring, –
 musikken kildrer i hans ører,
 hans øjne fryder sig over vejen
 der glitrer, lys og bred foran ham;
 og Benjamin er våd og kold,
 og der er mangfoldige grunde
 som får de goder, han higer efter, til rimeligt
 at ligne noget, han med rette fortjener. 40

Tanken har heller ikke tid til at komme og gå,
 at svinge mellem ja og nej;
 for sømanden råber: „Det er et herligt tilfælde
 som har blæst os herhen! Lad ham danse
 som kan eller vil; – min ærlige sjæl
 vor svir skal være et venligt bæger!”
 Han trækker ham mod døren:– „Kom ind,
 kom, kom,” råber han til Benjamin;
 og Benjamin – åh ve mig!
 gav ordren, – hestene hørte den 50
 og gjorde holdt, skønt modvilligt.

‘Lystige sjæle og sorgløse hjerter
 fester her i CHERRY TREE!’
 Det var opråbet udenfor,
 det var modtagelsen indenfor;
 hvilket virvar – skubben – høj og lav!
 Hele stedet er oversvømmet!
 Hvilket lågkrus skummer ikke fra hanen!
 Hvilket forråd af kager i hvert et skød!
 Hvilken dundren – stampen – ovenover! 60
 Tordnen havde ikke haft halvt så travlt:
 med sådan et røre, ville du have sagt,
 at dette lille sted godt kunne være bedøvende!
 Det handler om, hvem der kan danse mest energisk –
 det handler om at være mest prompte og ivrig;
 som om det hørte fiolens kald,
 klirrer tintøjet på væggen;
 selv det røgede flæsk viser sine følelser,
 idet det svinger fra det røgfylde loft!

Et dampende bæger, en blussende ild, 70
 hvad mere godt kan hjertet begære?
 Det ville være umagen værd for en klog mand
 at gå i rette med himlens yderste vrede;

To *seek* for thoughts of a gloomy cast,
 If such the bright amends at last.
 Now should you say I judge amiss,
 The CHERRY TREE shows proof of this;
 For soon of all the happy there,
 Our Travellers are the happiest pair;
 All care with Benjamin is gone — 80
 A Caesar past the Rubicon!

He thinks not of his long, long strife; —
 The Sailor, Man by nature gay,
 Hath no resolves to throw away;
 And he hath now forgot his Wife,
 Hath quite forgotten her — or may be
 Thinks her the luckiest soul on earth,
 Within that warm and peaceful berth,
 Under cover,
 Terror over, 90
 Sleeping by her sleeping Baby,

With bowl that sped from hand to hand,
 The gladdest of the gladsome band,
 Amid their own delight and fun,
 They hear — when every dance is done,
 When every whirling bout is o'er —
 The fiddle's *squeak* — that call to bliss,
 Ever followed by a kiss;
 They envy not the happy lot,
 But enjoy their own the more! 100

While thus our jocund Travellers fare,
 Up springs the Sailor from his chair —
 Limp (for I might have told before
 That he was lame) across the floor —
 Is gone — returns — and with a prize;
 With what? — a Ship of lusty size;
 A gallant stately Man-of-war,
 Fixed on a smoothly-sliding car.
 Surprise to all, but most surprise
 To Benjamin, who rubs his eyes, 110
 Not knowing that he had befriended
 A Man so gloriously attended!

"This," cries the Sailor, "a Third-rate is —
 Stand back, and you shall see her gratis!

at *søge* tanker af dyster art, hvis
 sådanne til sidst godtgør de lyse.
 Nu, mener du jeg dømmes fejl,
 så giver CHERRY TREE bevis for dette;
 thi snart, af alle lykkelige dér,
 er vor rejsende det lykkeligste par;
 Hos Benjamin var al bekymring borte – 80
 en Cæsar der havde krydset Rubicon!
 han tænker ikke på sin lange, lange strid;
 sømanden, af natur lystig,
 havde ingen beslutninger at kaste væk;
 og han havde nu glemt sin kone,
 havde ganske glemt hende – eller måske
 tror han, at hun er den lykkeligste sjæl
 på jorden inde i den varme og fredfyldte seng,
 i læ
 og med skrækken ovre, 90
 sovende med sit sovende barn.

Med bæger der farer fra hånd til hånd,
 de gladeste af den glade flok,
 midt i deres fryd og morskab,
 hører de – hver gang en dans er forbi,
 når enhver hvirvlende tur er over –
 fiolens *hvin** – hin kalden til salighed,
 altid fulgt af et kys;
 de misunder ikke de lykkeliges lod,
 men nyder deres egen desto mere! 100

Medens vore fornøjede rejsende således
 underholder sig, springer sømanden op fra sin stol –
 humper (for jeg skulle have fortalt
 at han var halt) hen over gulvet –
 er borte – vender tilbage – og med en skat;
 med hvad? – et skib af gevaldig størrelse;
 et pragtfuldt stateligt krigsskib,
 fæstnet på en letglidende kærre.
 En overraskelse for alle, men mest overraskende
 for Benjamin, som gnider sine øjne, 110
 da han ikke vidste, at han havde hjulpet
 en mand med så ypperlig en ledsager!

„Dette,” råber sømanden, „er kun tredjerangs –
 træd tilbage og I skal få hende at se gratis!

* Efter hver *strathprey* eller *jig* kalder en bestemt tone fra fiolen de dansende til den behagelige pligt at kysse sin partner. – W. W.

This was the Flag-ship at the Nile,
 The VANGUARD — you may smirk and smile,
 But, pretty Maid, if you look near,
 You'll find you've much in little here!
 A nobler ship did never swim,
 And you shall see her in full trim: 120
 I'll set, my friends, to do you honour,
 Set every inch of sail upon her."
 So said, so done; and masts, sails, yards,
 He names them all; and interlards
 His speech with uncouth terms of art,
 Accomplished in the showman's part;
 And then, as from a sudden check,
 Cries out — "'Tis there, the quarter-deck
 On which brave Admiral Nelson stood —
 A sight that would have roused your blood! 130
 One eye he had, which, bright as ten,
 Burned like a fire among his men;
 Let this be land, and that be sea,
 Here lay the French — and *thus* came we!"

Hushed was by this the fiddle's sound,
 The dancers all were gathered round,
 And, such the stillness of the house,
 You might have heard a nibbling mouse;
 While, borrowing helps where'er he may,
 The Sailor through the story runs 140
 Of ships to ships and guns to guns;
 And does his utmost to display
 The dismal conflict, and the might
 And terror of that marvellous night!
 "A bowl, a bowl of double measure,"
 Cries Benjamin, "a draught of length,
 To Nelson, England's pride and treasure,
 Her bulwark and her tower of strength!"
 When Benjamin had seized the bowl,
 The mastiff, from beneath the waggon, 150
 Where he lay, watchful as a dragon,
 Rattled his chain; — 'twas all in vain,
 For Benjamin, triumphant soul!
 He heard the monitory growl;
 Heard — and in opposition quaffed
 A deep, determined, desperate draught!
 Nor did the battered Tar forget,
 Or flinch from what he deemed his debt:

Dette var Nelsons flagskib på Nilen,
 The VANGUARD – I kan grine og smile,
 men, kønne piger, hvis I ser nøjere efter,
 vil I indse, at her er I de små!
 Et ædlere skib har aldrig flydt,
 Og I skal få hende at se fuldt rigget; 120
 jeg vil til jeres ære, mine venner,
 sætte hver tomme sejl på hende.”
 Som sagt så gjort; og master, sejl, ræer,
 dem alle nævnte han; og spækkede
 sin tale med ukendte faglige udtryk
 dygtig til showmandens rolle;
 og råber så, som efter et hurtigt tjek: –
 „Der er det, agterdækket, som tapre
 admiral Nelson stod på –
 et syn der ville have opflammet jeres blod! 130
 Et øje havde han, der, strålende som ti,
 brændte som en ild mellem sine mænd;
 lad dette være land, og dette hav,
 her lå de franske – og *sådan* kom vi!”*

Fiolens klang blev tavs ved dette,
 danserne stod samlet rundt om,
 og så stille var der i huset,
 at du kunne have hørt en nippende mus;
 mens sømanden, idet han låner hjælp hvor han
 end kan, farer gennem historien 140
 om skibe mod skibe og kanoner med kanoner;
 og gør sit yderste for at vise
 den skrækkelige kamp og den mageløse
 nats kraft og rædsel!
 „Et bæger, et bæger dobbelt op,”
 råber Benjamin, „et langt drag
 for Nelson, Englands stolthed og rigdom,
 hendes bolværk og hendes tårn af styrke!”
 Da Benjamin havde grebet bægeret,
 raslede mastiffen nedenunder vognen, 150
 hvor han lå, vagtsom som en drage,
 med sin kæde – det var alt forgæves,
 for Benjamin, den sejrrige sjæl!
 hørte den advarende knurren;
 Hørte – og tog demonstrativt
 en stor, beslutsom og dumdristig slurk!
 heller ikke den vejrbidte søulk glemte eller
 prøvede at slippe for, hvad han mente han skyldte:

* Søslaget ved Abukir 1798, hvor Nelson tilintetgjorde den franske flåde.

Then, like a hero crowned with laurel,
Back to her place the ship he led; 160
Wheeled her back in full apparel;
And so, flag flying at mast head,
Re-yoked her to the Ass: — anon,
Cries Benjamin, “We must be gone.”
Thus, after two hours' hearty stay,
Again behold them on their way!

CANTO THIRD

Right gladly had the horses stirred,
When they the wished-for greeting heard,
The whip's loud notice from the door,
That they were free to move once more.
You think, those doings must have bred
In them disheartening doubts and dread;
No, not a horse of all the eight,
Although it be a moonless night,
Fears either for himself or freight;
For this they know (and let it hide, 10
In part, the offences of their guide)
That Benjamin, with clouded brains,
Is worth the best with all their pains;
And, if they had a prayer to make,
The prayer would be that they may take
With him whatever comes in course,
The better fortune or the worse;
That no one else may have business near them,
And, drunk or sober, he may steer them.

So, forth in dauntless mood they fare, 20
And with them goes the guardian pair.

Now, heroes, for the true commotion,
The triumph of your late devotion
Can aught on earth impede delight,
Still mounting to a higher height;
And higher still — a greedy flight!
Can any low-born care pursue her,
Can any mortal clog come to her?
No notion have they — not a thought,
That is from joyless regions brought! 30
And, while they coast the silent lake,

så, som en helt kronet med laurbær,
 førte han skibet tilbage til sin plads; 160
 rullede hende tilbage i hele sin dragt;
 og læssede hende, med flaget flagrende
 fra mastetoppen, så igen på æslet: – straks
 råbte Benjamin: „Vi må af sted.”
 Således efter to timers hjerteligt ophold,
 kan man atter se dem på vej!

TREDJE SANG

Hestene flyttede ret så glade på sig,
 da de hørte den eftertragtede hilsen;
 pisken der højlydt fra døren bekendtgjorde,
 at de nu igen gerne måtte røre sig.
 Du tror måske disse lystigheder har gjort
 dem forsagte af tvivl og skræk;
 nej, ikke én af de otte heste,
 skønt natten er uden måneskin,
 frygter enten for sig selv eller for fragten;
 thi ét ved de (og lad dette til dels 10
 skjule deres førers forseelser)
 at Benjamin med omtåget hjerne,
 selv da er så god som den bedste,
 og hvis de skulle bede en bøn,
 da ville de bede om, at de må dele,
 hvad der end sker på vejen, med ham,
 uanset om heldet er med dem eller ikke;
 at ingen andre må have noget at bestille i deres nærhed,
 og at han styrer dem, fuld eller ædru.

Så de drager af sted med ukueligt humør, 20
 og med dem går det vogtende par.

Hør, helte, hvad angår den virkelige opstemthed,
 jeres seneste hengivelses triumf!
 Kan noget i verden hæmme en fryd,
 som stadig stiger til større højder;
 og stadig større – en grisk flugt!
 Kan nogen simpel bekymring forfølge hende,
 kan noget jordisk være en hindring for hende?*

Ikke en idé har de – ikke en tanker, 30
 som er hentet fra glædesløse egne!
 Og mens de vandrer langs den tavse søs bred,

* Her indføjede Wordsworth i 1836 en note. Se note til digtet bag i bogen.

Their inspiration I partake;
Share their empyreal spirits — yea,
With their enraptured vision, see —
O fancy — what a jubilee!
What shifting pictures — clad in gleams
Of colour bright as feverish dreams!
Earth, spangled sky, and lake serene,
Involved and restless all — a scene
Pregnant with mutual exaltation, 40
Rich change, and multiplied creation!
This sight to me the Muse imparts; —
And then, what kindness in their hearts!
What tears of rapture, what vow-making,
Profound entreaties, and hand-shaking!
What solemn, vacant, interlacing,
As if they'd fall asleep embracing!
Then, in the turbulence of glee,
And in the excess of amity,
Says Benjamin, "That Ass of thine, 50
He spoils thy sport, and hinders mine:
If he were tethered to the waggon,
He'd drag as well what he is dragging,
And we, as brother should with brother,
Might trudge it alongside each other!"

Forthwith, obedient to command,
The horses made a quiet stand;
And to the waggon's skirts was tied
The Creature, by the Mastiff's side,
The Mastiff wondering, and perplexed 60
With dread of what will happen next;
And thinking it but sorry cheer,
To have such company so near!

This new arrangement made, the Wain
Through the still night proceeds again;
No Moon hath risen her light to lend;
But indistinctly may be kenned
The VANGAURD, following close behind,
Sails spread, as if to catch the wind!

"Thy wife and child are snug and warm, 70
Thy ship will travel without harm;
I like," said Benjamin, "her shape and stature:
And this of mine — this bulky creature
Of which I have the steering — this,

deltager jeg i deres inspiration;
 deler deres empyreiske humør – ja,
 ser med deres henrykte øjne –
 oh forestillingsevne – hvilken jubelfest!
 Hvilke skiftende billeder – klædt i glimtende
 strålende farver som feberagtige drømme!
 Jorden, den pallietbesatte himmel og rolige sø,
 alle bundet sammen og hvileløse – en scene
 svanger med gensidig begejstring, 40
 rig på forandring og mangfoldighed!
 Dette syn giver muserne mig; –
 og så, hvilken venlighed i deres hjerter!
 hvilke henrykkelsens tårer, hvilke aflagte løfter,
 alvorlige henstillinger og håndtryk!
 hvilken højtidelig, indholdsløs sammenslyngen,
 som om de ville falde i søvn i hinandens arme!
 Så midt under den voldsomme lystighed
 og i overflod af venskabelige følelser,
 siger Benjamin: „Det der æsel du har, 50
 han ødelægger din morskab og hæmmer min:
 hvis han var tøjret til vognen,
 ville han trække, det han trækker ligeså godt;
 og vi, som det passer sig for brødre,
 kunne traske af sted side om side!”

Omgående, lydig mod ordren,
 stod hestene stille;
 og dyret blev bundet til vognens kant
 ved siden af mastiffen.
 Mastiffen undrer sig og er forvirret 60
 af skræk, for hvad der nu vil ske;
 og synes det kun er en trist glæde
 at være i nærheden af sådan et selskab!

Da dette nye arrangement var bragt i orden,
 fortsatte vognen gennem den stille nat;
 ingen måne var steget op for at kaste sit lys;
 men man kunne utydeligt skelne
 VANGUARDEN, der fulgte lige bag efter,
 med sejlene bredt ud, som for at fange vinden!

„Din kone og dit barn har det lunt og varmt, 70
 dit skib vil rejse uden at tage skade;
 jeg kan lide hendes form og størrelse,”
 sagde Benjamin, „og dette som er mit –
 disse kraftige dyr, som jeg styrer – det er,

Seen fairly, is not much amiss!
 We want your streamers, friend, you know;
 But, altogether as we go,
 We make a kind of handsome show!
 Among these hills, from first to last,
 We've weathered many a furious blast; 80
 Hard passage forcing on, with head
 Against the storm, and canvas spread.
 I hate a boaster; but to thee
 Will say't, who know'st both land and sea,
 The unluckiest hulk that stems the brine
 Is hardly worse beset than mine,
 When cross-winds on her quarter beat;
 And, fairly lifted from my feet,
 I stagger onward — heaven knows how;
 But not so pleasantly as now:
 Poor pilot I, by snaws confounded, 90
 And many a foundrous pit surrounded!
 Yet here we are, by night and day
 Grinding through rough and smooth our way;
 Through foul and fair our task fulfilling;
 And long shall be so yet — God willing!"

"Ay," said the Tar, "through fair and foul —
 But save us from yon screeching owl!"
 That instant was begun a fray
 Which called their thoughts another way: 100
 The mastiff, ill-conditioned car!
 What must he do but growl and snarl,
 Still more and more dissatisfied
 With the meek comrade at his side!
 Till, not incensed though put to proof,
 The Ass, uplifting a hind hoof,
 Salutes the Mastiff on the head;
 And so were better manners bred,
 And all was calmed and quieted.

Yon screech-owl," says the Sailor, turning 110
 Back to his former cause of mourning,
 "Yon owl! — pray God that all be well!
 'Tis worse than any funeral bell;
 As sure as I've the gift of sight,
 We shall be meeting ghosts to-night!"
 — Said Benjamin, "This whip shall lay
 A thousand, if they cross our way.
 I know that Wanton's noisy station,
 I know him and his occupation;

ret beset, heller ikke så ilde!
 Vi mangler dine vimpler, ven, ved du;
 men alt i alt udgør vi et ganske kønt syn,
 når vi vandrer af sted sammen!
 Mellem disse bjerge, fra det første til det sidste,
 har vi udholdt mangen en rasende blæst; 80
 presset os gennem hårde strækninger, med hoved
 mod stormen og sejldugen bredt ud.
 Jeg afskyr en pralhans; men til dig,
 som kender både land og hav, vil jeg sige,
 den ulykkeligste kasse som sejler på den salte sø,
 er næppe værre plaget end min,
 når sidevinde slår mod hende agter;
 og jeg, nærmest løftet i vejret,
 vakler videre – himlen vide hvordan;
 men ikke så behageligt som nu: 90
 jeg stakkels styrmand, forvirret af sneen
 og omgivet af mange sumpede huller,
 dog her er vi, dag og nat,
 masende os af sted gennem hårdt og mildt,
 gennem dårligt og godt for at udføre vort arbejde;
 og længe skal det være sådan – hvis Gud vil!”

„Ja,” sagde søulken, „gennem mildt og hårdt, –
 men fri os for den skrigende ugle dér!”
 I samme øjeblik startede et slagsmål,
 som bragte dem på andre tanker, 100
 mastiffen, en ildesindet kar!
 hvad kan han gøre andet end knurre og snerre
 mere og mere utilfreds
 med den forsagte kammerat ved siden af?
 Indtil æslet, ikke ophidset skønt sat på prøve,
 med en løftet baghov
 hilser mastiffen på hovedet;
 der blev således opdraget til bedre manérer,
 og alt blev roligt og stille.

„Hin natugle!” siger sømanden, der vender 110
 tilbage til sin tidligere grund til beklagelse,
 „hin ugle! – jeg håber ved Gud alt vil gå godt!
 Den er værre end nogen døds klokke;
 og så sikkert som jeg har evnen til at se,
 skal vi møde genfærd i nat!”
 – Hertil sagde Benjamin: „Denne pisk vil nedlægge
 tusinde, hvis de krydser vor vej.
 Jeg kender skælmens støjende stilling,
 jeg kender ham og hans erhverv;

The jolly bird hath learned his cheer 120
 Upon the banks of Windermere;
 Where a tribe of them make merry,
 Mocking the Man that keeps the ferry;
 Hallooing from an open throat,
 Like travellers shouting for a boat.
 — The tricks he learned at Windermere
 This vagrant owl is playing here —
 That is the worst of his employment:
 He's at the top of his enjoyment!"

This explanation stilled the alarm, 130
 Cured the foreboder like a charm;
 This, and the manner, and the voice,
 Summoned the Sailor to rejoice;
 His heart is up — he fears no evil
 From life or death, from man or devil;
 He wheels — and, making many stops,
 Brandished his crutch against the mountain tops;
 And, while he talked of blows and scars,
 Benjamin, among the stars,
 Beheld a dancing — and a glancing; 140
 Such retreating and advancing
 As, I ween, was never seen
 In bloodiest battle since the days of Mars!

CANTO FOURTH

Thus they, with freaks of proud delight,
 Beguile the remnant of the night;
 And many a snatch of jovial song
 Regales them as they wind along;
 While to the music, from on high,
 The echoes make a glad reply. —
 But the sage Muse the revel heeds
 No farther than her story needs;
 Nor will she servilely attend
 The loitering journey to its end. 10
 — Blithe spirits of her own impel
 The Muse, who scents the morning air,
 To take of this transported pair
 A brief and unreprieved farewell;
 To quit the slow-paced waggon's side,
 And wander down yon hawthorn dell,
 With murmuring Greta for her guide.
 — There doth she ken the awful form

den muntre fugl har lært sit hurra 120
 på Windermeres bredder;
 hvor en flok af dem morer sig med
 at spotte færgemanden,
 idet de skriger hallo med åben hals,
 ligesom rejsende der råber på en båd.
 – De tricks han lærte på Windermere
 udfører denne omstrejfende ugle her –
 det er den værste af hans beskæftigelser;
 han befinder sig i den højeste grad af nydelse!”

Denne forklaring dæmpede uroen, 130
 helbredte spåmanden som ved trylleri;
 dette og måden og stemmen
 får sømanden til at fryde sig;
 han føler sit mod vokse – han frygter intet ondt
 fra livet eller døden, fra menneske eller djævel;
 han drejede rundt – og mens han standsede mange
 gange, truede bjergtinderne med sin krykke;
 og mens han talte om slag og ar,
 skuede Benjamin mellem stjernerne
 en dansen – og en glimten; 140
 en sådan trækken sig tilbage og gående frem,
 som aldrig sås, tror jeg, selv i
 det blodigste slag siden Mars' dage.

FJERDE SANG

Således fordriver de resten af natten
 med pludselige indfald af stolt glæde;
 og mange brudstykker af lystig sang
 fryder dem, mens de snor sig af sted;
 medens ekkoer højt oppe fra
 svarer glad på musikken. –
 Men den vise Muse bekymrer sig ikke videre
 om gildet, end hendes historie har behov for;
 og hun vil ikke slavisk følge denne rejse, hvor
 man trægt slentrer af sted, til dens afslutning. 10
 – Af sine egne sorgløse ånder tilskyndes
 Musen, der vejrer morgenluften,
 til at tage en kort og uirettsættende afsked
 med dette henrykte par;
 at forlade den langsomtgående vogn,
 og vandre ned i hin tjørnefyldte dal,
 med rislende Greta som hendes fører.
 – Der skelner hun Raven-crags frygtindgydende

Of Raven-crag — black as a storm —
 Glimmering through the twilight pale; 20
 And Ghimmer-crag, his tall twin brother,
 Each peering forth to meet the other: —
 And, while she roves through St. John's Vale,
 Along the smooth unpathwayed plain,
 By sheep-track or through cottage lane,
 Where no disturbance comes to intrude
 Upon the pensive solitude,
 Her unsuspecting eye, perchance,
 With the rude shepherd's favoured glance,
 Beholds the faeries in array, 30
 Whose party-coloured garments gay
 The silent company betray:
 Red, green, and blue; a moment's sight!
 For Skiddaw-top with rosy light
 Is touched — and all the band take flight.
 — Fly also, Muse! and from the dell
 Mount to the ridge of Nathdale Fell;
 Thence, look thou forth o'er wood and lawn
 Hoar with the frost-like dews of dawn;
 Across yon meadowy bottom look, 40
 Where close fogs hide their parent brook;
 And see, beyond that hamlet small,
 The ruined towers of Threlkeld-hall,
 Lurking in a double shade,
 By trees and lingering twilight made!
 There, at Blencathara's rugged feet,
 Sir Lancelot gave a safe retreat
 To noble Clifford; from annoy
 Concealed the persecuted boy,
 Well pleased in rustic garb to feed 50
 His flock, and pipe on shepherd's reed
 Among this multitude of hills,
 Crag, woodlands, waterfalls, and rills;
 Which soon the morning shall enfold,
 From east to west, in ample vest
 Of massy gloom and radiance bold.

The mists, that o'er the streamlet's bed
 Hung low, begin to rise and spread;
 Even while I speak, their skirts of grey
 Are smitten by a silver ray; 60
 And lo! — up Castrigg's naked steep

skikkelse – sort som et uvejr –
 skinnende svagt gennem det blege tusmørke; 20
 og Gimmer-crag, hans høje tvillingebror,
 der hver spejder ud for at træffe den anden: –
 og mens hun vandrer videre gennem St. John's Vale,
 hen over den jævne vejløse slette,
 ad fåresti eller gennem stræder mellem huse,
 hvor intet forstyrrer
 den tankefulde ensomhed,
 ser hendes umistænksomme blik,
 med den udannede hyrdes begunstigede øjekast,
 måske feerne, hvis 30
 festfarvede muntre dragt
 forråder det tavse selskab:
 rød, grøn og blå; et øjeblikks syn!
 for Skiddaws top strejfes
 af rosenrødt lys – og hele gruppen tager flugten
 – flygt også, Muse! og stig op fra dalen
 til Nathdale Fells bjergryg;
 se derfra ud over skov og græs,
 hvidgrå af frostagtig morgendug;
 se tværs over hin engfyldte bund, 40
 hvor tætte tåger skjuler deres moderbæk;
 og se, på den anden side af den lille landsby,
 Threlkeld-halls forfaldne tårne,
 skjult i en dobbeltskygge,
 lavet af træer og tøvende tusmørke!
 Dér, for Blencatharas forrevne fødder,
 sørgede Sir Lancelot for ædle Cliffords*
 sikre tilbagetog; skaffede et ly mod
 overlast til den forfulgte dreng,
 der var godt tilfreds med i landligt tøj 50
 at fodre sin flok og blæse på hyrdefløjte;
 blandt disse mangfoldige bakker,
 klipper, skovstrækninger, vandflad og bække;
 som morgenen snart skal indhulle,
 fra øst til vest, i en vid klædning
 af tæt mørke og kraftig stråleglans.

Tågerne, som hang lavt over den lille strøms leje,
 begynder at stige op og brede sig;
 endnu mens jeg taler, rammes deres
 grå kanter af en sølvstråle, 60
 og se! – op ad Castriggs nøgne stejle skrænt

* Henry Clifford skjulte sig 24 år som hyrde på sin svigerfar Sir Lancelot Threlkelds ejendomme. Wordsworth fortæller historien i *Song at the Feast of Brougham Castle*.

(Where, smoothly urged, the vapours sweep
 Along — and scatter and divide,
 Like fleecy clouds self-multiplied)
 The stately waggon is ascending,
 With faithful Benjamin attending,
 Apparent now beside his team —
 Now lost amid a glittering steam:
 And with him goes his Sailor-friend,
 By this time near their journey's end; 70
 And, after their high-minded riot,
 Sickening into thoughtful quiet;
 As if the morning's pleasant hour
 Had for their joys a killing power.
 And, sooth, for Benjamin a vein
 Is opened of still deeper pain
 As if his heart by notes were stung
 From out the lowly hedge-rows flung;
 As if the Warbler lost in light
 Reproved his soarings of the night, 80
 In strains of rapture pure and holy
 Upbraided his distempered folly.

Drooping is he, his step is dull;
 But the horses stretch and pull;
 With increasing vigour climb,
 Eager to repair lost time;
 Whether, by their own desert,
 Knowing what cause there is for shame,
 They are labouring to avert
 As much as may be of the blame, 90
 Which, they foresee, must soon alight
 Upon *his* head, whom, in despite
 Of all his failings, they love best;
 Whether for him they are distress,
 Or, by length of fasting roused,
 Are impatient to be housed:
 Up against the hill they strain
 Tugging at the iron chain,
 Tugging all with might and main,
 Last and foremost, every horse 100
 To the utmost of his force!
 And the smoke and respiration,
 Rising like an exhalation,
 Blend with the mist — a moving shroud
 To form, an undissolving cloud;
 Which, with slant ray, the merry sun
 Takes delight to play upon.

(hvor dampen, roligt drevet frem, fejer
 af sted – og spredes og deles
 som uldagtige skyer, der formerer sig selv)
 stiger den statelige vogn,
 overvåget af trofaste Benjamin,
 synlig nu ved siden af sit spand –
 nu tabt midt i glitrende damp.
 Sammen med ham går hans sømandsven,
 nu nær slutningen på deres rejse, 70
 og efter deres højsindede udsvævelser, er de fyldt
 af lede, der gør dem stille og eftertænksomme;
 som om morgenens behagelige time
 havde en dræbende virkning på deres glæder.
 Og sandelig, for Benjamin er en åre åbnet
 til en endnu dybere smerte,
 som om hans hjerte blev stukket af toner,
 sendt ud fra den lave hæk;
 som om sangfuglen, skjult i lyset,
 80
 irectesatte hans højtflyveri om natten,
 i en sang af ren og hellig henrykkelse
 bebrejdede ham hans usunde dårskab.

Han går ludende, hans skridt er matte;
 men hestene strækker og trækker,
 klatrer med stigende energi,
 ivrige efter at indhente den tabte tid;
 hvad enten de – da de ved, at deres eget
 svigt er en grund til at skamme sig –
 arbejder for at afvende
 90
 i det mindste en del af skylden,
 som, forudser de, snart må dale ned på
 hovedet af *ham*, som de på trods
 af alle hans fejl elsker højt;
 eller hvorvidt de ængstes for ham;
 eller de er utålmodige efter at komme
 i hus på grund af lang tids fasten:
 de presser sig op ad bakken,
 mens de trækker i jernkæden,
 trækker af alle kræfter,
 100
 den sidste og den forreste, alle heste
 med det yderste af sin styrke!
 og røgen og vejtrækningen,
 der rejser sig som en uddunstning,
 blandes med tågen, – et bevægende dække
 der danner en uopløselig sky;
 som den lystige sol morer sig
 med at spille på med skrå stråler.

Never golden-haired Apollo,
 Pleased some favourite chief to follow
 Through accidents of peace or war, 110
 In a perilous moment threw
 Around the object of his care
 Veil of such celestial hue;
 Interposed so bright a screen —
 Him and his enemies between!

Alas! what boots it? — who can hide,
 When the malicious Fates are bent
 On working out an ill intent?
 Can destiny be turned aside?
 No — sad progress of my story! 120
 Benjamin, this outward glory
 Cannot shield thee from thy Master,
 Who from Keswick has pricked forth,
 Sour and surly as the north;
 And, in fear of some disaster,
 Comes to give what help he may,
 And to hear what thou canst say;
 If, as needs he must forebode,
 Thou hast been loitering on the road!
 His fears, his doubts, may now take flight — 130
 The wished-for object is in sight;
 Yet, trust the Muse, it rather hath
 Stirred him up to livelier wrath;
 Which he stifles, moody man!
 With all the patience that he can;
 To the end that, at your meeting,
 He may give thee decent greeting.

There he is — resolved to stop,
 Till the waggon gains the top;
 But stop he cannot — must advance: 140
 Him Benjamin, with lucky glance,
 Espies — and instantly is ready,
 Self-collected, poised, and steady:
 And, to be the better seen,
 Issues from his radiant shroud,
 From his close-attending cloud,
 With careless air and open mien.
 Erect his port, and firm his going;
 So struts yon cock that now is crowing;
 And the morning light in grace 150
 Strikes upon his lifted face,
 Hurrying the pallid hue away

Aldrig kastede guldhårede Apollon,
 fornøjet ved at følge en eller anden
 yndlingshøvding gennem fred eller krig, 110
 i farens stund et sådan slør
 af himmelsk farve omkring
 genstanden for sin omsorg –
 indskød en så strålende skærm
 mellem ham og sine fjender!

Ak, hvad gavner det? – hvem kan skjule sig,
 når de ondsksfulde skæbnegudinder
 er opsat på ilde hensigter?
 Kan skæbnen afværges?

Nej – sørgeligt skrider min historie frem! 120
 Benjamin, denne ydre pragt
 kan ikke beskytte dig mod din Herre,
 som er reddet fra Keswick
 sur og tvær som nordenvinden;
 og som af angst for en eller anden ulykke
 kommer for at yde den hjælp, han kan,
 og for at høre hvad du har at sige;
 hvis, som han nødvendigvis må ane,
 du har drevet den af på din rute!

Hans tvivl – hans frygt kan nu tage flugten – 130
 den ønskede genstand er i sigte;
 dog, stol på Musen, det har snarere
 ophidset ham til livligere vrede;
 som han kvæler, lunefulde mand!
 med al den tålmodighed han evner;
 for at han kan hilse anstændig
 på dig ved mødet.

Der er han – besluttet på at holde stille,
 indtil vognen når toppen;
 men han kan ikke stoppe – må fortsætte: 140

Benjamin opdager ham med et heldigt blik,
 – og er øjeblikkelig klar,
 samlet, ligevægtig og rolig;
 og kommer, for bedre at blive set,
 ud af skyen der følger ham tæt
 som hans strålende dække – med
 ubekymret mine og et troskyldigt udtryk.
 Hans holdning er rank og hans gang sikker;
 således spankulerer den hane, som galer nu;
 og af nåde rammer morgenlyset 150
 hans løftede ansigt,
 idet det jager den blege lød bort,

That might his trespasses betray.
 But what can all avail to clear him,
 Or what need of explanation,
 Parley or interrogation?
 For the Master sees, alas!
 That unhappy Figure near him,
 Limping o'er the dewy grass,
 Where the road it fringes, sweet, 160
 Soft and cool to way-worn feet;
 And, O indignity! an Ass,
 By his noble Mastiff's side,
 Tethered to the waggon's tail:
 And the ship, in all her pride,
 Following after in full sail!
 Not to speak of babe and mother;
 Who, contented with each other,
 And snug as birds in leafy arbour,
 Find, within, a blessed harbour! 170

With eager eyes the Master pries;
 Looks in and out, and through and through;
 Says nothing — till at last he spies
 A wound upon the Mastiff's head,
 A wound, where plainly might be read
 What feats an Ass's hoof can do!
 But drop the rest: — this aggravation,
 This complicated provocation,
 A hoard of grievances unsealed;
 All past forgiveness it repealed; 180
 And thus, and through distempered blood
 On both sides, Benjamin the good,
 The patient, and the tender-hearted,
 Was from his team and waggon parted;
 When duty of that day was o'er,
 Laid down his whip — and served no more, —
 Nor could the waggon long survive,
 Which Benjamin had ceased to drive:
 It lingered on; — guide after guide
 Ambitiously the office tried; 190
 But each unmanageable hill
 Called for *his* patience and *his* skill; —
 And sure it is, that through this night,
 And what the morning brought to light,
 Two losses had we to sustain,
 We lost both WAGGONER and WAIN!

som kunne forråde hans forsyndelser.
 Men til at rense ham, hvad nytter det så,
 eller hvilket behov er der for forklaring,
 forhandling eller forhør?
 For hans herre ser, ak!
 den uheldige skikkelse nær ved ham,
 humpende hen over det dugvåde græs,
 hvor det kanter vejen, friskt 160
 blødt og køligt til udslidte fødder;
 og, oh skammeligt! et æsel
 ved siden af hans ædle mastiff,
 tøjret til vognens hale;
 og skibet i al sin pragt,
 der følger efter for fulde sejl!
 For ikke at tale om det lille barn og moderen;
 der tilfredse med hinanden,
 og lunt som fugle i en løvhytte,
 har fundet en velsignet havn indenfor! 170

Herren mønstrer med skarpe øjne;
 kigger udenpå og indeni og fra enden til anden;
 siger intet – indtil han til sidst ser
 et sår på mastiffens hoved,
 et sår – hvor man tydeligt kunne læse
 hvilke bedrifter et æsels hov kan udføre!
 Men lad resten være: – denne skærpelse,
 denne indviklede provokation,
 et forråd af uforseglede ærgrelser;
 al opsparet tilgivelse er forspildt; 180
 og således og ved begges heftige blod
 blev Benjamin den gode,
 den tålmodige og hjertevarme
 skilt fra sit spand og sin vogn;
 da den dags arbejde var forbi
 lagde han pishen – og tjente aldrig mere. –
 Og længe kunne vognen, som Benjamin
 var holdt op med at køre, ikke overleve:
 en tid levede den videre; – fører efter fører,
 prøvede det ærgerrige kontor; 190
 men hver eneste genstridige bakke
 krævede *hans* tålmodighed og *hans* dygtighed; –
 og det er sikkert, at på grund af denne nat,
 og hvad morgenen bragte frem i lyset,
 måtte vi bære to tab,
 vi mistede både VOGNMANDEN og VOGNEN!

Accept, O Friend, for praise or blame,
 The gift of this adventurous song;
 A record which I dared to frame,
 Though timid scruples checked me long; 200
 They checked me — and I left the theme
 Untouched; — in spite of many a gleam
 Of fancy which thereon was shed,
 Like pleasant sunbeams shifting still
 Upon the side of a distant hill:
 But Nature might not be gainsaid;
 For what I have and what I miss
 I sing of these; — it makes my bliss!
 Nor is it I who play the part,
 But a shy spirit in my heart, 210
 That comes and goes — will sometimes leap
 From hiding-places ten years deep;
 Or haunts me with familiar face,
 Returning, like a ghost unlaid,
 Until the debt I owe be paid.
 Forgive me, then; for I had been
 On friendly terms with this Machine:
 In him, while he was wont to trace
 Our roads, through many a long year's space,
 A living almanack had we; 220
 We had a speaking diary,
 That in this uneventful place
 Gave to the days a mark and name
 By which we knew them when they came.
 — Yes, I, and all about me here,
 Through all the changes of the year,
 Had seen him through the mountains go,
 In pomp of mist or pomp of snow,
 Majestically huge and slow:
 Or, with a milder grace adorning 230
 The landscape of a summer's morning;
 While Grasmere smoothed her liquid plain
 The moving image to detain;
 And mighty Fairfield, with a chime
 Of echoes, to his march kept time;
 When little other business stirred,
 And little other sound was heard;
 In that delicious hour of balm,
 Stillness, solitude, and calm,
 While yet the valley is arrayed, 240
 On this side with a sober shade;
 On that is prodigally bright —

Modtag, oh ven, til ros eller dadel,
 denne dristige sang som gave;
 optegnelser som jeg vovede at forfærdige, skønt
 frygtsomme betæneligheder længe holdt mig tilbage; 200
 de bremsede mig – og jeg lod emnet
 ligge urørt; – selvom mangt et glimt
 af fantasi blev øst på det,
 som stadig skiftende solstråler
 på en fjern bakkeskrænt.
 Men Naturen kan ikke fornægtes;
 for hvad jeg har, og hvad jeg savner,
 synger jeg om – det er min lyksalighed!
 Og det er ikke mig, der spiller rollen,
 men en sky ånd i mit hjerte, 210
 som kommer og går – vil nogle gange
 springe frem fra ti års dybe skjulesteder;
 eller besøge mig med et velkendt ansigt,
 der vender tilbage som et ikke bortmanet genfærd,
 indtil gælden jeg skylder er betalt.
 Så tilgiv mig; thi jeg har stået på
 venskabelig fod med denne maskine.
 I ham havde vi, mens han plejede
 at følge vore veje i mange lange år,
 en levende almanak; 220
 vi havde en talende dagbog,
 som på dette begivenhedsløse sted,
 gav dagene særtegn og navn,
 som vi kendte dem ved, når de kom.
 – Ja, jeg og alle her omkring mig,
 gennem alle årets skiften,
 har set ham gå mellem bjergene,
 i tågepragt eller snepragt,
 majestætisk kæmpestor og langsom:
 eller med mildere kraft smykke 230
 sommermorgens landskab;
 medens Grasmere glattede sin vandige flade
 for at fastholde det hvileløse billede;
 og mægtige Fairfields ekkoer ringede
 i takt til hans march;
 når kun lidt andet arbejde udførtes,
 og kun få andre lyde hørtes
 i den liflige stund af lindring,
 stilhed, ensomhed og ro,
 mens dalen på denne side endnu 240
 er klædt i dæmpet skygge;
 og den anden stråler ødselt –

Crag, lawn, and wood — with rosy light.
— But most of all, thou lordly Wain!
I wish to have thee here again,
When windows flap and chimney roars,
And all is dismal out of doors;
And, sitting by my fire, I see
Eight sorry carts, no less a train;
Unworthy successors of thee, 250
Come straggling through the wind and rain!
And oft, as they pass slowly on,
Beneath my windows, one by one,
See, perched upon the naked height
The summit of a cumbrous freight,
A single traveller — and there
Another; then perhaps a pair —
The lame, the sickly, and the old;
Men, women, heartless with the cold;
And babes in wet and starveling plight 260
Which once, be weather as it might,
Had still a nest within a nest,
Thy shelter — and their mother's breast!
Then most of all, then far the most,
Do I regret what we have lost;
Am grieved for that unhappy sin
Which robbed us of good Benjamin; —
And of his stately Charge, which none
Could keep alive when He was gone!

Yes, it was the mountain Echo”

Yes, it was the mountain Echo,
Solitary, clear, profound,
Answering to the shouting Cuckoo,
Giving to her sound for sound

Unsolicited reply
To a babbling wanderer sent;
Like her ordinary cry,
Like — but oh, how different!

Hears not also mortal life?
Hear not we, unthinking creatures! 10
Slaves of folly, love, or strife —
Voices of two different natures?

klippe, græs og skov – med rosenrødt lys.
 – Men, mest af alt ønsker jeg
 du stolte vogn! at have dig her igen,
 når vinduer klaprer og skorstenen suser,
 og alt er trist uden døre;
 og jeg ser, mens jeg sidder ved min kamin,
 otte ynkelige kærre, ikke så lidt af et tog!
 dine uværdige efterfølgere, 250
 komme kæmpende gennem vind og regn:
 og ofte, mens de langsomt går videre,
 under mit vindue, én efter én,
 ser jeg, sat på den nøgne tinde,
 toppen af en uhåndterlig last,
 en enkelt rejsende – og dér
 en anden; så måske et par –
 den halte, den skrantende og den gamle;
 mænd, kvinder, kuert af kulden, 260
 og våde og udhungrede småbørn,
 som engang, hvordan vejret nu var,
 stadig havde en rede inde i en rede,
 dit ly – og deres mors bryst!
 da mest af alt, da allermest,
 beklager jeg hvad vi har mistet;
 sørger over den ulykkelige synd,
 som berøvede os gode Benjamin; –
 og hans statelige spand som ingen
 kunne holde i live, da han var borte!

„Ja, det var bjergekkoet”

Ja, det var bjergekkoet
 enligt, klart, dybt,
 der svarede den råbende gø
 idet det giver hende lyd for lyd!

Uopfordret svar
 sendt til en pludrende vandrer;
 ligesom hendes almindelige skrig,
 ligesom – men åh, hvor forskelligt!

Hører ikke også dødeligt liv?
 Hører vi ikke, tankeløse skabninger, 10
 slaver af tåbelighed, kærlighed eller strid –
 to forskellige naturers stemme?

Have not we too? — yes, we have
Answers, and we know not whence;
Echoes from beyond the grave,
Recognized intelligence!

Such rebounds our inward ear
Catches sometimes from afar —
Listen, ponder, hold them dear;
For of God, — of God they are.

20

November, 1806

Another year! — another deadly blow!
Another mighty Empire overthrown!
And we are left, or shall be left, alone;
The last that dare to struggle with the Foe.
'Tis well! from this day forward we shall know
That in ourselves our safety must be sought;
That by our own right hands it must be wrought;
That we must stand unpropped, or be laid low.
O dastard whom such foretaste doth not cheer!
We shall exult, if they who rule the land
Be men who hold its blessings dear,
Wise, upright, valiant; not a servile band,
Who are to judge of danger which they fear,
And honour which they do not understand.

10

O Nightingale! thou surely art”

O Nightingale! thou surely art
A creature of a 'fiery heart': —
These notes of thine — they pierce and pierce;
Tumultuous harmony and fierce!
Thou sing'st as if the God of wine
Had helped thee to a Valentine;
A song in mockery and despite
Of shades, and dews, and silent night;
And steady bliss, and all the loves
Now sleeping in these peaceful groves.

10

I heard a Stock-dove sing or say
His homely tale, this very day;
His voice was buried among trees,
Yet to be come-at by the breeze:

Har ikke også *vi*? — jo, vi har
svar, og vi ved ikke hvorfra;
ekkoer fra hinsides graven,
genkendte efterretninger!

Sådanne genklange fanger vort
indre øre nogle gange fra det fjerne —
lyt, overvej, sæt pris på dem;
thi af Gud, — af Gud er de.

20

November 1806

Endnu et år! — endnu et dødbringende slag!
endnu et mægtigt imperium omstyrtet!
og vi er efterladt, eller vil blive efterladt, alene;
de sidste som vover at kæmpe mod fjenden.
Det er godt! fra denne dag og fremover vil vi vide,
at det er i os selv, at vor sikkerhed skal søges;
at den må skabes af vor egne rette hænder;
at vi må stå uden støtte eller blive strakt til jorden.
Oh nidding hvem en sådan forsmag ikke fryder!
Vi skal juble, hvis de, som styrer landet,
er mænd, der har dets mange velsignelser kær,
vise, retskafne, tapre; ikke en flok trælle
der skal dømmes om fare, de frygter,
og om ære, de ikke forstår.

10

„Oh nattergal, du er sandelig”

Oh nattergal, du er sandelig
et væsen med et fyrigt hjerte —
disse dine toner — de borer og borer sig ind;
heftige velklange og iltre!
Du synger, som om vinens Gud
havde hjulpet dig til en kæreste;
en sang der spotter og foragter
skygger, og dug, og den stille nat,
og rolig salighed og alle de elskende,
som nu sover i disse fredelige lunde!

10

Jeg hørte en skovdue synge og fortælle
sin enkle historie, netop i dag;
han røst var begravet mellem træerne,
dog til at få fat i ved brisens hjælp:

He did not cease; but cooed — and cooed;
And somewhat pensively he wooed:
He sang of love, with quiet blending;
Slow to begin, and never ending;
Of serious faith, and inward glee;
That was the song — the song for me!

20

“Weak is the will of Man”

‘Weak is the will of Man, his judgment blind;
Remembrance persecutes, and Hope betrays;
Heavy is woe; — and joy, for human-kind,
A mournful thing, so transient is the blaze!’
Thus might *he* paint our lot of mortal days
Who wants the glorious faculty assigned
To elevate the more-than-reasoning Mind,
And colour life’s dark cloud with orient rays.
Imagination is that sacred power,
Imagination lofty and refined:
’Tis hers to pluck the amaranthine flower
Of Faith, and round the Sufferer’s temples bind
Wreaths that endure affliction’s heaviest shower,
And do not shrink from sorrow’s keenest wind.

10

“Mark the concentrated hazels that enclose”

Mark the concentrated hazels that enclose
Yon old grey Stone, protected from the ray
Of noontide suns: — and even the beams that play
And glance, while wantonly the rough wind blows,
Are seldom free to touch the moss that grows
Upon that roof, amid embowering gloom,
The very image framing of a Tomb,
In which some ancient Chieftain finds repose
Among the lonely mountains. — Live, ye trees!
And thou, grey Stone, the pensive likeness keep
Of a dark chamber where the Mighty sleep:
For more than Fancy to the influence bends
When solitary Nature condescends
To mimic Time’s forlorn humanities.

10

han holdt ikke op; men kurrede – og kurrede,
og noget tankefuld var han bejlen:
han sang om kærlighed, blandet med ro,
langsom i begyndelsen og uden ende;
om alvorlig tro og indre glæde,
det var en sang – en sang for mig!

20

„Svag er menneskets vilje”

„Svag er menneskets vilje, blind hans dom;
mindet forfølger og håbet forråder;
tung er ulykken; – og glæden, for menneskeheden,
en sorgfuld ting, så flygtig er flammen!”
Således kan *han* skildre vore dødelige dages lod,
som mangler den ypperlige evne, bestemt
til at opløfte det mere-end-ræsonnerende sind,
og farve livets mørke sky med østlige stråler.
Indbildningskraften er denne hellige magt,
ophøjet og forfinet indbildningskraft:
det er hendes opgave at plukke troens uvisnelige
blomst og omkring den lidendes tindinger at binde
kranse, der udholder modgangens tungeste regn
og ikke krymper sig for sorgens skarpeste vind.

10

„Bemærk de hasselbuske i midten”

Bemærk den cirkel af hasselbuske som indeslutter
hin gamle grå sten, beskyttet mod strålen
fra middagssole: – og selv strålerne, der spiller
og glimter, medens de stride vinde blæser formålsløst,
er sjældent fri til at berøre mosset, som vokser
på taget dér midt i omsluttende dunkelhed
og danner selve billedet på en grav,
hvori en eller anden oldtidshøvding finder hvile
blandt de ensomme bjerge. – Lev, I træer!
og du grå sten, behold den sørgmodige lighed med
et mørkt kammer, hvor den Mægtige sover, thi mere
end forestillingsevnen bøjer sig for indflydelsen,
når den enlige natur nedlader sig til
at efterligne tidens ulykkelige menneskeliv.

10

To Thomas Clarkson,

*on the final passing of the bill for the Abolition
of the Slave Trade. March, 1807.*

Clarkson! it was an obstinate hill to climb:
How toilsome — nay, how dire — it was, by thee
Is known; by none, perhaps, so feelingly:
But thou, who, starting in thy fervent prime,
Didst first lead forth that enterprise sub- lime,
Hast heard the constant Voice its charge repeat,
Which, out of thy young heart's oracular seat,
First roused thee. — O true yoke-fellow of Time,
Duty's intrepid liegeman, see, the palm
Is won, and by all Nations shall be worn! 10
The blood-stained Writing is for ever torn;
And them henceforth wilt have a good man's calm,
A great man's happiness; thy zeal shall find
Repose at length, firm friend of human kind!

The White Doe of Rylstone

or

The Fate of the Nortons

ADVERTISEMENT

During the Summer of 1807, I visited, for the first time, the beautiful country that surrounds Bolton Priory, in Yorkshire; and the Poem of *The White Doe*, founded upon a Tradition connected with that place, was composed at the close of the same year.

*'Weak is the will of Man, his judgment blind;
Remembrance persecutes, and Hope betrays;
Heavy is woe; — and joy, for human-kind,
A mournful thing, so transient is the blaze!' —
Thus might he paint our lot of mortal days
Who wants the glorious faculty assigned
To elevate the more-than-reasoning Mind,
And colour life's dark cloud with orient rays.
Imagination is that sacred power,
Imagination lofty and refined: 10
'Tis her's to pluck the amaranthine Flower
Of Faith, and round the Sufferer's temples bind
Wreaths that endure affliction's heaviest shower,
And do not shrink from sorrow's keenest wind.*

Til Thomas Clarkson

*om den endelige vedtagelse af loven om
afskaffelsen af slavehandelen, marts 1807*

Clarkson! det var en genstridig bakke at bestige:
hvor slidsomt – nej, skrækkeligt – det var for dig,
er velkendt; af ingen, måske, med så megen følelse.
Men du, som, begyndende i din glødende ungdom,
først startede dette sublime foretagende,
har hørt den konstante røst gentage sin anklage
som, ud af dit unge hjertes orakelsæde,
første vækkede dig. – Oh du tidens sande medarbejder,
pligtens frygtløse vasal, se, palmerne
er vundet og skal vindes af alle nationer!
det blodplettede skrift er for altid sønderrevet;
og du vil for fremtiden have en god mands ro,
en stor mands lykke; din iver skal langt om længe
finde hvile, standhaftige ven af menneskeheden!

10

Den hvide då fra Rylstone

eller

Nortonslægtens skæbne.

BEKENDTGØRELSE

I sommeren i 1807 besøgte forfatteren for første gang det smukke sceneri omkring Bolton Priory, i Yorkshire; og digtet *Den hvide då*, baseret på en tradition, der er forbundet med stedet, blev skrevet i slutningen af samme år.

*„Svag er menneskets vilje, blind hans dom;
mindet forfølger, og håbet forråder;
tung er ulykken; – og glæden, for mennesket,
en sorgfuld ting, så flygtig er flammen!” –
Således kan han skildre vore dødelige dages lod,
som mangler den ypperlige evne, bestemt
til at opløfte det mere-end-ræsonnerende sind,
og farve livets mørke sky med østlige stråler.
Indbildningskraften er denne hellige magt,
ophøjet og forfinet indbildningskraft:
det er hendes opgave at plukke troens uvisnelige
blomst, og omkring den lidendes tindinger at binde
kranse, der udholder modgangens tungeste regn
og ikke krymper sig for sorgens skarpeste vind.*

10

"They that deny a God, destroy Man's nobility: for certainly Man is of kinn to the Beast by his Body; and if he be not of kinn to God by his Spirit, he is a base ignoble Creature. It destroys likewise Magnanimity, and the raising of humane Nature: for take an example of a Dogg, and mark what a generosity and courage he will put on, when he finds himself maintained by a Man, who to him is instead of a God, or Melior Natura. Which courage is manifestly such, as that Creature without that confidence of a better Nature than his own could never attain. So Man, when he resteth and assureth himself upon Divine protection and favour, gathereth a force and faith which human Nature in itself could not obtain."

Lord Bacon.

In trellised shed with clustering roses gay,
And, MARY! oft beside our blazing fire,
When years of wedded life were as a day
Whose current answers to the heart's desire,
Did we together read in Spenser's Lay
How Una, sad of soul — in sad attire,
The gentle Una, of celestial birth,
To seek her Knight went wandering o'er the earth.

Ah, then, Belovèd! pleasing was the smart,
And the tear precious in compassion shed
For Her, who, pierced by sorrow's thrilling dart,
Did meekly bear the pang unmerited;
Meek as that emblem of her lowly heart
The milk-white Lamb which in a line she led, —
And faithful, loyal in her innocence
Like the brave Lion slain in her defence.

10

Notes could we hear as of a faery shell
Attuned to words with sacred wisdom fraught;
Free Fancy prized each specious miracle,
And all its finer inspiration caught;
Till in the bosom of our rustic Cell,
We by a lamentable change were taught
That "bliss with mortal Man may not abide:"
How nearly joy and sorrow are allied!

20

For us the stream of fiction ceased to flow,
For us the voice of melody was mute.
— But, as soft gales dissolve the dreary snow,

„De som nægter, at der findes en Gud, ødelægger menneskets adelskab: for mennesket er helt sikkert beslægtet med dyret ved sin krop; og hvis han ikke er beslægtet med Gud ved sin ånd, er han et lavt uværdigt væsen. Det ødelægger ligeledes ædelmodighed og opdragelsen af menneskenaturen: for betragt for eksempel en hund og læg mærke til hvilken gavmildhed og hvilket mod, den vil udvise, når den bliver underholdt af et menneske, som er i Guds eller en bedre naturs sted for den. Hundens mod er tydeligvis et sådant, som den aldrig ville kunne erhverve sig uden tillid til en bedre natur end sin egen. Således får mennesket, når han stoler og forlader sig på guddommelig beskyttelse og velvilje, en styrke og tro, som menneskenaturen ikke i sig selv kunne opnå.”

*Lord Bacon.**

I lysthuset med de rosensmykkede tremmer,
og ofte, Mary! ved vor blussende ild,
da år af ægteviede liv var som en dag,
hvis strøm svarer til hjertets ønske,
læste vi sammen i Spensers digt[†]
hvordan Una, bedrøvet – og sørgeklædt,
den blide Una, født af himlen,
vandrede over jorden for at søge sin ridder.

Åh dengang, højt elskede, var smerten behagelig
og tårerne kostelige, som blev udgydt i medlidenhed 10
med hende, der ramt af sorgens borende pil,
sagtmodigt bar den ufortjente pine;
sagtmodig som symbolet på hendes ydmyge hjerte,
det mælkehvide lam hun førte i snor, –
og trofast, tro i sin uskyldighed,
lig den tapre løve dræbt i forsvaret af hende.

Vi kunne høre toner som fra en fees konkylie,
stemt til ord, ladet med hellig visdom;
den frie fantasi priste hvert tilsyneladende mirakel,
og fangede al dets finere inspiration; 20
indtil vi i vor trygge landlige celle,
ved en sørgelig forandring blev belært om[‡]
at lyksalighed ikke kan bo hos det dødelige menneske: –
hvor nær sorg og glæde er forbundet!

For os flød digtningens strøm ikke længere,
for os var den melodiske stemme tavs.
– Men, som blæsten opløser den triste sne

* Fra Francis Bacons *Of Atheism*.

† *The Faerie Queene*.

‡ sørgelig forandring: Wordsworth børn, Cathrine og Thomas, døde i 1812.

And give the timid herbage leave to shoot,
Heaven's breathing influence failed not to bestow
A timely promise of unlooked-for fruit, 30
Fair fruit of pleasure and serene content
From blossoms wild of fancies innocent.

It soothed us — it beguiled us — then, to hear
Once more of troubles wrought by magic spell;
And griefs whose aery motion comes not near
The pangs that tempt the Spirit to rebel:
Then, with mild Una in her sober chear,
High over hill and low adown the dell
Again we wandered, willing to partake
All that she suffered for her dear Lord's sake. 40

Then, too, this Song *of mine* once more could please,
Where anguish, strange as dreams of restless sleep,
Is tempered and allayed by sympathies
Aloft ascending, and descending deep,
Even to the inferior Kinds; whom forest-trees
Protect from beating sunbeams, and the sweep
Of the sharp winds; — fair Creatures! — to whom Heaven
A calm and sinless life, with love, hath given.

This tragic Story cheared us; for it speaks
Of female patience winning firm repose; 50
And, of the recompense that conscience seeks,
A bright, encouraging, example shows;
Needful when o'er wide realms the tempest breaks,
Needful amid life's ordinary woes; —
Hence, not for them unfitted who would bless
A happy hour with holier happiness.

He serves the Muses erringly and ill,
Whose aim is pleasure light and fugitive:
O, that my mind were equal to fulfil
The comprehensive mandate which they give — 60
Vain aspiration of an earnest will!
Yet in this moral Strain a power may live,
Belovèd Wife! such solace to impart
As it hath yielded to thy tender heart.

Rydal Mount, Westmoreland,
April 20, 1815.

og giver det frygtsomme græs tilladelse til at spire,
undlod Himlens beåndende indflydelse ikke i rette tid
at skænke et løfte om uventet frugt, 30
nydelsen og den stille tilfredsheds fagre frugt
fra den uskyldige fantasi vilde blomster.

Det formildede os – det morede os – da atter at høre
om trolddomsskabte trængsler;
og ulykker hvis luftige sindsbevægelse ikke
nærmede sig smerten, der frister ånden til oprør;
så vi vandrede igen med milde alvorsfulde Una
højt over bakke og dybt i dale,
villige til at tage del
i alt hun led for sin kære Herres skyld. 40

Således kunne denne *min* sang også atter bringe glæde,
hvor kval, mærkelig som hvileløs søvns drømme,
er dæmpet og blandet med medfølelse
der stiger højt og daler dybt,
selv til de underordnede arter; hvem skovtræer
beskytter for stærke solstråler og den skarpe
vinds fejen; – skønne væsener! – til hvem Himlen
med kærlighed har givet et fredfyldt og syndefrit liv.

Denne tragiske historie opliver os; for den taler
om sikker ro, vundet ved kvindelig tålmodighed; 50
og viser et strålende, opmuntrende eksempel
på den belønning, som samvittigheden søger;
nødvendig, når stormen raser over vide egne,
nødvendig, midt i livets almindelige sorger; –
og derfor ikke uegnet for dem, som vil velsigne
en lykkelig time med helligere lykke.

Han tjener Muserne fejlagtigt og dårligt,
hvis mål er lette og flygtige fornøjelser:
Oh, gid min ånd havde styrke til at opfylde
den omfattende bemyndigelse de giver – 60
en ivrig viljes forgæves bestræbelse!
Dog i denne moralske sang kan der leve en magt,
højt elskede hustru! som kan trøste,
som den har trøstet dit kærlige hjerte.

Rydal Mount, Westmoreland.

20. april, 1815.

CANTO FIRST

From Bolton's old monastic tower
The bells ring loud with gladsome power;
The sun is bright; the fields are gay
With people in their best array
Of stole and doublet, hood and scarf,
Along the banks of the crystal Wharf,
Through the Vale retired and lowly,
Trooping to that summons holy.
And, up among the moorlands, see
What sprinklings of blithe company! 10
Of lasses and of shepherd grooms,
That down the steep hills force their way,
Like cattle through the budded brooms;
Path, or no path, what care they?
And thus in joyous mood they hie
To Bolton's mouldering Priory.

What would they there? — Full fifty years
That sumptuous Pile, with all its peers,
Too harshly hath been doomed to taste
The bitterness of wrong and waste: 20
Its courts are ravaged; but the tower
Is standing with a voice of power,
That ancient voice which wont to call
To mass or some high festival;
And in the shattered fabric's heart
Remaineth one protected part;
A rural Chapel, neatly drest,
In covert like a little nest;
And thither young and old repair,
This Sabbath-day, for praise and prayer. 30

Fast the church-yard fills; — anon
Look again, and they all are gone;
The cluster round the porch, and the folk
Who sate in the shade of the Prior's Oak!
And scarcely have they disappeared
Ere the prelusive hymn is heard: —
With one consent the people rejoice,
Filling the church with a lofty voice!
They sing a service which they feel:
For 'tis the sun-rise now of zeal, 40
And faith and hope are in their prime,
In great Eliza's golden time.

FØRSTE SANG

Fra Boltens gamle klostertårn
ringer klokkerne højt af glade kræfter;
solen stråler; markerne er levende
af folk i deres bedste tøj,
lange kjoler og veste, hætter og skærf,
som langs den krystalklare Wharfflods bredder,
gennem den dybe og afsides dal,
myldrer til den hellige stævning.
Og oppe på hedelandet,
se hvilke islæt af lystigt selskab! 10
af piger og hyrdedrenge, der
banede sig vej ned ad den stejle bakke,
som kvæg gennem de knoppede gyvelbuske;
sti eller ingen sti, hvad bryder de sig om det?
Og således iler de fuld af glæde
til Boltens hensmuldrende abbedi.

Hvad ville de der? – I hele halvtreds år
er denne overdådige bygning, og alle dens lige,
for hårdt blevet dømt til at smage
urettens og forødselsens bitterhed: 20
dens gårde er blevet plyndret; men tårnet
står stadig med magtfuld røst,
den ældgamle stemme som plejede at kalde
til messe eller en højtidsfest;
og i den knuste bygnings hjerte
er der en beskyttet del tilbage;
et landligt kapel, pænt i stand,
som en lille rede i krattet;
og derhen begiver unge og gamle sig
denne sabbatdag for at lovprise og bede. 30

Hurtigt fyldes kirkegården; – kig straks
igen, og de er borte,
klyngen omkring våbenhuset og folkene
som sad i skyggen af abbediets eg!
og næppe var de forsvundet,
før den indledende psalme hørtes: –
de frydede sig i enstemmighed,
idet de fyldte kirken med ophøjet sang!
de synger en gudstjeneste de føler:
for det er nu ildhuens solopgang, 40
og tro og håb er på sit højeste,
i store Elizas gyldne tid.

A moment ends the fervent din,
And all is hushed, without and within;
For, though the priest more tranquilly
Recites the holy liturgy,
The only voice which you can hear
Is the river murmuring near.
— When soft! — the dusky trees between.
And down the path through the open green, 50
Where is no living thing to be seen;
And through yon gateway, where is found,
Beneath the arch with ivy bound,
Free entrance to the church-yard ground;
And right across the verdant sod
Towards the very house of God;
— Comes gliding in with lovely gleam,
Comes gliding in serene and slow,
Soft and silent as a dream,
A solitary Doe!
White she is as lily of June, 60
And beauteous as the silver moon
When out of sight the clouds are driven,
And she is left alone in heaven;
Or like a ship some gentle day
In sunshine sailing far away,
A glittering ship, that hath the plain
Of ocean for her own domain.

Lie silent in your graves ye dead!
Lie quiet in your church-yard bed! 70
Ye living tend your holy cares,
Ye multitude pursue your prayers,
And blame not me if my heart and sight
Are occupied with one delight!
'Tis a work for sabbath hours
If I with this bright Creature go;
Whether she be of forest bowers,
From the bowers of earth below;
Or a Spirit, for one day given,
A gift of grace from purest heaven. 80

What harmonious pensive changes
Wait upon her as she ranges
Round and through this Pile of state,
Overthrown and desolate!
Now a step or two her way
Is through space of open day,
Where the enamoured sunny light

Et øjeblik efter slutter den heftige larm,
og alt er tyst, udenfor og indeni;
for skønt præsten mere roligt
reciterer den hellige liturgi,
er den eneste røst man kan høre
den rislende flod i nærheden.
– Da kommer! – mellem de dunkle træer
og ned ad stien gennem engen 50
hvor intet levende væsen er at se;
og gennem porten, hvor man
under buen, der er bundet med vedbend,
har fri adgang til kirkegården;
og lige hen over græsset
mod selve Guds hus,
– stille og med bedårende glans,
stille roligt og langsomt,
sagte og tavs som en drøm,
en enlig då listende!
Hvid som en lilje i juni, 60
og smuk som den sølvblanke måne
når skyen er drevet ud af syne,
og hun er ladt ene på himlen;
eller som et skib der en blid dag
sejler langt borte i solskinnet,
et glitrende skib der har oceanets flade
som sit eget rige.

Lig tavse i jeres grave, I døde!
Lig stille i jeres kirkegårdssenge! 70
I levende, plej jeres hellige bekymringer,
I mennesker, forsæt jeres bønner,
og bebrejd ikke mig, hvis mit hjerte og syn
er optaget af en eneste fryd!
Det er et arbejde egnet for sabbatten,
hvis jeg følger denne strålende skabning,
hvad enten hun har sin bolig i skoven,
bor i jorden nedenunder,
eller er en ånd, der for én dag
har fået nådens gave fra den reneste himmel. 80

Hvilke harmoniske tanker
besøger hende, mens hun strejfer rundt
omkring og inde i denne bygning,
der er omstyrtet og ødelagt!
Nu går hun et skridt eller to
ude i den klare dag,
hvor det forelskede solskin

Brightens her that was so bright;
 Now doth a delicate shadow fall,
 Falls upon her like a breath, 90
 From some lofty arch or wall,
 As she passes underneath:
 Now some gloomy nook partakes
 Of the glory that she makes, —
 High-ribbed vault of stone, or cell
 With perfect cunning framed as well
 Of stone, and ivy, and the spread
 Of the elder's bushy head;
 Some jealous and forbidding cell,
 That doth the living stars repel, 100
 And where no flower hath leave to dwell.

The presence of this wandering Doe
 Fills many a damp obscure recess
 With lustre of a saintly show;
 And, re-appearing, she no less
 To the open day gives blessedness.
 But say, among these holy places,
 Which thus assiduously she paces,
 Comes she with a votary's task,
 Rite to perform, or boon to ask? 110
 Fair Pilgrim! harbours she a sense
 Of sorrow, or of reverence?
 Can she be grieved for quire or shrine,
 Crushed as if by wrath divine?
 For what survives of house where God
 Was worshipped, or where Man abode;
 For old magnificence undone;
 Or for the gentler work begun
 By Nature, softening and concealing.
 And busy with a hand of healing, — 120
 The altar, whence the cross was rent,
 Now rich with mossy ornament, —
 The dormitory's length laid bare,
 Where the wild-rose blossoms fair;
 And sapling ash, whose place of birth
 Is that lordly chamber's hearth?
 — She sees a warrior carved in stone
 Among the thick weeds stretched alone;
 A warrior, with his shield of pride
 Cleaving humbly to his side, 130
 And hands in resignation prest,
 Palm to palm, on his tranquil breast:
 Methinks she passeth by the sight,

gør hende, der lyste sådan, mere lysende;
 nu falder en sart skygge,
 falder på hende som et åndedrag 90
 fra en høj bue eller mur,
 idet hun passerer nedenunder:
 nu tager en dyster krog
 del i den pragt hun skaber, –
 en høj ribbehvelving af sten eller en celle
 der med fuldendt dygtighed er dannet
 så vel af sten som af vedbend og hyldens
 omfangsrige buskede hoved;
 en skinsyg og uhyggelig celle
 som frastøder de levende stjerner, 100
 og hvor ingen blomst har tilladelse til at bo.

Denne omvandrende dås tilstedeværelse
 fylder mange tågede skjul
 med et helligt skins stråleglans;
 og når hun atter kommer til syne, er hun
 ikke mindre en velsignelse for den lyse dag.
 Men hør, kommer hun til disse hellige steder,
 hvor hun således flittigt går omkring,
 som en tilbeder for at udføre
 ceremonier eller bede om en nåde? 110
 Skønne Pilgrim! huser hun en følelse
 af sorg eller ærbødighed?
 Kan hun sørge over kor og alter,
 knust som af guddommelig vrede?
 For hvad overlever af et hus, hvor Gud
 blev tilbedt, eller hvor mennesket boede;
 hvis gamle storhed er tilintetgjort;
 og hvor Naturens mildere arbejde er
 begyndt, blødgørende og skjulende,
 og travl med en helende hånd, – 120
 altret hvorfra korset var revet bort,
 nu rig på mosagtig udsmykning, –
 sovesalen, blottet i hele sin længde,
 hvor vildrosen blomstrer skønt;
 og et ungt asketræ, hvis fødested
 er dette herreagtige rums kamin?
 – Hun ser en enlig kriger, hugget i sten,
 der ligger udstrakt i det kraftige ukrudt;
 en kriger med sit stolte skjold
 der ydmygt hang ved siden, 130
 og hænderne presset sammen i overgivelse,
 håndflade mod håndflade, på sit rolige bryst:
 jeg tror hun går forbi synet,

As a common creature might:
If she be doomed to inward care,
Or service, it must lie elsewhere.
— But hers are eyes serenely bright,
And on she moves, with pace how light!
Nor spares to stoop her head, and taste
The dewy turf with flowers bestrown; 140
And in this way she fares, till at last
Beside the ridge of a grassy grave
In quietness she lays her down;
Gently as a weary wave
Sinks, when the summer breeze hath died,
Against an anchored vessel's side;
Even so, without distress, doth she
Lie down in peace, and lovingly.

The day is placid in its going,
To a lingering motion bound, 150
Like the river in its flowing;
Can there be a softer sound?
So the balmy minutes pass,
While this radiant Creature lies
Couched upon the dewy grass,
Pensively with downcast eyes.
— When now again the people rear
A voice of praise, with awful cheer!
It is the last, the parting song;
And from the temple forth they throng — 160
And quickly spread themselves abroad —
While each pursues his several road.
But some, a variegated band
Of middle-aged, and old, and young,
And little children by the hand
Upon their leading mothers hung,
Turn, with obeisance gladly paid,
Towards the spot, where, full in view,
The lovely Doe of whitest hue,
Her sabbath couch has made. 170

It was a solitary mound;
Which two spears' length of level ground
Did from all other graves divide:
As if in some respect of pride;
Or melancholy's sickly mood,
Still shy of human neighbourhood;
Or guilt, that humbly would express
A penitential loneliness.

som en almindelig skabning kunne gøre det;
hvis hun er bestemt til at nære bekymring
eller til at tjene, må det være et andet sted.
– Men hendes øjne er uforstyrret klare,
og hun går videre, på en gang hvor let!
Hun undlader heller ikke at bukke sig ned og smage
på det duggede græs, der er bestrøet med blomster; 140
og på denne måde går hun af sted, indtil
hun til sidst lægger sig roligt ned
ved forhøjningen af en overgroet grav;
stille, som en træet bølge synker,
når sommerbrisen er døet hen,
mod et ankret fartøjs side;
netop sådan, sorgløst,
lægger hun sig fredfyldt og hengivent ned.

Dagen går sin behagelige gang,
bundet til en dvælende bevægelse, 150
som den strømmende flod;
findes der en blødere lyd?
Således passerer de balsamiske minutter,
medens denne lysende skabning ligger
lejret på det duggede græs,
eftertænksom med sænket blik.
– Men nu hæver folk atter, med et ærefrygtindgydende
glædesråb, deres stemmer til lovprisning!
Det er den sidste, afskedssangen;
og fra templet vrimler de frem – 160
og spreder sig hurtigt udenfor –
mens hver enkelt følger sin særlige vej.
Men nogle – en broget flok
af midaldrende og gamle og unge
og små børn, som holder deres
mødre fast i hånden –
der gladeligt viser ærbødighed, drejer
hen mod stedet, hvor den dejlige då
af hvideste lød fuldt synligt
har lavet sit sabbatsleje. 170

Det var en enlig jordhøj,
der var adskilt fra de andre grave af
et plant stykke jord af to spyds længde:
som i stolt respekt
eller i melankoliens sygelige humør,
stadig sky for menneskenærhed
eller af en skyld, som ydmygt ville udtrykke
bodfærdig ensomhed.

"Look, there she is, my Child! draw near;
 She fears not, wherefore should we fear? 180
 She means no harm;" — but still the Boy,
 To whom the words were softly said,
 Hung back, and smiled and blushed for joy,
 A shame-faced blush of glowing red!
 Again the Mother whispered low,
 " Now you have seen the famous Doe;
 From Rylstone she hath found her way
 Over the hills this sabbath-day;
 Her work, whate'er it be, is done,
 And she will depart when we are gone; 190
 Thus doth she keep, from year to year,
 Her sabbath morning, foul or fair."
 This whisper soft repeats what he
 Had known from early infancy.

Bright is the Creature — as in dreams
 The Boy had seen her — yea more bright —
 But is she truly what she seems? —
 He asks with insecure delight,
 Asks of himself — and doubts — and still
 The doubt returns against his will: 200
 Though he, and all the standers-by,
 Could tell a tragic history
 Of facts divulged, wherein appear
 Substantial motive, reason clear,
 Why thus the milk-white Doe is found
 Couchant beside that lonely mound;
 And why she duly loves to pace
 The circuit of this hallowed place.
 Nor to the Child's enquiring mind 210
 Is such perplexity confined:
 For, 'spite of sober truth, that sees
 A world of fixed remembrances
 Which to this mystery belong,
 If, undeceived, my skill can trace
 The characters of every face,
 There lack not strange delusion here,
 Conjecture vague, and idle fear,
 And superstitious fancies strong,
 Which do the gentle Creature wrong.

That bearded, staff-supported Sire, 220
 (Who in his youth had often fed
 Full cheerily on convent-bread,
 And heard old tales by the convent-fire,

„Se, der er hun, mit barn! kom nærmere;
 hun er ikke bange, hvorfor skulle vi så være bange? 180
 Hun gør ingen fortræd;” – men drengen,
 som ordene dæmpet blev sagt til, holdt sig
 stadig tilbage og smilte og rødmede af glæde,
 en genert rødmen, gloende rød!
 Igen hviskede moren sagte:
 „Nu har du set den berømte då;
 fra Rylstone har hun fundet vej
 over bjergene på denne sabbatdag;
 hendes arbejde, hvad det end er, er ovre,
 og hun vil tage af sted, når vi er gået; 190
 sådan holder hun, år efter år,
 sin sabbatmorgen, modbydelig eller skøn.”
 Denne hvisken gentager sagte, hvad han
 havde vidst siden den tidlige barndom.

Skabningen lyser – ligesom drengen havde
 set hende i drømme – ja, lyser mere endnu –
 men er hun virkelig, hvad hun ser ud til at være? –
 Han spørger med usikker fryd,
 spørger sig selv – og tvivler – og mod
 sin vilje vender tvivlen stadigvæk tilbage: 200
 skønt han og alle de tilstedeværende kunne
 fortælle en tragisk historie, bestående
 af røbede kendsgerninger, hvori
 et væsentligt motiv og en klar grund åbenbares,
 til hvorfor den mælkehvide då således
 ligger ved siden af denne ensomme jordhøj:
 og hvorfor hun elsker regelmæssigt
 at kredse omkring dette hellige sted.
 Og sådan rådvildhed er ikke kun begrænset
 til barnets spørgende sind: 210
 for uagtet den nøgterne sandhed, som ser
 en verden af bestemte erindringer,
 der hører til dette mysterium,
 og hvis, ubedraget, min evner kan spore
 ethvert ansigts karaktertræk,
 så mangles her hverken sælsomme vildfarelser,
 vage formodninger eller ørkesløs frygt
 og kraftige overtroiske forestillinger,
 som gør den blide skabning uret.

Hin skæggede herre der læner sig til en stav, 220
 (og som i sin ungdom ofte med fornøjelse
 havde levet af klosterbrød og hørt
 gamle fortællinger ved klosterarnen

And lately hath brought home the scars
 Gathered in long and distant wars)
 That Old Man — studious to expound
 The spectacle — hath mounted high
 To days of dim antiquity;
 When Lady Aäliza mourned
 Her Son, and felt in her despair, 230
 The pang of unavailing prayer;
 Her Son in Wharf's abysses drowned,
 The noble Boy of Egremound.
 From which affliction, when God's grace
 At length had in her heart found place,
 A pious structure, fair to see,
 Rose up — this stately Priory!
 The Lady's work, — but now laid low;
 To the grief of her soul that doth come and go,
 In the beautiful form of this innocent Doe: 240
 Which, though seemingly doomed in its breast to sustain
 A softened remembrance of sorrow and pain,
 Is spotless, and holy, and gentle, and bright, —
 And glides o'er the earth like an angel of light.

Pass, pass who will, yon chantry door;
 And, through the chink in the fractured floor
 Look down, and see a griesly sight;
 A vault where the bodies are buried upright!
 There face by face, and hand by hand,
 The Claphams and Mauleverers stand; 250
 And, in his place, among son and sire,
 Is John de Clapham, that fierce Esquire, —
 A valiant man, and a name of dread,
 In the ruthless wars of the White and Red; —
 Who dragged Earl Pembroke from Banbury church,
 And smote off his head on the stones of the porch!
 Look down among them, if you dare;
 Oft does the White Doe loiter there,
 Prying into the darksome rent;
 Nor can it be with good intent: —
 So thinks that Dame of haughty air, 260
 Who hath a Page her book to hold,

og for nylig har hjembragt ar,
 samlet i langvarige og fjerne krige)
 hin gamle mand – opsat på at forklare
 synet – er gået helt tilbage
 til den dunkel oldtids dage;
 dengang lady Aäliza sørgede
 over sin søn og i sin fortvivlelse følte 230
 smerten ved nyttesløse bønner;
 hendes søn var druknet i Wharfflodens svælg,
 den ædle Dreng fra Egremound.
 Ved hendes hengivenhed, da Guds nåde langt
 om længe havde fundet plads i hendes hjerte,
 rejste en from bygning sig,
 skøn at skue – dette statelige abbedi!*
 Ladyens værk, – men nu strakt til jorden;
 til sorg for hendes sjæl, der kommer og går
 i denne uskyldige dås skikkelse: 240
 som, skønt tilsyneladende dømt til at bære
 en mildnet erindring om ve og smerte i brystet,
 er pletfri, og hellig, og blid, og strålende, –
 og skrider hen over jorden som en lyssets engel.

Gå, gå hvem der vil, forbi klosterdøren;
 og kig ned gennem sprækken i det revnede
 gulv og se et uhyggeligt syn;
 en hvælving hvor ligene er begravet oprejste!
 Ansigt ved ansigt og hånd ved hånd
 står slægterne Clapham og Mauleverer; 250
 og på sin plads mellem søn og far,
 står John Clapham, den barske væbner, –
 en tapper mand og et frygtet navn,
 i de Hvide og de Rødes skånselsløse krige; –
 som slæbte Earl Pembroke ud af Banburys kirke
 og huggede hans hoved af på stenene foran porten!†
 Se ned mellem dem, hvis du tør;
 ofte driver den hvide då omkring dér,
 mens den spejder ned i den mørke spalte;
 og det kan ikke være i en god hensigt: –
 således tænker Fruen med den hovmodige mine, 260
 som har en page til at holde sin bog

* Bolton Abbey grundlagt i Emsay af Lady Aäliza (Alice) 1153 tilegnet St. Mary og St. Cuthbert. Efter sigende var drengens død, som her beskrevet, årsagen til at abbediet blev flyttet til Bolton, der var nærmere ved ulykkesstedet (Dugas).

† De Hvide og de Røde er hhv. oprørerne fra Lancaster, og de kongetro fra York i Den Nordlige Opstand. Clapham hørte til oprørerne og Earl Pembroke til dronningens parti. Han døde i slaget ved Banbury 1569, og ikke som her beskrevet.

And wears a frontlet edged with gold.
 Well may her thoughts be harsh; for she
 Numbers among her ancestry
 Earl Pembroke, slain so impiously!

That slender Youth, a scholar pale,
 From Oxford come to his native vale,
 He also hath his own conceit:
 It is, thinks he, the gracious Fairy 270
 Who loved the Shepherd Lord to meet
 In his wanderings solitary;
 Wild notes she in his hearing sang,
 A song of Nature's hidden powers;
 That whistled like the wind, and rang
 Among the rocks and holly bowers.
 'Twas said that she all shapes could wear;
 And oftentimes before him stood,
 Amid the trees of some thick wood,
 In semblance of a lady fair, 280
 And taught him signs, and shewed him sights,
 In Craven's dens, on Cumbria's heights;
 When under cloud of fear he lay,
 A shepherd clad in homely grey,
 Nor left him at his later day.
 And hence, when he, with spear and shield
 Rode full of years to Flodden field,
 His eye could see the hidden spring,
 And how the current was to flow;
 The fatal end of Scotland's King, 290
 And all that hopeless overthrow.
 But not in wars did he delight,
This Clifford wished for worthier might;
 Nor in broad pomp, or courtly state;
 Him his own thoughts did elevate, —
 Most happy in the shy recess
 Of Barden's humble quietness.
 And choice of studious friends had he
 Of Bolton's dear fraternity;
 Who, standing on this old church tower, 300
 In many a calm propitious hour,
 Perused, with him, the starry sky; —
 Or in their cells with him did pry

og bærer et pandebånd kantet med guld.
 Hendes tanker kan meget vel være strenge;
 for hun tæller blandt sine forfædre
 Earl Pembroke, så ugudeligt slået ihjel!

Den slanke yngling dér, en bleg lærd,
 kommer fra Oxford til sin fødedal,
 han har også sin mening:
 det er, tænker han, en yndefuld fe, 270
 som elskede at møde den hyrdeklædte Lord*
 på hans ensomme vandringer;
 vilde toner sang hun i hans påhør,
 en sang om Naturens skjulte kræfter;
 der fløjtede som vinden og genlød
 mellem klipperne og de hellige boliger.
 Det blev sagt, at hun kunne antage alle former;
 og ofte stod foran ham,
 midt mellem træerne i en tæt skov,
 i skikkelse af en skøn dame 280
 og lærte ham tegn og viste ham syner
 i Cravens huler i Cumberlands højder,
 når han lå under en sky af angst,
 en hyrde klædt i enkelt gråt,
 og forlod ham heller ikke på hans ældre dage.
 Og derfor, da han mæt af år red til
 Floddens mark med spyd og skjold,†
 kunne hans øje se den skjulte kilde,
 og hvordan strømmen ville flyde;
 den skotske konges skæbnesvangre endeligt, 290
 og hele den fortvivlede omstyrtning.
 Men han fandt ikke glæde ved krige,
denne Clifford begærede værdigere magt;
 ikke ved åbenbar pragt eller plads ved hoffet;
 lykkeligst opløftedes han af sine
 egne tanker i bardens ydmyge
 stilheds sky afkrog.
 Han havde et udvalg af studerende venner
 af Boltens kære broderskab;
 som oppe i dette gamle kirketårn, 300
 i mange rolige gunstige timer, stod og
 granskede stjernehimlen sammen med ham; —
 eller de spejdede sammen i deres celler efter

* Henry Clifford (1453?-1523) skjulte sig 24 år som hyrde. Wordsworth fortæller historien i *Song at the Feast of Brougham Castle*.

† Floddens mark hvor slaget mellem Jakob 4. af Skotland og Henrik 8. stod i 1513, og hvor Jakob 4. faldt, l. 290 (Comparetti, 210).

For other lore, — through strong desire
Searching the earth with chemic fire:
But they and their good works are fled —
And all is now disquieted —
And peace is none, for living or dead!

Ah, pensive Scholar! think not so,
But look again at the radiant Doe! 310
What quiet watch she seems to keep.
Alone, beside that grassy heap!

Why mention other thoughts unmeet
For vision so composed and sweet?
While stand the people in a ring,
Gazing, doubting, questioning;
Yea, many overcome in spite
Of recollections clear and bright;
Which yet do unto some impart
An undisturbed repose of heart. 320
And all the assembly own a law
Of orderly respect and awe;
But see — they vanish, one by one,
And last, the Doe herself is gone.

Harp! we have been full long beguiled
By busy dreams, and fancies wild;
To which, with no reluctant strings,
Thou hast attuned thy murmurings;
And now before this Pile we stand
In solitude, and utter peace: 330
But, harp! thy murmurs may not cease, —
Thou hast breeze-like visitings;
For a Spirit with angel wings
Hath touched thee, and a Spirit's hand:
A voice is with us — a command
To chaunt, in strains of heavenly glory,
A tale of tears, a mortal story!

CANTO SECOND.

The Harp in lowliness obeyed:
And first we sang of the green-wood shade,
And a solitary Maid; 340
Beginning, where the song must end,
With her, and with her sylvan Friend;
The friend who stood before her sight,
Her only unextinguished light, —

en anden videnskab, – idet de længselsfuldt
undersøgte jorden med kemisk ild.
Men de og deres arbejder er forsvundet –
og alt er nu uro – og der er ingen fred,
hverken for levende eller døde!

Åh, eftertænksomme lærde! tænk ikke sådan,
men betragt atter den lysende då! 310
Hvilken stille vagt synes hun ikke at holde
alene ved siden af den græsdækkede høj!
Hvorfor nævne andre tanker, uskikket
til et syn så sammensat og yndigt?
Folk står imens i ring,
stirrende, tvivlende, spørgende;
ja mange er overmandet på trods
af klare og lyse minder;
som dog hos nogle giver
uforstyrret hvile i hjertet. 320
Og hele forsamlingen har en lov
om velordnet agtelse og ærefrygt;
men se – de forsvinder, en efter en,
og som den sidste, går dåen selv bort.

Harpe! vi har alt længe været lokket
af travle drømme og vilde fantasier;
til hvilke, med villige strenge,
du har stemt din hvisken;
og nu står vi foran denne bygning,
ensomme og i fuldkommen fred: 330
men, harpe! din mulmen kan ikke ophøre, –
du får briseagtige besøg,
for en ånd med englevinger
har berørt dig, og en ånds hånd.
En stemme er med os – en befaling
til at synge, med herlige himmelske toner,
en tårevædet historie, en skæbnetung fortælling!

ANDEN SANG

Harpen adlød underdanigt;
og først sang vi om den skyggefulde
grønne skov og en enlig pige; 340
idet vi begyndte, hvor sangen må slutte,
med hende og hendes silvestriske ven;
vennen der stod foran hendes øjne,
det eneste uudslukkelige lys, –

Her last companion in a dearth
Of love, upon a hopeless earth.

For She it was, — 'twas She who wrought
Meekly, with foreboding thought,
In vermeil colours and in gold
An unblessed work; which, standing by, 350
Her Father did with joy behold, —
Exulting in the imagery;
A Banner, one that did fulfil
Too perfectly his headstrong will:
For on this Banner had her hand
Embroidered (such was the command)
The Sacred Cross; and figured there
The five dear wounds our Lord did bear;
Full soon to be uplifted high.
And float in rueful company! 360

It was the time when England's Queen
Twelve years had reigned, a sovereign dread;
Nor yet the restless crown had been
Disturbed upon her virgin head;
But now the inly-working North
Was ripe to send its thousands forth,
A potent vassalage, to fight
In Percy's and in Neville's right, —
Two earls fast leagued in discontent, 370
Who gave their wishes open vent;
And boldly urged a general plea,
The rites of ancient piety
To be by force of arms renewed;
Glad prospect for the multitude!
And that same Banner, on whose breast
The blameless Lady had exprest,
Memorials chosen to give life,
And sunshine to a dangerous strife;
This Banner, waiting for the call,
Stood quietly in Rylstone Hall. 380

It came, — and Francis Norton said,
"O Father! rise not in this fray —

hendes sidste ledsager i mangel
på kærlighed på en håbløs jord.

Thi hende var det, – det var hende, som
sagtmodigt skabte, med forudanende tanker,
i skarlagensrøde farver og i guld
et uvelsignet arbejde; som hendes far, når 350
han stod ved siden af, betragtede med glæde, –
idet han jublede over billedværket;
et banner et som for fuldendt
opfyldte hans hårdnakkede vilje:
for på dette banner havde hendes hånd
broderet (således var ordren)
det hellige kors; og dér fremstillet
de fem elskede sår som vor Herre bar;
for ganske snart at blive hævet højt
og vaje i et bedrøveligt selskab! 360

På denne tid havde Englands dronning
regeret i tolv år, en frygtet hersker;
og endnu havde den hvileløse krone
ikke rystet på hendes jomfruhoved;
men nu var det hemmeligt arbejdende Nord
modent til at sende sine tusinder af sted,
en magtfuld samling af lenspligtige, for at kæmpe
for Percys og Nevilles ret, –
to jarler, tæt forbundet i utilfredshed,
som åbenlyst luftede deres ønsker* 370
og dristigt støttede en almen begæring,
om at den gamle gudsfrygts kirkeskik
skulle genoplives ved våbenmagt;
en glædelig udsigt for mængden!
Og det samme banner på hvis stof
den udadlige frøken havde optegnet
motiver, valgt for at give liv
og solskin til en farlig strid;
dette banner, der ventede på signalet,
stod fredeligt i Rylstone Hall. 380

Det kom, – og Francis Norton sagde:
„Oh far! deltag ikke i denne kamp –†

* Lederne i opstanden var Thomas Percy, 7. jarl af Northumberland (1528-72), som blev henrette, og Charles Neville, 6. jarl af Westmorland (1542-1601), han undslap til fastlandet hvor han døde i fattigdom.

† far: Richard Norton (1498-1588) af gammel adelsslægt. Han var en af de ivrigste oprørere. Han havde ni sønner og syv døtre og ikke som her, kun en. Han var på dette tidspunkt, i 1569, sherif i Yorkshire. Efter nederlaget flygtede han til fastlandet.

The hairs are white upon your head;
 Dear Father, hear me when I say
 It is for you too late a day!
 Bethink you of your own good name;
 A just and gracious queen have we,
 A pure religion, and the claim
 Of peace on our humanity.
 'Tis meet that I endure your scorn, — 390
 I am your son, your eldest born;
 But not for lordship or for land,
 My Father, do I clasp your knees —
 The Banner touch not, stay your hand, —
 This multitude of men disband,
 And live at home in blissful ease;
 For these my brethren's sake, for me;
 And, most of ail, for Emily!"

Loud noise was in the crowded hall,
 And scarcely could the Father hear 400
 That name — which had a dying fall —
 The name of his only Daughter dear, —
 And on the banner which stood near
 He glanced a look of holy pride,
 And his wet eyes were glorified;
 Then seized the staff, and thus did say:
 "Thou, Richard, bear'st thy father's name.
 Keep thou this ensign till the day
 When I of thee require the same:
 Thy place be on my better hand; — 410
 And seven as true as thou, I see,
 Will cleave to this good cause and me."
 He spake, and eight brave sons straightway
 All followed him, a gallant band!

Forth when Sire and Sons appeared
 A gratulating shout was reared,
 With din of arms and minstrelsy,
 From all his warlike tenantry,
 All horsed and harnessed with him to ride;
 — A shout to which the hills replied! 420

But Francis, in the vacant hall,
 Stood silent under dreary weight, —
 A phantasm, in which roof and wall
 Shook — tottered — swam before his sight,
 A phantasm like a dream of night.
 Thus overwhelmed, and desolate,

håret på dit hoved er hvidt;
 kære far, hør mig når jeg siger,
 det er for sen en dag for dig!
 Tænk på dit eget gode navn;
 vi har en retfærdig og nådig dronning,
 en ren religion og et krav
 på fred for vor menneskehed.
 Det er kun passende, at jeg døjer din hån, — 390
 jeg er din søn, din ældste fødte;
 men ikke for magt eller land,
 min far, knuger jeg nu dine knæ —
 rør ikke banneret, stands din hånd, —
 opløs denne mængde af mænd
 og lev lyksaligt og bekvemt hjemme;
 for disse mine brødres skyld, for min;
 og mest af alt for Emily!"

Der var et voldsomt spektakel i salen,
 og faderen kunne næppe høre 400
 det navn — som havde en hendøende klang,
 navnet på hans eneste og elskede datter, —
 og banneret, som stod nær ved,
 sendte han et helligt stolt blik,
 og hans fugtige øjne blev forklaret;
 greb så staven og talte således:
 „Du, Richard, bærer din fars navn,
 hold du denne fane indtil dagen,
 hvor jeg kræver den af dig:
 din plads er ved min bedste hånds side; — 410
 og syv så tro som dig, ser jeg,
 vil støtte denne sag og mig.”
 Han havde talt, og alle otte tapre sønner
 fulgte ham omgående, en prægtig flok!

Da far og sønner kom til syne
 opløftedes et råb til hilsen
 med våbenlarm og sangerkunst
 fra alle hans kampdygtige forpagtere, alle til hest
 og iført rustning for at ride sammen med ham;
 — et råb som bakkerne svarede på! 420

Men Francis, i den tomme sal,
 stod tavs under den triste byrde, —
 et åndesyn, i hvilket loft og væg
 rystede — vaklede — svømmede for hans øjne,
 et åndesyn som en nattedrøm.
 Således overvældet og ensom

He found his way to a postern-gate;
 And, when he waked at length, his eye
 Was on the calm and silent sky;
 With air about him breathing sweet, 430
 And earth's green grass beneath his feet;
 Nor did he fail ere long to hear
 A sound of military chear,
 Faint — but it reached that sheltered spot;
 He heard, and it disturbed him not.

There stood lie, leaning on a lance
 Which he had grasped unknowingly, —
 Had blindly grasped in that strong trance,
 That dimness of heart agony;
 There stood he, cleansed from the despair 440
 And sorrow of his fruitless prayer.
 The past he calmly hath reviewed;
 But where will be the fortitude
 Of this brave Man, when he shall see
 That Form beneath the spreading tree,
 And know that it is Emily?
 Oh! hide them from each other, hide,
 Kind Heaven, this pair severely tried!

He saw her where in open view
 She sate beneath the spreading yew, — 450
 Her head upon her lap, concealing
 In solitude her bitter feeling:
 How could he chuse but shrink or sigh?
 He shrunk, and muttered inwardly,
 "Might ever son command a sire,
 The act were justified to-day."
 This to himself — and to the Maid,
 Whom now he had approached, he said,
 — "Gone are they, — they have their desire;
 And I with thee one hour will stay, 460
 To give thee comfort if I may."

He paused, her silence to partake,
 And long it was before he spake:
 Then, all at once, his thoughts turned round,
 And fervent words a passage found.

"Gone are they, bravely, though misled,
 With a dear Father at their head!
 The Sons obey a natural lord;
 The Father had given solemn word

fandt han vej til en bagport,
 og da han omsider gik bort,
 hvilte hans blik på den rolige og tavse himmel;
 med den blidt åndende luft omkring ham, 430
 og jordens grønne græs under hans fødder;
 inden længe undgik han heller ikke at høre
 lyden af kampråb,
 svagt – men det nåede dette beskyttede sted;
 han hørte det, og det forstyrrede ham ikke.

Der stod han og lænede sig til en lanse,
 som han havde taget fat i uden selv at vide det, –
 blindt tage fat i, i denne stærke trance,
 denne hjertekvalens dunkelhed; 440
 der stod han, rensat for fortvivlelsen
 og sorgen over hans frugtesløse bønner.
 Han har roligt gennemgået fortiden:
 men hvor vil denne modige mands styrke
 være henne, når hans ser
 hin skikkelse under det skyggefulde træ
 og vide, at det er Emily?
 Åh! skjul dem for hinanden, skjul
 kære Himmel, dette alvorligt prøvede par!

Han så hende, hvor hun fuldt synlig
 sad under det omfangsrige takstræ, – 450
 hendes hoved gemt i kjoleskødet, idet hun
 i ensomhed dølgede sine bitre følelser:
 Hvad kunne han andet end at vige tilbage eller sukke?
 Han veg tilbage og mumlede for sig selv:
 „Hvis en søn nogensinde kunne *befale over* en far,
 ville den handling været berettiget i dag.”
 – og til pigen, som han nu
 havde nærmet sig, sagde han:
 – „Borte er de, – de har fået det, de ønsker;
 og jeg vil blive her med dig en stund 460
 for at trøste dig, hvis jeg kan.”

Han standsede for at deltage i hendes tavshed,
 og det varede længe inden han talte:
 så pludselig skiftede hans tanker,
 og inderlige ord fandt vej.

„De er draget bort, modigt, skønt forledte,
 med en elsket far i spidsen,
 adlyder sønnerne en naturlig herre;
 faderen har givet sit højtidelige ord

To noble Percy, — and a force 470
 Still stronger bends him to his course.
 This said, our tears to-day may fall
 As at an innocent funeral.
 In deep and awful channel runs
 This sympathy of Sire and Sons;
 Untried our Brothers were beloved,
 And now their faithfulness is proved;
 For faithful we must call them, bearing
 That soul of conscientious daring.
 — There were they all in circle — there 480
 Stood Richard, Ambrose, Christopher,
 John with a sword that will not fail,
 And Marmaduke in fearless mail.
 And those bright Twins were side by side;
 And there, by fresh hopes beautified,
 Was He, whose arm yet lacks the power
 Of man, our youngest, fairest flower!
 I, in the right of eldest born,
 And in a second father's place,
 Presumed to stand against their scorn, 490
 And meet their pity face to face;
 Yea, trusting in God's holy aid,
 I to my Father knelt and prayed;
 And one, the pensive Marmaduke,
 Methought, was yielding inwardly,
 And would have laid his purpose by,
 But for a glance of his Father's eye,
 Which I myself could scarcely brook.

Then be we, each, and all, forgiven!
 Thee, chiefly thee, my Sister dear. 500
 Whose pangs are registered in heaven, —
 The stifled sigh, the hidden tear,
 And smiles, that dared to take their place,
 Meek filial smiles, upon thy face,
 As that unhallowed Banner grew
 Beneath a loving old man's view.
 Thy part is done — thy painful part;
 Be thou then satisfied in heart!
 A further, though far easier task
 Than thine hath been, my duties ask: 510
 With theirs my efforts cannot blend,
 I cannot for such cause contend;
 Their aims I utterly forswear;
 But I in body will be there.
 Unarmed and naked will I go,

til adelige Percy, – og en endnu 470
 stærkere kraft binder ham til hans kurs.
 Dette sagt, vil vore tårer måske falde i dag
 som ved en uskyldigs begravelse.
 I dybe og frygtindgydende kanaler løber
 denne sympati mellem far og sønner;
 Uprøvet var vore brødre højt elsket,
 og nu er deres troskab bevist;
 trofaste må vi kalde dem, thi de bær
 den samvittighedsfulde dristige sjæl.

– De var der alle, i en rundkreds – der 480
 stod Richard, Ambrose, Christopher,
 John med et sværd, som ikke vil fejle,
 og Marmeduke i frygtløs brynje,
 og de to herlige tvillinger side ved side;
 og der, smykket af frisk håb,
 var han, hvis arm endnu mangler mandens
 styrke, vor yngste, skønneste blomst! –
 Jeg, i kraft af at være den ældste fødte
 og i en anden fars sted,

vovede at trodse deres hån, 490
 og møde deres medynk ansigt til ansigt;
 ja, stolende på Guds hellige hjælp,
 knælede jeg for min far og bad;
 og én, den eftertænksomme Marmaduke,
 tror jeg, gav indvendigt efter,
 og ville have lagt sit forehavende til side,
 havde det ikke været for et blik fra hans far,
 som jeg dårligt selv kunne udholde.

Så lad os, hver og én, være tilgivet!

Dig, hovedsageligt dig, kære søster, 500
 hvis lidelser er optegnet i himlen; –
 det undertrykte suk, den skjulte tåre,
 og smil, der vovede at tage deres plads,
 sagtmødige datterlige smil, på dit ansigt,
 mens det uhellige banner voksede
 under en hengiven gammel mands blik.
 Du har gjort din del – din smertefulde del;
 vær du da tilfreds i hjertet!
 Yderligere en del, skønt et langt lettere hverv

end dit har været, forlanger mine pligter; 510
 med deres kan mine anstrengelser ikke blande sig,
 jeg kan ikke kæmpe for sådan en sag;
 jeg afsværger fuldstændigt deres mål;
 men min krop vil være der.
 Jeg vil gå ubevæbnet og nøgen,

Be at their side, come weal or woe:
 On kind occasions I may wait,
 See, hear, obstruct, or mitigate.
 Bare breast I take and an empty hand." —
 Therewith he threw away the lance 520
 Which he had grasped in that strong trance,
 Spurned it — like something that would stand
 Between him and the pure intent
 Of love on which his soul was bent.

"For thee, for thee, is left the sense
 Of trial past without offence
 To God or Man; — such innocence,
 Such consolation, and the excess
 Of an unmerited distress;
 In that thy very strength must lie. 530
 — O Sister, I could prophesy!
 The time is come that rings the knell
 Of all we loved, and loved so well; —
 Hope nothing, if I thus may speak
 To thee a woman, and thence weak;
 Hope nothing, I repeat; for we
 Are doomed to perish utterly:
 'Tis meet that thou with me divide
 The thought while I am by thy side,
 Acknowledging a grace in this, 540
 A comfort in the dark abyss:
 But look not for me when I am gone,
 And be no farther wrought upon.
 Farewell all wishes, all debate,
 All prayers for this cause, or for that!
 Weep, if that aid thee; but depend
 Upon no help of outward friend;
 Espouse thy doom at once, and cleave
 To fortitude without reprieve.
 For we must fall, both we and ours, — 550
 This Mansion and these pleasant bowers;
 Walks, pools, and arbours, homestead, hall,
 Our fate is theirs, will reach them all;
 The young Horse must forsake his manger,
 And learn to glory in a Stranger;
 The Hawk forget his perch, — the Hound
 Be parted from his ancient ground:
 The blast will sweep us all away,
 One desolation, one decay!
 And even this Creature!" which words saying 560
 He pointed to a lovely Doe,

være ved deres side i medgang eller modgang:
 Jeg må vente på gode anledninger,
 se, høre, hindre eller mildne.
 Mit bryst vil være blottet og min hånd tom.” —
 Dermed kastede han lansen væk, 520
 som han havde grebet i hin stærke trance,
 vragede den — som noget der ville stå
 mellem ham og kærlighedens rene hensigt,
 som hans sjæl var optaget af.

„Til dig, til dig er en følelse af fortidig prøvelse
 efterladt, uden at du krænker
 Gud eller menneske; — sådan uskyld,
 sådan fortrøstning og overflod
 af ufortjent kval;
 i det må selve din styrke ligge. 530

— Åh søster, jeg kunne profetere!
 den tid er kommet, hvor døds klokken må ringe,
 for alle vi elskede og elskede så højt; —
 håb intet, hvis jeg kan tale således
 til dig, en kvinde og derfor svag;
 håb intet, gentager jeg; thi vi
 er dømt til fuldstændigt at gå til grunde:
 det er ret, at du deler denne tanke
 med mig, mens jeg er sammen med dig,
 og ser en nåde i den, 540

en trøst i den mørke afgrund:
 men søg ikke efter mig, når jeg er gået,
 og lad dig ikke yderligere blive påvirket.
 Farvel til alle ønsker, al drøftelse,
 alle bønner for denne sag eller for hin!
 Græd hvis det hjælper dig, men regn
 ikke med at nogen ydre ven vil stå dig bi;
 tag straks dommen på dig, og vær
 uden tøven tro mod din styrke. 550

For vi skal alle falde, både os og vore, —
 denne herregård og disse behagelige boliger;
 gange, damme og løvhytter, hjemsted, sal,
 vor skæbne er deres, den vil ramme dem alle;
 den unge hest må forlade sin krybbe
 og lære at være stolt af en fremmed;
 høgen glemmer sin pind, — jagthunden
 vil blive skilt fra sit gamle domæne:
 vindstødet vil feje os alle væk,
 én ødelæggelse, ét forfald!
 Og selv denne skabning!” ved disse ord 560
 pegede han på en dejlig då,

A few steps distant, feeding, straying;
Fair Creature, and more white than snow!
"Even she will to her peaceful woods
Return, and to her murmuring floods,
And be in heart and soul the same
She was before she hither came, —
Ere she had learned to love us all,
Herself beloved in Rylstone Hall.
— But thou, my Sister, doomed to be 570
The last leaf which by heaven's decree
Must hang upon a blasted tree;
If not in vain we have breathed the breath
Together of a purer faith —
If hand in hand we have been led
And thou, (O happy thought this day!)
Not seldom foremost in the way —
If on one thought our minds have fed,
And we have in one meaning read —
If, when at home our private weal 580
Hath suffered from the shock of zeal,
Together we have learned to prize
Forbearance, and self-sacrifice —
If we like combatants have fared,
And for this issue been prepared —
If thou art beautiful, and youth
And thought endue thee with all truth —
Be strong; — be worthy of the grace
Of God, and fill thy destined place:
A soul, by force of sorrows high, 590
Uplifted to the purest sky
Of undisturbed humanity!"

He ended, — or she heard no more:
He led her from the Yew-tree shade,
And at the Mansion's silent door,
He kissed the consecrated Maid;
And down the Valley he pursued,
Alone, the armed Multitude.

CANTO THIRD.

Now joy for you and sudden chear,
Ye Watchmen upon Brancepeth Towers; 600
Looking forth in doubt and fear,

der åd og gik omkring et par skridt borte;
 en skøn skabning og mere hvid end sne!
 „Selv hun vil vende tilbage til sine
 fredfyldte skove og rislende vandløb
 og i hjerte og sjæl være den samme,
 som hun var før, hun kom her, –
 før hun lærte at elske os alle,
 hende selv højt elsket i Rylstone Hall:
 – men du min søster, dømt til at blive 570
 det sidste blad, som ved himlens bestemmelse
 må hænge på et afsvedet træ;
 hvis vi ikke forgæves sammen har
 indåndet en renere tros luft –
 hvis vi er blevet ledt hånd i hånd,
 og du (oh en lykkelig tanke denne dag!)
 ikke sjældent den førende på vejen –
 hvis vore sind har nærret sig ved én tanke,
 og vi har læst i samme hensigt;
 hvis vor private velfærd hjemme 580
 har lidt under trosiverens voldsomhed,
 har vi sammen lært at prise
 afholdenhed og selvopofrelse –
 hvis vi har levet som kæmpende
 og været forberedt på denne udgang –
 hvis du er smuk, og ungdom
 og tanke skænker dig al sandhed –
 så vær stærk; – vær værdig til Guds nåde,
 og udfyld din skæbnebestemte plads:
 en sjæl, der i kraft af ædle sorger, 590
 opløftes til den uforfærdede menneskeheds
 reneste himmel!”

Han sluttede, – eller hun hørte ikke mere:
 han førte hende bort fra takstræets skygge,
 og ved husets tavse dør
 kyssede han den indviede pige;
 og alene fulgte han efter den
 bevæbnede flok ned i dalen.

TREJDE SANG

Nu glæde og et begejstret hurra for jer,
 I vægttere på Brancepeths tårne* 600
 som i tvivl og angst spejder ud,

* „Brancepeths borg ligger nær ved Werefloeden, nogle få kilometer fra byen Durham.” – W. W.

Telling melancholy hours!
Proclaim it, let your Masters hear
That Norton with his Band is near!
The Watchmen from their station high
Pronounced the word, — and the Earls descry
Forthwith the armed Company
Marching down the banks of Were.

Said fearless Norton to the Pair
Gone forth to hail him on the Plain — 610
"This meeting, noble Lords! looks fair,
I bring with me a goodly train;
Their hearts are with you: — hill and dale
Have helped us: — Ure we crossed, and Swale,
And horse and harness followed — see
The best part of their Yeomanry!
— Stand forth, my Sons! — these eight are mine,
Whom to this service I commend;
Which way soe'er our fate incline
These will be faithful to the end; 620
They are my all" — voice failed him here,
"My all save one, a Daughter dear!
Whom I have left, the mildest birth,
The meekest Child on this blessed earth.
I had — but these are by my side
These eight, and this is a day of pride!
The time is ripe — with festive din
Lo! how the People are flocking in, —
Like hungry Fowl to the Feeder's hand
When snow lies heavy upon the land." 630

He spake bare truth; for far and near
From every side came noisy swarms
Of Peasants in their homely gear;
And, mixed with these, to Brancepeth came
Grave Gentry of estate and name,
And Captains known for worth in arms;
And prayed the Earls in self-defence
To rise, and prove their innocence. —
"Rise, noble Earls, put forth your might
For holy Church, and the People's right!" 640

The Norton fixed, at this demand,
His eye upon Northumberland,
And said, "The minds of Men will own
No loyal rest while England's Crown
Remains without an Heir, the bait

og tæller de sørgmodige timer!
 Udråb det, lad jeres herrer høre
 at Norton er nær med sin flok!
 Vægtene udtalte ordet fra deres
 høje stade, – og jarlerne får straks
 øje på det bevæbnede selskab,
 der vandrer ned ad Wereflodens bredder.

Til parret der var gået ud på sletten
 for at hylde ham, sagde den frygtløse Norton: – 610
 „Dette møde, ædle herrer! er et skønt skue,
 jeg bringer et prægtigt følge med mig;
 deres hjerter er med jer: – bakke og dal
 har hjulpet os: – Vi krydsede Ure og Swale,
 og heste og harnisk fulgte efter – se
 den bedste del af deres fribønder!
 – Stå frem, mine sønner! – disse otte er mine,
 som jeg anbefaler til denne tjeneste;
 i hvilken vej vor skæbne end hælder,
 så vil disse være trofaste til det sidste; 620
 de er alle jeg har” – stemmen svigtede ham her,
 „alle jeg har undtagen én, en elsket datter!
 som jeg har efterladt, den mildeste fødsel,
 det sagtmodigste barn på denne velsignede jord.
 Jeg havde – men disse er hos mig
 disse otte, og dette er en stolt dag!
 Tiden er svanger – med festlarm
 se! hvordan folk strømmer til, –
 som sultne fugle til bespiserens hånd
 når sneen ligger tungt over landet.” 630

Han sagde den blotte sandhed; for fjern og nær,
 fra alle sider kom støjende sværme
 af bønder i deres simple tøj til Brancepeth;
 og blandet med disse,
 landadelige, anselige af gods og navn,
 og kaptajner kendt for våbenduelighed;
 og de bad jarlerne rejse sig i selvforsvar
 og bevise deres uskyld. –
 „Rejs jer, ædle jarler,
 for den hellige kirke og folkets ret!” 640

Norton fæstnede ved dette krav
 sit blik på Northumberland,
 og sagde: „Mænds ånd vil ikke finde
 trofast hvile så længe Englands krone
 forbliver uden arving, bytte

Of strife and factions desperate;
 Who, paying deadly hate in kind
 Through all things else, in this can find
 A mutual hope, a common mind; 650
 And plot, and pant to overwhelm
 All ancient honour in the realm.
 — Brave Earls! to whose heroic veins
 Our noblest blood is given in trust,
 To you a suffering State complains,
 And ye must raise her from the dust.
 With wishes of still bolder scope
 On you we look, with dearest hope,
 Even for our Altars, — for the prize
 In Heaven, of life that never dies;
 For the old and holy Church we mourn, 660
 And must in joy to her return.
 Behold!" — and from his Son whose stand
 Was on his right, from that guardian hand
 He took the Banner, and unfurled
 The precious folds — "behold," said he,
 "The ransom of a sinful world;
 Let this your preservation be, —
 The wounds of hands and feet and side,
 And the sacred Cross on which Jesus died!
 — This bring I from an ancient hearth, 670
 These Records wrought in pledge of love
 By hands of no ignoble birth,
 A Maid o'er whom the blessed Dove
 Vouchsafed in gentleness to brood
 While she the holy work pursued."
 "Uplift the Standard!" was the cry
 From all the Listeners that stood round,
 "Plant it, — by this we live or die" —
 The Norton ceased not for that sound,
 But said, "The prayer which ye have heard, 680
 Much injured Earls! by these preferred.
 Is offered to the Saints, the sigh
 Of tens of thousands, secretly." —
 "Uplift it," cried once more the Band,
 And then a thoughtful pause ensued.
 "Uplift it!" said Northumberland —
 Whereat, from all the multitude,
 Who saw the Banner reared on high
 In all its dread emblazonry,

for strid og håbløs splittelse;*
 som, skønt de betaler dødeligt had med samme
 mønt i alle andre forhold, i dette kan finde
 et gensidigt håb, et fælles sindelag;
 og lægge planer og stræbe efter at 650
 overvinde al gammel hæder i riget.
 – Tapre jarler! til hvis heltemodige årer
 vort ædleste blod er givet i tillid,
 en lidende stat klager til jer,
 og I må løfte hende fra støvet.
 Med ønsker om stadigt dristigere mål
 ser vi på jer med det inderligste håb;
 endog for vore andre, – om belønningen
 i himlen, om livet som aldrig dør;
 vi sørger over den gamle og hellige kirke 660
 og skal vende tilbage til hende i glæde.
 Se!” – og fra sin søn, som stod
 til højre for ham, fra den vogtende hånd,
 tog han banneret og foldede
 de kostelige folder ud: – „Se,” sagde han,
 „en syndefuld verdens løsepenge;
 lad dette være jeres redning, –
 sårene i hænder og fødder og side,
 og det hellige kors hvorpå Jesus døde!
 – Dette bringer jeg fra en gammel arne, 670
 disse optegnelser syet som pant på kærlighed
 af hænder, der ikke er af ringe fødsel,
 en pige som den velsignede då
 fandt værdig til blidt at ruge over,
 mens hun udførte det hellige arbejde.”
 „Løft fanen,” skreg alle tilhørerne,
 som stod omkring,
 „stik den i jorden, – ved denne lever vi eller dør” –
 Norton standsede ikke på grund af lyden,
 men sagde: „Bønnen som I har hørt, 680
 højst forurettede jarler! foretrukket af disse,
 titusinders suk, er rettet
 hemmeligt til helgene.” –
 „Løft fanen,” skreg endnu engang flokken,
 og så fulgte en eftertænksom pause.
 „Løft den!” sagde Northumberland –
 hvorpå fra hele menneskemængden,
 som så banneret løftet højt
 i al sin grufulde pragt,

* Katolikkerne anså ikke Elizabeth som legitim arving, da Henrik 8. lod sig skille fra Catherine af Aragon for at gifte sig med Anna Boylen.

With tumult and indignant rout 690
 A voice of uttermost joy brake out:
 The transport was rolled down the river of Were,
 And Durham, the time-honoured Durham, did hear,
 And the Towers of Saint Cuthbert were stirred by the shout!

Now was the North in arms: — they shine
 In warlike trim from Tweed to Tyne,
 At Percy's voice: and Neville sees
 His Followers gathering in from Tees,
 From Were, and all the little Rills
 Concealed among the forked Hills. — 700
 Seven hundred Knights, Retainers all
 Of Neville, at their Master's call
 Had sate together in Raby Hall!
 Such strength that Earldom held of yore;
 Nor wanted at this time rich store
 Of well-appointed Chivalry.
 — Not loth the sleepy lance to wield,
 And greet the old paternal shield,
 They heard the summons; — and, furthermore, 710
 Came Foot and Horse-men of each degree,
 Unbound by pledge of fealty;
 Appeared, with free and open hate
 Of novelties in Church and State;
 Knight, Burgher, Yeoman, and Esquire;
 And the Romish Priest, in Priest's attire.
 And thus, in arms, a zealous Band
 Proceeding under joint command,
 To Durham first their course they bear;
 And in Saint Cuthbert's ancient seat
 Sang Mass, — and tore the book of Prayer, — 720
 And trod the Bible beneath their feet.

Thence marching southward smooth and free,
 "They mustered their Host at Wetherby,
 Full sixteen thousand fair to see;"
 The choicest Warriors of the North!
 But none for undisputed worth
 Like those eight Sons; who in a ring,
 Each with a lance — erect and tall,
 A falchion, and a buckler small,
 Stood by their Sire, on Clifford-moor, 730
 In youthful beauty flourishing,

med tummel og harmfuld larm 690
 en røst brød frem i yderste glæde:
 henrykkelsen rullede ned ad Werefloden
 og Durham, den hævdvundne Durham hørte det,*
 og tårnene på Saint Cuthbert skælvede ved råbet!

Nu var Norden under våben: — de skinner
 i deres krigsdragter fra Tweed til Tyne,
 ved Percys stemme; og Neville ser
 sine følgesvende samles fra Tees,
 fra Were og alle de små bække
 skjult mellem de kløftede høje. — 700

Syvhundrede riddere, alle tilhængere
 af Neville, havde siddet sammen i Raby Hall†
 da deres herres befaling kom!
 En sådan styrke som jarledømmet havde forud;
 heller ikke på denne tid manglede der
 et rigt lager af veludrustet ridderskab.
 — Ikke uvillige til at håndtere den sovende lanse,
 og hilse på det gamle fædrene skjold,
 hørte de signalet; — og ydermere
 dukkede tjenere og ryttere af enhver grad, 710

frigjorte ved troskabsløfte,
 frem med frit og åbenlyst had
 til alt det nye i kirke og stat;
 ridder, borger, fribonde, væbner
 og den romerske præst i præsteklædning.
 Og således — bevæbnet, en nidkær flok
 der rykker frem under fælles kommando,
 fører deres vej dem først til Durham;
 og i Saint Cuthberts gamle sæde
 sang de messe — og rev bønnebogen itu 720
 — og trådte på bibelen.

Derfra marcherede de roligt og uhindret sydover.
 De mønstrede deres hær ved Wetherby,
 fulde seksten tusinde skønne at skue;
 Nordens mest udsøgte krigere!
 Men ingen af så ubestrideligt værd,
 som de otte sønner; der stod i ring,
 hver med en lanse — oprejst og høj,
 en sabel og et lille skjold,
 rundt om deres far, på Clifford hede, 730
 blomstrende i ungdommelig skønhed,

* Durham havde vundet hævd som værn mod skotterne. — Saint Cuthbert: Domkirken i Durham.

† En borg i Durham.

To guard the Standard which he bore.
 — With feet that firmly pressed the ground
 They stood, and girt their Father round;
 Such was his choice, — no Steed will he
 Henceforth bestride: — triumphantly
 He stood upon the verdant sod,
 Trusting himself to the earth, and God.
 Rare sight to embolden and inspire!
 Proud was the field of Sons and Sire, 740
 Of him the most; and, sooth to say.
 No shape of Man in all the array
 So graced the sunshine of that day:
 The monumental pomp of age
 Was with this goodly Personage;
 A stature undepressed in size,
 Unbent, which rather seemed to rise,
 In open victory o'er the weight
 Of seventy years, to higher height; 750
 Magnific limbs of withered state, —
 A face to fear and venerate, —
 Eyes dark and strong, and on his head
 Rich locks of silver hair, thick-spread,
 Which a brown morion half-concealed,
 Light as a hunter's of the field;
 And thus, with girdle round his waist,
 Whereon the Banner-staff might rest
 At need, he stood, advancing high
 The glittering, floating Pageantry.

Who sees him? — many see, and One 760
 With unparticipated gaze;
 Who 'mong these thousands Friend hath none,
 And treads in solitary ways.
 He, following wheresoe'er he might,
 Hath watched the Banner from afar,
 As Shepherds watch a lonely star,
 Or Mariners the distant light
 That guides them on a stormy night.
 And now, upon a chosen plot
 Of rising ground, yon heathy spot! 770
 He takes this day his far-off stand,
 With breast unmailed, unweaponed hand.
 — Bold is his aspect; but his eye
 Is pregnant with anxiety,
 While, like a tutelary Power,
 He there stands fixed, from hour to hour.
 Yet sometimes, in more humble guise,

for at vogte fanen, som han bar.
 – De stod med fødderne fast plantet
 på jorden, i en kreds om deres far;
 således havde han valgt det, – ingen ganger
 vil han fra nu af ride på; – triumferende
 stod han på den frodige grønsvær,
 forladende sig på jorden og på Gud.
 Et sjældent opildnende og inspirerende syn!
 Marken var stolt af far og sønner, 740
 mest af ham; og sandt at sige,
 ingen mandsskikkelse i hele rækken
 prydede i den grad solskinet denne dag:
 alderdommens mindeværdige pragt
 ejede denne vældige personlighed;
 en statur, umindsket i størrelse,
 ubøjet, som snarere syntes at vokse
 yderligere ved den åbenlyse
 sejr over halvfjerds års vægt; 750
 mægtige rynkede lemmer, –
 et ansigt at frygte og ære, –
 mørke og stærke øjne og på hovedet
 rige lokker af tæt sølvfarvet hår,
 som en brun visirløs hjelm halvt skjulte,
 let som en jægers i et jagtselskab;
 og således, med et bælte omkring livet,
 hvorpå bannerstangen kunne hvile
 hvis nødvendigt, stod han, mens han
 løftede den skinnende vajende fane højt.

Hvem ser ham? – mange ser ham og én 760
 med et udeltagende blik: som blandt
 disse tusinde venner ikke havde nogen,
 og som træder ensomme veje.
 Han, der fulgte efter overalt, hvor han kunne,
 havde iagttaget banneret lang borte fra,
 som hyrder iagttager en enlig stjerne
 eller sømænd det fjerne lys,
 der leder dem på en stormfuld nat.
 Og nu på en udvalgt område med
 stigende terræn, hint lyngbevoksede sted! 770
 indtager han denne dag sin fjerne stilling
 med ubepansret bryst og våbenløs hånd.
 – Hans mine er dristig; men hans øjne
 er fulde af ængstelse,
 mens han, som en formynderisk magt,
 står uforanderligt dér time efter time.
 Nogle gange ligger han dog udstrakt på jorden

Stretched out upon the ground he lies, —
 As if it were his only task
 Like Herdsman in the sun to bask, 780
 Or by his mantle's help to find
 A shelter from the nipping wind:
 And thus, with short oblivion blest,
 His weary spirits gather rest.
 Again he lifts his eyes; and lo!
 The pageant glancing to and fro;
 And hope is wakened by the sight
 That he thence may learn, ere fall of night,
 Which way the tide is doomed to flow.

To London were the Chieftains bent; 790
 But what avails the bold intent?
 A Royal army is gone forth
 To quell the Rising of the North;
 They march with Dudley at their head,
 And in seven days' space, will to York be led!
 Can such a mighty Host be raised
 Thus suddenly, and brought so near?
 The Earls upon each other gazed;
 And Neville was opprest with fear;
 For, though he bore a valiant name, 800
 His heart was of a timid frame.
 And bold if both had been, yet they
 "Against so many may not stay."
 And therefore will retreat to seize
 A strong Hold on the banks of Tees;
 There wait a favourable hour,
 Until Lord Dacre with his power
 From Naworth comes; and Howard's aid
 Be with them — openly displayed.

While through the Host, from man to man, 810
 A rumour of this purpose ran,
 The Standard giving to the care
 Of him who heretofore did bear
 That charge, impatient Norton sought
 The Chieftains to unfold his thought,
 And thus abruptly spake, — "We yield
 (And can it be?) an unfought field!

i en mere ydmyg forklædning, —
 som var det hans eneste hverv
 at varme sig i solen lig en røgter, 780
 eller søge ly for den bidende vind
 ved hjælp af sin kappe:
 og således, velsignet med kortvarig glemsel,
 finder hans trætte åndskræfter hvile.
 Atter løfter han sine øjne; og se!
 den prægtige fanedug glimtede frem og tilbage;
 og et håb vækkes ved synet,
 at han deraf kan lære, før natten falder på
 hvilken vej strømmen er dømt til at vende.

Anførerne var besluttet på at gå mod London; 790
 men hvad nytter det dristige forehavende?
 En kongelig arme er taget af sted
 for at knuse opstanden i Nord;
 De marcherer med Dudley i spidsen,*
 og vil i løbet af syv dage blive ført til York!
 Kan sådan en mægtig hær rejses så
 hurtigt og bringes så nær?
 Jarlerne stirrede på hinanden
 og Neville var overvældet af angst;
 thi, skønt han bar et tappert navn, 800
 var hans hjerte af frygtsom støbning,
 og selvom de begge havde været modige, ville
 de dog ikke kunne holde stand mod så mange.
 Derfor vil de trække sig tilbage til
 et fast støttepunkt på Tees' bredder;
 for der at afvente et gunstigt øjeblik,
 indtil Lord Dacre kommer til Naworth
 med sin styrke og Howards hjælp†
 sammen med den — åbent stillet til skue.

Medens rygtet om denne hensigt løb 810
 fra mand til mand gennem hæren,
 opsøgte Norton — idet han gav standarden
 til ham, der førhen havde haft den i sin
 varetægt — utålmodigt anførerne
 for at gøre rede for sine tanker,
 og sagde således brysk: — „Vi viger
 (og kan det virkelig være rigtigt?) slagmarken

* Ambrose Dudley, jarl af Warwick (1528-90).

† Leonard Dacre (død 1573), en af hovedmændene i oprøret. — Thomas Howard, 4. hertug af Norfolk (1536-72), Marie Stuarts påtænkte ægtemand. Han støttede oprørene og blev henrettet 1572; se Wordsworths note i 'Note til digtene'.

— How often hath the strength of heaven
 To few triumphantly been given!
 Still do our very children boast 820
 Of mitred Thurston, what a Host
 He conquered! — Saw we not the Plain,
 (And flying shall behold again)
 Where faith was proved? — while to battle moved
 The Standard on the sacred wain,
 On which the grey-haired Barons stood,
 And the infant Heir of Mowbray's blood,
 Beneath the saintly Ensigns three,
 Their confidence and victory!
 Shall Percy blush, then, for his Name? 830
 Must Westmoreland be asked with shame
 Whose were the numbers, where the loss,
 In that other day of Neville's Cross?
 When, as the Vision gave command,
 The Prior of Durham with holy hand
 Saint Cuthbert's Relic did uprear
 Upon the point of a lofty spear,
 And God descended in his power,
 While the Monks prayed in Maiden's Bower.
 Less would not at our need be due 840
 To us, who war against the Untrue; —
 The delegates of Heaven we rise,
 Convoked the impious to chastise;
 We, we the sanctities of old
 Would re-establish and uphold." —
 — The Chiefs were by his zeal confounded.
 But word was given — and the trumpet sounded;
 Back through the melancholy Host
 Went Norton, and resumed his post.
 Alas! thought he, and have I borne 850
 This Banner raised so joyfully,
 This hope of all posterity,
 Thus to become at once the scorn
 Of babbling winds as they go by,
 A spot of shame to the sun's bright eye,
 To the frail clouds a mockery!
 — "Even these poor eight of mine would stem,"
 Half to himself, and half to them
 He spake, "would stem, or quell a force

uden kamp! – Hvor ofte er ikke himlens styrke
 sejrrigt blevet givet til de få!
 Endnu praler vore børn 820
 af bispeklædte Thurnston, hvilken
 hær overvandt han ikke! – Så vi ikke sletten
 (og vajrende skal se igen)
 hvor troen blev prøvet? – mens standarden
 skred til kamp på den hellige vogn,
 som de gråhårede baroner
 og barnearvingen af Mowbrays blod,
 stod på under de tre gudelige tegn,
 deres fortrøstning og sejr!*

Skal Percy så rødme for hans navn? 830
 Må Westmoreland spørges med skam
 hvis hærskarerne var, og hvor tabet,
 på hin anden dag ved Nevilles Kors?
 Da, som synet befalede,
 Durhams abbed med hellig hånd
 løftede Saint Cuthberts relikvier
 på spidsen af et langt spyd,
 og Gud steg ned i sin vælde
 mens munken bad i Pigens Sal.†

I betragtning af vort behov ville mindre ikke 840
 tilkomme os, som fører krig mod de falske; –
 vi oprejser himlens delegerede,
 dem sammenkaldte de ugudelige for at tugte;
 vi, vi ville genindføre og opretholde
 fordum tids hellige pligter.” –
 – Anførerne blev forvirrede over hans iver,
 men ordet var givet – og trompeten havde lydt;
 tilbage gennem den sørgmodige hær
 gik Norton og genindtog sin post.

Ak! tænkte han, har jeg båret dette 850
 banner, løftet med så megen glæde,
 dette håb for al fremtid,
 for således straks at blive genstand for
 forbigående pludrende vindes hån,
 en skamlet for solens strålende øje,
 en bespottelse af de skrøbelige skyer!
 – „Selv disse mine otte stakler ville standse,”
 han talte halvt til sig selv og halvt til dem,
 „ville standse eller knuse en styrke

* Linje 820-9: Slaget, der her omtales, er The Battle of the Standard (1138)

† Linje 830-9: Enkeltheder i forbindelse med Slaget ved Durham 1346, kaldet Slaget ved Nevilles Kors, hvor skotterne blev besejret. Slægterne Percy og især Neville udmærkede sig i slaget. Wordsworth har en længere note om det, som her er udeladt.

Ten times their number, man and horse; 860
 This by their own unaided might.
 Without their Father in their sight,
 Without the Cause for which they fight;
 A Cause, which on a needful day
 Would breed us thousands brave as they."
 — So speaking, he upraised his head
 Towards that Imagery once more;
 But the familiar prospect shed
 Despondency unfelt before:
 A shock of intimations vain, 870
 Blank fear, and superstitious pain,
 Fell on him, with the sudden thought
 Of her by whom the work was wrought: —
 Oh wherefore was her countenance bright
 With love divine and gentle light?
 She did in passiveness obey,
 But her Faith leaned another way.
 Ill tears she wept, — I saw them fall,
 I overheard her as she spake
 Sad words to that mute Animal, 880
 The White Doe, in the hawthorn brake;
 She steeped, but not for Jesu's sake,
 This Cross in tears: — by her, and One
 Unworthier far, we are undone —
 Her Brother was it who assailed
 Her tender spirit and prevailed.
 Her other Parent, too, whose head
 In the cold grave hath long been laid,
 From reason's earliest dawn beguiled
 The docile, unsuspecting Child: 890
 Far back — far back my mind must go
 To reach the well-spring of this woe! —
 While thus he brooded, music sweet
 Was played to cheer them in retreat;
 But Norton lingered in the rear:
 Thought followed thought — and ere the last
 Of that unhappy train was past.
 Before him Francis did appear.

 "Now when 'tis not your aim to oppose,"
 Said he, "in open field your Foes; 900
 Now that from this decisive day
 Your multitude must melt away,
 An unarmed Man may come unblamed;
 To ask a grace, that was not claimed
 Long as your hopes were high, he now

ti gange deres antal, mand og hest; 860
 dette ved deres egne uhjulpne kræfter,
 uden deres far i sigte,
 uden den sag de kæmper for;
 en sag, som på en nødvendig dag
 ville fostre tusinde dristige som dem.”
 – Mens han talte således, løftede han
 endnu engang sit hoved mod billedet;
 men det velkendte syn spredte
 en håbløshed, som før var ufølt:
 et anfald af vage anelser, 870
 blank frygt og overtroisk smerte
 kom over ham med den pludselige tanke
 på hende, som havde udført arbejdet: –
 åh hvorfor strålede hendes ansigt med
 guddommelig kærlighed og blidt lys?
 Hun adlød passivt, men hendes
 tro hældede i en anden retning.
 Ilde tårer græd hun, – jeg så dem falde,
 jeg overhørte hende, da hun talte
 bedrøvede ord til det stumme dyr, 880
 den hvide då, ved tjørnebusken;
 hun badede, men ikke for Jesus' skyld,
 dette kors i tårer: – ved hende og én
 langt uværdigere, tilintetgøres vi –
 det var hendes bror, som angreb
 hendes blide ånd og sejrede.
 Også hendes anden forælder, hvis hoved
 længe har ligget i den kolde grav,
 narrede, fra fornuftens tidligste gry,
 det føjelige intetanende barn: 890
 langt tilbage – langt tilbage må min tanke gå
 for at nå udspringet af denne sorgs kilde! –
 mens han rugede således, blev liflig musik
 spillet for at opmuntre dem i deres tilbagetog;
 men Norton tøvede i bagtroppen:
 tanke fulgte på tanke – og før den sidste
 i det ulykkelige tog var passeret,
 stod Francis foran ham.

„Nu,” sagde han, „da I ikke sigter mod
 at møde fjenden på åben mark; 900
 nu da jeres skare, fra denne
 afgørende dag af, må smelte bort,
 kan en ubevæbnet mand komme ubebrejdet;
 for at bede om en gunst, som ikke blev krævet
 så længe jeres forhåbninger var store, kan *han*

May hither bring a fearless brow;
When his discountenance can do
No injury, — may come to you.
Though in your cause no part I bear,
Your indignation I can share; 910
Am grieved this backward march to see,
How careless and disorderly!
I scorn your Chieftains, Men who lead,
And yet want courage at their need;
Then look at them with open eyes!
Deserve they further sacrifice?
My Father! I would help to find
A place of shelter, till the rage
Of cruel men do like the wind
Exhaust itself and sink to rest; 920
Be Brother now to Brother joined!
Admit me in the equipage
Of your misfortunes, that at least,
Whatever fate remains behind,
I may bear witness in my breast
To your nobility of mind"

"Thou Enemy, my bane and blight!
Oh! bold to fight the Coward's fight
Against all good" — but why declare,
At length, the issue of this prayer? 930
Or how, from his depression raised.
The Father on his Son had gazed;
Suffice it that the Son gave way,
Nor strove that passion to allay.
Nor did he turn aside to prove
His Brothers' wisdom or their love —
But calmly from the spot withdrew;
The like endeavours to renew,
Should e'er a kindlier time ensue.

CANTO FOURTH.

From cloudless ether looking down, 940
The Moon, this tranquil evening, sees
A Camp, and a beleaguered Town,
And Castle like a stately crown
On the steep rocks of winding Tees; —

nu vise sig her med frygtløs pande;
 når hans kolde modtagelse ikke kan gøre
 fortræd, – kan komme til dig.
 Skønt jeg ikke har nogen andel i din sag,
 kan jeg dele din harme; 910
 det gør mig ondt at se denne baglæns march,
 hvor ligegyldig og uordentligt!
 Jeg foragter dine anførere, mænd som leder,
 og dog mangler det nødvendige mod;
 så betragt dem med åbne øjne!
 fortjener de et yderligere offer?
 Min far! jeg ville hjælpe med at finde
 et tilflugtssted, indtil grusomme mænds
 raseri ligesom vinden
 udmatter sig selv og daler til ro; 920
 lad bror nu være forenet med bror!
 Optag mig i dine ulykkers
 følge, så jeg i det mindste,
 hvilken skæbne der end bliver tilbage,
 i mit hjerte kan bevidne
 din ædelsindighed!"

„Du fjende, min forbandelse og sygdom!
 Åh! dristigt er det at kæmpe kujonens
 kamp mod alle gode” – men hvorfor åbenlyst
 og udførligt gøre rede for udfaldet af denne bøn? 930
 Eller hvordan, lettet for sin nedtrykthed,
 faderen havde stirret på sønnen;
 tilstrækkeligt er det, at sønnen opgav,
 og ikke stræbte efter at mildne lidenskaben,
 han gik heller ikke til side for at prøve
 sine brødres klogskab eller deres kærlighed –
 men trak sig roligt tilbage;
 for at gentage en lignende anstrengelse,
 måtte en venligere tid komme.

FJERDE SANG

Månen, da hun denne fredfyldte aften 940
 kigger ned fra en skyfri himmel,
 ser en lejr og en belejret by
 og en borg som en prægtig krone*
 på den bugtende Tees' stejle klipper; –

* Oprørene belejrede Barnard Castle, som tilhørte kronen, og hvor den dronningetro Sir George Bowes (1527- 80), chef for militærpolitiet, havde søgt tilflugt.

And, southward far, with moors between,
 Hill-tops, and floods, and forests green,
 The bright Moon sees that valley small
 Where Rylstone's old sequestered Hall
 A venerable image yields
 Of quiet to the neighbouring fields; 950
 While from one pillared chimney breathes
 The silver smoke, and mounts in wreaths.
 — The courts are hushed; — for timely sleep
 The Grey-hounds to their kennel creep;
 The Peacock in the broad ash-tree
 Aloft is roosted for the night,
 He who in proud prosperity
 Of colours manifold and bright
 Walked round, affronting the day-light;
 And higher still, above the bower 960
 Where he is perched, from yon lone Tower
 The Hall-clock in the clear moon-shine
 With glittering finger points at nine.
 — Ah! who could think that sadness here
 Had any sway? or pain, or fear?
 A soft and lulling sound is heard
 Of streams inaudible by day;
 The garden pool's dark surface — stirred
 By the night insects in their play —
 Breaks into dimples small and bright ; 970
 A thousand, thousand rings of light
 That shape themselves and disappear
 Almost as soon as seen: — and, lo!
 Not distant far, the milk-white Doe:
 The same fair Creature which was nigh
 Feeding in tranquillity,
 When Francis uttered to the Maid
 His last words in the yew-tree shade; —
 The same fair Creature, who hath found
 Her way into forbidden ground; 980
 Where now, within this spacious plot
 For pleasure made, a goodly spot,
 With lawns, and beds of flowers, and shades
 Of trellis-work in long arcades,
 And cirque and crescent framed by wall
 Of close-clipt foliage green and tall,
 Converging walks, and fountains gay,
 And terraces in trim array, —
 Beneath yon cypress spiring high,
 With pine and cedar spreading wide 990

og langt sydover, med hedeland ind mellem
 bjergtoppe og floder og grønne skove,
 ser den klare måne hin lille dal,
 hvor Rylstones gamle afsides herresæde
 afgiver et ærværdigt billede af ro
 til de omkringliggende marker; 950
 mens den sølvlyse røg ånder fra en søjleformet
 skorsten og stiger op i hvirvler. –
 Gårdene er tyste; – mynderne kryber
 ind i deres hundehus for belejlig søvn;
 påfuglen har sat sig til hvile for natten
 højt oppe i det brede asketræ,
 han som i mangfoldige og stærke
 farvers stolte velstand
 gik omkring og beskæmmede dagslyset;
 og endnu højere, over løvhytten 960
 hvor han har sat sig, peger, i det klare måneskær,
 herregårduret i det ensomme tårn
 med svagt skinnende finger på ni.
 – Åh! hvem kunne tro at tristhed
 herskede her? eller smerte, eller angst?
 Man hører en blød og dyssende lyd
 fra vandløb uhørlige om dagen;
 havedammens mørke overflade – sat i bevægelse
 ved natinsekternes leg – bryder ud
 i små og strålende fordybninger; 970
 tusinde, tusinde ringe af lys
 som formes og næsten forsvinder
 så hurtigt, som de kommer til syne: – og se!
 ikke langt borte, den mælkehvide då:
 den samme skabning som åd
 fredfyldt i nærheden,
 da Francis udtalte sine sidste ord
 til pigen i takstræets skygge; –
 den samme fagre skabning som har
 fundet vej til forbudt jord; 980
 hvor hun nu, – inden for dette rumlige område,
 lavet til lyst, en behagelig plet
 med græsplæner og blomsterbed og skygger
 af tremmeværk i lange arkader
 og hel- og halvcirkelformede pladser, dannet
 af mure af grønt og højt, tætklippet løv,
 sammenløbende gange og livlige springvand,
 og terrasser i pyntet dragt, –
 under de højt stræbende cypresser,
 med fyr og cedertræ, der spreder 990

Their darksome boughs on either side,
 In open moonlight doth she lie;
 Happy as others of her kind,
 That, far from human neighbourhood,
 Range — unrestricted as the wind —
 Through park, or chase, or savage wood.

But where at this still hour is she,
 The consecrated Emily?
 Even while I speak, behold the Maid
 Emerging from the cedar shade 1000
 To open moonshine, where the Doe
 Beneath the cypress-spire is laid;
 Like a patch of April snow,
 Upon a bed of herbage green,
 Lingerin in a woody glade,
 Or behind a rocky screen;
 Lonely relic! which, if seen
 By the Shepherd, is passed by
 With an inattentive eye.
 — Nor more regard doth she bestow 1010
 Upon the uncomplaining Doe!

Yet the meek Creature was not free,
 Erewhile, from some perplexity:
 For thrice hath she approached, this day,
 The thought-bewildered Emily;
 Endeavouring, in her gentle way.
 Some smile or look of love to gain, —
 Encouragement to sport or play;
 Attempts which by the unhappy Maid 1020
 Have all been slighted or gainsaid.
 — O welcome to the viewless breeze!
 'Tis fraught with acceptable feeling,
 And instantaneous sympathies
 Into the Sufferer's bosom stealing; —
 Ere she hath reached yon rustic Shed
 Hung with late-flowering woodbine spread
 Along the walls and overhead,
 The fragrance of the breathing flowers
 Revives a memory of those hours
 When here, in this remote Alcove, 1030
 (While from the pendant woodbine came
 Like odours, sweet as if the same)
 A fondly anxious Mother strove
 To teach her salutary fears
 And mysteries above her years.

deres dunkle grene vidt på begge sider,
ligger i det klare månelys;
lykkelig lig andre af hendes slags,
der langt fra mennesker strejfer om
— ubundet som vinden —
i park eller revir eller den vilde skov.

Men hvor i denne stille stund er hun,
den indviede Emily?
Se pigen, endnu mens jeg taler,
dukke frem fra cedertræsskyggen 1000
ud i det klare måneskin, hvor dåen
ligger under cypresspiret;
som en plet af aprilsne,
på et leje af grønt græs,
dvælende i en skovagtig lysning
eller bagved en klippeskærm;
ensomme relikvie! som hyrden,
hvis han ser den, går forbi med
et uopmærksomt øje.
— Heller ikke hun skænker 1010
længere den uklagende då et blik!

Dog for lidt siden var det sagtmodige dyr
ikke fri for en vis forvirring:
thi tre gange havde hun denne dag nærmet sig
den tankeforvildede Emily;
idet hun på sin blide facon havde bestræbt sig på
at få et eller andet kærligt smil eller blik, —
opmuntring til skæmt eller leg;
forsøg, som alle var blevet negligeret 1020
eller nægtet af den ulykkelige pige.
— Oh velkommen til den usete brise!
den er fyldt med behagelig følelse
og lister øjeblikkelig sympati
ind i den lidendes barm; —
før hun har nået hin landlige hytte,
der er behængt med sentblomstrende kaprifol,
bredt ud over muren og ovenover, —
genopliver vellugten fra de duftende blomster
en erindring om de timer 1030
da her, i dette afsondrede lysthus,
(mens der kom lignende dufte fra den
nedhængende kaprifol, liflige som disse)
en kærligt ængstelig mor stred
for at lære hende sund frygt
og mysterier forud for hendes alder.

— Yes, she is soothed: — an Image faint —
 And yet not faint — a presence bright
 Returns to her; — 'tis that bless'd Saint
 Who with mild looks and language mild
 Instructed here her darling Child, 1040
 While yet a prattler on the knee,
 To worship in simplicity
 The invisible God, and take for guide
 The faith reformed and purified.

'Tis flown — the Vision, and the sense
 Of that beguiling influence!
 "But oh! thou Angel from above,
 Thou Spirit of maternal love,
 That stood'st before my eyes, more clear
 Than Ghosts are fabled to appear 1050
 Sent upon embassies of fear;
 As thou thy presence hast to me
 Vouchsafed — in radiant ministry
 Descend on Francis: — through the air
 Of this sad earth to him repair,
 Speak to him with a voice, and say,
 "That he must cast despair away!"

Then from within the embowered retreat
 Where she had found a grateful seat
 Perturbed she issues. — She will go; 1060
 Herself will follow to the war,
 And clasp her Father's knees; — ah, no!
 She meets the insuperable bar,
 The injunction by her Brother laid;
 His parting charge — but ill obeyed!
 That interdicted all debate,
 All prayer for this cause or for that;
 All efforts that would turn aside
 The headstrong current of their fate:
 Her duty is to stand and wait; 1070
 In resignation to abide
 The shock, and finally secure
 O'er pain and grief a triumph pure.
 — She knows, she feels it, and is cheared
 At least her present pangs are checked.
 — And now an ancient Man appeared,
 Approaching her with grave respect.
 Down the smooth walk which then she trod
 He paced along the silent sod,
 And greeting her thus gently spake, 1080

– Ja, hun er beroliget: – et svagt billede –
 og dog ikke svagt – en strålende nærværelse
 vender tilbage til hende; – det er den velsignede
 helgen, som med milde blikke og mildt sprog
 her underviste sit yndlingsbarn, 1040
 der endnu var et sludderhoved på skødet,
 i enfoldigt at tilbede
 den usynlige Gud og tage
 den reformerte og rensede tro som fører.

Det er flygtet – synet og fornemmelsen
 af dets fortryllende indflydelse!
 „Men du! du engel fra det høje,
 du den moderlige kærligheds ånd
 som stod for mine øjne mere tydelig,
 end genfærd siges at vise sig, 1050
 sendt af frygtens ambassadører;
 eftersom du har forundt mig at være i dit
 nærvær – stig ned til Francis
 i strålende mission: – begiv dig
 til ham gennem denne triste jords luft,
 tal til ham med din stemme, og sig,
 „at han må kaste fortvivlelsen bort!”

Foruroliget forlader hun så løvskjulet,
 hvor hun havde fundet en velgørende
 siddeplads. – Hun vil gå; 1060
 hun vil selv opsøge krigen
 og knuge sin fars knæ; – åh, nej!
 hun støder på den uoverstigelige skranke,
 befalingen som hendes bror havde givet;
 hans afskedshverv – men ilde adlydt!
 som afskar al drøftelse,
 alle bønner for denne eller hin sag,
 alle anstrengelser som ville vende
 deres skæbnes selvrådige strøm;
 hendes pligt er at stå og vente; 1070
 resigneret at tåle slaget,
 og til sidst sikre en ubesmittet
 sejr over smerte og kummer.
 – Hun ved det, hun føler det og er oplivet;
 i det mindste er hendes nuværende pine standset.
 – Og nu kommer en gammel mand til syne,
 og nærmer sig hende med dyb agtelse.
 Ned ad den jævne vej, hun da betrådte,
 kom han hen over den tyste grønsvær,
 og idet han hilste hende, sagde han blidt: 1080

"An old Man's privilege I take;
Dark is the time — a woeful day!
Dear daughter of affliction, say
How can I serve you? point the way."

"Rights have you, and may well be bold:
You with my Father have grown old
In friendship; — go — from him — from me —
Strive to avert this misery.
This would I beg; but on my mind
A passive stillness is enjoined. 1090
— If prudence offer help or aid,
On *you* is no restriction laid;
You not forbidden to recline
With hope upon the Will Divine."

"Hope," said the Sufferer's zealous Friend,
"Must not forsake us till the end. —
In Craven's wilds is many a den,
To shelter persecuted Men:
Far underground is many a cave,
Where they might lie as in the grave, 1100
Until this storm hath ceased to rave;
Or let them cross the River Tweed,
And be at once from peril freed!"

— "Ah tempt me not!" she faintly sighed;
"I will not counsel nor exhort, —
With my condition satisfied;
But you, at least, may make report
Of what befalls; — be this your task —
This may be done; — 'tis all I ask!"

She spake — and from the Lady's sight 1110
The Sire, unconscious of his age.
Departed promptly as a Page
Bound on some errand of delight.
— The noble Francis — wise as brave,
Thought he, may have the skill to save:
With hopes in tenderness concealed,
Unarmed he followed to the field.
Him will I seek: the insurgent Powers
Are now besieging Barnard's Towers, —
"Grant that the Moon which shines this night 1120
May guide them in a prudent flight!"

„Jeg benytter mig af en gammel mands
privilegium; tiden er mørk – en vefuld dag!
kære sorgens datter, sig hvordan
jeg kan tjene dig, udpeg vejen.”

„Du har rettigheder, det er sandt! og har lov til
at være frimodig; i venskab er du og min far blevet
gamle; – gå – fra ham – fra mig –
stræb efter at afvende denne elendighed.
Jeg ville tigge om det; men en passiv ro
er påbudt mit sind.

1090

– Hvis klogskab kan yder hjælp eller bistand,
ingen begrænsninger er pålagt *dig*;
du er ikke blevet forbudt forhåbningsfuldt
at støtte dig til den guddommelige vilje.”

„Håbet,” sagde den lidendes ivrige ven,
„må til det sidste ikke svigte os. –
I Cravens vildmark findes mange huler
til at beskytte det forfulgte menneske:
dybt under jorden findes mange grotter,
hvor de kunne ligge som i graven,
indtil storme er holdt op med at rase;
eller lad dem krydse Tweedfloden,
og straks være befriet for fare!”

1100

– „Åh frist mig ikke,” sukkede hun svagt;
„jeg vil ikke råde eller formane, –
tilfreds med mine vilkår;
men du, i det mindste, kan aflægge beretning
om hvad der hænder; – lad dette være dit hverv –
dette blive gjort; – det er alt jeg beder om!”

Sagde hun – og fra den unge dame,
uden at tænke på sin alder, tog herren
ufortøvet afsked, som en page
ude på et frydefuldt ærinde.
– Den ædle Francis – ligeså vis som tapper,
tænkte han, må være i stand til at frelse os:
med håb skjult under blødhed,
drog han ubevæbnet til slagmarken.
Ham vil jeg opsøge: de oprørske magter
belejrer nu Barnards tårne: –

1110

„Gud give, at månen, som skinner denne nat,
må lede dem under en klog flugt!”

1120

But quick the turns of chance and change,
 And knowledge has a narrow range;
 Whence idle fears, and needless pain,
 And wishes blind, and efforts vain. —
 Their flight the fair Moon may not see;
 For, from mid-heaven, already she
 Hath witnessed their captivity.
 She saw the desperate assault
 Upon that hostile Castle made; — 1130
 But dark and dismal is the Vault
 Where Norton and his Sons are laid!
 Disastrous issue! — He had said
 "This night yon haughty Towers must yield,
 Or we for ever quit the field.
 — Neville is utterly dismayed,
 For promise fails of Howard's aid;
 And Dacre to our call replies
 That he is unprepared to rise. 1140
 My heart is sick; — this weary pause
 Must needs be fatal to the cause.
 The breach is open — on the Wall,
 This night, the Banner shall be planted!"
 — 'Twas done: — his Sons were with him — all; —
 They belt him round with hearts undaunted;
 And others follow — Sire and Son
 Leap down into the court — "'Tis won" —
 They shout aloud — but Heaven decreed
 Another close
 To that brave deed 1150
 Which struck with terror friends and foes!
 The friend shrinks back — the foe recoils
 From Norton and his filial band;
 But they, now caught within the toils,
 Against a thousand cannot stand; —
 The foe from numbers courage drew.
 And overpowered that gallant few.
 "A rescue for the Standard!" cried
 The Father from within the walls;
 But, see, the sacred Standard falls! — 1160
 Confusion through the Camp spreads wide:
 Some fled — and some their fears detained;
 But ere the Moon had sunk to rest
 In her pale chambers of the West,
 Of that rash levy nought remained.

Men tilfældighed og forandring skifter hurtigt,
 og viden har kun ringe spillerum;
 deraf nyttesløs angst og unødvendig smerte
 og blinde ønsker og forgæves anstrengelser. –
 Den skønne måne vil ikke se deres flugt;
 thi fra midt på himlen har hun
 allerede været vidne til deres fangenskab.
 Hun så det håbløse angreb
 på den fjendtlige borg; – 1130
 men hvælvingen hvor Norton og
 hans sønner ligger er mørk og skummel!
 Et katastrofalt udfald! – Han havde sagt:
 „Denne nat må hine hovmodige tårne vige,
 eller vi må for altid forlade slagmarken.
 – Neville er fuldstændig modløs,
 for løftet om Howards hjælp svigter;
 og Dacre svarer på vor henvendelse,
 at han ikke er beredt til at rejse sig.
 Jeg er syg i hjertet; – denne trættende pause 1140
 må nødvendigvis være skæbnesvanger for sagen.
 Bruddet er åbent – på muren
 skal banneret plantes i denne nat!”
 – Det blev gjort: – hans sønner var med ham – alle; –
 de omringede ham med uforfærdede hjerter;
 og andre fulgte efter – far og søn
 sprang ned i gården: – „Den er vundet” –
 råber de højt! – men Himlen havde bestemt
 en anden slutning
 på denne tapre dåd, 1150
 som slog venner og fjender med rædsel!
 Vennerne trækker sig tilbage – fjenderne viger
 for Norton og hans sønlige flok;
 men de nu fanget i kamptumlen
 kan ikke holde stand mod tusinde; –
 fjenden fatter mod i kraft af antal
 og overmander de heltemodige få.
 „Red fanen,” skreg faren
 inden for murene;
 men se den hellige fane falder! – 1160
 Forvirring breder sig over hele lejren:
 nogle flygtede – og nogle forsinkedes af deres frygt;
 men før månen er sunket til hvile
 i sine blege vestlige kamre,
 er intet tilbage af den dumdristige styrke.

CANTO FIFTH.

High on a point of rugged ground,
 Among the wastes of Rylstone Fell,
 Above the loftiest ridge or mound
 Where Foresters or Shepherds dwell,
 An Edifice of warlike frame 1170
 Stands single (Norton Tower its name,)
 It fronts all quarters, and looks round
 O'er path and road, and plain and dell,
 Dark moor, and gleam of pool and stream,
 Upon a prospect without bound.

The summit of this bold ascent,
 Though bleak and bare, and as seldom free
 As Pendle-hill or Pennygent
 From wind, or frost, or vapours wet.
 Had often heard the sound of glee 1180
 When there the youthful Nortons met,
 To practise games and archery:
 How proud and happy they! the crowd
 Of Lookers-on how pleased and proud!
 And from the heat of the noon-tide sun,
 From showers, or when the prize was won,
 They to the Watch-tower did repair,
 Commodious Pleasure-house! and there
 Would mirth run round, with generous fare;
 And the stern old Lord of Rylstone-hall, 1190
 He was the proudest of them all!

But now, his Child, with anguish pale,
 Upon the height walks to and fro;
 'Tis well that she hath heard the tale, —
 Received the bitterness of woe:
 Dead are they, they were doomed to die;
 The Sons and Father all are dead,
 All dead save One; and Emily
 No more shall seek this Watch-tower high,
 To look far forth with anxious eye, — 1200
 She is relieved from hope and dread,
 Though suffering in extremity.

For she had hoped, had hoped and feared,
 Such rights did feeble nature claim;
 And oft her steps had hither steered.

FEMTE SANG

Højt oppe på et ujævnt terræn
 i Rylestone fjeldes ødemarker,
 over den øverste bjergkam eller bakke
 hvor skovfolkene eller hyrderne bor,
 står en enlig fæstningsagtig bygning 1170
 (Norton Tower kaldes den),
 den gør front mod alle verdenshjørner og ser
 ud over sti og vej og slette og dal,
 mørk hede og glimt fra dam og vandløb
 på en udsigt uden grænser.

Denne dristige stignings tinde,
 skønt trøstesløs og nøgen og ligeså
 sjældent fri for vind eller frost eller fugtige
 dampe, som Pendle-hill eller Pennygent er,* 1180
 havde ofte hørt lyden af lystighed,
 når de ungdommelige Nortoner mødtes,
 for at dyrke lege og bueskydning:
 hvor stolte og lykkelige de er! mængden
 af tilskuere, hvor fornøjede og stolte!
 Og fra middagssolens hede,
 fra byger eller når prisen var vundet
 begav de sig til vagttårnet,
 et rummeligt lysthus! og der ville
 vel forsynet munterhed udfolde sig;
 og den strenge gamle herre på Rylstone Hall, 1190
 han ville være den stolteste af dem alle.

Men nu går hans barn, bleg af kval,
 frem og tilbage på højen;
 det er godt, at hun har hørt fortællingen, –
 modtaget smertens bitterhed:
 de er døde, de var dømt til at dø;
 sønnerne og faderen er alle døde,
 alle døde bortset fra én; og Emily
 vil ikke mere søge det høje vagttårn
 for at spejde ud med ængsteligt øje, – 1200
 hun er befriet for håb og frygt,
 skønt lidende i den yderste nød.

For hun havde håbet, havde håbet og frygtet,
 sådanne rettigheder krævede den svage natur;
 og ofte havde hendes skridt styret herhen,

* To berømte bjerge.

Though not unconscious of self-blame;
 For she her Brother's charge revered.
 His farewell words; and by the same,
 Yea by her Brother's very name,
 Had, in her solitude, been cheared. 1210

She turned to him, who with his eye
 Was watching her while on the height
 She sate, or wandered restlessly,
 O'erburdened by her sorrow's weight;
 To him who this dire news had told,
 And now beside the Mourner stood;
 (That grey-haired Man of gentle blood.
 Who with her Father had grown old
 In friendship, rival Hunters they,
 And fellow Warriors in their day) 1220
 To Rylstone he the tidings brought;
 Then on this place the Maid had sought:
 And told, as gently as could be,
 The end of that sad Tragedy,
 Which it had been his lot to see.

To him the Lady turned; "You said
 That Francis lives, he is not dead?"

"Your noble Brother hath been spared,
 To take his life they have not dared.
 On him and on his high endeavour 1230
 The light of praise shall shine for ever!
 Nor did he (such heaven's will) in vain
 His solitary course maintain;
 Not vainly struggled in the might
 Of duty seeing with clear sight;
 He was their comfort to the last,
 Their joy till every pang was past.

"I witnessed when to York they came —
 What, Lady, if their feet were tied!
 They might deserve a good Man's blame; 1240
 But, marks of infamy and shame,
 These were their triumph, these their pride.
 "Lo Francis comes," the people cried,
 "A Prisoner once, but now set free!
 "'Tis well, for he the worst defied
 "For sake of natural Piety;
 "He rose not in this quarrel, he
 "His Father and his Brothers wooed,

skønt ikke uden selvbebrejdelse;
 for hun ærede sin brors hverv,
 hans afskedsord; og var ved samme,
 ja ved selve sin brors navn,
 blevet opløftet i sin ensomhed. 1210

Hun vendte sig mod ham, som betragtede
 hende med sit blik, mens hun sad på højen
 eller vandrede hvileløs
 overbebyrdet med vægten af sin sorg;
 mod ham som havde fortalt de skrækkelige nyheder,
 og nu stod ved siden af den sørgende;
 (hin gråhårede mand af adelsind,
 som var blevet gammel i venskab med
 hendes far, rivaliserende jægere
 og krigsfæller, havde de været i deres tid) 1220
 han bragte efterretningerne til Rylstone;
 søgte derefter pigen på denne plads:
 og fortalte, så blidt som det kunne gøres,
 slutningen på den sørgelige tragedie,
 som det havde været hans lod at se.

Mod ham vendte frøkenen sig: „Du sagde
 at Francis er i live, at *han* ikke er død?”

„Din ædle bror er blevet skånet,
 de vovede ikke at berøve ham livet.
 På ham og på hans ophøjede bestræbelse 1230
 skal lovprisningens lys skinne for evigt!
 Han fastholdt ikke (sådan er himlens vilje)
 frugtesløs sin ensomme kurs;
 kæmpede ikke forgæves i pligtens vold
 for hans så klart;
 han var deres trøst til det sidste,
 deres glæde indtil al pine var borte.

„Jeg overværede, da de kom til York —
 ja, frøken, hvad om deres fødder var bundne!
 de kunne fortjene en god mands dadel; 1240
 men mærker af vanære og skam
 disse var deres triumf, disse deres stolthed.
 „Se Francis kommer,” udbrød mængden,
 „engang fange, men nu løsladt!
 Det er godt, thi han trodsede det værste
 for den naturlige gudsfrygts skyld;
 han deltog ikke i denne stridighed,
 han bønfuldt sin far og sine brødre,

"Both for their own and Country's good,
 "To rest in peace — he did divide, 1250
 "He parted from them; but at their side
 "Now walks in unanimity —
 "Then peace to cruelty and scorn,
 "While to the prison they are borne,
 "Peace, peace to all indignity!"

"And so in Prison were they laid —
 Oh hear me, hear me, gentle Maid!
 For I am come with power to bless,
 To scatter gleams through your distress
 Of a redeeming happiness. 1260
 Me did a reverend pity move
 And privilege of ancient love,
 But most, compassion for your fate,
 Lady! for your forlorn estate,
 Me did these move, and I made bold,
 And entrance gained to that strong-hold.

"Your Father gave me cordial greeting;
 But to his purposes, that burned
 Within him, instantly returned —
 He was commanding and entreating, 1270
 And said, "We need not stop, my Son!
 "But I will end what is begun;
 "'Tis matter which I do not fear
 "To entrust to any living ear."
 And so to Francis he renewed
 His words, more calmly thus pursued.

"Might this our enterprize have sped,
 "Change wide and deep the Land had seen,
 "A renovation from the dead,
 "A spring-tide of immortal green: 1280
 "The darksome Altars would have blazed
 "Like stars when clouds are rolled away;
 "Salvation to all eyes that gazed,
 "Once more the Rood had been upraised
 "To spread its arms, and stand for aye.
 "Then, then, had I survived to see
 "New life in Bolton Priory;
 "The voice restored, the eye of truth
 "Re-opened that inspired my youth;
 "Had seen her in her pomp arrayed; 1290
 "This Banner (for such vow I made)
 "Should on the consecrated breast

både for deres eget og for landets vel,
 at holde fred – han var uenig, 1250
 han skiltes fra dem; men nu går han
 samdrægtigt ved deres side –
 så er der fred for grusomhed og spot,
 medens de føres til fængslet,
 fred, fred for al nedværdigelse!”

„Og således blev de lagt i fængsel –
 åh hør på mig, hør på mig, blide pige!
 for jeg er kommet med magt til at velsigne,
 at strø lysglimt af forløsende
 lykke i din jammer. 1260
 En ærbødig medynk og gammel kærligheds
 privilegium bevægede mig,
 men medlidenhed med din skæbne,
 unge frøken! for din håbløse stilling,
 dette bevægede mig mest, og jeg blev dristig
 og opnåede adgang til fæstningen.

„Din far hilste mig hjerteligt;
 men vendte øjeblikkelig tilbage
 til sine forehavender, som brændte inde i ham –
 han var bydende og bønfaldende, 1270
 og sagde: „Vi behøver ikke standse, min søn!
 men jeg vil afslutte, hvad der er begyndt;
 det er en sag, jeg ikke er bange for
 at betro til noget levende øre.”
 Stadigvæk henvendt til Francis
 fortsatte han derefter mere roligt.

„,,Havde dette vort foretagende lykkedes,
 ville landet have oplevet store og dybe forandringer,
 en genopstandelse fra de døde,
 et udødeligt grønt forår: 1280
 de mørke altre ville have flammet,
 som stjerner når skyer er rullet bort;
 frelse til ethvert øje som stirrede på
 krucifikset, der atter var oprejst
 for at brede sine arme ud og stå for altid.
 Så, så havde jeg været i live til at se
 nyt liv i Bolton kloster;
 stemmen genindsat, sandhedens øje
 genåbnet, som beåndede min ungdom;
 havde set hende klædt i sin pragt; 1290
 dette banner (for sådant løfte gav jeg)
 skulle have fundet hvile på hint samme

"Of that same Temple have found rest:
"I would myself have hung it high,
"Glad offering of glad victory!

"A shadow of such thought remains
"To cheer this sad and pensive time;
"A solemn fancy yet sustains
"One feeble Being — bids me climb
"Even to the last — one effort more 1300
"To attest my Faith, if not restore.

"Hear then," said he, "while I impart,
"My Son, the last wish of ray heart.
— "The Banner strive thou to regain;
"And, if the endeavour be not vain,
"Bear it — to whom if not to thee
"Shall I this lonely thought consign? —
"Bear it to Bolton Priory,
"And lay it on Saint Mary's shrine, —
"To wither in the sun and breeze 1310
"Mid those decaying Sanctities.

"There let at least the gift be laid,
"The testimony there displayed;
"Bold proof that with no selfish aim,
"But for lost Faith and Christ's dear name,
"I helmeted a brow though white,
"And took a place in all men's sight;
"Yea offered up this beauteous Brood,
"This fair unrivalled Brotherhood,
"And turned away from thee, my Son! 1320
"And left — but be the rest unsaid,
"The name untouched, the tear unshed, —
"My wish is known and I have done:
"Now promise, grant this one request,
"This dying prayer, and be thou blest!"

"Then Francis answered fervently,
"If God so will, the same shall be."

"Immediately, this solemn word
Thus scarcely given, a noise was heard,
And Officers appeared in state 1330
To lead the Prisoners to their fate.
They rose, oh! wherefore should I fear
To tell, or, Lady, you to hear?
They rose — embraces none were given —
They stood like trees when earth and heaven

tempels indviede bryst:
jeg ville selv have hængt det allerøverst,
et lykkeligt offer for en lykkelig sejr!

„En skygge af sådanne tanker bliver tilbage
for at opmuntre denne triste og eftertænksomme tid;
en højtidelig forestilling holder endnu
et enkelt svagt væsen oppe – byder mig klatre
lige til det sidste – en anstrengelse mere 1300
for at bevidne min tro, hvis den ikke genrejses.

„Lyt da, min søn,” sagde han, „mens jeg
åbenbarer mit hjertes sidste ønske.
– Kæmp for at få banneret igen;
og hvis indsatsen ikke er forgæves,
bær det – til hvem, hvis ikke til dig,
skal jeg meddele disse ensomme tanker? –
Bær det til Bolton kloster,
og læg det på sankt Marias alter, –
til at visne i solen og brisen 1310
midt i de hellige pligters forfald.

Lad i det mindste gaven blive lagt dér,
dette vidnesbyrd vist frem;
et dristigt bevis på, at det ikke var for et egenkærligt mål,
men for tabt tro og Kristus' dyrebare navn,
jeg forsynede en pande, skønt hvid, med en hjelm,
og indtog en plads, synlig for alle mennesker;
ja, opofrede dette smukke kuld,
dette skønne mageløse broderskab,
og vendte mig bort fra dig, min søn! 1320
og forlod – men lad resten være usagt,
navnet urørt, tåren uudgydt, –
mit ønske er kendt og jeg er færdig:
lov det, opfyld denne ene begæring,
denne døende bøn, og vær du velsignet!”

„Så svarede Francis brændende:
„Hvis Gud vil sådan, sådan skal det blive.”

„Knapt var disse højtidelige ord
udtalt, før en støj hørtes, og officerer
kom til syne med behørigt ceremoniel 1330
for at føre fangerne til deres skæbne.
De rejste sig, åh, frøken! hvorfor skulle jeg være bange
for at fortælle, eller for at du høre?
De rejste sig – ingen omfavnede hinanden –
de stod som træer, når jord og himmel

Are calm; they knew each other's worth,
 And reverently the Band went forth.
 They met, when they had reached the door,
 The Banner which a Soldier bore,
 One marshalled thus with base intent 1340
 That he in scorn might go before,
 And, holding up this monument,
 Conduct them to their punishment;
 So cruel Sussex, unrestrained
 By human feeling, had ordained:
 The unhappy Banner Francis saw,
 And, with a look of calm command
 Inspiring universal awe,
 He took it from the Soldier's hand;
 And all the People that were round 1350
 Confirmed the deed in peace profound.
 — High transport did the Father shed
 Upon his Son — and they were led,
 Led on, and yielded up their breath,
 Together died, a happy death!
 But Francis, soon as he had braved
 This insult, and the Banner saved,
 That moment, from among the tide
 Of the spectators occupied
 In admiration or dismay, 1360
 Bore unobserved his Charge away."

These things, which thus had in the sight
 And hearing passed of Him who stood
 With Emily, on the Watch-tower height,
 In Rylstone's woeful neighbourhood,
 He told; and oftentimes with voice
 Of power to encourage or rejoice;
 For deepest sorrows that aspire,
 Go high, no transport ever higher.
 "Yet, yet in this affliction," said 1370
 The old Man to the silent Maid,
 "Yet, Lady! heaven is good — the night
 Shews yet a Star which is most bright;
 Your Brother lives — he lives — is come
 Perhaps already to his home;
 Then let us leave this dreary place."
 She yielded, and with gentle pace,
 Though without one uplifted look,
 To Rylstone-hall her way she took. —

er i ro; de kendte hverandres værd,
 og ærbøddigt gik flokken frem.
 De mødte, da de nåede døren,
 banneret som blev bærer af en soldat, én havde
 med nedrig hensigt arrangeret det således, 1340
 at han ved at gå først kunne spotte dem,
 og føre dem til retterstedet,
 mens han holdt dette mindesmærke højt;
 sådan havde den grusomme Sussex,* uhæmmet
 af menneskelige følelser, forordnet det:
 Francis så det ulykkelige banner,
 og med et roligt befalende blik,
 der indgød almindelig ærefrygt,
 tog han det ud af soldatens hånd;
 dyb fred var alle folk svar på 1350
 denne handling.
 — Faderen overøste sønnen med
 forherligende ord — og de blev ført væk,
 ført af sted og opgav deres åndedrag,
 døde sammen, en lykkelig død!
 Men Francis, så snart han havde
 trodset fornærmelsen og redder banneret,
 bar i netop dét øjeblik, gennem
 strømmen af tilskuere, optaget
 af beundring eller modløshed, 1360
 ubemærket sin betroede byrde bort.”

Disse ting, således set og hørt af ham,
 der stod sammen med Emily
 oppe på vagttårnet,
 i Rylstones bedrøvelige omgivelser,
 fortalte han; og ofte med en røst
 der havde magt til at opmuntre eller fryde;
 for de dybeste sorger som stiger op, går højt,
 ingen henrykkelse går nogensinde højere.
 „Og dog, og dog i denne elendighed,” sagde 1370
 den gamle mand til den tavse pige,
 „er himlen endnu god — natten
 viser endnu den allermest strålende stjerne,
 din bror lever — han lever — er måske
 allerede vendt tilbage til sit hjem;
 så lad os forlade dette trøstesløse sted.”
 Hun indvilligede og begav sig, skønt
 uden en eneste gang at løfte sit blik,
 stille på vej til Rylstone herresæde. —

* Sir Thomas Radcliffe, 3. jarl af Sussex (1526?-83).

CANTO SIXTH.

Why comes not Francis? — Joyful chear 1380
 In that parental gratulation,
 And glow of righteous indignation,
 Went with him from the doleful City: —
 He fled — yet in his flight could hear
 The death-sound of the Minster-bell;
 That sullen stroke pronounced farewell
 To Marmaduke, cut off from pity!
 To Ambrose that! and then a knell
 For him, the sweet half-opened Flower!
 For all — all dying in one hour! 1390
 — Why comes not Francis? Thoughts of love
 Should bear him to his Sister dear
 With motion fleet as winged Dove;
 Yea, like a heavenly Messenger,
 An Angel-guest, should he appear.
 Why comes he not? — for westward fast
 Along the plain of York he past;
 The Banner-staff was in his hand,
 The Imagery concealed from sight,
 And cross the expanse, in open flight, 1400
 Reckless of what impels or leads,
 Unchecked he hurries on; — nor heeds
 The sorrow of the Villages;
 From the triumphant cruelties
 Of vengeful military force,
 And punishment without remorse,
 Unchecked he journeys — under law
 Of inward occupation strong;
 And the first object which he saw,
 With conscious sight, as he swept along, — 1410
 It was the Banner in his hand!
 He felt, and made a sudden stand.

 He looked about like one betrayed:
 What hath he done? what promise made?
 Oh weak, weak moment! to what end
 Can such a vain oblation tend,
 And he the Bearer? — Can he go
 Carrying this Instrument of woe,
 And find, find any where, a right
 To excuse him in his Country's sight? 1420
 No, will not all Men deem the change
 A downward course, perverse and strange?
 Here is it, — but how, when? must she,

SJETTE SANG

Hvorfor kom Francis ikke? – Den faderlige 1380
 lykønskings frydefulde hurraråb,
 og en retfærdig forargelses glød,
 fulgte ham bort fra den bedrøvelige by: –
 han flygtede – dog kunne han under
 sin flugt høre klosterklokkens dødsclang;
 det dystre slag betød farvel til
 Marmaduke, afskåret fra medynk!
 Til Ambrose! og så en ringen for ham,
 den yndige halvt åbnede blomst!
 for alle – alle døde i samme stund! 1390
 – Hvorfor kom Francis ikke? Kærlige tanker
 burde føre ham til sin kære søster
 med hastige bevægelser som en vinget due;
 ja, som en himmelsk budbringer,
 en engelgæst, burde han dukke op.
 Hvorfor kom han ikke? – fordi han drog
 hurtigt vestpå hen over Yorks slette;
 han holdt bannerstangen i hånden,
 billedet var skjult,
 og over det vidtstrakte land i åbenlys flugt, 1400
 uden hensyn til hvad der driver eller leder ham,
 iler han forstyrret af sted; – ænser
 heller ikke landsbyboerne sorg;
 bort fra den hævngherrig militære magts
 sejrende grusomheder
 og straf uden anger,
 rejser han forstyrret – i følge en
 stærk indre besættelses lov;
 og den første genstand som han så
 med bevidst blik, mens han fór af sted, – 1410
 det var banneret i sin hånd!
 Han følte det og standsede pludseligt.

Han så sig omkring som én, der var forrådt:
 hvad havde han gjort, hvilket løfte havde han givet?
 Åh svage, svage øjeblik! til hvilket formål
 tjener en sådan ubrugelig offergave,
 og han overbringeren? – Kan han
 bærer dette sorgens redskab
 og finde noget sted, hvor han vil have
 ret til at undskylde sig i sit lands øjne? 1420
 Nej, vil ikke alle mennesker anse forandringen for
 at være en kurs nedad, unaturlig og fremmed?
 Her er det – men hvordan, hvornår?

The unoffending Emily,
Again this piteous object see?

Such conflict long did he maintain
Within himself, and found no rest;
Calm liberty he could not gain;
And yet the service was unblest.
His own life into danger brought 1430
By this sad burden — even that thought
Raised self-suspicion which was strong,
Swaying the brave Man to his wrong:
And how, unless it were the sense
Of all-disposing Providence,
Its will intelligibly shewn,
Finds he the Banner in his hand,
Without a thought to such intent,
Or conscious effort of his own?
And no obstruction to prevent 1440
His Father's wish and last command!
And, thus beset, he heaved a sigh;
Remembering his own prophecy
Of utter desolation, made
To Emily in the yew-tree shade:
He sighed, submitting to the power,
The might of that prophetic hour.
"No choice is left, the deed is mine —
Dead are they, dead! — and I will go,
And, for their sakes, come weal or woe, 1450
Will lay the Relic on the shrine."

So forward with a steady will
He went, and traversed plain and hill;
And up the vale of Wharf his way
Pursued; — and, on the second day,
He reached a summit whence his eyes
Could see the Tower of Bolton rise.
There Francis for a moment's space
Made halt — but hark! a noise behind 1460
Of Horsemen at an eager pace!
He heard and with misgiving mind.
— 'Tis Sir George Bowes who leads the Band:
They come, by cruel Sussex sent;
Who, when the Nortons from the hand
Of Death had drunk their punishment,
Bethought him, angry and ashamed,
How Francis had the Banner claimed,
And with that charge had disappeared;

skal hun, den sagesløse Emily,
igen se denne medynkvækkende genstand?

Sådan indre kamp rasede længe
i ham og fandt ingen hvile;
rolig frihed kunne han ikke vinde;
og desuden var tjenesten ikke velsignet.
Han eget liv var bragt i fare 1430

af denne triste byrde – selve denne tanke vakte
en stærk mistænke hos ham, styrede den tapre
mand mod den forestilling, at han havde lidt uret.
Og hvordan – med mindre det var en fornemmelse
af et altrådende forsyn,
der viste sin vilje på forståelig måde –
kan han nu se på banneret i sin hånd
uden at tænke, at dette er hensigten,
eller at det er hans egen bevidste bestræbelse?
og ikke blot en hindring der stiller sig i vejen 1440
for hans fars ønske og sidste befaling!

Plaget således udstødte han et suk;
idet han huskede sin egen profeti
om fuldstændig ødelæggelse, som han
fremsatte for Emily i takstræets skygge,
sukkede han, underkastede sig magten,
styrken ved den profetiske stund.
„Intet valg er mere, handlingen er min –
døde er de, døde! – og jeg vil gå,
enten i medgang eller modgang, og 1450
lægge relikviet på altret for deres skyld.”

Så gik han fremad med urokkelig
vilje hen over sletter og høje;
og fortsatte sin vej op ad Wharfdalen;
– og på andendagen
nåede han en tinde, hvorfra
han kunne se Boltons tårn rejse sig.
Der standsede Francis et øjeblik –
men hør! en støj bagved
af ivrigt ridende ryttere! 1460

Han hørte det og med bekymring.
– Det er Sir George Bowes som leder flokken:
de kommer, sendt af grusomme Sussex;
som, da Nortonerne havde drukket
deres straf af dødens hånd,
huskede, vred og skamfuld,
hvordan Francis havde gjort krav på banneret
og var forsvundet med den betroede byrde,

By all the Standers-by revered.
 His whole bold carriage (which had quelled 1470
 Thus far the Opposer, and repelled
 All censure, — enterprise so bright
 That even bad Men had vainly striven
 Against that overcoming light)
 Was then reviewed, and prompt word given,
 That to what place soever fled
 He should be seized, alive or dead.

The troop of horse have gained the height
 Where Francis stood in open sight.
 They hem him round — "Behold the proof, 1480
 Behold the Ensign in his hand!
He did not arm, he walked aloof!
 For why? — to save his Father's Land; —
 Worst Traitor of them all is he,
 A Traitor dark and cowardly!"

"I am no Traitor," Francis said,
 "Though this unhappy freight I bear;
 It weakens me, my heart hath bled
 Till it is weak — but you beware,
 Nor do a suffering Spirit wrong,
 Whose self-reproaches are too strong!" 1490
 At this he from the beaten road
 Retreated towards a brake of thorn,
 Which like a place of 'vantage shewed;
 And there stood bravely, though forlorn.
 In self-defence with a Warrior's brow
 He stood, — nor weaponless was now;
 He from a Soldier's hand had snatched
 A spear, — and with his eyes he watched
 Their motions, turning round and round: — 1500
 His weaker hand the Banner held;
 And straight by savage zeal impelled
 Forth rushed a Pikeman, as if he,
 Not without harsh indignity,
 Would seize the same: — instinctively —
 To smite the Offender — with his lance
 Did Francis from the brake advance;
 But, from behind, a treacherous wound
 Unfeeling, brought him to the ground,
 A mortal stroke: — oh, grief to tell! 1510
 Thus, thus, the noble Francis fell:
 There did he lie of breath forsaken;
 The Banner from his grasp was taken,

æret af alle der stod rundt om.
 Hele hans dristige adfærd (som for så vidt 1470
 havde knust modstanderen og gendrevet
 al dadel, – et foretagende i den grad strålende,
 at selv onde mænd forgæves stred
 mod det overvældende lys) blev da
 undersøgt kritisk, og en rask ordre blev givet,
 at hvor han end var flygtet hen,
 skulle han pågribes levende eller død.

Truppen af ryttere havde besteget bakken
 hvor Francis stod fuldt synlig.
 De omringede ham: – „Se beviset, 1480
 se tegnet i hans hånd!
 Han greb ikke til våben, han holdt sig udenfor!
 Hvorfor? – for at redde sin fars ejendom, –
 han er den værste forræder af dem alle,
 en mørk og fej forræder!”

Jeg er ikke en forræder,” sagde Francis,
 selvom jeg bærer denne ulykkelige last;
 den svækker mig, mit hjerte har blødt
 til det er svagt – men vogt jer,
 og gør heller ikke en lidende ånd uret, 1490
 hvis selvbebrejdelse er for stærk!”
 Ved dette trak han sig tilbage fra
 vejen hen mod et tornekrat,
 der så ud til at være et fordelagtigt sted;
 og stod dér tappert, skønt ene og forladt.
 Han stod i selvforsvar med en krigers
 bryn, – og han var ikke våbenløs nu;
 han havde snappet et spyd fra en soldat,
 – og iagttog deres bevægelser,
 mens han drejede rundt og rundt: – 1500
 hans svagere hånd holdt banneret;
 straks styrtede en lansedrager frem,
 tvunget af vild iver, som om han
 ikke uden at krænke groft
 ville gribe det: – instinktivt –
 for at ramme angriberen – gik Francis
 bort fra buskadset med sin lanse;
 men bagfra bragte et ufølsomt
 forræderisk sår ham til jorden,
 et dødbringende stød: – åh, hvor sørgeligt at berette! 1510
 således, således faldt den ædle Francis:
 der lå han svigtet af sit åndedrag;
 banneret blev taget fra ham,

And borne exultingly away;
And the Body was left on the ground where it lay.

Two days, as many nights, he slept
Alone, unnoticed, and unwept;
For at that time distress and fear
Possessed the Country far and near;
The third day, One, who chanced to pass, 1520
Beheld him stretched upon the grass.
A gentle Forester was he,
And of the Norton Tenantry;
And he had heard that by a Train
Of Horsemen Francis had been slain.
Much was he troubled — for the Man
Hath recognized his pallid face;
And to the nearest Huts he ran,
And called the People to the place.
— How desolate is Rylstone-hall! 1530
Such was the instant thought of all;
And if the lonely Lady there
Should be, this sight she cannot bear!
Such thought the Forester express'd,
And all were swayed, and deemed it best
That, if the Priest should yield assent
And join himself to their intent,
Then, they, for Christian pity's sake,
In holy ground a grave would make;
That straightway buried he should be 1540
In the Church-yard of the Priory.

Apart, some little space, was made
The grave where Francis must be laid.
In no confusion or neglect
This did they, — but in pure respect
That he was born of gentle Blood;
And that there was no neighbourhood
Of kindred for him in that ground:
So to the Church-yard they are bound,
Bearing the Body on a bier 1550
In decency and humble chear;
And psalms are sung with holy sound.

But Emily hath raised her head,
And is again disquieted;
She must behold! — so many gone,
Where is the solitary One?

og båret jublende bort;
og liget blev efterladt på jorden, hvor det lå.

To dage og ligeså mange nætter, sov han
alene, ubemærket og ubegrædt;
for på denne tid herskede nød
og frygt fjernt og nær i landet;
på den tredje dag så én, som tilfældigt
kom forbi, ham ligge udstrakt på græsset. 1520

Det var en venlig skovboer og
en af Nortons forpagtere;
og han havde hørt at Francis
var blevet dræbt af en samling ryttere.
Han var meget bedrøvet – for han
havde genkendt hans blege ansigt;
og han løb til de nærmeste hytter,
og kaldte folk til stedet.
– Hvor Rylstone gods nu ligger øde hen! 1530

sådan tænkte alle umiddelbart;
og hvis den ensomme frøken skulle
være der, ville hun ikke kunne bære dette syn!
Sådan tanke udtrykte skovboeren,
og alle blev overbevist og mente, det var bedst,
hvis præsten gav sin tilladelse
og sluttede sig til deres plan.
Så ville de af kristen medfølelse
grave en grav i hellig jord;
for at han omgående kunne begraves 1540
på klostrets kirkegård.

Afsides lavede man en lille plads,
graven hvor Francis skulle ligge.
Dette gjorde de ikke i forvirring, eller mens
de forsømte noget, – men i ren agtelse
for at han var født af adeligt blod;
og at der ikke lå nogle af hans
slægtninge på dette sted:
så til kirkegården går de,
mens de anstændigt og med ydmyg 1550
glæde bærer liget på en bære;
og helligt klingende salmer bliver sunget.

Men Emily har løftet sine øjne
og er igen foruroliget;
hun må se det! – så mange er borte,
hvor er den enlige ene?

And forth from Rylstone-hall stepped she, —
 To seek her Brother forth she went
 And tremblingly her course she bent
 Tow'rds Bolton's ruined Priory. 1560
 She comes, and in the Vale hath heard
 The Funeral dirge; — she sees the Knot
 Of people, sees them in one spot —
 And darting like a wounded Bird
 She reached the grave, and with her breast
 Upon the ground received the rest, —
 The consummation, the whole ruth
 And sorrow of this final truth!

CANTO SEVENTH.

Thou Spirit, whose angelic hand
 Was to the Harp a strong command, 1570
 Called the submissive strings to wake
 In glory for this Maiden's sake,
 Say, Spirit! whither hath she fled
 To hide her poor afflicted head?
 What mighty forest in its gloom
 Enfolds her? — is a rifted tomb
 Within the wilderness her seat?
 Some island which the wild waves beat,
 Is that the Sufferer's last retreat?
 Or some aspiring- rock, that shrouds 1580
 Its perilous front in mists and clouds?
 High-climbing rock — deep sunless dale —
 Sea — desert — what do these avail?
 Oh take her anguish and her fears
 Into a calm recess of years!

'Tis done; — despoil and desolation
 O'er Rylstone's fair domain have blown;
 The walks and pools neglect hath sown
 With weeds, the bowers are overthrown,
 Or have given way to slow mutation, 1590
 While, in their ancient habitation
 The Norton name hath been unknown:
 The lordly Mansion of its pride
 Is stripped; the ravage hath spread wide
 Through park and field, a perishing
 That mocks the gladness of the Spring!
 And with this silent gloom agreeing
 There is a joyless human Being,

og ud fra Rylstone herregård gik hun –
for at søge sin bror, vandrede hun ud,
og skælvende rettede hun sine skridt
mod Bolton klosterruin. 1560
Hun kommer og har i dalen hørt
begravelsessangen; – hun ser klyngen
af folk, ser dem på samme sted –
og idet hun fare afsted som en såret fugl,
nåede hun graven og med sit bryst
mod jorden, begreb hun resten, –
fuldbyrdelsen, den endelige sandheds
hele elendighed og kummer!

SYVENDE SANG

Du ånd, hvis englehånd 1570
var en magtfuld befaling til harpen,
vækkede de underdanige strenge til
at klinge herligt for denne piges skyld,
hør, ånd! hvor er hun flygtet hen for at
skjule sit stakkels plagede hoved?
Hvilken mægtig skov indeslutter hende
i sit mørke? – Er et kløvet gravmæle
i vildmarken hendes siddeplads?
En eller anden ø som de vilde bølger slår mod,
er det den lidendes sidste fristed?
Eller en opragende klippe, der hyller 1580
sin farefulde tinde i tåger og skyer?
Højt klatrende klippe – dyb solløs dal –
hav – ørken – hvad nytter disse?
Åh, lad årene være hendes kval
og hendes bekymrings rolige tilflugt.

Det er forbi; – plyndring og ødelæggelse
har blæst hen over Rylstones fagre land;
forsømmelse har tilsået gangene og dammene
med ukrudt, hytterne er omstyrtet
eller har givet plads for langsom forandring, 1590
mens navnet Norton er blevet ukendt
på deres gamle bosted:
den stolte herregård er ribbet
for sin pragt; hærgen havde bredt sig overalt
i park og på mark, en tilintetgørelse
der spotter det glade forår!
og med dette tavse mørke stemmer et glædesløst
menneskeligt væsen overens,

Of aspect such as if the waste
 Were under her dominion placed: 1600
 Upon a primrose bank, her throne
 Of quietness, she sits alone;
 There seated, may this Maid be seen,
 Among the ruins of a wood,
 Erewhile a covert bright and green,
 And where full many a brave Tree stood;
 That used to spread its boughs, and ring
 With the sweet Bird's carolling.
 Behold her, like a Virgin Queen,
 Neglecting in imperial state 1610
 These outward images of fate,
 And carrying inward a serene
 And perfect sway, through many a thought
 Of chance and change, that hath been brought
 To the subjection of a holy,
 Though stern and rigorous, melancholy!
 The like authority, with grace
 Of awfulness, is in her face, —
 There hath she fixed it; yet it seems 1620
 To o'ershadow by no native right
 That face, which cannot lose the gleams,
 Lose utterly the tender gleams
 Of gentleness and meek delight
 And loving-kindness ever bright:
 Such is her sovereign mien; — her dress
 (A vest, with woollen cincture tied,
 A hood of mountain-wool undyed)
 Is homely, — fashioned to express
 A wandering Pilgrim's humbleness.

And she *hath* wandered, long and far, 1630
 Beneath the light of sun and star;
 Hath roamed in trouble and in grief,
 Driven forward like a withered leaf,
 Yea like a Ship at random blown
 To distant places and unknown.
 But now she dares to seek a haven
 Among her native wilds of Craven;
 Hath seen again her Father's Roof,
 And put her fortitude to proof;
 The mighty sorrow has been borne, 1640
 And she is thoroughly forlorn:

hun ser ud, som om ødemarken var
 kommet under hendes herredømme: 1600
 hun sidder alene på en primuladækket bred,
 hendes stille trone;
 siddende der, kan denne pige ses
 mellem ruinerne af en skov,
 førhen et strålende og grønt skjul,
 og hvor mangt et bravt træ stod;
 som plejede at udbrede sine grene og
 genlyde af herlige fugles sang.
 Se hende, lig en jomfrudronning
 der med majestætisk værdighed lader hånt 1610
 om skæbnes ydre billeder, og i hvis indre
 en rolig og sikker magt råder,
 som gennem mange tanker om tilfældet
 og omskiftelsen er blevet bragt
 til at være underlagt en hellig,
 skønt mørk og streng melankoli!*
 Den samme myndighed, med
 højtidelighedens ynde, er over hendes ansigt, —
 der har hun fæstnet den; den synes
 at overskygge, uden at det er en medfødt ret, 1620
 dette ansigt, som dog ikke kan miste glimtene,
 fuldstændig miste de sarte glimt
 af blidhed og sagtmødig fryd
 og altid strålende elskelig venlighed:
 sådan er hendes fornemmeste mine; — hendes tøj
 (en kjole bundet med et uldent bælte,
 en hætte af ufarvet bjergguld)
 er enkelt, — lavet for at udtrykke
 en omvandrende pilgrims ydmyghed.

Og hun *har* vandret, længe og langt omkring, 1630
 under skæret fra sol og stjerne;
 flakket bekymret og bedrøvet om,
 drevet fremad som et visnet blad,
 ja, som et skib tilfældigt blæst
 til fjerne og ukendte steder.
 Men nu vover hun at søge en havn
 mellem Cravens vilde og hjemlige egne;
 har igen set sin fars tag
 og sat sin sjælsstyrke på prøve;
 hun har båret den mægtige sorg, 1640
 og er helt alene:

* Ved 'melankoli' forstås her en aktiv ophøjet sindstilstand, opnået gennem selvfordybelse (Comparetti, 8-9), smlg. l. 1773-9.

Her soul doth in itself stand fast,
Sustained by memory of the past
And strength of Reason; held above
The infirmities of mortal love;
Undaunted, lofty, calm, and stable,
And awfully impenetrable.

And so — beneath a mouldered tree,
A self-surviving leafless Oak,
By unregarded age from stroke 1650
Of ravage saved — sate Emily.
There did she rest, with head reclined,
Herself most like a stately Flower,
(Such have I seen) whom chance of birth
Hath separated from its kind,
To live and die in a shady bower,
Single on the gladsome earth.

When, with a noise like distant thunder,
A troop of Deer came sweeping by;
And, suddenly, behold a wonder! 1660
For, of that band of rushing Deer,
A single One in mid career
Hath stopped, and fixed its large full eye
Upon the Lady Emily,
A Doe most beautiful, clear-white,
A radiant Creature, silver-bright!

Thus checked, a little while it stayed;
A little thoughtful pause it made;
And then advanced with stealth-like pace,
Drew softly near her — and more near, 1670
Stopped once again; — but, as no trace
Was found of any thing to fear,
Even to her feet the Creature came,
And laid its head upon her knee,
And looked into the Lady's face,
A look of pure benignity,
And fond unclouded memory.
It is, thought Emily, the same,
The very Doe of other years!
The pleading look the Lady viewed, 1680
And, by her gushing thoughts subdued,
She melted into tears —
A flood of tears, that flowed apace
Upon the happy Creature's face.

hendes sjæl står fast forankret i sig selv,
støttet af erindringen om det skete
og fornuftens kraft; den er hævet over
jordisk kærligheds skrøbelighed;
uforfærdet, ophøjet, rolig og ligevægtig
og ærefrygtindgydende uigennemtrængelig.

Og således under et hensmuldret træ,
en bladløs eg, der af sig selv har overlevet,
reddet fra slag og hærgen ved 1650
sin upåagtede alderdom – sad Emily.
Der havde hun fundet hvile, med sænket hoved,
hende selv nærmest som en vidunderlig blomst
(sådanne har jeg set), der tilfældigvis ved fødslen
var blevet skilt fra sine egne for at leve
og dø under et skyggefuldt løvhang,
enlig på denne glædesrige jord.

Da kom, med en lyd som fjern torden,
en flok hjorte jagende forbi;
og pludselig, se hvilket under! 1660
for mellem de hurtigt løbende hjorte
er en enkelt stoppet midt i flugten
og har fæstnet et stort fuldt åbent øje
på lady Emily,
den smukkeste då, strålende hvid,
en lysende skabning, sølvskinnende!

Således standset, stod den en kort stund;
den holdt en lille eftertænksom pause;
og gik så frem med dulgte skridt
hen i nærheden af hende – og nærmere endnu, 1670
stoppede atter; – men da der ikke
var spor af noget at være bange for,
kom skabningen lige hen til hendes fødder
og lagde sit hoved på hendes knæ
og så ind i hendes ansigt,
et blik af ren godhed
og øm ufordunklet erindring.
Det er, tænkte Emily, den samme,
den selv samme då fra andre år!
Hun betragtede det bønfaldende blik, 1680
og betvunget af sine brusende tanker,
smeltede hun hen i tårer –
en strøm af tårer, som flød rask
ned på det lykkelige dyrs ansigt.

Oh, moment ever blest! O Pair!
 Beloved of heaven, heaven's choicest care!
 This was for you a precious greeting, —
 For both a bounteous, fruitful meeting.
 Joined are they, and the sylvan Doe
 Can she depart? can she forego 1690
 The Lady, once her playful Peer,
 And now her sainted Mistress dear?
 And will not Emily receive
 This lovely Chronicler of things
 Long past, delights and sorrowings?
 Lone Sufferer! will not she believe
 The promise in that speaking face,
 And take this gift of Heaven with grace?

That day, the first of a re-union
 Which was to teem with high communion 1700
 That day of balmy April weather,
 They tarried in the wood together.
 And when, ere fall of evening-dew
 She from this sylvan haunt withdrew,
 The White Doe tracked with faithful pace
 The Lady to her Dwelling-place;
 That nook where, on paternal ground,
 A habitation she had found,
 The Master of whose humble board
 Once owned her Father for his Lord; 1710
 A Hut, by tufted Trees defended,
 Where Rylstone Brook with Wharf is blended.

When Emily by morning light
 Went forth, the Doe was there in sight.
 She shrunk: — with one frail shock of pain,
 Received and followed by a prayer,
 Did she behold — saw once again;
 Shun will she not, she feels, will bear; —
 But wheresoever she looked round
 All now was trouble-haunted ground. 1720
 So doth the Sufferer deem it good
 Even once again this neighbourhood
 To leave. — Unwooded, yet unforbidden,
 The White Doe followed up the Vale,
 Up to another Cottage — hidden
 In the deep fork of Amerdale;
 And there may Emily restore
 Herself, in spots unseen before. —
 Why tell of mossy rock, or tree,

Oh, evigt velsignede øjeblik! Oh par! højt elsket
af himlen, genstand for himlens mest udsøgte omsorg!
Dette var for jer en kostelig hilsen, —
for begge et gavmildt, frugtbart møde.
Forenet er de, og dåen fra skoven
kan hun drage bort? Kan hun undvære den 1690
unge frøken, engang hendes lystige kammerat
og nu hendes kære hellige herskerinde?
Og vil Emily ikke modtage
denne dejlige krønikeskriver, der har optegnet
længst forgangne ting, glæder og sorger?
Den ensomme lidende! vil hun ikke tro på
løftet i det talende ansigt og med
velvilje tage imod denne gave fra himlen?

Denne hin dag, en genforenings første, som
til overflod ville fyldes med ophøjet samvær, 1700
denne dag, med balsamisk aprilsvejr,
blev de sammen i skoven.
Og da hun, før aftenduggen faldt,
forlod dette skovrige tilholdssted,
fulgte den hvide då trofast efter
kvinden til hendes bopæl;
den krog hvor hun på fædrene jord
havde fundet en bolig,
hvis beskedne bords husbond engang
havde haft hendes far som herre; 1710
en hytte, forsvaret af buskede træer,
hvor Rylstones bæk blander sig med Wharffloden.

Da Emily ved morgenlyset
gik udenfor, var dåen der.
Hun gøs: — med et svagt jag af
smerte, som blev fulgt af en bøn,
så hun den — så endnu engang
hun vil ikke undgå det, hun føler, vil bære det; —
men hvorhen hun end ser,
er alt nu en trængselshjemsøgt jord. 1720
Så anser den lidende det for bedst
endnu engang at forlade denne egn. —
Uden at være bedt om det, dog heller ikke forbudt,
fulgte den hvide då med op ad dalen,
op til en anden hytte — skjult
i en af Armerdale's dybe forgreninger;
og der kan Emily komme til kræfter
på hidtil usete steder. —
Hvorfor fortælle om mosbevoksede klipper eller træer

By lurking Dernbrook's pathless side, 1730
 Haunts of a strengthening amity
 That calmed her, cheared, and fortified?
 For she hath ventured now to read
 Of time, and place, and thought, and deed,
 Endless history that lies
 In her silent Follower's eyes!
 Who with a power like human Reason
 Discerns the favourable season,
 Skilled to approach or to retire, —
 From looks conceiving her desire, 1740
 From look, deportment, voice or mien,
 That vary to the heart within.
 If she too passionately writhed
 Her arms, or over-deeply breathed,
 Walked quick or slowly, every mood
 in its degree was understood;
 Then well may their accord be true,
 And kindly intercourse ensue.
 — Oh! surely 'twas a gentle rousing
 When she by sudden glimpse espied
 The White Doe on the mountain browsing, 1750
 Or in the meadow wandered wide!
 How pleased, when down the Straggler sank
 Beside her, on some sunny bank!
 How soothed, when in thick bower enclosed,
 They like a nested Pair reposed!
 Fair Vision! when it crossed the Maid
 Within some rocky cavern laid,
 The dark cave's portal gliding by,
 White as the whitest cloud on high, 1760
 Floating through the azure sky.
 — What now is left for pain or fear?
 That Presence, dearer and more dear,
 Did now a very gladness yield
 At morning to the dewy field,
 While they side by side were straying,
 And the Shepherd's pipe was playing;
 And with a deeper peace endued
 The hour of moonlight solitude.

With her Companion, in such frame 1770
 Of mind, to Rylstone back she came, —
 And, wandering through the wasted groves,
 Received the memory of old Loves,

på tilbagetrukne Denbrook's uvejsomme skrænt,* 1730
 opholdssteder for et voksende venskab
 der beroligede, opmuntrede og styrkede hende?
 For hun har nu vovet at læse om
 tid og sted og tanke og handling,
 en endeløse historie, der ligger
 i hendes tavse ledsagers øjne!
 der med en evne lig menneskefornuft
 opdager det gunstige øjeblik,
 til at nærme sig eller trække sig tilbage, —
 fatter hendes ønske på hendes udseende, 1740
 på blik, optræden, stemme eller mine,
 der skifter med hjertet indeni.
 Hvis hun for lidenskabeligt snoede
 sine arme eller trak vejret for dybt,
 gik hurtigt eller langsomt, enhver
 sindsstemning blev forstået;
 så samklangen mellem dem kan meget
 vel være ægte og venligt samvær følge heraf.
 — Oh! det var virkelig en blid opvågner
 når hun i et pludseligt glimt fik øje på
 den hvide då, græssende på bjerget, 1750
 eller vandrede langt ude på engen!
 Hvor fornøjeligt, når omstrejferen sank ned ved
 siden af hende på en solbeskinnet bred!
 Hvor behageligt, når omgivet af det tætte løv
 de hvilte sig som et par, der ligger i rede!
 Et skønt syn! når den passerede pigen,
 der lå inde i en eller anden klippegrotte,
 idet den gled forbi hulens indgang,
 hvid som den hvideste sky højt oppe, 1760
 svævende hen over den azurblå himmel.
 — Hvad er der nu tilbage af smerte og angst?
 Dette væsen, kærere og kærere endnu,
 fjøjede nu om morgenen
 en ren glæde til den duggede mark,
 mens de side om side strejfede om,
 og hyrdens fløjte spillede;
 og forlenede måneskinsensomheden
 med en dybere fred.

I en sådan sindstilstand kom hun 1770
 med sin kammerat, tilbage til Rylstone, —
 og optog, mens hun vandrede gennem de
 ødelagte lunde, uforstyrret og ubedrøvet,

* Denbrook: en dal.

Undisturbed and undistrest,
 Into a soul which now was blest
 With a soft spring-day of holy,
 Mild, delicious melancholy:
 Not sunless gloom or unenlightened,
 But by tender fancies brightened.

When the Bells of Rylstone played 1780
 Their Sabbath music — "Gōð us aȝðe!"
 That was the sound they seemed to speak;
 Inscriptive legend, which I ween
 May on those holy Bells be seen,
 That legend and her Grandsire's name;
 And oftentimes the Lady meek
 Had in her Childhood read the same,
 Words which she slighted at that day;
 But now, when such sad change was wrought,
 And of that lonely name she thought, 1790
 The Bells of Rylstone seemed to say,
 While she sate listening in the shade,
 With vocal music, "Gōð us aȝðe!"
 And all the Hills were glad to bear
 Their part in this effectual prayer.

Nor lacked she Reason's firmest power;
 But with the White Doe at her side
 Up doth she climb to Norton Tower,
 And thence looks round her far and wide.
 Her fate there measures, — all is stilled, — 1800
 The feeble hath subdued her heart;
 Behold the prophecy fulfilled,
 Fulfilled, and she sustains her part!
 But here her Brother's words have failed, —
 Here hath a milder doom prevailed;
 That she, of him and all bereft,
 Hath yet this faithful Partner left, —
 This single Creature that disproves
 His words, remains for her, and loves.
 If tears are shed, they do not fall 1810
 For loss of him, for one or all;
 Yet, sometimes, sometimes doth she weep
 Moved gently in her soul's soft sleep;

erindringen om gamle elskede steder
i en sjæl, der nu var velsignet
med en hellig, blid og frydefuld
melankolis milde forårsdag:
ikke solløs dunkelhed eller formørket,
men lysnet af ømme fantasier.

Da Rylstone's klokker spillede 1780
deres sabatmusik – var „Gud staa os bi!“*
den lyd de syntes at udtale;
et påskrevet sagn, som jeg mener
kan ses på de hellige klokker,
dette sagn og hendes bedstefars navn;
og ofte havde den sagtmodige kvinde
i sin barndom læst de samme
ord, ord hun dengang ringeagtede; men nu
efter at disse triste forandringer var indtruffet,
og hun tænkte på det ensomme navn, 1790
syntes Rylstone's klokker,
mens hun sad og lyttede i skyggen,
syngende at sige: „Gud staa os bi!“
og alle bjerge var lykkelige ved
at tage del i denne kraftige bøn.

Hun mangler heller ikke fornuftens magt;
men klatrer med den hvide då ved sin side
op til Norton Tower,
og ser derfra langt og vidt omkring.
Måler dér sin skæbne, – alt er stilnet, – 1800
den svage har undertvunget hendes hjerte;
se profetien er opfyldt,†
opfyldt, og hun holder sin del!
Men her har hendes brors ord fejlet, –
her har en mildere dom sejret;
at hun, berøvet ham og alt,
endnu har denne trofaste fælle tilbage, –
dette enlige væsen som modbeviser
hans ord, bliver hos hende og elsker.
Hvis tårer bliver udgydt, falder de ikke 1810
på grund af tabet af ham, af én eller alle;
dog, somme tider, somme tider græder hun,
sagte bevæget i sin sjæls blide søvn;

* På en af klokkerne i Rylstone Kirke, og som synes samtidig med bygningen af tårnet, findes disse bogstaver J. N for John Norton, og mottoet „Gud us aghde“. – W.W.

† Francis' profeti: Se linje 531.

A few tears down her cheek descend
For this her last and living Friend.

Bless, tender Hearts, their mutual lot,
And bless for both this savage spot!
Which Emily doth sacred hold
For reasons dear and manifold —
Here hath she, here before her sight, 1820
Close to the summit of this height,
The grassy rock-encircled Pound
In which the Creature first was found.
So beautiful the spotless Thrall,
(A lovely Youngling white as foam,
That it was brought to Rylstone-hall;
Her youngest Brother led it home,
The youngest, then a lusty Boy,
Brought home the prize — and with what joy!

But most to Bolton's sacred Pile, 1830
On favouring nights, she loved to go:
There ranged through cloister, court, and aisle,
Attended by the soft-paced Doe;
Nor did she fear in the still moonshine
To look upon Saint Mary's shrine;
Nor on the lonely turf that showed
Where Francis slept in his last abode.
For that she came; there oft and long
She sate in meditation strong:
And, when she from the abyss returned 1840
Of thought, she neither shrunk nor mourned;
Was happy that she lived to greet
Her mute Companion as it lay
In love and pity at her feet;
How happy in her turn to meet
That recognition! the mild glance
Beamed from that gracious countenance; —
Communication, like the ray
Of a new morning, to the nature
And prospects of the inferior Creature! 1850

A mortal Song we frame, by dower
Encouraged of celestial power;
Power which the viewless Spirit shed
By whom we were first visited;
Whose voice we heard, whose hand and wings

et par tårer løber ned ad hendes kind
for denne hendes sidste og levende ven.

Velsign, følsomme hjerter, deres fælles lod,
og velsign for begges skyld dette vilde sted!
som Emily holder helligt
af dyrebare og mangfoldige grunde –
her har hun, her lige for sine øjne, 1820
nær toppen at denne høj,
den græsbevoksede klippeomgivne fold,
i hvilken skabningen først blev fundet.
Så smuk var den ubesmittede træ, (en henrivende unge, hvid som skum,) at den blev bragt til Rylstone gods;
hendes yngste bror ledte den hjem,
den yngste, dengang en sund og stærk dreng,
bragte byttet hjem – og med hvilken glæde!

Men mest elskede hun i begunstigende nætter 1830
at gå til Rylstone's hellige bygning: at vandre
omkring der i klosterarkaden, gården og midtergangen,
fulgt af den blødttrædende då;
hun frygtede heller ikke i det stille måneskin at
se på sankt Marias helgenskrin;
eller på det ensomme stykke grønsvær der viste,
hvor Francis sov i sin sidste bolig.
For dette kom hun; der sad hun
tit og længe i dyb eftertanke;
og når hun vendte tilbage fra tankens afgrund, 1840
hverken gøs eller sørgede hun;
var lykkelig over, at hun var i live
til at hilse sin stumme ledsager, som den lå
hengiven og medlidende for hendes fødder;
hvor lykkelig var hun ikke på sin side over
at se genkendelsen i det milde blik,
der lyste fra dette indtagende åsyn; –
en forbindelse, der var som en stråle
af en ny morgen, til det laverestående
væsens natur og udsigter.* 1850

Vi skaber en jordisk sang, opmuntret
af en medgift af himmelsk magt;
magt der blev kastet af den usynlige ånd,
som vi først fik besøg af;
hvis røst vi hørte, hvis hænder og vinger

* udsigter: det engelske ord er *prospects*.

Swept like a breeze the conscious strings,
 When, left in solitude, erewhile
 We stood before this ruined Pile,
 And, quitting unsubstantial dreams,
 Sang in this Presence kindred themes; 1860
 Distress and desolation spread
 Through human hearts, and pleasure dead, —
 Dead — but to live again on Earth,
 A second and yet nobler birth;
 Dire overthrow, and yet how high
 The re-ascent in sanctity!
 From fair to fairer; day by day
 A more divine and loftier way!
 Even such this blessed Pilgrim trod,
 By sorrow lifted tow'rds her God; 1870
 Uplifted to the purest sky
 Of undisturbed mortality.
 Her own thoughts loved she; and could bend
 A dear look to her lowly Friend, —
 There stopped; — her thirst was satisfied
 With what this innocent spring supplied —
 Her sanction inwardly she bore,
 And stood apart from human cares:
 But to the world returned no more,
 Although with no unwilling mind 1880
 Help did she give at need, and joined
 The Wharfdale Peasants in their prayers.
 At length, thus faintly, faintly tied
 To earth, she was set free, and died.
 Thy soul, exalted Emily,
 Maid of the blasted Family,
 Rose to the God from whom it came!
 — In Rylstone Chu'ch her mortal frame
 Was buried by her Mother's side.

Most glorious sunset! — and a ray 1890
 Survives — the twilight of this day;
 In that fair Creature whom the fields
 Support, and whom the forest shields;
 Who, having filled a holy place,
 Partakes in her degree heaven's grace;
 And bears a memory and a mind
 Raised far above the law of kind;
 Haunting the spots with lonely cheer
 Which her dear Mistress once held dear:
 Loves most what Emily loved most — 1900
 The enclosure of this Church-yard ground;

anslog, lig en brise, de bevidste strenge,
 da vi engang, ladte alene,
 stod foran denne forfaldne bygning,
 og kvittende uvirkelige drømme, sang
 i dennes nærvær om beslægtede emner; 1860
 modgang og trøstesløshed udbredt
 i menneskehjerner og død glæde, –
 død – men kun for atter at leve på jorden,
 ved en næste og dog adeligere fødsel;
 det frygtelige omstyrtet, og dog hvor stejl er
 ikke genopstigningen i hellighed!
 Fra skønt til skønnere; dag efter dag
 en mere guddommelig og ophøjet vej!
 Netop en sådan betrådte denne velsignede pilgrim;
 løftet mod sin Gud af sorg; 1870
 opløftet til den uforstyrrede
 dødeligheds reneste himmel.
 Hun elskede sine egne tanker; og kunne rette
 et kært blik mod sin beskedne ven, –
 standsede dér; – hendes tørst var slukket
 med det, denne uskyldige kilde ydede –
 hendes godkendelse bar hun i sit indre
 og stod afsondret fra menneskelige bekymringer:
 men hun vendte ikke mere tilbage til verden,
 skønt hun villigt gav 1880
 når det behøvedes og deltog i
 Wharfdalens bønders bønner.
 Til sidst, således svagt, svagt bundet
 til jorden blev hun sat fri og døde.
 din sjæl, forædlede Emily,
 pige i den fordømte familie,
 steg op til den Gud, som den kom fra!
 – I Rylstone Kirke blev hendes jordiske
 legeme begravet ved siden sin mor.

Mest ypperlige solnedgang! – og en stråle 1890
 overlever – denne dags skumring;
 i den fagre skabning hvem markerne
 ernærer og skoven beskytter;
 som, da den har udfyldt en hellig plads,
 på sin vis tager del i himlens nåde;
 og bærer en erindring og et sind, hævet
 langt over sin arts lovbestemte natur;
 idet den med ensom glæde hjemsøger stedet,
 som hendes kære herskerinde engang holdt af:
 elsker dét højst, Emily elskede højst – 1900
 indhegningen på denne kirkegård;

THE WHITE DOE OF RYLSTONE — CANTO SEVENTH

Here wanders like a gliding Ghost,
And every Sabbath here is found;
Comes with the People when the Bells
Are heard among the moorland dells,
Finds entrance through yon arch, where way
Lies open on the Sabbath-day;
Here walks amid the mournful waste
Of prostrate altars, shrines defaced,
And floors encumbered with rich show 1910
Of fret-work imagery laid low;
Paces softly, or makes halt,
By fractured cell, or tomb, or vault,
By plate of monumental brass
Dim-gleaming among weeds and grass,
And sculptured Forms of Warriors brave;
But chiefly by that single grave,
That one sequestered hillock green,
The pensive Visitant is seen.
There doth the gentle Creature lie 1920
With those adversities unmoved;
Calm Spectacle, by earth and sky
In their benignity approved!
And aye, methinks, this hoary Pile,
Subdued by outrage and decay,
Looks down upon her with a smile,
A gracious smile, that seems to say,
"Thou, thou art not a Child of Time,
But Daughter of the Eternal Prime!"

END OF THE WHITE DOE

vandrer omkring her som et svævende spøgelse,
og er at finde her hver eneste sabbat;
kommer samtidig med folkeskaren, når klokkerne
høres mellem hedelandets dale,
finder ind gennem hin bue, hvor vejen
ligger åben på sabbatdagen;
går her midt iblandt de bedrøvelige vrag
og væltede altre, skamferede helgenskrin,
og gulve belæsset med prægtigt, 1910
udskåret billedværk, der er kastet til jorden;
går stille eller gør holdt ved
en sønderbrudt celle eller grav eller hvælving,
ved mindesmærkers messingplader,
svagt glimrende mellem ukrudt og græs,
og udhuggede skikkelser af gæve krigere;
men først og fremmest ved den enlige grav,
denne ene afsidesliggende grønne jordhøj,
ses den tænksomme gæst.
Der ligger den blide skabning 1920
uberørt af modgang og trængsel;
et roligt syn, billiget af jord
og himmel i deres godhed!
og bestandig, tror jeg, ser denne hvidgrå bygning,
kuet af skænding og forfald,
ned på hende med et smil,
et nådigt smil som synes at sige,
„Du, du er ikke et af tidens børn,
men datter af den evige vår!”

SLUT

St Paul's

Pressed with conflicting thoughts of love and fear
I parted from thee, Friend, and took my way
Through the great City, pacing with an eye
Downcast, ear sleeping, and feet masterless
That were sufficient guide unto themselves,
And step by step went pensively. Now, mark!
Not how my trouble was entirely hushed,
(That might not be) but how, by sudden gift,
Gift of Imagination's holy power,
My Soul in her uneasiness received 10
An anchor of stability. — It chanced
That while I thus was pacing, I raised up
My heavy eyes and instantly beheld,
Saw at a glance in that familiar spot
A visionary scene — a length of street
Laid open in its morning quietness,
Deep, hollow, unobstructed, vacant, smooth,
And white with winter's purest white, as fair,
As fresh and spotless as he ever sheds
On field or mountain. Moving form was none 20
Save here and there a shadowy passenger
Slow, shadowy, silent, dusky, and beyond
And high above this winding length of street,
This moveless and unpeopled avenue,
Pure, silent, solemn, beautiful, was seen
The huge majestic Temple of St Paul
In awful sequestration, through a veil,
Through its own sacred veil of falling snow.

To the clouds

Army of Clouds! ye wingèd Host in troops
Ascending from behind the motionless brow
Of that tall rock, as from a hidden world,
Oh whither with such eagerness of speed?
What seek ye, or what shun ye? of the gale
Companions, fear ye to be left behind,

Saint Paul's

Trykket af modstridende tanker om kærlighed og frygt, forlod jeg dig, min ven! og begav mig på vej gennem den store by, idet jeg gik med sænket blik, sovende øre og herreløse fødder, som på tilstrækkelig vis var deres egne fører, og skridtede eftertænksomt afsted. Nu, mærk! ikke hvordan min uro blev fuldstændigt stillet (det kunne den ikke), men hvordan ved en pludselig gave, indbildningskraftens hellige krafts gave! min urolige sjæl modtog 10
et anker af fasthed. – Det skete, at mens jeg gik på denne måde, løftede jeg mine tunge øjne og så øjeblikkelig, i ét nu på dette velkendte sted, en drømmeagtig scene: en gade i hele dens længde lå frit i morgenens stilhed, dyb, hul, uhindret, tom, jævn og hvid som vinterens hvideste sne, så skøn, så frisk og ubesmittet som han nogensinde lader falde på mark eller bjerg. Intet bevægede sig 20 bortset fra her og der en skyggeagtig rejsende, langsom, skyggeagtig, tavs, dunkel – og hinsides og højt over denne bugtede gade i hele dens længde, denne stille mennesketomme allé ren, tavs, højtidelig, smuk, sås Saint Paul's kæmpemæssige storslåede tempel i frygtindgydende afsondrethed, gennem et slør, gennem dets eget hellige slør af faldende sne.*

Til skyerne

Armé af skyer! I vingede hærskarer der stiger op bagved den høje klippes ubevægelige bryn, som fra en skjult verden, oh hvorhen med sådan en ivrig fart? Hvad søger I, eller hvad vil I undgå? I blæstens kammerater, frygter I at blive ladet tilbage,

* „Jeg kan ikke udtrykke, hvor påvirket jeg var af dette fuldstændige uventede syn på et sådant sted, og hvilken velsignelse jeg følte, der er i den løftede fantasi bevidsthedstilstande. Min sorg kom under kontrol, og selvom min utilpashed og uro ikke helt blev dæmpet og forløst, følte jeg, at jeg med ét fik foræret et anker af sikkerhed.” Fra et brev til G. Beaumont, 8. april 1808. (Letters 2; 209). Se noten til digtet, for Wordsworths beskrivelse af hændelsesforløbet.

TO THE CLOUDS

Or racing o'er your blue ethereal field
Contend ye with each other? of the sea
Children, thus post ye over vale and height
To sink upon your mother's lap — and rest? 10
Or were ye rightlier hailed, when first mine eyes
Beheld in your impetuous march the likeness
Of a wide army pressing on to meet
Or overtake some unknown enemy? —
But your smooth motions suit a peaceful aim;
And Fancy, not less aptly pleased, compares
Your squadrons to an endless flight of birds
Aërial, upon due migration bound
To milder climes; or rather do ye urge
In caravan your hasty pilgrimage
To pause at last on more aspiring heights 20
Than these, and utter your devotion there
With thunderous voice? Or are ye jubilant,
And would ye, tracking your proud lord the Sun,
Be present at his setting; or the pomp
Of Persian mornings would ye fill, and stand
Poising your splendours high above the heads
Of worshippers kneeling to their up-risen God?
Whence, whence, ye Clouds! this eagerness of speed?
Speak, silent creatures. — They are gone, are fled, 30
Buried together in yon gloomy mass
That loads the middle heaven; and clear and bright
And vacant doth the region which they thronged
Appear; a calm descent of sky conducting
Down to the unapproachable abyss,
Down to that hidden gulf from which they rose
To vanish — fleet as days and months and years,
Fleet as the generations of mankind,
Power, glory, empire, as the world itself,
The lingering world, when time hath ceased to be. 40
But the winds roar, shaking the rooted trees,
And see! a bright precursor to a train
Perchance as numerous, overpeers the rock
That sullenly refuses to partake
Of the wild impulse. From a fount of life
Invisible, the long procession moves
Luminous or gloomy, welcome to the vale
Which they are entering, welcome to mine eye
That sees them, to my soul that owns in them,
And in the bosom of the firmament 50
O'er which they move, wherein they are contained,
A type of her capacious self and all

eller kappes I med hinanden, mens I løber
 hen over jeres blå luftige mark? I havets børn,
 iler I således over dal og top for at synke ned
 på jeres mors skød — og hvile jer? 10
 Eller blev I hilst på rettere vis, da mine
 øjne i jeres voldsomme march så ligheden
 med en stor armé, der presser på
 for at indhente en eller anden ukendt fjende? —
 Men jeres jævne bevægelse passer til et fredfyldt mål;
 og forestillingsevnen, ikke mindre sindrigt fornøjet,
 sammenligner jeres eskadrille med en endeløs
 flok af højtflyvende fugle, opsat på behørigt
 at udvandre til gunstigere egne; eller
 driver I jeres hastige pilgrimskaravane frem
 for til sidst at standse på mere højtstilende 20
 toppe end disse og dér holde andagt
 med tordnende røst? Eller triumferer I,
 og vil I, følgende sporet af jeres stolte herre solen,
 være tilstede ved hans nedgang; eller vil
 I fylde herlige persiske morgener og holde
 jeres pragt svævende over hovedet
 på tilbedere, der knæler for deres opståede Gud?
 Hvoraf, hvoraf, I skyer! denne ivrige fart?
 Tal tavse skabninger. — De er borte, er flygtet, 30
 begravet sammen i hin dunkle banke,
 som den midterste himmel er belæsset med; og
 området hvor de trængtes, fremtræder klart og lyst;
 en rolig himmelskrænt der fører ned til
 den utilnærmelige afgrund,
 ned til det skjulte svælg, hvorfra de steg op
 for at forsvinde — hurtigt som dage og måneder og år,
 hurtigt som menneskenes slægtsled,
 magt, ære, herredømme, som verden selv,
 den langvarige verden, når tiden ophører. 40
 Men vindene brøler og ryster de rodfaste træer,
 og se! en strålende forløber for et følge,
 måske lige så talrigt, kommer til syne over klippen,
 som mørkt afviser at deltage
 i det vilde fremstød. Fra en usynlig livskilde,
 bevæger det lange optog sig af sted,
 lysende og dunkelt, velkomne i dalen
 de drager ind i, velkomne for mine øjne,
 som ser dem, for min sjæl, der har eje i dem,
 og for firmanentets barm, som 50
 de bevæger sig hen over, hvori de er indeholdt,
 et billede på hendes rummelige selv og

Her restless progeny.

A humble walk

Here is my body doomed to tread, this path,

A little hoary line and faintly traced,

Work, shall we call it, of the shepherd's foot

Or of his flock? — joint vestige of them both.

I pace it unrepining, for my thoughts

Admit no bondage and my words have wings.

Where is the Orphean lyre, or Druid harp,

60

To accompany the verse? The mountain blast

Shall be our *hand* of music; he shall sweep

The rocks, and quivering trees, and billowy lake,

And search the fibres of the caves, and they

Shall answer, for our song is of the Clouds

And the wind loves them; and the gentle gales —

Which by their aid re-clothe the naked lawn

With annual verdure, and revive the woods,

And moisten the parched lips of thirsty flowers —

Love them; and every idle breeze of air

70

Bends to the favourite burthen. Moon and stars

Keep their most solemn vigils when the Clouds

Watch also, shifting peaceably their place

Like bands of ministering Spirits, or when they lie,

As if some Protean art the change had wrought,

In listless quiet o'er the ethereal deep

Scattered, a Cyclades of various shapes

And all degrees of beauty. O ye Lightnings!

Ye are their perilous offspring; and the Sun —

Source inexhaustible of life and joy,

80

And type of man's far-darting reason, therefore

In old time worshipped as the god of verse,

A blazing intellectual deity —

Loves his own glory in their looks, and showers

Upon that unsubstantial brotherhood

Visions with all but beatific light

Enriched — too transient were they not renewed

From age to age, and did not, while we gaze

In silent rapture, credulous desire

Nourish the hope that memory lacks not power

90

To keep the treasure unimpaired. Vain thought!

Yet why repine, created as we are

For joy and rest, albeit to find them only

Lodged in the bosom of eternal things?

alle hendes hvileløse efterkommere.

Min krop er
 her dømt til at betræde en ydmyg vej, denne sti,
 en lille hvidgrå linje og svagt aftegnet,
 skal vi kalde den et resultat af hyrdens fod eller
 hans flok? — det fælles spor af dem begge.
 Jeg går hen ad den uden at klage, for mine tanker
 tillader ingen bundethed og mine ord har vinger. 60
 Hvor er den orfiske lyre eller druidiske harpe,
 til at ledsage verset? Vindstødet fra bjerget
 skal være vores musik-*hånd*; han skal feje hen
 over klipperne og de bævende træer og bølgende sø
 og søge efter hulernes strenge, og de
 skal svare, thi vor sang er af skyerne,
 og vinden elsker dem; og de blide blæste —
 som ved deres hjælp genklæder den nøgne jord
 i årligt grønt og genopliver skovene
 og fugter de tørstige blomsters tørre læber — 70
 elsker dem; og enhver doven luftning
 bøjer sig for yndlingsbyrden. Måne og stjerner
 holder deres mest højtidelige nattevagt, når
 skyerne også våger, fredeligt skiftende sted som
 en gruppe tjenende ånder, eller når de ligger, som
 om proteansk kunst havde frembragt forandringen,*
 i slap uforstyrrethed, spredt over det luftige dyb,
 Klyklader af forskellig form
 og i alle grader af skønhed. Oh I lyn!
 I er deres farefulde afkom; og solen — 80
 en uudtømmelige kilde til liv og glæde og
 billede på menneskets langtskydende fornuft,
 derfor tilbudt i gamle dage som versenes gud,†
 en flammende åndlig guddom — elsker
 sin egen glans i deres ydre skin og overøser
 hint uhåndgribelige broderskab med syner,
 der er beriget med et næsten lyksaligt lys
 — for flygtige, hvis de ikke blev fornyet‡
 fra slægt til slægt, og et troskyldigt ønske, mens
 vi stirrer i tavs betagelse, ikke nærrede det håb,
 at erindringen ikke vil mangle kraft 90
 til at bevare skatten uskadt. En forfængelig tanke!
 dog hvorfor ærgre sig, — skabte som vi er
 til glæde og hvile, — selvom man finder,
 at de kun har bolig i det eviges skød?

* Proteus: havgud, berømt for sin forvandlingskunst.

† Apollon: Gud for solen, musikken og poesien og var også bueskytte

‡ de: synerne

Composed While the Author Was Engaged in Writing a Tract, Occasioned by the Convention of Cintra

Not 'mid the world's vain objects that enslave
The free-born Soul — that World whose vaunted skill
In selfish interest perverts the will,
Whose factions lead astray the wise and brave —
Not there; but in dark wood and rocky cave,
And hollow vale which foaming torrents fill
With omnipresent murmur as they rave
Down their steep beds, that never shall be still:
Here, mighty Nature! in this school sublime
I weigh the hopes and fears of suffering Spain; 10
For her consult the auguries of time,
And through the human heart explore my way;
And look and listen — gathering, whence I may,
Triumph, and thoughts no bondage can restrain

Composed at the Same Time and on the Same Occasion

I dropped my pen; and listened to the Wind
That sang of trees up-torn and vessels tost —
A midnight harmony; and wholly lost
To the general sense of men by chains confined
Of business, care, or pleasure; or resigned
To timely sleep. Thought I, the impassioned strain,
Which, without aid of numbers, I sustain,
Like acceptance from the World will find.
Yet some with apprehensive ear shall drink 10
A dirge devoutly breathed o'er sorrows past;
And to the attendant promise will give heed —
The prophecy, — like that of this wild blast,
Which, while it makes the heart with sadness shrink,
Tells also of bright calms that shall succeed.

Digtet mens forfatteren var optaget af at skrive en traktat foranlediget af Cintrakonventionen.*

Ikke blandt verdens tomme genstande, som trælbind
den fribårne sjæl — dén verden hvis pralende evne
forkvakler viljen til egenkærlig interesse,
hvis partier fører den vise og tapre på afveje —
ikke dér; men i mørke skove og klippegrotter
og dybe dale, som rivende strømme, rasende
ned ad deres stejle lejer, fylder med almægtig
brusen, der aldrig skal stilne.

Her, mægtige natur! i denne sublime skole
vejer jeg det lidende Spaniens håb og bekymringer;
for hende skyld rådfører jeg mig med tidens tegn,
og udforsker min vej gennem menneskehjertet;
og kigger og lytter — idet jeg samler, hvorfra jeg kan
triumf og tanker, som ingen trældom kan hæmme.

10

Skrevet på samme tid og ved samme lejlighed

Jeg lagde pennen; og lyttede til vinden
som sang om oprykkede træer og omtumlede skibe —
en midnats harmony; og ganske tabt for
menneskers almindelige følelse, som lænker
af forretning, bekymring eller fornøjelse har indespæret; eller
som er afstået til timelig søvn. Da tænkte jeg, at den lidenskabelige
tone, som jeg, uden hjælp af versemål, opretholder,†
vil få samme modtagelse af verden.

Dog skal nogle med letopfatteligt øre drikke
en sørgesang, der inderligt er åndet over forgangne sorger,
og give agt på det ledsagende løfte —
profitien, —som dén af denne vilde storm,
der, mens den får hjertet til at krympe sig i tristhed,
også fortæller om strålende ro, der skal følge efter.

10

* Wordsworths vigtigste politiske skrift er *The Convention of Cintra* (el. Sintra) udgivet 1809. Skriftet er kritisk over for den aftale Frankrig og England havde indgået d. 30. august 1808 efter franskmændenes nederlag d. 21. august i Vimeiro, hvor de var afskåret fra at trække sig tilbage, i den spanske oprørskrig mod fransk invasion i 1808. Den franske hær fik den ønskede våbenstilstand og endvidere frit lejde tilbage til Frankrig.

† Da tænkte jeg, at den lidenskabelige tone... : resten af digtet refererer til den traktat han er ved at skrive 'uden hjælp af versemål'.

“And is it among rude untutored Dales”

And is it among rude untutored Dales,
There, and there only, that the heart is true?
And, rising to repel or to subdue,
Is it by rocks and woods that man prevails?
Ah no ! though Nature's dread protection fails,
There is a bulwark in the soul. This knew
Iberian Burghers when the sword they drew
In Zaragoza, naked to the gales
Of fiercely-breathing war. The truth was felt
By Palafox, and many a brave compeer,
Like him of noble birth and noble mind;
By ladies, meek-eyed women without fear;
And wanderers of the street, to whom is dealt
The bread which without industry they find.

10

Feelings of the Tyrolese.

The Land we from our fathers had in trust,
And to our children will transmit, or die:
This is our maxim, this our piety;
And God and Nature say that it is just.
That which we would perform in arms — we must!
We read the dictate in the infant's eye;
In the wife's smile; and in the placid sky;
And, at our feet, amid the silent dust
Of them that were before us. — Sing aloud
Old songs, the precious music of the heart!
Give, herds and flocks, your voices to the wind!
While we go forth, a self-devoted crowd.
With weapons grasped in fearless hands, to assert
Our virtue, and to vindicate mankind.

10

Hofer

Of mortal parents is the Hero born
By whom the undaunted Tyrolese are led?
Or is it Tell's great Spirit, from the dead
Returned to animate an age forlorn?

„Og er det i barske ulærde dale”

Og er det i barske ulærde dale,
dér, og kun dér at hjertet elsker sandheden?
Og rejsende sig for at slå tilbage eller undertvinge,
er det mellem klipper og skove, at mennesket sejrer?
Åh nej! selvom naturens ærefrygtindgydende beskyttelse
svigter, er der en fæstningsvold i sjælen. Dette vidste
de iberiske borgere, da de træk sværdet
i Zaragoza, stod blottede i den
voldsomt-stønnende krig. Sandheden
blev følt af Palafox og mange gæve ligemænd,* 10
som ham af ædel fødsel og ædelt sind;
af fruer, mygøjede kvinder uden frygt;
og gadens omvandrere, der får tildelt
brødet, som de finder uden at arbejde.

Tyrolernes sindelag

Vi har fået betroet landet af vore forfædre,
og vil give det videre til vore børn, eller dø:
dette er vor maksime, dette vor fromhed,
og Gud og naturen siger, at det er retfærdigt.
Det som vi *ville* udføre med våben — *må* vi udføre!
Vi læser befalingen i barnets øje;
i hustruens smil; og i den fredelige himmel;
og for vore fødder, i det tavse støv
af dem som var her før os. — Syng 10
de gamle sange højt, hjertes dyrebare musik!
Hjorde og flokke giv jeres stemmer til vinden!
Medens vi går fremad, en selvopofret skare,
med våben, holdt fast i frygtløse hænder, for at hævde
vort værd og for at forsvare menneskeheden.†

Hofer‡

Er helten, som fører de uforfærdede tyrolere,
født af dødelige forældre?
Eller er det Tells mægtige ånd, der er vendt
tilbage fra de døde for at besjæle en ulykkelig tid?

* José Palafox (1780-1847), spansk general. Forsvarede heltemodigt Zaragoza i 3 mdr. fra nov. 1808 til feb. 1809 mod de franske tropper. Var fange i Frankrig til 1813.

† Tyrol var 1805-1814 indlemmet i Bayern. Se note til *Hofer* bag i bogen.

‡ Andreas Hofer (1767-1810), tyrolernes frihedsfører.

He comes like Phoebus through the gates of morn
 When dreary darkness is discomfited,
 Yet mark his modest state! upon his head,
 That simple crest, a heron's plume, is worn.
 O Liberty! they stagger at the shock
 From van to rear and with one mind would flee, 10
 But half their host is buried: — rock on rock
 Descends: — beneath this godlike Warrior, see!
 Hills, torrents, woods, embodied to bemock
 The Tyrant, and confound his cruelty.

On the Final Submission of the Tyrolese

It was a *moral* end for which they fought;
 Else how, when mighty Thrones were put to shame,
 Could they, poor Shepherds, have preserved an aim,
 A resolution, or enlivening thought?
 Nor hath that moral good been *vainly* sought;
 For in their magnanimity and fame
 Powers have they left, an impulse, and a claim
 Which neither can be overturned nor bought.
 Sleep, Warriors, sleep! among your hills repose!
 We know that ye, beneath the stern control 10
 Of awful prudence, keep the un vanquished soul:
 And when, impatient of her guilt and woes,
 Europe breaks forth; then, Shepherds! shall ye rise
 For perfect triumph o'er your Enemies.

Upon the Sight of a Beautiful Picture,

Painted by Sir G. H. Beaumont, Bart.

Praised by the Art whose subtle power could stay
 Yon cloud, and fix it in that glorious shape;
 Nor would permit the thin smoke to escape,
 Nor those bright sunbeams to forsake the day;
 Which stopped that band of travellers on their way,
 Ere they were lost within the shady wood;
 And showed the Bark upon the glassy flood
 For ever anchored in her sheltering bay.
 Soul-soothing Art! whom Morning, Noontide, Even,
 Do serve with all their changeful pageantry; 10
 Thou, with ambition modest yet sublime,

Han kommer som Foibos gennem morgenens porte*
 når det triste mørke er besejret,
 dog, læg mærke til han beskedne skikkelse, på hans hoved
 bæres den enkleste prydelser, en hejres fjer.
 Oh Frihed! fra for- til bagtrop vakler
 de ved stødet – og de ville flygte som med ét sind, men 10
 halvdelen af deres hær er begravet: – klippeblok falder
 på klippeblok: – se, neden under denne gudlignende kriger,
 bjerge, rivende floder, skove, legemliggjorte for at
 bespotte tyrannen, og tilintetgøre hans grusomhed.

Om tyrolernes endelige underkastelse

Formålet med deres kamp var *moralisk*;
 hvordan, når mægtige troner blev gjort til skamme,
 kunne de ellers, fattige hyrder, have bevaret et sigte,
 en beslutning eller en oplivende tanke?
 Hint moralske gode er heller ikke blevet søgt *forgæves*;
 thi ved deres storsindethed og berømmelse
 har de efterladt kræfter, en impuls og et krav,
 som hverken kan omstyrtes eller købes.
 Sov, krigere, sov! hvil jer mellem jeres bjerge!
 Vi ved at I, under den ærefrygtindgydende klogskabs 10
 strenge kontrol, gemmer en uovervindelig sjæl:
 og når Europa, utålmodig over sin skyld og sine plager,
 bryder frem; så skal I, hyrder! rejse jer
 til fuldstændig sejr over jeres fjender.†

Ved synet af et smukt billede

Malet af Sir G. H. Beaumont, Bart.

Berømmet af den kunst hvis fine magt kunne standse
 hin sky og fastholde den i sin herlige form;
 og ikke ville tillade den tynde røg at undslippe,
 eller de lysende solstråler at svigte dagen;
 som stoppede gruppen af rejsende på deres vej,
 før de for vild inde i den skyggefulde skov;
 og viste os båden på den glasklare flod
 for altid ankret op i sin skærmende bugt.
 En sjælslindrende kunst! som morgen, middag, aften,
 med al deres ubestandige pragt, i sandhed tjener; 10
 Du har her, med beskednen dog sublim ærgerrighed,

* Foibos: tilnavn til Apollon, solens gud.

† Se note til *Hofer* bag i bogen.

Here, for the sight of mortal man, hast given
To one brief moment caught from fleeting time
The appropriate calm of blest eternity.

Epistle to Sir George Howland Beaumont, Bart.

From the South-west Coast of Cumberland. – 1811.

Far from our home by Grasmere's quiet Lake,
From the Vale's peace which all her fields partake,
Here on the bleakest point of Cumbria's shore
We sojourn stunned by Ocean's ceaseless roar;
While, day by day, grim neighbour! huge Black Comb
Frowns deepening visibly his native gloom,
Unless, perchance rejecting in despite
What on the Plain *we* have of warmth and light,
In his own storms he hides himself from sight.
Rough is the time; and thoughts, that would be free 10
From heaviness, oft fly, dear Friend, to thee;
Turn from a spot where neither sheltered road
Nor hedge-row screen invites my steps abroad;
Where one poor Plane-tree, having as it might
Attained a stature twice a tall man's height,
Hopeless of further growth, and brown and sere
Through half the summer, stands with top cut sheer,
Like an unshifting weathercock which proves
How cold the quarter that the wind best loves,
Or like a Sentinel that, evermore 20
Darkening the window, ill defends the door
Of this unfinished house – a Fortress bare,
Where strength has been the Builder's only care;
Whose rugged walls may still for years demand
The final polish of the Plasterer's hand.
– This Dwelling's Inmate more than three weeks' space
And oft a Prisoner in the cheerless place,
I – of whose touch the fiddle would complain,
Whose breath would labour at the flute in vain,
In music all unversed, nor blessed with skill 30
A bridge to copy, or to paint a mill,
Tired of my books, a scanty company!
And tired of listening to the boisterous sea –
Pace between door and window muttering rhyme,
An old resource to cheat a froward time!
Though these dull hours (mine is it, or their shame?)
Would tempt me to renounce that humble aim.
– But if there be a Muse who, free to take

for øjnene af det dødelige menneske, givet
til et enkelt af den flygtige tids kort øjeblikke,
den velsignede evigheds dertil passende ro.

Epistel til Sir George Howland Beaumont, Bart.

Fra Cumberlands sydvestkyst. – 1811.

Langt borte fra vort hjem ved Grasmers stille sø,
fra dalens fred, som alle hendes marker tager del i,
her på det mest trøstesløse sted på Cumbriums kyst
opholder vi os, bedøvet af oceanets uophørlige brølen;
medens den grumme nabo, kæmpestore Black Comb!
bliver vredere, da han synligt dag for dag øger sin oprindelige
dunkelhed, med mindre det måske er for i foragt at afvise,
hvad vi har af varme og lys på det flade land,
at han skjuler sig i sine egne storme.
Tiden er barsk; og de tanker som ikke 10
er tunge, flyver ofte til dig, kære ven;
fjerner sig fra et sted, hvor hverken skærmede veje
eller levende læhegn inviterer til at gå udenfor;
hvor et eneste sølle plantantræ, der af uvisse grunde har
opnået en størrelse på kun to gange en mands højde,
uden håb om videre vækst og brun og tør
den halve sommer igennem, står med toppen helt ribbet
som en ubevægelig vejrhane, der viser
hvor kold den kant er, vinden elsker mest,
eller som en vagtpost der, bestandigt 20
skyggende for vinduet, kun dårligt forsvarer døren på dette
ufærdige hus – et nøgent fort, hvor styrke
er det eneste bygmesterens har næret omsorg for;
hvis ujævne vægge måske endnu i årevis vil kræve
den sidste afpudsning af murerens hånd.
– Denne boligs indvåner i mere end tre uger
og tit en fange på dette glædesløse sted,
jeg – hvis buestrøg violinen ville klage over,
hvis åndedrag ville arbejde forgæves ved fløjten,
ukyndig hvad angår musik, heller ikke velsignet med evne 30
til at tegne en bro eller male en mølle,
træt af mine bøger, et magert selskab!
Og træt af at lytte til det larmende hav – går frem
og tilbage mellem døren og vinduet og mumler rim,
et gammel hjælpemiddel til at narre en genstridig tid!
Skønt disse kedelige timer (er det min eller deres skam?)
ville friste mig til at give afkald selv på dette ydmyge mål.
– Men hvis der findes en muse, som, fri til at indtage sin

Her seat upon Olympus, doth forsake
 Those heights (like Phoebus when his golden locks 40
 He veiled, attendant on Thessalian flocks)
 And, in disguise, a Milkmaid with her pail
 Trips down the pathways of some winding dale;
 Or, like a Mermaid, warbles on the shores
 To fishers mending nets beside their doors;
 Or, Pilgrim-like, on forest moss reclined,
 Gives plaintive ditties to the heedless wind,
 Or listens to its play among the boughs
 Above her head and so forgets her vows —
 If such a Visitant of Earth there be 50
 And she would deign this day to smile on me
 And aid my verse, content with local bounds
 Of natural beauty and life's daily rounds,
 Thoughts, chances, sights, or doings, which we tell
 Without reserve to those whom we love well —
 Then haply, Beaumont! words in current clear
 Will flow, and on a welcome page appear
 Duly before thy sight, unless they perish here.

What shall I treat of? News from Mona's Isle?
 Such have we, but unvaried in its style; 60
 No tales of Runagates fresh landed, whence
 And wherefore fugitive or on what pretence;
 Of feasts, or scandal, eddying like the wind
 Most restlessly alive when most confined.
 Ask not of me, whose tongue can best appease
 The mighty tumults of the HOUSE OF KEYS;
 The last year's cup whose Ram or Heifer gained,
 What slopes are planted, or what mosses drained:
 An eye of fancy only can I cast
 On that proud pageant now at hand or past, 70
 When full five hundred boats in trim array,
 With nets and sails outspread and streamers gay,
 And chanted hymns and stiller voice of prayer,
 For the old Manx-harvest to the Deep repair,
 Soon as the herring-shoals at distance shine
 Like beds of moonlight shifting on the brine.

Mona from our Abode is daily seen,
 But with a wilderness of waves between;

plads på Olympen, forlader disse tinder
 (ligesom Foibos da han tilslørede sine gyldne lokker,
 mens han passede de thessalske flokke)* 40
 og forklædt som malkepige tripper ned
 ad gangstien med sin spand i en eller anden bugtet dal;
 eller, som havfrue, synger ved kysterne
 til fiskere, der meder deres garn foran deres huse;
 eller hun på pilgrimvis hviler sig på skovmos
 og giver vemodige viser til den upåagtende vind,
 eller lytter til dens leg i grenene
 over sit hoved og således glemmer sine løfter —
 hvis der skulle findes en sådan gæst på Jorden 50
 og hun ville nedlade sig til at smile til mig denne dag
 og bistå mine vers, tilfreds med de begrænsninger der gives
 af den stedlige naturs skønhed og livets daglige trummerum,
 tanker, muligheder, syn eller gøremål, som vi fortæller
 uden forbehold til dem, vi holder meget af —
 så måske, Beaumont! vil ord flyde i en klar
 strøm og i et hilsende brev på passende vis komme
 til syne for dine øjne, med mindre de forsvinder her.

Hvad skal jeg tale om? Nyheder fra Mona's Isle?†
 Det har vi, men af den ensformige slags; 60
 ingen historier om overløbere, der lige er gået i land, hvorfra
 og hvorfor de er flygtninge eller under hvilket påskud;
 om fester eller skandaler, der hvirvler som vinden,
 mest hvileløst i live når pladsen er mest begrænset.
 Spørg ikke mig om, hvis tunge bedst kan berolige
 HOUSE OF KEYS' mægtige tummel;‡
 hvis vædder eller kvie der vandt ved sidste års dyrskue,
 hvilke skrænter der er blevet beplantet, eller hvilke
 moseområder drænet: kun fantasiens blik kan jeg kaste
 på det stolte festoptog, som nu forestår eller er forbi, 70
 hvor hele fem hundrede både i tæt række,
 med garn og segl bredt ud og farvestrålende vimpler
 og sungne hymner og mere stille bønner,
 for den gamle Manx-høst skyld, begiver sig ud på dybet,
 så snart sildestimerne skinner i det fjerne
 som månelysbed, der skifter plads på havet.

Mona kan dagligt ses fra vor bolig,
 men med en ødemark af bølger imellem;

* Da Apollon blev fordrevet fra Olympen for at have slået kykloperne ihjel, passede han den thessalske konge Admetos' får.

† Mona's Isle: Anglesey på Wales nordkyst.

‡ House of Keys: underhuset på Manx dvs. Isle of Man.

And by conjecture only can we speak
 Of aught transacted there in bay or creek; 80
 No tidings reach us thence from town or field,
 Only faint news her mountain sunbeams yield,
 And some we gather from the misty air,
 And some the hovering clouds, our telegraph, declare.
 But these poetic mysteries I withhold;
 For Fancy hath her fits both hot and cold,
 And should the colder fit with You be on
 When You might read, my credit would be gone.

Let more substantial themes the pen engage,
 And nearer interests culled from the opening stage 90
 Of our migration. — Ere the welcome dawn
 Had from the east her silver star withdrawn,
 The Wain stood ready, at our Cottage-door,
 Thoughtfully freighted with a various store;
 And long or ere the uprising of the Sun
 O'er dew-damp'd dust our journey was begun,
 A needful journey, under favouring skies,
 Through peopled Vales; yet something in the guise
 Of those old Patriarchs when from well to well
 They roamed through Wastes where now the tented Arabs dwell. 100

Say first, to whom did we the charge confide,
 Who promptly undertook the Wain to guide
 Up many a sharply-twining road and down,
 And over many a wide hill's craggy crown,
 Through the quick turns of many a hollow nook,
 And the rough bed of many an unbridged brook?
 A blooming Lass — who in her better hand
 Bore a light switch, her sceptre of command
 When, yet a slender Girl, she often led,
 Skilful and bold, the horse and burthened *sled* 110
 From the peat-yielding Moss on Gowdar's head.
 What could go wrong with such a Charioteer
 For goods and chattels, or those Infants dear,
 A Pair who smilingly sate side by side,
 Our hope confirming that the salt-sea tide
 Whose free embraces we were bound to seek,
 Would their lost strength restore and freshen the pale cheek?
 Such hope did either Parent entertain
 Pacing behind along the silent lane.

og vi kan kun udtale vor formodning
 om hvilke transaktioner, der foregår dér i bugt eller vig; 80
 ingen efterretninger når os fra by eller mark,
 hendes bjergsolstråler giver kun vage nyheder,
 og nogle får vi fra den disede luft,
 og nogle melder de svævende skyer os, vor telegraf.
 Men disse poetiske gådefuldheder tilbageholder jeg;
 for fantasien har sine anfald både af varmt og koldt,
 og skulle det koldere anfald være over dig
 når du læser, ville min ære ved det være borte.

Lad mere væsentlige emner beskæftige pennen,
 og nærmere interesser, nøje udvalgt fra vor 90
 udvandrings åbningscene. — Endnu inden det velkomne
 daggry havde trukket sin sølvstjerne bort fra øst,
 stod vognen klar ved døren til vort hus,
 betænksomt lastet med forskelligt forråd;
 og før eller kort før solen stod op,
 var vor rejse over det dugvædede støv begyndt,
 en nødvendig rejse under gunstige himle,
 gennem befolkede dale; dog noget i stil med
 de gamle patriarker, da de strejfede om fra kilde til kilde
 gennem det øde, hvor nu araberne bor i telte. 100

Skal jeg først fortælle, hvem vi betroede hvervet,
 som raskt indvilligede i at føre vognen
 op ad mange skarptsnoede veje og højdedrag
 og over mange langstrakte bakkens klippefyldte kroner,
 gennem bratte drejninger ind i hule kroge
 og mangel en bæks leje, hvor broen manglede?
 En blomstrende pige — som i sin bedste hånd
 bar en let kæp, hendes kommandoscepter
 dengang hun, endnu en ranglet pige, tit ledte hesten
 og den belæssede *slæde* dygtigt og dristigt 110
 ned fra det tørv-givende mos på Gowdar's top.
 Hvad kunne gå galt med sådan en vognstyrer,
 med gods og løsøre eller de kære børn,
 et par der sad smilende ved siden af hinanden,
 og bekræftede vort håb om, at det salte havs vande,
 hvis frie omfavnelser vi var besluttet på at opsøge, ville
 gengive dem deres mistede styrke og forfriske den blege kind?
 Sådant håb nærrede begge forældre,
 mens de gik bagved hen ad den stille vej.*

* Børnene er Catharine (6. sep. 1808- 4. juni 1812) og Thomas (16. jun. 1806- 1. dec. 1812).

EPISTLE TO SIR GEORGE HOWLAND BEAUMONT

Blithe hopes and happy musings soon took flight, 120
 For lo! an uncouth melancholy sight —
 On a green bank a creature stood forlorn
 Just half protruded to the light of morn,
 Its hinder part concealed by hedge-row thorn.
 The Figure called to mind a beast of prey
 Stript of its frightful powers by slow decay,
 And, though no longer upon rapine bent,
 Dim memory keeping of its old intent.
 We started, looked again with anxious eyes,
 And in that griesly object recognise 130
 The Curate's Dog — his long-tried friend, for they,
 As well we knew, together had grown grey.
 The Master died, his drooping servant's grief
 Found at the Widow's feet some sad relief;
 Yet still he lived in pining discontent,
 Sadness which no indulgence could prevent;
 Hence whole day wanderings, broken nightly sleeps
 And lonesome watch that out of doors he keeps;
 Not oftentimes, I trust, as we, poor brute!
 Espied him on his legs sustained, blank, mute, 140
 And of all visible motion destitute,
 So that the very heaving of his breath
 Seemed stopt, though by some other power than death.
 Long as we gazed upon the form and face,
 A mild domestic pity kept its place,
 Unscared by thronging fancies of strange hue
 That haunted us in spite of what we knew.
 Even now I sometimes think of him as lost
 In second-sight appearances, or crost
 By spectral shapes of guilt, or to the ground, 150
 On which he stood, by spells unnatural bound,
 Like a gaunt shaggy Porter forced to wait
 In days of old romance at Archimago's gate.

Advancing Summer, Nature's law fulfilled,
 The choristers in every grove had stilled;
 But we, we lacked not music of our own,
 For lightsome Fanny had thus early thrown,
 'Mid the gay prattle of those infant tongues,
 Some notes prelusive, from the round of songs
 With which, more zealous than the liveliest bird 160
 That in wild Arden's brakes was ever heard,

Glade håb og lykkelige overvejelser tog snart flugten, 120
 for se! Et uhørt sørgmodigt syn —
 på en grøn banke stod en ynkelig skabning
 lige netop halvt synlig i morgenlyset,
 dets bagparti skjult af tjørnehegnet.
 Skikkelsen fik en til at tænke på et rovdyr, der var
 berøvet sin frygtindgydende magt ved langsomt forfald,
 og som stadig, skønt ikke længere opsat på rov,
 bevarede mindet om sin gamle lyst.
 Vi fór sammen, kiggede atter med frygtsomt blik,
 og genkendte i den gyselige genstand 130
 kapellanens hund — hans længeprøvede ven, for,
 som vi udmærket vidste, var de blevet gamle sammen.
 Herren døde, hans hensygnende tjeners sorg
 fandt nogen forløsning ved enkens fødder;
 dog levede han stadig i en tilstand af tærende utilfredshed,
 en tristhed som ingen fornøjelse kunne forhindre;
 derfor hele dages vandringer, afbrudt nattesøvn
 og ensomme vagter, som han holder uden døre;
 ikke ofte, tænker jeg, eftersom vi, arme dyr!
 så ham stå på sine ben, tom, stum, 140
 forladt af al åbenbar bevægelse,
 så at selve vejtrækningen
 syntes standset, skønt af en anden magt end døden.
 Mens vi længe betragtede kroppen og ansigtet,
 indfandt en mild hjemlig medynk sig, uskræmt
 af en vrimmel af sælsomt farvede forestillinger
 der hjemsøgte os, på trods af hvad vi vidste.
 Selv nu tænker jeg nogle gange på ham,
 som om han var fortabt i åndesyner, eller krystet af
 skyldens spøgelse, eller bundet til jorden, 150
 han stod på, af trolddoms unaturlige bånd,
 som en mager skægget vægter i en gammel ridderroman,
 tvunget til at vente ved Archimagos låge.*

Sommerens fremkomst, opfyldelsen af naturens lov,
 havde gjort korsangerne tavse i alle lunde;
 men vi, vi mangler ikke selv musik,
 for lattermilde Fanny havde således tidligt,
 midt i barnetungernes lystige snakken,
 kastet nogle indledende toner fra den kreds af sange
 som hun, mere nidkært end den mest livlige fugl 160
 der nogensinde hørtes i det vilde Ardens bregnekrat,†

* Archimago: den falske troldmand i Edmund Spensers *Faerie Queene*.

† Arden: berømt skov i Warwick.

Her work and her work's partners she can cheer,
The whole day long, and all days of the year.

Thus gladdened from our own dear Vale we pass
And soon approach Diana's Looking-glass!
To Loughrigg-tarn, round clear and bright as heaven,
Such name Italian fancy would have given,
Ere on its banks the few grey cabins rose
That yet disturb not its concealed repose
More than the feeblest wind that idly blows. 170

Ah, Beaumont! when an opening in the road
Stopped me at once by charm of what it showed,
The encircling region vividly exprest
Within the mirror's depth, a world at rest —
Sky streaked with purple, grove and craggy *bield*,
And the smooth green of many a pendent field,
And, quieted and soothed, a torrent small,
A little daring would-be waterfall,
One chimney smoking and its azure wreath,
Associate all in the calm Pool beneath, 180

With here and there a faint imperfect gleam
Of water-lilies veiled in misty steam —
What wonder at this hour of stillness deep,
A shadowy link 'tween wakefulness and sleep,
When Nature's self, amid such blending, seems
To render visible her own soft dreams,
If, mixed with what appeared of rock, lawn, wood,
Fondly embosomed in the tranquil flood,
A glimpse I caught of that Abode, by Thee
Designed to rise in humble privacy, 190

A lowly Dwelling, here to be outspread,
Like a small Hamlet, with its bashful head
Half hid in native trees. Alas 'tis not,
Nor ever was; I sighed, and left the spot
Unconscious of its own untoward lot,
And thought in silence, with regret too keen,
Of unexperienced joys that might have been;
Of neighbourhood and intermingling arts,
And golden summer days uniting cheerful hearts.
But time, irrevocable time, is flown, 200
And let us utter thanks for blessings sown
And reaped — what hath been, and what is, our own.

kan opmuntre sit arbejde og sine arbejdsfæller med
hele dagen og alle årets dage.

Således oplivet forlod vi vor egen kære dal
og nærmede os snart Dianas spejl!*
Lougrigg-søen, rund, klar og strålende som himlen,
kunne have fået dette navn af den italienske fantasi,
før de få grå hytte rejste sig på søens bredder,
som dog ikke forstyrrer dens skjulte hvile
mere end den svageste, ørkesløst blæsende vind. 170

Oh! Beaumont! Da en åbning af vejen straks
standsede mig ved det henrivende syn, den viste,
den omgivende egn levende udtrykt
i spejlets dyb, en verden i hvile —
himlen stribet af purpur, lunde og klippefyldte ly
og blødt grønt af mange skrånende marker,
og neddæmpet og mildnet, en lille rivende strøm,
et lille dristigt vordende vandfald,
en skorsten der ryger og dens azurblå snoning,
alt sammen er forbundet nede i den rolige dam, 180
med et svagt ufuldstændigt glimt her og der
af åkander, indhyllet i en tåget damp —

kan det så undre, i denne stund af dyb stilhed,
et skyggeagtigt led mellem vågen tilstand og søvn,
hvor naturen selv, midt i sådan sammenblanding, synes
at få sine egne blide drømme til at blive synlige,
hvis jeg, blandet med hvad der viste sig af klippe, græs,
skov, kærligt lagt i den stille flods skød,
fangede et glimt af hin bolig, planlagt af dig†
til at rejse sig her i ydmyg ensomhed, 190

en beskeden bopæl, der skulle udbrede sig her
som en lille landsby med sin undselige øverste del
halvt skjult i stedlige træer. Ak den er der ikke,
var der heller ikke nogensinde; jeg sukkede og forlod stedet,
der var ubevidst om sin egen uheldige lod,
og tænkte stille med for stærk anger
på uerfarede glæder, som kunne have været til;
på naboskab og blanding af kunstarter
og gyldne sommerdage, der forener lykkelige hjerter,
men tiden, den uigenkaldelige tid er flygtet, 200
og lad os sige tak for såede og høstede velsignelser —
som har været, og som er, vore egne.

* Diana: jagtens og månens gudinde.

† Da (171)... kan det så undre (184)... hvis jeg (187) ... fangede ...

EPISTLE TO SIR GEORGE HOWLAND BEAUMONT

Not far we travelled ere a shout of glee,
Startling us all, dispersed my reverie;
Such shout as many a sportive echo meeting
Oft-times from Alpine *chalets* sends a greeting.
Whence the blithe hail? behold a Peasant stand
On high, a kerchief waving in her hand!
Not unexpectant that by early day
Our little Band would thrud this mountain way, 210
Before her cottage on the bright hill side
She hath advanced with hope to be descried.
Right gladly answering signals we displayed,
Moving along a tract of morning shade,
And vocal wishes sent of like good will
To our kind Friend high on the sunny hill —
Luminous region, fair as if the prime
Were tempting all astir to look aloft or climb;
Only the centre of the shining cot
With door left open makes a gloomy spot, 220
Emblem of those dark corners sometimes found
Within the happiest breast on earthly ground.

Rich prospect left behind of stream and vale,
And mountain-tops, a barren ridge we scale;
Descend, and reach, in Yewdale's depths, a plain
With haycocks studded, striped with yellowing grain —
An area level as a Lake and spread
Under a rock too steep for man to tread,
Where sheltered from the north and bleak north-west
Aloft the Raven hangs a visible nest, 230
Fearless of all assaults that would her brood molest.
Hot sunbeams fill the steaming vale; but hark,
At our approach, a jealous watch-dog's bark,
Noise that brings forth no liveried Page of state,
But the whole household, that our coming wait.
With Young and Old warm greetings we exchange,
And jocund smiles, and toward the lowly Grange
Press forward by the teasing dogs unscared.
Entering, we find the morning meal prepared:
So down we sit, though not till each had cast 240
Pleased looks around the delicate repast —
Rich cream, and snow-white eggs fresh from the nest,
With amber honey from the mountain's breast;
Strawberries from lane or woodland, offering wild
Of children's industry, in hillocks piled;
Cakes for the nonce, and butter fit to lie
Upon a lordly dish; frank hospitality

Vi havde ikke rejste langt før et lystigt råb,
 der overraskede os alle, spredte mine drømmerier;
 et sådant råb, mens mange ekkoer spøgefuldt mødes,
 sender ofte en hilsen fra en alpehytte.
 Hvorfra kom den glade kalden? Se en bonde står
 højt oppe og vinker med et lommetørklæde!
 Idet hun regnede med, at vort lille selskab
 tidligt på dagen ville komme ad denne bjergvej 210
 forbi hendes hytte på den lyse bakkeskrænt,
 er hun gået ud i håb om at blive opdaget.
 Helt fornøjede signalerede vi tilbage, mens vi
 gik hen ad en strækning med morgenskygge,
 og sendte højlydt lige så hjertelige hilsner
 til vor rare ven oppe på den sollyse bakke —
 en vidunderlig egn, skøn, som om våren
 fristede alt, der rørte sig, til at se i vejret og klatre;
 kun midten af den skinnende hytte
 hvor døren er ladt åben, ligger i mørke, 220
 et symbol på de dunkle kroge som nogle gange findes
 inde i selv det lykkeligste bryst på jorden.

En rig udsigt af vandløb og dal og bjergtoppe
 ladt bag os, klatrer vi op ad en gold klipperyg;
 stiger ned, og når i Yewdale's dybder en slette
 oversået med høbunker og stribet af gulnende korn —
 et landområde, fladt som en sø og udstrakt for foden
 af et fjeld, for stejlt til at mennesker kan betræde det,
 hvor i ly for de kolde nord- og nordvestenvinde
 ravnens hænger en synlig rede højt oppe uden 230
 at frygte alle de angreb, som ville forulempe hendes afkom.
 Hede solstråler fylder den dampende dal; men hør,
 da vi nærmer os, gør en mistænksom vagthund,
 støj som frembringer ingen statelig liberiklædt page,
 men hele husstanden, der venter vor ankomst.
 Med unge og gamle udveksler vi varme hilsner
 og djærve smil og styrer mod den beskedne gård
 uden at være skræmte af de drillende hunde.
 Da vi kommer indenfor, ser vi at morgenmaden er parat:
 så vi sætter os, skønt ikke før hver enkelt havde kastet 240
 glade blikke på det fristende måltid —
 tyk fløde og snehvide æg, friske fra redens,
 med ravgul honning fra bjergene;
 jordbær fra vejkanten eller skovlandet, vilde frugter
 af børns virksomhed, stablet op i små bunker;
 kager til lejligheden, og smør skikket til at ligge
 på en fornem herres tallerken; åbenhjertig gæstfrihed

Where simple art with bounteous nature vied,
And cottage comfort shunned not seemly pride.

Kind Hostess! Handmaid also of the feast, 250
If thou be lovelier than the kindling East,
Words by thy presence unrestrained may speak
Of a perpetual dawn from brow and cheek
Instinct with light whose sweetest promise lies,
Never retiring, in thy large dark eyes,
Dark but to every gentle feeling true,
As if their lustre flowed from ether's purest blue.

Let me not ask what tears may have been wept
By those bright eyes, what weary vigils kept, 260
Beside that hearth what sighs may have been heaved
For wounds inflicted, nor what toil relieved
By fortitude and patience, and the grace
Of heaven in pity visiting the place.
Not unadvisedly those secret springs
I leave unsearched: enough that memory clings,
Here as elsewhere, to notices that make
Their own significance for hearts awake,
To rural incidents, whose genial powers
Filled with delight three summer morning hours.

More cold my pen report of grave or gay 270
That through our gipsy travel cheered the way;
But, bursting forth above the waves, the Sun
Laughs at my pains, and seems to say, "Be done."
Yet, Beaumont, thou wilt not, I trust, reprove
This humble offering made by Truth to Love,
Nor chide the Muse that stooped to break a spell
Which might have else been on me yet: —

FAREWELL.

Upon Perusing the Foregoing Epistle Thirty Years after its Composition

Soon did he Almighty Giver of all rest
Take those dear young Ones to a fearless nest;
And in Death's arms has long reposed the Friend
For whom this simple Register was penned.
Thanks to the moth that spared it for our eyes;
And Strangers even the slighted Scroll may prize,
Moved by the touch of kindred sympathies.
For — save the calm, repentance sheds o'er strife

hvor enkel kunst kappedes med den overdådige natur,
og huskomfort ikke skyede anstændig pragt.

Venlige værtinde! også opvarter ved festbordet, 250
hvis du er dejligere end det flammende øst,
kan ord i din nærværelse uhindret tale om
et varigt morgengry fra pande og kind
fyldt med lys, hvis yndigste løfte, der aldrig
trækker sig tilbage, ligger i dine store mørke øjne,
mørke, men sande over for enhver blid følelse,
som om deres glans strømmede fra æterens reneste blå.

Lad mig ikke spørge om hvilke tårer, disse strålende øjne
kan have grædt, hvilke sørgelige nattevagter, der er holdt, 260
hvilke suk, der ved siden af arnen kan være blevet udstødt
for tilføjede sår heller ikke hvilket slid, afhjulpet
ved styrke og tålmod og den himlens nåde,
der besøgte dette sted i barmhjertighed.
Ikke uklogt lader jeg disse skjulte kilder
usøgte: det er nok at erindringen her som
andetsteds holder sig til iagttagelser, der skaber
deres egen betydning for vågne hjerter,
til landlige begivenheder, hvis livgivende kræfter
fyldte tre sommermorgentimer med fryd.

Min pen kunne berette mere om alvorligt og lystigt, 270
som opmuntrede vejen under vor sigøjnerrejse;
men solen, der bryder frem over bølgen,
ler af mine anstrengelser, og synes at sige: „Lad det ligge.”
Dog, Beaumont, du vil ikke, tænker jeg, dadle
dette ydmyge offer skabt af kærlighed til sandheden eller
revse den Muse, som nedlod sig til at bryde en forhekselse,
som jeg ellers stadigvæk kunne have ligget under for: –

FARVEL.

Ved gennemlæsning af epistlen tredive år efter

Snart bragte den Almægtige Giver af al hvile
hine to kære små til en rede, hvor der ingen frygt er;
og vennen, som denne enkle protokol var skrevet til,
har længe dvælet i dødens arme.
Tak til møllet som lod den ligge til vore øjne;
fremmede kan måske rose selv denne ringeagtede skriftrulle,
bevæget ved oplevelsen af en fælles forståelse.
Thi – bortset fra roen, som anger øser over striden,

Raised by remembrances of misused life,
 The light from past endeavours purely willed 10
 And by Heaven's favour happily fulfilled;
 Save hope that we, yet bound to Earth, may share
 The joys of the Departed — what so fair
 As blameless pleasure, not without some tears,
 Reviewed through Love's transparent veil of years?

NOTE

Loughrigg Tarn, alluded to in the foregoing Epistle, resembles, though much smaller in compass, the Lake Nemi, or *Speculum Dianae* as it is often called, not only in its clear waters and circular form, and the beauty immediately surrounding it, but also as being overlooked by the eminence of Langdale Pikes as Lake Nemi is by that of Monte Calvo. Since this Epistle was written Loughrigg Tarn has lost much of its beauty by the felling of many natural clumps of wood, relics of the old forest particularly upon the farm called "The Oaks," from the abundance of that tree which grew there.

It is to be regretted, upon public grounds, that Sir George Beaumont did not carry into effect his intention of constructing here a Summer Retreat in the style I have described; as his taste would have set an example how buildings, with all the accommodations modern society requires, might be introduced even into the most secluded parts of this country without injuring their native character. The design was not abandoned from failure of inclination on his part, but in consequence of local untowardness which need not be particularised.

1811

Here pause: the poet claims at least this praise,
 That virtuous Liberty hath been the scope
 Of his pure song, which did not shrink from hope
 In the worst moment of these evil days;
 From hope, the paramount *duty* that Heaven lays,
 For its own honour, on man's suffering heart.
 Never may from our souls one truth depart —
 That an accused thing it is to gaze
 On prosperous tyrants with a dazzled eye;
 Nor — touched with due abhorrence of *their* guilt 10
 For whose dire ends tears flow, and blood is split,
 And justice labours in extremity —
 Forget thy weakness, upon which is built,
 O wretched man, the throne of tyranny!

Yew-Trees

There is a Yew-tree, pride of Lorton Vale,
 Which to this day stands single, in the midst

opstået ved erindringen om misbrugt liv,
 lyset fra svundne bestræbelser, uskyldigt villet 10
 og lykkeligt fuldført ved himlens gunst;
 bortset fra det håb at vi, endnu bundet til jorden, kan dele
 den afdødes glæder — hvad er så skønt som
 ikke uden nogle tårer at se tilbage på udadlig fryd
 gennem kærlighedens gennemsigtige slør af år?

NOTE

Loughrigg Tarn, som er omtalt i det foregående brev, ligner, skønt betydeligt mindre af om-fang, Nemisøen eller *Speculum Dianoe* som den ofte kaldes, ikke kun på grund af dens klare vand og cirkulære form og skønheden i dens umiddelbare omgivelser, men også fordi højde-draget Langdale Pikes rager op over den ligesom Monte Calvo rager op over Nemisøen. [...]

Man kan kun beklage at Sir George Beaumont ikke, som han havde til hensigt, fik bygget et sommerfristed af den type jeg har beskrevet; eftersom han med sin sikre smag ville have givet et eksempel på hvordan bygninger, udstyret med alle moderne bekvemmeligheder, kan ind-passes i selv de mest afsondrede dele af landet uden at spolere deres særlige egenart. Planen blev ikke opgivet på grund af manglende lyst fra hans side, men som resultat af lokal modvilje, som det ikke er nødvendigt at komme nærmere ind på.

1811

Stands her: digteren gør i det mindste fordring på
 denne ros, at retskaffen frihed har været hensigten
 med hans rene sang, som ikke veg fra håbet
 I disse onde dages værste stund;
 fra håbet, den højeste *pligt* som himlen lægger,
 for dens egen hæders skyld, på menneskets lidende hjerte.
 Aldrig kan denne ene sandhed forlade vore sjæle —
 at det er en nederdrægtig ting at stirre
 på fremgangsrige tyranner med forblændet øje;
 glem heller ikke — rørt af behørig afsky for *deres* brøde, 10
 for hvis frygtelige mål tårer flyder og blod splides,
 og retfærdighed kæmper i yderste nød —
 glem at det er på din svaghed,
 åh elendige menneske, tyrannens trone er bygget.

Takstræer

Der er et takstræ, Lorton Vale's stolthed,
 som helt til nu har stået alene midt

Of its own darkness, as it stood of yore:
 Not loth to furnish weapons for the bands
 Of Umfraville or Percy ere they marched
 To Scotland's heaths; or those that crossed the sea
 And drew their sounding bows at Azincour,
 Perhaps at earlier Crecy, or Poitiers.
 Of vast circumference and gloom profound
 This solitary Tree! a living thing
 Produced too slowly ever to decay; 10
 Of form and aspect too magnificent
 To be destroyed. But worthier still of note
 Are those fraternal Four of Borrowdale,
 Joined in one solemn and capacious grove;
 Huge trunks! and each particular trunk a growth
 Of intertwined fibres serpentine
 Up-coiling, and inveterately convolved;
 Nor uninformed with phantasy, and looks
 That threaten the profane; — a pillared shade, 20
 Upon whose grassless floor of red-brown hue,
 By sheddings from the pining umbrage tinged
 Perennially — beneath whose sable roof
 Of boughs, as if for festal purpose, decked
 With unrejoicing berries — ghostly shapes
 May meet at noontide; Fear and trembling Hope,
 Silence and Foresight; Death the Skeleton
 And Time the Shadow; — there to celebrate,
 As in a natural temple scattered o'er
 With altars undisturbed of mossy stone, 30
 United worship; or in mute repose
 To lie, and listen to the mountain flood
 Murmuring from Glaramara's inmost caves.

Characteristics of a Child Three Years Old

Loving she is, and tractable, though wild;
 And innocence hath privilege in her
 To dignify arch looks and laughing eyes;
 and farts of cunning; and the pretty round
 Of trespasses, affected to provoke
 Mock-chastisement and partnership in play.

i sin egen skygge, som det stod i gamle dage,
 ikke uvillig til at levere våben til Umfraville
 og Percys tropper, inden de marcherede*
 mod Skotlands heder; eller dem der krydsede
 havet og trak deres klingende buer ved Azincour,
 og måske tidligere ved Crecy eller Poitiers.†
 Af vældig omkreds og dyb dunkelhed
 er dette ensomme træ! — en levende ting
 frembragt for langsomt til at forfalde; 10
 af skikkelse og ydre for storslået
 til at blive ødelagt. Men endnu mere fortjener
 de broderlige Fire i Borrowdalen, forbundet
 i én højtidelig og rummelig lund, opmærksomhed;
 uhyre stammer! og hvert særlige træ er
 en vækst af sammenflettede bugtede fibre
 snoet opad, og stædigt rullet sammen;
 ikke ubekendt med fantasi og et udseende,
 som truer de ugudelige; — en søjlebåret skygge, 20
 på hvis rødbrune græsløse gulv,
 stedsevarende farvet ved fældning fra det
 hentærende løv — under hvis mørke grenloft,
 smykket som til festlig brug
 med glædesløse bær — spøgelsesagtige former
 kan mødes ved middagstid; Angst og bævende Håb,
 Tavshed og Forsyn; skelettet Døden
 og skyggen Tiden; — for der at holde,
 som i et naturligt tempel overstrøet
 med uforstyrrede altre af mosdækkede stene, 30
 andagt i fællesskab; eller i stum hvile
 at ligge og lytte til bjergfloden,
 der risler frem fra Glaramaras inderste huler.‡

Karakteristik af et treårs barn

Kærlig er hun, og medgørlig, skønt vild;
 og uskyldighed har en særlige rettighed hos hende
 til at forædle skælmske blikke og smilende øjne;
 og listige påfund; og den kønne omgang
 forsyndelser, der dyrkes for at fremkalde
 forstilt irettesættelse og makkerskab i leg.

* Sandsynligvis Robert de Umfraville (1277-1325) og Sir Henry Percy (1364-1403) som begge kæmpede mod skotterne (Hayden 1).

† Azincour, Crecy, Poitiers: tre berømte slag i Hundredeårskrigen.

‡ Lorton Vale, Borrowdale og bjerget Glaramara ligger i den vestlige centrale del af the Lake District.

And, as a faggot sparkles on the hearth,
Not less if unattended and alone
Than when both young and old sit gathered round
And take delight in its activity; 10
Even so this happy creature of herself
Is all-suffient; solitude to her
Is blithe society, who fills the air
With gladness and involuntary songs.
Light are her sallies as the tripping fawn's
Forth-startled from the fern where she lay couched;
Unthought-of, unexpected, as the stir
Of the soft breeze ruffling the meadow-flowers,
Or from before it chasing wantonly
The many-couloured images imprest 20
Upon the bosom of a placid lake.

Epitaph

Six months to six years added he remained
Upon this sinful earth, by sin unstained:
O blessèd Lord! whose mercy then removed
A child whom every eye that looked on loved;
Support us, teach us calmly to resign
What we possessed, and now is wholly thine!

Maternal Grief

Departed Child! I could forget thee once
Though at my bosom nursed; this woeful gain
Thy dissolution brings, that in my soul
Is present and perpetually abides
A shadow, never, never to be displaced
By the returning substance, seen or touched,
Seen by mine eyes, or clasped in my embrace.
Absence and death how differ they! and how
Shall I admit that nothing can restore
What one short sigh so easily removed? — 10
Death, life, and sleep, reality and thought,
Assist me, God, their boundaries to know,
O teach me calm submission to thy Will!

Og ligesom et knippe brænde ikke mindre
funkler i kaminen, hvis upåagtet og alene,
end når både ung og gammel sidder omkring
og fryder sig over dets virke; 10
så er på samme måde dette lykkelige væsen
helt sig selv nok; ensomhed er for hende
sorgløst selskab, som fylder luften
med glæde og uvilkårlige sange.
Lette er hende udbrud som den trippende dåkalvs, der
overrasket bryder frem fra bregnekratte hvor hun lå;
uanet, uventet som den milde brises
bevægelse, der kruser engblomsterne
eller fra før, hvor den kådt jagtede 20
de mangefarvede billeder, påtrykt
en stille søs overflade.

Gravskrift

Seks måneder føjet til seks år blev
han på denne syndefulde jord, uplettet af synd:
Oh velsignede Herre! du hvis nåde så
fjernede et barn, som enhver der så det, elskede;
stå os bi, lær os roligt at give det fra
os vi ejede, og nu helt er dit!*

En mors stille sorg

Mit døde barn! At jeg kunne glemme dig blot én gang
skønt plejet ved mit bryst; dette smertefulde vinder
jeg ved din opløsning, at en skygge
er tilstede og bestandig bor i min sjæl
for aldrig, aldrig at blive erstattet
af det legeme, jeg har set og rørt ved, set med mine
egne øjne og knuget i min favn.
Fravær og død hvor forskellige er de ikke! og hvordan
skal jeg indrømme, at intet kan bringe,
hvad et kort suk så let fjernede, tilbage? — 10
Død, liv og søvn, virkelighed og tanke,
hjælp mig, Gud, med at kende deres grænser,
og lær mig roligt at underkaste mig din Vilje.

* Wordsworths søn Thomas, født 1806, døde den 1. dec. 1812.

The Child she mourned had overstepped the pale
 Of Infancy, but still did breathe the air
 That sanctifies its confines, and partook
 Reflected beams of that celestial light
 To all the Little-ones on sinful earth
 Not unvouchsafed — a light that warmed and cheered
 Those several qualities of heart and mind 20
 Which, in her own blest nature, rooted deep,
 Daily before the Mother's watchful eye,
 And not hers only, their peculiar charms
 Unfolded, — beauty, for its present self,
 And for its promises to future years,
 With not unfrequent rapture fondly hailed.

Have you espied upon a dewy lawn
 A pair of Leverets each provoking each
 To a continuance of their fearless sport,
 Two separate Creatures in their several gifts 30
 Abounding, but so fashioned that, in all
 That Nature prompts them to display, their looks,
 Their starts of motion and their fits of rest,
 An undistinguishable style appears
 And character of gladness, as if Spring
 Lodged in their innocent bosoms, and the spirit
 Of the rejoicing morning were their own?

Such union, in the lovely Girl maintained
 And her twin Brother, had the parent seen, 40
 Ere, pouncing like a ravenous bird of prey,
 Death in a moment parted them, and left
 The Mother, in her turns of anguish, worse
 Than desolate; for oft-times from the sound
 Of the survivor's sweetest voice (dear child,
 He knew it not) and from his happiest looks,
 Did she extract the food of self-reproach,
 As one that lived ungrateful for the stay
 By heaven afforded to uphold her maimed
 And tottering spirit. And full oft the Boy, 50
 Now first acquainted with distress and grief,
 Shrunk from his Mother's presence, shunned with fear
 Her sad approach, and stole away to find,
 In his known haunts of joy where'er he might,
 A more congenial object. But, as time
 Softened her pangs and reconciled the child
 To what he saw, he gradually returned,
 Like a scared Bird encouraged to renew
 A broken intercourse; and, while his eyes

Barnet, hun sørgede over, havde været over
 den spæde barnealder, men havde på tærsklen stadig
 indåndet den helliggørende luft og havde nydt godt
 af det himmelske lys' genspejlede stråler,
 som ikke er utilstået alle børn på den syndefulde
 jord — et lys der varmede og opmuntrede
 hjertet og sindets forskellige evner, 20
 som, dybt rodfæstet i hendes egen velsignede natur,
 dagligt for morens årvågne øje,
 og ikke kun for hendes, udfoldede deres særlige
 charme, — skønhed, for dets nuværende selv
 og for dets løfter for de kommende år, der med ikke
 sjældnen henrykkelse kærligt blev hilst velkommen.

Har du aldrig set et par harekillinger på en
 dugvåd græsplæne, der udæsker hinanden
 til hele tiden at fortsætte deres frygtløse leg,
 to adskilte væsener rig på deres særlige 30
 gaver, men skabt således at der i alt, som
 naturen foranlediger dem til at vise, deres blikke,
 deres pludselige bevægelser og anfald af hvile,
 åbenbares en forskelsløs stil hos dem
 og et vidnesbyrd om glæde, som om forår
 boede i deres uskyldige bryst, og den
 jublende morgens ånd var deres egen?

En sådan forening, bevaret hos den henrivende pige
 og hendes tvillingebror, havde forælderen set
 før døden, der slog ned som en grådig rovfugl, 40
 på et øjeblik havde skilt dem ad og efterladt
 moren, i sine anfald af forfærdelig kval,
 værre end fortvivlet; thi ofte fik hun, ved lyden
 af den overlevendes sødste røst (det kære barn,
 han vidste det ikke) og på hans lykkeligste blikke,
 næring til selvbebrejdelse, som én
 der levede uden at være taknemmelig for den ro,
 himlen yder til at opløfte hendes lemlæstede
 og vaklende ånd. Og ganske ofte veg drengen, 50
 nu først bekendt med bekymring og sorg,
 tilbage for sin mor, skyede angstfuld hendes
 bedrøvelige tilnærmelser og sneg sig bort for at finde
 i sine kendte elskede tilflugtssteder, hvor han end kunne,
 et mere åndsbeslægtet selskab. Men efterhånden
 som tiden mildnede hendes smerte og forligede
 barnet med det, han så, vendte han gradvist tilbage,
 som en skræmt fugl der får mod til at forny
 et afbrudt forhold; og mens hans øjne

Were yet with pensive fear and gentle awe
 Turned upon her who bore him, she would stoop 60
 To imprint a kiss that lacked not power to spread
 Faint colour over both their pallid cheeks,
 And stilled his tremulous lip. Thus they were calmed
 And cheered; and now together breathe fresh air
 In open fields; and when the glare of day
 Is gone, and twilight to the Mother's wish
 Befriends the observance, readily they join
 In walks whose boundary is the lost One's grave,
 Which he with flowers hath planted, finding there
 Amusement, where the Mother does not miss 70
 Dear consolation, kneeling on the turf
 In prayer, yet blending with that solemn rite
 Of pious faith the vanities of grief;
 For such, by pitying Angels and by Spirits
 Transferred to regions upon which the clouds
 Of our weak nature rest not, must be deemed
 Those willing tears, and unforbidden sighs,
 And all those tokens of a cherished sorrow,
 Which, soothed and sweetened by the grace of Heaven
 As now it is, seems to her own fond heart, 80
 Immortal as the love that gave it being.

November, 1813

Now that all hearts are glad, all faces bright,
 Our aged Sovereign sits, to the ebb and flow
 Of states and kingdoms, to their joy or woe,
 Insensible. He sits deprived of sight,
 And lamentably wrapped in twofold night,
 Whom no weak hopes deceived; whose mind ensued,
 Through perilous war, with regal fortitude,
 Peace that should claim respect from lawless Might.
 Dread King of Kings, vouchsafe a ray divine
 To his forlorn condition! let thy grace 10
 Upon his inner soul in mercy shine;
 Permit his heart to kindle, and to embrace
 (Though it were only for a moment's space)
 The triumphs of his hour; for they are THINE!

endnu med eftertænksom angst og blid ærefrygt
 var rettet mod hende, som fødte ham, ville hun bøje 60
 sig for at give ham et kys, der ikke manglede kraft
 til at brede svag farve over begges blege kinder,
 og standse hans læbers bæven. Således var de beroliget
 og oplivet; og indåndede nu sammen frisk luft
 på åbne marker; og når dagens skær
 er borte, og tusmørket, således som moren ønsker,
 begunstiger ceremonien, går de gerne ture,
 hvis grænse er den mistedes grav —
 som han har beplantet med blomster, da han
 finder underholdning dér — hvor moren ikke savner 70
 en elsket trøst, idet hun knæler på grønsværen
 i bøn, dog blander hun den fromme tros
 højtidelige ritual med stille frugtesløs sorg;
 for sådan, overført af medlidende engle
 og af ånder til egne, som vor svage
 naturs skyer ikke hviler over, må de villige
 tårer og uforbudne suk og alle
 disse tegn på en næret sorg betragtes,
 der, lindret og forsødet som den nu er ved
 himlens nåde, for hendes eget ømme hjerte synes 80
 udødelig som kærligheden, der gav den liv.

November, 1813

Nu da alle hjerter er glade, alle ansigter lyser,
 sidder vor gamle hersker uden at kunne sanse
 stater og kongedømmers ebbe og flod, deres
 glæde eller ulykke. Han sidder berøvet synet
 og beklagelsesværdigt indhyllet i en dobbelt nat,*
 hvem ingen svage håb bedrager; hvis ånd forfulgte,
 gennem farefuld krig, med kongelig styrke,
 freden, som den lovløse Magt skulle respektere.
 Frygtede Kongernes Konge, værdig ham i hans håbløse
 tilstand en guddommelig stråle! lad din nåde 10
 skinne på hans indre sjæl i barmhjertighed;
 tillad hans hjerte at blusse op og at omfavne
 (selvom det kun var for et øjeblik)
 denne stunds triumfer, for de er DINE!†

* George 3. var både sindssyg og blind.

† Sejren over Napoleon ved Leipzig 16-19 oktober 1813 (Hayden 1).

“If thou indeed derive thy light”

If thou indeed derive thy light from Heaven,
Then, to the measure of that heaven-born light,
Shine, Poet! in thy place, and be content: —
The stars pre-eminent in magnitude,
And they that from the zenith dart their beams,
(Visible though they be to half the earth,
Through half a sphere be conscious of their brightness)
Are yet of no diviner origin,
No purer essence, than the one that burns,
Like an untended watch-fire, on the ridge 10
Of some dark mountain; or than those which seem
Humbly to hang, like twinkling winter lamps,
Among the branches of the leafless trees;
All are the undying offspring of one Sire:
Then, to the measure of the light vouchsafed,
Shine, Poet! in thy place, and be content.

“Surprised by joy”

Surprised by joy — impatient as the Wind
I turned to share the transport — Oh! with whom
But Thee, deep buried in the silent tomb,
That spot which no vicissitude can find?
Love, faithful love, recalled thee to my mind —
But how could I forget thee? Through what power,
Even for the least division of an hour,
Have I been so beguiled as to be blind
To my most grievous loss! — That thought’s return
Was the worst pang that sorrow ever bore, 10
Save one, one only, when I stood forlorn,
Knowing my heart’s best treasure was no more;
That neither present time, nor years unborn
Could to my sight that heavenly face restore.

Yarrow Visited. September, 1814

And is this — Yarrow? — *This* the Stream
Of which my fancy cherished,
So faithfully, a waking dream?
An image that hath perished!

„Hvis i sandhed du får dit lys”

Hvis i sandhed du får dit lys fra Himlen,
så skin i det himmelfødte lys' versemål
fra din plads, Digter! og vær tilfreds: —
de stjerne der er overlegne i størrelse,
og dem der sender deres stråler fra zenit,
(selvom de er synlige for den halve jord, og
en halv klode er bevidst om deres stråleglans)
er dog ikke af guddommeligere oprindelse,
ikke af renere substans end den, der brænder
lig et upasset vagtblus på kammen
af et mørkt bjerg; eller end de, der synes
at hænge ydmygt som tindrende vinterlamper
mellem grene på de bladløse træer;
alle er udødeligt afkom af én Herre:
så skin i det tilståede lys' versemål
fra din plads, Digter! og vær tilfreds.

10

„Overrasket af glæde”

Overrasket af glæde — utålmodig som vinden
vendte jeg mig om for at dele henrykkelsen — Åh!
med hvem andre end dig, dybt begravet i den tavse grav,
det sted som ingen omskiftelse kan finde?
Kærlighed, trofast kærlighed fik mig til at mindes dig —
men hvordan kunne jeg glemme dig? Af hvilken magt,
endog i den mindste del af en time,
er jeg blevet så forført, at jeg har været blind
for mit mest bitre tab! — Den tankes tilbagevenden
var den værste smerte, sorgen nogensinde bar,
bortset fra én, kun én, da jeg stod fortabt
og vidste, at mit hjertes kæreste eje ikke mere var til;
at hverken det nuværende eller de ufødte år igen
kunne gøre det himmelske ansigt levende for mine øjne.*

10

Besøget til Yarrow, september 1814

Og er dette — Yarrow? — *Dette* floden
som min fantasi elskede
så trofast, en vågen drøm?
Et billede der er forsvundet!

* Om hans datter Catherine, født d. 6. september 1808, død d. 4. juni 1812.

YARROW, VISITED

O that some minstrel's harp were near,
To utter notes of gladness,
And chase this silence from the air,
That fills my heart with sadness!

Yet why? — a silvery current flows
With uncontrolled meanderings; 10
Nor have these eyes by greener hills
Been soothed, in all my wanderings.
And, through her depths, Saint Mary's Lake
Is visibly delighted;
For not a feature of those hills
Is in the mirror slighted.

A blue sky bends o'er Yarrow vale,
Save where that pearly whiteness
Is round the rising sun diffused,
A tender hazy brightness; 20
Mild dawn of promise! that excludes
All profitless dejection;
Though not unwilling here to admit
A pensive recollection.

Where was it that the famous Flower
Of Yarrow Vale lay bleeding?
His bed perchance was yon smooth mound
On which the herd is feeding:
And haply from this crystal pool,
Now peaceful as the morning, 30
The Water-wraith ascended thrice —
And gave his doleful warning.

Delicious is the lay that sings
The haunts of happy lovers,
The path that leads them to the grove,
The leafy grove that covers:
And pity sanctifies the verse
That paints, by strenght of sorrow,
The unconquerable strenght of love;
Bear witness, rueful Yarrow! 40

But thou, that didst appear so fair
To fond imagination,

Oh gid en sangers harpe var nær,
til at frembringe glade toner
og jage denne tavshed bort fra luften,
som fylder mit hjerte med vemod!

Dog hvorfor? – en sølvskinnende strøm løber
med hæmningsløse snoninger; disse øjne 10
er heller ikke blevet lindret af grønnere
bakker på alle mine vandringer.
Og Sankt Marias sø er, gennem
sine dybder, synligt henrykt;
for ikke et eneste disse bakkers træk
er sløjfet i spejlet.

En blå himmel bøjer sig over Yarrowdalen,
undtagen hvor den perleagtige hvidhed
er spredt omkring den opgående sol,
en blid, diset stråleglans, 20
et løftes milde daggry! der udelukker
al unyttig modløshed;
skønt ikke uvillig til her at tillade
en tankefuld erindring.

Hvor var det Yarrowdalens berømte
blomst lå og blødte?
Hans seng var måske hin jævne jordvold,
som hjorden græsser på:
og glad fra sin krystalklare dam,
nu fredelig som morgenen, 30
steg vandgenfærdet op tre gange –
og gav sin sørgelige advarsel.*

Liflig er det kvad, som besynger
lykkelige elskendes tilflugtssteder,
stien som fører dem til lunden,
den løvrige lund der skjuler dem;
og medlidenhed helliger verset,
som skildrer ved sorgens styrke,
kærlighedens uovervindelige styrke;
aflæg vidnesbyrd, sørgmodige Yarrow! 40

Men du som syntes så skøn
i indbildningens verden,

* Yarrowsalens berømte blomst: muligvis fra balladen *The Dowie Dens* hvor en ridder bliver dræbt og sammenlignet med en afklippet rose (Hayden 2). Om det ulogiske i at et genfærd skulle advare en død mand, se (*Bagchi*), der mener, Wordsworth sammenblender to forskellige ballader.

Dost rival in the light of day
Her delicate creation:
Meek loveliness is round thee spread
A softness still and holy;
The grace of forest charms decayed,
And pastoral melancholy.

That region left, the vale unfolds
Rich groves of lofty stature, 50
With Yarrow winding through the pomp
Of cultivated nature;
And, rising from those lofty groves,
Behold a ruin hoary!
The shattered front of Newark's Towers,
Renowned in border story.

Fair scenes for childhood's opening bloom,
For sportive youth to stay in;
For manhood to enjoy his strenght,
And age to wear away in! 60
Yon cottage seems a bower of bliss,
A covert for protection
Of tender thought, that nestle there —
The brood of chaste affection.

How sweet, on this autumnal day,
The wild-wood fruits to gather,
And on my true-love's forehead plant
A crest of blooming heather!
And what if I enwreathed my own!
'Twere no offence to reason; 70
The sober hills thus deck their brows
To meet the wintry season.

I see — but not by sight alone,
Loved Yarrow, have I won thee;
A ray of fancy still survives —
Her sunshine plays upon thee!
Thy ever-youthful waters keep
A course of lively pleasure;
And gladsome notes my lips can breathe,
Accordant to the measure. 80

The vapours linger round the Heights,
They melt, and soon must vanish;

kappes nu i dagslyset
 med hendes sarte skabelse:
 ydmyg dejlighed er bredt omkring dig,
 en stille og hellig blidhed; ynden
 ved skovens hensmuldrede fortryllelser,
 og landlig melankoli.

Efter denne egn er forladt udfolder dalen
 rige højt voksende lunde, 50
 mens Yarrow bugter sig gennem
 den opdyrket naturs pragt;
 og idet den stiger op fra disse høje lunde,
 se en hvidgrå ruin!
 Den sønderslåede forside af Newark's Towers*
 navnkundig i grænselandets historie.

Skønne scener for barndommens åbnende
 blomst, for lystige unge at strejfe om i;
 for manddommen til at nyde sin styrke;
 og alderdommen at hentæres i. 60
 Hin hytte ligner en salighedens bolig;
 den lover beskyttelse til rolige
 studier og ædle bekymringer –
 og enhver kysk følelse!

Hvor herligt, på denne efterårsdag
 at samle den vilde skovs frugter,
 og anbringe en kam af blomstrende
 lyng på min hjertenskærs pande!
 Og hvad hvis jeg omkransede min egen! 70
 Det ville ikke fornærme fornuften;
 de nøgterne bakker smykker deres bryn således
 for at møde den vinterlige årstid.

Jeg ser – men ikke med synet alene,
 elskede Yarrow, har jeg vundet dig;
 en stråle fra fantasien overlever stadig –
 hendes solskin spiller på dig!
 Dine altid ungdommelige vande holder
 en levende fornøjelig kurs;
 og min mund kan ånde glade toner,
 i overensstemmelse med rytmen. 80

Dampene dvæler omkring toppene,
 de smelter og må snart forsvinde;

* Newark's Towers hvor Walter Scott's *Lay of the Last Minstrel* (1805) foregår. (Hayden 2).

One hour is theirs, nor more is mine —
Sad thought, which I would banish,
But that I knew, where'er I go,
Thy genuine image, Yarrow!
Will dwell with me — to heighten joy,
And cheer my mind in sorrow.

Ode

*The Morning of the Day Appointed for
a General Thanksgiving*

January 18, 1816.

Hail, universal Source of pure delight!
Thou that canst shed the bliss of gratitude
On hearts howe'er insensible or rude,
Whether thy orient visitations smite
The haughty towers where monarchs dwell;
Or thou, impartial Sun, with presence bright
Cheer'st the low threshold of the Peasant's cell!
— Not unrejoiced I see thee climb the sky
In naked splendour, clear from mist or haze,
Or cloud approaching to divert the rays, 10
Which even in deepest winter testify
Thy power and majesty,
Dazzling the vision that presumes to gaze.
— Well does thine aspect usher in this Day;
As aptly suits therewith that timid pace,
Framed in subjection to the chains
That bind thee to the path which God ordains
That thou shalt trace,
Till, with the heavens and earth, thou pass away! 20
Nor less the stillness of these frosty plains,
Their utter stillness, — and the silent grace
Of yon ethereal summits white with snow,
Whose tranquil pomp, and spotless purity,
Report of storms gone by
To us who tread below,
Do with the service of this Day accord.
— Divinest object, which the uplifted eye
Of mortal man is suffered to behold;
Thou, who upon, yon snow-clad Heights hast poured
Meek splendour, nor forget'st the humble Vale, 30
Thou who dost warm Earth's universal mould, —
And for thy bounty wert not unadored

en time har de, jeg har ikke mere –
en trist tanke, som jeg ville bortjage,
vidste jeg ikke, at hvor jeg end går,
vil dit ægte billede, Yarrow!
være hos mig – til at forhøje glæden,
og opmuntre mit sind, når det er sorgfuldt.

Ode

*Om morgenen på dagen fastsat til
almindelig taksigelse.*

Den 18. januar, 1816

Vær hilset, rene fryds altomfattende kilde!
Du som kan hælde taknemmelighedens velsignelse
på hjerter, uanset hvor ufølsomme eller grove,
hvad enten dine østlige besøg rammer
de hovmodige tårne, hvor monarken bor;
eller du, upartiske Sol, med funklende nærvær
opliver bondens celles lave dør!
– Ikke uden glæde ser jeg dig bestige himlen
i nøgen glans, klar af tåge og dis
eller en sky, der nærmer sig for at sprede strålerne, 10
som selv i den mørkeste vinter bevidner
din magt og vælde,
idet du blænder synet, der drister sig til at stirre.
– Din fremtoning er en god indledning til denne Dag;
som dermed bekvemt passer til den ængstelige gang,
der er dannet ved at underkaste sig de lænker,
som binder dig til stien, Gud har bestemt
du skal følge, indtil,
sammen med himlen og jorden, du dør!
Heller ikke stemmer disse iskolde sletters stilhed, 20
deres fuldkomne stilhed, – og den tavse ynde
af hine æteriske snehvide tinder,
hvis uforstyrrede pragt og ubesmittede renhed,
melder om forbipasserede storme
til os der vandrer nedenunder,
mindre overens med denne Dags kirkelige tjeneste.
– Gudommeligste genstand, som det dødelige
menneskes opløftede øje lider ved at beskue;
du, som har øst blid herlighed på hine sneklædte
toppe og heller ikke glemmer den ydmyge dal, 30
du, som varmer Jordens almindelig muld, –
og ikke var utilbedt af fordums

By pious men of old;
Once more, heart-cheering Sun, I bid thee hail!
Bright be thy course to-day, let not this promise fail!

Mid the deep quiet of this morning hour,
All nature seems to hear me while I speak, —
By feelings urged, that do not vainly seek
Apt language, ready as the tuneful notes
That stream in blithe succession from the throats 40
Of birds in leafy bower,
Warbling a farewell to a vernal shower.
— There is a radiant but a short-lived flame,
That burns for Poets in the dawning East; —
And oft my soul hath kindled at the same,
When the captivity of sleep had ceased;
But he who fixed immovably the frame
Of the round world, and built, by laws as strong,
A solid refuge for distress,
The towers of righteousness; 50
He knows that from a holier altar came
The quickening spark of this day's sacrifices
Knows that the source is nobler whence doth rise
The current of this matin song;
That deeper far it lies
Than aught dependant on the fickle skies.

Have we not conquered? — By the vengeful sword?
Ah no, by dint of Magnanimity;
That curbed the baser passions, and left free
A loyal band to follow their liege Lord, 60
Clear-sighted Honour — and his staid Compeers,
Along a track of most unnatural years,
In execution of heroic deeds;
Whose memory, spotless as the crystal beads
Of morning dew upon the untrodden meads,
Shall live enrolled above the starry spheres.
— Who to the murmurs of an earthly string
Of Britain's acts would sing,
He with enraptured voice will tell
Of One whose spirit no reverse could quell; 70
Of One that mid the failing never failed:
Who paints how Britain struggled and prevailed,
Shall represent her labouring with an eye
Of circumspect humanity;
Shall shew her clothed with strength and skill,
All martial duties to fulfil;
Firm as a rock in stationary fight;

fromme mænd for din gave;
 atter, hjerteopmuntrende Sol, hilser jeg dig! må din
 færd i dag være fuld af lys, svigt ikke denne forhåbning!

Midt i denne morgentimes dybe ro,
 synes hele naturen at høre mig, mens jeg taler, —
 tilskyndet af følelser, som ikke forgæves søger
 et velegnet sprog, rede som de melodiske toner,
 der flyder i lystig rækkefølge fra fuglestruber
 i bladrige løvhytter, 40
 trillende et farvel til forårsregnen.

— Der findes en strålende, men kortlivet flamme
 som brænder for digtere i det gryende øst; —
 og ofte har min sjæl nærret sig ved samme,
 når søvnens fangenskab ophørte;
 men han som ubevægeligt fastsatte denne runde
 verdens skikkelse og byggede, med ligeså stærke love,
 et varigt tilflugtssted for nød,
 retfærdighedens tårne; 50
 han ved, at den oplivende gnist fra denne
 dags ofre kom fra et helligere alter,
 véd, at kilden hvorfra strømmen af denne
 morgensang stiger op, er ædlere;
 ligger langt dybere
 end noget afhængigt af de lunefulde himle.

Har vi ikke sejret? — Ved det hævn-gerrige sværd?
 Åh nej, ved storsindethedens hug;
 som holder de lavere lidenskaber i tømme og lader
 det stå en tro flok frit for at følge deres Lensherre, 60
 klartsynet Ære — og hans adstadige Ligemænd,
 ad et spor af højst unaturlige år
 under udførelsen af heltegerninger;
 hvis minde, pletfri som morgenduggens
 krystalperler på den ubetrådte eng,
 skal leve indskrevet over stjernesfæren.

— Den som ville synge om Storbritanniens
 bedrifter til en jordisk strengs sagte klingen,
 han vil med henrykt stemme fortælle
 om én, hvis ånd modgang ikke kunne knuse; 70
 om én, som blandt svigtende, aldrig svigtede:
 den, som skildrer hvordan Britannien kæmpede og vandt,
 skal fremstille hende arbejdende med et øje
 fuld af varsom menneskekærlighed;
 skal vise hende iklædt styrke og dygtighed,
 til at opfylde alle martialske pligter;
 fast som en klippe i stillingskamp;

In motion rapid as the lightning's gleam;
Fierce as a flood-gate bursting in the night
To rouse the wicked from their giddy dream — 80
Woe, woe to all that face her in the field!
Appalled she may not be, and cannot yield.

And thus is missed the sole true glory
That can belong to human story!
At which *they* only shall arrive
Who through the abyss of weakness dive.
The very humblest are too proud of heart:
And one brief day is rightly set apart
To Him who lifteth up and layeth low;
For that Almighty God to whom we owe, 90
Say not that we have vanquished — but that we survive.

How dreadful the dominion of the impure!
Why should the song be tardy to proclaim
That less than power unbounded could not tame,
That Soul of Evil—which, from Hell let loose,
Had filled the astonished world, with such abuse,
As boundless patience only could endure?
— Wide-wasted regions — cities wrapped in flame —
Who sees, and feels, may lift a streaming eye
To Heaven, — who never saw may heave a sigh; 100
But the foundation of our nature shakes,
And with an infinite pain the spirit aches,
When desolated countries, towns on fire,
Are but the avowed attire
Of warfare waged with desperate mind
Against the life of virtue in mankind;
Assaulting without ruth
The citadels of truth;
While the old forest of civility
Is doomed to perish, to the last fair tree. 110

A crouching purpose — a distracted will —
Opposed to hopes that battened upon scorn,
And to desires whose ever-waxing horn
Not all the light of earthly power could fill;
Opposed to dark, deep plots of patient skill,
And the celerities of lawless force
Which, spurning God, had flung away remorse —
What could they gain but shadows of redress?
— So bad proceeded propagating worse;
And discipline was passion's dire excess. 120
Widens the fatal web — its lines extend,

i bevægelse, hastig som lynglimet;
 voldsom som en sluse der sprænger om natten
 for at vække de slette af deres flygtige drøm — 80
 Ve, ve alle der gør front mod hende på slagmarken!
 hun kan ikke forfærdes og kan ikke vige.

Og således er den ene sande ære, der
 kan tilhøre menneskets historie, mistet!
 som kun *de* skal komme til,
 der dykker gennem svaghedens afgrund:
 selv de ydmygeste er for stolte af hjertet:
 og en kort dag er med rette sat af
 til Ham, som opløfter og nedslår;
 af hensyn til den Almægtige Gud, som vi er skyldige, 90
 sig ikke vi har besejret — men at vi overlever.

Hvor frygtelig den urenes herredømme er!
 hvorfor skulle sangen være sen til at kundgøre,
 at mindre end ubegrænset magt ikke kunne tæmme
 Ondskabens Ånd — som løsladt fra helvedet,
 havde fyldt den forbløffede verden med sådan misbrug,
 som kun grænseløs tålmodighed kunne udholde?
 — Vidthærgede egne — byer indhyllet i flammer —
 den, som ser og føler, kan løfte et strømmende øje
 til Himlen, — den, som aldrig så, kan drage et suk; 100
 men vor naturs grundvold ryster,
 og med uendelig smerte pines ånden,
 når ødelagte lande, brændende stæder,
 ikke er andet end krigens vedgåede dragt,
 en krig der med rasende sind føres
 mod menneskehedens retskafne liv;
 idet den uden barmhjertighed angriber
 sandhedens fæstninge,
 medens dannelsens gamle skov,
 til sidste fagre træ, er dømt til at gå til grunde. 110

Et sammenkrøbet mål — en forstyrret vilje —
 der modsætter sig håb, som lever højt på foragt
 og ønsker, hvis evigtvoksende horn lyset
 fra al jordisk magt ikke kunne fylde; modsætter
 sig mørke og tålmodigt udtænkte, dybe planer
 og lovløs krafts hurtighed, som, vragende
 Gud, har kylet samvittighedsnag bort — Hvad
 kunne de vinde andet end skygger af genoprejsning?
 — Således fra ondt udbredtes noget værre; og
 disciplin blev lidenskabens gruelige overdrivelse. 120
 Udvider det skæbnesvangre net — udstrækker dets

And deadlier poisons in the chalice blend —
When will your trials teach you to be wise?
— O prostrate Lands, consult your agonies!

No more — the guilt is banished,
And with the Guilt the Shame is fled,
And with the Guilt and Shame the Woe hath vanished,
Shaking the dust and ashes from her head!

— No more, these lingerings of distress
Sully the limpid stream of thankfulness. 130

What robe can Gratitude employ
So seemly as the radiant vest of Joy?
What steps so suitable as those that move
In prompt obedience to spontaneous measures
Of glory — and felicity — and love,
Surrendering the whole heart to sacred pleasures?

Land of our fathers! precious unto me
Since the first joys of thinking infancy;
When of thy gallant chivalry I read,
And hugged the volume on my sleepless bed! 140

O England! — dearer far than life is dear,
If I forget thy prowess, never more
Be thy ungrateful son allowed to hear
Thy green leaves rustle, or thy torrents roar!
But how can *He* be faithless to the past,
Whose soul, intolerant of base decline,
Saw in thy virtue a celestial sign,
That bade him hope, and to his hope cleave fast!
The nations strove with puissance; — at length
Wide Europe heaved, impatient to be cast, 150
With *all* her living strength,
With *all* her armed powers,
Upon the offensive shores.

The trumpet blew a universal blast!
But Thou art foremost in the field; — there stand:
Receive the triumph destined to thy Hand!
All States have glorified themselves; — their claims
Are weighed by Providence, in balance even;
And now, in preference to the mightiest names,
To Thee the *exterminating sword* is given. 160
Dread mark of approbation, justly gained!
Exalted office, worthily sustained!

Imagination, ne'er before content,
But aye ascending, restless in her pride,
From all that man's performance could present,

tråde, og blander dødeligere gifte i bægeret —
 Hvornår vil jeres prøvelser lære jer at blive vise?
 — Åh! omstyrtede lande, rådfør jer med jeres kvide!

Ikke mere — skylden er fordrevet,
 og med skylden er skammen flygtet,
 og med skylden og skammen er ulykken forsvundet,
 idet den ryster støvet og asken af sit hoved!

— Ikke mere skal den dvælende nød
 tilsøle påskønnelsens klare strøm. 130

Hvilken anden kåbe end glædens strålende
 dragt, kan taknemmeligheden bære så sømmeligt?
 Hvilke trin er så passende som dem, der med prompte
 lydighed bevæger sig i æren — og lykken — og
 kærlighedens spontane dans,
 og overgiver hele hjertet til hellige fornøjelser?

Vore fædres land! dyrebart for mig
 siden den tænkende barndoms første glæder;
 når jeg læste om dit tapre ridderskab
 og knugede bindet på min søvnløse seng! 140

Oh England! — langt kærere end livet er kært,
 hvis jeg glemmer din tapperhed, vil det aldrig
 mere være tilladt din søn at høre dine grønne
 blade suse, eller dine voldsomme strømme bruse!
 Men hvordan kan *Han* være troløs mod fortiden,
 hvis sjæl, utålsom over for lavt forfald,
 så et himmelsk tegn i din dyd,
 der bød ham håbe og at klynge sig til sit håb!
 Nationerne kæmpede med marv og kraft; — til sidst
 rejste hele Europa sig, utålmodig efter at blive 150
 kastet, med *al* sin levende styrke,
 med *alle* sine bevæbnede magter,
 på angrebskysterne.

Trompeten blæste det almentkendte signal!
 men på marken er du forrest; — holder stand dér:
 modtag triumfen bestemt for din hånd!
 Alle stater har berømmet sig selv; — deres krav
 er blevet vejret af Forsynet, på en lige vægt;
 og nu, hellere end til de mægtigste navne,
 er det *tilintetgørende sværd* givet til Dig. 160
 Billigelsens grufulde mærke, med rette vundet!
 et ophøjet embede, værdigt varetaget!

Indbildningskraften — aldrig før gjort tilpas,
 men altid, rastløs i sin stolthed, hævende sig
 over alt, som menneskets værk kunne fremvise,

ODE: THANKSGIVING

Stoops to that closing deed magnificent,
And with the embrace is satisfied.
— Fly, ministers of Fame,
Whate'er your means whatever help ye claim, 170
Bear through the world these tidings of delight
— Hours, Days, and Months, have borne them in the sight
Of mortals, travelling faster than the shower,
That land-ward stretches from the sea
The morning's splendors to devour;
But this appearance scattered extacy, —
And heart-sick Europe blessed the healing power.
— *The shock is given — the Adversaries bleed —*
Lo, Justice triumphs! Earth is freed!
Such glad assurance suddenly went forth — 180
It pierced the caverns of the sluggish North —
It found no barrier on the ridge
Of Andes — frozen gulphs became its bridge —
The vast Pacific gladdens with the freight —
Upon the Lakes of Asia 'tis bestowed —
The Arabian desert shapes a willing road
Across her burning breast,
For this refreshing incense from the West!
— Where snakes and lions breed,
Where towns and cities thick as stars appear; 190
Wherever fruits are gathered, and where'er
The upturned soil receives die hopeful seed —
While the Sun rules, and cross the shades of night —
The unwearied arrow hath pursued its flight!
The eyes of good men thankfully give heed,
And in its sparkling progress read
How virtue triumphs, from her bondage freed!
Tyrants exult to hear of kingdoms won,
And slaves are pleased to learn that mighty feats are done;
Even the proud Realm, from whose distracted borders 200
This messenger of good was launched in air,
France, conquered France, amid her wild disorders
Feels, and hereafter shall the truth declare,
That she too lacks not reason to rejoice,
And utter England's name with sadly-plausive voice.

Preserve, O Lord! within our hearts
The memory of thy favour,
That else insensibly departs,
And loses its sweet savour!
Lodge it within us! — As the power of light 210
Lives inexhaustibly in precious gems,
Fixed on the front of Eastern diadems,

nedlader sig til den afsluttende storslåede dåd,
 og er tilfredsstillet ved omfavnelsen.
 — Flyv, berømmelsens tjenere,
 hvad end jeres midler, hvad hjælp I end kræver,
 bær disse glædelige tidender gennem verden! 170
 — Timer, dage, og måneder har bragt dem for
 dødeliges øje, idet de iler hurtigere end regnbygen,
 der strækker sig fra havet mod land,
 for at fortære morgenens pragt;
 men denne tilsynekomst spredte henrykkelse, —
 og hjertesygge Europa velsignede den helbredende kraft.
 — *Stødet er givet — modstanderne bløder —*
se, retfærdigheden triumferer! Jorden er befriet!
 Sådan lykkelige bebudelse udgik pludselig —
 den gennemtrængte det dorske Nordens grotter — 180
 den fandt ingen barriere på Andes bjergryg —
 frosne slugter blev dens broer —
 det vældige Stillehav frydede sig over lasten —
 den er skænket til Asiens søer —
 den arabiske ørken former villigt en vej
 hen over sin brændende flade,
 til denne forfriskende røgelse fra vesten! —
 — Hvor slanger og løver avler, hvor
 stæder og byer, tætte som stjerner, kommer til syne;
 hvor frugter end samles, og hvor den 190
 vendte jordbund end modtager det håbefulde frø —
 mens solen hersker og krydser nattens skygger —
 har den utrættelige pil forsat sin flugt!
 Gode mænds øjne giver taknemmelig agt,
 og læser i dens funklende fremgang,
 hvordan Dyden triumferer, befriet for trældom!
 Tyranner jubler ved at høre om vundne kongedømmer,
 og slaver fornøjes ved at erfare om mægtige bedrifter;
 selv det stolte Rige, fra hvis urolige grænser
 denne budbringer om det gode blev sendt i luften, 200
 Frankrig, besejrede Frankrig, midt i sin vilde uorden,
 føler, og skal herefter bekendtgøre sandheden,
 at heller ikke hun mangler grund til at fryde sig,
 og udtale Englands navn med trist-bifaldende røst.

Bevar, Oh Herre! i vore hjerter
 mindet om din yndest,
 som ellers umærkeligt svinder bort,
 og mister sin søde smag!
 Nedlæg det i os! — Ligesom lysets kraft
 uudtømmeligt lever i kostbare ædelstene, 210
 fæstnet på forsiden af østens diademer,

So shine our thankfulness for ever bright!
 What offering, what transcendant monument
 Shall our sincerity to Thee present?
 — Not work of hands; but trophies that may reach
 To highest Heaven — the labour of the soul;
 That builds, as thy unerring precepts teach,
 Upon the inward victories of each,
 Her hope of lasting glory for the whole.
 — Yet might it well become that City now, 220
 Into whose breast the tides of grandeur flow,
 To whom all persecuted men retreat;
 If a new temple lift its votive brow
 Upon the shore of silver Thames — to greet
 The peaceful guest advancing from afar?
 Bright be the distant fabric, as a star
 Fresh risen — and beautiful within! — there meet
 Dependance infinite, proportion just;
 — A pile that grace approves, and time can trust.

But if the valiant of this land 230
 In reverential modesty demand,
 That all observance, due to them, be paid
 Where their serene progenitors are laid;
 Kings, warriors, high-souled poets, saint-like sages,
 England's illustrious sons of long, long ages;
 Be it not unordained that solemn rites,
 Within the circuit of those gothic walls,
 Shall be performed at pregnant intervals;
 Commemoration holy that unites
 The living generations with the dead; 240
 By the deep soul-moving sense
 Of religious eloquence, —
 By visual pomp, and by the tie
 Of sweet and threatening harmony;
 Soft notes, awful as the omen
 Of destructive tempests coming,
 And escaping from that sadness
 Into elevated gladness;
 While the white-robed choir attendant,
 Under mouldering banners pendant, 250
 Provoke all potent symphonies to raise
 Songs of victory and praise,
 For them who bravely stood unhurt — or bled
 With medicable wounds, or found their graves
 Upon the battle field — or under ocean's waves;
 Or were conducted home in single state,
 And long procession — there to lie,

således skinner vor taknemmelighed for evigt klart!
 Hvilket offer, hvilket fremragende monument
 skal vise, at vi er oprigtige over for Dig?
 — Ikke hænders værk, men trofæer som kan nå
 den højeste Himmel — det arbejde af sjælen
 der, som dine ufejlbarlige forskrifter lærer,
 på den enkeltes indre sejre
 bygger sit håb om det heles evige herlighed.
 — Dog kunne det nu anstå sig godt for hin by, 220
 ind i hvis skød storheds vande flyder,
 som alle forfulgte mennesker søger tilflugt i;
 hvis et nyt tempel løfter sin viede pande
 på bredden af sølvskinnende Themsen — for at hilse
 den fredfyldte gæst, der kommer langvejs fra?
 Må den fjerne bygningen stråle som en stjerne, der
 netop er steget op — og være smuk indeni! — må
 uendelig tillid og retfærdige forhold mødes dér;
 — en søjle som nåden bifalder, og tiden kan stole på.

Men hvis de tapre i dette land 230
 i ærbødig ydmyghed fordrer,
 at al skyldig opmærksomhed bliver vist dem
 hvor deres lysende forfædre er lagt; konger,
 krigere, ædle digtere, helgenagtige vise, Englands
 navnkundige sønner gennem lange, lange tider;
 lad det da ikke være uforordnet at højtidelige
 ceremonier, inden for disse gotiske mures kredse,
 skal afholdes på vigtige tidspunkter;
 en hellig mindefest som forener
 de levende slægtled med de døde; 240
 ved religiøs veltalenheds
 dybe sjælsbevægende følelse, —
 ved synlig pragt og ved bånd
 mellem liflige og truende harmonier;
 blide toner, ærefrygtindgydende som varslet
 om ødelæggende storme i anmarch,
 og slippende bort fra denne tristhed
 til opløftet glæde;
 medens den hvidklædte kortjener,
 under mørnede nedhængende bannere, 250
 kunne udæske alle magtfulde kor til at opløfte
 sejrens og prisningens sange,
 for dem som modigt stod uskadte eller blødte
 med helbredelige sår eller fandt deres grave
 på slagmarken eller under oceanets bølger;
 eller blev ført hjem enkeltvis
 og i en lang procession — for at ligge der,

Where their sons' sons, and all posterity,
Unheard by them, their deeds shall celebrate!

Nor will the God of peace and love 260
Such martial service disapprove.
He guides the Pestilence — the cloud
Of locusts travels on his breath;
The region that in hope was ploughed
His drought consumes, his mildew taints with death;
He springs the hushed Volcano's mine,
He puts the Earthquake on her still design,
Darkens the sun, hath bade the forest sink,
And, drinking towns and cities, still can drink
Cities and towns — 'tis Thou — the work is Thine! 270
— The fierce Tornado sleeps within thy courts
He hears the word — he flies —
And navies perish in their ports;
For Thou art angry with thine enemies!
For these, and for our errors
And sins that point their terrors,
We bow our heads before Thee, and we laud
And magnify thy name, Almighty God!
But thy most dreaded instrument!
In working out a pure intent, 280
Is Man — arrayed for mutual slaughter, —
Yea, Carnage is thy daughter!
Thou cloth'st the wicked in their dazzling mail,
And by thy just permission they prevail.
Thine arm from peril guards the coasts
Of them who in thy laws delight:
Thy presence turns the scale of doubtful fight,
Tremendous God of battles, Lord of Hosts!

TO THEE — TO THEE —
On this appointed Day shall thanks ascend, 290
That Thou hast brought our warfare to an end,
And that we need no further victory!
Ha! what a ghastly sight for man to see;
And to the heavenly saints in peace who dwell,
For a brief moment, terrible;
But to thy sovereign penetration fair,
Before whom all things are, that were,
All judgments that have been, or e'er shall be,
Links in the chain of thy tranquillity!
Along the bosom of this favoured nation, 300

hvor deres sønnesønner og hele eftertiden,
uhørt af dem, skal hylde deres gerninger!

Gud for fred og kærlighed vil heller ikke
misbillige sådan krigstjeneste. 260

Han leder pesten — græshoppeskyen*
rejser på hans åndedrag;
hans tørst fortærer territoriet, der var pløjet
i håbet, hans fordærv besmitter med død;
han lader vulkanens grube sprænge,
han sætter jordskælvets stille plan i gang,
formørker solen, har befalet skoven at synke,
og kan, mens han drikker stæder og byer, stadig
drikke byer og stæder — det er Dig — værket er Dit! 270

— Den voldsomme orkan sover i dine retssale —
han hører ordet — han flygter —
og flåder forsvinder i deres havne;
thi Du er vred på dine fjender!
For disse ting og for vore fejl
og synder, som skærper deres rædsler,
bøjer vi vort hoved for Dig, og vi lover og
forherliger Dit navn, Almægtige Gud!
Men Dit mest frygtede redskab,
til at nå et rent mål 280

er Mennesket — opstillet til gensidig nedslagtning, —
Ja, blodbad er din datter!
Du iklæder de slette deres blændende panser,
og de vinder med din retfærdige tilladelse.
Din arm beskytter deres kyster mod fare
som glæder sig ved Dine love.
Din tilstedeværelse gør udslaget i den uvisse kamp,
Du slagenes forfærdelige Gud, hærskarernes Herre!

TIL DIG — TIL DIG —
skal tak på denne fastsatte dag stige op, 290
fordi Du har bragt vor krig til ende,
og fordi vi ikke behøver nogen yderligere sejr!
Ha! hvilket uhyggeligt syn det er for mennesket at se
og for de himmelske helgener, som bor i fred,
for et kort øjeblik, — frygteligt;
men retfærdig ifølge din absolutte indsigt,
foran hvilken alle ting, som var,
alle domme som har været eller skal blive til,
er led i din uforstyrretheds kæde!
Hen over denne begunstigeede nations bryst 300

* Han: Napoleon.

Breathe thou, this day, a vital undulation!
Let all who do this land inherit
Be conscious of Thy moving spirit!
Oh, 'tis a goodly Ordinance, — the sight,
Though sprung from bleeding war, is one of pure delight;
Bless thou the hour, or ere the hour arrive,
When a whole people shall kneel down in prayer,
And, at one moment, in one spirit, strive
With lip and heart to tell their gratitude
For thy protecting care, 310
Their solemn joy — praising the Eternal Lord
For tyranny subdued,
And for the sway of equity renewed,
For liberty confirmed, and peace restored!

But hark — the summons! — down the placid Lake
Floats the soft cadence of the Church-tower bells;
Bright shines the Sun, as if his beams might wake
The tender insects sleeping in their cells;
Bright shines the Sun — and not a breeze to shake
The drops that point the melting icicles: — 320
O, enter now his temple gate!
Inviting words — perchance already flung,
(As the crowd press devoutly down the aisle
Of some old minster's venerable pile)
From voices into zealous passion stung,
While the tubed engine feels the inspiring blast,
And has begun — its clouds of sound to cast
Towards the empyreal Heaven,
As if the fretted roof were riven.
Us, humbler ceremonies now await; 330
But in the bosom with devout respect,
The banner of our joy we will erect,
And strength of love our souls shall elevate:
For to a few collected in his name,
Their heavenly Father will incline his ear,
Hallowing himself the service which they frame; —
Awake! the majesty of God revere!
Go — and with foreheads meekly bowed
Present your prayers — go — and rejoice aloud —
The Holy One will hear! 340
And what mid silence deep, with faith sincere,
Ye, in your low and undisturbed estate,
Shall simply feel and purely meditate
Of warnings — from the unprecedented might,

bølger denne dag dit livskraftige åndedrag
 Lad alle som arver dette land
 være bevidste om Din levende ånd!
 Oh, det er en god forordning, — synet,
 som udsprang af blødende krig, er ét af ren fryd;
 velsign du timen, eller før timen kommer,
 hvor et helt folk vil knæle i bøn,
 og i ét nu, med én ånd, stræbe efter med
 læbe og hjerte at forkynde deres taknemmelighed
 for din beskyttende omsorg, deres 310
 højtidelige glæde — idet de priser den Evige Herre
 for det underkuede tyranniet,
 for fornyelsen at lighedens styre,
 for stadfæstet frihed og genskabt fred!

Men hør — der kaldes til samling — ned ad den fredelige
 sø flyder kirketårnsklokkens blide rytme;
 Solen skinner klart, som om hans stråler kunne vække
 de spæde insekter, der sover i deres celler;
 Solen skinner klart — og ikke en brise ryster
 dråberne, som skærper de smeltende istapper: — 320
Oh, gå nu gennem hans tempelport!

Inviterende ord — måske allerede udslynget,
 (idet mængden andægtigt trænger sig hen ad
 gangen i en gammel gejstlig ærværdige bygning)*
 af stemmer, vakt til heftig lidenskab, medens den
 med piber udstyrede maskine føler det beåndende
 drøn og er begyndt — at kaste sine lydskyer
 mod ildsfærens himmel,
 som om det udskårne tag blev sønderrevet.
 Os venter nu ydmygere ceremonier; 330

men i barmen med andægtig ærbødighed,
 vil vi rejse vor glædes banner,
 og kærlighedens styrke skal opløfte vore sjæle:
 thi til nogle få samlet i hans navn,
 vil deres himmelske Far rette sit øre,
 idet han selv helliggør den tjeneste de udfører; —
 Vågn op! ær Guds majestæt!
 Gå — og med panden sagtmødt bøjet
 fremfør dine bønner — gå — og jubl højt —
 Den Hellige vil høre! 340

Og hvad I midt i dyb tavshed, med alvorlig tro,
 i jeres ydmyge og uforstyrrede stilling,
 slet og ret skal føle og tænke rent
 om advarsler — fra den hidtil usete magt,

* gejstlig: den hellige person kirken er opkaldt efter.

Which, in our time, the impious have disclosed;
And of more arduous duties thence imposed
Upon the future advocates of right;
Of mysteries revealed,
And judgments unrepealed, —
Of earthly revolution, 350
And final retribution, —
To his omniscience will appear
An offering not unworthy to find place,
On this high DAY OF THANKS, before the Throne of Grace!

Invocation to the Earth

February, 1816

1

“Rest, rest, pertubèd Earth!
O rest, thou doleful Mother of Mankind!”
A Spirit sang in tones more plaintive than the wind:
“From regions where no evil thing has birth
I come — thy stains to wash away,
Thy cherished fetters to unbind,
And open thy sad eyes upon a milder day.
— The Heavens are thronged with martyrs that have risen
From out thy noisome prison;
The penal caverns groan 10
With tens of thousands rent from off the tree
Of hopeful life, — by battle’s whirlwind blown
Into the desarts of Eternity.
Unpitied havoc! Victims unlamented!
But not on high, where madness is resented,
And murder causes some sad tears to flow,
Through, from the widely-sweeping blow,
The choirs of Angels spread, triumphantly augmented.

2

“False Parent of Mankind!
Obdurate, proud, and blind,
I sprinkle thee with soft celestial dews, 20
Thy lost, maternal heart to reinfuse!
Scattering this far-fetched moisture from my wings,
Upon the act a blessing I implore,
Of which the rivers in their secret springs,
The rivers stained so oft with human gore,
Are conscious; — may the like return no more!
May Discord — for a Seraph’s care

som i vor tid de ugudelige har gjort kendt;
 og om de mere brydsomme pligter der derfor
 er pålagt rettens fremtidige fortalere;
 om åbenbarede mysterier,
 og ophævede domme, —
 om jordiske omvæltninger,
 og endelig gengældelse, —
 vil for hans alviden vise sig at være
 et offer ikke uværdigt til at finde sted,
 på denne store TAKKEDAG, foran Nådens Trone!

350

En bøn til Jorden

Februar 1816

1

„Hvil dig, hvil, foruroliget Jord!
 Oh hvil dig, du menneskehedens sorgfulde mor!”
 sang en ånd i mere klagende toner end vinden:
 „Jeg kommer fra egne, hvor ingen onde ting
 fødes — for at vaske dine pletter væk,
 at løsne dine værdsatte lænker,
 og åbne dine bedrøvede øjne på en mildere dag.
 Himlen myldrer med martyrer, som er steget
 ud af dit støjende fængsel;
 i de straffende grotter stønner
 titusinder, revet bort fra det
 håbefulde livs træ, — blæst ud på evighedens ørkner
 af kampens hvirvelvind.
 Uynket ødelæggelse! Ofre ubegrædte!
 Men ikke i det høje hvor galskab vækker bitter harme,
 og mord forårsager at nogle triste tårer flyder
 selvom, ved det vidtfejende slag,
 englekoret breder sig, sejrrigt forøget.

10

2

„Menneskehedens falske forælder!
 forhærdet, stolt, og blind,
 jeg bestænker dig med mild himmelsk dug,
 for på ny at begejstre dit tabte, moderlige hjerte!
 idet jeg spreder denne fjerne fugt fra mine vinger,
 beder jeg om, at handlingen, som floderne
 i deres skjulte kilder, floderne så ofte
 plettet af menneskeblod, er bevidste om, bliver
 velsignet; — må noget lignende aldrig komme igen!
 Gid Uenighed — thi en serafs bekymring

20

Shall be attended with a bolder prayer —
May she, who once disturbed the seats of bliss
The mortal spheres above, 30
Be chained for ever to the black abyss!
And thou, O rescued Earth, by peace and love,
And merciful desires, thy sanctity approve!"

The Spirit ended his mysterious rite,
And the pure vision closed in darkness infinite.

To B. R. Haydon

High is our calling, Friend! — Creative Art
(Whether the instrument of words she use,
Or pencil pregnant with ethereal hues,
Demands the service of a mind and heart,
Though sensitive, yet, in their weakest part,
Heroically fashioned — to infuse
Faith in the whispers of the lonely Muse,
While the whole world seems adverse to desert.
And, oh! when Nature sinks, as oft she may,
Through long-lived pressure of obscure distress, 10
Still to be strenuous for the bright reward,
And in the soul admit of no decay,
Brook no continuance of weak-mindedness —
Great is the glory, for the strife is hard!

Siege of Vienna Raised by John Sobieski

February, 1816

Oh, for a kindling touch from that pure flame
Which ministered, erewhile, to a sacrifice
Of gratitude, beneath Italian skies,
In words like these: "Up, Voice of song! proclaim
Thy saintly rapture with celestial aim:
For lo! the Imperial City stands released
From bondage threatened by the embattled East,
And Christendom respire; from guilt and shame
Redeemed, from miserable fear set free
By one day's feat, one mighty victory. 10
— Chant the Deliverer's praise in every tongue!

skal plejes med dristigere bøn —
gid hun, som engang forstyrrede salighedens sæder,
disse dødelige sfærer ovenover, 30
må være lænket til den sorte afgrund for evigt!
og du, Oh befriede Jord, ved fred og kærlighed og
barmhjertige ønsker, få din ukrænkelighed stadfæstet!”

Ånden bragte sit gådefulde ritual til ende,
og det rene syn indesluttedes i uendeligt mørke.

Til B. R. Haydon*

Min ven! ophøjet er dit kald — Skabende kunst
(hvad enten redskabet hun bruger er ord
eller en pensel, rig på æteriske farver,)
kræver, at forstanden og hjertet tjener hende,
som skønt de er følsomme, dog i selv deres
svageste del er heltemodigt dannet — til at indgyde
tillid til den ensomme muses hvisken,
mens hele verden synes at modsætte sig anerkendelse.
Og oh! når naturen svækkes, som den ofte kan, 10
gennem langvarigt pres af skjulte sorger,
stadig at være ivrig efter den strålende belønning
og ikke at indrømme noget sjæleligt forfald,
ikke tåle sindets stadige ubeslutsomhed —
da er æren stor, for kampen er hård!

Wiens belejring, hævet af Johan Sobieski

Februar 1816

Oh, at blive tændt af den rene flamme
der engang under Italiens himmel
tjente til et taknemmelighedens offer
med ord som disse: „Stig op, sangens stemme!
forkynd den hellige salighedsrus for Himlen:
for se! den kejserlige by står frelst for
den trældom, det kampberedte Østen truede med,
og kristendommen ånder ud; forløst
fra skyld og skam, frigjort for kummerlig frygt
ved én dags dåd, én mægtig sejr. 10
— Syng befrierens pris i alle tunger!

* B. R. Haydon (1786-46), kunstmaler. Han hørte i en periode til kredsen af romantiske kunstnere omkring Leigh Hunt. I 1846 begik han selvmord.

The Cross shall spread, the Crescent hath waxed dim;
He conquering, as in joyful Heaven is sung,
He conquering through God, and God by him."

Occasioned by the Battle of Waterloo

February, 1816.

Intrepid sons of Albion! not by you
Is life despised; ah no, the spacious earth
Ne'er saw a race who held, by right of birth,
So many objects to which love is due:
Ye slight not life — to God and Nature true;
But death, becoming death, is dearer far,
When duty bids you bleed in open war:
Hence hath your prowess quelled that impious crew.
Heroes! — for instant sacrifice prepared;
Yet filled with ardour and on triumph bent
'Mid direst shocks of mortal accident —
To you who fell, and you whom slaughter spared
To guard the fallen, and consummate the event,
Your Country rears this sacred Monument!

10

“Emperors and Kings”

Emperors and Kings, how oft have temples rung
With impious thanksgiving, the Almighty's scorn!
How oft above their altars have been hung
Trophies that led the good and wise to mourn
Triumphant wrong, battle of battle born,
And sorrow that to fruitless sorrow clung!
Now, from Heaven-sanctioned victory, Peace is sprung;
In this firm hour Salvation lifts her horn.
Glory to arms! But, conscious that the nerve
Of popular reason, long mistrusted, freed
Your thrones, ye Powers, from duty fear to swerve!
Be just, be grateful; nor, the oppressor's creed
Reviving, heavier chastisement deserve
Than ever forced unpitied hearts to bleed.

10

Korset skal brede sig, halvmånen er vokset mørk;
han sejrede, som det synges i den jublende Himmel,
HAN SEJREDE VED GUDS HJÆLP, OG GUD VED HANS.”*

Foranlediget af slaget ved Waterloo

Februar 1816

Albions uforfærdede sønner! ikke af jer
er livet foragtet; åh nej, den rummelige jord
så aldrig en slægt, der ved sin blotte fødselsret,
havde så mange ting som fortjener at elskes:
I ringeagter ikke livet – tro over for Gud og Natur;
men døden, passende død, er langt kærere,
når pligten byder jer at bløde i åben krig:
derfor har jeres tapperhed knust den ugudelige flok.
Helte! – beredt til øjeblikkeligt offer;
dog opfyldt af iver og opsat på sejr 10
midt blandt dødbringende hændelsers frygteligste stød –
for jer der faldt, og jer som slagteriet skånede,
for at værne om de faldne og fuldende dåden
rejser jeres land dette hellige mindesmærke!

„Kejsere og konger”

Kejsere og konger, hvor ofte har templer genlydt
af uhellig taksigelse, hån af den Almægtige!
Hvor ofte har de hængt trofæer over deres altre,
som fik den gode og vise til at sørge over
triumferende uret, krigsslag født af krigsslag,
og sorg der klyngede sig til frugtesløs sorg!
Nu ved Himmel-godkendt sejr er fred udsprunget;
i denne faste stund løfter Frelsen sit horn.
Hæder til våbene! Men vær bevidst om, at styrken 10
af den folkelig fornuft, længe mistroet, befriede
jeres troner; I Magter, frygt at afvige fra pligten!
Vær retfærdig, vær taknemmelig; og fortjen ikke,
hvis I genopliver undertrykkerens tro, kraftigere revselse
end den, der nogensinde tvang uynkede hjerter til at bløde.†

* „Se Filicaias ode.” – W. W. Den italienske digter Vincenzo da Filicaia (1642-1707) skrev 1683 seks canzoner om belejringen af Wien og dens befrielse.

† ‘til at have medlidenhed med jer’.

"A little onward lend thy guiding hand

"A little onward lend thy guiding hand
To these dark steps, a little further on!"
— What trick of memory to 'my' voice hath brought
This mournful iteration? For though Time,
The Conqueror, crowns the Conquered, on this brow
Planting his favourite silver diadem,
Nor he, nor minister of his — intent
To run before him — hath enrolled me yet,
Though not unmenaced, among those who lean
Upon a living staff, with borrowed sight. 10
— O my own Dora, my beloved child!
Should that day come — but hark! the birds salute
The cheerful dawn, brightening for me the east;
For me, thy natural leader, once again
Impatient to conduct thee, not as erst
A tottering infant, with compliant stoop
From flower to flower supported; but to curb
Thy nymph-like step swift-bounding o'er the lawn,
Along the loose rocks, or the slippery verge
Of foaming torrents. — From thy orisons 20
Come forth; and, while the morning air is yet
Transparent as the soul of innocent youth,
Let me, thy happy guide, now point thy way,
And now precede thee, winding to and fro,
Till we by perseverance gain the top
Of some smooth ridge, whose brink precipitous
Kindles intense desire for powers withheld
From this corporeal frame; whereon who stands,
Is seized with strong incitement to push forth
His arms, as swimmers use, and plunge — dread thought, 30
For pastime plunge — into the "abrupt abyss," —
Where ravens spread their plummy vans, at ease!

And yet more gladly thee would I conduct
Through woods and spacious forests, — to behold
There, how the Original of human art,
Heaven-prompted Nature, measures and erects
Her temples, fearless for the stately work,
Though waves, to every breeze, its high-arched roof,
And storms the pillars rock. But we such schools
Of reverential awe will chiefly seek 40
In the still summer noon, while beams of light,
Reposing here, and in the aisles beyond

„Lån mig din hånd og led mig lidt videre“

*„Lån mig din hånd og led mig lidt videre
ad disse mørke trin, lidt længere frem!“**

Hvilket af hukommelsens kneb har bragt
dette bedrøvelige citat over mine læber? For selvom
Tiden, sejrherren, kroner den besejrede, idet
han planter sit foretrukne sølvdiadem på denne pande,
har hverken han eller hans tjener – opsat
på at løbe foran ham, endnu indrulleret mig,
skønt ikke utruet, blandt dem som
med lånt syn læner sig til en levende stav. 10

– Åh min egen Dora, mit højt elskede barn!
Skulle den dag komme – men hør! fuglene hilser
det venlige daggry, som oplyser østen for mig;
for mig, din naturlige fører, atter utålmodig
efter at lede dig, ikke som forhen et stavrende
barn, der med eftergivende bøjning blev støttet fra
blomst til blomst; men for at styre dine nymfeagtige trin,
der hurtigt hopper hen over græsset,
langs de løse klippestykker eller den fedtede kant
af skummende strømme. – Kom ud efter du har bedt 20

dine bønner; og mens morgenluften endnu er
gennemsigtig som den uskyldige ungdoms sjæl,
lad mig, din lykkelige fører, nu vise vej
og nu gå foran dig, mens jeg snor mig frem og tilbage,
indtil vi ved udholdenhed når toppen
af en eller anden jævn bjergkam, hvis pludselige fald
vækker et heftigt ønske om evner,
vor legemlige skikkelse ikke ejer; den der står der,
bliver grebet af en stærk tilskyndelse til at brede sine
arme ud, som svømmeren, og styrte – skrækkelige tanke, 30
styrte for morskabs skyld – ned i den bratte afgrund,
hvor ravne udfolder deres fjerede vifter, efter behag!

Og dog ville jeg med større glæde lede dig
gennem træklynger og rummelige skove, – for dér
at se hvordan menneskekunstens original,
den himmelfremkaldte Natur, måler og rejser
sine templer uden frygt for det anselige arbejde,
skønt det højbuede loft bølger for enhver brise,
og storme får søjlerne til at rokke. Men sådanne
skoler for ærbødig ærefrygt vil vi især opsøge 40
i den stille sommermiddag, medens lysstråler,
der hviler her, og som i midtergangene

* Citat fra Miltons *Samson Agonites* l. 1-2.

Traceably gliding through the dusk, recall
To mind the living presences of nuns;
A gentle, pensive, white-robed sisterhood,
Whose saintly radiance mitigates the gloom
Of those terrestrial fabrics, where they serve,
To Christ, the Sun of righteousness, espoused.

Now also shall the page of classic lore, 50
To these glad eyes from bondage freed, again
Lie open; and the book of Holy Writ,
Again unfolded, passage clear shall yield
To heights more glorious still, and into shades
More awful, where, advancing hand in hand,
We may be taught, O Darling of my care!
To calm the affections, elevate the soul,
And consecrate our lives to truth and love.

Ode to Lycoris

May, 1817

I

An age hath been when Earth was proud
Of lustre too intense
To be sustained; and Mortals bowed
The front in self-defence.
Who *then*, if Dian's crescent gleamed,
Or Cupid's sparkling arrow streamed
While on the wing the Urchin played,
Could fearlessly approach the shade?
— Enough for one soft vernal day,
If I, a bard of ebbing time, 10
And nurtured in a fickle clime,
May haunt this horned bay;
Whose amorous water multiplies
The flitting halcyon's vivid dyes;
And smooths her liquid breast — to show
These swan-like specks of mountain snow,
White as the pair that slid along the plains
Of heaven, when Venus held the reins!

II

In youth we love the darksome lawn 20
Brushed by the owlet's wing;

bagved kan spores glide gennem skumringen, genkalder
forestillingen om nonners levende tilstedeværelse;
et blidt, eftertænksomt, hvidkjolet søsterskab
hvis helgenagtige stråleglans mildner de jordiske
bygningers dunkelhed, hvor de, gift
med Kristus, tjener retfærdighedens Søn.

For disse glade øjne, befriet for trældom, 50
skal nu også den klassiske lærdoms bøger
igen ligge åbne; og den hellige skrifs bog,
igen lukket op, skal give fri adgang
til endnu pragtfuldere tinder og til mere
ærefrygtsfulde skygger, hvor, gående hånd i hånd,
vi kan lære, åh mit hjertes kæreste!
at berolige følelserne, højne sjælen
og indvie vore liv til sandhed og kærlighed.*

Ode til Lycoris

Maj 1817

1

Der var en tid da Jorden var stolt
over at eje en glans, der var for intens
til at udholdes; og dødelige bøjede
deres pande i selvforsvar.
Hvem kunne *så*, hvis Dianas månesegl skinnede
eller Amor funklende pil strømmede afsted,
mens ungen fløj legende omkring i luften,
frygtløst nærme sig skyggen?
— Det er nok for mig, hvis jeg, en barde 10
fra en svindende tid og opfostret under
et lunefuldt himmelstrøg, én enkelt mild
forårsdag kan besøge denne hornformede bugt;
hvis forelskede vand mangfoldiggør
den flagrende isfugls livlige farver;
og glatter sin strålende overflade — for at vise
disse svaneagtige pletter af bjergsne,
hvide som det par der glider hen over
himlens sletter, når Venus holder tømmerne!

2

I ungdommen elsker vi den dunkle lysning 20
børstet af uglens vinge;

* Digtet er skrevet 1816, hvor Wordsworths datter Dora (1804-47) var 12 år gammel.

Then, Twilight is preferred to Dawn,
 And Autumn to the Spring.
 Sad fancies do we then affect,
 In luxury of disrespect
 To our own prodigal excess
 Of too familiar happiness.
 Lycoris (if such name befit
 Thee, thee my life's celestial sign!)
 When Nature marks the year's decline,
 Be ours to welcome it; 30
 Pleased with the harvest hope that runs
 Before the path of milder suns;
 Pleased while the sylvan world displays
 Its ripeness to the feeding gaze;
 Pleased when the sullen winds resound the knell
 Of the resplendent miracle.

III

But something whispers to my heart
 That, as we downward tend,
 Lycoris! life requires an *art*
 To which our souls must bend; 40
 A skill — to balance and supply;
 And, ere the flowing fount be dry,
 As soon it must, a sense to sip,
 Or drink, with no fastidious lip.
 Then welcome, above all, the Guest
 Whose smiles, diffused o'er land and sea,
 Seem to recall the Deity
 Of youth into the breast:
 May pensive Autumn ne'er present
 A claim to her disparagement! 50
 While blossoms and the budding spray
 Inspire us in our own decay;
 Still, as we nearer draw to life's dark goal,
 Be hopeful Spring the favourite of the Soul!

To the Same [Lycoris]

Enough of climbing toil! — Ambition treads
 Here, as 'mid busier scenes, ground steep and rough,
 Or slippery even to peril! and each step,
 As we for most uncertain recompence
 Mount toward the empire of the fickle clouds,
 Each weary step, dwarfing the world below,

da bliver tasmørke foretrukket for daggry,
 og efterår for forår.
 Vi tragter efter triste forestillinger
 i overdådig uærbødighed
 for vort eget ødsle overmål
 af for velkendt lykke.
 Lycoris (hvis sådan et navn passer
 dig, du mit himmelske tegn!)
 når Naturen markerer årets gang,
 skal vi hilse det velkommen; 30
 tilfredse med høsthåbet, der løber
 foran de mildere soles sti;
 tilfredse, mens den skovrige verden udstiller
 sin modenhed for det græssende blik;
 tilfredse når de fortrædelige vinde genlyder
 af dødsringen for det pragtfulde mirakel.

3

Men noget hvisker mig i hjertet
 Lycoris! at mens vi bevæger os nedad,
 kræver livet en *kunst*,
 som vore sjæle må bøje sig for; 40
 en evne – til at afveje og yde;
 og før den flydende kilde er tør,
 som den snart må være, en forståelse af at sippe
 eller drikke uden at have en kræsen læbe.
 Så hils, frem for alt, Gæsten velkommen,
 hvis smil, bredt ud over land og hav,
 synes at kalde ungdommens
 Guddom tilbage i brystet:
 må eftertænksomme efterår aldrig gøre
 krav på at nedvurdere hende! 50
 så længe blomster og de spirende kviste
 opliver os i vort eget forfald;
 lad stadig den håbefulde Vår, mens vi nærmer
 os livets mørke endemål, være sjælens yndling!

Til den samme [Lycoris]

Nok af sliddet ved at klatre! – Ærgerrighed betræder
 her, som i travlere omgivelser, jorden, der er stejl og ujævn
 eller glat, så det er farligt! og hvert skridt,
 mens vi for en yderst usikker godtgørelse,
 stiger op mod de utallige skyers imperium,
 hvert trættende skridt, idet det gør verden nedenunder lille,

Induces, for its old familiar sights,
Unacceptable feelings of contempt,
With wonder mixed — that Man could e'er be tied,
In anxious bondage, to such nice array 10
And formal fellowship of petty things!
— Oh! 'tis the 'heart' that magnifies this life,
Making a truth and beauty of her own;
And moss-grown alleys, circumscribing shades,
And gurgling rills, assist her in the work
More efficaciously than realms outspread,
As in a map, before the adventurer's gaze —
Ocean and Earth contending for regard.

The umbrageous woods are left — how far beneath!
But lo! where darkness seems to guard the mouth 20
Of yon wild cave, whose jagged brows are fringed
With flaccid threads of ivy, in the still
And sultry air, depending motionless.
Yet cool the space within, and not uncheered
(As whoso enters shall ere long perceive)
By stealthy influx of the timid day
Mingling with night, such twilight to compose
As Numa loved; when, in the Egerian grot,
From the sage Nymph appearing at his wish,
He gained whate'er a regal mind might ask, 30
Or need, of counsel breathed through lips divine.

Long as the heat shall rage, let that dim cave
Protect us, there deciphering as we may
Diluvian records; or the sighs of Earth
Interpreting; or counting for old Time
His minutes, by reiterated drops,
Audible tears, from some invisible source
That deepens upon fancy — more and more
Drawn toward the centre whence those sighs creep forth 40
To awe the lightness of humanity:
Or, shutting up thyself within thyself,
There let me see thee sink into a mood
Of gentler thought, protracted till thine eye
Be calm as water when the winds are gone,
And no one can tell whither. Dearest Friend!
We two have known such happy hours together
That, were power granted to replace them (fetched

fremkalder, for de gamle velkendte syn,
 uacceptable foragtelige følelser,
 blandet med undren — at mennesket skulle være bundet
 i ængstelig trældom til sådanne ubetydelige tings 10
 pæne orden og formelle fællesskab!
 — Oh! det er *hjertet*, som forstørrer dette liv,
 skaber sin egen sandhed og skønhed;
 og mosbevoksede gange, omkransende skygger,
 og klukkende bække hjælpe hende i arbejdet
 mere virkningsfuldt, end riger bredt ud,
 som på et kort, for eventyrerens blik —
 ocean og jord der kappes om opmærksomhed.

De dunkle skove er ladet tilbage — hvor er de langt nedeunder!
 Men se! hvordan mørke synes at vogte indgangen 20
 til hin vilde hule, hvis forrevne bryn er kantet
 med slappe tråde af vedbend, der hænger
 ubevægelige i den stille og lune luft.
 Dog rummet indeni er køligt og ikke uoplivet
 (som alle, der går ind, vil erfare inden længe)
 af en hemmelig indstrømmen af den frygtsomme dag
 blandet med nat, for at sammensætte den slags tusmørke
 Numa elskede; da han i den egeriske grotte,*
 fra den vise nymfe, der kom til syne når hans ville,
 fik hvad et kongeligt sind end kunne bede om 30
 eller behøve af råd, åndet gennem guddommelige læber.

Så længe heden raser, lad denne dunkle hule
 beskytte os, og dér tyde diluvianske vidnesbyrd,†
 som vi nu kan; eller fortolke Jordens
 suk; eller tælle minutterne for gamle Tid
 ved hjælp af de stadigt faldende dråber,
 hørlige tårer, fra en eller anden usynlig kilde
 forestillingsevnen gør dybere — mere og mere
 trukket mod centret, hvorfra sukkene kryber frem
 for at revse menneskenes lethed. 40
 Eller, idet du lukker dig inde i dig selv,
 lad mig dér se dig synke ned i en sindsstemning
 af blidere tænken, der varer så længe, at dine øjne
 er rolige som vandet, når vindene er draget bort,
 og ingen kan sige hvorhen. Kæreste Ven!
 vi to har sammen kendt så lykkelige timer,
 at fandtes der en magt, der kunne genskabe dem (hentet

* Numa Pompilius, den romerske sagnkonge efter Romulus, skulle have modtaget råd fra nymfen Egeria (Hayden 2).

† diluvianske vidnesbyrd: vidnesbyrd om syndfloden.

From out the pensive shadows where they lie)
In the first warmth of their original sunshine,
Loth should I be to use it: passing sweet 50
Are the domains of tender memory!

Ode. — 1817

Vernal Ode

1

Beneath the concave of an April sky,
When all the fields with freshest green were dight,
Appeared, in presence of the spiritual eye
That aids or supersedes our grosser sight,
The form and rich habiliments of One
Whose countenance bore resemblance to the sun,
When it reveals, in evening majesty,
Features half lost amid their own pure light.
Poised in middle region of the air
He hung, — then floated with angelic ease, 10
Softening that bright effulgence by degrees,
Until he had reached a rock, of summit bare,
Where oft the venturous heifer drinks the summer breeze.
Upon the apex of that lofty cone
Alighted, there the Stranger stood alone;
Fair as a gorgeous Fabric of the East
Suddenly raised by some enchanter's power,
Where nothing was; and firm as some old Tower
Of Britain's realm, whose leafy crest
Waves high, embellished by a gleaming shower! 20

2

Beneath the shadow of his purple wings
Rested a golden harp; — he touched the strings;
And, after prelude of unearthly sound
Poured through the echoing hills around,
He sang: "No wintry desolations,
Scorching blight or noxious dew,
Affect my native habitations;
Buried in glory, far beyond the scope
Of man's inquiring gaze, and imaged to his hope
(Alas how faintly!) in the hue
Profound of night's ethereal blue; 30
And in the aspect of each radiant orb; —
Some fixed, some wandering with no timid curb;

fra de eftertænksomme skygger, hvor de ligger)
med deres oprindelige solskins første varme,
ville jeg kun nødtigt bruge den: overordentlig
yndigt er landet, hvor ømme minder hersker!

50

Ode. — 1817

Forårsode

1

Under en aprilhimmels hvælving,
hvor alle marker var pyntet med det friskeste grønt,
kom en rigt klædt skikkelse til syne for
det åndelige øje, der hjælper eller
fortrænger vort grovere syn.
Hans åsyn havde lighed med solen,
når den i sin aftenstorhed åbenbarer
træk, halvt tabte midt i deres eget rene lys.
Han hang roligt i luftens midterste
lag, — svævede så med engleagtig lethed,
mens den stærke stråleglans gradvist dæmpedes,
indtil han nåede en nøgen klippetop,
hvor den dristige kvie ofte drikker sommerbrisen.
Dalet ned på toppen af denne høje kegle,
stod den fremmede der alene;
skøn som en pragtfuld bygning fra Østen
pludselig rejst, ved en eller anden troldmands kraft,
hvor intet fandtes; og fast som et af det britiske
riges gamle tårne, hvis løvrige kam bølger
højt oppe, udsmykket med glimtende regn!

10
20

2

Under hans purpurfarvede vinger
hvilte en gylden harpe; — han rørte strengene;
og efter et overjordisk klingende forspil,
sendt mellem de genlydende bakker rundt om,
sang han: „Ingen vinterlige ødelæggelser,
svidende syge eller skadelig dug
angriber mine hjemlige boliger;
begravet i pragt, langt hinsides menneskets
undersøgende blikkes rækkevidde og afbildet
af hensyn til hans håb (ak, hvor svagt!)
i den æteriske blå nats dybe farve; og med
hver funklende klodes eget udseende; — nogle er
fikserede, andre vandrer af sted uden frygtsom tømme;

30

But wandering star and fixed, to mortal eye,
 Blended in absolute serenity,
 And free from semblance of decline; —
 So wills eternal Love with Power divine.

3

And what if his presiding breath
 Impart a sympathetic motion
 Unto the gates of life and death,
 Throughout the bounds of earth and ocean; 40
 Though all that feeds on nether air,
 Howe'er magnificent or fair,
 Grows but to perish, and entrust
 Its ruins to their kindred dust;
 Yet, by the Almighty's ever-during care,
 Her procreant vigils Nature keeps
 Amid the unfathomable deeps;
 And saves the peopled fields of earth 50
 From dread of emptiness or dearth.
 Thus, in their stations, lifting toward the sky
 The foliaged head in cloud-like majesty,
 The shadow-casting race of trees survive:
 Thus, in the train of Spring, arrive
 Sweet flowers; — what living eye hath viewed
 Their myriads? — endlessly renewed,
 Wherever strikes the sun's glad ray:
 Where'er the joyous water stray;
 Wherever sportive breezes bend
 Their course, or genial showers descend! 60
 Rejoice, O men! the very Angels quit
 Their mansions unsusceptible of change,
 Amid your pleasant bowers to sit,
 And through your sweet vicissitudes to range!"

4

O, nursed at happy distance from the cares
 Of a too-anxious world, mild pastoral Muse!
 That, to the sparkling crown Urania wears,
 And to her sister Clio's laurel wreath,
 Prefer'st a garland culled from purple heath,
 Or blooming thicket moist with morning dews; 70
 Was such bright spectacle vouchsafed to me?
 And was it granted to the simple ear

men for det dødelige øje er de vandrende og fikserede
stjerner, der er blandet i fuldkommen stilhed,
og fri for tegn på forfald; – og således
vil evig kærlighed blandes med guddommelig magt.

3

„Og hvad om hans ledende åndedrag
skaber en følelse af sympati
mellem livet og dødens porte,
alle vegne inden for jorden og havets grænser; 40
skønt alt som lever i den nedre luft,
uanset hvor storslået og herligt,
kun gror for at gå til grunde og vil overdrage
dets ruiner til deres beslægtede støv;
dog, ved den Almægtiges evigtvarende omsorg,
holder Naturen sin avlende nattevågen
midt i de bundløse dyb;
og redder jordens befolkede marker 50
fra skrækken for tomhed og knaphed.
Således overlever, idet de løfter deres
løvhængte top i skyagtig majestæt mod himlen,
de skyggekastende træers slægt:
således ankommer yndige blomster
i forårets følge; – hvilket levende øje har set
deres myriader? – uendeligt fornyet,
hvor solens glade stråle end rammer,
hvor de lystige vande end forvilder sig;
hvor de legesyge zefyrer end bøjer
deres kurs, eller venlige byger falder! 60
Fryd jer, Oh mennesker! englens selv
forlader deres uforanderlige boliger,
for at sidde midt i jeres hyggelige rum,
og strejfe om i jeres livs behagelige vekslen!”

4

Oh, plejet i lykkelig afstand fra en for ængstelig
verdens bekymringer, milde landlige muse!*
som, for den glimtende krone Urania bær og for
hendes søster Klios laurbærprydelse, foretrækker
en blomsterkrans, samlet af purpurfarvet lyng
eller blomstrende krat, der er fugtigt af morgendug; 70
var sådan et strålende syn forundt mig?
og var det givet til din tilfredse

* landlige muse: Thalia, komedien og hyrdigtningens muse. – Urania: astronomiens muse. –
Klio: historiens muse.

Of thy contented Votary
 Such melody to hear!
Him rather suits it, side by side with thee,
 Wrapped in a fit of pleasing indolence,
 While thy tired lute hangs on the hawthorn-tree
 To lie and listen, till o'er-drowsed sense
 Sinks, hardly conscious of the influence,
 To the soft murmur of the vagrant Bee. 80
 — A slender sound! yet hoary Time
 Doth to the *Soul* exalt it with the chime
 Of all his years; — a company
 Of ages coming, ages gone;
 Nations from before them sweeping —
 Regions in destruction steeping; —
 But every awful note in unison
 With that faint utterance, which tells
 Of treasure sucked from buds and bells,
 For the pure keeping of those waxen cells; 90
 Where She, a statist prudent to confer
 Upon the public weal; a warrior bold, —
 Radiant all over with unburnished gold,
 And armed with living spear for mortal fight;
 A cunning forager
 That spreads no waste; — a social builder, one
 In whom all busy offices unite
 With all fine functions that afford delight,
 Safe through the winter storm in quiet dwells!

5

And is She brought within the power 100
 Of vision? — o'er this tempting flower
 Hovering until the petals stay
 Her flight, and take its voice away?
 Observe each wing — a tiny van! —
 The structure of her laden thigh;
 How fragile! — yet of ancestry
 Mysteriously remote and high;
 High as the imperial front of man;
 The roseate bloom on woman's cheek;
 The soaring eagle's curved beak; 110
 The white plumes of the floating swan;
 Old as the tiger's paw, the lion's mane
 Ere shaken by that mood of stern disdain
 At which the desert trembles. — Humming Bee!
 Thy sting was needless then, perchance unknown;
 The seeds of malice were not sown;

tilbeders enkle øre
 at høre en sådan melodi!
Ham passer det snarere ved siden af dig,
 hensunken i et anfald af behagelig mathed,
 medens din trætte lut hænger på hvidtjørntræet,
 at ligge og lytte, indtil den overdøsiges sans
 svækkes, næppe bevidst om påvirkningen
 af en omstrefjende bis blide summen. 80
 — En spinkel lyd! dog den ærværdige Tid
 ophøjer den for *sjælen* med alle
 sine års ringen; — et selskab
 af tidsaldre der kommer, af tidsaldre der svinder;
 nationer der fejes bort af dem —
 områder badet i ødelæggelse; —
 men enhver frygtelig tone klinger sammen
 med hin svage ytring, som fortæller
 om skatte suget fra knopper og bjælder,
 for den blotte vedligeholdelse af de voksceller; 90
 hvor Hun, en klog statsmand der giver
 til det almene vel; en dristig kriger, —
 strålende over det hele som upoleret guld,
 og bevæbnet med et levende spyd til dødelig kamp;
 en dygtig madsamler,
 der ikke spilder noget; — en samfundsbygger, en
 hos hvem alle travle pligter forenes
 med alle gode beskæftigelser, der skaber glæde,
 som bor roligt, sikkert gennem vinterstormen!

5

Og er Hun bragt inden for synets 100
 rækkevidde? — svævende over den fristende
 blomst, indtil kronbladene standser
 hendes flugt og fjerner dens stemme?
 Betragt hver vinge — en lillebitte vifte! —
 formen på hendes belæssede lår;
 hvor skrøbelige! — dog af en
 gådefuldt fjern og fornem slægt;
 fornem som menneskets bydende pande,
 den rosenfarvede blomst på kvindens kind;
 den højtflyvende ørns krumme næb; 110
 den flydende svanes hvide fjer;
 gammel som tigerens poter, løvens manke
 før rystet af den grumme ringeagt,
 ødemarken skælver for. — Brummende bi!
 dit stik var dengang uden virkning, måske ukendt;
 onskabens frø var ikke sået;

All creatures met in peace, from fierceness free,
 And no pride blended with their dignity.
 – Tears had not broken from their source;
 Nor anguish strayed from her Tartarian den: 120
 The golden years maintained a course
 Not undiversified though smooth and even;
 We were not mocked with glimpse and shadow then;
 Bright Seraphs mixed familiarly with men;
 And earth and stars composed a universal heaven!

Ode

*Composed upon an evening of extraordinary
 splendour and beauty*

1

Had this effulgence disappeared
 With flying haste, I might have sent
 Among the speechless clouds a look
 Of blank astonishment;
 But 'tis endued with power to stay,
 And sanctify one closing day,
 That frail Mortality may see,
 What is? – ah no, but what *can* be!
 Time was when field and watery cove
 With modulated echoes rang, 10
 While choirs of fervent Angels sang
 Their vespers in the grove;
 Or, ranged like stars along some sovereign height,
 Warbled, for heaven above and earth below,
 Strains suitable to both. – Such holy rite,
 Methinks, if audibly repeated now
 From hill or valley, could not move
 Sublimier transport, purer love,
 Than doth this silent spectacle – the gleam –
 The shadow – and the peace supreme! 20

2

No sound is uttered, – but a deep
 And solemn harmony pervades
 The hollow vale from steep to steep,
 And penetrates the glades.

alle skabninger mødtes i fred, fri for vildskab,
 og ingen stolthed blandede sig med deres værdighed.
 — Ingen tårer var bristet fra deres kilde; og ingen kval
 havde forvildet sig bort fra sin tartariske hule.* 120
 de gyldne år fortsatte af en vej, der ikke
 var ensformig, skønt jævn og lige; dengang
 blev vi ikke hånet med glimt og skygge; strålende
 seraffer blandede sig på vant vis med mennesker,†
 og jord og stjerner dannede en altomfattende himmel!

Ode

*Digtet en aften af usædvanlig pragt
 og skønhed.*

1

Var denne stråleglans forsvundet
 med flyvende hast, kunne jeg have
 sendt et blik af ren forbavselse
 op mellem de tavse skyer;
 men denne er udstyret med magt til at blive,
 og helliggøre afslutningen på en dag,
 så skrøbelig dødelighed kan se, —
 hvad der er? — åh nej, hvad der *kan* være!
 Der var engang hvor mark og vandfyldt vig
 genlød af modulerede ekkoer, 10
 medens kor af ivrige engle sang
 deres aftensang i lunden; eller slog, stillet
 i række som stjerner langs en øverste tinde,
 triller for himlen ovenover og jorden nedenunder,
 toner der passede til begge. — En sådan hellig ceremoni,
 tænker jeg, hvis nu hørligt gentaget
 fra bakke og dal, kunne ikke fremkalde
 en mere sublim henrykkelse, renere kærlighed,
 end dette tavse syn — lyset —
 skyggen — og den allerstørste fred! 20

2

Ingen lyd fremkommer, — men en dyb
 og højtidelig harmoni fylder helt
 den hule dal fra skrænt til skrænt,
 og gennemtrænger lysningerne.

* Tartaros: den frygteligste del af Hades.

† Seraf: den højeste engleorden.

Far-distant images draw nigh,
Called forth by wonderous potency
Of beamy radiance, that imbues,
Whate'er it strikes, with gem-like hues!
In vision exquisitely clear,
Herds range along the mountain side; 30
And glistening antlers are descried;
And gilded flocks appear.
Thine is the tranquil hour, purpureal Eve!
But long as god-like wish, or hope divine,
Informs my spirit, ne'er can I believe
That this magnificence is wholly thine!
— From worlds not quickened by the sun
A portion of the gift is won;
An intermingling of Heaven's pomp is spread
On ground which British shepherds tread! 40

3

And, if there be whom broken ties
Afflict, or injuries assail,
Yon hazy ridges to their eyes,
Present a glorious scale,
Climbing suffused with sunny air,
To stop — no record hath told where!
And tempting fancy to ascend,
And with immortal spirits blend!
— Wings at my shoulders seem to play;
But, rooted here, I stand and gaze 50
On those bright steps that heavenward raise
Their practicable way.
Come forth, ye drooping old men, look abroad,
And see to what fair countries ye are bound!
And if some traveller, weary of his road,
Hath slept since noon-tide on the grassy ground,
Ye Genii! to his covert speed;
And wake him with such gentle heed
As may attune his soul to meet the dower
Bestowed on this transcendent hour! 60

4

Such hues from their celestial Urn
Were wont to stream before mine eye,
Where'er it wandered in the morn
Of blissful infancy.
This glimpse of glory, why renewed?
Nay, rather speak with gratitude;

Fjerntliggende billeder kommer nær,
 kaldt frem af det strålende skins
 forunderlige kraft, som farver, hvad det
 end rammer, med ædelstensagtige kulører!
 Udsøgt klart ses hjerne
 strejfe om på bjergskrånningen; 30
 og glitrende gevir skimtes;
 og forgylde flokke kommer til syne.
 Denne rolige stund er din, purpurrøde Aften!
 Men så længe gudlignende ønske, eller guddommeligt
 håb præger min ånd, kan jeg aldrig tro,
 at denne storslåethed helt er din!
 — Fra verdener, som det ikke er solen, der
 gør levende, er en del af gaven vundet;
 en iblanding af himlens pragt er udbredt
 på jorden, som britiske hyrder betræder! 40

3

Og hvis der er nogle som brudte bånd
 volder sorg, eller krænkelser angriber,
 udgør hine disede bjergkamme
 en prægtig stige for deres blik,
 klatring hyllet i solhed luft,
 for at standse — ingen optegnelse har sagt hvor!
 og fristende fantasien til at stige op
 og blande sig med udødelige ånder!
 — Ved mine skuldre synes vinger at lege;
 men jeg står her rodfæstet og stirrer 50
 på de funklende trin, hvis farbare vej
 stiger mod himlen.
 Kom frem i ludende gamle mænd, kig ud
 og se hvilke skønne egne I er knyttet til!
 og hvis en eller anden rejsende, træt af færden,
 har sovet siden middag på den græsklædte jord,
 skynd jer da I gejster! til han ly;
 og væk ham med så blid hensynsfuldhed,
 at hans sjæl kan stemmes til at modtage gaven,
 skænket til denne ophøjede stund! 60

4

Sådanne farver fra deres himmelske kilde
 plejede at strømme for mit øje,
 hvor det end vandrede om
 i barndommens salige morgen.
 Disse glimt af herlighed, hvorfor genoplive dem?
 Nej, tal hellere med taknemmelig;

For, if a vestige of those gleams
Survived, 'twas only in my dreams.
Dread Power! whom peace and calmness serve
No less than Nature's threatening voice, 70
If aught unworthy be my choice,
From THEE if I would swerve;
O, let thy grace remind me of the light
Full early lost, and fruitlessly deplored;
Which, at this moment, on my waking sight
Appears to shine, by miracle restored;
My soul, though yet confined to earth,
Rejoices in a second birth;
— 'Tis past, the visionary splendour fades,
And night approaches with her shades. 80

NOTE

The multiplication of mountain-ridges, described at the commencement of the third Stanza of this Ode as a kind of Jacob's Ladder, leading to Heaven, is produced either by watery vapours, or sunny haze; in the present instance by the latter cause. Allusions to the Ode entitled "Intimations of Immortality" pervade the last Stanza of the foregoing Poem.

Hint from the Mountains for Certain
Political Pretenders

"Who but hails the sight with pleasure
When the wings of genius rise,
Their ability to measure
With great enterprise;
But in man was ne'er such daring
As yon Hawk exhibits, pairing
His brave spirit with the war in
The stormy skies!

"Mark him, how his power he uses,
Lays it by, at will resumes! 10
Mark, ere for his haunt he chooses
Clouds and utter glooms!
There, he wheels in downward mazes;
Sunward now his flight he raises,
Catches fire, as seems, and blazes
With uninjured plumes!" —

thi hvis et spor af de glimt
 overlevede, var det kun i mine drømme.
 Frygtelige Magt! som fred og ro ikke mindre
 tjener end Naturens truende stemme, 70
 hvis noget uværdigt skulle blive mit valg,
 ville jeg fjerne mig fra DIG;
 oh lad din nåde minde mig om lyset,
 helt tidligt mistet og frugtesløst begrædt;
 som på dette tidspunkt for mit vågne syn,
 synes at skinne, som genskabt ved et mirakel!
 Min sjæl, skønt stadig fængslet til jorden,
 fryder sig ved endnu en fødsel;
 – Det er forbi, den synske glans falmer,
 og natten nærmer sig med sine skygger. 80

NOTE

Mangfoldiggørelsen af bjergkamme, beskrevet ved begyndelsen af den tredje strofe af denne ode, som en slags Jakobsstige, der fører til himlen, er dannet enten ved vandige dampe eller solhed dis, – i nærværende tilfælde forårsaget af det sidste. ... Læsere som er bekendt med forfatterens ode med titlen „Antydninger om udødelighed etc.” vil bemærke, at digtets sidste strofe er domineret af en henvisning til dette.

Et vink fra bjergene til visse
 politiske hyklere

„Hvem hilser ikke med nydelse,
 når åndens vinger løfter sig,
 synet af deres evne til at prøve kræfter
 med det store foretagne; men i
 mennesket fandtes aldrig en sådan dristighed,
 som hin høg viser, der parrer
 sin tapre sjæl med krigen
 i de stormfulde højder!

„Se ham, hvordan han bruger sin magt,
 lægger den til side, genoptager den, som han vil! 10
 se – før han vælger skyer og
 fuldstændigt mørke til sit hjemsted –
 dér, han kredser i nedadstigende labyrinter;
 nu hæver han sin flugt mod solen,
 fanger ild, synes det, og skinner
 med uskadte fjer!” –

Answer

"Stranger, 'tis no act of courage
Which aloft thou dost discern;
No bold *bird* gone forth to forage
'Mid the tempest stern;
But such mockery as the nations
See, when public perturbations
Lift men from their native stations
Like yon TURF OF FERN;

"Such it is; the aspiring creature
Soaring on undaunted wing,
(So you fancied) is by nature
A dull helpless thing,
Dry and withered, light and yellow; —
That to be the tempest's fellow!
Wait — and you shall see how hollow
Its endeavouring!"

10

The Wild Duck's Nest

The imperial Consort of the Fairy-king
Owns not a sylvan bower; or gorgeous cell
With emerald floored, and with purpureal shell
Ceilinged and roofed; that is so fair a thing
As this low structure, for the tasks of Spring,
Prepared by one who loves the buoyant swell
Of the brisk waves, yet here consents to dwell;
And spreads in steadfast peace her brooding wing.
Words cannot paint the o'ershadowing yew-tree bough,
And dimly-gleaming Nest, — a hollow crown
Of golden leaves inlaid with silver down,
Fine as the mother's softest plumes allow;
I gazed — and, self-accused while gazing, sighed
For human-kind, weak slaves of cumbrous pride!

10

The Pilgrim's Dream;
or, the Star and the Glow-Worm

A Pilgrim, when the summer day
Had closed upon his weary way,
A lodging begged beneath a castle's roof;
But him the haughty Warder spurned;

Svar

„Fremmede, det er ikke en modig handling
som du til skelner dér i det høje
ingen dristig *fugl* søger føde
midt i den hårde blæst;
men sådan spotteri som nationerne
oplever, når den offentlige uro
løfter dem ud af fra deres naturlige stilling
ligesom hin KLYNGE AF BREGNER;

„Sådan er det, den stræbende skabning,
der stiger op på uforfærdet vinge,
(Således troede du) er af natur
en kedelig hjælpeløs ting,
tør og visnet, let og gul; –
det at blive stormens følgesvend!
Vent – og du skal se hvor
hul dets bestræbelse er!”

10

Vildandens rede

Fékongens gemalinde ejer ikke
en skovløvhytte; eller et ypperligt rum,
gulvbelagt med smaragd, og loftet og taget dækket
af purpurfarvede skaller; der er så skøn
som denne enkle bygning, forberedt til forårets
hverv af én, der elsker den raske bølges lette
svulmen, men dog er tilfreds med at bo her;
og i urokkelig fred udbreder sin rugende vinge.
Ord kan ikke beskrive den overskyggede taksgren,
og svagtskinnende rede, – en hul krone
af gyldne blade, indlagt med sølvblanke dun,
så fine som moderens blødeste fjer tillader;
jeg stirrede – og sukkede, mens jeg anklagede mig selv,
over menneskene, svage slaver af byrdefuld stolthed!

10

Pilgrimmens drøm;

eller stjernen og sankthansormen

En pilgrim der træt vandrede ud af vejen,
tiggede, da sommerdagen var forbi,
om husly på en borg; men den
hovmodige vogter afviste ham hånligt;

And from the gate the Pilgrim turned,
To seek such covert as the field
Or heath-besprinkled copse might yield,
Or lofty wood, shower-proof.

He paced along; and, pensively,
Halting beneath a shady tree, 10
Whose moss-grown root might serve for couch or seat,
Fixed on a Star his upward eye;
Then, from the tenant of the sky
He turned, and watched with kindred look,
A Glow-worm, in a dusky nook,
Apparent at his feet.

The murmur of a neighbouring stream
Induced a soft and slumbrous dream,
A pregnant dream, within whose shadowy bounds 20
He recognised the earth-born Star,
And *That* which glittered from afar;
And (strange to witness!) from the frame
Of the ethereal Orb, there came
Intelligible sounds.

Much did it taunt the humble Light
That now, when day was fled, and night
Hushed the dark earth, fast closing weary eyes,
A very reptile could presume
To show her taper in the gloom,
As if in rivalry with One 30
Who sate a ruler on his throne
Erected in the skies.

"Exalted Star!" the Worm replied,
"Abate this unbecoming pride,
Or with a less uneasy lustre shine;
Thou shrink'st as momentarily thy rays
Are mastered by the breathing haze;
While neither mist, nor thickest cloud
That shapes in heaven its murky shroud,
Hath power to injure mine. 40

But not for this do I aspire
To match the spark of local fire,
That at my will burns on the dewy lawn,
With thy acknowledged glories; — No!
Yet, thus upbraided, I may show
What favours do attend me here,

og pilgrimmen gik bort fra porten
for at søge et sådant ly som marken
eller det lyngbestrøede krat kunne give
eller den høje bygetætte skov.

Han gik af sted; og fæstnede tankefuldt,
idet han standsede under et kølende træ, hvis 10
mosdækkede rod kunne tjene til leje eller siddeplads,
sit opadvendte øje på en stjerne;
så vendte han sig bort fra himlens beboer
og så med et beslægtet blik
en sankthansorm, i en mørk krog,
tydeligt ved sine fødder.

Et nærliggende ås rislen
fremkaldte en blid og søvndyssende drøm,
en frugtbar drøm, inden for hvis skyggefulde grænser 20
han genkendte den jordfødte stjerne
og *den*, som glimtede langt borte;
og (sælsomt at bevidne!) fra
den æteriske klode kom der
forståelige lyde.

Den spottede meget det spæde lys,
som et ægte krybdyr, nu da dagen var flygtet
og natten dyssede den dunkle jord, der hurtigt
lukkede sine trætte øjne, kunne vove
at vise sin kerte i mørket,
som i kappestrid med én 30
der sad, som hersker på sin trone,
rejst i himlen.

„Ophøjede stjerne!” sagde ormen,
„dæmp denne uanstændige stolthed,
eller skin med et mindre ubehageligt skær;
du skrumper, som om dine stråler
hvert øjeblik er styret af den bevægelige dis;
medens hverken tåge eller den tætteste sky,
som former sit skumle svøb i luften,
har magt til at skade mine. 40

„Men det er ikke for dette, at jeg stræber
efter at ligne jordisk ild, der,
som jeg vil, brænder på det dugvåde græs
med din anerkendte glans; — Nej!
dog således bebrejdet kan jeg vise
hvilken yndest, jeg nyder her,

THE PILGRIM'S DREAM

Till, like thyself, I disappear
Before the purple dawn."

When this in modest guise was said,
Across the welkin seemed to spread 50
A boding sound — for aught but sleep unfit!
Hills quaked, the rivers backward ran;
That Star, so proud of late, looked wan;
And reeled with visionary stir
In the blue depth, like Lucifer
Cast headlong to the pit!

Fire raged: and, when the spangled floor
Of ancient ether was no more,
New heavens succeeded, by the dream brought forth:
And all the happy Souls that rode 60
Transfigured through that fresh abode,
Had heretofore, in humble trust,
Shone meekly 'mid their native dust,
The Glow-worms of the earth!

This knowledge, from an Angel's voice
Proceeding, made the heart rejoice
Of Him who slept upon the open lea:
Waking at morn he murmured not;
And, till life's journey closed, the spot 70
Was to the Pilgrim's soul endeared,
Where by that dream he had been cheered
Beneath the shady tree.

indtil jeg, ligesom dig, forsvinder
for det purpurfarvede morgengry.”

Da dette var blevet sagt på beskeden vis, var det
som om lyden af en bebudelse bredte sig gennem 50
himmelrummet — om noget, der kun passede til søvnen!
Bjerge skælvede, floder løb baglæns;
hin stjerne, for nyligt så stolt, blegnede;
og ravede i en fantastisk bevægelse
ned i det blå dyb, lig Lucifer
kastet på hovedet i afgrunden!

Ilden rasede: og da det glitrende gulv
af ældgammel æter ikke mere var til,
fulgte nye himle efter, frembragt af drømmen:
og alle de lykkelige sjæle, der forvandlet 60
red gennem denne nye bolig,
havde hidtil i ydmyg tillid
skinnet blidt i deres hjemlige støv,
nemlig som jordens sankthansorme.

Denne viden, der udgik fra en engels røst,
fik hjertet til at juble
hos ham, som sov på den åbne eng.
Da han vågnede om morgenen murrede han ikke;
og indtil livets rejse sluttede, var
stedet under det kølende 70
træ, hvor han var blevet opmuntret
af drømmen, elsket af pilgrimmens sjæl.

The River Duddon

A Series of Sonnets

The River Duddon rises upon Wrynose Fell, on the confines of Westmoreland, Cumberland, and Lancashire; and, having served as a boundary to the two last Counties for the space of about twenty-five miles, enters the Irish Sea, between the Isle of Walney and the Lordship of Millum.

To the Rev. Dr. Wordsworth

The Minstrels played their Christmas tune
To-night beneath my cottage-eaves;
While, smitten by a lofty moon,
The encircling laurels, thick with leaves,
Gave back a rich and dazzling sheen,
That overpowered their natural green.

Through hill and valley every breeze
Had sunk to rest with folded wings:
Keen was the air, but could not freeze,
Nor check, the music of the strings; 10
So stout and hardy were the band
That scraped the chords with strenuous hand!

And who but listened? — till was paid
Respect to every Inmate's claim:
The greeting given, the music played,
In honour of each household name,
Duly pronounced with lusty call,
And "Merry Christmas" wished to all!

O Brother! I revere the choice 20
That took thee from thy native hills;
And it is given thee to rejoice:
Though public care full often tills
(Heaven only witness of the toil)
A barren and ungrateful soil.

Yet, would that Thou, with me and mine,
Hadst heard this never-failing rite;
And seen on other faces shine
A true revival of the light
Which Nature and these rustic Powers,
In simple childhood, spread through ours! 30

For pleasure hath not ceased to wait
On these expected annual rounds;
Whether the rich man's sumptuous gate

Duddonfloden

En række sonetter

Duddonfloden udspringer i Wrynose Fell på grænserne mellem Westmoreland, Cumberland og Lancashire; og løber, efter at have tjent som grænse mellem de sidste to grevskaber for omkring fyrre km, ud i Det Irske Hav, mellem Isle of Walney og Lordship of Millum.

Til pastor Dr. Wordsworth

Spillemandene spillede i aftes deres
julemelodier under tagskægget på mit hus;
medens, ramt af en måne højt oppe,
de omkransende laurbærtrær,
tætte af blade, afgav et rigt og blændende skær,
der overstrålede deres naturlige grønne farve.

I bakke og dal var enhver brise
faldet til ro med foldede vinger:
luften var skarp, men kunne ikke fryse,
heller ikke standse strengenes musik; 10
så standhaftig og hårdfør var gruppen,
der skrattede akkorder med ihærdig hånd.

Og hvem lyttede ikke? – indtil hver
eneste beboers ønske var blevet opfyldt:
hilsner blev udvekslet, og musikken spillet
til ære for hvert navn i husstanden,
behørigt udtalt ved et kraftigt råb,
og et 'Glædelig Jul' ønsket for alle!

Oh bror! jeg ærer det valg,
der førte dig bort fra dine hjemlige bakker; 20
det er blevet dig forundt at frydes,
skønt offentlig omsorg ofte pløjer
(himlen er sliddets eneste vidne)
en gold og utaknemmelig jord.

Dog gid du, med mig og mine,
havde hørt dette aldrig svigtende ritual;
og på andres skinnende ansigter set
en sand genoplivning af det lys,
som Naturen og disse landlige magter
fyldte os med i vor troskyldige barndom! 30

For glæden er ikke ophørt med at være ledsager
ved disse forventede årlige runder;
hvad enten det er den rige mands overdådige port,

Call forth the unelaborate sounds,
Or they are offered at the door
That guards the lowliest of the poor.

How touching, when, at midnight, sweep
Snow-muffled winds, and all is dark,
To hear — and sink again to sleep!
Or, at an earlier call, to mark, 40
By blazing fire, the still suspense
Of self-complacent innocence;

The mutual nod, — the grave disguise
Of hearts with gladness brimming o'er;
And some unbidden tears that rise
For names once heard, and heard no more;
Tears brightened by the serenade
For infant in the cradle laid.

Ah! not for emerald fields alone,
With ambient streams more pure and bright 50
Than fabled Cytherea's zone
Glittering before the Thunderer's sight,
Is to my heart of hearts endeared
The ground where we were born and reared!

Hail, ancient Manners! sure defence,
Where they survive, of wholesome laws;
Remnants of love whose modest sense
Thus into narrow room withdraws;
Hail, Usages of pristine mould,
And ye that guard them, Mountains old! 60

Bear with me, Brother! quench the thought
That slights this passion, or condemns;
If thee fond Fancy ever brought
From the proud margin of the Thames,
And Lambeth's venerable towers,
To humbler streams, and greener bowers.

Yes, they can make, who fail to find,
Short leisure even in busiest days;
Moments, to cast a look behind,
And profit by those kindly rays 70
That through the clouds do sometimes steal,
And all the far-off past reveal.

der fremkalder de uforfinede klange,
 eller de tilbydes ved døren,
 som vogter de laveste af de fattige.

Hvor rørende er det ikke, ved midnat,
 at høre snedæmpede vinde fejer ad sted,
 og alt er mørke – og så igen synke i søvn!
 Eller ved et tidligere besøg ved en blussende 40
 ild at mærke sig den selvtilfredse
 uvidenheds stille forventning;

Det gensidige nik, – hjerter hvis overstrømmende
 glæde er skjult under alvorens forklædning;
 og nogle uindbudte tårer der stiger op
 for navne nævnt én gang, og ikke nævnt igen;
 tårer oplyst af serenaden
 for barnet, der er lagt i vuggen.

Åh! ikke alene for de smaragdgrønne marker,
 omgivet af vandløb, mere rene og skinnende 50
 en sagnomspundne Cythereas bælte,*
 der glimtede for Tordnerens øjne,
 elsker jeg i mit inderste den jord,
 hvor vi blev født og opfostret!

Vær hilset, gamle sæder! hvor de overlever,
 er de et sikkert forsvar for sunde love; rester
 af en kærlighed, hvis beskedne betydning
 således har trukket sig tilbage til trange rum;
 vær hilset, fordums skikke
 og I, gamle bjerge! som vogter dem. 60

Bær over med mig broder! kvæl den tanke,
 som ringeagter eller fordømmer denne følelse,
 hvis et elskeligt indfald nogensinde bragte
 dig fra Themsens prægtige bredder
 og Lambeths ærværdige tårne†
 til ydmygere strømme og grønnere løvsale.

Ja de, der ikke kan finde, kan skabe korte
 rolige stunder selv på de travleste dage;
 øjeblikke til at kaste et blik bagud
 og nyde godt af de venlige stråler, 70
 der til tider lister gennem skyerne
 og åbenbarer hele den fjerne fortid.

* Cytherea: et andet navn for Afrodite. Hera lånte hendes bælte når hun skulle forføre Zeus; *Iliaden*, bog 14, 214.

† Lambeth: Christopher Wordsworth var sognepræst ved Skt. Mariakirken i Lambeth, London.

Hence, while the imperial City's din
Beats frequent on thy satiate ear,
A pleased attention I may win
To agitations less severe,
That neither overwhelm nor cloy,
But fill the hollow vale with joy!

I

Not envying Latian shades — if yet they throw
A grateful coolness round that crystal Spring,
Bandusia, prattling as when long ago
The Sabine Bard was moved her praise to sing;
Careless of flowers that in perennial blow
Round the moist marge of Persian fountains cling;
Heedless of Alpine torrents thundering
Through ice-built arches radiant as heaven's bow;
I seek the birthplace of a native Stream. —
All hail, ye mountains! hail, thou morning light! 10
Better to breathe at large on this clear height
Than toil in needless sleep from dream to dream:
Pure flow the verse, pure, vigorous, free, and bright,
For Duddon, long-loved Duddon, is my theme!

II

Child of the clouds! remote from every taint
Of sordid industry thy lot is cast;
Thine are the honours of the lofty waste;
Not seldom, when with heat the valleys faint,
Thy handmaid Frost with spangled tissue quaint
Thy cradle decks; — to chant thy birth, thou hast
No meaner Poet than the whistling Blast,
And Desolation is thy Patron-saint!
She guards thee, ruthless Power! who would not spare 10
Those mighty forests, once the bison's screen,
Where stalked the huge deer to his shaggy lair
Through paths and alleys roofed with darkest green;
Thousands of years before the silent air
Was pierced by whizzing shaft of hunter keen!

III

How shall I paint thee? — Be this naked stone
My seat, while I give way to such intent;

Derfor, mens den kongelige bys larm
hyppigt slår på dit mætte øre,
kan jeg måske vinde din opmærksomhed
til mindre alvorlige sindsbevægelser,
som hverken overvælder eller trætter,
men fylder den hule dal med glæde!

1

Uden at misunde Latiums skygger — hvis de endnu kaster
en taknemmelig kølighed omkring Blandusia, den krystalklare
kilde, der pludrer som for længe siden, da
den sabiske barde blev bevæget til at synge hendes pris;*
ligeglad med blomster, der i evigt flor
smyger sig omkring persiske springvandes fugtige kant;
uden at ænse fossende alpine strømme, der tordner
gennem isbyggede arkader, der stråler som himlens bue;
søger jeg en hjemlig flods fødested. —

Vær hilset alle I bjerge! vær hilset, du morgenlys!

10

Bedre at trække vejret frit på denne skyfri top
end slide i unødigt søvn fra drøm til drøm:
rent flyder verset, rent, livligt, ubesværet og skinnende,
for Duddon, længeelskede Duddon er mit emne!

2

Barn af skyerne! fjernt fra enhver plet
af snavset industri har du fået tildelt din lod;
dine er det ophøjede ødes æresbevisninger;
ikke sjældent, når dalene dåner af hede,
smykker frosten, din tjenerinde, med sært funkende
væv din vugge; — til at besynge din fødsel, har du
ingen ringere digter end den fløjtende blæst,
og din skytshelgen er ødelæggelse!

Hun leder dig, hensynsløse magt! hvem ville ikke
skåne de mægtige skove, engang bisonens skjul,
hvor den kæmpestore hjort gik sagte til sin buskede hule[†]
ad stier og gange, taglagt med mørkeste grønt;
tusinder af år før den tavse luft blev gennemtrængt
af den skarptsynede jægers hvislende spyd!

10

3

Hvordan skal jeg skildre dig? — Lad denne nøgne sten
være mit sæde, mens jeg giver efter for en sådan trang;

* sabinske barde: Horats, der skrev en ode til kilden Bandusia.

† „Hjorten, der her sigtes til, er Den irske Elg, en gigantisk art der uddøde for længe siden.” — W. W.

Pleased could my verse, a speaking monument,
Make to the eyes of men thy features known.
But as of all those tripping lambs not one
Outruns his fellows, so hath Nature lent
To thy beginning nought that doth present
Peculiar ground for hope to build upon.
To dignify the spot that gives thee birth,
No sign of hoar Antiquity's esteem 10
Appears, and none of modern Fortune's care;
Yet thou thyself hast round thee shed a gleam
Of brilliant moss, instinct with freshness
Prompt offering to thy Foster-mother, Earth!

IV

Take, cradled Nursling of the mountain, take
This parting glance, no negligent adieu!
A Protean change seems wrought while I pursue
The curves, a loosely-scattered chain doth make;
Or rather thou appear'st a glittering snake,
Silent, and to the gazer's eye untrue,
Thridding with sinuous lapse the rushes, through
Dwarf willows gliding, and by ferny brake.
Starts from a dizzy steep the undaunted Rill 10
Robed instantly in garb of snow-white foam;
And laughing dares the Adventurer, who hath clomb
So high, a rival purpose to fulfil;
Else let the dastard backward wend, and roam,
Seeking less bold achievement, where he will!

V

Sole listener, Duddon! to the breeze that played
With thy clear voice, I caught the fitful sound
Wafted o'er sullen moss and craggy mound
Unfruitful solitudes, that seemed to upbraid
The sun in heaven! — but now, to form a shade
For Thee, green alders have together wound
Their foliage; ashes flung their arms around;
And birch-trees risen in silver colonnade.
And thou hast also tempted here to rise, 10
'Mid sheltering pines, this Cottage rude and grey;
Whose ruddy children, by the mother's
Carelessly watched, sport through the summer day,
Thy pleased associates: — light as endless May
On infant bosoms lonely Nature lies.

er mine vers gode nok, kunne de, som et talende
 mindesmærke, gøre dine træk kendte for menneskenes øjne.
 Men ligesom ikke et eneste af de trippende lam dér,
 løber fra sine kammerater, således har Naturen
 intet givet til din begyndelse, som skaber
 en særlig grund for håb at bygge på.
 Til at hædre stedet som fødte dig,
 viser der sig intet tegn på den grå oldtids agtelse
 og intet på den moderne lykkes omsorg,
 dog har du kastet et skær omkring dig
 fra strålende mos, fyldt med usædvanlig friskhed;
 et beredvilligt offer til din fostermor Jorden!

10

4

Send du! der lå spæd i bjergenes vugge, send
 dette afskedsblik, lad det ikke være et ligegyldigt adjø!
 En proteusk forvandling synes frembragt, mens jeg følger
 dine kurver, der udgør en løseligt henkastet kæde;
 snarere ligner du en glitrende slange,
 tavs og falsk for betragterens øje,
 idet du smutter med bugtede løb gennem sivene, glider
 mellem dværgpile og bregnefyldte krat.
 Starter den uforfærdede bæk fra en svimlende skrænt,
 er den øjeblikkeligt klædt i en dragt af snehvidt skum;
 og eventyreren der har klatret så højt,
 vover leende en dåd, der gør den rangen stridig,
 ellers lad krysteren gå tilbage, strejfe om
 og søge mindre dristige bedrifter, hvor han nu vil!

10

5

Ene tilhører, Duddon, til brisen, der legede
 med din klare stemme, fangede jeg den ustadige lyd,
 der blev pustet hen over trist mos og klippefulde jordhøje —
 golde ensomme steder, som synes at irttesætte
 solen på himlen! — men nu for at lave en skygge
 til dig, har grønne elletræer snoet deres løvhang
 sammen; asketræer slynget deres arme omkring;
 og birke rejst sig i sølvhvide søjlegange.
 Og du har også fristet til her, blandt beskyttende
 fyrretræer, at rejse denne grove og grå hytte;
 hvis rødmossede børn, sørgløst iagttaget af
 moderens øjne, farer gennem sommerdagen,
 dine fornøjede forbundsfæller: — let som endeløse maj
 ligger den ensomme Natur på barnebarme.

10

VI

Flowers

Ere yet our course was graced with social trees
It lacked not old remains of hawthorn bowers,
Where small birds warbled to their paramours;
And, earlier still, was heard the hum of bees;
I saw them ply their harmless robberies,
And caught the fragrance which the sundry flowers,
Fed by the stream with soft perpetual showers,
Plenteously yielded to the vagrant breeze.
There bloomed the strawberry of the wilderness;
The trembling eyebright showed her sapphire blue, 10
The thyme her purple, like the blush of even;
And if the breath of some to no caress
Invited, forth they peeped so fair to view,
All kinds alike seemed favourites of Heaven.

VII

"Change me, some God, into that breathing rose!"
The love-sick Stripling fancifully sighs,
The envied flower beholding, as it lies
On Laura's breast, in exquisite repose;
Or he would pass into her bird, that throws
The darts of song from out its wiry cage;
Enraptured, could he for himself engage
The thousandth part of what the Nymph bestows;
And what the little careless innocent 10
Ungraciously receives. Too daring choice!
There are whose calmer mind it would content
To be an uncultured floweret of the glen,
Fearless of plough and scythe; or darkling wren
That tunes on Duddon's banks her slender voice.

VIII

What aspect bore the Man who roved or fled,
First of his tribe, to this dark dell — who first
In this pellucid Current slaked his thirst?
What hopes came with him? what designs were spread
Along his path? His unprotected bed
What dreams encompassed? Was the intruder nursed
In hideous usages, and rights accursed,
That thinned the living and disturbed the dead?
No voice replies; — both air and earth are mute;
And Thou, blue Streamlet, murmuring yield'st no more 10
Than a soft record, that, whatever fruit

6

Blomster

Før endnu selskabelige træer prydede vort løb,
 manglede der ikke gamle rester af hvidtjørn,
 hvor små fugle slog triller for deres elskerinder;
 og endnu tidligere biers summen hørtes;
 jeg så dem drive deres harmløse tyveri,
 og fangede duften som de forskellige blomster,
 næret af strømmens blide vedvarende byger,
 i overflod skænkede den omflakkende brise.
 Dér blomstrede vildmarkens jordbær;
 den bævende øjentrøst viste sin safirblåhed, 10
 timianen sit purpur, lig aftenrødmen,
 og hvis nogens ånde ikke inviterede
 til kærtegn, kiggede de ud, så skønne at skue,
 alle slags syntes i lige grad himlens yndlinge.

7

„Forvandl mig, en eller anden Gud, til den duftende rose!”
 sukker den elskovssyge knøs sværmerisk,
 mens han betragter den misundte blomst, der
 i udsøgt hvile ligger på Lauras bryst;
 eller han ønsker at blive til en af hendes fugle,
 der kaster sangens pile ud af sit bur;
 henrevet, — kunne han blot for sig selv vinde
 en tusindedel af det nymfen skænker;
 og som den lille sorgløse uskyld 10
 utaknemmeligt modtager. For dristigt et valg!
 Der findes dem, hvis roligere sind ville være tilfreds
 med at være en af kløftens uplukkede blomster,
 uden frygt for plov og le; eller gærdesmutteren i mørket
 som stemmer sin spinkle røst på Duddons bredder.

8

Hvad bragte den omflakkende eller flygtende mand,
 den første af sin stamme, til denne mørke dal — som
 først slukkede sin tørst i denne gennemsigtige strøm?
 Hvilke håb kom med ham? hvilket mønster bredte sig
 lang hans sti? Hans ubeskyttede seng,
 hvilke drømme rummede den? Var den indtrængende
 opfostret i hæslige skikke og onde rettigheder,
 som tyndede ud blandt de levende og forstyrrede de døde?
 Ingen stemme svarer; — både luft og jord er stumme;
 og Du, blå vandløb, giver rislende ikke andet fra dig 10
 end denne blide fortælling, at hvad du end af uvidenhedens

Of ignorance thou might'st witness heretofore,
Thy function was to heal and to restore,
To soothe and cleanse, not madden and pollute!

IX

The Stepping-Stones

The struggling Rill insensibly is grown
Into a Brook of loud and stately march,
Crossed ever and anon by plank or arch;
And, for like use, lo! what might seem a zone
Chosen for ornament stone matched with stone
In studied symmetry, with interspace
For the clear waters to pursue their race
Without restraint. — How swiftly have they flown!
Succeeding — still succeeding! Here the Child
Puts, when the high-swoln Flood runs fierce and wild, 10
His budding courage to the proof; and here
Declining Manhood learns to note the sly
And sure encroachments of infirmity,
Thinking how fast time runs, life's end how near!

X

The Same Subject

Not so that Pair whose youthful spirits dance
With prompt emotion, urging them to
A sweet confusion checks the Shepherd-lass;
Blushing she eyes the dizzy flood askance;
To stop ashamed — too timid to advance;
She ventures once again — another pause!
His outstretched hand He tauntingly withdraws —
She sues for help with piteous utterance!
Chidden she chides again; the thrilling touch
Both feel, when he renews the wished-for aid: 10
Ah! if their fluttering hearts should stir too much,
Should beat too strongly, both may be betrayed.
The frolic Loves, who, from yon high rock, see
The struggle, clap their wings for victory!

XI

The Faery Chasm

No fiction was it of the antique age:
A sky-blue stone, within this sunless cleft,
Is of the very foot-marks unbereft
Which tiny Elves impressed; on that smooth stage
Dancing with all their brilliant equipage

frugt hidtil har kunnet bevidne,
 så var din opgave at hele og at genoprette,
 at lindre og rense, ikke at gøre forrykt eller besudle!

9

Trædestenene

Den kæmpende elv er umærkeligt vokset
 til en højlydt og værdigt marcherende å,
 der nu og da krydses af en planke eller en bue;
 og til lignende brug, se! som var det
 et bælte der skulle smykke — sten efter sten passet
 sammen i velovervejede symmetri, med mellemrum
 så de klare vande kan følge deres løb
 uden hindring. Hvor raskt har de ikke flydt
 efter hinanden — hele tiden efter hinanden! Her
 sætter barnet, når de opsvulmede vandmasser rinder 10
 hidsigt og voldsomt, sit spirende mod på prøve; og her
 lærer svindende manddom at lægge mærke til
 skavanker, der listigt og sikkert trænger sig på, og tænker
 på, hvor hurtigt tiden løber, hvor nær livets afslutning er!

10

Det samme emne

Således har hint par det ikke, hvis ungdommelige ånd
 danser med adrætte følelser, der nøder dem til at passere;
 en sød forvirring holder hyrdepigen tilbage;
 rødmen betragter hun på skrå de svimlende vande;
 for at standse skamfuld — for frygtsom til at gå fremad;
 atter forsøger hun — endnu en pause!
 Han trækker sine udstrakte hænder spotagtigt tilbage —
 hun beder om hjælp med ynkelige ord!
 skændt på, skænder hun igen; den skælvende berøring
 de begge føler, da han giver hende den ønskede støtte: 10
 åh! hvis deres flagrende hjerter skulle røres for meget,
 skulle slå for kraftigt, kunne begge blive forrådte.
 De glade elskende, som ser på kampen fra
 den høje klippe dér, klapper i vingerne for sejr!

11

Fékløften

I gamle dage var det intet opspind:
 en himmelblå sten inde i den solløse kløft,
 er uberørt af selve de fodspor som
 små elverfolk afsatte; — dansende i hemmeligt svir
 på den glatte scene med hele deres pragtfulde

In secret revels — haply after theft
 Of some sweet babe, flower stolen, and coarse Weed left,
 For the distracted Mother to assuage
 Her grief with, as she might! — But, where, oh! where
 Is traceable a vestige of the notes 10
 That ruled those dances wild in character?
 Deep underground? Or in the upper air,
 On the shrill wind of midnight? or where floats
 O'er twilight fields the autumnal gossamer?

XII

Hints for the Fancy

On, loitering Muse! — The swift Stream chides us — on!
 Albeit his deep-worn channel doth immure
 Objects immense portrayed in miniature,
 Wild shapes for many a strange comparison!
 Niagaras, Alpine passes, and anon
 Abodes of Naiads, calm abysses pure,
 Bright liquid mansions, fashioned to endure
 When the broad oak drops, a leafless skeleton,
 And the solidities of mortal pride,
 Palace and tower, are crumbled into dust! 10
 — The Bard who walks with Duddon for his guide,
 Shall find such toys of fancy thickly set:
 Turn from the sight, enamoured Muse — we must;
 Leave them — and, if thou canst, without regret!

XIII

Open Prospect

Hail to the fields — with Dwellings sprinkled o'er,
 And one small hamlet, under a green hill,
 Cluster'd, with barn and byre, and spouting mill!
 A glance suffices; — should we wish for more,
 Gay June would scorn us. But when bleak winds roar
 Through the stiff lance-like shoots of pollard ash,
 Dread swell of sound! loud as the gusts that lash
 The matted forests of Ontario's shore
 By wasteful steel unsmitten — then would I
 Turn into port; and, reckless of the gale, 10
 Reckless of angry Duddon sweeping by,
 While the warm hearth exalts the mantling ale,
 Laugh with the generous household heartily
 At all the merry pranks of Donnerdale!

følge – måske efter at have røvet et eller andet
yndigt spædbarn – blomsten stjålet, og groft ukrudt
efterladt til den fortvivlede mor til at mildne
sin sorg med, så godt hun nu kunne! – Men hvor,
oh! hvor kan man finde spor af de toner,
der styrede disse vilde danse?
Dybt under jorden? Eller oppe i luften,
på den skingre midnatsvind? eller hvor
efterårsspindelvævet svæver over skumringsmarkerne?

10

12

Vink til fantasien

Videre, slentrende muse – den raske flod skænder på os –
videre! skønt hans dybtslidte kanaler indespærrer
kæmpemæssige genstande, afbilledet i miniature,
vilde former der kan sammenlignes med meget!
Niagaraer, alpine pas og snart efter
najaders boliger, rene stille slugter,
klare vandige hjem, dannet til stadig at bestå,
når den brede eg falder, et bladløst skelet,
og jordisk stoltheds solide kendetegn,
slot og tårn, er smuldret til støv!
– Barden der går af sted med Duddon som fører,
vil opdage, at sådant legetøj til fantasien er pakket tæt:
vend dig bort fra synet, betagede muse – vi må;
og hvis du kan, så forlad dem uden anger!

10

13

Fri udsigt

Vær hilset marker – overstrøet med bosteder,
og en lille landsby, klynget sammen ved foden af en
grøn bakke, med lade og kostald og sprøjtende mølle!
Et blik er tilstrækkeligt; – ønskede vi os mere,
ville muntre juni håne os. Men når kolde vinde suser
gennem den kappede asks stive lanseagtige skud,
en frygteligt svulmer af lyd! høj som vindstødene, der
pisker de sammenfiltrede skove på Ontarios kyst,
ufordærvet af ødelæggende stål – så ville jeg
gå i havn; og ligegyldig over for blæsten,
ligegyldig over for den vrede Duddon, der farer forbi,
mens den varme arne forædler den skummende mjød,
le hjerteligt sammen med den gavmilde husstand
af alle Donnerdales lystige narrestreger!*

10

* Donnersdale: nu stavet Dunnersdale, er en stor slette på østsiden af Duddon (Knight 6).

XIV

O mountain Stream! the Shepherd and his Cot
Are privileged Inmates of deep solitude;
Nor would the nicest Anchorite exclude
A field or two of brighter green, or plot
Of tillage-ground, that seemeth like a spot
Of stationary sunshine: — thou hast viewed
These only, Duddon! with their paths renewed
By fits and starts, yet this contents thee not.
Thee hath some awful Spirit impelled to leave,
Utterly to desert, the haunts of men, 10
Though simple thy companions were and few;
And through this wilderness a passage cleave
Attended but by thy own voice, save when
The clouds and fowls of the air thy way pursue!

XV

From this deep chasm, where quivering sunbeams play
Upon its loftiest crags, mine eyes behold
A gloomy NICHE, capacious, blank, and cold;
A concave free from shrubs and mosses grey;
In semblance fresh, as if, with dire affray,
Some Statue, placed amid these regions old
For tutelary service, thence had rolled,
Startling the flight of timid Yesterday!
Was it by mortals sculptured? — weary slaves
Of slow endeavour! or abruptly cast 10
Into rude shape by fire, with roaring blast
Tempestuously let loose from central caves?
Or fashioned by the turbulence of waves,
Then, when o'er highest hills the Deluge passed?

XVI.

American Tradition

Such fruitless questions may not long beguile
Or plague the fancy 'mid the sculptured shows
Conspicuous yet where Oroonoko flows;
There would the Indian answer with a smile
Aimed at the White Man's ignorance the while,
Of the GREAT WATERS telling how they rose,
Covered the plains, and, wandering where they chose,
Mounted through every intricate defile,
Triumphant. — Inundation wide and deep,
O'er which his Fathers urged, to ridge and steep 10

14

Oh Bjergstrøm! hyrden og hans hytte
 er dyb ensomheds privilegerede indvånere;
 den mest kræsne eremit ville heller ikke undtage
 en eller to grønnere marker, eller
 et stykke agerjord, der synes lig et plet
 af stillestående solskin: — du alene
 har set dem, Duddon! med deres stier fornyet
 fra tid til anden, dog dette tilfredsstillende dig ikke.
 En ærefrygtindgydende ånd har tvunget dig til tage af sted,
 fuldstændigt at forlade menneskenes tilholdssteder, 10
 skønt dine kammerater var jævne og få;
 og kløve en passage gennem denne vildmark
 kun ledsaget af din egen røst, undtagen når
 luftens skyer og fugle fulgte din vej!

15

I denne dybe afgrund, hvor sitrende solstråler leger
 på dens højeste klipper, ser mine øjne
 en dunkel NICHE, rummelig, tom og kold;
 en hvælving fri for krat og grå mosser;
 af udseende, som om for nylig, under et grufuldt slagsmål,
 en eller anden statue, anbragt midt i disse gamle omgivelser
 for at tjene som skytsånd, var rullet bort
 derfra og havde jaget rædde Igår på flugt!
 Var den udhugget af dødelige? — slaver, trætte
 af langt tids anstrengelse! eller brat kastet i 10
 denne grove form af en ild, stormfuldt sluppet løs
 fra centrale huler i en brølende eksplosion?
 eller dannet af bølgernes heftige bevægelse,
 da Syndfloden passerede hen over de højeste fjelde?

16

Amerikansk tradition

Sådanne frugtesløse spørgsmål kan ikke længe narre
 eller plage fantasien midt blandt de udhuggede figurer,*
 endnu iøjnefaldende hvor Oroonoko flyder;
 der ville indianeren med et smil, møntet
 på den hvide mands uvidenhed, fortælle
 om de STORE VANDE, hvordan de rejste sig,
 dækkede sletterne, og idet de vandrede hvorhen de ville,
 steg sejrende op gennem ethvert kringlet snævert
 bjergpas. — En vidtstrakt og dyb oversvømmelse,
 hen over hvilken hans fædre flydende trængte frem 10

* hieroglyflignende figurer iflg. *Humboldt's Travels* (Knight 6). — Orinooko=Orinoco.

Else unapproachable, their buoyant way;
And carved, on mural cliff's undreaded side,
Sun, moon, and stars, and beast of chase or prey;
Whate'er they sought, shunned, loved, or deified!

XVII

Return

A dark plume fetch me from yon blasted yew,
Perched on whose top the Danish Raven croaks;
Aloft, the imperial Bird of Rome invokes
Departed ages, shedding where he flew
Loose fragments of wild wailing, that bestrew
The clouds and thrill the chambers of the rocks;
And into silence hush the timorous flocks,
That, calmly couching while the nightly dew
Moistened each fleece, beneath the twinkling stars
Slept amid that lone Camp on Hardknot's height, 10
Whose Guardians bent the knee to Jove and Mars:
Or near that mystic Round of Druid frame
Tardily sinking by its proper weight
Deep into patient Earth, from whose smooth breast it came!

XVIII

Seathwaite Chapel

Sacred Religion! "mother of form and fear,"
Dread arbitress of mutable respect,
New rites ordaining when the old are wrecked,
Or cease to please the fickle worshipper;
Mother of Love! (that name best suits thee here)
Mother of Love! for this deep vale, protect
Truth's holy lamp, pure source of bright effect,
Gifted to purge the vapoury atmosphere
That seeks to stifle it; — as in those days
When this low Pile a Gospel Teacher knew, 10
Whose good works formed an endless retinue:
A Pastor such as Chaucer's verse portrays;
Such as the heaven-taught skill of Herbert drew;
And tender Goldsmith crowned with deathless praise!

til ellers utilgængelige bjergrygge og skrænter;
 og udskar på den murlignende klippeskrænts ufrygtede væg,
 sol, måne og stjerner og bytte- og rovdyr,
 hvad de end søgte, skyede, elskede eller guddommeliggjorde!*

17

Tilbagevenden

Jeg bliver hentet af en mørk fjer fra hint hærgede
 takstræ, i hvis top den danske ravn skriger;†
 højt oppe genopvækker Roms kejserlige fugl
 henrundne tider, spredende under sin flugt
 løse rester af vild klagen, der bestrøer
 skyerne og får klippekamrene til at gyse;
 og bringer den frygtsomme flok til tavshed,
 som lå roligt, medens natteduggen
 fugtede hvert eneste skind under de tindrende stjerner
 og sov i den ensomme lejr på Hardknot's top,‡ 10
 hvis vogtere faldt på knæ for Jupiter og Mars;
 eller nær den gådefulde stenkreds af druideform,§
 der trægt af egen vægt synker dybt ned
 i den tålmodige Jord, fra hvis glatte overflade den kom!

18

Seathwaite Kapel

Hellige religion! mor til orden og frygt,
 gensidig agtelses højmechtige forligerinde,
 forordnende nye ritualer når de gamle er forliste,
 eller ophørt med at behage den vankelmødige dyrker;
 Kærlighedens Mor! (det navn passer bedst til dig her)
 Kærlighedens Mor! beskyt for denne dybe dal,
 sandhedens hellige lampe, det strålende virkes rene kilde,
 begavet til at rense den dampfyldte atmosfære
 der søger at kvæle den; – som i de dage 10
 da denne ydmyge bygning kendte en evangelielærer,**
 hvis gode arbejde dannede endeløst følge:
 en hyrde, en sådan som Chaucers vers portrætterede,
 en sådan som Herberts himmel-lærte færdighed tegnede;
 og blide Goldsmith kronede med udødelig lovprisning!††

* „Se Humboldt's personlige optegnelser.” – W. W. Disse er nævnt i foregående note.

† Danernes gamle flag der bar en ravn.

‡ „Det romerske fort som her henvises til, kaldes *Hardknot Castle* af landbefolkningen.” – W. W.

§ „Den druidiske stenkreds kaldes *Den sunkne Kirke* af lokalbefolkningen.” – W. W.

** Pastor Robert Walker (1709-1802), om hvem Wordsworth skrev et længere biografisk essay, der indgik i hans egne noter til digtet.

†† Geoffrey Chaucer (1340?-1400), George Herbert (1593-1633) og Oliver Goldsmith (1730-74) er engelske digtere.

XIX.

Tributary Stream

My frame hath often trembled with delight
When hope presented some far-distant good,
That seemed from heaven descending, like the flood
Of yon pure waters, from their aëry height
Hurrying, with lordly Duddon to unite;
Who, 'mid a world of images imprest
On the calm depth of his transparent breast,
Appears to cherish most that Torrent white,
The fairest, softest, liveliest of them all!
And seldom hath ear listened to a tune 10
More lulling than the busy hum of Noon,
Swoln by that voice — whose murmur musical
Announces to the thirsty fields a boon
Dewy and fresh, till showers again shall fall.

XX

The Plain of Donnerdale

The old inventive Poets, had they seen,
Or rather felt, the entrancement that detains
Thy waters, Duddon! 'mid these flowery plains;
The still repose, the liquid lapse serene,
Transferred to bowers imperishably green,
Had beautified Elysium! But these chains
Will soon be broken; — a rough course remains,
Rough as the past; where Thou, of placid mien,
Innocuous as a firstling of the flock, 10
And countenanced like a soft cerulean sky,
Shalt change thy temper; and, with many a shock
Given and received in mutual jeopardy,
Dance, like a Bacchanal, from rock to rock,
Tossing her frantic thyrsus wide and high!

XXI

Whence that low voice? — A whisper from the heart,
That told of days long past, when here I roved
With friends and kindred tenderly beloved;
Some who had early mandates to depart,
Yet are allowed to steal my path athwart
By Duddon's side; once more do we unite,
Once more beneath the kind Earth's tranquil light;

19

Bifloden

Jeg har ofte skælvet af fryd,
 når håbet viste et eller andet fjernt gode,
 som syntes at stige ned fra himlen, lig floden
 af hine rene vande, der haster af sted fra deres luftige
 højder for at forene sig med fornemme Duddon;*
 som midt i en verden af billeder, påtrykt
 hans gennemsigtige brysts rolige dyb, lader til
 mest at glæde sig ved denne hvide rivende strøm,
 den skønneste, mildeste, livligste af dem alle!
 Og sjældent har øret lyttet til en melodi 10
 mere dyssende end middagens travle summen,
 forstærket af denne stemme – hvis musikalske rislen
 bebuder en dugvåd og frisk gaves komme
 til de tørstige marker, indtil regnbyger igen vil falder.

20

Donnerdalesletten

De gamle opfindsomme digtere, havde de set
 eller snarere følt det indløb, som hæmmer
 dine vande, Duddon! mellem disse blomsterdækkede sletter;
 den stille hvile, den rolige blanke hengliden,
 overført til uforgængeligt grønne løvsale,
 da havde de forskønnet Elysium! Men disse lænker
 vil snart blive brudt; – en barsk rute er i vente,
 barsk som den tilbagelagte; hvor du, med dit behagelige væsen,
 uskyldig som flokkens førstefødte
 og med et åsyn som en dybblå himmel, 10
 skal skifte sindelag; og med mangt et stød,
 givet og modtaget i gensidig fare, danse
 fra klippeblok til klippeblok som en bakkantinde,
 der svinger sin afsindige stav vildt omkring i luften!

21

Hvorfra denne sagte stemme? – En hvisken fra hjertet,
 der fortæller om længst svundne dage, da jeg strejfede om her
 sammen med venner og slægtninge, højt og inderligt elsket;
 nogle, som tidligt havde bemyndigelse til at drage bort,
 har dog mulighed for stille at krydse min sti
 ved Duddons bred; atter forenes vi,
 atter under den venlige Jords rolige lys;

* Bifloden er Tarn Beck, der udløber fra Seathwaite Tarn og forenes med Duddon i nærheden af Seathwaite.

And smothered joys into new being start.
From her unworthy seat, the cloudy stall
Of Time, breaks forth triumphant Memory; 10
Her glistening tresses bound, yet light and free
As golden locks of birch, that rise and fall
On gales that breathe too gently to recall
Aught of the fading year's inclemency!

XXII

Tradition

A love lorn Maid, at some far-distant time,
Came to this hidden pool, whose depths surpass
In crystal clearness Dian's looking-glass;
And, gazing, saw that Rose, which from the prime
Derives its name, reflected as the chime
Of echo doth reverberate some sweet sound:
The starry treasure from the blue profound
She longed to ravish; — shall she plunge, or climb
The humid precipice, and seize the guest 10
Of April, smiling high in upper air?
Desperate alternative! what fiend could dare
To prompt the thought? — Upon the steep rock's breast
The lonely Primrose yet renews its bloom,
Untouched memento of her hapless doom!

XXIII

Sheep-Washing

Sad thoughts, avaunt! — partake we their blithe cheer
Who gathered in betimes the unshorn flock
To wash the fleece, where haply bands of rock,
Checking the stream, make a pool smooth and clear
As this we look on. Distant Mountains hear,
Hear and repeat, the turmoil that unites
Clamour of boys with innocent despites
Of barking dogs, and bleatings from strange fear.
And what if Duddon's spotless flood receive
Unwelcome mixtures as the uncouth noise 10
Thickens, the pastoral River will forgive
Such wrong; nor need *we* blame the licensed joys,
Though false to Nature's quiet equipoise:
Frank are the sports, the stains are fugitive.

og undertrykte glæder får pludseligt nyt liv.
 Fra sit uværdige sæde, tidens dunkle
 stude, bryder sejrrige Minde frem; 10
 hendes glitrende hår er bundet op, dog let og frit
 som birkens gyldne lokker der stiger og synker
 på blæste, der ånder for blidt til at kunne genkalde
 sig noget af det svindende års umildhed!

22

Et sagn

En kærlighedsforladt pige kom engang for længe siden
 til denne skjulte dam, hvis dybder
 i krystalklarhed overgår Dianas spejl;*
 og så den rose, der får sit navn fra foråret,†
 genspejlet i vandet, ligesom ekkoets kimen
 kaster en yndig lyd tilbage:
 hun længes efter at bortføre den stjerneformede
 skat fra det blå dyb — skal hun styrte sig i eller
 klatre op ad den våde skrænt og gribe aprilgæsten,
 der smiler højt oppe i luften? 10
 Et fortvivlet valg! hvilken djævel kunne vove
 at indgive hende den tanke? — På toppen af det stejle fjeld
 fornyer den enlige primulaen stadig sin blomst,
 en uberørt påmindelse om hendes ulykkelige skæbne!

23

Fårevaskning

Triste tanker, vig bort! — lad os deltage i deres sorgløse
 lystighed, som betids samlede den uklippede flok
 for at vaske skindet, hvor grupper af store sten,
 der standser strømmen, måske danner en glat og klar dam,
 som den vi betragter nu. De fjerne bjerge hører,
 hører og gentager, tummelen som forener
 drenges råben med gøende hundes
 uskyldige trods og brægen af ukendt angst.
 Og hvad så hvis Duddons ubesmittede vande modtager
 uvelkomne blandinger, idet den besynderlige støj 10
 tager til, den landlige flod vil tilgive en sådan
 forurettelse; vi behøver heller ikke dadle de bevilligede glæder,
 selvom de er utro mod naturens rolige ligevægt:
 morskaben er oprigtig, pletterne er flygtige.

* Diana: jagten og månens gudinde.

† Forår: *prime* på engelsk. Blomsten er *primerose*, primula eller kodriver på dansk.

XXIV

The Resting-Place

Mid-noon is past; — upon the sultry mead
No zephyr breathes, no cloud its shadow throws:
If we advance unstrengthened by repose,
Farewell the solace of the vagrant reed!
This Nook — with woodbine hung and straggling weed,
Tempting recess as ever pilgrim chose,
Half grot, half arbour — proffers to enclose
Body and mind, from molestation freed,
In narrow compass — narrow as itself:
Or if the Fancy, too industrious Elf, 10
Be loth that we should breathe awhile exempt
From new incitements friendly to our task,
Here wants not stealthy prospect, that may tempt
Loose Idless to forego her wily mask.

XXV

Methinks 'twere no unprecedented feat
Should some benignant Minister of air
Lift, and encircle with a cloudy chair,
The One for whom my heart shall ever beat
With tenderest love; — or, if a safer seat
Atween his downy wings be furnished, there
Would lodge her, and the cherished burden bear
O'er hill and valley to this dim retreat!
Rough ways my steps have trod; — too rough and long
For her companionship; here dwells soft ease: 10
With sweets that she partakes not some distaste
Mingles, and lurking consciousness of wrong;
Languish the flowers; the waters seem to waste
Their vocal charm; their sparklings cease to please.

XXVI

Return, Content! for fondly I pursued,
Even when a child, the Streams — unheard, unseen;
Through tangled woods, impending rocks between;
Or, free as air, with flying inquest viewed
The sullen reservoirs whence their bold brood —
Pure as the morning, fretful, boisterous, keen,
Green as the salt-sea billows, white and green —
Poured down the hills, a choral multitude!
Nor have I tracked their course for scanty gains;
They taught me random cares and truant joys, 10

24

Hvilestedet

Dagens midte er passeret; – på den lumre eng
 ånder ingen zefyr, ingen sky kaster sin skygge:
 hvis vi går videre uden at være styrket af hvile,
 da farvel til den omvandrende hyrdefløjtes trøst!*

Denne krog – kaprifoliebehængt og med vildtvoksende ukrudt,
 et så fristende tilflugtssted, som nogen pilgrim kan vælge,
 halvt grotte, halvt hytte – tilbyder at indeslutte
 krop og sjæl, der er befriet for forstyrrelser,
 i et snævert rum – snæver som den selv:
 eller hvis fantasien, den *for* virksomme alf, 10
 skulle være led ved, at vi en tid ånder, fritaget for
 nye tilskyndelser der er venlige mod vort hverv,
 så mangler her ingen hemmelig mulighed, som kan friste
 letfærdig lediggang til at lade hendes snu påskud fare.

25

Jeg tror ikke det ville være et kunststykke uden fortilfælde,
 hvis en eller anden af luftens nådige tjenere skulle
 løfte og indhulle et skydækket højsæde,
 den Ene for hvem mit hjerte altid skal slå
 med den ømmeste kærlighed; – eller hvis der er
 en mere sikker siddeplads mellem hans dunede vinger,
 da ville anbringe hende dér og bære den elskede byrde
 over bakke og dal til dette dunkle ly!

Ublide veje har jeg betrådt; – for ublide og lange
 til hendes selskab; her findes blød bekvemmelighed: 10
 med søde sager som hun nyder, uden at der blander sig
 nogen afsmag eller snigende bevidsthed om noget forkert;
 blomsterne vantrives; vandene synes at bortødsle deres
 syngende fortryllelse; deres glimren holder op med at behage.

26

Jeg vender tilfreds tilbage! for allerede som dreng
 fulgte jeg kærligt vandløbene – uhørte, usete;
 gennem sammenfildrede skove, mellem overhængende klipper;
 eller så, fri som luften, i flyvende undersøgelse
 de dystre reservoirer hvorfra deres dristige afkom –
 rene som morgenen, oprørte, voldsomme, bidende,
 grønne som det salte havs bølger, hvide og grønne –
 styrtede ned ad bjergene, et mangfoldigt kor!
 Heller ikke har jeg sporet deres løb for en ringe gevinst;
 de lærte mig agtpågivenhed og dagdriverglæder, 10

* Den omvandrende hyrdefløjte er Wordsworth, trøsten er de digte han skriver.

That shield from mischief and preserve from stains
Vague minds, while men are growing out of boys;
Maturer Fancy owes to their rough noise
Impetuous thoughts that brook not servile reins.

XXVII

Fallen, and diffused into a shapeless heap,
Or quietly self-buried in earth's mould,
Is that embattled House, whose massy Keep
Flung from yon cliff a shadow large and cold.
There dwelt the gay, the bountiful, the bold;
Till nightly lamentations, like the sweep
Of winds though winds were silent – struck a deep
And lasting terror through that ancient Hold.
Its line of Warriors fled; – they shrunk when tried
By ghostly power: – but Time's unsparing hand
Hath plucked such foes, like weeds, from out the land;
And now, if men with men in peace abide,
All other strength the weakest may withstand,
All worse assaults may safely be defied.

10

XXVIII

Journey Renewed

I rose while yet the cattle, heat-opprest,
Crowded together under rustling trees
Brushed by the current of the water-breeze;
And for *their* sakes, and love of all that rest,
On Duddon's margin, in the sheltering nest;
For all the startled scaly tribes that slink
Into his coverts, and each fearless link
Of dancing insects forged upon his breast;
For these, and hopes and recollections worn
Close to the vital seat of human clay;
Glad meetings, tender partings, that upstay
The drooping mind of absence, by vows sworn
In his pure presence near the trysting thorn
I thanked the Leader of my onward way.

10

XXIX

No record tells of lance opposed to lance,
Horse charging horse, 'mid these retired domains;
Tells that their turf drank purple from the veins

der værner mod skade og beskytter usikre sind mod pletter,
 mens mænd vokser ud af drengeårene;
 en modnere fantasi har deres hæmningsløse støj
 at takke for stormfulde tanker, som ikke tåler slavetøjler.

27

Sammenstyrtet og spredt ud til en formløs bunke,
 eller stille begravet i jordens muld af sig selv,
 ligger det befæstede Hus, hvis solide fangetårn*
 kaster en stor og kold skygge fra hin klippeskrænt.
 Der boede de lystige, vellevende, de modige;
 indtil natlige véklager, lig vindens fejen
 — skønt vindene var tavse — fyldte
 den gamle borg med dyb og varig rædsel.
 Rækken af krigere flygtede; — de veg bort, da spøgelsesagtige
 kræfter prøvede dem: — men som ugræs, har tidens 10
 uskånende hånd rykket den slags fjender op af landet;
 og nu, hvis menneskene lever i fred med hinanden,
 kan den svageste modstå al anden styrke,
 uden fare trodse alle værre angreb.

28

Rejsen genoptaget

Jeg rejste mig, mens kvæget endnu flokkedes,
 trykket af varmen, under raslende træer,
 der blev børstet af en vandbrise;
 og for *deres* skyld og af kærlighed til alt, som hviler
 på kanten af Duddon i den skærmende rede;
 for alle de opskræmte skællede arter, der sniger sig
 ind i hans skjul og hvert frygtløst led
 af dansende insekter, smedet på hans bryst;
 for disse, og for håb og erindringer, båret 10
 nær ved menneskelerets livsvigtige sæde;
 glade møder, ømme afskeder, som holder
 adskillelsens nedbøjede sind oppe, ved sværgede løfter
 i hans rene tilstedeværelse nær ved mødetjørnen —
 takkede jeg føreren af min videre vej.

29

Ingen optegnelser fortæller om lanse mod lanse,
 hest der angriber hest, blandt disse tilbagetrukne områder;
 — fortæller at deres grønsvær drak purpur fra heltes åre,

* Hus: „... Rydal Hall, som man mener engang stod på en skovklædt klippehøj på den højre side, når man tager fra Rydal til Ambleside ... og som blev forladt på grund af den overtroiske frygt, der er beskrevet her.” (I. F.).

Of heroes, fallen, or struggling to advance,
Till doubtful combat issued in a trance
Of victory, that struck through heart and reins
Even to the inmost seat of mortal pains,
And lightened o'er the pallid countenance.
Yet, to the loyal and the brave, who lie
In the blank earth, neglected and forlorn, 10
The passing Winds memorial tribute pay;
The Torrents chant their praise, inspiring scorn
Of power usurped; with proclamation high,
And glad acknowledgment, of lawful sway.

XXX

Who swerves from innocence, who makes divorce
Of that serene companion — a good name,
Recovers not his loss; but walks with shame,
With doubt, with fear, and haply with remorse:
And oft-times he — who, yielding to the force
Of chance-temptation, ere his journey end,
From chosen comrade turns, or faithful friend —
In vain shall rue the broken intercourse.
Not so with such as loosely wear the chain
That binds them, pleasant River! to thy side: — 10
Through the rough copse wheel thou with hasty stride;
I choose to saunter o'er the grassy plain,
Sure, when the separation has been tried,
That we, who part in love, shall meet again.

XXXI

The KIRK of ULPHA to the pilgrim's eye
Is welcome as a star, that doth present
Its shining forehead through the peaceful rent
Of a black cloud diffused o'er half the sky:
Or as a fruitful palm-tree towering high
O'er the parched waste beside an Arab's tent;
Or the Indian tree whose branches, downward bent,
Take root again, a boundless canopy.
How sweet were leisure! could it yield no more
Than 'mid that wave-washed Church-yard to recline, 10
From pastoral graves extracting thoughts divine;
Or there to pace, and mark the summits hoar
Of distant moon-lit mountains faintly shine,
Soothed by the unseen River's gentle roar.

faldne, eller kæmpende for at rykke frem,
 indtil tvivlsom strid brød ud i sejrslus,
 der trængte gennem hjerte og nyre
 lige til det inderste sæde for menneskelig smerte,
 og oplyste de blege ansigter.
 Dog til de trofaste og tapre, som ligger
 i den ubeskrevne jord, uænsede og forladte, 10
 bringer de passerende vinde en mindehyldest;
 de rivende strømme synger deres pris, idet de vækker
 foragt for tilranet magt; med højstemte erklæringer,
 og glad anerkendelse af lovligt styre.

30

Den der viger bort fra uskyld, som lader sig skille
 fra denne rolige ledsager — et godt navn,
 kommer ikke over tabet; men går med skam,
 med tvivl, med angst og måske med anger:
 og ofte skal han — som vender sig bort fra den udvalgte
 kammerat eller trofaste ven, idet han giver efter for den
 tilfældige fristelses styrke, før hans rejse er endt —
 forgæves fortryde det afbrudte samvær.
 Således går det ikke dem, der frit bær den lænke,
 der binder dem, behagelige Flod! til din side: — 10
 du drejer ind i den tætte underskov med hastige skridt;
 jeg vælger at slentre hen over den græsbevoksede slette,
 sikker på, når adskillelsen har stået sin prøve,
 at vi, som tager afsked i kærlighed, skal mødes igen.

31

For pilgrimmens øje er ULPHAS KIRKE
 velkommen som en stjerne, der viser
 sin skinnende pande gennem den fredfyldte revne
 af en sort sky, bredt ud over den halve himmel:
 eller som et frodig palmetræ, der tårner sig højt
 op over det afsvedne øde ved en arabers telt;
 eller det indiske træ hvis grene, bøjet nedad,*
 atter slår rødder, et grænseløst løvtag.
 Hvor yndig fritiden ville være! om den så ikke var andet
 end at sidde tilbagelænet midt i den bølgevaskede kirkegård; 10
 at uddrage guddommelige tanker fra landlige grave;
 eller at gå omkring dér og mærke sig de fjerne
 månebelyste bjerges hvidgrå tinder skinne svagt,
 mildnet af den usete flods blide brusen.

* Det indiske figentræ (Jackson).

XXXII

Not hurled precipitous from steep to steep;
Lingering no more 'mid flower-enamelled lands
And blooming thickets; nor by rocky bands
Held; but in radiant progress toward the Deep
Where mightiest rivers into powerless sleep
Sink, and forget their nature — *now* expands
Majestic Duddon, over smooth flat sands
Gliding in silence with unfettered sweep!
Beneath an ampler sky a region wide
Is opened round him: hamlets, towers, and towns, 10
And blue-topped hills, behold him from afar;
In stately mien to sovereign Thames allied
Spreading his bosom under Kentish downs,
With commerce freighted, or triumphant war.

XXXIII

Conclusion

But here no cannon thunders to the gale;
Upon the wave no haughty pendants cast
A crimson splendour: lowly is the mast
That rises here, and humbly spread, the sail;
While, less disturbed than in the narrow Vale
Through which with strange vicissitudes he passed,
The Wanderer seeks that receptacle vast
Where all his unambitious functions fail.
And may thy Poet, cloud-born Stream! be free —
The sweets of earth contentedly resigned, 10
And each tumultuous working left behind
At seemly distance — to advance like Thee;
Prepared, in peace of heart, in calm of mind
And soul, to mingle with Eternity!

34

After-Thought

*I THOUGHT of Thee, my partner and my guide,
As being past away. — Vain sympathies!
For, backward, Duddon! as I cast my eyes,
I see what was, and is, and will abide;
Still glides the Stream, and shall for ever glide;
The Form remains, the Function never dies;
While we, the brave, the mighty, and the wise,
We men, who in our morn of youth defied
The elements, must vanish; — be it so!*

32

Ikke slynget hovedkulds fra skrænt til skrænt;
ikke mere dvælende blandt florsmykkede lande
og blomstrende tykninger; heller ikke holdt af
klippebånd; men i strålende fremadskriden mod dybet,
hvor de mægtigste floder i magtesløs søvn
synker og glemmer deres natur – udvider majestætiske
Duddon sig *nu* over glatte flade sandstrækninger,
idet han glider tavst med ulænket kraft!
Under en rigere himmel åbner et vidtstrakt område
sig omkring ham: – landsbyer, tårne og stæder
og blå toppede høje betragter ham langt bort fra;
med en værdig mine, beslægtet med Themsens
der udbreder sin barm for foden af kentiske højdedrag,
lastet med handel eller sejrrig krig.

10

33

Slutning

Men her tordner ingen kanoner til blæsten;
ingen stolte vimpler kaster en højrød glans
på bølgen; masten som rejses her
er beskeden, og sejlet er ydmygt bredt ud;
medens vandreren – mindre forstyrret end i den
snævre dal han passerede igennem under ukendte
omskiftelser – søger det vældige opholdssted,
hvor al hans ustræbsomme virksomhed ophører.
Og gid din digter, skyfødte Strøm! kan være fri –
tilfreds med at give afkald på jordens konfekt,
og hver voldsom aktivitet efterladt i sømmelig
afstand – for at bevæge sig fremad ligesom dig;
forberedt på, med fred i hjertet, med ro i sind
og sjæl at blandes med evigheden.

10

34

EFTERTANKE

*Jeg tænkte på dig, min ledsager og fører,
som om du var død, – forgæves medfølelse!
Thi, Duddon! idet jeg kaster mit blik bagud,
ser jeg, hvad der var og er og vil blive ved med at være;
stadig glider Floden af sted og skal glide for evigt;
formen består, funktionen dør aldrig;
men vi, de brave, de mægtige og de vise,
vi mennesker, som i vor ungdoms morgen trodsede
elementerne, skal forsvinde; – lad det være så!*

Enough, if something from our hands have power 10
To live, and act, and serve the future hour;
And if, as toward the silent tomb we go,
Through love, through hope, and faith's transcendent dower,
We feel that we are greater than we know.

“I watch, and long have watched”

I watch, and long have watched, with calm regret
Yon slowly-sinking star — immortal Sire
(So might he seem) of all the glittering choir!
Blue ether still surrounds him — yet — and yet;
But now the horizon's rocky parapet
Is reached, where, forfeiting his bright attire,
He burns — transmuted to a dusky fire —
Then pays submissively the appointed debt
To the flying moments, and is seen no more.
Angels and gods! we struggle with our fate, 10
While health, power, glory, from their height decline,
Depressed; and then extinguished: and our state,
In this, how different, lost Star, from thine,
That no tomorrow shall our beams restore!

To a Snow-Drop

Lone Flower, hemmed in with snows and white as they
But hardier far, once more I see thee bend
Thy forehead, as if fearful to offend,
Like an unbidden guest. Though, day by day,
Storms, sallying from the mountain-tops, waylay
The rising sun, and on the plains descend;
Yet art you welcome, welcome as a friend
Whose zeal outruns his promise! Blue-eyed May
Shall soon behold this border thickly set
With bright jonquils, their odours lavishing 10
On the soft west-wind and his frolic peers;
Nor will I then thy modest grace forget,
Chaste Snow-drop, venturous harbinger of Spring,
And pensive monitor of fleeting years!

*Det er nok, hvis noget skabt af vore hænder har styrke
til at leve og handle og tjene fremtiden;
og hvis vi, mens vi går mod den tavse grav,
ved kærlighed, ved håb og troens overjordiske medgift,
føler, at vi er større end vi ved af.* 10

„Jeg iagttog og har længe iagttaget”

Jeg iagttog, og har længe iagttaget med stille vemod
hin langsomt synkende Stjerne – udødelige Herre
(sådan kunne det synes) over hele det tindrende kor!
Blå æter omgiver ham – endnu – og endnu;
men nu er horisontens kilppefulde brystværn
nået, hvor, tabende sin strålende dragt,
han brænder – omformet til en dunkel ild –
betaler så ydmygt den fastsatte gæld
til de flyvende øjeblikke og ses ikke mere.
Engle og guder! vi kæmper med vor skæbne, 10
medens helbred, magt, ære, falder fra deres højder,
nedslået; og derefter udslukt: og hvor forskellige,
er vore vilkår i dette, mistede Stjerne, fra dine,
at ingen imorgen skal give os vore stråler tilbage!

Til en vintergæk

Ensomme blomst, klemt inde af sne og hvid som den,
men langt mere hårdfør, endnu engang ser jeg dig bøje
din pande som af frygt for at støde an,
lig en uindbuden gæst. Skønt stormene,
der farer ud fra bjergtoppene, hver dag ligger på
lur efter den opgående sol og stiger ned på sletten,
er du dog velkommen, velkommen som en ven,
hvis iver overgår hans løfte! Blåøjede maj
vil snart se dette bed tæt besat
med strålende narcisser, der vil ødsle deres duft 10
på den milde vestenvind og hans spøgefulde ligemænd;
heller ikke vil jeg glemme din blide ynde,
kyske vintergæk, vårens dristige budbringer,
og eftertænksomme formaner om flygtige år!

The haunted Tree

Those silver clouds collected round the sun
His mid-day warmth abate not, seeming less
To overshadow than multiply his beams
By soft reflection – grateful to the sky,
To rocks, fields, woods. Nor doth our human sense
Ask, for its pleasure, screen or canopy
More ample than the time-dismantled Oak
Spreads o'er this tuft of heath, which now, attired
In the whole fulness of its bloom, affords
Couch beautiful as e'er for earthly use 10
Was fashioned; whether by the hand of Art,
That eastern Sultan, amid flowers enwrought
On silken tissue, might diffuse his limbs
In languor; or by Nature, for repose
Of panting Wood-nymph, wearied with the chase.
O Lady! fairer in thy Poet's sight
Than fairest spiritual creature of the groves,
Approach; – and, thus invited, crown with rest
The noon-tide hour: though truly some there are
Whose footsteps superstitiously avoid
This venerable Tree; for, when the wind 20
Blows keenly, it sends forth a creaking sound
(Above the general roar of woods and crags)
Distinctly heard from far – a doleful note!
As if (so Grecian shepherds would have deemed)
The Hamadryad, pent within, bewailed
Some bitter wrong. Nor is it unbelieved,
By ruder fancy, that a troubled ghost
Haunts the old trunk; lamenting deeds of which
The flowery ground is conscious. But no wind
Sweeps now along this elevated ridge; 30
Not even the zephyr stirs; – the obnoxious Tree
is mute; and, in his silence, would look down,
O lovely Wanderer of the trackless hills,
On thy reclining form with more delight
Than his coevals in the sheltered vale
Seem to participate, the while they view
Their own far-stretching arms and leafy heads
Vividly pictured in some glassy pool,
That, for a brief space, checks the hurrying stream!

Det hjem søgte træ

De sølvskinnende skyer, der er samlet omkring solen,
dæmper ikke hans middagsvarme, idet de synes mindre
at overskygge end at forøge hans stråler
ved en svag tilbagekastning – velgørende for himlen,
for klipper, marker, skove. Vor menneskefølelse forlanger
heller ikke, for velbehagets skyld, en mere rigelig skærm
eller overdækning end den, denne tidshærgede eg
breder over dette stykke hede, som nu, klædt
i hele sit fulde flor, yder et leje så smukt, som
nogensinde blev dannet til jordisk brug; 10
enten af kunstnerhånd, så den østlige sultan
kunne strække sine dovne lemmer midt
i blomster, indvævet på silkestof,
eller af naturen, som hvilested for
en gispende skovnymfe, træet af jagten.
Oh frue! skønnere i din digters øjne
end lundens skønneste åndelige væsen,
kom nærmere – og således inviteret, kron
middagstimen med hvile: – skønt der i sandhed
findes nogle, hvis skridt overtroisk undgår
dette agtværdige træ; for når vinden 20
blæser kraftigt, udsender det en knagende lyd,
(over skove og fjeldes almindelige susen)
tydeligt hørt langt borte – en sørgelig tone
som om (sådan ville græske hyrde have ment)
hamadryaden, spærret inde der, begræd*
en bitter forurettelse. Og heller ikke tvivler den
grovere fantasi på, at et bekymret spøgelse hjem søger
denne gamle stamme; sørgende over gerninger, den
blomsterdækkede jord er bevidst om. Men ingen
vind fejer nu hen over denne hævede bjergryg; 30
end ikke vestenvinden bevæger sig; – og det
genstridige træ er stumt; og vil i sin tavshed
se ned, oh herlige vandrer af de uvejsomme høje,
på din henslængte skikkelse med mere fryd,
end hans jævnaldrende i den beskyttede dal
synes at deltage i, mens de ser deres egne
vidtrækkende arme og løvrige kroner,
levende afbilledet i en glasklar dam,
som for en kort stund standser sin ilsomme strøm!

* Hamadryader: skovnymfer der boede i træerne og døde med dem.

On the Death of His Majesty

Ward of the Law! — dread Shadow of a King!
Whose realm had dwindled to one stately room;
Whose universe was gloom immersed in gloom,
Darkness as thick as life o'er life could fling,
Save haply for some feeble glimmering
Of Faith and Hope — if thou, by nature's doom,
Gently hast sunk into the quiet tomb,
Why should we bend in grief, to sorrow cling,
When thankfulness were best? — Fresh-flowing tears,
Or, where tears flow not, sigh succeeding sigh, 10
Yield to such after-thought the sole reply
Which justly it can claim. The Nation hears
In this deep knell, silent for threescore years,
An unexampled voice of awful memory!

Composed on the Banks of a Rocky Stream

Dogmatic Teachers, of the snow-white fur!
Ye wrangling Schoolmen, of the scarlet hood!
Who, with a keenness not to be withstood,
Press the point home, or falter and demur,
Checked in your course by many a teasing burr;
These natural council-seats your acrid blood
Might cool; — and, as the Genius of the flood
Stoops willingly to animate and spur
Each lighter function slumbering in the brain,
Yon eddying balls of foam, these arrowy gleams 10
That o'er the pavement of the surging streams
Welter and flash, a synod might detain
With subtle speculations, haply vain,
But surely less so than your far-fetched themes!

Burgès

Brugès I saw attired with golden light
(Streamed from the west) as with a robe of power:
The splendour fled; and now the sunless hour,
That, slowly making way for peaceful night,
Best suits with fallen grandeur, to my sight
Offers the beauty, the magnificence,

Ved Hans Majestæts død

Lovens værge! — skrækindjagende skygge af en konge!
hvis rige var svundet ind til et eneste prægtigt værelse;
hvis verden var dunkelhed nedsænket i dunkelhed,
mørke så tæt som liv kunne slynge over liv,
måske bortset fra et eller andet svagt glimt
af tro og håb — hvis du ved naturens dom,
blidt er dalet ned i den stille grav, hvorfor
skulle vi da bøje os bedrøvet, klynge os til sorgen,
når taknemmelighed ville være bedre? — Friskflydende
tårer eller, hvor tårer ikke flyder, suk der følger på suk, 10
giver det eneste svar til den slags eftertanke,
som den retfærdigvis kan kræve. Nationen hører
denne dybe dødsringen, tavs i tre snese år,
et ærefrygtindgydende mindes eksempelløse røst!*

Digtet på bredden af en klippefuld strøm

Dogmatiske lærere af det snehvide pelsværks!
I kævlende skolastikere af den røde hætte!
som med imodståeligt skarpsind bringer
et synspunkt til sejr eller bliver usikre og tøver,
standset i jeres løb af mangt et drillende strube-r;
disse naturlige rådspladser her kunne køle jeres
bedske blod; — da flodens ånd villigt nedlader
sig til at besjæle og anspore hver lettere
virksomhed, der slumrer i hjernen,
hine hvirvlende skumkugler, disse pilagtige glimt 10
der ruller og blinker over de bølgende strømmes
brolægningen kunne muligvis opholde et kirkemøde
med subtile spekulationer, måske forgæves, men helt
sikkert mindre forgæves end med jeres søgte emner!

Brügge

Jeg så Brügge klædt i gyldent lys
(strømmet fra vest), som i en kåbe af kraft:
glansen svandt hen; og den solløse tid, — som,
da den langsomt indleder den fredfyldte nat,
passer bedst til falden storhed, — tilbyder nu mit syn
skønheden, storslåetheden og alle

* Georg III, 1738-1820, blev konge i 1760. Hans var sindssyg fra 1811.

And sober graces, left her for defence
 Against the injuries of time, the spite
 Of fortune, and the desolating storms
 Of future war. Advance not — spare to hide, 10
 O gentle Power of darkness! these mild hues;
 Obscure not yet these silent avenues
 Of stateliest architecture, where the Forms
 Of nun-like females, with soft motion, glide!

On being stranded near the Harbour of Boulogne

Why cast ye back upon the Gallic shore,
 Ye furious waves! a patriotic Son
 Of England — who in hope her coast had won,
 His project crowned, his pleasant travel o'er?
 Well — let him pace this noted beach once more,
 That gave the Roman his triumphal shells;
 That saw the Corsican his cap and bells
 Haughtily shake, a dreaming Conqueror! —
 Enough: my Country's cliffs I can behold,
 And proudly think, beside the chafing sea, 10
 Of checked ambition, tyranny controlled,
 And folly cursed with endless memory:
 These local recollections ne'er can cloy;
 Such ground I from my very heart enjoy!

After landing — the Valley of Dover

November, 1820

Where be the noisy followers of the game
 Which faction breeds? the turmoil where, that passed
 Through Europe, echoing from the news-man's blast,
 And filled our hearts with grief for England's shame?
 Peace greets us; rambling on without an aim
 We mark majestic herds of cattle, free

de ynder, der er efterladt hende til forsvar
 mod tidens fortræd, lykkens lunefuldhed,
 og fremtidig krigs ødelæggende storme.
 Bryd ikke frem – undgå at tilsløre, 10
 oh Mørkets blide Magt! disse milde farver;
 skjul endnu ikke disse tavse stræder
 af den mest prægtige arkitektur, hvor nonneagtige
 kvindeskikkelser, med stille bevægelser, glider af sted!

Om at være strandet nær Boulognes havn

Hvorfor kaster I tilbage på den galliske bred,
 I rasende bølger! en af Englands fædrelandskærlige
 sønner – som allerede i håbet havde nået hendes kyst,
 fuldført sin plan med ære, overstået sin behagelige rejse?
 Nå – lad ham atter gå omkring på denne kendte strand,
 der gav Romeren hans sejrsskaller;
 der så korsikaneren hovmodigt ryste sin
 kappe og sine bjælder, en drømmende Erobrer! —*
 Det er nok: jeg skuer mit lands klinter
 og tænker stolt, ved siden af det stille brusende hav, 10
 på standset ærgerrighed, tyranni holdt i tømme,
 og tåbelighed forbandet med evig erindring:
 disse stedlige minder kan aldrig give lede;
 en sådan jord fryder jeg mig over i mit inderste!

Efter landgangen – Doverdalen

November 1820

Hvor er de støjende tilhængere af det spil
 som partisplid avler; hvor er tumulten, som passerede
 gennem Europa, idet den genlød fra avissælgerens råb,
 og fyldte vore hjerter med græmmelse over Englands skam?†
 Fred hilser os; – mens vi traver af sted uden mål,
 ser vi imponerende kvæghjorde, der tygger

* „I nærheden af Boulogne og ragende ud over stranden, findes resterne af et tårn, opkaldt efter Caligula, som sluttede sit vestlige felttog her, hvor muslingeskaller var det stolte krigsbytte. Og ikke langt fra disse ruiner stod Bonaparte på en jordhøj og holdt tale for sin 'Englandshær', idet han erindrede dem om Cæsars bedrifter og pegede mod de hvide klinter, hvor deres bannere skulle vajre. ..." – W. W.

† Hele affæren omkring dronning Caroline og Georg IV. Shelleys komedie *Tyrannen svulmefod* handler om den. I et brev til Lord Lonsdale d. 7. okt. 1820 havde Wordsworth skrevet: „Med hensyn til sagen om dronningen, anser vi os i sandhed for heldige ved at have været ude af landet, da en undersøgelse, som har forarget hele Europa, gik for sig (PW 3; 488).

To ruminate, couched on the grassy lea;
And hear far-off the mellow horn proclaim
The Season's harmless pastime. Ruder sound
Stirs not; enrapt I gaze with strange delight, 10
While consciousnesses, not to be disowned,
Here only serve a feeling to invite
That lifts the spirit to a calmer height,
And makes this rural stillness more profound.

From Ecclesiastical Sonnets

Part I

From the introduction of Christianity into Britain to
the Consummation of the Papal Dominion

I. INTRODUCTION

I, who accompanied with faithful pace
Cerulean Duddon from its cloud-fed spring,
And loved with spirit ruled by his to sing
Of mountain-quiet and boon nature's grace;
I, who essayed the nobler Stream to trace
Of Liberty, and smote the plausible string
Till the checked torrent, proudly triumphing,
Won for herself a lasting resting-place;
Now seek upon the heights of Time the source 10
Of a HOLY RIVER, on whose banks are found
Sweet pastoral flowers, and laurels that have crowned
Full oft the unworthy brow of lawless force;
And, for delight of him who tracks its course,
Immortal amaranth and palms abound.

II. CONJECTURES

If there be prophets on whose spirits rest
Past things, revealed like future, they can tell
What Powers, presiding o'er the sacred well
Of Christian Faith, this savage Island blessed
With its first bounty. Wandering through the west,
Did holy Paul a while in Britain dwell,
And call the Fountain forth by miracle,
And with dread signs the nascent Stream invest?
Or He, whose bonds dropped off, whose prison doors

drøv, lejret på den græsdækkede eng;
og hører langt borte det dæmpede horn bekendtgøre
årstidens uskadelige fritidsbeskæftigelse. Grovere lyd
rør sig ikke; henrevet stirrer jeg i ejendommelig fryd, 10
medens bevidstheder, som ikke bør fornægtes,
her kun tjener til at indbyde en følelse,
der løfter ånden til en roligere højde,
og gør den landlige stilhed dybere.

Fra Kirkelige sonetter

Første del

Fra indførelsen af kristendommen i Britannien til
pavedømmets fuldendelsen

1. INDLEDNING

Jeg, som med trofast skridt fulgte
den himmelblå Duddon fra dens skynærede udspring,
og elskede med en ånd styret af ham at synge
om bjerg-stilhed og gavmilde naturs nåde
jeg, som forsøgte at spore frihedens ædlere Strøm,*
og slog den bifaldende streng, indtil
de standsede kraftige vande, stolt triumferende,
sejrrigt fandt deres naturlige hvilested;
søger nu på tidens højder kilden til 10
en HELLIG FLOD, på hvis banker der gror
yndige pastorale blomster og laurbær, som
ofte har kronet lovløs magts uværdige pande;
hvor der findes, til fryd for ham der følger dens løb,
en overflødighed af udødelig amarant og palmer.

2. FORMODNINGER

Hvis der findes profeter i hvis ånd fortidige ting
hviler, åbenbaret som fremtidige, kunne de berette om
hvilke magter, idet de præsiderede over den kristne tros
hellige kilde, velsignede denne utæmmede ø
med sin første gave. Boede Paulus, under sine
vandring i vesten, en tid i England
og kaldte kilden frem ved et mirakel,
og udstyrede den begyndende Flod med frygtede tegn?
Eller han, hvis bånd faldt af, hvis fængselsdøre†

* Hans *Sonetter tilegnet Friheden*, der udkom første gang i 1807.

† han: Skt. Peter (Hayden).

Flew open, by an Angel's voice unbarred? 10
Or some of humbler name, to these wild shores
Storm-driven; who, having seen the cup of woe
Pass from their Master, sojourned here to guard
The precious Current they had taught to flow?

XIV. GLAD TIDINGS

For ever hallowed be this morning fair,
Blest be the unconscious shore on which ye tread,
And blest the silver Cross, which ye, instead
Of martial banner, in procession bear;
The Cross preceding Him who floats in air,
The pictured Saviour! — By Augustin led,
They come — and onward travel without dread,
Chanting in barbarous ears a tuneful prayer
Sung for themselves, and those whom they would free!
Rich conquest waits them: — the tempestuous sea 10
Of Ignorance, that ran so rough and high
And heeded not the voice of clashing swords,
These good men humble by a few bare words,
And calm with fear of God's divinity.

XVII. CONVERSION

Prompt transformation works the novel Lore;
The Council closed, the Priest in full career
Rides forth, an armed man, and hurls a spear
To desecrate the Fane which heretofore
He served in folly. Woden falls, and Thor
Is overturned; the mace, in battle heaved
(So might they dream) till victory was achieved,
Drops, and the God himself is seen no more.
Temple and Altar sink, to hide their shame
Amid oblivious weeds. "*O come to me,* 10
Ye heavy laden!" such the inviting voice
Heard near fresh streams; and thousands, who rejoice
In the new Rite the pledge of sanctity,
Shall, by regenerate life, the promise claim.

XXXIX. PAPAL DOMINION

Unless to Peter's Chair the viewless wind
Must come and ask permission when to blow,
What further empire would it have? for now

fløj op, åbnet af en engels røst? 10
 Eller nogle af ringere navn, drevet af stormen
 til disse vilde kyster, som, efter de havde set deres mester
 drikke smertens bæger, opholdt sig her for at vogte
 den dyrebare strøm, de havde lært at få til at flyde?

14. GLADE TIDENDER

Lad for evigt denne skønne morgen være hellig,
 velsignet være de ukendte kyster som I betræder,
 og velsignet være Sølvkorset, som I, i stedet for
 et krigsbanner, bærer i optoget;
 Korset går forud for Ham, der svæver i luften,
 den afbillede Frelser; – De kommer,
 ført af Augustin – og rejser videre uden angst,[†]
 syngende for barbariske ører en melodiske bøn,
 sunget for dem selv, og dem de ville gøre frie!
 En rig erobring venter dem: – Uvidenhedens 10
 stormfulde hav, som rejste sig så hårdt og stærkt
 og ikke ænsede røsten af sammenstødende sværd,
 ydmyger disse gode mænd med et par enkle ord
 og beroliger med frygt for Guds guddommelighed.

17. OMVENDELSE

Den nye lære bevirkede en hurtig forvandling;
 rådet er opløst, præsten rider frem i
 strakt karriere, en bevæbnet mand, og slynger et spyd
 for at skænde helligdommen, som han tidligere
 tjente af dårskab – Wotan falder – og Thor
 væltes i grus; sceptret, løftet i slaget
 (således kunne de drømme) til sejren var vundet,
 sænkes – og Guden selv ses ikke mere.
 Tempel og alter synker – for at skjule deres skam
 mellem glemslens ukrudt. „Kom hid til mig, 10
 I som er tyngede af byrder!” sådan lød den indbydende
 stemme nær friske åløb, – og tusinder, der glæder
 sig over det nye ritual – pantet på frelse,
 vil, ved deres genfødte liv, bevidne at løftet er indfriet.

39. PAPISTISK HERREDØMME

Med mindre den usynlige vind må komme til
 Peters Stol og bede om tilladelse til at blæse,
 hvilken yderligere magt vil den da have? For nu

* Augustin: Skt. Augustin, død 604, første biskop i Canterbury (Hayden).

A ghostly Domination, unconfined
As that by dreaming Bards to Love assigned,
Sits there in sober truth — to raise the low,
Perplex the wise, the strong to overthrow;
Through earth and heaven to bind and to unbind! —
Resist the thunder quails thee! — crouch — rebuff
Shall be thy recompense! from land to land
The ancient thrones of Christendom are stuff
For occupation of a magic wand,
And 'tis the Pope that wields it: — whether rough
Or smooth his front, our world is in his hand!

10

Part II

To the close of the Troubles in the Reign of Charles I

XI. TRANSUBSTANTIATION

Enough! for see, with dim association
The tapers burn; the odorous incense feeds
A greedy flame; the pompous mass proceeds;
The Priest bestows the appointed consecration; 4
And, while the HOST is raised, its elevation
An awe and supernatural horror breeds;
And all the people bow their heads, like reeds
To a soft breeze, in lowly adoration.
This Valdo brooks not. On the banks of Rhone
He taught, till persecution chased him thence,
To adore the Invisible, and Him alone.
Nor are his Followers loth to seek defence,
'Mid woods and wilds, on Nature's craggy throne,
From rites that trample upon soul and sense.

10

XVII. WICLIFFE

Once more the Church is seized with sudden fear,
And at her call is Wicliffe disinhumed:
Yea, his dry bones to ashes are consumed
And flung into the brook that travels near;
Forthwith that ancient Voice which Streams can hear
Thus speaks (that Voice which walks upon the wind,
Though seldom heard by busy human kind)

sidder et spøgelsesagtigt herredømme, grænseløst
som det, drømmende barder tildeler kærligheden,
dér i rolig sandhed – for at opløfte de ydmyge –
forvirre de vise – omstyrte de stærke –
for at binde og løse på jorden og i himlen!
Stå imod – tordenen overvælder dig! – bøj dig – og afvisning
skal være din belønning! fra land til land 10
er kristendommens gamle troner stof, som
en magisk stav kan bemægtige sig,
og det er Paven der svinger den, – uanset om hans pande
er barsk eller glat, ligger vor verden i hans hånd!

Anden del

Til slutningen af urolighederne under Karl I.'s regering

11. TRANSSUBSTANTIATION

Nok! for se, vokslensene brænder med dunkle
tankeforbindelser; den vellugtende røgelse næres
af en grådig flamme; den pompøse messe fortsætter;
præsten indvier brødet på den fastsatte måde,
og medens hostien er løftet, avler dens opløftelse
ærefrygt og overnaturlig rædsel,
og alle folk bøjer deres hoveder, som rør
for den milde brise, i ydmyg tilbedelse.
Dette tålte Valdes ikke. På Rhones bredder*
lærte han, indtil forfølgelsen jog ham derfra, 10
at man skulle tilbede den Usynlige og Ham alene.
Hans tilhængere var heller ikke uvillige til i skove
og øde egne, på naturens klippefyldte trone, at søge
forsvar mod ritualer, som trampede på sjæl og forstand.

17. WYCLIFFE

Atter gribes kirken af pludselig angst,
og på hendes bud bliver Wycliffe gravet op:
ja, hans tørre knogler bliver fortæret til aske.
Og smidt i bækken, der løber nær ved;
Straks taler hin gamle røst som strømmene
kan høre, (den røst der går på vinden, skønt
sjældent hørt af den travle menneskehed):

* Valdes: en rig købmand Valdez fra Lyon. I 1177 udelte han sit gods til de fattige og begyndte at prædike. Han var katolik, men afviste sakramenterne. Han grundlagde Valdensersekten. De blev forfulgte som kættere.

"As thou these ashes, little Brook! wilt bear
Into the Avon, Avon to the tide
Of Severn, Severn to the narrow seas, 10
Into main Ocean they, this deed accurst
An emblem yields to friends and enemies
How the bold Teacher's Doctrine, sanctified
By truth, shall spread, throughout the world dispersed."

XXV. THE VIRGIN

Mother! whose virgin bosom was un- crost
With the least shade of thought to sin allied;
Woman! above all women glorified,
Our tainted nature's solitary boast;
Purer than foam on central ocean tost;
Brighter than eastern skies at daybreak strewn
With fancied roses, than the unblemished moon
Before her wane begins on heaven's blue coast;
Thy Image falls to earth. Yet some, I ween,
Not unforgiven the suppliant knee might bend, 10
As to a visible Power, in which did blend
All that was mixed and reconciled in Thee
Of mother's love with maiden purity.
Of high with low, celestial with terrene!

XLI. DISTRACTIONS

Men, who have ceased to reverence, soon defy
Their forefathers; lo! sects are formed, and split
With morbid restlessness: the ecstatic fit
Spreads wide; though special mysteries multiply,
The Saints must govern is their common cry;
And so they labour, deeming Holy Writ
Disgraced by aught that seems content to sit
Beneath the roof of settled Modesty.
The Romanist exults; fresh hope he draws
From the confusion, craftily incites 10
The overweening, personates the mad
To heap disgust upon the worthier Cause:
Totters the Throne; the new-born Church is sad,
For every wave against her peace unites.

„Idet du, lille bæk! vil føre denne aske
til Avon, fra Avon til Severns vande,
og fra Severn til det snævre hav, 10
ud i det åbne Ocean, bliver denne nederdrægtige dåd
et symbol for venner og fjender på,
hvordan den modige Lærers trossætninger, helliggjort
ved sandhed, skal udbredes over hele den spredte verden.”*

25. JOMFRUEN

Mor! hvis jomfrubarm var uberørt af selv
den mindste skygge af tanker forbundet med synd;
Kvinde! lovprist over alle andre kvinder,
vor besmittede naturs eneste praleri;
renere en skummet slynget omkring på det mægtigste hav;
mere strålende end de østlige himle, bestrøet med
indbildte roser ved daggry, end den uplettede måne
før hun begynder at aftage på hvælvingens blå kyst;
dit billede styrter til jorden. Dog nogle, tænker jeg, 10
ville ikke utilgivet kunne bøje deres bedende knæ,
som for en synlig magt, hvor alt,
der var blandet og forliget i dig
af moderkærlighed og pigelig renhed, af ophøjet
og ydmygt, af himmelsk og jordisk, var samlet!

41. FORSTYRRELSER

Mennesker der er holdt op med at vise ærbødighed,
foragter snart deres forfædre; – se! sekter dannes –
og opløses med sygelig rastløshed – det ekstatiske anfald
udbredes viden om; skønt alskens hemmelige lærer opstår,
er deres fælles råb: *Helgenerne må styre*;
og sådan arbejder de; de mener den hellige skrift
bliver nedværdiget af noget, som synes tilfreds med
at sidde under Beskedenhedens tag.
Papisten jubler; han får nyt håb 10
ved forvirringen – ægger kraftigt
de indbildske – efterligner de gale –
for at dyngte afsky på den værdigere sag:
tronen er pestbesmittet; den Nyfødte Kirke er bedrøvet,
for alle bølger forener sig mod hendes fred.

* John Wycliffe (ca. 1330-84), engelsk teolog og forløber for reformationen. Han forkastede transsubstantiationslæren, relikvie- og helgendyrkelse, cølibat mv. Hans værk havde en afgørende indflydelse på reformationen i England.

Part III

From the Restoration to the Present Time

XVII. PLACES OF WORSHIP

As star that shines dependent upon star
Is to the sky while we look up in love;
As to the deep fair ships which though they move
Seem fixed, to eyes that watch them from afar;
As to the sandy desert fountains are,
With palm-groves shaded at wide intervals,
Whose fruit around the sun-burnt Native falls
Of roving tired or desultory war
Such to this British Isle her Christian Fanes,
Each linked to each for kindred services; 10
Her Spires, her Steeple-towers with glittering vanes
Far-kenned, her Chapels lurking among trees,
Where a few villagers on bended knees
Find solace which a busy world disdains.

XIX. THE LITURGY

Yes, if the intensities of hope and fear
Attract us still, and passionate exercise
Of lofty thoughts, the way before us lies
Distinct with signs, through which in set career,
As through a zodiac, moves the ritual year
Of England's Church; stupendous mysteries!
Which whoso travels in her bosom eyes,
As he approaches them, with solemn cheer.
Upon that circle traced from sacred story
We only dare to cast a transient glance, 10
Trusting in hope that Others may advance
With mind intent upon the King of Glory,
From his mild advent till his countenance
Shall dissipate the seas and mountains hoary.

XXIII. CONFIRMATION

The Young-ones gathered in from hill and dale,
With holiday delight on every brow:
'Tis past away; far other thoughts prevail;
For they are taking the baptismal Vow
Upon their conscious selves; their own lips speak

Tredje del

Fra restorationen til vore dage

17. STEDER FOR GUDSDYRKELSE

En stjerne der skinner afhængigt af andre stjerner,
er for himlen, mens vi kærligt ser op,
som fagre sejlene skibe er for dybet, hvor de synes
ubevægelige for øjne, der iagttager dem fra det fjerne;
som kilderne er for den sandede ørken,
beskygget af vidt spredte palmelunde,
hvis frugter falder ned omkring den solbrændte indfødte,
der er træt af at strejfe om eller af tilfældig krig;
således er for disse Britiske Øer hendes kristne templer,
lænket til hinanden i beslægtet gudstjeneste; 10
hendes spir, hendes kirketårne med strålende faner,
genkendt langt borte fra, hendes kapeller skjult blandt træer,
hvor et par landsbyboere på knæ
finder den trøst, som en travl verden forsmår.

19. GUDSTJENESTEN

Ja, hvis stærke håb og voldsom angst stadig
tiltrækker os og lidenskabelig beskæftigelse
med ophøjede tanker, da er vejen foran os
tydeligt afmærket med tegn – ad hvilken den Engelske
Kirkes rituelle år, som gennem en dyrekreds,
bevæger sig i en fast bane – forbløffende mysterier!
som enhver, der end rejser i hendes skød, betragter
i højtidelig sindsstemning, når han nærmer sig.
Det er nok for os at kaste et flygtigt blik
cirklen rundt; mens vi overlader dens historie 10
til dem, Himlen har gjort egnet til med harpe i hånd
at træde frem og fortælle om Herlighedens Konge, –
fra hans milde ankomst indtil hans åsyn
skal splitte havene og bjergene, grånet af ælde.

23. KONFIRMATIONEN*

De unge samles fra bakke og dal,
med helligdagsfryd på deres pande:
nu er den borte; ganske andre tanker hersker;
for fuldt bevidste tager de dåbsløftet
på sig; deres egne læber fremsiger

* De sidste to sonetter er skrevet senere og indgik først fra 1827 i serien.

The solemn promise. Strongest sinews fail,
And many a blooming, many a lovely, cheek
Under the holy fear of God turns pale;
While on each head his lawn-robed servant lays
An apostolic hand, and with prayer seals 10
The Covenant. The Omnipotent will raise
Their feeble Souls; and bear with his regrets,
Who, looking round the fair assemblage, feels
That ere the Sun goes down their childhood sets.

XXIV. CONFIRMATION CONTINUED

I Saw a Mother's eye intensely bent
Upon a Maiden trembling as she knelt;
In and for whom the pious Mother felt
Things that we judge of by a light too faint:
Tell, if ye may, some star-crowned Muse, or Saint!
Tell what rushed in, from what she was relieved.
Then, when her Child the hallowing touch received,
And such vibration through the Mother went
That tears burst forth amain. Did gleams appear?
Opened a vision of that blissful place 10
Where dwells a Sister-child? And was power given
Part of her lost One's glory back to trace
Even to this Rite? For thus She knelt, and, ere
The summer-leaf had faded, passed to Heaven.

XXXIII. REGRETS

Would that our scrupulous Sires had dared to leave
Less scanty measure of those graceful rites
And usages, whose due return invites
A stir of mind too natural to deceive;
Giving to Memory help when she would weave
A crown for Hope! I dread the boasted lights
That all too often are but fiery blights,
Killing the bud o'er which in vain we grieve.
Go, seek, when Christmas snows discomfort bring,
The counter Spirit found in some gay church 10
Green with fresh holly, every pew a perch
In which the linnet or the thrush might sing,
Merry and loud and safe from prying search,
Strains offered only to the genial Spring.

det højtidelige løfte. Selv de stærkeste kræfter svigter,
 og mangel en blomstrende, mangel en yndig kind
 blegner under den hellige frygt for Gud,
 medens hans linonklædte tjener lægger en
 apostolisk hånd på hvert hoved og med en bøn 10
 besegler pagten. Den almægtige vil løfte
 deres svage sjæle og bære over med *ham*, der, sende
 sig omkring i den skønne forsamling, bedrøvet føler,
 at før solen går ned er deres barndom forbi.

24. KONFIRMATIONEN FORTSAT

Jeg så en mors øje inderligt rettet
 mod en pige, der bævede da hun knælede;
 i hvem og for hvem den fromme mor følte
 ting, som vi dømmes om ved for svagt et lys:
 fortæl, hvis I kan, stjernekrønte muse, eller helgen!
 fortæl hvad der fór ind, hvad hun blev befriet for –
 da hendes barn modtog den helliggørende berøring,
 og sådan skælven bjergtog moren
 at tårer vældede frem. Viste et glimt sig?
 Åbnede der sig et syn af det salige sted 10
 hvor et søsterbarn bor? Og kunne magten til at få
 del i sit mistede barns herlighed spores tilbage
 netop til dette ritual? Thi således knælede *hun*, og
 før sommerløvet var visnet, drog hun til himmels.

33. BEKLAGELSER

Gid vor samvittighedsfulde Herrer havde vovet at efterlade
 et mindre magert mål af de yndefulde ritualer
 og skikke, hvis passende tilbagekomst indbyder
 sindet til at røres på en måde, der er for naturlig til at bedrage:
 og hjælper erindringen, når hun ville flette
 en krone til håbet! Jeg frygter de pralende lys,
 som alt for ofte blot er flammende syge,
 der dræber knoppen, over hvilken vi forgæves sørger.*
 Gå, søg, når Julesneen bringer ubehag,
 den modsatte ånd, fundet i en eller anden lystig kirke, 10
 grøn af friske kristtjørn, hver kirkestol en pind
 hvorpå tornirisen og droslen kunne synge,
 muntert og højt og sikker for snagende undersøgelse,
 kun trykket af det livsglade forår.

* Linje 5-8: kritik af for streng, puritansk religionsdyrkelse.

XXXIV. MUTABILITY

From low to high doth dissolution climb,
And sink from high to low, along a scale
Of awful notes, whose concord shall not fail;
A musical but melancholy chime,
Which they can hear who meddle not with crime,
Nor avarice, nor over-anxious care.
Truth fails not; but her outward forms that bear
The longest date do melt like frosty rime,
That in the morning whitened hill and plain
And is no more; drop like the tower sublime 10
Of yesterday, which royally did wear
His crown of weeds, but could not even sustain
Some casual shout that broke the silent air,
Or the unimaginable touch

XLVI. EJACULATION

Glory to God! and to the Power who came
In filial duty, clothed with love divine,
That made His human tabernacle shine
Like Ocean burning with purpleal flame;
Or like the Alpine Mount, that takes its name
From roseate hues, far kened at morn and even,
In hours of peace, or when the storm is driven
Along the nether region's rugged frame!
Earth prompts Heaven urges; let us seek the light,
Studious of that pure intercourse begun 10
When first our infant brows their lustre won;
So, like the Mountain, may we grow more bright
From unimpeded commerce with the Sun,
At the approach of all-involving night.

XLVII. CONCLUSION

Why sleeps the future, as a snake enrolled,
Coil within coil, at noon-tide? For the WORD
Yields, if with un presumptuous faith explored,
Power at whose touch the sluggard shall unfold
His drowsy rings. — Look forth! that Stream behold,
THAT STREAM upon whose bosom we have passed
Floating at ease while nations have effaced
Nations, and Death has gathered to his fold

34. UBESTANDIGHED

Opløsning stiger fra lav til høj,*
 og synker fra høj til lav, ad en skala af
 ærefrygtindgydende toner, hvis lyd ikke skal svigte;
 en melodisk, men melankolsk ringen,
 som dé kan høre, der ikke giver sig af med forbrydelse
 eller gerrighed eller overængstelig bekymring.
 Sandheden forgår ikke; men hendes ydre former,
 der er de længst levende, smelter som frostrim,
 der om morgenen hyller bakke og slette i hvidt
 og så forsvinder; falder som gårdagens sublime
 tårn, der kongeligt bar sin ukrudtskrone,
 men end ikke kunne tåle et eller andet
 tilfældigt råb, der brød den stille luft,
 eller Tidens ufattelige berøring.

10

46. KORT BØN

Ære være Gud! og den Magt der kom
 af sønlig pligt, klædt i guddommelig kærlighed;
 som fik sit menneskelegeme til at skinne
 som oceanet, brændende med purpurflamme;
 eller som det alpine Bjerg, der har navn efter
 rosens farver, skelnet fra det fjerne både morgen og aften,†
 i fredelige stunder eller når stormen drives
 langs den nedre regions forrevne form!
 Jorden tilskynder — Himlen presser på; lad os søge lyset,
 helliget dét rene samkvem, der begyndte
 da vore barnepander for første gang vandt deres glans;
 så vi kan vokse i strålepragt, ligesom Bjerget,
 af uhindret handel med Solen,
 når den altomfattende nats kommer.

10

47. SLUTNING

Hvorfor sover fremtiden som en oprullet slange,
 snoning inde i snoning, ved middagstid? For ORDET
 giver, hvis udforsket med ydmyg tro, magt
 til ved berøring at få den dorske til udfolde
 sine dovne ringe. Se ud! betragt Floden,
 DEN FLOD på hvis barm vi har rejst,
 flydende efter behag, medens nationer har udslettet
 nationer, og døden til sin fold har samlet

* opløsning: svækkelse af troen hos den rigere, højere oppe i samfundet.

† „Nogle siger at Monte Rosa har fået sit navn på grund af et bælte af klipper omkring dets tinde
 — en meget upoetisk og næppe sandsynlig påstand.” — W. W.

Long lines of mighty Kings — look forth, my Soul!
(Nor in this vision be thou slow to trust) 10
The living Waters, less and less by guilt
Stained and polluted, brighten as they roll,
Till they have reached the eternal City — built
For the perfected Spirits of the just!

To Enterprise

Keep for the Young the impassioned smile
Shed from thy countenance, as I see thee stand
High on that chalky cliff of Britain's Isle,
A slender volume grasping in thy hand —
(Perchance the pages that relate
The various turns of Crusoe's fate) —
Ah, spare the exulting smile,
And drop thy pointing finger bright
As the first flash of beacon light;
But neither veil thy head in shadows dim, 10
Nor turn thy face away
From One who, in the evening of his day,
To thee would offer no presumptuous hymn!

1

Bold Spirit! who art free to rove
Among the starry courts of Jove,
And oft in splendour dost appear
Embodied to poetic eyes,
While traversing this nether sphere,
Where Mortals call thee ENTERPRISE
Daughter of Hope! her favourite Child, 20
Whom she to young Ambition bore,
When hunter's arrow first defiled
The grove, and stained the turf with gore;
Thee wingèd Fancy took, and nursed
On broad Euphrates' palmy shore,
And where the mightier Waters burst
From caves of Indian mountains hoar!
She wrapped thee in a panther's skin;
And Thou, thy favourite food to win,
The flame-eyed eagle oft wouldst scare 30
From her rock-fortress in mid air
With infant shout; and often sweep,
Paired with the ostrich, o'er the plain;
Or, tired with sport, wouldst sink asleep

mægtige kongers lange slægtslinje – se ud, min Sjæl!
 (og vær ikke langsom til at tro på dette syn) 10
 de levende vande, mindre og mindre plettet
 og besmittet af skyld, lysner mens de ruller,
 indtil de har nået den Evige Stad – bygget
 til de retfærdiges fuldkommengjorte ånder!

Til virketrangen

Gem til de unge det lidenskabelige smil,
 der breder sig på dit ansigt, når jeg ser dig
 stå højt oppe på den Britiske Øs kridtklint
 med et tyndt bind i hånden –
 (måske siderne der beretter om
 Crusoes omskiftelige skæbne)
 åh, forskån os for det jublende smil,
 og sænk din pegende finger, der stråler
 som et fyrtårns første blink;
 men tilslør ikke dit hoved i dunkle skygger, 10
 og vend heller ikke dit ansigt bort
 fra En, der i sin dags aften
 uden indbildskhed vil digte en hymne til dig.

1

Dristige ånd! som frit kan strejfe om
 mellem Jupiters stjernefyldte hoffer,
 og ofte viser sig for poetiske øjne
 som legemliggjort herlighed,
 medens du gennemrejser denne nedre sfære,
 hvor dødelige kalder dig VIRKETRANG. 20
 Håbets datter! hendes yndlingsbarn
 som hun bragte til unge Ærgerrighed,
 da jægerens pil for første gang
 besudlede lunden og plettede græsset med blod
 den vingede Fantasi tog dig og plejede dig
 på brede Eufrats palmebevoksede kyst,
 og hvor de mægtige vande sprang frem
 fra huler i de grånedede indiske bjerg!
 hun indhylede dig i en panthers skind;
 og for at vinde din yndlingsføde ville du tit
 skræmme den flammeøjede ørn, 30
 fra sin klippefæstning midt i luften,
 med barneråb; og ofte feje
 hen over sletten sammen med strudsen;
 eller ville, udmattet af leg, synke i søvn

Upon the couchant lion's mane!
 With rolling years thy strength increased;
 And, far beyond thy native East,
 To thee, by varying titles known
 As variously thy power was shown,
 Did incense-bearing altars rise, 40
 Which caught the blaze of sacrifice,
 From suplicants panting for the skies!

2

What though this ancient Earth be trod
 No more by step of Demi-god
 Mounting from glorious deed to deed
 As thou from clime to clime didst lead;
 Yet still, the bosom beating high,
 And the hushed farewell of an eye
 Where no procrastinating gaze
 A last infirmity betrays, 50
 Prove that thy heaven-descended sway
 Shall ne'er submit to cold decay.
 By thy divinity impelled,
 The Stripling seeks the tented field;
 The aspiring Virgin kneels; and, pale
 With awe, receives the hallowed veil,
 A soft and tender Heroine
 Vowed to severer discipline;
 Inflamed by thee, the blooming Boy
 Makes of the whistling shrouds a toy, 60
 And of the ocean's dismal breast
 A play-ground, — or a couch of rest;
 'Mid the blank world of snow and ice,
 Thou to his dangers dost enchain
 The Chamois-chaser awed in vain
 By chasm or dizzy precipice;
 And hast Thou not with triumph seen
 How soaring Mortals glide between
 Or through the clouds, and brave the light
 With bolder than Icarian flight? 70
 How they, in bells of crystal, dive —
 Where winds and waters cease to strive —
 For no unholy visitings,
 Among the monsters of the Deep;
 And all the sad and precious things
 Which there in ghastly silence sleep?

på den hvilende løves manke!
 Med rullende år steg din styrke;
 og langt hinsides dit hjemlige østen
 blev der for dig, kendt under forskellige titler
 alt eftersom din magt vistes på forskellig vis,
 rejst røgelsesbærende altre, 40
 som fangede offerblusset
 fra tilbedere, der stønnede efter himlen!

2

Hvad så hvis denne gamle Jord
 ikke længere betrædes af halvguder,
 der glørværdigt voksede fra dåd til dåd
 da du førte an fra egn til egn;
 thi stadigvæk beviser den højt bankende barm
 og øjets tyste farvel,
 hvor ingen nølende stirren 50
 forråder en sidste skrøbelighed,
 at dit himmelnedstegne styre
 aldrig skal bøje sig for koldt forfald.
 Tilskyndet af din guddomskraft stræber
 den unge mand efter den teltdækkede mark;
 den higende jomfru knæler; og modtager,
 bleg af ærefrygt, det indviede slør,
 en blid og kærlig heltinde
 tilsværget strengere tugt;
 opflammet af dig, laver den blomstrende 60
 dreng et legetøj af de fløjtende masttov
 og en legeplads af havets trøstesløse
 bryst, — eller en briks til at hvile sig på;
 midt i den tomme sne- og isverden
 lænker du gemsejægeren til hans fare,
 forgæves holdt i ave
 af svælg eller svimlende afgrund;
 og har du ikke triumferende set
 hvordan højtflyvende dødelige glider*
 mellem eller igennem skyerne og trodser lyset 70
 med en flugt dristigere end Ikaros’?
 Hvordan de dykker ned i krystalklokker —
 hvor vinde og vande holder op med at strides —
 for at aflægge ikke uhellige besøg,
 blandt dybets uhyrer;
 og alle triste og kostbare ting
 som sover dér i uhyggelig tavshed?

* Balonfart.

Or, adverse tides and currents headed,
 And breathless calms no longer dreaded,
 In never-slackening voyage go
 Straight as an arrow from the bow; 80
 And, slighting sails and scorning oars,
 Keep faith with Time on distant shores?
 — Within our fearless reach are placed
 The secrets of the burning Waste;
 Egyptian tombs unlock their dead,
 Nile trembles at his fountain-head;
 Thou speak'st — and lo! the polar Seas
 Unbosom their last mysteries.
 — But oh! what transports, what sublime reward,
 Won from the world of mind, dost thou prepare 90
 For philosophic Sage; or high-souled Bard
 Who, for thy service trained in lonely woods,
 Hath fed on pageants floating through the air,
 Or calentured in depth of limpid floods;
 Nor grieves — tho' doomed thro' silent night to bear
 The domination of his glorious themes,
 Or struggle in the net-work of thy dreams!

3

If there be movements in the Patriot's soul,
 From source still deeper, and of higher worth,
 'Tis thine the quickening impulse to control, 100
 And in due season send the mandate forth;
 Thy call a prostrate Nation can restore,
 When but a single Mind resolves to crouch no more.

4

Dread Minister of wrath!
 Who to their destined punishment dost urge
 The Pharaohs of the earth, the men of hardened heart!
 Not unassisted by the flattering stars,
 Thou strew'st temptation o'er the path
 When they in pomp depart
 With trampling horses and refulgent cars — 110
 Soon to be swallowed by the briny surge;
 Or cast, for lingering death, on unknown strands;
 Or caught amid a whirl of desert sands —
 An Army now, and now a living hill
 That a brief while heaves with convulsive throes —
 Then all is still;

Eller rejser mod tidevande og strømme
 og vindstille ro, ikke længere frygtet,
 med aldrig sagtnet fart,
 lige ud som en pil fra buen; 80
 og idet sejl forsmås og årer ringeagtes,
 er tro mod tiden på fjerne kyster?
 – Inden for vor frygtløse rækkevidde er
 det brændende ødes hemmeligheder anbragt;
 ægyptiske grave lukker op for deres døde,
 Nilen skælver ved sit kildeudspring;
 du taler – og se! polarhavene
 åbenbarer deres sidste mysterier.
 – Men åh! hvilke lyksaligheder, hvilken sublim løn,
 vundet fra sindets verden, forbereder du ikke 90
 for den filisofiske vismand; eller storsjælede barde,
 der oplært i ensomme skove for at tjene dig,
 har levet af prægtige syner, svævende gennem luften,
 eller febersyg styrtet sig i glasklare floders dyb;*
 som heller ikke sørger – skønt dømt til at beherskes
 af sine glørværdige emner hele den stille nat,
 eller kæmpe i dine drømmes net!

3

Hvis der findes bevægelser i patriotens sjæl,
 fra en endnu dybere kilde og af højere værd,
 er det din sag at styre den oplivende tilskyndelse, 100
 og når tiden er inde at sende befalingen ud;
 din kalden kan genrejse en nedslået nation, hvis blot
 en enkelt ånd beslutter ikke længere at krybe sammen.

4

Skrækkelige vredens tjener!
 som nøder jordens faraoer, de forhærdede
 hjerters mænd, til at modtage deres fastsatte straf!
 Ikke uhjulpet af de smigrende stjerner,
 strør du fristelse hen over stien,
 da de drager bort i pragt
 med trampende heste og glimtende vogne – 110
 for snart at blive opslugt af det svulmende salte hav;
 eller kastet til en langsom død på ukendte strande;
 eller fanget midt i en hvirvel af ørkensand –
 en hær nu, og nu en levende høj
 som et kort øjeblik hæver sig i kvalfuld krampe –
 så er alt stille;

* febersyg: på grund af en tropisk feber, der fremkalder delirium, kaster den syge sig i havet.

Or, to forget their madness and their woes,
Wrapt in a winding-sheet of spotless snows!

5

Back flows the willing current of my Song:
If to provoke such doom the Impious dare, 120
Why should it daunt a blameless prayer?
— Bold Goddess! range our Youth among;
Nor let thy genuine impulse fail to beat
In hearts no longer young;
Still may a veteran Few have pride
In thoughts whose sternness makes them sweet;
In fixed resolves by Reason justified;
That to their object cleave like sleet
Whitening a pine tree's northern side,
When fields are naked far and wide, 130
And withered leaves, from earth's cold breast
Up-caught in whirlwinds, nowhere can find rest.

6

But, if such homage thou disdain
As doth with mellowing years agree,
One rarely absent from thy train
More humble favours may obtain
For thy contented Votary.
She, who incites the frolic lambs
In presence of their heedless dams,
And to the solitary fawn 140
Vouchsafes her lessons, bounteous Nymph
That wakes the breeze, the sparkling lymph
Doth hurry to the lawn;
She, who inspires that strain of joyance holy
Which the sweet Bird, misnamed the melancholy,
Pours forth in shady groves, shall plead for me;
And vernal mornings opening bright
With views of undefined delight,
And cheerful songs, and suns that shine
On busy days, with thankful nights, be mine. 150

7

But thou, O Goddess! in thy favourite Isle
(Freedom's impregnable redoubt,
The wide earth's storehouse fenced about
With breakers roaring to the gales

eller, for at glemme deres galskab og bekymringer,
er indhyllet i et liglagen af ubesmittet sne!

5

Min sangs villige strøm flyder tilbage: hvis
den ugudelige vover at udfordre en sådan skæbne, 120
hvorfor skulle det skræmme en udadlelig bøn?
— Dristige Gudinde! tag parti for vor ungdom;
lad heller ikke din oprindelige tilskyndelse undlade
at slå i hjerter, der ikke længere er unge;
De erfarne Få kan stadigvæk føle stolthed
over tanker, hvis strengthed gør dem elsket;
over faste beslutninger, retfærdiggjort af fornuften;
der klæber til deres genstand ligesom slud,
der farver et fyrtræs nordlige side hvid, 130
når marker er nøgne viden om,
og visnede blade, opfanget af hvirvelvinde
fra jordens kolde flade, intetsteds kan finde hvile.

6

Men hvis du foragter en sådan hyldest,
der harmonerer med modnere år,
kan Én, der sjældent er fraværende fra dit følge,
måske tilstå din tilfredse tilbøder mere
ydmyge gunstbevisninger.
Hende som ansporer lammene til at boltre sig
i nærvær af deres uænsende mødre 140
og nedlader sig til at undervise
den enlige dåkalv, den gavmilde nymfe
der vækker brisen, og ilsomt leder det glimtende
klare vand til græsset;
hende som inspirerer den hellige frydefulde melodi,
som den yndige fugl, fejlagtigt kaldt den melankolske,*
udøser i skyggefulde lunde, skal tale min sag;
og lad vårfriske morgener, der strålende åbner sig
med udsigt til ubestemte glæder
og muntre sange, og sole der skinner
på travle dage med taknemmelige nætter, være mine. 150

7

Men du, oh Gudinde! opildner på din yndlingsø
(frihedens uindtagelige skanse,
den vide jords skatkammer, indhegnet af
brodsøer, som brøler til blæsten

* Nattergalen

That stretch a thousand thousand sails)
 Quicken the slothful, and exalt the vile! —
 Thy impulse is the life of Fame;
 Glad Hope would almost cease to be
 If torn from thy society;
 And Love, when worthiest of his name, 160
 Is proud to walk the earth with Thee!

“Not love, not War”

Not Love, not War, nor the tumultuous swell,
 Of civil conflict, nor the wrecks of change,
 Nor Duty struggling with afflictions strange —
 Not these *alone* inspire the tuneful shell;
 But where untroubled peace and concord dwell,
 There also is the Muse not loth to range,
 Watching the twilight smoke of cot or grange,
 Skyward ascending from a woody dell.
 Meek aspirations please her, lone endeavour,
 And sage content, and placid melancholy; 10
 She loves to gaze upon a crystal river —
 Diaphanous because it travels slowly;
 Soft is the music that would charm for ever;
 The flower of sweetest smell is shy and lowly.

Recollection of a Portrait of King Henry Eighth

Trinity Lodge, Cambridge

The imperial Stature, the colossal stride,
 Are yet before me; yet do I behold
 The broad full visage, chest of amplest mould,
 The vestments 'broidered with barbaric pride:
 And lo! a poniard, at the Monarch's side,
 Hangs ready to be grasped in sympathy
 With the keen threatenings of that fulgent eye,
 Below the white-rimmed bonnet, far-described,
 Who trembles now at thy capricious mood?
 'Mid those surrounding Worthies, haughty King, 10
 We rather think, with grateful mind sedate,
 How Providence educeth, from the spring
 Of lawless will, unlooked-for streams of good,
 Which neither force shall check nor time abate!

der udspiler tusind tusinder sejl)
 de lade og forædler de gemene! –
 Din ildgnist er berømmelsens liv;
 glade håb ville næsten ophøre med at være til
 hvis revet bort fra dit samfund;
 og kærlighed, når værdigst til navnet, er stolt ved
 at gennemvandre Jorden sammen med dig! 160

„Ikke kærlighed, ikke krig”

Ikke kærlighed, ikke krig, heller ikke borgerstridens
 oprørske bølge eller forandringens vraggods
 eller pligten, kæmpende med fremmede følelser –
 ikke disse *alene* beånder den syngende lyre;
 men hvor ubekymret fred og sammenhold bor,
 også dér er musen ikke uvillig til at strejfe om,
 mens hun betragter hytten eller gårdens skumringsrøg
 stige til vejrs i en skovklædt dal.
 Myge håb behager hende, ensom stræben
 og klog tilfredshed og rolig melankoli; 10
 hun elsker at stirre på den krystalklare flod –
 gennemsigtig fordi den rejser langsomt;
 musikken som for evigt fortryller, er blid;
 blomsten med den lifligste lugt er sky og nøjsom.

Erindring om et portræt af Henrik den ottende

Trinity Lodge, Cambridge

Den majestætiske højde, den kolossale skræven,
 er endnu foran mig; endnu ser jeg
 det brede fyldige ansigt, brystkassens vældige omfang,
 klædningen, broderet med barbarisk pragt;
 og se! en dolk, ved monarkens side,
 hænger klar til at gribes i overensstemmelse
 med de skarpe trusler fra det skinnende øje under
 den hvidbræmmede hue, der kan skimtes viden om.
 Hvem skælver nu for din lunefuldhed?
 Dér midt i kredsen af stormænd, hovmodige konge, 10
 tænker vi snarere med taknemmeligt roligt sind,
 på hvordan forsynet, fra den lovløs viljes kilde,
 fremkalder uventede strømme af godt,
 som hverken magt skal standse eller tiden formindske!

To the Torrent at the Devil's Bridge

North Wales, 1824

How art thou named? In search of what strange land
From what huge height, descending? Can such force
Of waters issue from a British source,
Or hath not Pindus fed thee, where the band
Of Patriots scoop their freedom out, with hand
Desperate as thine? Or come the incessant shocks
From that young Stream, that smites the throbbing rocks
Of Viamala? There I seem to stand,
As in life's morn; permitted to behold,
From the dread chasm, woods climbing above woods, 10
In pomp that fades not; everlasting snows;
And skies that ne'er relinquish their repose;
Such power possess the family of floods
Over the minds of Poets, young or old!

To —

Let other bards of angels sing,
Bright suns without a spot;
But thou art no such perfect thing:
Rejoice that thou art not!

Heed not though none should call thee fair;
So, Mary, let it be
If naught in loveliness compare
With that thou art to me.

True beauty dwells in deep retreats,
Whose veil is unremoved 10
Till heart with heart in concord beats,
And the lover is beloved.

To —

O dearer far than light and life are dear,
Full oft our human foresight I deplore;

Den brusende elv ved Djævlens Bro

North Wales, 1824

Hvad kaldes du? I søgen efter hvilket fremmed land,
fra hvilke uhyre højder, stiger du ned? Kan sådanne
kraftfulde vande strømme fra en britisk kilde, eller er
det ikke Pindos, der har næret dig, der hvor patrioternes*
skare udøser deres frihed med ligeså desperate
hænder som dine? Eller komme de uophørlige
stød fra den unge strøm, der slår Viamalas bankende†
klipper? Det forekommer mig at jeg står dér, som i
livets morgen; med tilladelse til at beskue, fra den
frygtindgydende afgrund, skove der klatrer op over 10
skove med en pragt, der ikke falmer; evig sne;
og himle der aldrig opgiver deres hvile;
sådan magt besidder disse vandmasser
over unge og gamle digteres sind!

Til —

Lad andre barder synge om engle,
strålende sole uden en plet;
men en sådan fuldkommen ting er du ikke:
fryd dig over, at du ikke er det!

Hvis ingen kalder dig smuk, æns det ikke;
lad det blot være, Mary,
for intet kan i dejlighed stå mål
med det, du er for mig.

Sand skønhed bor i dybe skjul,
hvis slør ikke løftes 10
før hjerterne slår i samklang,
og elskeren bliver elsket.

Til —

Oh langt kærere end lyset og livet er kært,
beklager jeg meget ofte menneskers forudseenhed;

* Pindos: bjergkæde i Grækenland. — Patrioternes skare: Refererer til Den Græske Frihedskrig;

† Jf. *Beskrivende skitser* I. 184-5: „hvor Viamalas slugter indespærrer den spæde Rhins harmfulde vande.”

Trembling, through my unworthiness, with fear
That friends, by death disjoined, may meet no more!

Misgivings, hard to vanquish or control,
Mix with the day, and cross the hour of rest;
While, all the future, for thy purer soul,
With 'sober certainties' of love is blest.

That sigh of thine, not meant for human ear,
Tells that these words thy humbleness offend;
Yet bear me up — else faltering in the rear
Of a steep march: support me to the end.

10

Peace settles where the intellect is meek,
And Love is dutiful in thought and deed;
Through Thee communion with that Love I seek:
The faith Heaven strengthens where *he* moulds the Creed.

To a Skylark

Ethereal minstrel! pilgrim of the sky!
Dost thou despise the earth where cares abound?
Or, while the wings aspire, are heart and eye
Both with thy nest upon the dewy ground?
Thy nest which thou canst drop into at will,
Those quivering wings composed, that music still!

To the last point of vision, and beyond,
Mount, darling warbler! — that love-prompted strain
(*'*Twixt thee and thine a never-failing bond)
Thrills not the less the bosom of the plain:
Yet might'st thou seem, proud privilege! to sing
All independent of the leafy spring.

10

Leave to the nightingale her shady wood;
A privacy of glorious light is thine;
Whence thou dost pour upon the world a flood
Of harmony, with instinct more divine;
Type of the wise who soar, but never roam;
True to the kindred points of Heaven and Home!

"Prithee, gentle Lady, list"

Prithee, gentle Lady, list
To a small Ventriloquist:

uværdigt skælvende af angst, for at venner,
adskilt ved døden, aldrig mere skal mødes!

Ængstelser, svære at overvinde eller beherske,
blander sig med dagen og forpurrer vor hvile;
medens din renere sjæls hele fremtid,
er velsignet med sunde visheder om kærlighed.

Dette dit suk, der ikke er tænkt for menneskeøre,
fortæller, at disse ord støder din ydmyghed;
dog hold mit mod oppe — ellers vil jeg vakle bagud
på den stejle march: støt mig til det sidste.

10

Fred sætter bo, hvor intellektet er sagtmodigt,
og kærlighed er pligtopfyldende i tanke og handling;
gennem dig søger jeg samvær med dén kærlighed,
den tro himlen styrker, når det er *hans* trosbekendelse.

Til en sanglærke

Æteriske sanger! himlens pilgrim!
Foragter du jorden hvor bekymring findes til overflod?
Eller er hjerte og øje, mens vingerne stiger,
begge med din rede på den duggede jord?
Din rede som du kan dale ned i efter behag,
de dirrende vinger bragt til ro, musikken til tavshed!

Så langt som øjet rækker og mere endnu
stig op elskede sanger! — hin kærlighedsskabte tone
(et aldrig svigtende bånd mellem dig og dine)
begejstrer ikke mindre slettens barm,
og dog kunne du synes, med stolt forret
at synge helt uafhængig af den løvrige vår.

10

Overlad nattergalen til sin skyggefulde skov;
dit er et prægtigt lys' ensomhed;
hvorfra du med guddommeligere instinkt
øser en strøm af harmoni på verden;
af den vise slags, der flyver højt, men aldrig strejfer om;
tro mod det, der er beslægtet i himlen og hjemmet!

„Jeg be'r dig ædle Frøken, lyt”

Jeg be'r dig ædle Frøken, lyt
til en lille bugtaler:

I whose pretty voice you hear
From this paper speaking clear
Have a Mother, once a Statue!
I, thus boldly looking at you,
Do the name of Paphus bear,
Famed Pygmalion's son and heir,
By that wondrous marble wife
That from Venus took her life. 10
Cupid's nephew then am I,
Nor unskilled his darts to ply;
But from him I craved no warrant
Coming thus to seek my parent;
Not equipped with bow and quiver
Her by menace to deliver,
But resolved with filial care
Her captivity to share.
Hence, while on your Toilet, she
Is doomed a Pincushion to be, 20
By her side I'll take my place,
As a humble Needlecase
Furnished too with dainty thread
For a Sempstress thoroughbred.
Then let both be kindly treated
Till the Term for which she's fated
Durance to sustain, be over:
So will I ensure a Lover,
Lady! to your heart's content;
But on harshness are you bent? 30
Bitterly shall you repent
When to Cyprus back I go
And take up my Uncle's bow.

"Once I could hail"

"Late, late yestreen I saw the new moone
Wi' the auld moone in hir arme."

Ballad of Sir Patrick Spence, Percy's Reliques.

Once I could hail (howe'er serene the sky)
The Moon re-entering her monthly round,
No faculty yet given me to espy
The dusky Shape within her arms imbound,
That thin memento of effulgence lost
Which some have named her Predecessor's ghost.

jeg, hvis kønne stemme du kan høre
tale tydeligt fra dette stykke papir,
har en mor, som engang var en statue!
Jeg, der således dristigt kigger på dig,
bær navnet Paphus, den berømte
Pygmalions søn og arving, født
af den vidunderlige marmorhustru
som Venus gjorde levende. 10
Så jeg er Amors nevø og er heller
ikke ukyndig i at bruge hans pile;
men jeg beder ikke ham om tilladelse
til at søge min forælder;
er ikke udstyret med bue og kogger
for at befri hende med trusler,
men besluttet på med sønlig omsorg
at dele hende fangenskab.
Derfor, mens hun er dømt til
at være en nålepude på dit toiletbord, 20
vil jeg indtage min plads ved siden af hende,
som et ydmygt nålehus
også udstyret med en fin tråd
til en fuldblods syerske.
Så vær venlig imod begge,
indtil den tid, det er hendes
skæbne at lide i fængslet, er ovre:
så, Frøken! vil jeg sikre mig at du får
en kæreste af hjertens lyst;
Men har du ubehageligheder i sinde? 30
Bitterligt skal du angre,
når jeg tager tilbage til Cypern
og griber min onkels bue.

„Engang kunne jeg hilse”

„Sent, sent i går aftes så jeg den nye måne
med den gamle måne i sin favn.”

Ballad of Sir Patrick Spence, Percy's Reliques.

Engang kunne jeg hilse (hvor klar himlen end var)
månen, der atter begyndte sin månedlige runde,
uden jeg endnu evnede at opdage
den mørke form, indesluttet i hendes arme,
det dunkle minde om mistet stråleglans,
som nogle kalder hendes forgængers genfærd.

ONCE I COULD HAIL

Young, like the Crescent that above me shone,
Nought I perceived within it dull or dim;
All that appeared was suitable to One
Whose fancy had a thousand fields to skim; 10
To expectations spreading with wild growth,
And hope that kept with me her plighted troth.

I saw (ambition quickening at the view)
A silver boat launched on a boundless flood;
A pearly crest, like Dian's when it threw
Its brightest splendour round a leafy wood;
But not a hint from underground, no sign
Fit for the glimmering brow of Proserpine.

Or was it Dian's self that seemed to move
Before me? — nothing blemished the fair sight; 20
On her I looked whom jocund Fairies love,
Cynthia, who puts the *little* stars to flight,
And by that thinning magnifies the great,
For exaltation of her sovereign state.

And when I learned to mark the spectral Shape
As each new Moon obeyed the call of Time,
If gloom fell on me, swift was my escape;
Such happy privilege hath life's gay Prime,
To see or not to see, as best may please
A buoyant Spirit, and a heart at ease. 30

Now, dazzling Stranger! when thou meet'st my glance,
Thy dark Associate ever I discern;
Emblem of thoughts too eager to advance
While I salute my joys, thoughts sad or stern;
Shades of past bliss, or phantoms that, to gain
Their fill of promised lustre, wait in vain.

So changes mortal Life with fleeting years;
A mournful change, should Reason fail to bring
The timely insight that can temper fears,
And from vicissitude remove its sting; 40
While Faith aspires to seats in that domain
Where joys are perfect — neither wax nor wane.

Da jeg var ung, som måneseglet der skinnede over mig,
kunne jeg intet se indeni, hverken svagt eller utydeligt,
alt der viste sig passede til En, hvis fantasi
havde tusinde marker at stryge hen over; 10
til forventninger, der bredte sig som vilde vækster
og håb, der holdt deres givne ord.

Jeg så (synet gjorde mig ærgerrig) en sølvskinnende
båd søsat på en grænseløs flod; en perleaglinsende
hjelmdusk, ligesom Dianas, da den kastede*
sin mest strålende glans omkring en frodig skov;
men ingen antydning af noget underjordisk, intet tegn
der passede til Persefones tindrende pande.†

Eller var det Diana selv, som syntes at bevæges sig
foran mig? – intet skæmmede det skønne syn; 20
jeg kiggede på hende, som lystige feer elsker,
Cynthia, der jager de små stjerner på flugt,‡
og ved denne udtynding forstørrer den store,
til forherligelse af hendes øverste status.

Og da jeg lærte at lægge mærke til den spøgelsesagtige
form, idet hver ny måne adlød tidens kalden, og jeg
så blev overfaldet af tungsind, flygtede jeg hurtigt;
det er livets fornøjelige vårs lykkelig forret
at se eller ikke at se dét, som mest kan være
en sorgløs ånd og et ubekymret hjerte til behag. 30

Hør, blændende Fremmede! når du møder mit blik,
opdager jeg altid din mørke ledsager; symbol på tanker
der er for ivrige efter at komme frem, mens jeg hilser
mine glæder velkommen – triste eller strenge tanker,
skygger af svunden salighed eller fantasifostre, der,
for at få deres del af den lovede pragt, venter forgæves.

Således forandrer det jordiske liv sig med de hastige år;
en bedrøvelig forandring, ifald fornuften skulle svigte
i at bringe den betimelige indsigt, der kan dæmpe
angsten og fjerne omskiftelsernes brod; 40
medens troen stræber efter et sæde i den egn,
hvor glæder er fuldkomne – hverken vokser eller aftager.

* Diana: månens gudinde og månen selv. Dyrkedes i lunde og skove.

† Persefones tindrende pande: hendes dronningediadem. Hun var gift med Hades og måtte op-
holde sig i underverden 4 måneder om året.

‡ Cynthia: Diana.

To S. H.

Excuse is needless when with love sincere
Of occupation, not by fashion led,
Thou turn'st the Wheel that slept with dust o'erspread;
My nerves from no such murmur shrink, — tho' near,
Soft as the Dorhawk's to a distant ear,
When twilight shades darken the mountain's head.
Even She who toils to spin our vital thread
Might smile on work, O Lady, once so dear
To household virtues. Venerable Art,
Torn from the Poor! yet shall kind Heaven protect 10
Its own; though Rulers, with undue respect,
Trusting to crowded factory and mart
And proud discoveries of the intellect,
Heed not the pillage of man's ancient heart.

“Scorn not the sonnet.”

Scorn not the Sonnet; Critic, you have frowned,
Mindless of its just honours; with this key
Shakespeare unlocked his heart; the melody
Of this small lute gave ease to Petrarch's wound;
A thousand times this pipe did Tasso sound;
With it Camoëns soothed an exile's grief;
The Sonnet glittered a gay myrtle leaf
Amid the cypress with which Dante crowned
His visionary brow: a glow-worm lamp,
It cheered mild Spenser, called from Faery-land 10
To struggle through dark ways; and, when a damp
Fell round the path of Milton, in his hand
The Thing became a trumpet; whence he blew
Soul-animating strains — alas, too few!

“There is a pleasure in poetic pains.”

There is a pleasure in poetic pains
Which only Poets know; — 'twas rightly said;
Whom could the Muses else allure to tread
Their smoothest paths, to wear their lightest chains?
When happiest Fancy has inspired the strains,
How oft the malice of one luckless word

Til S. H.*

En undskyldning er ikke nødvendig, når du
med oprigtig arbejdsglæde, ikke for skikkens skyld,
drejer hjulet, der sov dækket af støv; *Mine* nerver
krymper sig ikke ved sådan summen, – skønt nærved,
sagte som natravnsens hørt i det fjerne,
når skumringsskygger mørkner bjergkammen.
Åh frue, selv hende der slider for at spinde livstråden
kunne smile til et arbejde, der engang var så
elsket af huslige dyder. Ærværdige håndværk,
revet bort fra den fattige! dog vil den kærlige himmel beskytte 10
sine egne; selvom herskere, der med overdreven agtelse
sætter deres lid til tætpakkede fabrikker og markeder,
og intellektets stolte opdagelser, ikke kerer sig om,
hvordan menneskets ældgamle hjerte bliver plyndret.

„Foragt ikke sonetten; kritiker, du rynkede brynene”

Foragt ikke sonetten; kritiker, du rynkede brynene
uden at tænke på den berettigede ære, der er vist den;
med denne nøgle lukkede Shakespeare sit hjerte op;
denne lille luts melodi gav lindring til Petrarcas sår;
tusinde gange lod Tasso denne fløjte lyde;
Camoëns dulmede kummeren ved sit eksil;
sonetten glimrede som friske myrtelblade
midt blandt cypressen, Dante kronede
sin visionære pande med: en sankthansormslampe,
den opmuntrede milde Spenser, hentet fra eventyrlandet 10
for at kæmpe sig frem ad mørke veje; og da en tåge[†]
lukkede sig omkring Miltons sti, blev tingen
en trompet i hans hånd; hvorpå han blæste
sjælsoplivende toner – ak, for få!

„Der er en nydelse ved digterisk arbejde”

*Der er en nydelse ved digterisk arbejde,
som kun digtere kender til; – det var rigtigt sagt;
hvem kunne muserne ellers lokke til at betræde
deres glatteste stier, at bære deres letteste lænker?
Endskønt den mest lykkelige fantasi har inspireret versene,
hvor ofte forfølger så ikke et uheldigt drilagtigt ord*

* S. H.: Wordsworths svigerinde, Sara Hutchinson.

† tåge: Milton blev blind som 44-årig.

Pursues the Enthusiast to the social board,
Haunts him belated on the silent plains!
Yet he repines not, if his thought stand clear,
At last, of hindrance and obscurity, 10
Fresh as the star that crowns the brow of morn;
Bright, speckless, as a softly-moulded tear
The moment it has left the virgin's eye,
Or rain-drop lingering on the pointed thorn.

The Triad

Show me the noblest Youth of present time,
Whose trembling fancy would to love give birth;
Some God or Hero, from the Olympian clime
Returned, to seek a Consort upon earth;
Or, in no doubtful prospect, let me see
The brightest star of ages yet to be,
And I will mate and match him blissfully.

I will not fetch a Naiad from a flood
Pure as herself — (song lacks not mightier power)
Nor leaf-crowned Dryad from a pathless wood, 10
Nor Sea-nymph glistening from her coral bower;
Mere Mortals bodied forth in vision still,
Shall with Mount Ida's triple lustre fill
The chaster coverts of a British hill.

"Appear! — obey my lyre's command!
Come, like the Graces, hand in hand!
For ye, though not by birth allied,
Are Sisters in the bond of love;
Nor shall the tongue of envious pride
Presume those interweavings to reprove 20
In you, which that fair progeny of Jove,
Learned from the tuneful spheres that glide
In endless union, earth and sea above."
— I sing in vain; — the pines have hushed their waving:
A peerless Youth expectant at my side,
Breathless as they, with unabated craving
Looks to the earth, and to the vacant air;
And, with a wandering eye that seems to chide,
Asks of the clouds what occupants they hide: —

den begejstrede, når han sætter sig til bords,
 forsinket hjemsøger ham på de tavse sletter!
 Dog ærgrer det ham ikke, hvis hans tanke så til sidst
 står tydelig, ikke støder på forhindringer og er 10
 klar som stjernen, der kroner morgenens pande;
 strålende, pletfri, som en blidtdannet tåre
 det øjeblik den har forladt en jomfruens øje
 eller en regndråbe, der tøver på den spidse torn.

Triaden

Vis mig den ædleste af nutidens yndlinge,
 hvis skælvende fantasi kunne barsle med kærlighed;
 en eller anden Gud eller helt, vendt tilbage fra olympiske
 egne for at søge en ægtefælle på jorden;
 eller lad mig, i et virkeligt landskab, se
 den mest strålende stjerne af endnu ufødte tidsaldre,
 jeg skal finde ham en mage og få ham lykkelig gift.

Jeg vil ikke hente en najade fra en flod, ren som
 hende selv – (sangen mangler ikke mægtigere magt)
 heller ikke en løvkronet dryade fra en uvejsom skov, 10
 eller en havnymfe der glinser i sin koralbolig;
 lutter dødelige, legemliggjorte i et stille syn,
 skal med Idabjerget tredobbelte skær*
 fylde en britisk højs kyskere ly.

„Kom til syne! – adlyd min lyres befaling!
 kom hånd i hånd som gratierne!
 for I er, skønt ikke forbundet ved fødsel,
 søstre i kærlighedens bånd;
 heller ikke skal nogen stolt misundelig tunge
 tillade sig at bebrejde jer de sammenfletninger, 20
 som hint Jupiters skønne afkom†
 lærte af de melodiske sfærer, der glider
 i endeløs forening over jord og hav.”
 – Jeg synger forgæves; – fyrtræerne har standset deres bølgen;
 en uforlignelig yndling, forventningsfuld ved min side,
 åndeløs som dem, ser med uformindsket længsel
 på jorden og på den tomme luft; og med
 et vandrende øje, der synes at irettesætte,
 spørger skyerne hvilke beboere de gemmer: –

* Idabjerget, hvor Hera, Athene og Afrodite skændtes om hvem der var den skønneste.

† Gratierne, gudinder for ynde, skønhed og livsglæde, blev afbildet i gruppe og med armene slynget om hinanden. De ansås for at være døtre af Zeus.

But why solicit more than sight could bear, 30
 By casting on a moment all we dare?
 Invoke we those bright Beings one by one;
 And what was boldly promised, truly shall be done.

"Fear not a constraining measure!
 — Yielding to this gentle spell,
 Lucida! from domes of pleasure,
 Or from cottage-sprinkled dell,
 Come to regions solitary,
 Where the eagle builds her aery,
 Above the hermit's long-forsaken cell!" 40
 — She comes! — behold
 That Figure, like a ship with snow-white sail!
 Nearer she draws; a breeze uplifts her veil;
 Upon her coming wait
 As pure a sunshine and as soft a gale
 As e'er, on herbage covering earthly mould,
 Tempted the bird of Juno to unfold
 His richest splendour — when his veering gait
 And every motion of his starry train
 Seem governed by a strain 50
 Of music, audible to him alone.

"O Lady, worthy of earth's proudest throne!
 Nor less, by excellence of nature, fit
 Beside an unambitious hearth to sit
 Domestic queen, where grandeur is unknown;
 What living man could fear
 The worst of Fortune's malice, wert Thou near,
 Humbling that lily-stem, thy sceptre meek,
 That its fair flowers may from his cheek
 Brush the too happy tear? 60
 — Queen, and handmaid lowly!
 Whose skill can speed the day with lively cares,
 And banish melancholy
 By all that mind invents or hand prepares;
 O Thou, against whose lip, without its smile
 And in its silence even, no heart is proof;
 Whose goodness, sinking deep, would reconcile
 The softest Nursling of a gorgeous palace
 To the bare life beneath the hawthorn-roof

men hvorfor bede om mere end synet kan bære 30
ved et øjeblik at forlade os på alt det vi vover?
Lad os påkalde hine strålende væsener én efter én;
og det der dristigt blev lovet, skal sandelig blive gjort.

„Vær ikke bange for den tvingende rytme!*

— Idet du giver efter for denne blide trolddom,
Lucida! så forlad de fornøjelige herskabshuse,†
eller den hyttebestrøede dal,
og kom til ensomme egne,
hvor ørnen bygger sin rede
oven over eremittens længstforladte celle!” 40

— Hun kommer! — Se
den skikkelse dér, som et skib med snehvide sejle!
Hun nærmer sig; en brise løfter hendes slør;
hendes ankomst ledsages af så rent et solskin
og så blid en blæst, som nogensinde
på planter, der dækker jordsmonnet,
fristede Junos fugl til at udfolde‡
sin rigeste pragt — når hans pludselige
skift af kurs og hver bevægelse
af sit stjernebesatte slæb 50
synes styret af musik, han alene kan høre.

„Oh frøken, værdig til jordens prægtigste trone!
heller ikke i kraft af din fortræffelige natur
mindre egnet til at sidde ved en fordringsløs arne
som husets dronning, hvor storladenhed er ukendt;
hvilken levende mand kan frygte
skæbnens værste tilskikkelser, hvis du er nær,
idet du ydmyger liljestænglen, dit sagtmødige
scepter, så dens fagre blomster kan børste
den *for* lykkelige tåre bort fra hans kind? 60
— Dronning og beskeden opvarterske!
hvis dygtige livlige omsorg kan få dagen til at ile,
og fordrive melankolien ved hjælp
af alt, som sindet kan udfinde og hånden lave;
oh du, hvis mund, uden smil
og selv når den er tavs, intet hjerte kan modstå;
hvis godhed, der stikker dybt, kunne forlige
et overdådigt palads' blideste plejebarn
med det enkel liv under Sherwoods bueskyttes

* Fra hans lyre l. 15.

† Lucida: Edith May Southey, født 1. maj 1804, 23 år gammel, digteren Robert Southey's datter.

‡ Junos fugl: påfuglen.

Of Sherwood's Archer, or in caves of Wallace — 70
 Who that hath seen thy beauty could content
 His soul with but a *glimpse* of heavenly day?
 Who that hath loved thee, but would lay
 His strong hand on the wind, if it were bent
 To take thee in thy majesty away?
 — Pass onward (even the glancing deer
 Till we depart intrude not here;)
 That mossy slope, o'er which the woodbine throws
 A canopy, is smoothed for thy repose!"

Glad moment is it when the throng 80
 Of warblers in full concert strong
 Strive, and not vainly strive, to rout
 The lagging shower, and force coy Phoebus out,
 Met by the rainbow's form divine,
 Issuing from her cloudy shrine; —
 So may the thrillings of the lyre
 Prevail to further our desire,
 While to these shades a sister Nymph I call.

"Come, if the notes thine ear may pierce,
 Come, youngest of the lovely Three, 90
 Submissive to the might of verse
 And the dear voice of harmony,
 By none more deeply felt than Thee!"
 — I sang; and lo! from pastimes virginal
 She hastens to the tents
 Of nature, and the lonely elements.
 Air sparkles round her with a dazzling sheen;
 But mark her glowing cheek, her vesture green!
 And, as if wishful to disarm
 Or to repay the potent Charm, 100
 She bears the stringèd lute of old romance,
 That cheered the trellised arbour's privacy,
 And soothed war-wearied knights in raftered hall.
 How vivid, yet how delicate, her glee!
 So tripped the Muse, inventress of the dance;
 So, truant in waste woods, the blithe Euphrosyne!

But the ringlets of that head
 Why are they ungarlanded?
 Why bedeck her temples less

tjørnetag, eller i Wallaces huler — * 70
 hvem, som har set din skønhed, kunne nøjes
 med blot et *glimt* af en himmelsk dag?
 Hvem, som har elsket dig, ville undlade at lægge
 sin stærke hånd på vinden, hvis den var opsat på
 at føre dig væk i din ophøjethed?
 — Gå videre (her vil selv den kiggende hjort
 ikke forstyrre os, før vi drager bort;)
 på den jævne mosbevoksede skrænt dér, under
 de overhængende kaprifolier, kan du hvile dig!"

Et lykkeligt øjeblik er det når sangfuglevrimlens 80
 hele koncert ivrigt bestræber sig,
 og ikke bestræber sig forgæves, på at jage
 den sidste byge på flugt og tvinge generte Foibos frem,
 mødt af regnbuens guddommelige form,
 sendt ud fra sin skyhelligdom; —
 således kan lyrens betagende toner
 virke til at fremme vort ønske,
 medens jeg kalder en søsternymfe frem til disse skygger.

„Kom, hvis tonerne kan gennemtrænge dine ører,† 90
 kom, yngste af de dejlige tre,
 lydig over for versets styrke
 og harmoniens dyrebare stemme,
 af ingen mere dybtfølt end af dig!"
 — Jeg sang; og se! fra jomfrueligt tidsfordriv
 haster hun til naturens telte
 og de ensomme elementer.
 Luften funkler rundt om hende med et blændende skær;
 men bemærk hendes glødende kind, hendes grønne dragt!
 og som om hun ønsker at afvæbne
 eller yde gengæld for sin magtfulde ynde, 100
 bær hun den strengede lut fra gamle ridderfortællinger,
 som opmuntrede den afsondrede lysthytte,
 og husvaledede krigstrætte riddere i høje sale.
 Hvor levende, dog hvor sart, er ikke hendes glæde!
 Sådan trippede musen, opfinderen af dansen;
 således drev sorgløse Eufrosyne om i vældige skove!‡

Men krøllerne på dette hoved,
 hvorfor er de ikke blomsterkranset?
 Hvorfor er hendes tindinger mindre smykket

* Sir William Wallace (c. 1272-1305), skotsk patriot og soldat.

† Dora, Wordsworths datter, født 16 august 1804, ligeledes 23 år gammel.

‡ Eufrosyne: en af de tre gratier.

Than the simplest shepherdess? 110
 Is it not a brow inviting
 Choicest flowers that ever breathed,
 Which the myrtle would delight in
 With Idalian rose enwreathed?
 But her humility is well content
 With *one* wild floweret (call it not forlorn)
 FLOWERS OF THE WINDS, beneath her bosom worn —
 Yet more for love than ornament.

Open, ye thickets! let her fly,
 Swift as a Thracian Nymph o'er field and height! 120
 For She, to all but those who love her, shy,
 Would gladly vanish from a Stranger's sight;
 Though where she is beloved and loves,
 Light as the wheeling butterfly she moves;
 Her happy spirit as a bird is free,
 That rifles blossoms on a tree,
 Turning them inside out with arch audacity.

Alas! how little can a moment show
 Of an eye where feeling plays
 In ten thousand dewy rays; 130
 A face o'er which a thousand shadows go!
 — She stops — is fastened to that rivulet's side;
 And there (while, with sedater mien,
 O'er timid waters that have scarcely left
 Their birthplace in the rocky cleft
 She bends) at leisure may be seen
 Features to old ideal grace allied,
 Amid their smiles and dimples dignified —
 Fit countenance for the soul of primal truth;
 The bland composure of eternal youth! 140

What more changeful than the sea?
 But over his great tides
 Fidelity presides;
 And this light-hearted Maiden constant is as he.
 High is her aim as heaven above,
 And wide as ether her good-will;
 And, like the lowly reed, her love
 Can drink its nurture from the scantiest rill:
 Insight as keen as frosty star
 Is to *her* charity no bar, 150
 Nor interrupts her frolic graces

end den simpleste hyrdindes? 110
 Er det ikke en pande, der inviterer
 de mest udsøgte blomster, som nogensinde duftede,
 som myrten omrammet med
 idaliske roser ville fryde sig over?*

Men hendes beskedenhed er godt tilfreds
 med en enkelt vild blomst (kald den ikke stakkels)
 VINDENES BLOMST, båret under hendes barm — †
 dog mere af kærlighed end som prydelse.

Luk op, I buske og krat! lad hende ile,
 hurtig som en thrakisk nymfe over mark og bakke! 120
 Thi hun, sky over for alle undtagen dem, der elsker hende,
 ville gladeligt forsvinde for en fremmeds blik;
 skønt hun, hvor hun er elsket og elsker,
 bevæger sig let som den kredsende sommerfugl;
 hendes lykkelige ånd er fri som en fugl,
 der plyndrer blomster på et træ,
 ved med indgroet dristighed at vende vrangen ud på dem.

Ak! hvor lidt kan et øjeblik vise
 af et øje, hvor følelser spiller
 i titusinde duggede stråler; 130
 et ansigt over hvilket tusinde skygger farer!
 — Hun standser — fæstnet til det lille vandløbs bred;
 og dér (mens hun med sindigere mine
 bøjer sig over de skælvende vande,
 som næppe har forladt deres fødested
 i klippekløften) kan man efter behag se træk,
 der er beslægtet med et gammelt ideal om ynde,
 ophøjet midt blandt deres smil og smilehuller —
 et passende åsyn på den oprindelige sandheds sjæl;
 den evige ungdoms milde, venlige udtryk! 140

Hvad er mere omskifteligt end havet?
 Dog over hans mægtige rytme af
 ebbe og flod hersker troskab;
 og denne sorgløse pige er trofast som han.
 Hendes mål er højt som himlen ovenover,
 og udstrakt som æteren er hendes velvilje,
 og lig det simple siv kan hendes kærlighed
 drikke næring af den mest sparsomme bæk:
 indsigt så skarp som en frostklar stjerne
 sætter ikke skranker for *hendes* barmhjertighed, 150
 forstyrrer heller ikke hendes humørfyldte væsen,

* idaliske: fra den kypriotiske by Idalium, der var helliget Venus.

† Vindenes blomst: anemonen.

When she is, far from these wild places,
Encircled by familiar faces.

O the charm that manners draw,
Nature, from thy genuine law!
If from what her hand would do,
Her voice would utter, aught ensue
Untoward or unfit;
She, in benign affections pure, 160
In self-forgetfulness secure,
Sheds round the transient harm or vague mischance
A light unknown to tutored elegance:
Her's is not a cheek shame-stricken,
But her blushes are joy-flushes;
And the fault (if fault it be)
Only ministers to quicken
Laughter-loving gaiety,
And kindle sportive wit —
Leaving this Daughter of the mountains free
As if she knew that Oberon king of Faery 170
Had crossed her purpose with some quaint vagary,
And heard his viewless bands
Over their mirthful triumph clapping hands.

"Last of the Three, though eldest born,
Reveal thyself, like pensive Morn
Touched by the skylark's earliest note,
Ere humbler gladness be afloat.
But whether in the semblance drest
Of Dawn — or Eve, fair vision of the west,
Come with each anxious hope subdued 180
By woman's gentle fortitude,
Each grief, through meekness, settling into rest,
— Or I would hail thee when some high-wrought page
Of a closed volume lingering in thy hand
Has raised thy spirit to a peaceful stand
Among the glories of a happier age."

Her brow hath opened on me — see it there,
Brightening the umbrage of her hair;
So gleams the crescent moon, that loves
To be descried through shady groves. 190
Tenderest bloom is on her cheek;
Wish not for a richer streak;

når hun langt fra disse vilde steder
er omgivet af velkendte ansigter.

Oh Natur, hvor fortryllende er ikke de sæder,
som er rundet af din sande lov!
Hvis der, fra det hendes hånd ville gøre,
hendes stemme ville ytre, følger
noget ubekvemt eller upassende;
spredt hun med rene godartede følelser,
overbevist om sin selvforglemmelse, 160
et lys, ukendt af tillært skønhed,
omkring det vage uhelds flygtige fortræd:
hendes kind er ikke slået med skam,
men hendes rødmen er en glædesblussen;
og fejlen (hvis det er en fejl)
tjener kun til at skærpe
latterelskende lystighed,
og vække legesygt vid —
efterladende denne datter af de frie bjerge,
som om hun vidste, at Oberon, elvernes konge, havde* 170
forpurret hendes hensigt med en eller anden løjerlig grille,
og havde hørt hans usynlige følge klappe
frydefuldt i hænderne over deres triumf.

„Den sidste af jer Tre, skønt født først,†
åbenbar dig, lig den eftertænksomme morgen
bevæget af sanglærken tidligste tone,
før ydmygere glæde begynder.
Men enten klædt i gryets billede —
eller aftenens, vestens fagre syn,
så kom med ethvert ængsteligt håb kuet 180
af kvindens milde styrke,
idet du med blidhed bringer hver sorg til hvile.
— Eller jeg vil hilse dig når en højstemt
side i et lukket bind, der dvæler i din hånd,
har løftet din ånd til en fredfyldt plads
blandt en lykkeligere tids herligheder.”

Hendes pande er vendt mod mig — se den dér,
den gør skyggen af hendes hår lysere;
således skinner måneseglet, der elsker
at skimtes gennem dunkle lunde. 190
Den sarteste blomst er på hendes kind;
ønsk ikke en rigere stribe;

* Oberon: Elverkongen i *En Skærsommernatsdrøm*.

† Sara Coleridge, S. T. Coleridges datter, født 22. december 1802, 26 år gammel.

Nor dread the depth of meditative eye;
 But let thy love, upon that azure field
 Of thoughtfulness and beauty, yield
 Its homage offered up in purity.
 What would'st thou more? In sunny glade,
 Or under leaves of thickest shade,
 Was such a stillness e'er diffused
 Since earth grew calm while angels mused? 200
 Softly she treads, as if her foot were loth
 To crush the mountain dew-drops — soon to melt
 On the flower's breast; as if she felt
 That flowers themselves, whate'er their hue,
 With all their fragrance, all their glistening,
 Call to the heart for inward listening —
 And though for bridal wreaths and tokens true
 Welcomed wisely; though a growth
 Which the careless shepherd sleeps on,
 As fitly spring from turf the mourner weeps on — 210
 And without wrong are cropped the marble tomb to strew.
 The Charm is over; the mute Phantoms gone,
 Nor will return — but droop not, favoured Youth;
 The apparition that before thee shone
 Obeyed a summons covetous of truth.
 From these wild rocks thy footsteps I will guide
 To bowers in which thy fortune may be tried,
 And one of the bright Three become thy happy Bride.

Gold and Silver Fishes in a Vase

The soaring lark is blest as proud
 When at heaven's gate she sings;
 The roving bee proclaims aloud
 Her flight by vocal wings;
 While Ye, in lasting durance pent,
 Your silent lives employ
 For something more than dull content,
 Though haply less than joy.

Yet might your glassy prison seem
 A place where joy is known, 10
 Where golden flash and silver gleam
 Have meanings of their own;
 While, high and low, and all about,
 Your motions, glittering Elves!
 Ye weave — no danger from without,
 And peace among yourselves.

frygt heller ikke det grublende øjes dyb;
 men lad din kærlighed bringe sin hyldest,
 ofret i renhed, til den azurblå flade
 af tænkksomhed og skønhed.
 Hvad mere vil du? I en solbeskinnet lysning
 eller under den tætteste skygges blade
 har sådan stilhed da nogensinde bredt sig
 siden jorden blev rolig, mens engle grundede? 200
 Hun træder blødt, som om hendes fod var uvillig
 til at knuse bjergets dugdråber – snart vil de smelte
 på blomstens bryst; som om hun følte
 at blomsterne selv, uanset deres farve,
 med al deres duft, al deres glinsen, råber til hendes
 hjertet for at blive lyttet til i hemmelighed – og det
 skønt de viseligt er velkomne som bryllupskranse
 og sande symboler; skønt de er en vækst,
 den ubekymrede hyrde sover på, som bekvemt 210
 vokser op af græsset, den sørgende græder på – og uden
 at begå en uret skæres af for at strøs på marmorgraven.
 Fortryllesen er forbi; de stumme fantasibilleder er borte,
 og vil heller ikke vende tilbage – men sygn ikke hen,
 begunstigede yndling; drømmesynet som skinnede foran dig
 blev hidkaldt til møde, hvor kun sandheden har foretræde.
 Fra disse vilde fjelde vil jeg lede dine skridt
 til boliger, hvor din lykke kan sættes på prøve
 og en af de strålende Tre blive din lykkelige brud.

Guld- og sølvfisk i en vase

Den højtflyvende lærke er ligeså velsignet som stolt,
 når hun synger ved himlens port;
 den omstrefende bi bekendtgør højlydt
 sin flugt med klangfulde vinger;
 medens I, indespærret i varigt fangenskab,
 tilbringer jeres tavse liv i noget
 mere end kedsommelig tilfredshed,
 skønt måske mindre i glæde.

Dog kunne det synes som om jeres glasfængsel
 er et sted hvor glæde er kendt, 10
 hvor gyldne blink og sølvglimt
 har deres egen betydning;
 mens I, både for oven og for neden og overalt,
 væver jeres bevægelser, glinsende elver!
 – er der ingen fare udefra,
 og fred hersker mellem jer.

Type of a sunny human breast
Is your transparent cell;
Where Fear is but a transient guest,
No sullen Humours dwell; 20
Where, sensitive of every ray
That smites this tiny sea,
Your scaly panoplies repay
The loan with usury.

How beautiful! — Yet none knows why
This ever-graceful change,
Renewed — renewed incessantly —
Within your quiet range.
Is it that ye with conscious skill
For mutual pleasure glide; 30
And sometimes, not without your will,
Are dwarfed, or magnified?

Fays, Genii of gigantic size!
And now, in twilight dim,
Clustering like constellated eyes,
In wings of Cherubim,
When the fierce orbs abate their glare; —
Whate'er your forms express,
Whate'er ye seem, whate'er ye are —
All leads to gentleness. 40

Cold though your nature be, 'tis pure;
Your birthright is a fence
From all that haughtier kinds endure
Through tyranny of sense.
Ah! not alone by colours bright
Are Ye to heaven allied,
When, like essential Forms of light,
Ye mingle, or divide.

For day-dreams soft as e'er beguiled
Day-thoughts while limbs repose; 50
For moonlight fascinations mild,
Your gift, ere shutters close —
Accept, mute Captives! thanks and praise;
And may this tribute prove
That gentle admirations raise
Delight resembling love.

Et billede på et lyst menneskesind,
er jeres gennemsigtige celle;
hvor angst kun er en flygtig gæst,
ingen mørke væsker har hjemme her; 20
hvor, følsom over for enhver stråle
der rammer dette lille hav,
jeres skællede rustning betaler
lånet tilbage med ågerrente.

Hvor smukt! – Dog ved ingen hvad grunden
er til denne altid graciøse skiften,
der fornyes – uophørligt fornyes –
inden for jeres rolige område.
Er det fordi I, bevidst om egen dygtighed,
glider af sted for at fornøje hinanden; 30
og nogle gange, ikke uden at I vil det,
bliver formindsket, eller forstørret?

Feer, dæmoner af gigantisk størrelse!
og som nu i den dunkle skumring,
når de brændende kugler mindsker deres glans,
samler sig, lig et mønster af øjne
på kerubens vinger; –
Hvad jeres skikkelser end udtrykker,
hvad I end synes at være, hvad I end er –
så fører alt til mildhed. 40

Skønt jeres natur er kold, er den ren;
jeres fødselsret er et værn mod alt,
som hovmodigere slags udholder
gennem forstandens tyranni.
Åh! ikke alene ved strålende farver
er I i forbund med himlen,
når I blandes og skilles
lig former, hvis væsen er lys.

For blide dagdrømme som bestandig
forlokkede dagtanker, mens lemmer hviler; 50
for månelysset sagte trylleri,
jeres gave, før vinduesskodder lukkes –
modtag, stumme fanger! tak og lovprisning;
og gid denne hyldest vil bevise
at blid beundring vækker fryd,
der ligner kærlighed.

Liberty

(Sequel to the preceding)

Addressed to a friend; the gold and silver fishes having been removed to a pool in the pleasure ground of Rydal Mount.

"The liberty of a people consists in being governed by laws which they have made for themselves, under whatever form it be of government. The liberty of a private man, in being master of his own time and actions, as far as may consist with the laws of God and of his country. Of this latter we are here to discourse." — COWLEY.

Those breathing Tokens of your kind regard,
(Suspect not, Anna, that their fate is hard;
Not soon does aught to which mild fancies cling
In lonely spots, become a slighted thing;)
Those silent Inmates now no longer share,
Nor do they need, our hospitable care,
Removed in kindness from their glassy Cell
To the fresh waters of a living Well —
An elfin pool so sheltered that its rest
No winds disturb; the mirror of whose breast 10
Is smooth as clear, save where with dimples small
A fly may settle, or a blossom fall.
— *There* swims, of blazing sun and beating shower
Fearless (but how obscured!) the golden Power,
That from his bauble prison used to cast
Gleams by the richest jewel unsurpast;
And near him, darkling like a sullen Gnome,
The silver Tenant of the crystal dome;
Dissevered both from all the mysteries
Of hue and altering shape that charmed all eyes. 20
Alas! they pined, they languished while they shone;
And, if not so, what matters beauty gone
And admiration lost, by change of place
That brings to the inward creature no disgrace?
But if the change restore his birthright, then,
Whate'er the difference, boundless is the gain.
Who can divine what impulses from God
Reach the caged lark, within a town-abode,
From his poor inch or two of daisied sod?
O yield him back his privilege! — No sea 30
Swells like the bosom of a man set free;

Frihed

En fortsættelse af det foregående digt.

Stilet til en ven; idet guld- og sølvfiskene er blevet flyttet til en dam i Rydal Monts parkanlæg.

„Et folks frihed består i at blive styret af love, som de selv har lavet, uanset hvilken regeringsform det er. Det private menneskes frihed består i at være herre over sin egen tid og egne handlinger, for så vidt det stemmer overens med Guds og landets love. Om dette sidste tilfælde vil vi debattere her.” — COWLEY.*

Disse levende tegn på din venlige opmærksomhed,†
(tro ikke, Anna, at deres skæbne er hård;
ikke snart ringeagter man noget, som milde
forestillinger knytter sig til på ensomme steder;) disse tavse indvånere tager ikke længere del
i vor gæstfri omsorg og behøver den heller ikke,
idet de i venlighed er flyttet fra deres glascelle
til en levende kildes friske vande —
en elverdam så beskyttet, at ingen vind
forstyrrer dens hvile; dens overflades spejl 10
er glat og klart, undtagen hvor en flue kan
anbringe sig med små hvirvler eller en blomst falde.
— *Der svømmer nu, uden frygt — men hvor skjult! —*
for den flammende sol og piskende regn, den gyldne Magt,
som fra sit glasblanke fængsel plejede at kaste et skær,
uovergået af de kostbareste ædelstene;
og i nærheden af ham, i mørke som en dyster dværg,
krystalhusets sølvglinsende beboer;
begge adskilt fra alle farver og vekslende 20
formers mysterier, som betager alle øjne.
Ak! de hentæredes, de vansmægtede mens de skinnede;
og hvis ikke, hvad betyder så forsvundet skønhed
og mistet beundring ved at skifte til et sted,
der ikke bringer skam over skabningen indeni?
Mens hvis forandringen genskaber hans fødselsret, så
er gevinsten ubegrænset, hvad forskellen end er.
Hvem kan gætte hvilke af Gud tilskyndelser,
der i en af byens boliger når den indespærrede lærke
med hans sølle tomme eller to af bellisprydet muld?
Oh giv ham hans privilegium tilbage! — Intet hav 30
svulmer som brystet hos et menneske, der er sluppet fri;

* Fra Abraham Cowleys *Essay on Liberty*. Abraham Cowley (1618-67), engelsk digter.

† Disse levende tegn: guld- og sølvfiskene fra foregående digt. Fiskene var en gave fra Maria Jane Jewsbury (1800-33), hun var digter og ven med familien Wordsworth. Digtet *Frihed* her er tilgnet hende, som gengæld for hendes tilegnelse af et af sine digte til Wordsworth.

A wilderness is rich with liberty.
Roll on, ye spouting whales, who die or keep
Your independence in the fathomless Deep!
Spread, tiny nautilus, the living sail;
Dive, at thy choice, or brave the freshening gale!
If unreprieved the ambitious eagle mount
Sunward to seek the daylight in its fount,
Bays, gulfs, and ocean's Indian width, shall be,
Till the world perishes, a field for thee! 40

While musing here I sit in shadow cool,
And watch these mute Companions, in the pool,
(Among reflected boughs of leafy trees)
By glimpses caught — disporting at their ease,
Enlivened, braced, by hardy luxuries,
I ask what warrant fixed them (like a spell
Of witchcraft fixed them) in the crystal cell;
To wheel with languid motion round and round,
Beautiful, yet in mournful durance bound.
Their peace, perhaps, our lightest footfall marred; 50
On their quick sense our sweetest music jarred;
And whither could they dart, if seized with fear?
No sheltering stone, no tangled root was near.
When fire or taper ceased to cheer the room,
They wore away the night in starless gloom;
And, when the sun first dawned upon the streams,
How faint their portion of his vital beams!
Thus, and unable to complain, they fared,
While not one joy of ours by them was shared.

Is there a cherished bird (I venture now 60
To snatch a sprig from Chaucer's reverend brow) —
Is there a brilliant fondling of the cage,
Though sure of plaudits on his costly stage,
Though fed with dainties from the snow-white hand
Of a kind mistress, fairest of the land,
But gladly would escape; and, if need were,
Scatter the colours from the plumes that bear
The emancipated captive through blithe air
Into strange woods, where he at large may live
On best or worst which they and Nature give? 70
The beetle loves his unpretending track,
The snail the house he carries on his back;
The far-fetched worm with pleasure would disown

en ødemark er rig på frihed.
Rul videre, I sprøjtende hvaler, som dør eller bevarer
jeres uafhængighed i det umådelige dyb!
Udbred, lille nautilus, det levende sejl,*
dyk som du vil, eller byd den forfriskende brise trods!
Hvis den dristige ørn ubebrejdet stiger op
mod solen for at opsøge dagslyset i dets kilde,
så skal bugter, golfer og oceanets indiske vidde være
en mark for dig, indtil verden går under! 40

Mens jeg sidder her i kølig skygge og grunder
og betragter disse stumme ledsagere i dammen,
(blandt løvrige træers genspejlede grene)
fanget i glimt – tumlende sig som de vil,
kvikket op, styrket af kraftige spiser,
spørger jeg om hvilken myndighed, der (som
et hekseris trolddom) fastholdt dem i krystalcellen,
til langsomt at cirkle rundt og rundt,
smukt, dog lænket i sørgeligt fangenskab. 50
Måske forstyrrede vore fodtrin deres fred;
vor yndigste musik irriterede måske deres skarpe sans;
og hvor kunne de pile hen, hvis grebet af frygt? Ingen
beskyttende sten, intet vildnis af rødder var i nærheden.
Når ild eller kerte holdt op med at oplive rummet,
tilbragte de natten i stjerneløst mørke;
og når solen begyndte at dages på strømmene,
hvor ringe var ikke deres andel af hans livgivende stråler!
Således, og ude af stand til at klage, befandt de sig,
mens ikke en eneste af vore glæder blev dem til del.

Findes der en skattet fugl (jeg drister mig nu 60
til at snuppe en kvist fra Chaucers ærværdige pande) –
findes der en strålende yndling i et bur,
skønt sikker på bifald på sit kostbare stillads,
skønt fodret med lækkerier fra den snehvide hånd
hos en venlig herskerinde, den skønneste i landet,
som ikke med glæde ville flygte; og hvis det var
nødvendigt, sprede farverne fra de fjer, som bær
den befriede fange gennem den blide luft
ind i fremmede skove, hvor han frit kan leve 70
af det bedste eller ringeste, de eller naturen kan give?
Billen elsker sit fordringsløse spor;
sneglen huset, han bærer på sin ryg;
den vanskeligt fundne orm ville med fornøjelse

* Nautilus: en blæksprutteart der lever i overfladen og hvis skjold er bådformet. Traditionen foreskrev det evnen til at sejle ved at udbrede en membran mellem nogle af dets fødder.

The bed we give him, though of softest down;
A noble instinct; in all kinds the same,
All ranks! What Sovereign, worthy of the name,
If doomed to breathe against his lawful will
An element that flatters him — to kill,
But would rejoice to barter outward show
For the least boon that freedom can bestow? 80

But most the Bard is true to inborn right,
Lark of the dawn, and Philomel of night,
Exults in freedom, can with rapture vouch
For the dear blessings of a lowly couch,
A natural meal — days, months, from Nature's hand;
Time, place, and business, all at his command! —
Who bends to happier duties, who more wise
Than the industrious Poet, taught to prize,
Above all grandeur, a pure life uncrossed
By cares in which simplicity is lost? 90
That life — the flowery path that winds by stealth —
Which Horace needed for his spirit's health;
Sighed for, in heart and genius, overcome
By noise and strife, and questions wearisome,
And the vain splendours of Imperial Rome? —
Let easy mirth his social hours inspire,
And fiction animate his sportive lyre,
Attuned to verse that, crowning light Distress
With garlands, cheats her into happiness;
Give *me* the humblest note of those sad strains 100
Drawn forth by pressure of his gilded chains,
As a chance-sunbeam from his memory fell
Upon the Sabine farm he loved so well;
Or when the prattle of Blandusia's spring
Haunted his ear — he only listening —
He, proud to please, above all rivals, fit
To win the palm of gaiety and wit;
He, doubt not, with involuntary dread,
Shrinking from each new favour to be shed,
By the world's Ruler, on his honoured head! 110

In a deep vision's intellectual scene,
Such earnest longings and regrets as keen

undvære den seng vi giver ham, skønt af blødeste dun;
et ædelt instinkt; i alle arter det samme,
på alle niveauer! Hvilken monark, der er navnet værdig,
hvis dømt til mod hans lovlige vilje at udføre
en handling, der vil fremkalde smiger — nemlig at dræbe,
ville ikke fryde sig over at bytte ydre skin
med den mindste gave, som friheden kan skænke? 80

Men mest er barden tro mod medfødt ret,
daggryets lærke og nattens Filomele*
jubler i frihed, kan med henrykkelse bevidne
en simpel sengs rare velsignelser,
et naturligt måltid — i dage, måneder, fra naturens hånd;
tid, sted og forretning, alt er til hans rådighed! —
Hvem bøjer sig for lykkelige pligter, hvem
har visere, end den flittige digter, lært at prise,
over al storhed, et rent liv, uforpurret
af bekymringer i hvilke enkelheden går tabt? 90
Det liv — blomsterstien der slynger sig i smug —
som Horats behøvede for sin sjæls sundhed;
sukkede efter, når han i hjerte og ånd var overmandet
af larm og strid og trættende spørgsmål
og det kejserlige Roms tomme pragt? —
Lad utvungen munterhed berige hans selskabelige stunder,
og opdigtelser animere hans spøgefulde lyre,
stemt til vers, der, kronende den lette Kval
med blomsterkranse, narrer den til at være lykke;
giv *mig* den mest ydmyge tone fra hine bedrøvede sange, 100
frembragt ved trykket af hans forgyldte lænker,
idet en tilfældig solstråle fra hans hukommelse faldt
på den sabinske gård, han elskede så meget;
eller når den blandusiske kildes pludren†
hjem søgte hans øre — han lyttede blot —
var han stolt over at behage, frem for alle rivaler,
egnet til at vinde lystighedens og viddets palme;
så veg han, betvivl det ikke, med ufrivillig rædsel
tilbage for hver ny gunst, som verdens
hersker ville øse ud over hans hædrede hoved! 110

I et dybt syns opdigtede scene,
er den melankolske Cowley lagt under‡

* Filomele: nattergal.

† Horats skrev en ode til kilden Bandusia. Mæcenat forærede ham et lille landsted i Sabinerbjergene.

‡ I sit digt *The Complaint* kalder Cowley sig selv for 'den melankolske Cowley', (PW, 4). Han var en stor beundrer af Horats og havde i 1655 trukket sig tilbage til sin 'sabinske gård' i Chertsey.

Depressed the melancholy Cowley, laid
Under a fancied yew-tree's luckless shade;
A doleful bower for penitential song,
Where Man and Muse complained of mutual wrong;
While Cam's ideal current glided by,
And antique towers nodded their foreheads high,
Citadels dear to studious privacy.
But Fortune, who had long been used to sport 120
With this tried Servant of a thankless Court,
Relenting met his wishes; and to you
The remnant of his days at least was true;
You, whom, though long deserted, he loved best;
You, Muses, books, fields, liberty, and rest!

Far happier they who, fixing hope and aim
On the humanities of peaceful fame,
Enter betimes with more than martial fire
The generous course, aspire, and still aspire;
Upheld by warnings heeded not too late 130
Stifle the contradictions of their fate,
And to one purpose cleave, their Being's godlike mate!

Thus, gifted Friend, but with the placid brow
That woman ne'er should forfeit, keep *thy* vow;
With modest scorn reject whate'er would blind
The ethereal eyesight, cramp the wingèd mind!
Then, with a blessing granted from above
To every act, word, thought, and look of love,
Life's book for Thee may lie unclosed, till age
Shall with a thankful tear bedrop its latest page.

Humanity

The Rocking-stones, alluded to in the beginning of the following verses, are supposed to have been used, by our British ancestors, both for judicial and religious purposes. Such stones are not uncommonly found, at this day, both in Great Britain and in Ireland.

What though the Accused, upon his own appeal
To righteous Gods when man has ceased to feel,
Or at a doubting Judge's stern command,
Before the STONE OF POWER no longer stand —

et indbildt takstræs triste skygge, nedtrykt
af sådanne inderlige længsler og ligeså pinefuld anger;
en bedrøvelig løvhytte til en bodssang, hvor mand
og muse klagede over den uret, de havde øvet mod hinanden;
mens Camflodens tænkte vande gled forbi,*
og ældgamle tårne nikkede med deres høje pander,
citadeller, dyrebare for uforstyrrede studier.
Men Fortuna, som længe havde plejet at lege 120
med denne et utaknemmeligt hofs prøvede tjener,
lod sig formilde og imødekom hans ønsker; og han
var i det mindste resten af sine dage tro mod jer;
jer, de længe forladte, som han elskede højeste:
jer, muser, bøger, marker, frihed og hvile!

Langt lykkeligere er de, som, idet de fæstner deres håb
og mål på gode gerningers fredelige berømmelse,
i tide med mere end krigerisk ild følger
den ædelmodige kurs, stræber og bestandig stræber;
og som støttet af advarsler, der ikke agtes for sent 130
til at kvæle deres skæbnes modsætninger, trofast
holder sig til ét, deres livs guddommelige kammerat!

Således, begavede ven, og med kun det fredelige
bryn som kvinder aldrig burde berøves, hold du *dit* løfte;
afvis med stille foragt, hvad end ville blinde
øjets overjordiske evne, forkrampe den bevingede ånd!
Så, med velsignelse fra oven, vil livets bog med enhver
handling, hvert ord, tanke og kærlige blik
ligge åben for dig, indtil alderdommen
vil dryppe taknemmelige tårer på dens sidste side.

Menneskelighed

Rokkestenene, som der hentydes til i begyndelsen af det følgende digt, antages at være ble-vet brugt af vore britiske forfædre både til retslige og religiøse formål. Sådanne sten er i vore dage ikke vanskelige at finde, hverken i Storbritannien eller i Irland.

Hvad så hvis den anklagede af sig selv påkalder
de retfærdige Guder, når mennesket er holdt op med at føle
eller ikke længere, som befalet af en tvivlende
dommer, står foran MAGTENS STEN —

Han var royalist, men blev under en mission arresteret på Cromwells ordre. Efter hans løsladelse forsøgte han at indynde sig hos de nye magthavere, en brøde der efter Restaurationen ikke blev tilgivet.

* Camfloden løber gennem Cambridge.

HUMANITY

To take his sentence from the balanced Block,
As, at his touch, it rocks, or seems to rock;
Though, in the depths of sunless groves, no more
The Druid-priest the hallowed Oak adore;
Yet, for the Initiate, rocks and whispering trees
Do still perform mysterious offices! 10
And functions dwell in beast and bird that sway
The reasoning mind, or with the fancy play,
Inviting, at all seasons, ears and eyes
To watch for undelusive auguries: —
Not uninspired appear their simplest ways;
Their voices mount symbolical of praise —
To mix with hymns that Spirits make and hear;
And to fallen man their innocence is dear.
Enraptured Art draws from those sacred springs
Streams that reflect the poetry of things! 20
Where Christian Martyrs stand in hues portrayed,
That, might a wish avail, would never fade;
Borne in their hands the lily and the palm
Shed round the altar a celestial calm;
There, too, behold the lamb and guileless dove
Prest in the tenderness of virgin love
To saintly bosoms! — Glorious is the blending
Of right affections climbing or descending
Along a scale of light and life, with cares
Alternate; carrying holy thoughts and prayers 30
Up to the sovereign seat of the Most High;
Descending to the worm in charity;
Like those good Angels whom a dream of night
Gave, in the field of Luz, to Jacob's sight
All, while *he* slept, treading the pendent stairs
Earthward or heavenward, radiant messengers,
That, with a perfect will in one accord
Of strict obedience, serve the Almighty Lord;
And with untired humility forbore
To speed their errand by the wings they wore. 40

What a fair world were ours for verse to paint,
If Power could live at ease with self-restraint!
Opinion bow before the naked sense
Of the great Vision, — faith in Providence;
Merciful over all his creatures, just
To the least particle of sentient dust:
But, fixing by immutable decrees,
Seedtime and harvest for his purposes!
Then would be closed the restless oblique eye

for at modtage sin dom af den balancerende klippeblok idet den
 rokker eller synes at rokke, når han berører den;
 skønt druidepræsten ikke mere tilbeder
 den hellige eg i solløse lunde,
 udfører kampesten og hviskende træer dog
 stadigvæk gådefulde tjenester for den indviede! 10
 Og i dyr og fugle bor der aktive kræfter, som påvirker
 den ræsonnerende bevidsthed eller leger med fantasien,
 idet de på alle tider af året inviterer ører og øjne
 til at spejde efter pålidelige varsler: —
 uinspireret synes deres simpleste skikke ikke at være;
 deres stemmer hæver sig som tegn på lovprisning —
 for at blandes med hymner ånder laver og hører;
 og for det faldne menneske er deres uskyld dyrebar.
 Henrevet kunst tapper fra disse hellige kilder,
 strømme der genspejler tingenes poesi! 20
 Hvor kristne martyrer står malet i farver,
 som, kunne det nytte at ønske, aldrig ville falme,
 mens lilje og palmegren, båret i deres hænder,
 spreder en himmelsk ro omkring altret;
 se også dér lammet og den troskyldige due,
 trykket med nænsom jomfruelig kærlighed
 til helgenagtige barme! — Prægtig er blandingen
 af den rette hengivenhed, der stiger og daler
 med skiftende bekymring langs en skala
 af lys og liv; bærende hellige tanker og bønner 30
 op til den Højestes herskersæde;
 han som i miskundhed steg ned til ormen;
 ligesom hine gode engle der om natten på Luz' mark
 fik den sovende Jacob til at drømme, at han så
 dem alle vandre på den hængende stige,
 mod øst eller mod himlen, strålende budbringere
 som i enighed, med en ubetinget lydigheds fuldkommen
 vilje, tjener den almægtige Herre;
 og med utrættelig ydmyghed undlod at bruge
 deres vinger til at fremskynde deres ærinde. 40

Hvor skøn ville vor verden ikke være til at skildre i vers,
 hvis magt kunne lever roligt sammen med selvbeherskelse!
 Mening bøj dig, foran denne store visions nøgne
 fornuft, — nær tillid til forsynet;
 Barmhjertig over for alle hans skabninger, lige
 til det følende støvs mindste partikel;
 men fastsættende, ved uforanderlige forordninger,
 såtid og høst for hans hensigter!
 Så ville det rastløse undvigende øje, der leder

HUMANITY

That looks for evil like a treacherous spy; 50
Disputes would then relax, like stormy winds
That into breezes sink; impetuous minds
By discipline endeavour to grow meek
As Truth herself, whom they profess to seek.
Then Genius, shunning fellowship with Pride,
Would braid his golden locks at Wisdom's side;
Love ebb and flow untroubled by caprice;
And not alone *harsh* tyranny would cease,
But unoffending creatures find release
From qualified oppression, whose defence 60
Rests on a hollow plea of recompence;
Thought-tempered wrongs, for each humane respect
Oft worse to bear, or deadlier in effect.
Witness those glances of indignant scorn
From some high-minded Slave, impelled to spurn
The kindness that would make him less forlorn;
Or, if the soul to bondage be subdued,
His look of pitiable gratitude!

Alas for thee, bright Galaxy of Isles, 70
Whose day departs in pomp, returns with smiles —
To greet the flowers and fruitage of a land,
As the sun mounts, by sea-born breezes fanned;
A land whose azure mountain-tops are seats
For Gods in council, whose green vales, retreats
Fit for the shades of heroes, mingling there
To breathe Elysian peace in upper air.

Though cold as winter, gloomy as the grave,
Stone-walls a prisoner make, but not a slave.
Shall man assume a property in man?
Lay on the moral will a withering ban? 80
Shame that our laws at distance still protect
Enormities, which they at home reject!
"Slaves cannot breathe in England" — yet that boast
Is but a mockery! when from coast to coast,
Though *fettered* slave be none, her floors and soil
Groan underneath a weight of slavish toil,
For the poor Many, measured out by rules
Fetched with cupidity from heartless schools,
That to an Idol, falsely called "the Wealth
Of Nations," sacrifice a People's health, 90
Body and mind and soul; a thirst so keen
Is ever urging on the vast machine

- efter ondt som en forræderisk spion, blive lukket; 50
 stridigheder ville da dæmpes, som stormfulde vinde
 der synker til briser i styrke; heftige sind ville
 ved disciplin bestræber sig på at blive sagtmodige
 som selve den sandhed, de hævder at søge.
 Så ville genialitet, skyende stolthedens selskab,
 flette sine gyldne lokker ved visdommens side;
 kærlighed ville dale og stige ubesværet af luner;
 og ikke alene ville *grusomt* tyranni ophøre,
 men harmløse skabninger ville blive befriet
 for den mildere undertrykkelse, hvor deres forsvar 60
 hviler på en hellig bøn om godtgørelse;
 bevidst nedtonede forurettelser, som for ens selvrepekt
 ofte er sværere at bære, eller er mere dødbringende.
 Se de forbitrede spotske blikke
 hos en højsindet slave, der er tvunget til at afvise
 den venlighed, som ville gøre ham mindre ulykkelig;
 eller hvis sjælen er kuet til trældom,
 hans ynkeligt taknemmelige blik.
- Desværre for dig, strålende mælkevej af øer,
 hvis dag, der drager bort i pragt, vender smilende tilbage — 70
 for at hilse landets blomster og frugter,
 mens solen hæver sig, viftet af den havfødte brise;
 et land, hvis azurblå bjergtoppe er sæder
 for rådslagne Guder, hvis grønne dale er passende
 fristeder for heltes skygger, der mænger sig dér
 for at indånde elysisk fred i højere luftlag.
- Skønt kolde som vinteren, dystre som graven,
 skaber stenmure kun en fange, men ikke en slave.
 Skal mennesket hævde at have ejendomsret til mennesket?
 Lægge en lammende forbandelse på den moralske vilje? 80
 Det er skammeligt, at vore love på afstand stadig beskytter
 uhyrligheder, som de afviser hjemme!
 „Slaver kan ikke ånde i England.” — dog dét praleri
 er kun et blændværk! når fra kyst til kyst,
 skønt uden *lænkede* slaver, hendes gulve og jord,
 stønner under vægten af slaveagtigt slid
 for de fattige mange, udmålt af regler,
 der med gerrighed er hentet fra hjerteløse skoler,
 som ofrer til et afgudsbillede, falskeligt kaldet
 „Nationernes Velstand,” et folks sundhed,* 90
 krop og ånd og sjæl; en så stærk tørst
 driver ustandseligt den vældige maskine

* Hentydning til Adam Smiths bog *The Wealth of Nations*.

Of sleepless Labour, 'mid whose dizzy wheels
The Power least prized is that which thinks and feels.

Then, for the pastimes of this delicate age,
And all the heavy or light vassalage
Which for their sakes we fasten, as may suit
Our varying moods, on human kind or brute,
'Twere well in little, as in great, to pause,
Lest Fancy trifle with eternal laws. 100
Not from his fellows only man may learn
Rights to compare and duties to discern!
All creatures and all objects, in degree,
Are friends and patrons of humanity.
There are to whom the garden, grove, and field,
Perpetual lessons of forbearance yield;
Who would not lightly violate the grace
The lowliest flower possesses in its place;
Nor shorten the sweet life, too fugitive,
Which nothing less than Infinite Power could give. 110

On the Power of Sound

Argument

The Ear addressed, as occupied by a spiritual functionary, in communion with sounds, individual, or combined in studied harmony. — Sources and effects of those sounds (to the close of 6th Stanza). — The power of music, whence proceeding, exemplified in the idiot. — Origin of music, and its effect in early ages — how produced (to the middle of 10th Stanza). — The mind recalled to sounds acting casually and severally. — Wish uttered (11th Stanza) that these could be united into a scheme or system for moral interests and intellectual contemplation. — (Stanza 12th). — The Pythagorean theory of numbers and music, with their supposed power over the motions of the universe — imaginations consonant with such a theory. — Wish expressed (in 11th Stanza) realized, in some degree, by the representation of all sounds under the form of thanksgiving to the Creator. — (Last Stanza) the destruction of earth and the planetary system — the survival of audible harmony, and its support in the Divine Nature, as revealed in Holy Writ.

1

Thy functions are ethereal,
As if within thee dwelt a glancing mind,
Organ of vision! And a Spirit aërial
Informs the cell of Hearing, dark and blind;
Intricate labyrinth, more dread for thought
To enter than oracular cave;
Strict passage, through which sighs are brought,
And whispers for the heart, their slave;

af søvnløst arbejde, blandt hvis svimlende hjul
styrken til at tænke og føle er den, der er mindst priset.

Så som tidsfordriv i denne vanskelige tid,
og for alle de tunge eller lette byrder
vi for dettes skyld, som det nu passer
vort humør, fæstner på mennesker og dyr, ville
det være godt, i det små som i det store, at standse op,
for at fantasien ikke skal drive gæk med evige love. 100
Ikke fra sine fæller alene kan mennesket lære
at sammenligne rettigheder og skelne mellem pligter!
Alle skabninger og alle genstande i forskellige grader,
er menneskehedens venner og beskyttere.
Der findes dem for hvem haven, lunden og marken
giver evige lektioner om mildhed;
de ville ikke letsindigt krænke den ynde
den simpleste blomst har, der hvor den gror;
heller ikke forkorte det yndige alt for flygtige liv,
som intet mindre end den uendelige Magt kan give. 110

Om lydens magt

Indhold

Øret tiltales, i forbindelse med de enkeltvise lyde eller kombineret i tilstræbte harmonier, som om det er beboet af en åndelig bestyrer. — Disse lydes kilder og virkninger (til slutningen af 6. strofe). — Musikkens magt, hvorfra den hidrører, eksemplificeret i den åndsvage. — Musikkens oprindelse og dens virkning i tidlige tider — hvordan den blev frembragt (til midten af 10. strofe). — Sindet bliver mindet om lyde, der forekommer tilfældigt og særskilt. — Der bliver ytret ønske om (11. strofe), at disse kunne samles i et skema over eller et system af moralske interesser og dybe intellektuelle overvejelser. — (12. strofe). — Pythagoræernes teori om tal og musik, og disses antagede magt over verdensrummets bevægelser — forestillinger i overensstemmelse med en sådan teori. — Et udtrykt ønske (i 11. strofe), til en vis grad virkeliggjort, om at repræsentere alle lyde i form af en taksigelse til Skaberens. — (Sidste strofe) ødelæggelsen af jorden og solsystemet — overlevelsen af en hørlig harmoni og dens opretholdelse i den guddommelige natur, som det er åbenbaret i den hellige skrift.

1

Dine funktioner er overjordiske,
som om et kiggende sind boede inden i dig,
du Synsorgan! og en luftig ånd holder
hørelsens mørke og blinde celle underrettet;
en indviklet labyrint, mere frygtelig for tanken
at bevæge sig ind i end en orakelhule;
en snæver passage, gennem hvilken suk
og hvisken bringes til hjertet, deres slave;

And shrieks, that revel in abuse
Of shivering flesh; and warbled air, 10
Whose piercing sweetness can unloose
The chains of frenzy, or entice a smile
Into the ambush of despair;
Hosannas peeling down the long-drawn aisle,
And requiems answered by the pulse that beats
Devoutly, in life's last retreats!

2

The headlong streams and fountains
Serve Thee, invisible Spirit, with untired powers;
Cheering the wakeful tent on Syrian mountains, 20
They lull perchance ten thousand thousand flowers.
That roar, the prowling lion's *Here I am,*
How fearful to the desert wide!
That bleat, how tender! of the dam
Calling a straggler to her side.
Shout, cuckoo! — let the vernal soul
Go with thee to the frozen zone;
Toll from thy loftiest perch, lone bell-bird, toll!
At the still hour to Mercy dear,
Mercy from her twilight throne
Listening to nun's faint throb of holy fear, 30
To sailor's prayer breathed from a darkening sea,
Or widow's cottage-lullaby.

3

Ye Voices, and ye Shadows
And Images of voice — to hound and horn
From rocky steep and rock-bestudded meadows
Flung back, and, in the sky's blue caves, reborn —
On with your pastime! till the church-tower bells
A greeting give of measured glee;
And milder echoes from their cells 40
Repeat the bridal symphony.
Then, or far earlier, let us rove
Where mists are breaking up or gone,
And from aloft look down into a cove
Besprinkled with a careless choir,
Happy milk-maids, one by one
Scattering a ditty each to her desire,
A liquid concert matchless by nice Art,
A stream as if from one full heart.

og skrig, der svælger i skælvende køds
 misbrug; og luft fuld af triller, 10
 hvis gennemtrængende sødme kan løsne
 vanviddets lænker eller lokke et smil
 ind i fortvivlelsens baghold; hosiannaer
 der runger ned ad den langstrakte midtergang,
 og sjælemesser, besvaret af pulsen, der banker
 andægtigt på livets sidste tilflugtssteder!

2

De voldsomme strømme og kilder
 tjener dig, usynlige ånd, med utrættelig kraft;
 mens de opmuntrer det vågne telt i de syriske bjerge, 20
 dysser de måske titusinde tusinder blomster i søvn.
 Hvor skrækkeligt er ikke *hint* brøl, den omkringluskende
 løves *her er jeg*, for den vidtstrakte ørken!
 Hin brægen fra moderdyret der kalder
 en omstrejfer til sig. hvor øm er den ikke!
 Gøg, oplad din røst! — lad vårsjælen
 rejse med dig til det iskolde bælte;
 ring fra din højeste gren, ensomme klokkefugl, ring!
 I den stille time som barmhjertigheden elsker,
 lytter barmhjertigheden fra sin skumringstrone 30
 til nonner, hvis hjerte banken sagte af hellig frygt,
 til sømandens bøn åndet på et mørknende hav,
 eller vuggevisen fra enken i hytten.

3

I stemmer, og I stemmens
 skygger og billeder — slynget tilbage til hund og horn
 fra en stejl klippeskrænt og stenstrøede enge
 og genfødt i luftens blå huler — fortsæt
 med jeres tidsfordriv! indtil kirketårnsklokkerne
 hilser med rytmisk jubel;
 og mildere ekkøer fra deres celler 40
 gentager bryllupsklangene.
 Så, eller langt tidligere, lad os strejfe om,
 hvor tåger opløses eller forsvinder,
 og højt oppe fra se ned i en vig i fjeldet,
 bestænket med et sorgløst kor,
 lykkelige malkepiger, der hver for sig
 spreder en vise efter eget ønske, en strålende
 koncert, den skønne kunst ikke kan gøre efter,
 en strøm som fra ét fuldt hjerte.

4

Blest be the song that brightens
 The blind man's gloom, exalts the veteran's mirth; 50
 Unscorned the peasant's whistling breath, that lightens
 His duteous toil of furrowing the green earth.
 For the tired slave, Song lifts the languid oar,
 And bids it aptly fall, with chime
 That beautifies the fairest shore,
 And mitigates the harshest clime.
 Yon pilgrims see — in lagging file
 They move; but soon the appointed way
 A choral *Ave Marie* shall beguile, 60
 And to their hope the distant shrine
 Glisten with a livelier ray:
 Nor friendless he, the prisoner of the mine,
 Who from the well-spring of his own clear breast
 Can draw, and sing his griefs to rest.

5

When civic renovation
 Dawns on a kingdom, and for needful haste
 Best eloquence avails not, Inspiration
 Mounts with a tune, that travels like a blast
 Piping through cave and battlemented tower; 70
 Then starts the sluggard, pleased to meet
 That voice of Freedom, in its power
 Of promises, shrill, wild, and sweet!
 Who, from a martial *pageant*, spreads
 Incitements of a battle-day,
 Thrilling the unweaponed crowd with plumeless heads?
 Even She whose Lydian airs inspire
 Peaceful striving, gentle play
 Of timid hope and innocent desire
 Shot from the dancing Graces, as they move
 Fanned by the plausible wings of Love. 80

6

How oft along thy mazes,
 Regent of sound, have dangerous Passions trod!
 O Thou, through whom the temple rings with praises,
 And blackening clouds in thunder speak of God,
 Betray not by the cozenage of sense
 Thy votaries, wooingly resigned
 To a voluptuous influence
 That taints the purer, better, mind;
 But lead sick Fancy to a harp

4

Velsignet være sangen, som oplyser
 den blinde mands mørke, ophøjer veteranens glæde; 50
 og uforhånet bondens fløjtende åndedrag, som letter
 hans pligtige slid med at pløje den grønne jord.
 For den trætte slave løfter sangen den kraftløse åre
 og byder den falde på passende vis med lyde,
 der forskønner den fagreste kyst
 og mildner de barskeste egne.
 Se de pilgrimme dér – de bevæger sig
 i langsom række; men snart vil et *Ave Maria*,
 sunget i kor, forkorte den fastsatte vej, 60
 og den fjerne helligdom skinner med
 en livligere stråle for deres håbs skyld:
 heller ikke er han venneløs, minens fange,
 som kan tappe af sit eget rene brysts kildespring
 og synge sine sorger til hvile.

5

Når borgerlig fornyelse
 dæmrer i et kongedømme, og den største veltalenhed
 intet nytter på grund af nødvendig hast, får en melodi,
 der lig et vindstød rejser pibende gennem hule
 og befæstet tårn, inspirationen til at vokse; 70
 så farer den dovne op, fornøjet ved at møde
 frihedens røst, skinger,
 vild og liflig i sit løftes kraft!
 Hvem udbreder de tilskyndelser til at kæmpe, som
 et *optog* af kampberedte skaber, og som begejstrer
 mængden, der er ubevæbnet og uden fjer på hovedet?
 Netop hende hvis lydiske sange inspirerer
 til fredfyldt strid, ængstelige håb
 og uskyldige ønskers blide spil,
 sendt fra de dansende Gratier, der bevæger sig,
 viftet af kærlighedens bifaldende vinger. 80

6

Hersker over lyd, hvor ofte har ikke farlige
 lidenskaber vandret i dine vildgange!
 Oh du, ved hvem templet runger af lovprisninger,
 og sortnende skyer taler torden om Gud,
 forråd ikke ved sansernes snyderi
 dine tilbedere, indsmigrende overgivet
 til en vellystig indflydelse,
 der pletter det renere, bedre sind;
 men led den syge fantasi hen til en harpe,

That hath in noble tasks been tried; 90
 And, if the virtuous feel a pang too sharp,
 Soothe it into patience, — stay
 The uplifted arm of Suicide;
 And let some mood of thine in firm array
 Knit every thought the impending issue needs,
 Ere martyr burns, or patriot bleeds!

7

As Conscience, to the centre
 Of being, smites with irresistible pain,
 So shall a solemn cadence, if it enter
 The mouldy vaults of the dull idiot's brain, 100
 Transmute him to a wretch from quiet hurled —
 Convulsed as by a jarring din;
 And then aghast, as at the world
 Of reason partially let in
 By concords winding with a sway
 Terrible for sense and soul!
 Or, awed he weeps, struggling to quell dismay.
 Point not these mysteries to an Art
 Lodged above the starry pole;
 Pure modulations flowing from the heart 110
 Of divine Love, where Wisdom, Beauty, Truth
 With Order dwell, in endless youth?

8

Oblivion may not cover
 All treasures hoarded by the miser, Time.
 Orphean Insight! truth's undaunted lover,
 To the first leagues of tutored passion climb,
 When Music deigned within this grosser sphere
 Her subtle essence to enfold,
 And voice and shell drew forth a tear
 Softer than Nature's self could mould. 120
 Yet *strenuous* was the infant Age:
 Art, daring because souls could feel,
 Stirred nowhere but an urgent equipage
 Of rapt imagination sped her march
 Through the realms of woe and weal:
 Hell to the lyre bowed low; the upper arch
 Rejoiced that clamorous spell and magic verse
 Her wan disasters could disperse.

som er blevet prøvet i ædle hverv; 90
 og hvis den dydige føler for skarp en smerte,
 dæmp den til tålmodighed, – stands
 selvmordets opløftede arm;
 og lad en af dine stemninger sammenbinde, i fast orden,
 enhver tanke den forestående sag behøver,
 før martyrer brænder, eller patrioter bløder!

7

Ligesom samvittigheden, lige til tilværelsens
 centrum, rammer med uimodståelig smerte,
 således skal et højtideligt tonefald, hvis det trænger
 ind i de mugne hvælvinger i en sløv tåbes hjerne, 100
 omdanne ham til en stakkel, slynget ud af stilheden –
 i krampe som ved skurrende larm;
 og derefter skrækslagen, da delvist
 lukket ind i fornuftens verden,
 ved samklange, der bugter sig med en kraft,
 som forfærder forstand og sjæl! Eller han græder
 fuld af ærefrygt, kæmpende for at stille rædslen.
 Peger ikke disse mysterier på en kunst,
 der er anbragt oven over stjernepolen; rene
 harmonifølger der flyder fra den guddommelige 110
 kærligheds hjerte, hvor visdom, skønhed, sandhed
 bor i orden, i endeløs ungdom?

8

Glemslen kan ikke skjule alle skatte
 puget sammen af gnieren, Tiden.
 Orfisk indsigt! sandhedens uforsagte elsker
 til de første mil af opstigningen i vejledt lidenskab,
 da musikken nedlod sig til inden for denne
 grovere sfære at udfolde sit fine væsen,
 og stemme og lyre kaldte en tåre frem,
 blidere end naturen selv kunne skabe den. 120
 Dog var tidsalderens barndom *vanskelig*:
 kunsten, dristig fordi sjæle kunne føle, bevægede
 sig kun, hvis en henrykt indbildningskrafts
 presserende følge hurtigt ilede
 gennem modgangen og medgangens riger:
 helvedet bøjede sig dybt for lyren; den øvre bue*
 frydede sig over, at hin klingende trolddom og magiske
 vers kunne sprede hendes blege ulykke.

* Da Orfeus befriede Eurydike fra dødsriget.

9

The GIFT to king Amphion
 That walled a city with its melody 130
 Was for belief no dream: — thy skill, Arion!
 Could humanize the creatures of the sea,
 Where men were monsters. A last grace he craves,
 Leave for one chant; — the dulcet sound
 Steals from the deck o'er willing waves,
 And listening dolphins gather round.
 Self-cast, as with a desperate course,
 'Mid that strange audience, he bestrides
 A proud One docile as a managed horse;
 And singing, while the accordant hand 140
 Sweeps his harp, the Master rides;
 So shall he touch at length a friendly strand,
 And he, with his preserver, shine star-bright
 In memory, through silent night.

10

The pipe of Pan, to shepherds
 Couched in the shadow of Maenalian pines,
 Was passing sweet; the eyeballs of the leopards,
 That in high triumph drew the Lord of vines,
 How did they sparkle to the cymbal's clang!
 While Fauns and Satyrs beat the ground 150
 In cadence, — and Silenus swang
 This way and that, with wild-flowers crowned.
 To life, to *life* give back thine ear:
 Ye who are longing to be rid
 Of fable, though to truth subservient, hear
 The little sprinkling of cold earth that fell
 Echoed from the coffin-lid;
 The convict's summons in the steeple's knell;
 'The vain distress-gun,' from a leeward shore,
 Repeated — heard, and heard no more! 160

11

For terror, joy, or pity,
 Vast is the compass and the swell of notes:
 From the babe's first cry to voice of regal city,

9

Gaven til kong Amfion, som
 ommurede en by ved hjælp af sin melodi,* 130
 var ingen drøm for troen: – du evnede, Arion,
 at menneskeliggøre havets skabningerne, hvor
 mennesker var uhyrer. Han beder om en sidste nåde,
 tilladelse til at synge en sang; – den vidunderlige lyd
 sniger sig fra dækket hen over de villige bølger,
 og lyttende delfiner samles rundt omkring.†
 Efter at have kastet sig over bord, som i fortvivlelse,
 sidder han, midt i det sælsomme publikum, overskrævs
 på en stolt, der er føjelig som en betvinget hest;
 og syngende, medens den akkompagnerende 140
 hånd stryger harpen, rider mesteren;
 således skal han til sidst nå en venligsindet strand
 og i mindet, sammen med sin bevarer, skinne
 stjerneklart gennem den stille nat.

10

For hyrder, der lå i arkadiske pinjers skygge,
 var Pans fløjte overordentlig behagelig;
 øjnene hos leoparderne, der
 i salig triumf trak vinenes herre, hvor funkledede‡
 de ikke til bækkenets klang!
 Medens fauner og satyrer rytmisk 150
 trådte i jorden, – og Silen svingede
 fra side til side, kronet med vilde blomster.
 Til livet, giv jeres øre tilbage til *livet*.
 I, som længes efter at slippe af med
 sagnene (skønt redskab for sandheden),
 hør de små stykker jord, der faldt
 og gav genlyd fra kistelåget;
 den dømtes tilsigelse ved kirketårnets dødklokke;
 Det forgæves nødskud fra et skib, der er ved at forlise,
 gentaget – hørt, og ikke hørt igen! 160

11

Til skræk, glæde eller medlidenhed,
 vældig er tonernes omfang og brusen:
 fra spædbarnets første gråd til en kongelig bys røst,

* Amfion: konge af Theben. Han fik Thebens mure til at bygge sig selv ved at spille på lyre.

† Sagnet om sangeren Arion fra Lesbos. Under en rejse til Italien ville søfolkene slå ham ihjel, da de forstod hvor rig han var. Han får lov til at synge en sang og flygter på en delfin. – l. 143-4: stjernebilledet Delfinen.

‡ Dionysos blev trukket af leoparder. – Silen: en satyr.

Rolling a solemn sea-like bass, that floats
Far as the woodlands — with the trill to blend
Of that shy songstress, whose love-tale
Might tempt an angel to descend,
While hovering o'er the moonlight vale.
Ye wandering Utterances, has earth no scheme,
No scale of moral music — to unite 170
Powers that survive but in the faintest dream
Of memory? — O that ye might stoop to bear
Chains, such precious chains of sight
As laboured minstrelsies through ages wear!
O for a balance fit the truth to tell
Of the Unsubstantial, pondered well!

12

By one pervading spirit
Of tones and numbers all things are controlled,
As sages taught, where faith was found to merit
Initiation in that mystery old. 180
The heavens, whose aspect makes our minds as still
As they themselves appear to be,
Innumerable voices fill
With everlasting harmony;
The towering headlands, crowned with mist,
Their feet among the billows, know
That Ocean is a mighty harmonist;
Thy pinions, universal Air,
Ever waving to and fro,
Are delegates of harmony, and bear 190
Strains that support the Seasons in their round;
Stern Winter loves a dirge-like sound.

13

Break forth into thanksgiving,
Ye banded instruments of wind and chords;
Unite, to magnify the Ever-living,
Your inarticulate notes with the voice of words!
Nor hushed be service from the lowing mead,
Nor mute the forest hum of noon;
Thou too be heard, lone eagle! freed
From snowy peak and cloud, attune 200
Thy hungry barkings to the hymn
Of joy, that from her utmost walls
The six-days' Work, by flaming Seraphim

rullende en højtidelig havagtig bas, der flyder
 så langt, som skovlandene rækker – blandet med trillen
 af den sky sangerinde, hvis kærlighedshistorie
 kunne friste en engel til at stige ned,
 mens den svæver over den måneløse dal.
 I omvandrende stemmer, har jorden intet system,
 ingen skala af moralsk musik – til at forene 170
 magter, som kun overlever i erindringens svageste
 drøm? – Oh gid I kunne nedlade jer til at bære
 lænker, sådanne dyrebare kæder til skue,
 som udarbejdet sangerkunst bær gennem tiderne!
 Oh, og i en passende rest kunne fortælle sandheden
 om det uhåndgribelige, grundigt overvejjet!*

12

Alle ting er styret af en gennemtrængende
 ånd af toner og tal,
 som vismænd lærte, hvor man fandt at tro fortjente 180
 indvielse i dette gamle mysterium.
 Himlene, hvis udseende gør vore sind ligeså stille,
 som de selv ser ud til at være,
 fylder utallige stemmer
 med en evig harmoni;
 de knejsende forbjerge, kronet med tåger,
 deres fødder mellem voverne, ved
 at Ocean er en mægtig harmoniker;
 dine vinger, altomfattende luft,
 der bestandig bølger frem og tilbage,
 er harmoniens udsendinge og bær 190
 klange, der støtter årstiderne i deres runde;
 den strenge vinter elsker en sørgesangsagtig lyd.

13

Bryd ud i taksigelse
 I blæse- og strengeinstrumenter;
 forén, for at prise den Evigtlevende,
 jeres uartikulerede toner med ordenes stemme!
 Lad ikke hilsenen fra den brølende eng blive tysset på,
 få heller ikke skovens middagssummen til at tie;
 lad også du blive hørt, ensomme ørn! befriet
 for snedækket tinde og sky, bring 200
 din sultne gjalden i harmoni med glædeshymnen,
 som seksdagesværket sender til Himlen
 fra sine yderste mure ved hjælp af

* Jf. Wordsworths indholdsfortegnelse.

Transmits to Heaven! As Deep to Deep
Shouting through one valley calls,
All worlds, all natures, mood and measure keep
For praise and ceaseless gratulation, poured
Into the ear of God, their Lord!

14

A Voice to Light gave Being; 210
To Time, and Man, his earth-born chronicler;
A Voice shall finish doubt and dim foreseeing,
And sweep away life's visionary stir;
The trumpet (we, intoxicate with pride,
Arm at its blast for deadly wars)
To archangelic lips applied,
The grave shall open, quench the stars.
O Silence! are Man's noisy years
No more than moments of thy life?
Is Harmony, blest queen of smiles and tears, 220
With her smooth tones and discords just,
Tempered into rapturous strife,
Thy destined bond-slave? No! though earth be dust
And vanish, though the heavens dissolve, her stay
Is in the WORD, that shall not pass away.

“This Lawn, a carpet all alive”

This Lawn, a carpet all alive
With shadows flung from leaves — to strive
In dance, amid a press
Of sunshine, an apt emblem yields
Of Worldlings revelling in the fields
Of strenuous idleness;

Less quick the stir when tide and breeze
Encounter, and to narrow seas
Forbid a moment's rest;
The medley less when boreal Lights 10
Glance to and fro, like aëry Spirites
To feats of arms address!

Yet, spite of all this eager strife,
This ceaseless play, the genuine life
That serves the stedfast hours,
Is in the grass beneath, that grows
Unheeded, and the mute repose
Of sweetly-breathing flowers.

den flammende Seraf! Ligesom dyb kalder på dyb,
idet det råber gennem en eneste dal,
holder alle verdener, alle naturer stemning og takt
for at øse lovprisning og uophørlige lykønskninger
i øret på Gud, deres Herre!

14

En røst gav liv til lyset; til tiden, 210
og mennesket, hans jordfødte historieskriver;
en stemme skal afslutte tvivl og dunkel forudseenhed
og feje livets uvirkelige rørelse bort;
trompeten (vi, forgiftet af stolthed, bliver
bevæbnet til dødbringende krige ved dens stød)
sat til ærkeenglige læber
skal åbne graven, slukke stjernerne.
Oh tavshed! er menneskets støjende år
ikke mere end et øjeblik af dit liv?
Er harmonien, smil og tårers velsignede dronning 220
med hendes klare toner og rene dissonanser,
dæmpet til begejstret strid,
bestemt til at være din træl? Nej! selvom jord vil blive
til støv og forsvinde, selvom himlene vil opløses,
er hendes opholdssted i ORDET, som ikke skal dø.

„Denne græsplæne, et tæppe overalt levende”

Denne græsplæne, et tæppe overalt levende
med skygger kastet af blade — for at strides
i dans, midt i det påtrængende
solskin, er et velegnet symbol
på verdensbørn, der boltrer sig på
den raske lediggangs marker;

Mindre voldsom er røret når tidevand
og brise mødes og forbyder
trange have et øjebliks ro; 10
kamptumlen mindre, når nordlys
glimter frem og tilbage, lig luftige ånder
travle med våbendåd!

Dog på trods af denne ivrige strid,
denne uophørlige leg, findes det oprindelige liv,
der tjener de trofaste timer,
nedenunder i græsset, som gror
uænsset, og i de sødtduftende blomsters
stumme hvile.

The Poet and the Caged Turtledove

As often as I murmur here
My half-formed melodies,
Straight from her osier mansion near,
The Turtledove replies:
Though silent as a leaf before,
The captive promptly coos;
Is it to teach her own soft lore,
Or second my weak Muse?

I rather think, the gentle Dove
Is murmuring a reproof, 10
Displeased that I from lays of love
Have dared to keep aloof;
That I, a Bard of hill and dale,
Have carolled, fancy free,
As if nor dove nor nightingale
Had heart or voice for me.

If such thy meaning, O forbear,
Sweet Bird! to do me wrong;
Love, blessed Love, is everywhere
The spirit of my song: 20
'Mid grove, and by the calm fireside,
Love animates my lyre —
That coo again! — 'tis nor to chide,
I feel, but to inspire.

Yarrow revisited

The following Stanzas are a memorial of a day passed with Sir Walter Scott and other Friends visiting the Banks of the Yarrow under his guidance, immediately before his departure from Abbotsford, for Naples.

The title "Yarrow Revisited" will stand in no need of explanation for Readers acquainted with the Author's previous poems suggested by that celebrated Stream.

The gallant Youth, who may have gained,
Or seeks, a "winsome Marrow,"
Was but an Infant in the lap
When first I looked on Yarrow;
Once more, by Newark's Castle-gate
Long left without a warder,

Digteren og turtelduen i sit bur

Lige så tit som jeg her mumler
mine halvtformede melodier,
svarer turtelduen
fra sit vidjehus nær ved.
Skønt før tavs som et blad,
kurrer fangen omgående;
er det for at undervise mig i sin egen blide lære,
eller for at bistå min svage muse?

Jeg tror snarere, at den blide due
mumler en bebrejdelse, 10
utilfreds med, at jeg har vovet
at afstå fra kærlighedsvers;
at jeg, bakkens og dalens barde,
har sunget, uforelsket,
som om hverken due eller nattergal
for mig havde hjerte eller stemme.

Hvis det er det, du mener, Oh lad være,
herlige fugl! med at gøre mig uret;
kærlighed, velsignet kærlighed er
alle vegne ånden i min sang: 20
midt i lunden, eller ved den rolige kamin,
besjæler kærlighed min lyre –
den kurren igen! – det er ikke for at skænde,
føler jeg, men for at inspirere.

Gensyn med Yarrow

De følgende strofer er optegnelser fra en dag jeg tilbragte sammen med Sir Walter Scott og andre venner, hvor vi, umiddelbart før hans afrejse fra Abbotsford til Napoli, under hans førerskab besøgte Yarrowflodens banker.

Titlen 'Gensyn med Yarrow' vil det ikke være nødvendigt at forklare for læsere, som er bekendt med forfatterens tidligere digte foranlediget af denne berømte flod.

Den kække yndling som kan have vundet
eller som søger en 'munter kammerat',
var kun et skødebarn,
da jeg første gang besøgte Yarrow;
endnu engang, ved Newarks borgport
der længe har været uden vogter,

I stood, looked, listened, and with Thee,
Great Minstrel of the Border!

Grave thoughts ruled wide on that sweet day,
Their dignity installing 10
In gentle bosoms, while sere leaves
Were on the bough, or falling;
But breezes played, and sunshine gleamed —
The forest to embolden;
Reddened the fiery hues, and shot
Transparence through the golden.

For busy thoughts the Stream flowed on
In foamy agitation;
And slept in many a crystal pool
For quiet contemplation: 20
No public and no private care
The freeborn mind enthralling,
We made a day of happy hours,
Our happy days recalling.

Brisk Youth appeared, the Morn of youth,
With freaks of graceful folly, —
Life's temperate Noon, her sober Eve,
Her Night not melancholy;
Past, present, future, all appeared
In harmony united, 30
Like guests that meet, and some from far,
By cordial love invited.

And if, as Yarrow, through the woods
And down the meadow ranging,
Did meet us with unaltered face,
Though we were changed and changing;
If, *then*, some natural shadows spread
Our inward prospect over,
var sjælens dybe dal ikke langsom
Its brightness to recover. 40

Eternal blessings on the Muse,
And her divine employment!
The blameless Muse, who trains her Sons
For hope and calm enjoyment;
Albeit sickness, lingering yet,
Has o'er their pillow brooded;

stod, kiggede, lyttede jeg, og sammen med dig,
grænselandets store mestersanger!*

Alvorlige tanker herskede viden om på denne herlige
dag, som anbragte deres værdighed 10
i blide hjerter, medens tørre blade
sad på grenen eller var ved at falde;
men briser legede, og solskin skinnede —
for at indgive skoven mod;
rødnede de kraftige farver, og skød
gennemsigtighed ind det gyldne.

Floden af travle tanker strømmede af sted
i skummende oprør;
og sov i mange krystalklare damme
til stille eftertanke: 20
uden offentlige og private bekymringer
til at slavebinde det fribårne sind,
gjorde vi det til en dag af lykkelige timer,
idet vi genkaldte os vore lykkelige dage.

Raske unge kom til syne, ungdommens morgen
med anfald af yndefuld dårskab, —
livets afdæmpede eftermiddag, hendes nøgterne aften,
hendes ikke melankolske nat;
fortid, nutid, fremtid, alt viste sig
forenet i harmoni, 30
ligesom gæster der mødes, og nogle langt borte fra,
inviteret af oprigtig kærlighed.

Og hvis Yarrow da, der vandrede gennem
skovene og ned ad engen,
mødte os med et uændret ansigt,
skønt vi var forandret og forandrede os;
hvis *så* nogle naturlige skygger bredte
sig over vort indre syn,
The soul's deep valley was not slow
til at genvinde sin stråleglans. 40

Evige velsignelser af Musen
og hendes guddommelige beskæftigelse!
Den dadelfri Muse, som oplærer sine sønner
til håb og rolig fornøjelse;
omend sygdom, endnu tøvende,
har ruget over deres pude;

* Sir Walter Scott

And Care waylays their steps — a Sprite
Not easily eluded.

For thee, O SCOTT! compelled to change
Green Eildon-hill and Cheviot 50
For warm Vesuvio's vine-clad slopes;
And leave thy Tweed and Tiviot
For mild Sorrento's breezy waves;
May classic Fancy, linking
With native Fancy her fresh aid,
Preserve thy heart from sinking!

Oh! while they minister to thee,
Each vying with the other,
May Health return to mellow Age
With Strength, her venturous brother; 60
And Tiber, and each brook and rill
Renowned in song and story,
With unimagined beauty shine,
Nor lose one ray of glory!

For Thou, upon a hundred streams,
By tales of love and sorrow,
Of faithful love, undaunted truth,
Hast shed the power of Yarrow;
And streams unknown, hills yet unseen,
Wherever they invite Thee, 70
At parent Nature's grateful call,
With gladness must requite Thee.

A gracious welcome shall be thine,
Such looks of love and honour
As thy own Yarrow gave to me
When first I gazed upon her;
Beheld what I had feared to see,
Unwilling to surrender
Dreams treasured up from early days,
The holy and the tender. 80

And what, for this frail world, were all
That mortals do or suffer,
Did no responsive harp, no pen,
Memorial tribute offer?
Yea, what were mighty Nature's self?
Her features, could they win us,
Unhelped by the poetic voice
That hourly speaks within us?

og bekymring fører dem på afveje – en Ånd
som ikke let undviges.

Af dig Oh Scott! tvunget til at skifte
Green Eildon-hill og Cheviot 50
ud med varme Vesus' vinklædte skrænter,
og forlade din Tweed og Tiviot
for milde Sorentos luftige bølger;
gid klassiske Fantasi, føjende
sin friske hjælp til hjemlige Fantasi,
vil bevare dit hjerte fra at synke!

Oh! mens de tjener dig,
stridende med hinanden,
gid sundhed må vende tilbage til moden alder,
sammen med styrke, hendes dådrige broder; 60
og Tiberen og hver å og bæk,
berømmet i sang og fortælling,
skinne med uindbildt skønhed
og ikke miste en eneste pragtfuld stråle!

For du, på hundrede floder,
med historier om kærlighed og sorg
om trofast kærlighed og uforfærdet ærlighed,
har øst Yarrows styrke;
og ukendte floder og endnu usete høje,
hvor de end indbyder dig, 70
med moder naturs taknemmelige kalden,
vil belønne dig med glæde.

En venlig velkomst skal blive din
med sådanne kærlige og hædrende blikke,
som din egen Yarrow gav mig,
da jeg første gang stirrede på hende;
da jeg så, hvad jeg havde frygtet at se,
uvillig til at give afkald på
drømme, samlet sammen fra tidlige dage,
de hellige og de blide. 80

Og hvad, for denne flygtige verden, var alt
som dødelige gør eller lider,
hvis ingen lydhør harpe, ingen pen,
satte et minde med sin hyldest?
Ja, hvad var den vældige natur selv?
hendes træk, hvis de kunne vinde os,
uhjulpet af den poetiske stemme,
som idelig taler inde i os?

Nor deem that localized Romance
 Plays false with our affections; 90
 Unsanctifies our tears — made sport
 For fanciful dejections:
 Ah, no! the visions of the past
 Sustain the heart in feeling
 Life as she is — our changeful Life,
 With friends and kindred dealing.

Bear witness, Ye, whose thoughts that day
 In Yarrow's groves were centred;
 Who through the silent portal arch
 Of mouldering Newark entered; 100
 And clomb the winding stair that once
 Too timidly was mounted
 By the "last Minstrel," (not the last!)
 Ere he his Tale recounted.

Flow on for ever, Yarrow Stream!
 Fulfil thy pensive duty,
 Well pleased that future Bards should chant
 For simple hearts thy beauty;
 To dream-light dear while yet unseen,
 Dear to the common sunshine, 110
 And dearer still, as now I feel,
 To memory's shadowy moonshine!

On the Departure of Sir Walter Scott from Abbotsford, for Naples

A trouble, not of clouds, or weeping rain,
 Nor of the setting sun's pathetic light
 Engendered, hangs o'er Eildon's triple height:
 Spirits of Power, assembled there, complain
 For kindred Power departing from their sight;
 While Tweed, best pleased in chanting a blithe strain,
 Saddens his voice again, and yet again.
 Lift up your hearts, ye Mourners! for the might
 Of the whole world's good wishes with him goes;
 Blessings and prayers in nobler retinue 10
 Than sceptred king or laurelled conqueror knows,
 Follow this wondrous Potentate. Be true,
 Ye winds of ocean, and the midland sea,
 Wafting your Charge to soft Parthenope!

Tro heller ikke, at eventyrlige romaner
 spiller falsk med vor hengivenhed, 90
 uhelliggør vore tårer – leger med
 fantasifuld melankoli:
 åh, nej! syner fra fortiden
 støtter hjertet i at føle
 livet som det er – vort foranderlige liv,
 idet det vedrører venner og slægtninge.

Vidn om, I, hvis tanker blev forenet
 den dag i Yarrows lunde;
 som gik ind gennem smuldrende 100
 Newarks tavse portbue;
 og klatrede op af den snoede trappe som engang
 for frygtsomt, blev bestaget af
 den 'sidste sanger' (ikke den der er sidst!)
 før han fortalte sin historie.

Flyd videre for evigt, Yarrow!
 opfyld din tungsindige pligt,
 vel tilfreds med at fremtidige barder vil synge
 om din skønhed for enkle hjerter;
 elsket af det endnu usete drømmelys,
 elsket af almindeligt solskin, 110
 og endnu mere elsket, som jeg nu føler det,
 af erindringens skyggefulde måneskin!

Ved Sir Walter Scotts afrejse fra Abbotsford til Napoli

Bekymring, ikke fremkaldt af skyer
 eller grædende regn eller den nedgående sols
 spinkle lys, hænger over Eildons tre toppe:
 magtens ånder, forsamlet her, klager over
 at en beslægtet magt forsvinder ud af syne:
 mens Tweed, der helst synger en munter melodi,
 igen og så igen gør sin stemme bedrøvet.
 Fat mod! I sørgende, for styrken af alt, hvad der er
 godt i verden, rejser sammen med ham; velsignelser
 og bønner i et ædlere følge end besceptrede 10
 konger og laurbærkransede sejrherre kender,
 ledsager denne vidunderlige fyrste. Vær trofaste
 I oceanets og det mellemlandske havs vinde,
 mens I vifter jeres byrde til blide Parthenope!*

* Parthenope: Napolis antikke navn. – mellemlandske hav: Middelhavet.

The Primrose of the Rock

A Rock there is whose homely front
The passing traveller slights;
Yet there the glow-worms hang their lamps,
Like stars, at various heights;
And one coy Primrose to that Rock
The vernal breeze invites.

What hideous warfare hath been waged,
What kingdoms overthrown,
Since first I spied that Primrose-tuft
And marked it for my own; 10
A lasting link in Nature's chain
From highest heaven let down!

The flowers, still faithful to the stems,
Their fellowship renew;
The stems are faithful to the root,
That worketh out of view;
And to the rock the root adheres
In every fibre true.

Close clings to earth the living rock,
Though threatening still to fall; 20
The earth is constant to her sphere;
And God upholds them all:
So blooms this lonely Plant, nor dreads
Her annual funeral.

• • • • •

Here closed the meditative strain;
But air breathed soft that day,
The hoary mountain-heights were cheered,
The sunny vale looked gay;
And to the Primrose of the Rock
I gave this after-lay. 30

I sang — Let myriads of bright flowers,
Like Thee, in field and grove
Revive unenvied; — mightier far,
Than tremblings that reprove
Our vernal tendencies to hope,
Is God's redeeming love;

Primulaen på klippen

Der er en klippe hvis uanselige væg
den forbipasserende rejsende ringeagter;
dog hænger sankthansormene deres lamper dér,
ligesom stjerner i forskellig højde;
og forårsbrisen indbyder
en undselig primula til denne klippe.

Hvilken frygtelig krig er blevet ført,
hvilke kongedømmer er omstyrtet, siden jeg
første gang opdagede denne klynge af primulaer
og udså den til at være min; 10
et sidste led i naturens kæde
sænket ned fra højeste himmel!

Blomsterne, stadig trofaste mod stilkene,
fornyder deres fællesskab;
stilkene er trofaste mod roden,
som arbejder ude af syne;
og roden hænger fast på klippen,
tro i enhver fiber.

Den levende klippe klynger sig tæt til jorden,
skønt den stadig truer med at falde; 20
jorden er tro mod sin sfære;
og Gud opretholder dem alle.
Således blomstrer denne enlige plante,
frygter heller ikke sin årlige begravelse.

• • • • • •

Her slutter den meditative tone;
men luften åndede blidt den dag,
de hvidgrå bjergtinder var opmuntret,
den solbeskinnede dal så pragtfuld ud;
og til primulaen på klippen
skænkede jeg denne eftersang. 30

Jeg sang – Lad myriader af skønne blomster,
ligesom dig, leve umisundt op igen
på mark og i lund; – langt mægtigere
end bævelser, der dadler
vore forårshang til at håbe,
er Guds forløsende kærlighed;

That love which changed — for wan disease,
For sorrow that had bent
O'er hopeless dust, for withered age —
Their moral element, 40
And turned the thistles of a curse
To types beneficent.

Sin-blighted though we are, we too,
The reasoning Sons of Men,
From one oblivious winter called
Shall rise, and breathe again;
And in eternal summer lose
Our threescore years and ten.

To humbleness of heart descends
This prescience from on high, 50
The faith that elevates the just,
Before and when they die;
And makes each soul a separate heaven,
A court for Deity.

Composed after Reading a Newspaper of the day

“People! your chains are severing link by link;
Soon shall the Rich be levelled down — the Poor
Meet them half way.” Vain boast! for These, the more
They thus would rise, must low and lower sink
Till, by repentance stung, they fear to think;
While all lie prostrate, save the tyrant few
Bent in quick turns each other to undo,
And mix the poison, they themselves must drink.
Mistrust thyself, vain Country! cease to cry,
“Knowledge will save me from the threatened woe.” 10
For, if than other rash ones more thou know
Yet on presumptuous wing as far would fly
Above thy knowledge as they dared to go,
Thou wilt provoke a heavier penalty.

“Calm is the fragrant air”

Calm is the fragrant air, and loth to lose
Day's grateful warmth, tho' moist with falling dews.
Look for the stars, you'll say that there are none;
Look up a second time, and, one by one,
You mark them twinkling out with silvery light,

Den kærlighed som – på grund af
bleg sygdom, sorg som havde bøjet sig
over håbløst støv og visnet alderdom –
forandrede deres moralske element,
og vendte en forbandelses tidsler
til godgørende forbilleder. 40

Syndblændet skønt vi er, skal vi også,
menneskenes eftertænksomme sønner,
kaldt på fra en glemsom vinter,
rejse os og ånde igen;
og miste vore tre snese år og ti.
i evig sommer.

Til hjertets ydmyghed stiger denne
forudviden ned fra det høje,
troen som opløfter de retfærdige,
før og når de dør;
og laver til hver sjæl en særskilt himmel,
en retssal for guddommen. 50

Digtet efter at have læst dagens avis

„Folk! jeres lænker er ved at blive brudt led for led;
snart skal de rige sænkes til et lavere plan – de fattige
møde dem på halvvejen.” Tomt pral! thi disse, desto
mere de således ville stige op, måtte synke lavere
og lavere indtil, truffet af anger, de frygter at tænke;
medens alle ligger udstrakt, bortset fra de få tyranner,
der er opsat på i hurtige vendinger at tilintetgøre
hinanden og blande giften, de selv må drikke. Mistro
dig selv, forfængelige land! hold op med at råbe:
„Viden vil redde mig fra den truende ulykke.” 10
For hvis du ved mere end andre ubesindige,
men dog på overmodig vinge ville flyve så langt
over din viden, som de vovede,
så ville du ophidse til strengere straf.

„Den duftende luft står stille”

Den duftende luft står stille og uvillig til at miste dagens
behagelige varme, skønt fugtig af faldende dug,
kig efter stjernerne, du vil sige at der ingen er;
kig op endnu engang, og en efter en
ser du dem tindre med sølvklart lys,

And wonder how they could elude the sight!
The birds, of late so noisy in their bowers,
Warbled a while with faint and fainter powers,
But now are silent as the dim-seen flowers:
Nor does the village Church-clock's iron tone 10
The time's and season's influence disown;
Nine beats distinctly to each other bound
In drowsy sequence — how unlike the sound
That, in rough winter, oft inflicts a fear
On fireside listeners, doubting what they hear!
The shepherd, bent on rising with the sun,
Had closed his door before the day was done,
And now with thankful heart to bed doth creep,
And joins his little children in their sleep.
The bat, lured forth where trees the lane o'er shade, 20
Flits and reflits along the close arcade;
The busy dor-hawk chases the white moth
With burring note, which Industry and Sloth
Might both be pleased with, for it suits them both.
A stream is heard — I see it not, but know
By its soft music whence the waters flow:
Wheels and the tread of hoofs are heard no more;
One boat there was, but it will touch the shore
With the next dipping of its slackened oar;
Faint sound, that, for the gayest of the gay, 30
Might give to serious thought a moment's sway,
As a last token of man's toilsome day!

By the Sea-Side

The sun is couched, the sea-fowl gone to rest,
And the wild storm hath somewhere found a nest;
Air slumbers — wave with wave no longer strives,
Only a heaving of the deep survives,
A tell-tale motion! soon will it be laid,
And by the tide alone the water swayed.
Stealthy withdrawals, interminglings mild
Of light with shade in beauty reconciled —
Such is the prospect far as sight can range,
The soothing recompence, the welcome change. 10
Where now the ships that drove before the blast,
Threatened by angry breakers as they passed;
And by a train of flying clouds bemocked;
Or, in the hollow surge, at anchor rocked
As on a bed of death? Some lodge in peace,

og undrer dig over hvordan de kunne undvige dit syn!
 Fuglene, nyligt så støjende i deres løvhytter,
 sang en stund med sagte og sagtere styrke,
 men er nu tavse, som de svagt skimtede blomster:
 heller ikke i landsbyen fornægter kirkeklokkens malmklang 10
 tidens og årstidens indflydelse;
 ni slag tydeligt bundet til hinanden
 i en søvndyssende række — hvor ulig lyden
 som i den barske vinter ofte fylder folk ved
 kaminilden med angst, uvis om hvad de hører!
 Hyrden, opsat på at stå op med solen,
 har lukket sin dør, før dagen er forbi,
 og kryber nu med taknemmeligt hjerte i seng,
 og gør sine små sovende børn selskab.
 Flagermusen, lokket frem hvor træer overskygger 20
 stien, flagrer afsted gennem den snævre arkade;
 den travle natravn jager den hvide natsværmer
 med en brummende tone, som flid og ladhed
 begge kunne være glade ved, for den passer til dem
 begge. Et åløb høres — jeg ser det ikke, men ved
 på dets blide musik hvorfra vandet strømmer:
 hjul og hovtramp høres ikke mere;
 en enkelt båd var der, men den vil nå bredden
 ved årenes næste dyp i vandet;
 en sagte lyd, som kunne få den mest sorgløse af de 30
 sorgløse til skænke øjeblikket en alvorlig tanke,
 som et sidste tegn på menneskets slidsomme dag!

Ved stranden

Solen har lagt sig, havfuglene er gået til hvile,
 og den vilde storm har et sted fundet en rede;
 luften slumrer — bølge kæmper ikke længere med bølge,
 kun en gyngen af dybet overlever,
 en afslørende bevægelse! snart vil den lægge sig,
 og alene tidevandet beherske havet.
 Skjulte tilbagetrækninger, milde blandinger
 af lys med skygge forliget i skønhed —
 således er udsigten så langt som øjet rækker, den
 beroligende erstatning, den velkomne forandring. 10
 Hvor er nu skibene, som fór foran den stærke
 blæst, truet af vrede brodsøer idet de passerede;
 og bespottet af et følge af flyvende skyer;
 eller vuggede ved ankret i den hule bølgedal,
 som på dødens seng? Nogle ligger fredeligt,

Saved by His care who bade the tempest cease;
 And some, too heedless of past danger, court
 Fresh gales to waft them to the far-off port;
 But near, or hanging sea and sky between, 20
 Not one of all those winged powers is seen,
 Seen in her course, nor 'mid this quiet heard;
 Yet oh! how gladly would the air be stirred
 By some acknowledgment of thanks and praise,
 Soft in its temper as those vesper lays
 Sung to the Virgin while accordant oars
 Urge the slow bark along Calabrian shores;
 A sea-born service through the mountains felt
 Till into one loved vision all things melt:
 Or like those hymns that soothe with graver sound 30
 The gulfy coast of Norway iron-bound;
 And, from the wide and open Baltic, rise
 With punctual care, Lutheran harmonies.
 Hush, not a voice is here! but why repine,
 Now when the star of eve comes forth to shine
 On British waters with that look benign?
 Ye mariners, that plough your onward way,
 Or in the haven rest, or sheltering bay,
 May silent thanks at least to God be given
 With a full heart; "our thoughts are *heard* in heaven."

On a High Part of the Coast of Cumberland

Easter Sunday, April 7.
The Author's sixty-third Birthday

The Sun, that seemed so mildly to retire,
 Flung back from distant climes a streaming fire,
 Whose blaze is now subdued to tender gleams,
 Prelude of night's approach with soothing dreams.
 Look round; — of all the clouds not one is moving;
 'Tis the still hour of thinking, feeling, loving.
 Silent, and stedfast as the vaulted sky,
 The boundless plain of waters seems to lie: —
 Comes that low sound from breezes rustling o'er
 The grass-crowned headland that conceals the shore? 10
 No; 'tis the earth-voice of the mighty sea,
 Whispering how meek and gentle he *can* be!

Thou Power supreme! who, arming to rebuke
 Offenders, dost put off the gracious look,

frelst af Hans omsorg, som bød stormen stilne;
 og nogle, for ligeglade med fordums farer, bejler til
 friske briser, så de kan pustes til den fjerne havn;
 men nærved, eller hængende mellem hav og himmel,
 ses ikke en af alle disse vingede magter, 20
 set på deres rute eller hørt midt i denne stilhed;
 Dog oh! hvor gerne luften ville blive rørt
 af en eller anden erkendtlighed af tak og ros,
 blid af natur som hine aftensange,
 sunget til Jomfruen, medens afstemte årer
 driver den langsomme bark lang calabriske kyster;
 en havbåren andagt der mærkes i bjergene,
 indtil alt smelter sammen i et elsket syn:
 eller lig hymnerne som med alvorligere tone 30
 mildner Norges stejle bugtrige klippekyst;
 og rejser med punktlig omhu lutherske harmonier
 fra den vidtstrakte og åbne Østersø.
 Tys, ikke en lyd er her! men hvorfor klage,
 nu når aftenstjernen kommer frem for at skinne
 på britiske vande med det dér kærlige blik?
 I sømænd, som pløjer jeres videre vej
 eller hviler i havnen eller i den skærmende vig,
 lad i det mindste tavs tak gives til Gud
 med et fuldt hjerte; thi vore tanker *høres* i himlen!

Fra et højt punkt på Cumberland's kyst

*Påskesøndag, den 7. april.
 Forfatterens treogtresårs fødselsdag.*

Solen som syntes så mildt at fortrække sig,
 slyngede tilbage fra fjerne egne en strømmende ild,
 hvis blus nu er dæmpet ned til et blødt skær,
 forspil til nattens komme med lindrende drømme.
 Se omkring; — ikke en af alle skyerne bevæger sig;
 dette er den stille stund til at tænke, føle, elske.
 Tavs og urokkelig som den hvælvede himmel,
 synes den grænseløse vandflade at ligge: —
 kommer den sagte lyd fra briser, der rasler hen over
 den græskronede pynt, som skjuler bredden? 10
 nej; det er det mægtige havs jordstemme,
 der hvisker hvor ydmyg og blid han *kan* være!

Du øverste magt! som, idet du ruster dig til at dadle
 synderne, aflægger dit elskværdige ydre,

And clothe Thyself with terrors like the flood
Of ocean roused into his fiercest mood,
whatever discipline Thy Will ordain
For the brief course that for me remain;
Teach me with quick-eared spirit to rejoice
In admonitions of Thy softest voice! 20
Whate'er the path these mortal feet may trace,
Breathe through my soul the blessing of Thy grace,
Glad, through a perfect love, a faith sincere
Drawn from the wisdom that begins with fear,
Glad to expand; and, for a season, free
From finite cares, to rest absorbed in Thee!

The Warning

A Sequel to the Foregoing

List, the winds of March are blowing;
Her ground-flowers shrink, afraid of showing
Their meek heads to the nipping air,
Which ye feel not, happy pair!
Sunk into a kindly sleep.
We, meanwhile, our hope will keep;
And if Time leagued with adverse Change
(Too busy fear!) shall cross its range,
Whatsoever check they bring,
Anxious duty hindering, 10
To like hope our prayers will cling.

Thus, while the ruminating spirit feeds
Upon the events of home as life proceeds,
Affections pure and holy in their source
Gain a fresh impulse, run a livelier course;
Hopes that within the Father's heart prevail,
Are in the experienced Grandsire's slow to fail;
And if the harp pleased his gay youth, it rings
To his grave touch with no unready strings,
While thoughts press on, and feelings overflow, 20
And quick words round him fall like flakes of snow.

Thanks to the Powers that yet maintain their sway,
And have renewed the tributary Lay.

og iklæder dig rædsler lig oceanet vandmasser,
 der er opildnet til deres vildeste rasen,
 hvilken tugt og lære din vilje end bestemmer
 for den korte tid, der må være tilbage for mig,
 så lær mig med skarpøret ånd at fryde mig over
 din blødeste stemmes formaninger!
 Hvilken sti disse dødelige fødder end kan følge,
 ånd din nådes velsignelse ind i min sjæl,
 glad, i fuldkommen kærlighed, i oprigtig tro,
 vundet ved den visdom, der begynder med frygt,
 glad for at vokse; og for en tid, fri for
 jordiske bekymringer, at hvile optaget i dig!

20

Advarslen

*En efterfølger til det foregående**

Hør, martsvindene blæser; hendes
 blomster på jorden kymper sig, bange for at vise
 deres ydmyge hoveder til den bidende luft,
 som I ikke føler, lykkelige par,[†]
 sunket ned i en venlig søvn.
 Vi vil i mellemtiden bevare vort håb;
 og hvis tiden, allieret med ugunstig forandring
 (for travl en frygt!), skulle krydse dets område,
 hvilken standsning de så end bringer
 som hindring for den ivrige pligt,
 da vil vore bønner klynge sig til et lignende håb.

10

Således, idet den grublende ånd nærer
 sig ved hjemlige begivenheder, mens livet fortsætter,
 får kærlige følelser, fra rene og hellige kilder,
 en frisk tilskyndelse, løber et livligere løb;
 håb, som sejrer i faderens hjerte,
 er langsomme til at svigte hos den erfarne bedstefar;
 og hvis harpen fornøjede hans lystige ungdom, klinger den
 ved hans alvorlige berøring med ingen tøvende strenge,
 medens tanker presser sig på, og følelser flyder over,
 og rappe ord falder omkring ham som snefnug.

20

Takket være magterne, som endnu opretholder deres
 styre og har fornyet den hjælpende toneleg,

* Det foregående digt hedder *To — Upon the Birth of Her First-Born Child, Mach 1833*. Dette digt er ikke medtaget. —

† Moderen og barnet.

Truths of the heart flock in with eager pace,
 And FANCY greets them with a fond embrace;
 Swift as the rising sun his beams extends
 She shoots the tidings forth to distant friends;
 Their gifts she hails (deemed precious, as they prove
 For the unconscious Babe so prompt a love!) —
 But from this peaceful centre of delight 30
 Vague sympathies have urged her to take flight:
 Rapt into upper regions, like the bee
 That sucks from mountain heath her honey fee,
 Or, like the warbling lark intent to shroud
 His head in sunbeams or a bowery cloud,
 She soars — and here and there her pinions rest
 On proud towers, like this humble cottage, blest
 With a new visitant, an infant guest —
 Towers where red streamers flout the breezy sky
 In pomp foreseen by her creative eye, 40
 When feasts shall crowd the hall, and steeple bells
 Glad proclamation make, and heights and dells
 Catch the blithe music as it sinks and swells,
 And harboured ships, whose pride is on the sea,
 Shall hoist their topmost flags in sign of glee,
 Honouring the hope of noble ancestry.

But who (though neither reckoning ills assigned
 By Nature, nor reviewing in the mind
 The track that was, and is, and must be, worn
 With weary feet by all of woman born) — 50
 Shall *now* by such a gift with joy be moved,
 Nor feel the fulness of that joy reproved?
 Not He, whose last faint memory will command
 The truth that Britain was his native land;
 Whose infant soul was tutored to confide
 In the cleansed faith for which her martyrs died;
 Whose boyish ear the voice of her renown
 With rapture thrilled; whose Youth revered the crown
 Of Saxon liberty that Alfred wore,
 Alfred, dear Babe, thy great Progenitor! 60
 — Not He, who from her mellowed practice drew
 His social sense of just, and fair, and true;
 And saw, thereafter, on the soil of France
 Rash Polity begin her maniac dance,
 Foundations broken up, the deeps run wild,
 Nor grieved to see (himself not unbeguiled) —
 Woke from the dream, the dreamer to upbraid,
 And learn how sanguine expectations fade
 When novel trusts by folly are betrayed, —

strømmer hjertets sandheder ind med ivrige skridt,
 og Fantasiens hilser dem med øm omfavnelser;
 hastig som den opgående sol udbreder sine stråler,
 sender hun sine tidender ud til fjerne venner;
 hun hilser deres gaver (anset for dyrebare, idet de viser
 så rask en kærlighed for det ubevidste spædbarn!) —
 men fra dette frydens fredelige midtpunkt 30
 har vage sympatier drevet hende til at tage flugten:
 henrykt op i de øvre regioner, lig bien,
 som suger sin honningløn fra bjergets lynghede,
 eller den trillende lærke, der er opsat på
 at dække sit hoved i solstråler eller i et løvrigt skjul,
 stiger hun — og her og der hviler hendes vinger
 på stolte tårne, som denne beskedne hytte, velsignet
 med en ny besøgende, en barnegæst — tårne
 hvor røde vimpler svæver i den friske luft,
 med en pragt hendes skabende øje har forudset, 40
 når gilder skal fylde hallen, og kirkeklokker
 glad proklamere, og høje og dale
 fange den lystige musik, alt som den synker eller stiger,
 og forankrede skibe, hvis stolthed er på havet,
 skal hejse deres øverste flag som tegn på glæde,
 ærende håbet om ædel slægt.

Men hvem (uden at regne med onder bestemt
 af naturen, eller i tankerne gennemgå
 det spor som var, og er, og må være slidt
 med trætte fødder af alle, der er født af en kvinde) — 50
 skal *nu* blive bevæget af glæde ved en sådan gave,
 og heller ikke føle denne glædes fuldhed irttesat?
 Ikke ham, hvis sidste svage erindring vil vække
 den sandhed, at Britannien var hans fødeland;
 hvis barnesjæl lærte at have tillid til
 den rensede tro, som hendes martyrer døde for;
 hvis drengeøre lyden af hendes navnkundighed
 betog med henrykkelse; hvis ungdom ærede
 den saksisk friheds krone, som Alfred bar,
 Alfred, kære lille barn, din store forfader! 60
 — Ikke ham, som af hendes mildnede praksis uddrog
 sin sociale sans for det retfærdige, det skønne
 og sande; og derefter på Frankrigs jord så
 en fremfusende regering begynde sin sindssyge dans,
 grundvolde brudt op, dybderne løbet løbsk, og sørgede
 heller ikke over at se det (han selv var ikke ubedraget) —
 for dernæst at vågne fra drømmen for at bebrejde drømmeren
 og lære hvordan optimistiske forventninger falmer,
 når ny tiltro forrådes af tåbelighed, —

To see Presumption, turning pale, refrain 70
 From further havoc, but repent in vain, —
 Good aims lie down, and perish in the road
 Where guilt had urged them on with ceaseless goad,
 Proofs thickening round her that on public ends
 Domestic virtue vitally depends,
 That civic strife can turn the happiest hearth
 Into a grievous sore of self-tormenting earth.

Can such a One, dear Babe! though glad and proud
 To welcome thee, repel the fears that crowd 80
 Into his English breast, and spare to quake
 Less for his own than for thy innocent sake?
 Too late — or, should the providence of God
 Lead, through dark ways by sin and sorrow trod,
 Justice and peace to a secure abode,
 Too soon — thou com'st into this breathing world;
 Ensigns of mimic outrage are unfurled.

Who shall preserve or prop the tottering Realm?
 What hand suffice to govern the state-helm?
 If, in the aims of men, the surest test 90
 Of good or bad (whate'er be sought for or profest)
 Lie in the means required, or ways ordained,
 For compassing the end, else never gained;
 Yet governors and governed both are blind
 To this plain truth, or fling it to the wind;
 If to expedience principle must bow;
 Past, future, shrinking up beneath the incumbent Now;
 If cowardly concession still must feed
 The thirst for power in men who ne'er concede;
 Nor turn aside, unless to shape a way 100
 For domination at some riper day;

If generous Loyalty must stand in awe
 Of subtle Treason, in his mask of law,
 Or with bravado insolent and hard,
 Provoking punishment, to win reward;
 If office help the factious to conspire,
 And they who *should* extinguish, fan the fire —
 Then, will the sceptre be a straw, the crown
 Sit loosely, like the thistle's crest of down;
 To be blown off at will, by Power that spares it
 In cunning patience, from the head that wears it. 110

Lost people, trained to theoretic feud!
 Lost above all, ye labouring multitude!

at se indbildskhed blive bleg, afstå 70
 fra videre ødelæggelse, men angre forgæves, —
 gode hensigter ligge ned og gå til grunde på vejen, hvor
 skyld uden ophør har drevet dem afsted med en pigstav,
 se beviser blive tættere omkring hende på,
 at huslig dyd i afgørende grad afhænger af offentlige mål,
 at borgerstrid kan forvandle den lykkeligste arne
 til et frygteligt sår af selvmartrende jord.

Kan en sådan, kære barn! skønt glad og stolt
 over at hilse dig velkommen, afvise den frygt, som trænges 80
 i hans engelske bryst, og undlade at skælv
 mindre for hans egen end for din uskyldige skyld?
 For sent — eller, hvis Guds forsyn gennem
 mørke veje, betrådt af synd og sorg, skulle
 føre retfærdighed og fred hen til en tryk bolig,
 for tidligt — kommer du ind i denne levende verden;*
 det efterabede overgrebs faner er foldet ud.
 Hvem skal bevare eller støtte det vaklende rige?
 Hvilken hånd tjener til at styre statsroret? Hvis den
 sikreste test for det gode eller onde i menneskers mål
 (hvad enten man søge efter det, eller det udøves) 90
 ligge i de krævede midler eller fastsatte måder
 for at opnå målet, der ellers aldrig nås;
 dog er regenten og de regerede begge blinde
 for denne enkle sandhed eller slænger den for vinden;
 hvis principperne må bøje sig for det hensigtsmæssige;
 fortid, fremtid krympe sig under det påhvilede Nu;
 hvis en fej forsamling stadig må stille tørsten
 efter magt hos mænd, som aldrig giver efter,
 heller ikke går til side med mindre for derved
 at opnå herredømme en modnere dag, 100
 hvis gavmild Trofasthed må nære ærefrygt
 for raffineret Forræderi, i hans maske af love,
 eller med fornærmende og hård brovten
 at provokere til straf for at få en dusør;
 hvis styrelsen hjælper de oprørske med at konspirere,
 og de som *burde* slukke, puster til ilden —
 så vil sceptret være et strå og kronen sidde
 løst ligesom tidslens duntop; til efter behag
 at blive blæst af hovedet på den, der bær den,
 af magten som skåner den i snedig tålmodighed. 110

Fortabte folk, trænet i teoretisk strid!
 Fortabte frem for alt, I arbejdende skare!

* For sent ... eller for tidligt — kommer du ind i denne levende verden;

THE WARNING

Bewildered whether ye, by slanderous tongues
Deceived, mistake calamities for wrongs;
And over fancied usurpations brood,
Oft snapping at revenge in sullen mood;
Or, from long stress of real injuries, fly
To desperation for a remedy;
In bursts of outrage spread your judgments wide,
And to your wrath cry out, "Be thou our guide;" 120
Or, bound by oaths, come forth to tread earth's floor
In marshalled thousands, darkening street and moor
With the worst shape mock-patience ever wore;
Or, to the giddy top of self-esteem
By Flatterers carried, mount into a dream
Of boundless suffrage, at whose sage behest
Justice shall rule, disorder be suppress,
And every man sit down as Plenty's Guest!
— Oh for a bridle bitted with remorse
To stop your Leaders in their headstrong course! 130
Oh may the Almighty scatter with his grace
These mists, and lead you to a safer place,
By paths no human wisdom can foretrace!
May He pour round you, from worlds far above
Man's feverish passions, His pure light of love,
That quietly restores the natural mien
To hope, and makes truth willing to be seen!
Else shall your blood-stained hands in frenzy reap
Fields gaily sown when promises were cheap. —
Why is the Past belied with wicked art, 140
The Future made to play so false a part,
Among a people famed for strength of mind,
Foremost in freedom, noblest of mankind?
We act as if we joyed in the sad tune
Storms make in rising, valued in the moon
Nought but her changes. Thus, ungrateful Nation!
If thou persist, and scorning moderation,
Spread for thyself the snares of tribulation,
Whom, then, shall meekness guard? What saving skill
Lie in forbearance, strength in standing still? 150
— Soon shall the widow (for the speed of Time
Naught equals when the hours are winged with crime)
Widow, or wife, implore on tremulous knee,
From him who judged her lord, a like decree;
The skies will weep o'er old men desolate:
Ye little-ones! Earth shudders at your fate,
Outcasts and homeless orphans —
But turn, my Soul, and from the sleeping pair

Forvildet hvad enten I, bedraget af bagtaleriske tunger,
 forveksler ulykker med uretfærdigheder;
 og ruger over indbildte frarøvelser,
 mens I ofte snerrer vrangvilligt af hævnen;
 eller ved langvarigt tryk af virkelig fortræd flygter
 til fortvivlelsen som hjælpemiddel;
 udbreder jeres domme milevidt i udbrud af harme;
 og til jeres vrede råber: „Vær du vor fører;” eller, 120
 bundet af aflagte eder, kommer ud for at betræde jordens
 gulv i opstillede tusinder, formørkende gade og hede
 med den værste skikkelse forstilt tålmodighed nogensinde
 har haft; eller, båret til den svimlende top af selvagtelse
 af smigrere, stiger op i en drøm
 om grænseløs stemmeret, ved hvis vise befaling
 retfærdighed skal styre, uroligheder stoppes
 og alle sidde ned som rigelighedens gæst!
 — Oh hvem der havde et bidsel, der med anger
 kunne tøjle vore ledere i deres hovedkuldse kurs! 130
 Oh gid den almægtige med sin nåde vil sprede
 disse tåger og fører jer til et sikrere sted,
 ad stier ingen menneskeklogskab kan spore!
 Gid Han rundt om jer, fra verdener langt over menneskets
 febersyge lidenskaber, kan øse Sit rene kærlighedslys,
 som på stille vis atter får jeres naturlige væsen til at
 fatte håb og gør sandhed villig til at blive set!
Ellers skal jeres blodplettede hænder i vanvid høste
 marker, der lystigt blev sået, da løfter var billige. —
 Hvorfor er fortiden gjort til løgn med giftig kunst, 140
 fremtiden sat til at spille så falsk en rolle,
 hos et folk, berømmet for åndsstyrke,
 fremmest i frihed, menneskehedens ædleste?
 Vi handler, som om vi frydede os over den triste
 melodi, voksende storme laver, hos månen kun satte
 pris på hendes skiften. Således, utaknemmelige nation,
 hvis du fremturer, og spottende mådehold,
 udlægger trængslens snarer for dig selv, hvem skal så
 vogte sagtmodighed? Hvilken frelsende færdighed
 ligger i overbærenhed, hvilken styrke i at stå stille? 150
 — Snart skal enken (thi tidens hastighed er som intet,
 når timerne er vinget med forbrydelse)
 enke eller hustru, på skælvende knæ trygle om
 en lignende kendelse fra ham, der dømte hendes herre;
 himlen vil græde over gamle mænd, ene og forladte:
 I små! Jorden gyser ved jeres skæbne,
 udstødte og hjemløse forældreløse —
 Men vend dig om, min sjæl, og lær du skønheden

Learn thou the beauty of omniscient care!
Be strong in faith, bid anxious thoughts lie still; 160
Seek for the good and cherish it — the ill
Oppose, or bear with a submissive will.

To the Utilitarians

Avaunt this economic rage!
What would it bring? — an iron age,
When Fact with heartless search explored
Shall be Imagination's Lord,
And sway with absolute controul
The god-like Functions of the Soul.
Not *thus* can Knowledge elevate
Our Nature from her fallen state.
With sober Reason Faith unites 10
To vindicate the ideal rights
Og Human-kind — the true agreeing
Of objects with internal seeing
Of effort with the end of Being. —

In sight of the Town Of Cockermonth

(Where the Author was born, and his Father's remains are laid.)

A point of life between my Parent's dust,
And yours, my buried Little-ones! am I;
And to those graves looking habitually
In kindred quiet I repose my trust.
Death to the innocent is more than just,
And, to the sinner, mercifully bent;
So may I hope, if truly I repent
And meekly bear the ills which bear I must:
And You, my Offspring! that do still remain,
Yet may outstrip me in the appointed race, 10
If e'er, through fault of mine, in mutual pain
We breathed together for a moment's space,
The wrong, by love provoked, let love arraign,
And only love keep in your hearts a place.

Lowther

Lowther! in thy majestic Pile are seen
Cathedral pomp and grace, in apt accord

ved alvidende omsorg af det sovende par!
 Vær stærk i troen, byd ængstelige tanker ligge stille; 160
 søg efter det gode, værn om det – modsæt dig
 ondet eller bær det med en underdanig vilje.

Til utilitaristerne

Bort med denne økonomiske galskab!
 Hvad skal det føre til? – en jernalder,
 når fakta, udforsket hjerteløst og udnyttet,
 skal være Indbidningskraftens herre
 og styre med fuldstændig kontrol
 sjælens gudlignende funktioner.
 Ikke *sådan* kan viden løfte vor
 Natur op fra hendes faldne stade.
 Troen forener sig med nøgtern fornuft
 for at forsvare menneskehedens ideale 10
 rettigheder – den sande overensstemmelse
 af genstande med den indre seen,
 af bestræbelse med tilværelsens mål. –

Cockermouth by i sigte

(Hvor forfatteren blev født, og hans fars jordiske rester ligger.)

Et punkt af liv mellem mine forældres støv
 og jeres, mine begravede små! er jeg;
 og til dét vanligt at passe disse grave,
 i beslægtet ro, sætter jeg min lid.
 For de uskyldige er døden mere end retfærdig,
 og for synderne, barmhjertigt anlagt;
 således kan jeg håbe, hvis jeg virkelig angrer
 og ydmygt bær de ulykker som jeg må bære.
 Og I, mine børn! som stadig er tilbage,
 men dog kan overhale mig i vore beskikkede løb, 10
 hvis jeg nogensinde har været skyld i at
 vi en kort stund åndede sammen i fælles smerte,
 lad da uretten, forårsaget af kærlighed, anklages af kærlighed,
 og kun kærlighed have plads i jeres hjerter.

Lowther

Lowther! i din majestætiske bygning ses
 katedralsk pragt og ynde i passende samklang

With the baronial castle's sterner mien;
 Union significant of God adored,
 And charters won and guarded by the sword
 Of ancient honour; whence that goodly state
 Of polity which wise men venerate,
 And will maintain, if God his help afford.
 Hourly the democratic torrent swells;
 For airy promises and hopes suborned 10
 The strength of backward-looking thoughts is scorned.
 Fall if ye must, ye Towers and Pinnacles,
 With what ye symbolise; authentic Story
 Will say, Ye disappeared with England's Glory!

"Not in the lucid intervals of life"

Not in the lucid intervals of life
 That come but as a curse to party-strife;
 Not in some hour when Pleasure with a sigh
 Of languor puts his rosy garland by;
 Not in the breathing-times of that poor slave
 Who daily piles up wealth in Mammon's cave —
 Is Nature felt, or can be; nor do words,
 Which practised talent readily affords,
 Prove that her hand has touched responsive chords;
 Nor has her gentle beauty power to move 10
 With genuine rapture and with fervent love
 The soul of Genius, if he dare to take
 Life's rule from passion craved for passion's sake;
 Untaught that meekness is the cherished bent
 Of all the truly great and all the innocent.

But who *is* innocent? By grace divine,
 Not otherwise, O Nature! we are thine,
 Through good and evil thine, in just degree
 Of rational and manly sympathy.
 To all that Earth from pensive hearts is stealing, 20
 And Heaven is now to gladdened eyes revealing,
 Add every charm the Universe can show
 Through every change its aspects undergo —
 Care may be respited, but not repealed;
 No perfect cure grows on that bounded field.
 Vain is the pleasure, a false calm the peace,
 If He, through whom alone our conflicts cease,
 med middelalderborgens strengere mine;

en betydningsfuld forening elsket af Gud,
 og privilegier vundet og bevogtet
 af ældgammel hæders sværd; heraf den lykkelige
 statsforfatning som vise mænd holder i ære
 og vil bevare, hvis Gud yder sin hjælp.
 Time for time vokser den kraftige demokratiske strøm;
 for luftige løfter og forlokkende håb 10
 hånes styrken ved tilbageskuende tanker.
 Fald hvis I skal, I tårne og spir,
 med det I symboliserer; historien vil sandfærdigt
 fortælle, at Englands storhed forsvandt med jer!

„Ikke i livets lyse øjeblikke”

Ikke i livets lyse øjeblikke
 som kun er en forbandelse for partistrid;*
 ikke når nydelsen med et suk af mathed
 lægger den rosenrøde blomsterkrans til side;
 ikke i pusterummet hos den stakkels slave,
 som dagligt ophober rigdom i Mammons hule —
 kan naturen mærkes, eller være; heller ikke beviser ord,
 som et øvet talent villigt frembringer,
 at hendes hånd har rørt modtagelige strenge;
 heller ikke har hendes blide skønhed magt til at bevæge 10
 med ægte henrykkelse og med heftig kærlighed
 geniets sjæl, hvis han vover at udlede livets
 reglement af lidenskab, begæret for lidenskabens skyld;
 ubelært om, at ydmyghed er en højt elsket tilbøjelighed
 hos alle virkeligt store og alle uskyldige.

Men hvem er uskyldig? Ved guddommelig nåde,
 ikke på anden vis, Oh Natur! tilhører vi dig,
 gennem godt og ondt er vi dine i det rette mål
 af fornuftig og mandig medleven.
 Om alt som jorden stjæler fra tænksomme hjerter, 20
 og himlen nu åbenbarer for frydefulde øjne,
 og enhver fortryllelse som universet kan vise
 gennem enhver forandring, som dets udseende undergår —
 kan bekymring midlertidigt standses, men ikke afskaffes;
 ingen perfekt kur gror på den begrænsede mark dér.
 Nydelse er forgæves, og fred er falsk ro,
 hvis Han, ved hvem alene vor stridigheder ophører,

* I et håndskrift MS. 1 lyder de to første linjer: „Ak, for dem som begærer lidenskabelig strid / hvor har livet få lyse øjeblikke.” (PW, 4).

Our virtuous hopes without relapse advance,
Come not to speed the Soul's deliverance;
To the distempered Intellect refuse
His gracious help, or give what we abuse.

"Soft as a cloud is yon blue ridge"

Soft as a cloud is yon blue Ridge — the Mere
Seems firm as solid crystal, breathless, clear,
And motionless; and, to the gazer's eye,
Deeper than ocean, in the immensity
Of its vague mountains and unreal sky!
But, from the process in that still retreat,
Turn to minuter changes at our feet;
Observe how dewy Twilight has withdrawn
The crowd of daisies from the shaven lawn,
And has restored to view its tender green,
That, while the sun rode high, was lost beneath their
dazzling sheen.

10

— An emblem this of what the sober Hour
Can do for minds disposed to feel its power!
Thus oft, when we in vain have wished away
The petty pleasures of the garish day,
Meek eve shuts up the whole usurping host
(Unbashful dwarfs each glittering at his post)
And leaves the disencumbered spirit free
To reassume a staid simplicity.

Tis well — but what are helps of time and place,
When wisdom stands in need of nature's grace;
Why do good thoughts, invoked or not, descend,
Like Angels from their bowers, our virtues to befriend;
If yet To-morrow, unbelied, may say,
"I come to open out, for fresh display,
The elastic vanities of yesterday"?

20

Lines Suggested by a Portrait from the
Pencil of F. Stone

Beguiled into forgetfulness of care
Due to the day's unfinished task; of pen
Or book regardless, and of that fair scene
In Nature's prodigality displayed
Before my window, oftentimes and long

vor dydige håb fremmes uden tilbagefald,
ikke kommer for at lette sjælens befrielse;
nægter det forstemte intellekt 30
hans nådige hjælp eller giver, hvad vi misbruger.

„Den blå fjelddryg er blød som en sky”

Den blå fjelddryg er blød som en sky – søen
synes fast og massiv som krystal, vindstille, klar
og ubevægelig; og for betragterens øje
dybere end oceanet i dets utydelige bjerges
og uvirkelige himmels umådelighed!
Men fra dette tavse hvilested regelmæssige aktivitet
vend dig mod de mindre forandringer ved din fødder;
se hvordan det duggede tusmørke trækker
flokken af tusindfryd bort fra den klippede græsplæne,
og igen har bragt dens blide grønne til syne, som, 10
mens solen stod højt, var tabt under deres
blændende skær.

— Et billede på hvad den nøgterne time
kan gøre ved sind, der evner at føle dens magt!
Således ofte, når vi forgæves har bortønsket
den eventyrlige dags små fornøjelser,
låser den milde aften hele den anmassende hær inde
(ugenerte dværge der alle stråler fra deres post)
og efterlader den lettede ånd fri
til at genfinde en enkel ro.

Det er godt — men hvad hjælper tid og sted, 20
når visdom behøver naturens gunst;
hvorfor stiger gode tanker, påkaldt eller ikke, ned
som engle fra deres boliger for at stå vore dyder bi;
hvis dog i morgen, uden at lyve, kan sige:
„Jeg kommer for at låse op, så gårsdagens
livfulde frugtesløsheder frisk kan udfolde sig?”

Verslinjer inspireret af et portræt af

F. Stones pensel

Narret til at glemme at bekymre sig
om dagens uafsluttede gøremål; ligeglad
med pen eller bog og det skønne sceneri
som naturen i sin ødselhed viser
uden for mit vindue, har jeg tit og længe

LINES SUGGESTED BY A PORTRAIT FROM THE PENCIL AO F. STONE

I gaze upon a Portrait whose mild gleam
Of beauty never ceases to enrich
The common light ; whose stillness charms the air,
Or seems to charm it, into like repose;
Whose silence, for the pleasure of the ear, 10
Surpasses sweetest music. There she sits
With emblematic purity attired
In a white vest, white as her marble neck
Is, and the pillar of the throat would be
But for the shadow by the drooping chin
Cast into that recess the tender shade,
The shade and light, both there and everywhere,
And through the very atmosphere she breathes,
Broad, clear, and toned harmoniously, with skill
That might from nature have been learnt in the hour 20
When the lone shepherd sees the morning spread
Upon the mountains. Look at her, whoe'er
Thou be that, kindling with a poet's soul,
Hast loved the painter's true Promethean craft
Intensely from Imagination take
The treasure, what mine eyes behold see thou,
Even though the Atlantic ocean roll between.

A silver line, that runs from brow to crown
And in the middle parts the braided hair,
Just serves to show how delicate a soil 30
The golden harvest grows in; and those eyes,
Soft and capacious as a cloudless sky
Whose azure depth their colour emulates,
Must needs be conversant with upward looks,
Prayer's voiceless service; but now, seeking nought
And shunning nought, their own peculiar life
Of motion they renounce, and with the head
Partake its inclination towards earth
In humble grace, and quiet pensiveness
Caught at the point where it stops short of sadness. 40

Offspring of soul-bewitching Art, make me
Thy confidant! say, whence derived that air
Of calm abstraction? Can the ruling thought
Be with some lover far away, or one
Crossed by misfortune, or of doubted faith?
Inapt conjecture! Childhood here, a moon
Crescent in simple loveliness serene,
Has but approached the gates of womanhood,
Not entered them; her heart is yet unpierced
By the blind Archer-god; her fancy free: 50

stirret på et portræt, hvis milde skær
 af skønhed aldrig holder op med at berige
 det almindelige lys; hvis stilhed fortryller luften,
 eller synes at fortrylle den, til lignende hvile;
 hvis tavshed til glæde for øret 10
 overgår den sødste musik. Der sidder hun,
 klædt med symbolsk renhed i en hvid
 kjole, hvidere end hendes marmorhals er,
 og strubens søjle ville være,
 var det ikke for skyggen, som den sænkede hage
 kastede ind i denne afkrog – den blide skygge,
 skyggen og lyset, både der og allevegne
 og i selve den atmosfære hun indånder,
 tydelig, klar og harmonisk tonet med en dygtighed, 20
 som kunne være lært af naturen i det øjeblik,
 den enlige hyrde ser morgenen udbredt
 på bjergene. Se på hende, hvem du end er,
 som, optændt af en digters sjæl, intenst
 har elsket malerens sande prometheuske kraft –
 modtag denne indbildningskraftens skat, –
 du ser hvad mine øjne ser,
 om så Atlanterhavet ruller imellem.

En sølvlinje der løber fra panden til issen
 og i midten deler hendes flettede hår, 30
 tjener just til at vise hvor sart en jord
 den gyldne afgrøde gror i; og disse øjne,
 bløde og rummelige som en skyfri himmel
 hvis azurblå dyb deres farve efterligner,
 må nødvendigvis være fortrolig med opadvendte blikke,
 bønnens stumme tjeneste; men nu, søgende intet
 og skyende intet, forsager de deres eget særlige liv
 af bevægelse og tager del i hovedets
 hældning mod jorden i ydmyg ynde
 og stille eftertænksomhed,
 fanget lige før den bliver til sorg. 40

Barn af en sjælforheksende kunst, gør mig
 til din fortrolige! sig mig, hvoraf kommer din rolige
 åndsfraværende mine? Kan den herskende tanke
 dvæle hos en eller anden elsker langt borte, eller
 én ramt af ulykke eller betvivlet tro?
 Upassende formodning! Barndommen her, en måne
 voksende i rolig enkel dejlighed,
 har kun lige nærmet sig portene til kvindealderen,
 er ikke gået ind gennem dem; hendes hjerte er endnu
 ugennebboret af den blinde bueskyttegud; hendes 50

The fount of feeling, if unsought elsewhere,
Will not be found.

Her right hand, as it lies
Across the slender wrist of the left arm
Upon her lap reposing, holds but mark
How slackly, for the absent mind permits
No firmer grasp a little wild-flower, joined
As in a posy, with a few pale ears
Of yellowing corn, the same that over- topped
And in their common birthplace sheltered it
Till they were plucked together; a blue flower 60
Called by the thrifty husbandman a weed;
But Ceres, in her garland, might have worn
That ornament, unblamed. The floweret, held
In scarcely conscious fingers, was, she knows,
(Her Father told her so) in youth's gay dawn
Her Mother's favourite; and the orphan Girl,
In her own dawn a dawn less gay and bright,
Loves it, while there in solitary peace
She sits, for that departed Mother's sake.
Not from a source less sacred is derived 70
(Surely I do not err) that pensive air
Of calm abstraction through the face diffused
And the whole person.

Words have something told
More than the pencil can, and verily
More than is needed, but the precious Art
Forgives their interference Art divine,
That both creates and fixes, in despite
Of Death and Time, the marvels it hath wrought.

Strange contrasts have we in this world of ours!
That posture, and the look of filial love 80
Thinking of past and gone, with what is left
Dearly united, might be swept away
From this fair Portrait's fleshly Archetype,
Even by an innocent fancy's slightest freak
Banished, nor ever, haply, be restored
To their lost place, or meet in harmony
So exquisite; but here do they abide,
Enshrined for ages. Is not then the Art
Godlike, a humble branch of the divine,
In visible quest of immortality, 90
Stretched forth with trembling hope? In every realm,
From high Gibraltar to Siberian plains,

fantasi er fri: følelsens kilde, hvis usøgt andre steder,
vil ikke blive fundet.

Hendes højre hånd, som den ligger
hen over det slanke håndled på den venstre arm,
der hviler på hendes skød, holder — men bemærk
hvor slapt, thi det fraværende sind tillader
intet fastere greb — en lille vild blomst, føjet sammen
som i en buket, med et par blege
gullige kornaks, netop dem der ragede op over den
på deres fælles fødested og beskyttede den,
indtil de alle blev plukket, en blå blomst 60
kaldt et ugræs af den driftige landmand;
men Ceres kunne udadlet havde båret*
dette smykke i sin krans. Den lille blomst, holdt
af næppe bevidste fingre, var, ved hun,
(hendes far fortalte hende det) i ungdommens muntre
daggry hendes mors yndling; og den forældreløse pige,
i hendes eget daggry — et daggry mindre muntert
og lyst, elsker den, medens hun sidder dér
i ensom fred for den døde mors skyld.
— Ikke fra en mindre hellig kilde stammer 70
(jeg tager helt sikkert ikke fejl) den stille åndsfraværelses
tænksomme mine, der er udbredt over ansigtet
og hele skikkelsen.

Ord har fortalt
mere end penslen kan, og sandelig
mere end der er behov for, men den forfinede kunst
tilgiver deres indblanding — guddommelig kunst
som, på trods af døden og tiden, både
skaber og fastholder de undere den har frembragt.

I denne vor verden findes sælsomme modsætninger!
Hin stilling — og det kærlige datterlige blik 80
der tænksomt forener det forbigangne inderligt
med det, der er tilbage, — kunne blive fejlet væk
fra dette portræts kødelige original,
banlyst ved selv en uskyldig fantasis mindste indfald,
heller ikke nogensinde, måske, igen bliver anbragt
på deres mistede sted, eller truffet i så fortræffelig
harmoni; men *her* opholder de sig,
bevaret for umindelige tider. Er da ikke kunsten
gudelig, en ydmyg gren af det himmelske,
rakt frem med skælvende håb 90
i en synlig søgen efter udødelighed? — I alle riger
fra det høje Gilbraltar til Sibiriens sletter

* Ceres: den romerske gudinde for landbrug.

Thousands, in each variety of tongue
 That Europe knows, would echo this appeal;
 One above all, a Monk who waits on God
 In the magnificent Convent built of yore
 To sanctify the Escorial palace. He*
 Guiding, from cell to cell and room to room,
 A British Painter (eminent for truth
 In character, and depth of feeling, shown 100
 By labours that have touched the hearts of kings,
 And are endeared to simple cottagers)
 Came, in that service, to a glorious work,
 Our Lord's Last Supper, beautiful as when first
 The appropriate Picture, fresh from Titian's hand,
 Graced the Refectory: and there, while both
 Stood with eyes fixed upon that master- piece,
 The hoary Father in the Stranger's ear
 Breathed out these words: " Here daily do we sit,
 Thanks given to God for daily bread, and here 110
 Pondering the mischiefs of these restless times,
 And thinking of my Brethren, dead, dispersed,
 Or changed and changing, I not seldom gaze
 Upon this solemn Company unmoved
 By shock of circumstance, or lapse of years,
 Until I cannot but believe that they
 They are in truth the Substance, we the Shadows."

So spake the mild Jeronymite, his griefs
 Melting away within him like a dream
 Ere he had ceased to gaze, perhaps to speak: 120
 And I, grown old, but in a happier land,
 Domestic Portrait! have to verse consigned
 In thy calm presence those heart-moving words:
 Words that can soothe, more than they agitate;
 Whose spirit, like the angel that went down
 Into Bethesda's pool, with healing virtue
 Informs the fountain in the human breast
 Which by the visitation was disturbed.
 — But why this stealing tear? Companion mute,
 On thee I look, not sorrowing; fare thee well, 130
 My Song's Inspirer, once again farewell!

* Escorial palace: The pile of buildings composing the palace and convent of San Lorenzo, has, in common usage, lost its proper name in that of the *Escorial*, a village at the foot of the hill upon which the splendid edifice, built by Philip the Second, stands. It need scarcely be added that Wilkie is the painter alluded to.

ville tusinder i hver af de forskellige tunger,
 som Europa kender, gentage denne bøn;
 én i særdeleshed, en munk som opvarter Gud
 i det storslåede kloster, der blev bygget i fordums tid
 for at helliggøre Escorialpaladset. Han — *
 idet han fra celle til celle og rum til rum
 førte en britisk maler (velkendt for naturtro
 karakterskildring og følelsesdybde, vist 100
 ved arbejder, der havde rørt kongers hjerte
 og er elsket af simple husmænd) — kom, under
 udførelsen af denne tjeneste, til et pragtfuldt værk,
 Vor Herres sidste Nadver, smukt som da
 dette særlige billede, frisk fra Titians hånd,
 første gang prydede spisesalen; og dér, hvor begge
 stod med øjnene fæstnet på mesterværket,
 åndede den grånende fader disse ord
 i den fremmedes øre: — „Her sidder vi hver dag
 og takker Gud for det daglige brød, og her, 110
 mens jeg grubler over disse urolige tiders fortræd
 og tænker på mine brødre, døde, spredte
 eller forandret og forandrende sig, stirrer jeg ikke
 sjældent på dette hellige selskab, der er ubevæget af
 tilfældets stød og forløbet af år,
 indtil jeg ikke kan tro andet end at de —
 de i sandhed er de virkelige, og vi skyggerne.”

Således talte den milde hieronymit, hans sorger[†]
 smeltede væk inden i ham som en drøm,
 før han var holdt op med at stirre, måske med at tale: 120
 og jeg, Husportræt! som er blevet gammel,
 men i et lykkeligere land, har overgivet til vers
 i din rolige tilstedeværelse disse hjertegribende ord:
 ord som kan lindre mere end de kan ophidse;
 hvis ånd, lig englen der steg ned i
 Betesdas dam med helbredende kraft[‡]
 fylder kilden i menneskebrystet,
 som blev forstyrret af besøget.
 — Men hvorfor disse snigende tårer? Tavse ledsager,
 jeg ser på dig uden at bedrøves; lev vel, 130
 min sangs besjæler, endnu engang lev vel!

* „Den samling bygninger, som St. Laurentiuspaladset og -klostret består af, har nu i den almindelige sprogbrug taget navn efter *Escorial*, en landsby der ligger ved foden af den bakke, som dette ypperlige bygningsværk, bygget af Filip d. 2., er anbragt på. Det er næppe nødvendigt at tilføje, at Wilkie er maleren, der hentydes til” — W. W.

[†] hieronymit: en munkeorden opkaldt efter Den hellige Hieronymus.

[‡] Betesdas dam: *Joh. 5, 2-4*.

Above a world that deems itself most wise
When most enslaved by gross realities!

Upon Seeing a Coloured Drawing of the Bird
of Paradise in an Album

Who rashly strove thy Image to portray?
Thou buoyant minion of the tropic air;
How could he think of the live creature — gay
With a divinity of colours, drest
In all her brightness, from the dancing crest
Far as the last gleam of the filmy train
Extended and extending to sustain
The motions that it graces — and forbear
To drop his pencil! Flowers of every clime
Depicted on these pages smile at time; 10
And gorgeous insects copied with nice care
Are here, and likenesses of many a shell
Tossed ashore by restless waves,
Or in the diver's grasp fetched up from caves
Where sea-nymphs might be proud to dwell:
But whose rash hand (again I ask) could dare,
'Mid casual tokens and promiscuous shows,
To circumscribe this Shape in fixed repose;
Could imitate for indolent survey,
Perhaps for touch profane, 20
Plumes that might catch, but cannot keep, a stain;
And, with cloud-streaks lightest and loftiest, share
The sun's first greeting, his last farewell ray!

Resplendent Wanderer! followed with glad eyes
Where'er her course; mysterious Bird!
To whom, by wondering Fancy stirred,
Eastern Islanders have given
A holy name — the Bird of Heaven!
And even a title higher still,
The Bird of God! whose blessed will 30
She seems performing as she flies
Over the earth and through the skies
In never-wearied search of Paradise —
Region that crowns her beauty with the name
She bears for *us* — for us how blest,
How happy at all seasons, could like aim
Uphold our Spirits urged to kindred flight
On wings that fear no glance of God's pure sight,

oven over en verden, der anser sig selv for mest vis,
når mest slavebundet af den grove virkelighed.

Synet af en farvelagt tegning af Paradisfuglen i et album

Hvem vil overilet stræbe efter at male dit billede?
Du, den tropiske lufts frejdige yndling;
hvordan kunne han tænke på det levnedede væsen –
skinnende af guddommelige farver, klædt
i al sin glans, fra den dansende kam
helt til det sidste glimt af det lette slæb,
udbredt og udbredende sig for at støtte
de bevægelser, som det forskønner – og undlade
at sænke sin pensel! Blomster fra ethvert
himmelstrøg smiler undertiden på disse sider; 10
her er pragtfulde insekter kopieret med nydelig
omhu og billeder af mange konkylier,
kastet i land af de hvileløse bølger
eller hentet op i dykkerens greb fra huler, hvor
havnymfer kunne være stolte af at bo: men hvis var
den overiledede hånd (spørger jeg igen) som kunne vove,
midt i et broget skue af tilfældige kendetegn,
at indeslutte denne form i stivnet hvile;
kunne eftergøre til doven studering, 20
måske til vanhellig berøring,
fjer som kunne fange, men ikke beholde en plet,
og med de lyseste og højeste skystriber dele
solens første hilsen, hans sidste farvelstråle!

Prægtige vandrer! fulgt af glade øjne
hvilken hendes kurs end er; gådefulde fugl!
til hvem, bevæget af den undrende fantasi,
østens øboere har givet
et helligt navn – Himlens Fugl!
og endog en endnu højere titel,
Guds Fugl! hvis velsignede vilje 30
hun synes at udføre, mens hun flyver
over jorden og gennem luften
i aldrig udmattet søgen efter paradys –
egnen som kroner hendes skønhed med navnet
hun bær for *vor* skyld – hvor velsignet for os,
hvor lykkelig på alle årstider, hvis lignende mål
kunne opløfte *vor* livskraft, tilskynde til en beslægtet flugt
på vinger, som ikke frygter noget blik fra Guds rene syn,

No tempest from his breath, their promised rest
Seeking with indefatigable quest 40

Suggested by a Picture of the Bird of Paradise

Who rashly strove thy Image to portray,
And a true master of the glowing strain,
Might scan the narrow province with disdain
That to the Painter's skill is here allowed.
This, this the Bird of Paradise! disclaim
The daring thought, forget the name;
This the Sun's Bird, whom Glendoveers might own
As no unworthy Partner in their flight
Through seas of ether, where the ruffling sway
Of nether air's rude billows is unknown; 10
Whom Sylphs, if e'er for casual pastime they
Through India's spicy regions wing their way,
Might bow to as their Lord. What character,
O sovereign Nature! I appeal to thee,
Of all thy feathered progeny
Is so unearthly, and what shape so fair?
So richly decked in variegated down,
Green, sable, shining yellow, shadowy brown,
Tints softly with each other blended,
Hues doubtfully begun and ended; 20
Or intershooting, and to sight
Lost and recovered, as the rays of light
Glance on the conscious plumes touched here and there?
Full surely, when with such proud gifts of life
Began the pencil's strife,
O'erweening Art was caught as in a snare.

A sense of seemingly presumptuous wrong
Gave the first impulse to the Poet's song;
But, of his scorn repenting soon, he drew
A juster judgment from a calmer view; 30
And, with a spirit freed from discontent,
Thankfully took an effort that was meant
Not with God's bounty, Nature's love to vie,
Or made with hope to please that inward eye
Which ever strives in vain itself to satisfy,
But to recall the truth by some faint trace
Of power ethereal and celestial grace,
That in the living Creature find on earth a place.

nogen storm fra hans bryst, mens de med
utrættelig søgen leder efter deres lovede hvile

40

Foranlediget af et billede af paradisfuglen

Den blide digter, begavet med frie tanker,
og en sand mester i de glødende vers,
kunne kaste et rinagtende blik på dette snævre område,
som det er tilladt maleren at udfolde sine evner på.
Dette, dette er paradisfuglen! afvis
den dristige tanke, glem navnet;
Dette er solens fugl hvem Glendoveer'erne godkender,*
som ikke uværdige deltagere i deres flugt
gennem æterhavene, hvor den forpjuskende kraft
i den nedre lufts grovere bølger er ukendt;
hvem sylfider, hvis de nogensinde af tilfældigt tidsfordriv
flyver af sted gennem Indiens aromatiske egne,
kunne bøje sig for som for deres herre. Hvilken skabning,
oh enevældige natur! spørger jeg dig,
af alt dit fjerede afkom
er så ujordisk og hvilken form så skøn?
Så rigt smykket med broget dun,
grønne, sorte, skinnende gule, dunkelbrune,
farver blødt blandet med hinanden,
kulører, uvist begyndt og standset;
eller med mellemrum skiftende og for synet tabt
eller genfundet, alt eftersom lysstrålen
her og der glimter på den bevidste fjerdragt?
Det er ihvert fald sikkert, at da penslens begyndte sin
kamp med sådanne pragtfulde gaver af liv,
blev overmodig kunst fanget som i en snare.

10

20

En følelse af at indbildskhed tilsyneladende begik
denne fejl, gav den første indskydelse til digterens sang;
men, da han snart angrende sin spot, fældede
han en retfærdigere dom ved en roligere betragtning;
og tog med en ånd, fri for misfornøjelse,
taknemmeligt imod en indsats, der var ment, ikke som
et forsøg på at kappes med Guds gave, naturens kærlighed,
eller skabt med et håb om at behage det indre øje,
som altid forgæves stræber efter at tilfredsstille sig selv,
men for, ved et eller andet svagt spor af overjordisk magt
og himmelsk ynde, som gennem den levende skabning
finder et sted på jorden, at genkalde sig sandheden.

30

* På engelsk *Glendoveers*: smukke ånder i Southey's digt *The Curse of Kehama*.

Airey-Force Valley

—— Not a breath of air
Ruffles the bosom of this leafy glen.
From the brook's margin, wide around, the trees
Are steadfast as the rocks; the brook itself,
Old as the hills that feed it from afar,
Doth rather deepen than disturb the calm
Where all things else are still and motionless.
And yet, even now, a little breeze, perchance
Escaped from boisterous winds that rage without,
Has entered, by the sturdy oaks unfelt,
But to its gentle touch how sensitive
is the light ash! that, pendent from the brow
Of yon dim cave, in seeming silence makes
A soft eye-music of slow-waving boughs,
Powerful almost as vocal harmony
To stay the wanderer's steps and soothe his thoughts

10

Extempore Effusion upon the Death of James Hogg

When first, descending from the moorlands,
I saw the Stream of Yarrow glide
Along a bare and open valley,
The Ettrick Shepherd was my guide.

When last along its banks I wandered,
Through groves that had begun to shed
Their golden leaves upon the pathways,
My steps the Border-minstrel led.

The mighty Minstrel breathes no longer,
'Mid mouldering ruins low he lies;
And death upon the braes of Yarrow,
Has closed the Shepherd-poet's eyes:

10

Nor has the rolling year twice measured,
From sign to sign, its steadfast course,

Aireyfosdalen

—— Ikke en luftning
kruser denne løvrige bjergkløfts skød.
Fra elvens rand, viden om, er træerne
urokkelige som klipper; elven selv,
gammel som bjergene der nærer den lang borte fra,
snarere fordyber end forstyrrer roen,
hvor alt andet er stille og ubevægeligt.
Og dog, selv nu, måske undveget
fra larmende vinde, der raser uden for, er en
lille brise kommet ind, ubemærket af den robuste eg, 10
men hvor følsom over for dens blide berøring
er ikke den lette ask! som, hængende fra
hin dunkle hules bryn, i tilsyneladende tavshed laver
en sagte øjenmusik med langsomtbølgende grene,
næsten ligeså magtfuld som sungne harmonier
til at standse vandrersens skridt og mildne hans tanker.

Improviseret udgydelser ved James Hoggs død

Da jeg, netop steget ned fra hedelandet,
for første gang så Yarrowfloden glide afsted
gennem en bar og åben dal
var den ettrikske hyrde min fører.*

Da jeg sidste gang gik langs dets banker,
gennem lunde der var begyndt tabe
deres gyldne blade på gangstien,
var det grænselandets sanger der ledte mine skridt.†

Den store Sanger ånder ikke mere.
Blandt smuldrende ruiner ligger han;
og døden på Yarrows skrænter
har lukket digterhyrdens øjne

Og det rullende år har ikke to gange målt,
fra tegn til tegn, sin urokkelige kurs,

* James Hogg (1770-1835), forfatter. Blev født i grænselandet nær Ettrick Forest; i sin ungdom var han hyrde.

† sanger: Walter Scott (1771-1832), digter, forfatter.

EXTEMPORE EFFUSION UPON THE DEATH OF JAMES HOGG

Since every mortal power of Coleridge
Was frozen at its marvellous source;

The rapt One, of the godlike forehead,
The heaven-eyed creature sleeps in earth:
And Lamb, the frolic and the gentle,
Has vanished from his lonely hearth.

20

Like clouds that rake the mountain-summits,
Or waves that own no curbing hand,
How fast has brother followed brother
From sunshine to the sunless land!

Yet I, whose lids from infant slumber
Were earlier raised, remain to hear
A timid voice, that asks in whispers,
"Who next will drop and disappear?"

Our haughty life is crowned with darkness,
Like London with its own black wreath,
On which with thee, O Crabbe! forth-looking,
I gazed from Hampstead's breezy heath.

30

As if but yesterday departed,
Thou too art gone before; but why,
O'er ripe fruit, seasonably gathered,
Should frail survivors heave a sigh?

Mourn rather for that holy Spirit,
Sweet as the spring, as ocean deep;
For Her who, ere her summer faded,
Has sunk into a breathless sleep.

40

No more of old romantic sorrows,
For slaughtered Youth or love-lorn Maid!
With sharper grief is Yarrow smitten,
And Ettrick mourns with her their Poet dead.

siden enhver af Coleridges dødelige kræfter*
blev fastfrosset i deres forunderlige udspring,

Den henrykte med den gudelignende pände,
den himmeløjede skabning sover i jorden
og Lamb, den skælmske og den milde†
er forsvundet fra sin ensomme arne. 20

Som skyer der stryger over bjergtinder, eller
bølger der ikke anerkender en styrende hånd,
hvor hurtigt har ikke bror fulgt bror
fra solskin til det solløse land!

Dog jeg, hvis øjenlåg tidligt blev løftet
fra barneslummer, er endnu tilbage til at høre
en frygtsom røst, som viskende spørger:
„Hvem vil næste gang gå bort og forsvinde?”

Vort overmodige liv er kronet med mørke
ligesom London med sin sorte krans, 30
som jeg sammen dig, Oh Crabbe!‡
stirrede på fra Hampsteads luftige hede.

Som var det blot i går du tog afsted,
er også du vandret forud; men hvorfor
over moden frugt, samlet på rette tid,
burde skrøbelige overlevende udstøde et suk?

Sørg snarere over den hellige sjæl,§
yndig som våren, dyb som havet;
for hende som før sommeren svandt
er sunket ind i en åndeløs søvn 40

Ikke mere om gammel romantisk vemod
om dræbte ynglinge eller kærlighedsfortabte møer!
Yarrow er ramt af skarpere sorg, og
Ettrick begræder sammen med den deres digters død.

* Samuel Taylor Coleridge (1771-1834), digter.

† Charles Lamb (1775-1834) i

‡ George Crabbe (1754-1832), digter.

§ Den hellige sjæl: Felicia Hermans (1793-1835), digter.

To the Moon

Rydal

Queen of the stars! — so gentle, so benign,
That ancient Fable did to thee assign,
When darkness creeping o'er thy silver brow
Warned thee these upper regions to forego,
Alternate empire in the shades below —
A Bard, who, lately near the wide-spread sea
Traversed by gleaming ships, looked up to thee
With grateful thoughts, doth now thy rising hail
From the close confines of a shadowy vale.
Glory of night, conspicuous yet serene, 10
Nor less attractive when by glimpses seen
Through cloudy umbrage, well might that fair face,
And all those attributes of modest grace,
In days when Fancy wrought unchecked by fear,
Down to the green earth fetch thee from thy sphere,
To sit in leafy woods by fountains clear!

O still beloved (for thine, meek Power, are charms
That fascinate the very Babe in arms,
While he, uplifted towards thee, laughs outright,
Spreading his little palms in his glad Mother's sight) 20
O still beloved, once worshipped! Time, that frowns
In his destructive flight on earthly crowns,
Spare thy mild splendour; still those far-shot beams
Tremble on dancing waves and rippling streams
With stainless touch, as chaste as when thy praise
Was sung by Virgin-choirs in festal lays;
And through dark trials still dost thou explore
Thy way for increase punctual as of yore,
When teeming Matrons — yielding to rude faith
In mysteries of birth and life and death 30
And painful struggle and deliverance — prayed
Of thee to visit them with lenient aid.
What though the rites be swept away, the fanes
Extinct that echoed to the votive strains;
Yet thy mild aspect does not, cannot, cease
Love to promote and purity and peace;
And Fancy, unreproved, even yet may trace
Faint types of suffering in thy beamless face.

Then silent Monitress! let us — not blind
To worlds unthought of till the searching mind 40
Of Science laid them open to mankind —

Til månen

Rydal

Stjernernes dronning! – så mildt, så venligt,
kaldte den gamle myte dig
når mørke krøb over din sølvskinnende pande
og mindede dig om at forlade de øvre regioner,
at skifte rige til skyggerne nedenunder –
en barde, som for nylig nær det vidtstrakte hav,
gennemskåret af strålende skibe, så op på dig
med taknemmelige tanker, hilser nu din opstigen
fra en skyggefuld dals snævre grænser.
Nattens stolthed, iøjnefaldende dog rolig, 10
ikke mindre tiltrækkende når set i glimt gennem
en skys dunkelhed, dig kunne dette ærlige ansigt
og alle den beskedne dyds egenskaber,
på dage hvor fantasien skabte uhindret af frygt,
godt hente ned til den grønne jord fra din sfære,
for at sidde i frodige skove ved klare kilder!

Åh stadig højt elsket (thi dine, ydmyge magt, er ynder
som betager selv skødebarnet, mens han,
løftet op mod dig, bryder ud i latter og spreder
sine små hænder for sin mors glade øjne) 20
åh stadig højt elsket, engang tilbedt! Tiden som i sin
ødelæggende flugt ser misbilligende på jordiske kroner,
skåner din milde glans; de fjernsendte stråler
skælver stadig på dansende bølger og krusede floder
af ubesmittet berøring, så kysk som dengang
jomfrukor sang festlige hymner til din pris;
og ad mørke spor udforsker du stadig din vej
for at tiltage punktligt som i fordums tid,
dengang fødende koner – idet de gav efter for primitiv 30
tro på mysterier om fødsel og liv og død
og smertefuld kamp og forløsning – bønfuldt
dig om at komme på besøg med lindrende hjælp.
Hvad så om ritualerne er fejlet bort, de templer forladte
som genlød af det hellige løftes toner;
dog dit milde åsyn ophører ikke, kan ikke ophøre med
at fremme kærlighed og renhed og fred;
og dog kan fantasien måske alligevel, ubebrejdet,
sporer svage former for lidelse i dit stråleløse ansigt

Så, tavse formanerske! lad os – ikke blinde 40
for uanede verdener, indtil videnskabens søgende sind
har åbenbaret dem for menneskeheden –

Told, also, how the voiceless heavens declare
God's glory; and acknowledging thy share
In that blest charge; let us — without offence
To aught of highest, holiest, influence —
Receive whatever good 'tis given thee to dispense.
May sage and simple, catching with one eye
The moral intimations of the sky,
Learn from thy course, where'er their own be taken,
"To look on tempests, and be never shaken;" 50
To keep with faithful step the appointed way
Eclipsing or eclipsed, by night or day,
And from example of thy monthly range
Gently to brook decline and fatal change;
Meek, patient, steadfast, and with loftier scope,
Than thy revival yields, for gladsome hope!

"Methought I saw the footsteps of a throne"

The latter part of this Sonnet was a great favourite with my sister S. H. When I saw her lying in death, I could not resist the impulse to compose the Sonnet that follows it [p: November 1836].

Methought I saw the footsteps of a throne
Which mists and vapours from mine eyes did shroud —
Nor view of who might sit thereon allowed;
But all the steps and ground about were strown
With sights the ruefullest that flesh and bone
Ever put on; a miserable crowd,
Sick, hale, old, young, who cried before that cloud,
"Thou art our king, O Death! to thee we groan."
Those steps I clomb; the mists before me gave
Smooth way; and I beheld the face of one 10
Sleeping alone within a mossy cave,
With her face up to heaven; that seemed to have
Pleasing remembrance of a thought foregone;
A lovely Beauty in a summer grave!

November 1836

Even so for me a Vision sanctified
The sway of Death; long ere mine eyes had seen
Thy countenance — the still rapture of thy mien —
When thou, dear Sister! wert become Death's Bride:

også fortalt hvordan de stumme himle bekendtgør
 Guds herlighed; og anerkendende din del
 af den velsignede betroede byrde; lad os — uden
 at forarge nogen højeste, helligste indflydelse —
 modtage hvad godt det end er givet dig at uddele.
 Gid vise og enfoldige, idet de med ét øje opfatter
 himlens moralske tilkendegivelser,
 må lære af din kurs, hvad deres egen så end er,
 at se på storme og aldrig blive rystet;
 at følge den anviste vej med trofaste skridt,
 formørkende eller formørket, ved nat eller dag,
 og af din månedlige vandrings eksempel
 blidt tåle nedgang og skæbnesvanger forandring;
 ydmyg, tålmodig, urokkelig og med større frihed
 for det glade håb, end din genopståen giver!

50

„Det forekom mig jeg så en trappe til en trone”

Min søster S. H. Hutchinson holdt meget af den sidste del af denne sonet. Da jeg så hun lå for døden kunne jeg ikke modstå tilskyndelsen til at digte den sonet, der følger efter [5: November 1836].

Det forekom mig jeg så en trappe til en trone,
 som tåger og dampe skjulte for mine øjne —
 og heller ikke tillod mig at se, hvem der sad på den;
 men alle trinene og jorden omkring var bestrøet
 med fremtoninger, de bedrøveligste som nogensinde
 var ikklædt kød og knogler; en kummerlig skare,
 syge, sunde, gamle, unge som råbte foran skyen:
 „Du er vor konge, oh Død! dig længes vi efter.”
 Disse trappetrin besteg jeg: tågerne lettede snart
 foran mig; og jeg så ansigtet på en kvinde,
 alene og sovende i en mosdækket hule,
 med ansigtet vendt mod himlen; der syntes at have
 en indtagende erindring om en tanke, der var gået forud;
 en henrivende skønhed i en sommergrav!

10

November 1836

Netop sådan blev dødens herredømme*
 retfærdiggjorde for mig ved et syn; længe før mine øjne
 havde set dit ansigt — den stille henrykte mine —
 dengang du, kære søster, var blevet dødens brud;

* Refererer til sidste del af foregående digt. .

No trace of pain or languor could abide
That change: — age on thy brow was smoothed — thy cold
Wan cheek at once was privileged to unfold
A loveliness to living youth denied.
Oh! if within me hope should e'er decline,
The lamp of faith, lost Friend! too faintly burn; 10
Then may that heaven-revealing smile of thine,
The bright assurance, visibly return:
And let my spirit in that power divine
Rejoice, as, through that power, it ceased to mourn.

At Bologna,
in Remembrance of the Late Insurrections, 1837

I

Ah why deceive ourselves! by no mere fit
Of sudden passion roused shall men attain
True freedom where for ages they have lain
Bound in a dark abominable pit,
With life's best sinews more and more unknit.
Here, there, a banded few who loathe the chain
May rise to break it; effort worse than vain
For thee, O great Italian nation, split
Into those jarring fractions. — Let thy scope
Be one fixed mind for all; thy rights approve 10
To thy own conscience gradually renewed;
Learn to make Time the father of wise Hope;
Then trust thy cause to the arm of Fortitude,
The light of Knowledge, and the warmth of Love.

Continued

II

Hard task! exclaim the undisciplined, to lean
On Patience coupled with such slow endeavour,
That long-lived servitude must last for ever.
Perish the grovelling few, who, prest between
Wrongs and the terror of redress, would wean
Millions from glorious aims. Our chains to sever
Let us break forth in tempest now or never! —
What, is there then no space for golden mean
And gradual progress? — Twilight leads to day,
And, even within the burning zones of earth, 10
The hastiest sunrise yields a temperate ray;
The softest breeze to fairest flowers gives birth:

intet spor af smerte eller mathed kunne holde stand
 mod denne forandring: — årene på din pande var glattet ud —
 din kolde blege kind havde straks fået ret til
 at udfolde en dejlighed, som er den levende ungdom nægtet.
 Åh! hvis håbet i mig nogensinde skulle aftage i styrke,
 troens lampe, mistede ven! brænde for svagt; 10
 lad så dit himmelåbenbarende smil,
 den klare forvisning, vende synligt tilbage:
 og lad min ånd fryde sig over den guddommelige magt,
 eftersom ved samme magt, den ophørte med at sørge.

I Bologna,
 til minde om de nylige opstande, 1837

1

Åh hvorfor bedrage os selv! ikke ved det blotte anfald
 af pludselig vækket lidenskab skal mennesker nå
 sand frihed der, hvor de i umindelige tider har ligget
 bundet i en mørk afskyelig skakt, med
 livets stærkeste nerver mere og mere trævlet op.
 Her og der kan en lille flok, som hader lænken, rejse sig for at bryde
 den: oh for dig er det en anstrengelse
 værre end forgæves, store Italien! splittet
 som du er i skurrende fraktioner. — Lad dit mål
 være en fælles urokkelig ånd; vis at dine gradvist fornyede 10
 rettigheder er forenelige med din samvittighed;
 lær at gøre tiden til det forstandige håbs far,
 betro så din sag til sjælsstyrkens våben,
 kundskabens lys og kærlighedens varme.

Fortsat

2

Opgaven! udbryder den udisciplinerede, at forbinde
 tålmodighed med en sådan sendrægtig stræben,
 er så vanskelig, at langlivet trældom må vare for evigt,
 at de krybende få, som — presset mellem den lidte uret
 og rædslen for genoprejsning — vil afvæne millioner
 fra glørværdige mål, må gå til grunde. For at sprænge
 vore lænker lad os bryde ud i storm, nu eller aldrig! —
 Hvad, er der da intet rum for gylden middelvej
 og gradvis fremgang? — Skumring fører til dag,
 og selv inden for jordens brændende bælder, 10
 giver den hastigste solopgang en tempereret stråle;
 den blødeste brise nærer de fagre blomster:

Think not that Prudence dwells in dark abodes,
She scans the future with the eye of gods

Concluded

III

As leaves are to the tree whereon they grow
And wither, every human generation
Is, to the Being of a mighty nation,
Locked in our world's embrace through weal and woe;
Thought that should teach the zealot to forego
Rash schemes, to abjure all selfish agitation,
And seek through noiseless pains and moderation
The unblemished good they only can bestow.
Alas! with most, who weigh futurity
Against time present, passion holds the scales: 10
Hence equal ignorance of both prevails,
And nations sink; or, struggling to be free,
Are doomed to flounder on, like wounded whales
Tossed on the bosom of a stormy sea.

“Hark! ’tis the Thrush, undaunted, undeprest”

Hark! ’tis the Thrush, undaunted, undeprest,
By twilight premature of cloud and rain;
Nor does that roaring wind deaden his strain
Who carols thinking of his Love and nest,
And seems, as more incited, still more blest.
Thanks; thou hast snapped a fireside Prisoner’s chain,
Exulting Warbler! eased a fretted brain,
And in a moment charmed my cares to rest.
Yes, I will forth, bold Bird! and front the blast,
That we may sing together, if thou wilt, 10
So loud, so clear, my Partner through life’s day,
Mute in her nest love-chosen, if not love-built
Like thine, shall gladden, as in seasons past,
Thrilled by loose snatches of the social Lay.

“Said Secrecy to Cowardice”

Said Secrecy to Cowardice and Fraud,
Falsehood and Treachery, in close council met,
Deep under ground, in Pluto’s cabinet,
“The frost of England’s pride will soon be thawed;
Hooded the open brow that overawed

tro ikke at klogskab dvæler i mørke boliger,
hun mønstrer fremtiden med guders øjne.

Afsluttet

3

Som blade er for træerne, hvorpå de vokser
og visner, er ethvert af menneskets slægtled
for en mægtig nations væren,
låst fast i verdens favntag i medgang og modgang;
tanker som burde lære fanatikeren at forsage
overilede planer, til at afsværges egenkærlig agitation,
og gennem stille anstrengelse og mådehold søge
de ubesmittede goder, kun de kan skænke.
Ak! for de fleste, som vejer det tilkomne mod
det nærværende, holder lidenskaben vægten: 10
derfor hersker der lige store uvidenhed om begge,
og nationer synker; eller er, kæmpende for at blive frie,
dømt til at sprælle forgæves, ligesom sårede hvaler
kastet hid og did på det oprørte hav.

„Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt”

Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt
af den for tidlige skumring skabt af sky og regn;
den brølende vind døver heller ikke hans toner,
mens han tænker på sin kæreste og sin rede,
og jo mere tilskyndet, synes stadig saligere.
Tak; du har brudt en kaminfangens lænke,
jublende sanger! lettet en plaget hjerne,
og på et øjeblik tryllet mine bekymringer til ro
Ja, jeg vil ud, dristige fugl! og trodse blæsten,
så vi to kan synge sammen, hvis du vil, så højt, 10
så klart, at min ledsager gennem livets dag, stum i sin
kærlighedsvalgte rede, om end ikke kærlighedsbygget
ligesom din, skal glædes som i forgangne tider,
betaget af løsrevne brudstykker af en fælles sang.

„Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed”

Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed og Svig,
da Falskhed og Forræderi holdt lukket råd
i Plutos kabinet dybt under jorden:
„Frosten i Englands stolthed vil snart tøs op;
dækket vil den åbne pande være som skræmte

Our schemes; the faith and honour, never yet
By us with hope encountered, be upset; —
For once I burst my bands, and cry, applaud!"
Then whispered she, "The Bill is carrying out!"
They heard, and, starting up, the Brood og Night; 10
Clapped hands, and shook with glee their matted locks;
All Powers and Places that abhor the light
Joined in the transport, echoed back their shout,
'Hurrah for —, hugging his Ballot-box!'

"Blest Statesman He, whose Mind's unselfish will"

Blest Statesman He, whose Mind's unselfish will
Leaves him at ease among grand thoughts: whose eye
Sees that, apart from magnanimity,
Wisdom exists not; nor the humbler skill
Of Prudence, disentangling good and ill
With patient care. What tho' assaults run high,
They daunt not him who holds his ministry,
Resolute, at all hazards, to fulfil
Its duties; — prompt to move, but firm to wait, —
Knowing, things rashly sought are rarely found; 10
That, for the functions of an ancient State —
Strong by her charters, free because imbound,
Servant of Providence, not slave of Fate —
Perilous is sweeping change, all chance unsound.

Protest against the Ballot

Forth rushed from Envy sprung and Self-conceit,
A Power misnamed the SPIRIT of REFORM,
And through the astonished Island swept in storm,
Threatening to lay all orders at her feet
That crossed her way. Now stoops she to entreat
Licence to hide at intervals her head
Where she may work, safe, undisquieted,
In a close Box, covert for Justice meet.
St, George of England! keep a watchful eye
Fixed on the Suitor; frustrate her request — 10
Stifle her hope; for, if the State comply,
From such Pandorian gift may come a Pest
Worse than the Dragon that bowed low his crest,
Pierced by thy spear in glorious victory.

vore planer; lad tro og ære, som vi endnu
 aldrig har mødt med håb, kuldkastes; — for en
 gang skyld sprænger jeg mine bånd, og råber i bifald!”
 Så hviskede hun: „Lovforslaget er vedtaget!”
 De hørte det, og nattens yngel fór op og klappede
 i hænderne og rystede lystigt de filtrede lokker;
 alle magter og steder, som afskyr lyset,
 deltog i henrykkelsen, og gentog deres råb
 ‘Hurra for —,* der knuger sin stemmeboks!’.

10

En velsignet statsmand er han.”

En velsignet statsmand er han, hvis ånds uegennyttige vilje
 lader ham rolig blandt store tanker: hvis øjne
 ser, at adskilt fra højsindethed
 findes ingen visdom; heller ikke fornuftens ydmygere
 færdighed, idet den udreder godt og ondt
 med tålmodig omhu. Skønt angrebene kan være voldsomme,
 skræmmer de ikke ham, som styrer sit ministerium
 beslutsomt, koste hvad det vil, for at opfylde
 sine pligter; — hurtig til at handle, med styrke til at vente, —
 vidende, at ting hovedkulds søgte sjældent bliver fundet,
 at for funktioner i en gammel stat —
 stærk ved sine privilegier, fri fordi den er indesluttet,
 tjener af forsynet, ikke en slave af skæbnen —
 er fejende forandring farlig, al chance usund.

10

Protest mod hemmelig afstemning

Frem, udsprunget af Misundelse og Indbildskhed,
 fór en magt fejlagtigt kaldet REFORM-ÅNDEN,
 og stormede gennem det forbløffede land,
 truende med at lægge enhver stand for sine fødder,
 som krydsede hendes vej. Nu nedlader hun sig til
 at trygle om tilladelse til at skjule sit hoved,
 hvor hun kan arbejde, sikkert, uforuroliget
 i en lukket boks, et ly for Retfærdigheden.
 Skt. George af England! hold et vågent øje
 fæstnet på ansøgeren; skuf hendes begæring —
 kvæl hendes håb; for hvis staten samtykker,
 kan der fra en sådan pandoragave komme en pest,
 værre end dragen, som bøjede sin kam,
 gennemboret af dit spyd i glørværdig sejr.

10

* —: George Grote (1794-1871), en stærk fortaler for hemmelig afstemning (Hayden 2).

Sonnets upon Punishment of Death

In Series

I

*Suggested by the view of Lancaster Castle
(on the road from the south)*

This Spot — at once unfolding sight so fair
Of sea and land, with yon grey towers that still
Rise up as if to lord it over air —
Might soothe in human breasts the sense of ill,
Or charm it out of memory; yea, might fill
The heart with joy and gratitude to God
For all his bounties upon man bestowed:
Why bears it then the name of "Weeping Hill"?
Thousands, as toward yon old Lancastrian Towers,
A prison's crown, along this way they past 10
For lingering durance or quick death with shame,
From this bare eminence thereon have cast
Their first look — blinded as tears fell in showers
Shed on their chains; and hence that doleful name.

II

Tenderly do we feel by Nature's law
For worst offenders: though the heart will heave
With indignation, deeply moved we grieve,
In after thought, for Him who stood in awe
Neither of God nor man, and only saw,
Lost wretch, a horrible device enthroned
On proud temptations, till the victim groaned
Under the steel his hand had dared to draw.
But oh, restrain compassion, if its course,
As oft befalls, prevent or turn aside 10
Judgments and aims and acts whose higher source
Is sympathy with the unforewarned, who died
Blameless — with them that shuddered o'er his grave,
And all who from the law firm safety crave.

III

The Roman Consul doomed his sons to die
Who had betrayed their country. The stern word
Afforded (may it through all time afford)
A theme for praise and admiration high.
Upon the surface of humanity
He rested not; its depths his mind explored;

Sonetter om dødsstraf

En serie

1

*Foranlediget ved synet af Lancasterborgen
(fra vejen sydfra)*

Dette sted — der på en gang åbenbarer så skøn en
udsigt til hav og land, med hine grå tårne, der stadig
rager op, som om de vil herske over luften —
kunne mildne fornemmelsen af ondt i menneskebryst,
eller trylle den bort fra hukommelsen; ja, kunne fylde
hjertet med glæde og taknemmelighed til Gud,
for alle de gaver han har skænket mennesket.
Hvorfor hedder stedet da „Grædebakken“?
Tusinder, da de kom denne vej mod hine gamle
lancasterske tårne, et fængsels krone,
for langvarigt fangenskab eller hurtig død med skam,
har fra denne nøgne høj kastet deres første
blik derpå — blændet, idet deres tårer faldt som regn
på deres lænker; og heraf det bedrøvelige navn.

10

2

Medlidende føler vi ved naturens lov
for værste forbrydere; skønt hjertet svulmer
af harme, dybt bevæget sørger vi
eftertænksomt over Ham, som hverken nærede
ærefrygt for Gud eller menneske og kun så,
fortabte elendige, et frygteligt redskab, tronet
på stolte fristelser, indtil offeret stønnede
under stålet, som hans hånd havde vovet at trække.
Men åh, hold medynken tilbage, hvis dets kurs,
som det ofte sker, forhindrer eller afviser
domme og mål og handlinger, hvis højere kilde
er sympati med den uforberedte, som døde
dadelfri — med dem som skælver over hans grav,
og alle som kræver fast sikkerhed af loven.

10

3

Den romerske konsul dømte sin søn, som havde
forrådt deres land, til at dø. Det strenge ord
(gid det må være det til alle tider) var
et emne for lovprisning og ophøjet beundring.
Han forblev ikke på menneskekærlighedens overflade;
hans ånd udforskede dens dybder;

SONNETS UPON THE PUNISHMENT OF DEATH

He felt; but his parental bosom's lord
Was Duty, — Duty calmed his agony.
And some, we know, when they by wilful act
A single human life have wrongly taken, 10
Pass sentence on themselves, confess the fact,
And, to atone for it, with soul unshaken
Kneel at the feet of Justice, and, for faith
Broken with all mankind, solicit death.

IV

Is *Death*, when evil against good has fought
With such fell mastery that a man may dare
By deeds the blackest purpose to lay bare?
Is Death, for one to that condition brought,
For him, or any one, the thing that ought
To be *most* dreaded? Lawgivers, beware,
Lest, capital pains remitting till ye spare
The murderer, ye, by sanction to that thought
Seemingly given, debase the general mind;
Tempt the vague will tried standards to disown, 10
Nor only palpable restraints unbind,
But upon Honour's head disturb the crown,
Whose absolute rule permits not to withstand
In the weak love of life his least command.

V

Not to the object specially designed,
Howe'er momentous in itself it be,
Good to promote or curb depravity,
Is the wise Legislator's view confined.
His Spirit, when most severe, is oft most kind;
As all Authority in earth depends
On Love and Fear, their several powers he blends,
Copying with awe the one Paternal mind.
Uncaught by processes in show humane,
He feels how far the act would derogate 10
From even the humblest functions of the State;
If she, self-shorn of Majesty, ordain
That never more shall hang upon her breath
The last alternative of Life or Death.

VI

Ye brood of conscience — Spectres! that frequent
The bad Man's restless walk, and haunt his bed —
Fiends in your aspect, yet beneficent

han følte, men hans faderlige brysts herre
 var pligten, — pligten dulmede hans kval.
 Og nogle, ved vi, når de ved en bevidst handling
 uretmæssig har taget et enkelt menneskeliv, 10
 afsiger dom over sig selv, tilstår kendsgerningen,
 og bøder for det, knæler med urokkelig sjæl for
 fødderne af retfærdigheden, og beder, for at have
 brudt med hele menneskehedens tro, om døden.

4

Er *døden*, når det onde har kæmpet mod det gode
 med et sådant grusomt mesterskab, at mennesket ved
 gerninger kan vove at blotlægge den sorteste hensigt —
 er døden for én, der er bragt til denne tilstand,
 for ham eller hvem som helst, den ting som bør
 frygtes *mest*? Lovgivere, pas på at I ikke,
 idet I udsætter dødsstraf, indtil I skåner
 morderen, at I, ved godkendelse af denne tilsyneladende
 givne tanke, fornædler den almindelige mening;
 frister den vage vilje til at fornægte prøvede standarder, 10
 og ikke kun løser håndgribelige bånd,
 men forstyrrer kronen på Ærens hoved,
 hvis absolutte styre ikke tillader, at man i svag
 kærlighed til livet modstår hans sidste befaling.

5

Ikke til den specielt udtænkte genstand,
 hvor betydningsfuld den end er i sig selv
 til at fremme det gode eller bremse moralsk fordærv,
 er den vise lovgivers synspunkt begrænset.
 Hans ånd, når mest streng, er ofte yderst venlig;
 da al myndighed på jorden afhænger af
 kærlighed og frygt, blander han deres forskellige kræfter,
 idet han med ærefrygt efterligner det faderlige sind.
 Da han ikke er fanget af det humane skuespil,
 føler han hvor meget handlingen ville forklejne 10
 selv statens ydmygeste funktioner;
 hvis hun, i selv-berøvet vælde, bestemte
 at det sidste valg mellem liv og død,
 aldrig mere skal besvære hendes åndedræt.

6

I samvittighedens yngel — spøgelse, som tit besøger
 det onde menneskes hvileløse vandring og hjem søger
 hans seng — djævlé af udseende, dog godgørende

SONNETS UPON THE PUNISHMENT OF DEATH

In act, as hovering Angels when they spread
Their wings to guard the unconscious Innocent —
Slow be the Statutes of the land to share
A laxity that could not but impair
Your power to punish crime, and so prevent.
And ye, Beliefs! coiled serpent-like about
The adage on all tongues, "Murder will out," 10
How shall your ancient warnings work for good
In the full might they hitherto have shown,
If for deliberate shedder of man's blood
Survive not Judgment that requires his own?

VII

Before the world had past her time of youth
While polity and discipline were weak,
The precept eye for eye, and tooth for tooth,
Came forth — a light, though but as of daybreak,
Strong as could then be borne. A Master meek
Proscribed the spirit fostered by that rule,
Patience *his* law, long-suffering 'his' school,
And love the end, which all through peace must seek.
But lamentably do they err who strain
His mandates, given rash impulse to control 10
And keep vindictive thirstings from the soul,
So far that, if consistent in their scheme,
They must forbid the State to inflict a pain,
Making of social order a mere dream.

VIII

Fit retribution, by the moral code
Determined, lies beyond the State's embrace,
Yet, as she may, for each peculiar case
She plants well-measured terrors in the road
Of wrongful acts. Downward it is and broad,
And, the main fear once doomed to banishment,
Far oftener then, bad ushering worse event,
Blood would be spilt that in his dark abode 10
Crime might lie better hid. And, should the change
Take from the horror due to a foul deed,
Pursuit and evidence so far must fail,
And, guilt escaping, passion then might plead

i handling, ligesom svævende engle når de udbreder
 deres vinger for at våge over den sovende uskyldige; —
 landets vedtægter er langsomme til at dele
 en slaphed, som ikke kan andet end svække
din magt til at straffe forbrydelse og således forhindre den.
 Og I, religioner! rullet slangeagtigt omkring
 alle tungers talemåder: 'Mord vil ud,' 10
 hvordan skal jeres ældgamle advarsler gøre godt
 med den fulde styrke, de hidtil har vist,
 hvis for en villet udgyder af menneskeblod,
 dommen, som kræver hans eget, ikke overlever.

7

Mens verden endnu var ung,
 da regeringsform og disciplin var svage,
 opstod reglen øje for øje og tand for tand
 — et lys, skønt kun som et daggry,*
 så stærkt som det dengang kunne fødes. En ydmyg
 mester forbød ånden, som denne regel fostrede,
 tålmodighed var *hans* lov, langmodighed *hans* skole
 og kærlighed målet, som alle måtte søge gennem fred.
 Men beklageligt farer de vild, som, ved at strække *hans*
 befalinger til det yderste, overilet har tilskyndet til at 10
 kontrollere og holde den hævngherrige tørst borte fra sjælen,
 så langt at de, hvis de er konsekvente i deres plan,
 må forbyde staten at påføre smerte
 og dermed gøre social orden til en ren drøm.

8

Passende gengældelse, bestemt af den moralske lov,
 ligger hinsides statens favntag,
 dog, som hun nu kan, planter hun
 velovervejete, i hver specielle sag, rædsler på
 de urigtige handlingers vej. Den går nedad og er bred
 og med hovedfrygten først dømt til fordrivelse,†
 ville blod, idet en ond gerning fører til en værre,
 da langt oftere blive spildt og forbrydelse ligge
 bedre skjult i sin mørke bolig. Og skulle forandringen
 formindske den skræk, der tilkommer en hæslig dåd, 10
 må forfølgelse og bevis for så vidt fejle;
 og da kunne lidenskab, idet skylden undslipper,

* et lys: retfærdighed.

† hovedfrygten: frygten for dødsstraf. Fordrivelsen af denne, ved afskaffelse af dødsstraf, er 'forandringen' i l. 9

SONNETS UPON THE PUNISHMENT OF DEATH

In angry spirits for her old free range,
And the "wild justice of revenge" prevail.

IX

Though to give timely warning and deter
Is one great aim of penalty, extend
Thy mental vision further and ascend
Far higher, else full surely shalt thou err.
What is a State? The wise behold in her
A creature born of time, that keeps one eye
Fixed on the statutes of Eternity,
To which her judgments reverently defer.
Speaking through Law's dispassionate voice the State
Endues her conscience with external life
And being, to preclude or quell the strife
Of individual will, to elevate
The grovelling mind, the erring to recall,
And fortify the moral sense of all.

X

Our bodily life, some plead, that life the shrine
Of an immortal spirit, is a gift
So sacred, so informed with light divine,
That no tribunal, though most wise to sift
Deed and intent, should turn the Being adrift
Into that world where penitential tear
May not avail, nor prayer have for God's ear
A voice — that world whose veil no hand can lift
For earthly sight. "Eternity and Time,"
They urge, "have interwoven claims and rights
Not to be jeopardised through foulest crime:
The sentence rule by mercy's heaven-born lights."
Even so; but measuring not by finite sense
Infinite Power, perfect Intelligence.

XI

Ah, think how one compelled for life to abide
Locked in a dungeon needs must eat the heart
Out of his own humanity, and part
With every hope that mutual cares provide;
And, should a less unnatural doom confide
In life-long exile on a savage coast,

vredt trygle om at få sit gamle frie område tilbage,
og 'hævnens vilde retfærdighed' sejre.*

9

Skønt at advare i tide og at afskrække,
er et af straffens store formål, så udvid
yderligere dit mentale syn og stig langt
højere op, ellers vil du helt sikkert fare vild.
Hvad er en stat? Den kloge ser i hende
en skabning født af tiden, som holder et øje
fæstnet på evighedens vedtægter,
for hvilke hendes domme ærbødigt bøjer sig.
Talende gennem lovens ulidenskabelige stemme
udstyret staten sin samvittighed med evigt liv
og evig væren, til at forebygge eller nedslå strid
mellem individuelle viljer, at løfte
det krybende sind, at tilbagekalde de vildfarne
og at styrke alles moralske fornuft.

10

10

Vort legeme, anfører nogle, dette en
udødelig ånds skrin, er en gave
så hellig, så fyldt med guddommeligt lys, at
ingen domstol, skønt yderst vis til nøje at undersøge
gerning og hensigt, skulle sende mennesket
i drift ind i den verden, hvor bodstårer ikke
kan nytte, og bønner ikke har mæle i Guds øre
— den verden hvis slør ingen hånd kan løfte
for jordiske øjne. „Evighed og tid”
hævder *de*, „har flettet krav og rettigheder for
ikke at blive bragt i fare ved den sletteste forbrydelse:
straffen styret af barmhjertigheds himmelfødte lys.”
Rigtig nok; men mål ikke med endelige forstand
uendelig magt, fuldkommen intelligens.

10

11

Åh, tænk på hvordan én, tvunget til resten af livet at bo
låst inde i en fangekælder, nødvendigvis må græmme
sit hjerte ud af sin egen menneskelighed og tage afsked
med alle håb, som gensidig omsorg giver;
og skulle en mindre unaturlig dom medføre
livslang landsforvisning på en ugæstmild kyst,

* 'hævnens vilde retfærdighed': fra Bacons essay *Of Revenge*, 'Hævn er en slags vild retfærdighed ...' (Hayden 2)

Soon the relapsing penitent may boast
 Of yet more heinous guilt, with fiercer pride.
 Hence thoughtful Mercy, Mercy sage and pure,
 Sanctions the forfeiture that Law demands, 10
 Leaving the final issue in 'His' hands
 Whose goodness knows no change, whose love is sure,
 Who sees, foresees; who cannot judge amiss,
 And wafts at will the contrite soul to bliss.

XII

See the Condemned alone within his cell
 And prostrate at some moment when remorse
 Stings to the quick, and, with resistless force,
 Assaults the pride she strove in vain to quell.
 Then mark him, him who could so long rebel,
 The crime confessed, a kneeling Penitent
 Before the Altar, where the Sacrament
 Softens his heart, till from his eyes outwell
 Tears of salvation. Welcome death! while Heaven
 Does in this change exceedingly rejoice; 10
 While yet the solemn heed the State hath given
 Helps him to meet the last Tribunal's voice
 In faith, which fresh offences, were he cast
 On old temptations, might for ever blast.

XIII

Conclusion

Yes, though He well may tremble at the sound
 Of his own voice, who from the judgment-seat
 Sends the pale Convict to his last retreat
 In death; though Listeners shudder all around,
 They know the dread requital's source profound;
 Nor is, they feel, its wisdom obsolete —
 (Would that it were!) the sacrifice unmeet
 For Christian Faith. But hopeful signs abound;
 The social rights of man breathe purer air,
 Religion deepens her preventive care; 10
 Then, moved by needless fear of past abuse,
 Strike not from Law's firm hand that awful rod,
 But leave it thence to drop for lack of use:
 Oh, speed the blessed hour, Almighty God!

kan den tilbagefaldne angrende snart prale med
 endnu frygteligere skyld, med heftigere stolthed.
 Derfor godkender hensynsfuld barmhjertighed,
 klog og ren barmhjertighed, den straf som loven kræver, 10
 efterladende det endelige udfald i *Hans* hånd, hvis
 godhed ingen forandring kender, hvis kærlighed er sikker,
 som ser og forudser; som ikke kan dømmes forkert
 og vifter, som han vil, den bodfærdige sjæl til salighed.

12

Se den dømte alene inde i sin celle og udstrakt
 i støvet på et eller andet tidspunkt, hvor samvittighedsnag
 stikker til marv og ben og med uimodståelig kraft
 angriber stoltheden, hun forgæves stred for at kvæle.
 Læg så mærke til ham, ham der så længe gjorde oprør,
 forbrydelsen tilstået, en angrende på knæ
 foran altret, hvor sakramentet mildner
 hans hjerte, indtil frelsens tårer udgydes
 af hans øjne. Velkommen død! medens himlen 10
 fryder sig overmåde over denne forandring; mens
 den højtidelige opmærksomhed staten dog har vist,
 hjælper ham til at møde den sidste domstols røst,
 opfyldt af tro, som nye forseelser, hvis han faldt
 tilbage til gamle fristelser, for evigt kunne ødelægge.

13

Slutning

Ja, skønt Han godt kan bæve ved lyden
 af sin egen stemme, som fra dommersædet
 sender den blege dømte til hans sidste opholdssted
 i døden; skønt tilhører rundt om skælver,
 kender de den frygtelige gengælds dybe kilde;
 heller ikke, føler de, er dens visdom forældet —
 (gid den var!) offeret er upassende for den
 kristne tro. Men håbefulde tegn findes til overflod;
 menneskets sociale rettigheder ånder renere luft;
 religion gør sin forebyggende omsorg dybere; 10
 så slå ikke, bevæget af unødigt angst for tidligere misbrug,
 den forfærdelige stav ud af lovens faste hånd,
 men lad den falde af mangel på brug:
 oh, fremskynd den velsignede time, almægtige Gud!

XIV

Apology

The formal World relaxes her cold chain
For One who speaks in numbers; ampler scope
His utterance finds; and, conscious of the gain,
Imagination works with bolder hope
The cause of grateful reason to sustain;
And, serving Truth, the heart more strongly beats
Against all barriers which his labour meets
In lofty place, or humble Life's domain.
Enough; — before us lay a painful road,
And guidance have I sought in duteous love
From Wisdom's heavenly Father. Hence hath flowed
Patience, with trust that, whatsoe'er the way
Each takes in this high matter, all may move
Cheered with the prospect of a brighter day.

10

Men of the Western World

Men of the Western World! in Fate's dark book
Whence these opprobrious leaves of dire portent?
Think ye your British Ancestors forsook
Their native Land, for outrage provident;
From unsubmitive necks the bridle shook
To give, in their Descendants, freer vent
And wider range to passions turbulent,
To mutual tyranny a deadlier look?
Nay, said a voice, soft as the south wind's breath,
Dive through the stormy surface of the flood
To the great current flowing underneath;
Explore the countless springs of silent good;
So shall the truth be better understood,
And thy grieved Spirit brighten strong in faith.

10

Poor Robin*

Now when the primrose makes a splendid show,
And lilies face the March-winds in full blow,

* The small wild Geranium known by that term.

14

Forsvar

Den officielle verden løsner sine kolde lænker
 for én der taler i vers; hans ytringer
 finder større spillerum; og bevidst om gevinsten,
 arbejder indbildningskraften med dristigere håb
 for at støtte den taknemmelige fornufts sag;
 og da han tjener sandheden, slår hjertet stærkere mod
 alle skranker, som hans arbejde møder
 på høje steder, eller på det ydmyge livs område.
 Nok; — foran os lå en pinefuld vej,
 og jeg har i lydig kærlighed søgt vejledning
 af visdommens himmelske Far. Heraf er tålmodighed
 flydt, med tiltro til at hvilken vej hver enkelt
 end vælger i denne vanskelige sag, må alle gå ad den,
 opmuntret ved udsigten til en lysere dag.

10

 I mænd i Vesten

I mænd i Vesten! hvorfra stammer disse
 skændige blade med skrækkelige varsler?
 Tror I at jeres britiske forfædre forlod
 deres fødeland for fremtidige ugeringers skyld;
 rystede tømme væk fra ukuelige halse
 for, i efterkommerne, at give frit løb og
 videre råderum til turbulente lidenskaber,
 et mere dødbringende blik til gensidigt tyranni?
 Nej, siger en røst, blid som søndenvindens åndedrag,
 dyk gennem flodens stormfulde overflade
 ned til den store strøm nedenunder;
 udforsk det stille godes talløse kilder;
 da skal sandheden blive forstået bedre,
 og stærk i troen vil din bedrøvede ånd skinne klarere.

10

Fattige Robin*

Nu hvor primulaen er et prægtigt skue,
 og liljer i fuldt flor vender sig mod martsvinden,

 * Robin: „Den lille vilde geranium kendt under dette navn.” — W. W.

POOR ROBIN

And humbler growths as moved with one desire
Put on, to welcome spring, their best attire,
Poor Robin is yet flowerless; but how gay
With his red stalks upon this sunny day!
And, as his tufts of leaves he spreads, content
With a hard bed and scanty nourishment,
Mixed with the green, some shine not lacking power
To rival summer's brightest scarlet flower; 10
And flowers they well might seem to passers-by
If looked at only with a careless eye;
Flowers or a richer produce (did it suit
The season) sprinklings of ripe strawberry fruit.

But while a thousand pleasures come unsought,
Why fix upon his wealth or want a thought?
Is the string touched in prelude to a lay
Of pretty fancies that would round him play
When all the world acknowledged elfin sway? 20
Or does it suit our humour to commend
Poor Robin as a sure and crafty friend,
Whose practice teaches, spite of names to show
Bright colours whether they deceive or no?
Nay, we would simply praise the free good-will
With which, though slighted, he, on naked hill
Or in warm valley, seeks his part to fill;
Cheerful alike if bare of flowers as now,
Or when his tiny gems shall deck his brow:
Yet more, we wish that men by men despised,
And such as lift their foreheads overprized, 30
Should sometimes think, where'er they chance to spy
This child of Nature's own humility,
What recompense is kept in store or left
For all that seem neglected or bereft;
With what nice care equivalent are given,
How just, how bountiful, the hand of Heaven.

Musing near Aquapendente

April 1837

Ye Apennines! with all your fertile vales
Deeply embosomed, and your winding shores
Of either sea — an Islander by birth,
A Mountaineer by habit, would resound
Your praise, in meet accordance with your claims
Bestowed by Nature, or from man's great deeds

og ydmygere vækster, som bevæget af et fælles ønske
om at hilse våren, tager deres fineste dragt på, er den
fattige Robin endnu uden blomster; men hvor lystig
han er med sine røde stilke på denne solrige dag!
og nogle, idet han spreder sine bladduske, tilfredse
med et hårdt leje og sparsom næring, blandet med
det grønne, skinner uden at savne kraft til at kappes
med sommerens mest strålende røde blomster; 10
og de kunne udmærket se ud som blomster for
forbipasserende, hvis kun betragtet med et ligegyldigt øje;
blomster — eller et yppigere produkt (hvis det behagede
årstiden) et lille antal modne jordbær.

Men medens tusinde fornøjelser kommer uopfordret,
hvorfor så fæstne en tanke på hans rigdom eller mangel?
Er strengen rørt i forspil til en sang
af kønne fantasier, som ville lege omkring ham,
når hele verden anerkendte elvermagt? 20
Eller passer det os at rose
den fattige Robin som en sand og kløgtig ven,
hvis praksis, uagtet navne, lærer at vise
skinnende farver, uanset om de bedrager eller ikke? —
Nej, vi ville simpelthen prise den utvungne venlighed
med hvilke han, skønt afvist, på en nøgen bakke
eller i en varm dal, søger at opfylde sin rolle;
lige så glad om han er uden blomster som nu,
eller om hans små juveler pryder hans top: dog
snarere ønsker vi, at mennesker som foragter hinanden,
og sådanne som løfter deres overvurderede pander, 30
somme tider, — hvor de end har held til at opdage
dette barn af naturens egen ydmyghed, — skulle
tænke på hvilken belønning alle, som synes forsømt
eller berøvet, har i vente eller får tildelt;
med hvilken kræsen omhu modsvarende ting gives,
hvor retfærdigt, hvor gavmild, himlens hånd er.

Tanker ved Aquapendente

april 1837

I Appenniner, med alle jeres dybt indesluttede
frugtbare dale og jeres bugtede kyster
af begge have, en øboer af fødsel,
en bjergbestiger af vane, ville lade jeres
pris genlyde i værdig overensstemmelse med
dine krav, skænket af naturen eller arvet fra mennesket

Inherited: — presumptuous thought! — it fled
 Like vapour, like a towering cloud, dissolved.
 Not, therefore, shall my mind give way to sadness; —
 Yon snow-white torrent-fall, plumb down it drops 10
 Yet ever hangs or seems to hang in air,
 Lulling the leisure of that high perched town,
 AQUAPENDENTE, in her lofty site
 Its neighbour and its namesake — town, and flood
 Forth flashing out of its own gloomy chasm
 Bright sunbeams — the fresh verdure of this lawn
 Strewn with grey rocks, and on the horizon's verge,
 O'er intervenient waste, through glimmering haze,
 Unquestionably kenned, that cone-shaped hill
 With fractured summit, no indifferent sight 20
 To travellers, from such comforts as are thine,
 Bleak Radicofani! escaped with joy —
 These are before me; and the varied scene
 May well suffice, till noon-tide's sultry heat
 Relax, to fix and satisfy the mind
 Passive yet pleased. What! with this Broom in flower
 Close at my side! She bids me fly to greet
 Her sisters, soon like her to be attired
 With golden blossoms opening at the feet
 Of my own Fairfield. The glad greeting given, 30
 Given with a voice and by a look returned
 Of old companionship, Time counts not minutes
 Ere, from accustomed paths, familiar fields,
 The local Genius hurries me aloft,
 Transported over that cloud-wooing hill,
 Seat Sandal, a fond suitor of the clouds,
 With dream-like smoothness, to Helvellyn's top,
 There to alight upon crisp moss and range,
 Obtaining ampler boon, at every step,
 Of visual sovereignty — hills multitudinous, 40
 (Not Apennine can boast of fairer) hills
 Pride of two nations, wood and lake and plains,
 And prospect right below of deep coves shaped
 By skeleton arms, that, from the mountain's trunk
 Extended, clasp the winds, with mutual moan
 Struggling for liberty, while undismayed
 The shepherd struggles with them. Onward thence
 And downward by the skirt of Greenside fell,
 ,

store bedrifter: – anmassende tanke! – den forsvandt
 som damp, som en tårnhøj sky der blev opløst.
 Min ånd skal ikke derfor give plads til bedrøvelse; –
 hint snehvide rivende vandfald, det styrter lige ned, 10
 hænger dog til stadighed eller synes at hænge i luften,*
 mens det luller de ledige timer i den højtliggende by,
 AQUAPENDENTE, på sin luftige plads,
 dets nabo og navnefælle – en by, og en flod
 fra hvis egen dunkle afgrund skinnende
 solstråler glimter – dette græsdækkes friske grønt,
 bestrøet med klippestykker, og på horisontens kant,
 over mellemliggende øde, gennem glimtende dis,
 øjnes ubestrideligt hin kegleformede høj
 med afbrækket tinde, intet ligegyldigt syn† 20
 for rejsende, der fra sådan trøst som er din,
 triste Radicofani, er undsluppet med glæde –
 disse ting er foran mig; og den varierede scene
 kan vel være tilstrækkelig, indtil middagens trykkende
 hede aftager, til at fæstne og tilfredsstillende det passive
 dog fornøjede sind. Hvad? med denne blomstrende gyvel
 tæt ved mig? Hun byder mig flyve af sted for at hilse
 hendes søster, der snart ligesom hende vil blive
 iklædt gyldne blomster, der vil åbne sig for foden
 af mit eget Fairfield. Den glade hilsen givet, 30
 givet med en stemme og gengældt med et blik
 af gammelt kammeratskab, tiden tæller ikke minutter,
 førend, fra vante stier og velkendte marker,
 den stedlige Genius jager mig opad, –
 ført hen over det sky-bejlende fjeld,
 Seat Sandal, en skyernes forelskede frier,
 med drømmeagtig lethed, til Helvellyns top,‡
 for der at nå en strækning af gnistrende mos og græs,
 hvor man for hvert skridt får en rigeligere gave
 af ubegrænset udsyn – mangfoldige høje, 40
 (Appenninerne kan ikke prale af skønnere) høje
 der er to nationers stolthed, skov og sø og sletter
 og udsigt nedenunder til dybe fjorde, formet
 af skeletarme, som, udstrakt fra bjergets stamme,
 griber vindene, der kæmper for friheden
 med indbyrdes stønnen, medens hyrden uforsagt
 kæmper med dem. Videre derfra og nedad
 randen af Greensidefjeldet og af Glenriddings

* Aquapendente betyder 'hængende vand'.

† kegleformede høj med afbrækket tinde: Monte Amiata er en vulkan.

‡ Fairfield, Seat Sadel og Helvellyn er fjelde nogle kilometer nord for Grasmere.

And by Glenridding-screes, and low Glencoign,
 Places forsaken now, though loving still 50
 The muses, as they loved them in the days
 Of the old minstrels and the border bards. —
 But here am I fast bound; and let it pass,
 The simple rapture; — who that travels far
 To feed his mind with watchful eyes could share
 Or wish to share it? — One there surely was,
 "The Wizard of the North," with anxious hope
 Brought to this genial climate, when disease
 Preyed upon body and mind — yet not the less 60
 Had his sunk eye kindled at those dear words
 That spake of bards and minstrels; and his spirit
 Had flown with mine to old Helvellyn's brow,
 Where once together, in his day of strength,
 We stood rejoicing, as if earth were free
 From sorrow, like the sky above our heads.

Years followed years, and when, upon the eve
 Of his last going from Tweed-side, thought turned,
 Or by another's sympathy was led,
 To this bright land, Hope was for him no friend,
 Knowledge no help; Imagination shaped 70
 No promise. Still, in more than ear-deep seats,
 Survives for me, and cannot but survive
 The tone of voice which wedded borrowed words
 To sadness not their own, when, with faint smile
 Forced by intent to take from speech its edge,
 He said, "When I am there, although 'tis fair,
 'Twill be another Yarrow."* Prophecy
 More than fulfilled, as gay Campania's shores
 Soon witnessed, and the city of seven hills, 80
 Her sparkling fountains and her mouldering tombs;
 And more than all, that Eminence which showed
 Her splendours, seen, not felt, the while he stood
 A few short steps (painful they were) apart
 From Tasso's Convent-haven, and retired grave.

* These words were quoted to me from "Yarrow Unvisited" by Sir Walter Scott when I visited him at Abbotsford, a day or two before his departure for Italy; and the affecting condition in which he was when he looked upon Rome from the Janicular Mount, was reported to me by a lady who had the honour of conducting him thither.

stenede skråning og det lavtliggende Glencoign,*
 steder der er forladte nu, skønt de stadig elsker
 50
 muserne, som de elskede dem i de gamle
 troubadourer og grænselandsbarders dage. —
 Men jeg står her fast forankret; og lader den passere,
 den enkle henrykkelse; — hvem der rejser langt
 for at nære sit sind med årvågent øje kunne dele
 eller ønske at dele den med nogen? — Én var der visselig,
 ‘Troldmanden fra nord’ som med ængsteligt håb†
 kom til dette milde klima, da sygdom angreb
 krop og sjæl — dog ikke desto mindre
 60
 var hans indsunkne øjne flammet op ved de kære ord,
 der talte om barder og troubadourer; og hans ånd
 fløj med min til gamle Helvellyns tinde,
 hvor vi engang, i hans livskraftige dage, stod
 sammen og jublede, som om jorden var fri for sorger,
 ligesom himlen over vore hoveder.

År fulgte på år, og da han om aftenen på sin
 sidste tur fra Tweed-siden, vendte sin tanke,
 eller blev ledt dertil af en andens medfølelse,
 mod dette strålende land, var håbet ingen ven,
 viden ingen hjælp; indbildningskraften formede
 70
 intet løfte. Stadigvæk, i mere end øredybe stole,
 lever for mig, og kan ikke andet end leve,
 det tonefald videre, som viede lånte ord til en trished,
 der ikke var deres egen, da, med et svagt smil
 fremtvunget for at tage brodden af talen,
 han sagde „Når jeg er der, selvom den er skøn,
 vil det være en anden Yarrow”.‡ En profeti der blev mere
 end opfyldt, hvilket snart bevidnedes af farvestrålende
 Campanias kyster og byen på de syv høje, hendes
 funklende springvand og hendes smuldrende gravmæler;
 80
 og mere end alt andet, den tinde som viste
 hendes pragt, set, ikke følt, medens han stod
 et par korte skridt (som var smertefulde) borte
 fra Tassos klosterly og ensomme grav.

* Glenridding og Glencoyne: lokaliteter i nærheden af Ullswater. — Wordsworth blev inspireret til digtet „Jeg vandrede ensom som en sky” af påskeliljerne ved Glencoyne.

† Troldmanden fra nord: Walter Scott som i 1831 tog til Italien for at genvinde helbredet. Det lykkedes ikke, og han vendte tilbage til England, hvor han døde i slutningen af 1832. Wordsworth mødte Walter Scott i 1803.

‡ Citatet er fra *Ubesøgte Yarrow*, l. 56-7. — „Disse ord fra ‘Ubesøgte Yarrow’ citerede Sir Walter Scott for mig, da jeg besøgte him i Abbotsford en dag eller to før hans afrejse til Italien, og den rørende tilstand han befandt sig i, da han betragtede Rom fra Janiculumbjerget [tinden i l. 81], blev fortalt mig af en dame, som havde den ære at ledsage ham derhen.” W. W.

Peace to their Spirits! why should Poesy
 Yield to the lure of vain regret, and hover
 In gloom on wings with confidence outspread
 To move in sunshine? — Utter thanks, my Soul!
 Tempered with awe, and sweetened by compassion
 For them who in the shades of sorrow dwell, 90
 That I — so near the term to human life
 Appointed by man's common heritage,
 Frail as the frailest, one withal (if that
 Deserve a thought) but little known to fame —
 Am free to rove where Nature's loveliest looks,
 Art's noblest relics, history's rich bequests,
 Failed to reanimate and but feebly cheered
 The whole world's Darling — free to rove at will
 O'er high and low, and if requiring rest,
 Rest from enjoyment only.

Thanks poured forth 100

For what thus far hath blessed my wanderings, thanks
 Fervent but humble as the lips can breathe
 Where gladness seems a duty — let me guard
 Those seeds of expectation which the fruit
 Already gathered in this favoured Land
 Enfolds within its core. The faith be mine,
 That He who guides and governs all, approves
 When gratitude, though disciplined to look
 Beyond these transient spheres, doth wear a crown
 Of earthly hope put on with trembling hand; 110
 Nor is least pleased, we trust, when golden beams,
 Reflected through the mists of age, from hours
 Of innocent delight, remote or recent,
 Shoot but a little way — 'tis all they can —
 Into the doubtful future. Who would keep
 Power must resolve to cleave to it through life,
 Else it deserts him, surely as he lives.
 Saints would not grieve nor guardian angels frown
 If one — while tossed, as was my lot to be,
 In a frail bark urged by two slender oars 120
 Over waves rough and deep, that, when they broke,
 Dashed their white foam against the palace walls
 Of Genoa the superb — should there be led
 To meditate upon his own appointed tasks,
 However humble in themselves, with thoughts
 Raised and sustained by memory of Him
 Who oftentimes within those narrow bounds

Fred være med deres ånder! hvorfor skulle poesien
give efter for tilløkkelsen ved forgæves anger og svæve
i mørke på vinger, der tillidsfuldt er spredt ud til
at kunne flyve i solskin? — Udtryk din tak, min sjæl!
dæmpet af ærefrygt og forsødet af medlidenhed
med dem, der dvæler i sorgens skygger, 90
for at jeg — så nær grænsen for et menneskelivs
varighed, fastsat af menneskets fælles arv,
skrøbelig som den skrøbeligste, én desuden (hvis det
fortjener en tanke) som berømmelse kun kender lidt —
er fri til at strejfe om, hvor den dejligste natur,
kunstens ædleste relikvier, historiens rigeste arv
mislykkedes i at give nyt liv og kun svagt opmuntrede
hele verdens Elskling — fri til at strejfe om over*
højt og lavt, og hvis der kræves hvile
da kun finde hvile for nydelse.

Taksigelser vældede frem 100

for hvad der indtil nu har velsignet mine vandringer,
glødende taksigelser, men ydmygt som læber kan hviske,
når glæde synes en pligt — lad mig værne om
disse forventningens frø, som frugten,
allerede plukket i dette begunstigede land,
omslutter i sin kerne. Det er min tro,
at han, som leder og styrer alt, bifalder,
når taknemmelighed, — skønt disciplineret til at se
hinsides disse flygtige sfærer — bærer en krone
af jordisk håb, taget på med skælvende hånd; 110
og er ikke mindst fornøjet, tror vi, når gyldne stråler,
tilbagekastet gennem historiens tåger, fra øjeblikke
af uskyldig fryd, fjerne eller nylige,
skyder blot et lille stykke vej — det er alt de kan —
ind i den tvivlsomme fremtid. Den som vil bevare
magt, må beslutte at holde fast på den livet igennem,
ellers forlader den ham så sikkert som det, at han lever.
Helgener ville ikke sørge eller skytsengle vredes
hvis man — mens kastet hid og did, som det var min lod,
i en skrøbelig bark, drevet frem af to slanke årer 120
over krappe og dybe bølger, som, når de brækkede,
slog deres hvide skum mod herlige
Genovas slotsmure — skulle blive ledt
til dér at grunde over sine egne tildelte hverv,
uanset hvor ydmyge de er i sig selv, med tanker
der blev vækket og understøttet ved at huske på Ham,†
som ofte inden for disse snævre grænser,

* Elskling: Walter Scott.

† Ham: Christoffer Columbus.

Rocked on the surge, there tried his spirit's strength
 And grasp of purpose, long ere sailed his ship
 To lay a new world open.

Nor less prized 130

Be those impressions which incline the heart
 To mild, to lowly, and to seeming weak,
 Bend that way her desires. The dew, the storm —
 The dew whose moisture fell in gentle drops
 On the small hyssop destined to become,
 By Hebrew ordinance devoutly kept,
 A purifying instrument — the storm
 That shook on Lebanon the cedar's top,
 And as it shook, enabling the blind roots
 Further to force their way, endowed its trunk 140
 With magnitude and strength fit to uphold
 The glorious temple — did alike proceed
 From the same gracious will, were both an offspring
 Of bounty infinite.

Between Powers that aim

Higher to lift their lofty heads, impelled
 By no profane ambition, Powers that thrive
 By conflict, and their opposites, that trust
 In lowliness — a midway tract there lies
 Of thoughtful sentiment for every mind
 Pregnant with good. Young, Middle-aged, and Old, 150
 From century on to century, must have known
 The emotion — nay, more fitly were it said —
 The blest tranquillity that sunk so deep
 Into my spirit, when I paced, enclosed
 In Pisa's Campo Santo, the smooth floor

Of its Arcades paved with sepulchral slabs,
 And through each window's open fretwork looked
 O'er the blank Area of sacred earth
 Fetched from Mount Calvary, or haply delved 160
 In precincts nearer to the Saviour's tomb,
 By hands of men, humble as brave, who fought
 For its deliverance — a capacious field
 That to descendants of the dead it holds
 And to all living mute memento breathes,
 More touching far than ought which on the walls
 Is pictured, or their epitaphs can speak,
 Of the changed City's long-departed power,

vugget på den høje bølge, prøvede sin ånds styrke
og beslutsomhed, længe før hans skib sejlede
ud for at lægge en ny verden åben.

Og ikke mindre værdsat 130

er de indtryk, der styrer hjertet mod det milde,
det beskedne og det tilsyneladende svage,
bøjer hendes ønsker i den retning. Duggen, stormen –
duggen hvis fugt faldt i blide dråber
på de små isoper, bestemt til at blive*
et rensende redskab ved en andægtigt
holdt jødisk ceremoni, – stormen
som rystede libanon-cedertræets krone, og idet den
rystede den og gjorde de blinde rødder i stand
til at trænge videre frem, udstyrede dens stamme
med størrelse og styrke, tjenlig til at vedligeholde
det prægtige tempel – udgik uden forskel
fra den samme gavmilde vilje, var begge afkom
af endeløs godhed.

140

Mellem magter, der stiler efter
at løfte deres stolte hoveder højere, tvunget
af ingen vanhellig ambition, og magter som trives
ved strid, og deres modsætninger som tror på
beskedenhed – findes en middelvej for
enhver ånd, svanger med det gode, nemlig det
tænksomme sindelag. Unge, midaldrende, gamle,
fra århundrede til århundrede må have kendt
følelsen – nej, det vil være mere passende at sige –
den velsignede ro der sank så dybt
ind i min sjæl, da jeg gik, omgivet af
Pisas Campo Santo, hen ad dets arkaders
jævne gulv, der var brolagt med gravstene,
og gennem hvert vindues åbne udsikringer
så ud over det tomme areal af hellig jord,
hentet fra Mount Calvary, eller måske gravet op†
fra områder nærmere ved frelserens grav
af menneskehænder, ligeså ydmyge som tapre,
der kæmpede for at redde den – stedet består af en
rummelig mark til de dødes efterkommere,
og ånder til alle levende et stumt memento,
langt mere rørende end noget som er skildret
på væggene, eller deres gravskrifter kan sige
om den forandrede bys for længe siden forsvundne

150

160

* Isop (hyssopus): vildtvoksende blomst i middelhavsegnene og Lilleasien.

† Mount Calvary: Golgatha. – Ærkebisp Obaldo, der grundlagde kirkegården Campo Santo i Pisa i slutningen af elvehundredetallet, fik jorden hentet fra Golgatha, så de døde kunne hvile i hellig jord (PW, 3).

Glory, and wealth, which, perilous as they are,
 Here did not kill, but nourished, Piety.
 And, high above that length of cloistral roof, 170
 Peering in air and backed by azure sky,
 To kindred contemplations ministers
 The Baptistery's dome, and that which swells
 From the Cathedral pile; and with the twain
 Conjoined in prospect mutable or fixed
 (As hurry on in eagerness the feet,
 Or pause) the summit of the Leaning-tower.
 Nor less remuneration waits on him
 Who having left the Cemetery stands
 In the Tower's shadow, of decline and fall 180
 Admonished not without some sense of fear,
 Fear that soon vanishes before the sight
 Of splendour unextinguished, pomp unscathed,
 And beauty unimpaired. Grand in itself,
 And for itself, the assemblage, grand and fair
 To view, and for the mind's consenting eye
 A type of age in man, upon its front
 Bearing the world-acknowledged evidence
 Of past exploits, nor fondly after more
 Struggling against the stream of destiny, 190
 But with its peaceful majesty content.
 — Oh what a spectacle at every turn
 The Place unfolds, from pavement skinned with moss
 Or grass-grown spaces, where the heaviest foot
 Provokes no echoes, but must softly tread;
 Where Solitude with Silence paired stops short
 Of Desolation, and to Ruin's scythe
 Decay submits not.
 But where'er my steps
 Shall wander, chiefly let me cull with care
 Those images of genial beauty, oft 200
 Too lovely to be pensive in themselves
 But by reflection made so, which do best
 And fittest serve to crown with fragrant wreaths
 Life's cup when almost filled with years, like mine
 — How lovely robed in forenoon light and shade,
 Each ministering to each, didst thou appear
 Savona, Queen of territory fair
 As aught that marvellous coast thro' all its length
 Yields to the Stranger's eye. Remembrance holds
 As a selected treasure thy one cliff, 210

magt, storhed og rigdom der, farlige som de er,
 her ikke dræbte, men gav næring til gudsfrygt.
 Og til beslægtede overvejelser tjener 170
 døbekapellets kuppel, og det der bulner op fra
 katedralens bygning, idet de viser sig i luften højt over
 klostertaget med den azurblå himmel som baggrund;
 og forbundet med disse to ses toppen
 af det skæve tårn, der (alt efter om man
 skynder sig ivrigt afsted eller gør holdt),
 flytter sig eller står stille.
 Og ikke mindre løn følger ham,
 som, efter at have forladt kirkegården, står i 180
 tårnets skygge og ikke uden en vis fornemmelse
 af frygt bliver formanet om nedgang og fald,
 en frygt der snart forsvinder foran synet
 af uudslukket pragt, uskadt pomp
 og usvækket skønhed. Storslået i sig selv
 og for sig selv, er samlingen, storslået og skøn
 at se, og for sindets billigende øje en illustration
 af menneskets alderdom, da den i sit ydre
 bærer det verdens-anerkendte vidnesbyrd
 om fortidige bedrifter og heller ikke længere 190
 tåbeligt kæmper mod skæbnens strøm,
 men er tilfreds med sin fredfyldte majestæt.
 — Oh hvilket skue stedet åbenbarer
 ved hver drejning, fra fortove bedækket med mos
 eller græsklædte områder, hvor den tungeste fod
 ingen ekkoer fremkalder, men må træde forsigtigt;
 hvor ensomhed parret med stilhed ikke bliver
 til trøstesløshed, og forfald ikke bøjer sig
 for ødelæggelsens le.
 Men hvor mine skridt end
 vil vandre hen, så lad mig især med omhu samle 200
 de billeder af livlig skønhed, ofte for bedårende
 til i sig selv at vække eftertænksomhed, men gjort
 sådan ved refleksion, som bedst og mest passende tjener
 til at krone livets bæger med rester af blomsterkranse,
 når det næsten er fyldt op med år, ligesom mit.
 — Hvor henrivende klædt i formiddaglys og skygge,
 der tjente hinanden, kom du ikke til syne
 Savona, dronning over et område så smukt*
 som noget den forunderlige kyst gennem hele sin længde
 yder det fremmede øje. Erindringen bevarer
 som en udsøgt skat din enlige klint, der, selvom 210

* Savona: ligger i Genovabugten.

That, while it wore for melancholy crest
 A shattered Convent, yet rose proud to have
 Clinging to its steep sides a thousand herbs
 And shrubs, whose pleasant looks gave proof how kind
 The breath of air can be where earth had else
 Seemed churlish. And behold, both far and near,
 Garden and field all decked with orange bloom,
 And peach and citron, in Spring's mildest breeze
 Expanding; and, along the smooth shore curved
 Into a natural port, a tideless sea, 220
 To that mild breeze with motion and with voice
 Softly responsive; and, attuned to all
 Those vernal charms of sight and sound, appeared
 Smooth space of turf which from the guardian fort
 Sloped seaward, turf whose tender April green,
 In coolest climes too fugitive, might even here
 Plead with the sovereign Sun for longer stay
 Than his unmitigated beams allow,
 Nor plead in vain, if beauty could preserve,
 From mortal change, aught that is born on earth 230
 Or doth on time depend.

While on the brink
 Of that high Convent-crested cliff I stood,
 Modest Savona! over all did brood
 A pure poetic Spirit — as the breeze,
 Mild — as the verdure, fresh — the sunshine, bright —
 Thy gentle Chiabrera! — not a stone,
 Mural or level with the trodden floor,
 In Church or Chapel, if my curious quest
 Missed not the truth, retains a single name
 Of young or old, warrior, or saint, or sage, 240
 To whose dear memories his sepulchral verse
 Paid simple tribute, such as might have flowed
 From the clear spring of a plain English heart,
 Say rather, one in native fellowship
 With all who want not skill to couple grief
 With praise, as genuine admiration prompts.
 The grief, the praise, are severed from their dust,
 Yet in his page the records of that worth
 Survive, uninjured; — glory then to words,
 Honour to word-preserving Arts, and hail 250
 Ye kindred local influences that still,
 If Hope's familiar whispers merit faith,
 Await my steps when they the breezy height

den bar en klosterruin som en melankolsk kam,
 dog rejste sig stolt ved at have fæstnet
 til sine stejle sider tusinde planter og buske,
 hvis behagelige udseende gav bevis på, hvor venlig
 luften kan være, hvor jorden ellers havde
 syntes barsk. Og se, både fjernt og nær,
 haver og marker helt prydet med appelsinblomster
 og ferskner og citroner, udbredende sig i vårens
 mildeste brise; og langs den regelmæssige kyst, buet
 til en naturlig havn, et tidevandsløst hav, 220
 der sagte reagerer på den milde brise med
 bevægelse og med stemme; og i harmoni med alle
 hine forårsfortryllelser af syn og lyd, viste der sig
 et jævnt stykke grønsvær, der skrånede ned mod havet
 fra det bevogtende fort, grønsvær hvis blide aprilsgrønhed,
 for flygtig under køligste himmelstrøg, selv her kunne
 trygle den eneherkende sol om at blive længere
 end hans udæmpede stråler tillader og ville heller ikke
 trygle forgæves, hvis skønhed kunne sikre noget,
 som er født på jorden eller afhænger af tiden, 230
 mod dødelig forvandling.

Mens jeg stod på brinken
 af denne høje kloster-bekammede klint,
 beskedne Savona! rugede overalt
 en ren poetisk ånd — mild som brisen —
 frisk som det grønne løv — strålende som solen —
 din blide Chiabrera! — ikke en sten*
 i en mur eller i plan med det betrådte gulv
 i kirke eller kapel, med mindre min nysgerrighed
 gik glip af sandheden, indeholder et eneste navn
 af ung eller gammel, kriger eller helgen eller vismand, 240
 til hvis dyrebare minde hans gravvers
 har ydet en enkel hyldest, sådanne som kunne have
 strømmet fra et ærligt engelsk hjertes klare kilde,
 sig hellere: ét der på naturlig vis er kammerat med
 alle, som ikke mangler evnen til at forbinde sorg
 med den ros, som ægte beundring indgiver.
 Sorgen, lovprisningen er adskilte fra deres støv,
 dog i hans skifter overlever optegnelserne
 om disses værdi, uskadte; — så lad ord æres,
 lad ordbevarende kunstarter hædres, og hil jer 250
 I beslægtede stedlige indflydelser, som stadigvæk,
 hvis håbets velkendte hvisken fortjener at tros,
 venter på mine skridt, når de skal vandre hen over

* Gabriello Chiabrera (1552-1617): italiensk digter der også skrev gravskrifter, hvoraf Wordsworth oversatte flere.

Shall range of philosophic Tusculum;
 Or Sabine vales explored inspire a wish
 To meet the shade of Horace by the side
 Of his Blandusian fount; or I invoke
 His presence to point out the spot where once
 He sate, and eulogized with earnest pen
 Peace, leisure, freedom, moderate desires; 260
 And all the immunities of rural life
 Extolled, behind Vacuna's crumbling fane.
 Or let me loiter, soothed with what is given
 Nor asking more, on that delicious Bay,
 Parthenope's Domain – Virgilian haunt,
 Illustrated with never-dying verse,
 And, by the Poet's laurel-shaded tomb,
 Age after age to Pilgrims from all lands
 Endeared.

And who – if not a man as cold
 In heart as dull in brain – while pacing ground 270
 Chosen by Rome's legendary Bards, high minds
 Out of her early struggles well inspired
 To localize heroic acts – could look
 Upon the spots with undelighted eye,
 Though even to their last syllable the Lays
 And very names of those who gave them birth
 Have perished? – Verily, to her utmost depth,
 Imagination feels what Reason fears not
 To recognize, the lasting virtue lodged
 In those bold fictions that, by deeds assigned 280
 To the Valerian, Fabian, Curian Race,
 And others like in fame, created Powers
 With attributes from History derived,
 By Poesy irradiate, and yet graced,
 Through marvellous felicity of skill,
 With something more propitious to high aims
 Than either, pent within her separate sphere,
 Can oft with justice claim.

And not disdaining
 Union with those primeval energies
 To virtue consecrate, stoop ye from your height 290
 Christian Traditions! at my Spirit's call

filosofiske Tusculums luftige højder; eller*
 udforskede sabinske dale, skal inspirere
 et ønske om at møde Horats' skygge ved siden af
 hans blandusiske kilde; eller påkalde
 hans tilstedeværelse for at udpege stedet, hvor
 han engang sad og med alvorlig pen berømmede
 fred, lediggang, frihed, mådeholdne lyster; 260
 og bagved Vacunas smuldrende tempel†
 forherligede alle de fritagelser, det landlige liv gav.
 Eller lad mig slentre, dulmet af hvad der er givet
 og uden at spørge om mere, afsted langs den yndige bugt,
 Parthenopes domæne – det vergilske tilholdssted,‡
 beskrevet i aldrig-døende vers og
 af digterens laurbær-skyggede grav, århundrede
 efter århundrede, gjort sig elsket af pilgrimme
 fra alle lande.

Og hvem – hvis ikke mennesket er ligeså
 kold i hjertet, som sløv i hjernen – mens han vandrer 270
 frem og tilbage på en jord, valgt af Roms legendariske barder,
 ophøjede ånder der af hendes tidlige kampe blev inspireret
 til at lokalisere heltmodige handlinger – kunne se
 på disse steder med misfornøjet øje,
 skønt sangene, og selve navnene på dem
 der fødte dem, lige til den sidste stavelse
 er forsvundet? – Sandelig, til sit yderste dyb§
 føler indbildningakraften, hvad fornuften frygter ikke
 at erkende, nemlig den varige dyd der rummes 280
 i hine dristige opdigtelser, som i kraft af bedrifter
 tillagt den valeriske, fabianske og curiske slægt
 og andre af lignende berømmelse, skabte magter
 der, skønt med egenskaber udledt af Historien
 og beskinnet af poesien, så dog, ved en forunderlig
 lykkelig udtryksevne, er blevet smykket med
 noget, der er mere gunstigt til ophøjede mål,
 end nogen af dem, lukket inde i hver sin sfære, ofte
 retfærdigvis kan gøre krav på.

Og idet I ikke
 ringeagter at forenes med disse urenergier, der er 290
 indviet til dyden, bøj jer da ned fra jeres høje stade
 I kristne traditioner! ved min ånds kalden

* filosofiske Tusculum: hvor Ciceros *Samtaler i Tusculum* foregår – blandusiske: Horats skrev en ode til kilden Bandusia. Han havde en gård i Sabinerbjergene.

† Vacuna: sabinsk gudinde for agerbrug.

‡ Parthenope: Napoli.

§ L. 271-77: Wordsworth følger en teori af Barthold Niebuhr, der anser Roms tidlige historie, som Livius fortæller den, for at være baseret på for længst glemte digteres værker (Hayden 2).

Descend, and, on the brow of ancient Rome
 As she survives in ruin manifest
 Your glories mingled with the brightest hues
 Of her memorial halo, fading, fading,
 But never to be extinct while Earth endures.
 O come, if undishonoured by the prayer,
 From all her Sanctuaries! — Open for my feet
 Ye Catacombs, give to mine eyes a glimpse 300
 Of the Devout, as, 'mid your glooms convened
 For safety, they of yore enclasped the Cross
 On knees that ceased from trembling, or intoned
 Their orisons with voices half-suppressed,
 But sometimes heard, or fancied to be heard,
 Even at this hour.

And thou Mamertine prison,
 Into that vault receive me from whose depth
 Issues, revealed in no presumptuous vision,
 Albeit lifting human to divine,
 A Saint, the Church's Rock, the mystic Keys
 Grasped in his hand; and lo! with upright sword 310
 Prefiguring his own impendent doom,
 The Apostle of the Gentiles; both prepared
 To suffer pains with heathen scorn and hate
 Inflicted; — blessed Men, for so to Heaven
 They follow their dear Lord!

Time flows — nor winds,
 Nor stagnates, nor precipitates his course,
 But many a benefit borne upon his breast
 For human-kind sinks out of sight, is gone,
 No one knows how; nor seldom is put forth 320
 An angry arm that snatches good away,
 Never perhaps to reappear. The Stream
 Has to our generation brought and brings
 Innumerable gains; yet we, who now
 Walk in the light of day, pertain full surely
 To a chilled age, most pitiably shut out
 From that which 'is' and actuates, by forms,
 Abstractions, and by lifeless fact to fact
 Minutely linked with diligence uninspired,
 Unrectified, unguided, unsustained,
 By godlike insight. To this fate is doomed 330
 Science, wide-spread and spreading still as be
 Her conquests, in the world of sense made known,
 So with the internal mind it fares; and so

stig ned! og på toppen af ældgamle Rom,
 således som hun lever videre i ruiner, vis jeres
 herligheder, blandet med de mest strålende farver
 i hendes mindes glorie, som falmer, falmer,
 men aldrig vil slukkes så længe jorden er til.
 Oh kom, hvis ikke vanæret af bønnen, fra alle
 hendes hellige steder! – Åben jer for mine fødder
 I katakomber, giv mine øjne et glimt af de fromme,
 dengang de i fordums tid, samlet midt i jeres mørke 300
 for sikkerhedens skyld, omfavnede korset
 på knæ, der holdt op med at skælve, eller istemte
 deres bønner med halvtundertrykte stemmer,
 undertiden hørt eller troet at blive hørt,
 selv nu.

Og du mamertinske fængsel*
 tag imod mig i din hvælving, fra hvis dyb,
 – åbenbaret i ingen anmassende vision,
 skønt den løfter mennesket op til det guddommelige, –
 en helgen udgår, kirkens klippe, de mystiske nøgler 310
 i hans knyttede hånd; og se! med opret sværd,
 bebudende sin egen forestående skæbne,
 ikke-jødernes apostel; begge beredt
 til at udstå smerter påført af hedensk foragt og had;
 – velsignede mænd, thi således fulgte de
 deres kære herre til himlen!

Tiden flyder afsted – den slynger
 sig ikke eller går i stå eller fremskynder sit løb,
 men mangel gavn, båret på dens bryst
 for mennesket, synker ud af syne, er borte,
 ingen ved hvordan; og ikke sjældent bliver 320
 én vred arm rakt ud, som river det gode væk
 for måske aldrig at komme igen. Strømmen
 har bragt og bringer vor generation
 utallige gevinster; dog vi, som nu
 går i dagslyset, hører helt sikkert til
 en kold tidsalder, højst ynkværdigt udelukket
 fra det som er og aktiverer, af former,
 abstraktioner og af omhyggelig sammenkædning
 af livløse fakta med en flid, der er uinspireret,
 urettet, uvejledt, uunderstøttet af gudelig indsigt.
 Dømt til denne skæbne er videnskaben, der er 330
 udbredt og vedvarende udbreder sig i takt med, at
 hendes erobringer bliver gjort kendte i fornuftens verden.
 Således går det det indre sind; og sådan

* Fængslet hvor man mener apostlene Peter og Paulus har været indespærret.

With morals, trusting, in contempt or fear
 Of vital principle's controlling law,
 To her purblind guide Expediency; and so
 Suffers religious faith. Elate with view
 Of what is won, we overlook or scorn
 The best that should keep pace with it, and must,
 Else more and more the general mind will droop, 340
 Even as if bent on perishing. There lives
 No faculty within us which the Soul
 Can spare, and humblest earthly Weal demands,
 For dignity not placed beyond her reach,
 Zealous co-operation of all means
 Given or acquired, to raise us from the mire,
 And liberate our hearts from low pursuits.
 By gross Utilities enslaved, we need
 More of ennobling impulse from the past,
 If to the future aught of good must come 350
 Sounder and therefore holier than the ends
 Which, in the giddiness of self-applause,
 We covet as supreme. O grant the crown
 That Wisdom wears, or take his treacherous staff
 From Knowledge! — If the Muse, whom I have served
 This day, be mistress of a single pearl
 Fit to be placed in that pure diadem;
 Then, not in vain, under these chestnut boughs
 Reclined, shall I have yielded up my soul
 To transports from the secondary founts 360
 Flowing of time and place, and paid to both
 Due homage; nor shall fruitlessly have striven,
 By love of beauty moved, to enshrine in verse
 Accordant meditations, which in times
 Vexed and disordered, as our own, may shed
 Influence, at least among a scattered few,
 To soberness of mind and peace of heart
 Friendly; as here to my repose hath been
 This flowering broom's dear neighbourhood, the light
 And murmur issuing from yon pendent flood, 370
 And all the varied landscape. Let us now
 Rise, and to-morrow greet magnificent Rome.

The Cuckoo at Laverna

Maj 25, 1837

List — 'twas the Cuckoo. — O with what delight
 Heard I that voice! and catch it now, though faint,

med moralen, der i foragt eller angst for
 livsprincipets styrende lov sætter sin lid
 til hendes nærsynede fører Formålstjenligheden;
 og sådan rammes religiøs tro. Overmodig med hensyn
 til hvad der er vundet, overser vi eller spotter
 det bedste, som burde holde trit med det og må gøre det, 340
 ellers vil sindet hos almenheden falme mere og mere,
 netop som om det var opsat på at bukke under.
 Der lever ingen evne inde i os, som sjælen kan
 undvære, og den ydmygste jordiske lykke, som
 værdighed ikke har anbragt uden for hendes rækkevidde,
 kræver et ivrigt samarbejde af alle midler,
 givet eller erhvervet, for at løfte os op af sumpen
 og befri vore hjerter for lave bestræbelser.
 Slavebundet af grov nytte har vi brug for
 mere forædlende impulser fra fortiden, 350
 hvis der skal komme noget godt til fremtiden,
 der er sundere og derfor helligere end de mål,
 som vi, svimle af selv-applaus,
 begærer som det øverste. Oh skænk os den krone
 som Visdom bær', eller lad Viden få frataget sin
 forræderiske stav! — Hvis den muse, som jeg har tjent
 denne dag, besidder en enkelt perle,
 der passer til at blive anbragt i det rene diadem;
 så, ikke forgæves, siddende under disse kastanje grene,
 skal jeg have overgivet min sjæl 360
 til henrykkelser, som strømmer fra tidens
 og stedets underordnede kilder, og hyldet begge
 behørigt; skal heller ikke frugtesløst have stræbt efter,
 bevæget af kærlighed og skønhed, i vers at bevare
 betragtninger i overensstemmelse hermed, som måske i
 oprørte og rodede tider, lig vore egne, på venlig vis kan
 tilskynde, i det mindste blandt de spredte få,
 til besindighed og fred i hjertet;
 ligesom her i min hvile denne
 blomstrende gyvels kære naboskab, lyset 370
 og rislen sendt fra hin hængende flod
 og hele det varierede landskab, har været venlige. —
 Lad os nu rejse os og i morgen hilse det storslåede Rom.

Gøgen ved Laverna

25 maj, 1837

Lyt — det var gøgen. — Åh med hvilken fryd hørte
 jeg ikke denne røst! og fanger den nu, skønt svagt,

Far off and faint, and melting into air,
 Yet not to be mistaken. Hark again!
 Those louder cries give notice that the Bird,
 Although invisible as Echo's self,
 Is wheeling hitherward. Thanks, happy Creature,
 For this unthought-of greeting!

While allured

From vale to hill, from hill to vale led on,
 We have pursued, through various lands, a long 10
 And pleasant course; flower after flower has blown,
 Embellishing the ground that gave them birth
 With aspects novel to my sight; but still
 Most fair, most welcome, when they drank the dew
 In a sweet fellowship with kinds beloved,
 For old remembrance sake. And oft — where Spring
 Displayed her richest blossoms among files.
 Of orange-trees bedecked with glowing fruit
 Ripe for the hand, or under a thick shade
 Of Ilex, or, if better suited to the hour, 20
 The lightsome Olive's twinkling canopy —
 Oft have I heard the Nightingale and Thrush
 Blending as in a common English grove
 Their love-songs; but, where'er my feet might roam,
 Whate'er assemblages of new and old,
 Strange and familiar, might beguile the way,
 A gratulation from that vagrant Voice
 Was wanting; — and most happily till now.

For see, Laverna! mark the far-famed Pile,
 High on the brink of that precipitous rock, 30
 Implanted like a Fortress, as in truth
 It is, a Christian Fortress, garrisoned
 In faith and hope, and dutiful obedience,
 By a few Monks, a stern society,
 Dead to the world and scorning earth-born joys.
 Nay — though the hopes that drew, the fears that drove,
 St. Francis, far from Man's resort, to abide
 Among these sterile heights of Apennine,
 Bound him, nor, since he raised yon House, have ceased
 To bind his spiritual Progeny, with rules 40
 Stringent as flesh can tolerate and live;
 His milder Genius (thanks to the good God
 That made us) over those severe restraints
 Of mind, that dread heart-freezing discipline,
 Doth sometimes here predominate, and works
 By unsought means for gracious purposes;

langt borte og svagt og smeltende i luften,
 dog ikke til at tage fejl af. Hør igen!
 Disse højere skrig betyder at fuglen,
 skønt usynlig som ekkoet selv,
 kredser denne vej. Tak lykkelige skabning
 for denne uventede hilsen!

Medens lokket

videre fra dal til bakke og fra bakke til dal,
 har vi gennem forskellige lande fulgt en lang 10
 og fornøjelig kurs; blomst efter blomst stod i flor,
 og prydede jorden som gav dem fødsel
 med nye fremtoninger for mit syn, men stadig
 mest kønne, mest velkomne når de drak duggen
 i yndigt fællesskab med arter, højt elsket
 for gammelt mindes skyld. Og ofte – hvor foråret
 viste sine rigeste blomster mellem rækker
 af appelsintræer, smykket med glødende frugt,
 moden til hånden eller under en tæt skygge
 af kristtorn eller, hvis bedre passende til tiden, 20
 under det lyse oliventræs blinkede løvtag – ofte har
 jeg hørt nattergalen og droslen, som i en almindelig
 engelsk lund, blande deres kærlighedssange; men
 hvor mine fødder end kunne vandre om, hvilke
 samlinger nye og gamle, fremmede og velkendte,
 der end kunne gøre vejen underholdende,
 så manglede en lykønskning fra hin omstrejvende
 stemme; – og det er yderst lykkeligt, at det var indtil nu.

Thi se, Laverna! bemærk den vidtberømte bygning
 højt oppe på brinken af det bratte fjeld 30
 anbragt som et fort, som det i sandhed er,
 et kristent fort, besat, i tro og håb
 og pligttopfyldende lydighed
 af nogle få munke, et alvorligt samfund,
 død for verden og med foragt for jordfødte glæder.
 Og dog – skønt håbene som trak, ængstelsen som drev
 Skt. Frans langt bort fra menneskene, for at bo
 mellem disse golde appenninske højder, bandt
 ham, og ikke siden han byggede hint hus er holdt
 op med at binde hans åndelige efterkommere 40
 med regler så strenge, som kødet kan finde sig i og
 være levende; så hersker dog her hans mildere sjæl
 (takket være den gode Gud som skabte os) undertiden
 over hine stærke bånd, som ånden blev pålagt, den
 skrækkelige hjerteisnende disciplin, og arbejder ved
 uopfordrede midler for venlige formål; for jorden

For earth through heaven, for heaven, by changeful earth,
Illustrated, and mutually endeared.

Rapt though He were above the power of sense,
Familiarly, yet out of the cleansed heart 50
Of that once sinful Being overflowed
On sun, moon, stars, the nether elements,
And every shape of creature they sustain,
Divine affections; and with beast and bird
(Stilled from afar — such marvel story tells —
By casual outbreak of his passionate words,
And from their own pursuits in field or grove
Drawn to his side by look or act of love
Humane, and virtue of his innocent life)
He went to hold companionship so free, 60
So pure, so fraught with knowledge and delight,
As to be likened in his Followers' minds
To that which our first Parents, ere the fall
From their high state darkened the Earth with fear,
Held with all kinds in Eden's blissful bowers.

Then question not that, 'mid the austere Band,
Who breathe the air he breathed, tread where he trod,
Some true Partakers of his loving spirit
Do still survive, and, with those gentle hearts
Consorted, Others, in the power, the faith, 70
Of a baptized imagination, prompt
To catch from Nature's humblest monitors
Whate'er they bring of impulses sublime.

Thus sensitive must be the Monk, though pale
With fasts, with vigils worn, depressed by years,
Whom in a sunny glade I chanced to see,
Upon a pine-tree's storm-uprooted trunk,
Seated alone, with forehead sky-ward raised,
Hands clasped above the crucifix he wore
Appended to his bosom, and lips closed 80
By the joint pressure of his musing mood
And habit of his vow. That ancient Man —
Nor haply less the Brother whom I marked,
As we approached the Convent gate, aloft
Looking far forth from his aerial cell,
A young Ascetic — Poet, Hero, Sage,
He might have been, Lover belike he was —
If they received into a conscious ear
The notes whose first faint greeting startled me,
Whose sedulous iteration thrilled with joy 90

gennem himlen, for himlen, belyst ved den
foranderlige jord og gensidigt gjort elsket,

Skønt hans henrykkelse sædvanligvis var hævet
over sansernes magt, strømmede der dog ud af 50
dette engang så syndefulde væsens rensede hjerte,
over sol, måne, stjerne, de nedre elementer og
enhver skabning de underholder, guddommelig
hengivenhed; og med vilde dyr og fugle
(standset langt borte — et sådant under beretter
historien om — ved hans tilfældige udbrud af
lidenskabelige ord og trukket væk fra mark og lund
hen i hans nærhed ved hjælp menneskekærlige
blikke og handlinger og i kraft af hans uskyldige liv)
plejede han at være så fri i sin omgang, 60
så ren, så fuld af viden og glæde,
at den i hans tilhængerens sind blev sammenlignet
med den, som vore første forfædre, før faldet
fra deres høje stade mørknende jorden med frygt,
holdt med alle arter i Edens Haves lykkelige løvsale.

Så tvivl ikke på, at blandt den nøjsomme flok som
indånder den luft, han indåndede, trådte hvor han
trådte, lever der stadig nogle sande deltagere i hans
kærlige ånd, og at der sammen med disse 70
blide hjerte, lever andre, i en døbt
indbildningskraftens magt og tro, der er hurtige til fra
naturens ydmygste formanere at fange,
hvad de end bringer af sublime tilskyndelser.

Følsom på denne måde må munken have været,
skønt bleg af faste, udslidte af vågen, nedtrykt af år,
som jeg tilfældigvis i en solbeskinnet lysning
så siddende alene på et fyrretræs storm-oprykkede
stamme, med panden løftet mod himlen,
hænderne knuget over det krusefiks han bar, 80
hængende på sit bryst, og læber lukket ved
det forenende pres af hans grublen og vanlige
opfyldelse af sit højtidelige løfte. Denne gamle mand —
og ikke mindre den broder, som jeg bemærkede,
da vi nærmede os klosterporten, der højt oppe
kiggede ud i det fjerne fra sin luftige celle,
en ung asket — digter, helt, vismand
kunne han have været, måske var han en elsker —
hvis de med et bevidst øre modtog de toner, hvis
første svage hilsen overraskede mig, hvis ihærdige
gentagelse fik mit hjerte til at bæve af fryd — 90

My heart — may have been moved like me to think,
Ah! not like me who walk in the world's ways,
On the great Prophet, styled *the Voice of One*
Crying amid the wilderness, and given,
Now that their snows must melt, their herbs and flowers
Revive, their obstinate winter pass away,
That awful name to Thee, thee, simple Cuckoo,
Wandering in solitude, and evermore
Foretelling and proclaiming, ere thou leave
This thy last haunt beneath Italian skies 100
To carry thy glad tidings over heights
Still loftier, and to climes more near the Pole.

Voice of the Desert, fare-thee-well; sweet Bird!
If that substantial title please thee more,
Farewell! — but go thy way, no need hast thou
Of a good wish sent after thee; from bower
To bower as green, from sky to sky as clear,
Thee gentle breezes waft — or airs, that meet
Thy course and sport around thee softly fan —
Till Night, descending upon hill and vale, 110
Grants to thy mission a brief term of silence,
And folds thy pinions up in blest repose.

At Rome.

Is this, ye Gods, the Capitolian Hill?
Yon petty Steep in truth the fearful Rock,
Tarpeian named of yore, and keeping still
That name, a local Phantom proud to mock
The Traveller's expectation? Could our Will
Destroy the ideal Power within, 'twere done
Thro' what men see and touch, slaves wandering on,
Impelled by thirst of all but Heaven- taught skill.
Full oft, our wish obtained, deeply we sigh;
Yet not unrecompensed are they who learn, 10
From that depression raised, to mount on high
With stronger wing, more clearly to discern
Eternal things; and, if need be, defy
Change, with a brow not insolent, though stern.

kunne de have været bevæget til ligesom mig,
 åh, ikke ligesom mig, der går verdens veje,
 at tænke på den store profet, kaldet
røsten af en som råber i ørkenen, og have givet —
 nu da deres sne må smelte, deres urter og blomster
 komme til live igen, deres hårdnakkede vinter gå
 til ende — dette ærefrygtindgydende navn til Dig, dig,
 simple gøg, der vandrer i ensomhed og til evig tid
 forudsiger og forkynder, før du forlader
 dette dit sidste ly under den italienske himmel 100
 for at bære glade tidender over stadige højere
 tinder og til egne nærmere polen.

Du ørkenens stemme, far vel; skønne fugl!
 hvis denne mere legemlige titel passer dig bedre,
 farvel! — drag du kun bort, du har ingen brug
 for at gode ønsker sendes efter dig; fra bolig til
 bolig ligeså grøn, fra himmel til himmel ligeså klar,
 vifter blide briser dig — eller luften som træffer
 din kurs og sagte vifter løjer omkring dig —
 indtil natten, dalende ned på bakke og i dal, 110
 skænker et kort tidsrum af stilhed til din mission,
 og folder dine vinger sammen i velsignet hvile.

I Rom

Er dette, I Guder, Capitolinerhøjen?
 Hin lille skræmt virkelig den frygtelige klippe,
 tidligere kaldet den Trapejiske, og stadig*
 bærer det navn, et stedligt genfærd stolt over at spotte
 den rejsendes forventning? — Kunne vor vilje ødelægge
 den ideale kraft indeni, ville det blive gjort ved det,
 mennesker ser eller berøre, — slaver der vandrer videre, tvunget
 af tørst efter alt undtagen den færdighed himlen underviser i.
 Ganske ofte når vor ønsker er opfyldt, sukker vi dybt;
 dog ikke ubelønnet er de som lærer, 10
 løftet op fra denne nedtrykthed for at stige højt
 på stærkere vinge, mere klart at skelne
 evige ting; og hvis det er nødvendigt, at trodse forandring,
 med en mine der ikke er uforskammet, skønt streng.

* Den Trapejiske Klippe hvorfra de dødsdømte blev styrtet ned.

In Allusion to Various Recent Histories and Notices of the French Revolution

Portentous change when History can appear
As the cool Advocate of foul device;
Reckless audacity extol, and jeer
At consciences perplexed with scruples nice!
They who bewail not, must abhor, the sneer
Born of Conceit, Power's blind Idolater;
Or haply sprung from vaunting Cowardice
Betrayed by mockery of holy fear.
Hath it not long been said the wrath of Man
Works not the righteousness of God? Oh bend,
Bend, ye Perverse! to judgments from on High,
Laws that lay under Heaven's perpetual ban
All principles of action that transcend
The sacred limits of humanity. 10

Continued

Who ponders National events shall find
An awful balancing of loss and gain,
Joy based on sorrow, good with ill combined,
And proud deliverance issuing out of pain
And direful throes; as if the All-ruling Mind,
With whose perfection it consists to ordain
Volcanic burst, earthquake, and hurricane,
Dealt in like sort with feeble human kind
By laws immutable. But woe for him
Who thus deceived shall lend an eager hand
To social havoc. Is not Conscience ours, 10
And Truth, whose eye guilt only can make dim;
And Will, whose office, by divine command,
Is to control and check disordered Powers?

Concluded

Long-favoured England! be not thou misled
By monstrous theories of alien growth,
Lest alien frenzy seize thee, waxing wroth,
Self-smitten till thy garments reek dyed red
With thy own blood, which tears in tor-rents shed
Fail to wash out, tears flowing ere thy troth
Be plighted, not to ease but sullen sloth,
Or wan despair the ghost of false hope fled
Into a shameful grave. Among thy youth,

Med hensyn til forskellige nylige historier og bemærkninger om Den Franske Revolution

En ildevarslende forandring, når historie kan optræde
som den kølige forkæmper for slette påfund;
prise hensynløs frækhed og vrænge
ad samvittigheder, rådvild af pæne betæneligheder!
De som ikke jamrer over, må afsky hånen,
født af indbildskhed, magtens blinde afgudsdyrker;
eller måske udsprunget af pralende fejhed,
forrådt af spot over hellig frygt.
Er det ikke længe blevet sagt, at menneskets vrede
ikke får Guds retfærdighed til at arbejde? Åh, bøj jer,
bør jer, I forhærdede! for domme fra det Høje:
love som lægger under Himlens evindelige band
alle principper for handlinger, der overskrider
menneskehedens hellige grænser.

10

Fortsat

De der grunder over nationale begivenheder, vil opdage
en ærefrygtindgydende balance mellem tab og vinding,
glæde bygget på sorg, godt forbundet med ondt,
og stolt forløsning der stammer fra smerte
og forfærdelige kvaler; som om en altstyrende ånd,
til hvis fuldkommenhed det passer at tildele
vulkanudbrud, jordskælv og orkaner,
handlede med den svage menneskehed på lignende måde
i kraft af uforanderlige love. Men ve ham
som således bedraget, skal låne en ivrig hånd
til social ødelæggelse. Er ikke samvittighed
og sandhed, hvis øjne kun skyld kan sløre;
og vilje, hvis opgave, ved guddommelig ordre,
det er at styre og standse uordentlige magter, vore?

10

Afsluttet

Længebegunstiget England! lad dig ikke blive vildført
af uhyrlige teorier om fremmed vækst, for at ikke
fremmed raseri skal gribe dig, forøgende vreden,
selv-tilføjet indtil dit tøj damper, farvet rødt
af dit eget blod, som tårer udgydt i rivende strømme
ikke kan vaske af, tårer der flyder, før du har
givet dit æresord, der kun kan lindre tvær dorskhed
eller mat fortvivlelse — et falsk håbs genfærd, flygtet
ned i en skændig grav. Hvis blandt dine ynglinge,

My Country! if such warning be held dear, 10
Then shall a Veteran's heart be thrilled with joy,
One who would gather from eternal truth,
For time and season, rules that work to cheer
Not scourge, to save the People not destroy.

“Feel for the wrongs”

Feel for the wrongs to universal ken
Daily exposed, woe that unshrouded lies;
And seek the Sufferer in his darkest den,
Whether conducted to the spot by sighs
And moanings, or he dwells (as if the wren
Taught him concealment) hidden from all eyes
In silence and the awful modesties
Of sorrow; — feel for all, as brother Men!
Rest not in hope want's icy chain to thaw
By casual boons and formal charities; 10
Learn to be just, just through impartial law;
Far as ye may, erect and equalize;
And, what ye cannot reach by statute, draw
Each from his fountain of self-sacrifice!

Grace Darling

Among the dwellers in the silent fields
The natural heart is touched, and public way
And crowded street resound with ballad strains,
Inspired by ONE whose very name bespeaks
Favour divine, exalting human love;
Whom, since her birth on bleak Northumbria's coast,
Known unto few but prized as far as known,
A single Act endears to high and low
Through the whole land — to Manhood, moved in spite
Of the world's freezing cares — to generous Youth — 10
To Infancy, that lisps her praise — to Age
Whose eye reflects it, glistening through a tear
Of tremulous admiration. Such true fame
Awaits her 'now'; but, verily, good deeds
Do not imperishable record find
Save in the rolls of heaven, where hers may live
A theme for angels, when they celebrate
The high-souled virtues which forgetful earth
Has witnessed. Oh! that winds and waves could speak
Of things which their united power called forth 20

mit Land! en sådan advarsel anses for dyrebar, 10
 så skal en prøvet krigers hjerte skælve af glæde,
 én som fra evig sandhed, for tid og år,
 ville samler regler, der virker til opmuntring –
 ikke straf, for at frelse folket – ikke til ødelæggelse.

„Føl for uretten”

Føl for uretten begået mod den almene viden,
 dagligt udstillet, elendighed som ligger udækket;
 og opsøg den lidende i hans mørkeste hule,
 enten ledt til stedet af sukken
 og stønnen, eller han bor (som om en gærdesmutte
 havde lært ham at skjule sig), dulgt for alles øjne,
 i tavshed og sorgens ærefrygtindgydende beskedenhed;
 – føl for alle som en bror til menneskene!
 hvil ikke på håbet om at optø manglens iskolde lænker
 ved tilfældige gaver eller regelmæssige almisser; 10
 lær at være retfærdig, retfærdig gennem upartiske love;
 så vidt som I kan, vær ranke og på lige fod;
 og hvad I ikke kan opnå ved lov, øs
 det af jeres selvopofrelses kilde.

Grace Darling

Mellem beboerne på de tavse marker
 er det oprigtige hjerte rørt, og offentlige veje
 og overfyldte gader genlyder af skillingsviser,
 inspireret af En, hvis blotte navn tyder på
 guddommelig velvilje, ophøjet menneskekærlighed;
 som, siden hendes fødsel på det forblæste Northumberlands kyst,
 kun kendt af få, men rost i selv de fjernest egne,
 en enkelt handling gør elsket af høj og lav
 i hele landet – af manddommen, bevæget på trods
 af verdens frysende bekymringer – af den gavmilde ungdom – 10
 af børnene som mumler hendes pris – af alderdommen
 hvis øjne lyser af den, skinnende gennem skælvende
 beundrings tåre. Sådan ægte berømmelse
 venter hende *nu*, men sandelig, gode bedrifter
 bliver ikke uforgængeligt optegnet
 undtagen på himlens skriftruller, hvor hendes kan leve
 som et emne for engle, når de fejrer
 de højsjælede dyder, den glemsomme jord
 har bevidnet. Åh! gid vindene og bølgerne kunne
 fortælle om ting, som deres forenede kraft kaldte frem 20

From the pure depths of her humanity!
 A Maiden gentle, yet, at duty's call,
 Firm and unflinching, as the Lighthouse reared
 On the Island-rock, her lonely dwelling-place;
 Or like the invincible Rock itself that braves,
 Age after age, the hostile elements,
 As when it guarded holy Cuthbert's cell.

All night the storm had raged, nor ceased, nor paused,
 When, as day broke, the Maid, through misty air,
 Espies far off a Wreck, amid the surf, 30

Beating on one of those disastrous isles —
 Half of a Vessel, half — no more; the rest
 Had vanished, swallowed up with all that there
 Had for the common safety striven in vain,
 Or thither thronged for refuge. With quick glance
 Daughter and Sire through optic-glass discern,
 Clinging about the remnant of this Ship,
 Creatures — how precious in the Maiden's sight!
 For whom, belike, the old Man grieves still more
 Than for their fellow-sufferers engulfed 40
 Where every parting agony is hushed,
 And hope and fear mix not in further strife.

"But courage, Father! let us out to sea —
 A few may yet be saved." The Daughter's words,
 Her earnest tone, and look beaming with faith,
 Dispel the Father's doubts: nor do they lack
 The noble-minded Mother's helping hand
 To launch the boat; and with her blessing cheered,
 And inwardly sustained by silent prayer,
 Together they put forth, Father and Child! 50

Each grasps an oar, and struggling on they go —
 Rivals in effort; and, alike intent
 Here to elude and there surmount, they watch
 The billows lengthening, mutually crossed
 And shattered, and re-gathering their might;
 As if the tumult, by the Almighty's will
 Were, in the conscious sea, roused and prolonged
 That woman's fortitude — so tried, so proved —
 May brighten more and more!

True to the mark,

They stem the current of that perilous gorge, 60
 Their arms still strengthening with the strengthening heart,
 Though danger, as the Wreck is neared, becomes
 More imminent. Not unseen do they approach;

fra hendes menneskeligheds rene dybder!
 En blid pige, dog fast og standhaftig
 ved pligtens kalden, ligesom fyrtårnet rejst på
 klippeøen, hendes ensomme bolig;
 eller lig den uovervindelige klippe selv, der
 slægtled efter slægtled trodser de fjendtlige elementer,
 som da den vogtede den hellige Cuthberts celle.*

Hele natten havde uvejret raset, uophørligt og uden tøven,
 da pigen i daggryet gennem den tågede luft, 30
 langt borte opdagede et skibsvrag, midt i brændingen
 slå mod en af de ulyksalige øer — den ene
 halvdel et fartøj, den anden — ikke mere, resten
 var forsvundet, opslugt med alt som dér
 forgæves havde kæmpet for den fælles redning
 eller havde flokkedes derhen for at søge ly. Med
 et hurtigt blik gennem en kikkert skelner datter og far
 skikkelser, der klynger sig til resterne af dette
 skib, — hvor dyrebare er de ikke i pigens øjne! —
 over hvem, måske, den gamle mand sørger mere
 end over deres lidelsesfæller, nedsunket 40
 hvor enhver dødsqual er stilnet,
 og håb og angst ikke længere blandes i strid.
 „Men fat mod far! vi må på havet —
 nogle få kan måske endnu reddes.” Datterens ord,
 hendes indtrængende tone og blikket, der lyste af tro,
 fordrev farens tvivl; de undværer heller ikke
 den ædeltsindede mors hjælp med at sætte
 båden i søen; og opmuntret af hendes velsignelser,
 og indvendigt støttet af tavse bønner, 50
 tager de af sted, far og barn!
 Hver griber en åre og kæmper sig frem,
 rivaler i anstrengelse; og begge opsat på
 her at undgå og her at bestige, iagttager de
 bølgerne der forlænges, går på tværs af hinanden
 og splintres og igen samler styrke;
 som om tummelen i det bevidste hav
 var vækket og forøget ved den almægtiges vilje,
 for at denne kvindes mod — så prøvet, så bevist —
 kan forherliges mere og mere!

Tro mod målet,

stævner de strømmen i den farefulde slugt, 60
 deres arme styrkes stadig af det styrkede hjerte,
 skønt faren, da vraget er nær, bliver
 mere overhængende. De nærmer sig ikke usete;

* Skt. Cuthbert (ca. 635-87) var eneboer på en af Farneøerne.

And rapture, with varieties of fear
 Incessantly conflicting, thrills the frames
 Of those who, in that dauntless energy,
 Foretaste deliverance; but the least perturbed
 Can scarcely trust his eyes, when he perceives
 That of the pair — tossed on the waves to bring
 Hope to the hopeless, to the dying, life — 70
 One is a Woman, a poor earthly sister,
 Or, be the Visitant other than she seems,
 A guardian Spirit sent from pitying Heaven,
 In woman's shape. But why prolong the tale,
 Casting weak words amid a host of thoughts
 Armed to repel them? Every hazard faced
 And difficulty mastered, with resolve
 That no one breathing should be left to perish,
 This last remainder of the crew are all
 Placed in the little boat, then o'er the deep 80
 Are safely borne, landed upon the beach,
 And, in fulfilment of God's mercy, lodged
 Within the sheltering Lighthouse. — Shout, ye Waves
 Send forth a song of triumph. Waves and Winds,
 Exult in this deliverance wrought through faith
 In Him whose Providence your rage hath served!
 Ye screaming Sea-mews, in the concert join!
 And would that some immortal Voice — a Voice
 Fitly attuned to all that gratitude
 Breathes out from floor or couch, through pallid lips 90
 Of the survivors — to the clouds might bear —
 Blended with praise of that parental love,
 Beneath whose watchful eye the Maiden grew
 Pious and pure, modest and yet so brave,
 Though young so wise, though meek so resolute —
 Might carry to the clouds and to the stars,
 Yea, to celestial Choirs, GRACE DARLING'S name!

“Though the bold wings of Poesy”

Though the bold wings of Poesy affect
 The clouds, and wheel around the mountain tops
 Rejoicing, from her loftiest height she drops
 Well pleased to skim the plain with wild flowers deckt,
 Or muse in solemn grove whose shades protect
 The lingering dew — there steals along, or stops
 Watching the least small bird that round her hops,
 Or creeping worm, with sensitive respect.

og henrykkelse, bestandig i modstrid med angsten,
 gennemryster legemet hos dem
 som i den uforfærdede handlekraft
 ser en forsmag på udfrielse; men den mindst
 foruroliget kan næppe tro sine egne øjne, da han opdager
 at af parret – kastet hid og did på bølgerne
 for at bringe håb til de håbløse, til de døende liv – 70
 er en af dem en kvinde, en stakkels jordisk søster,
 eller er den besøgende en anden end den hun synes at være,
 en skytsengel sendt fra den medlidende Himmel
 i en kvindes skikkelse. Men hvorfor forlænge historien,
 ved ind i en hær af tanker at kaste svage ord,
 bevæbnet til at slå dem tilbage? Efter at have overvundet
 enhver fare og vanskelighed, besluttet på
 at ingen, som trækker vejret, skal overlades til døden,
 er hele den sidste del af mandskabet
 anbragt i den lille båd, er så båret sikkert 80
 over dybet, sat i land på stranden,
 og i opfyldelsen af Guds nåde, indlogeret
 i det beskyttende fyrtårn. – Råb I bølger!
 bryd ud i triumferende sang: Bølger og vinde
 jubl over denne udfrielse, skabt gennem tro
 på Ham, hvis forsyn hin rasen har tjent!
 I skrigende havmåger deltag i koncerten!
 Og gid, at en eller anden udødelig røst – en røst
 passende stemt til alt, som taknemmelighed
 ånder ud fra gulv og briks gennem de 90
 overlevendes blege læber – kunne nå skyerne –
 blandet med lovprisning af den faderlige kærlighed,
 under hvis årvågne øje pigen blev
 from og ren, beskeden og dog så modig,
 skønt ung så vis, skønt ydmyg så beslutsom –
 kunne bære op til skyerne og til stjernerne,
 ja, til det himmelske kor, GRACE DARLINGS navn!

„Skønt Poesiens dristige vinge”

Skønt Poesiens dristige vinge berører skyerne
 og kredser frydefuldt omkring bjergtoppene,
 lader sig falde fra sin yderste højde godt tilfreds med
 at stryge hen over sletten, smykket med vilde blomster,
 eller at gruble i højtidelige lunde, hvis skygge beskytter
 den dvælende dug – at liste af sted dér, eller standse og
 iagttage den mindste lille fugl, som hopper omkring hende,
 eller en krybende orm med følsom respekt.

Her functions are they therefore less divine,
Her thoughts less deep, or void of grave intent 10
Her simplest fancies? Should that fear be thine,
Aspiring Votary, ere thy hand present
One offering, kneel before her modest shrine,
With brow in penitential sorrow bent!

“Proud were ye, Mountains”

Proud were ye, Mountains, when, in times of old,
Your patriot sons, to stem invasive war,
Intrenched your brows; ye gloried in each scar:
Now, for your shame, a Power, the Thirst of Gold,
That rules o'er Britain like a baneful star,
Wills that your peace, your beauty, shall be sold,
And clear way made for her triumphal car
Through the beloved retreats your arms enfold!
Heard YE that Whistle? As her long-linked Train 10
Swept onwards, did the vision cross your view?
Yes, ye were startled; — and, in balance true,
Weighing the mischief with the promised gain,
Mountains, and Vales, and Floods, I call on you
To share the passion of a just disdain.

The Westmoreland Girl

To my grandchildren

Part I

Seek who will delight in fable
I shall tell you truth. A Lamb
Leapt from this steep bank to follow
'Cross the brook its thoughtless dam.

Far and wide on hill and valley
Rain had fallen, unceasing rain,
And the bleating mother's Young-one
Struggled with the flood in vain:

But, as chanced, a Cottage-maiden 10
(Ten years scarcely had she told)
Seeing, plunged into the torrent,
Clasped the Lamb and kept her hold.

Er hendes virksomhed derfor mindre guddommelig,
 hendes tanker mindre dybe eller hendes enkleste 10
 forestillinger uden alvorlig hensigt? Skulle denne frygt
 være din, du stræbende Disciple, før din hånd har ydet
 et første offer, knæl da foran hendes beskedne alter
 med panden bøjet i bodfærdig sorg!

„Stolte var I, bjerge”

Stolte var I, Bjerge, dengang i fordums tid, da jeres
 fædrelandskærlige sønner, for at standse angribende
 krig, gravede furer i jeres pander; I var stolte af hvert ar:
 nu, til jeres skændsel, vil en Magt, tørsten efter guld,
 der hersker over Britannien som en skadelig stjerne,
 at din fred, din skønhed skal sælges, og at der skal
 ryddes en vej til hendes triumfvogn gennem de højt
 elskede tilflugtssteder jeres våben indeslutter!
 Hørte I fløjten? Da hendes mangleddede tog 10
 jog fremad, krydsede det syn så jeres udsigt?
 Ja, I var forskrækkede; — og idet jeg vejer ondet
 mod den lovede vinding på en nøjagtig vægt,
 kalder jeg på jer, I bjerge og dale og floder,
 for at dele en følelse af retfærdig ringeagt med jer.

Pigen fra Westmoreland

Til mine børnebørn

Første del

Søg fornøjelse i eventyr, den der vil,
 jeg skal fortælle jer en sand historie.
 Et lam sprang ned fra denne stejle bred
 for at følge sin tankeløse mor over elven.

Milevidt var regnen faldet,
 uophørligt på bakke og i dal
 og den brægende mors unge
 kæmpede forgæves med vandmasserne.

Men nu skete det, at en pige 10
 der fra egnen (næppe ti år gammel)
 så det og kastede sig ned i den rivende elv,
 greb lammet og holdt hende fast.

Whirled adown the rocky channel,
Sinking, rising, on they go,
Peace and rest, as seems, before them
Only in the lake below.

Oh! it was a frightful current
Whose fierce wrath the Girl had braved;
Clap your hands with joy my Hearers,
Shout in triumph, both are saved;

20

Saved by courage that with danger
Grew, by strength the gift of love,
And belike a guardian angel
Came with succour from above.

Part II

Now, to a maturer Audience,
Let me speak of this brave Child
Left among her native mountains
With wild Nature to run wild.

So, unwatched by love maternal,
Mother's care no more her guide,
Fared this little bright-eyed Orphan
Even while at her father's side.

30

Spare your blame, — remembrance makes him
Loth to rule by strict command;
Still upon his cheek are living
Touches of her infant hand,

Dear caresses given in pity,
Sympathy that soothed his grief,
As the dying mother witnessed
To her thankful mind's relief.

40

Time passed on; the Child was happy,
Like a Spirit of air she moved,
Wayward, yet by all who knew her
For her tender heart beloved.

Scarcely less than sacred passions,
Bred in house, in grove, and field,
Link her with the inferior creatures,
Urge her powers their rights to shield.

Hvirvlet ned ad den klippefulde kanal
farer de afsted, mens de synker og stiger,
kun foran dem i søen nedenunder
synes der at være fred og hvile.

Oh! det var en frygtelig strøm
hvis voldsomme vrede pigen havde trodset;
klap I hænderne af glæde, mine tilhørere
råb i triumph, thi begge er reddet;

20

Frelst af et mod, der voksede med
fare, af styrke ved kærlighedens gave,
og kan hænde en skytsengel
kom med bistand fra oven.

Anden del

Nu, til et modnere publikum,
lad mig fortælle om dette tapre barn,
efterladt her mellem sine hjemlige bjerge
for at blive vild som den vilde natur.

Således ubevogtet af moderlig kærlighed,
uden en mors omsorg til at vejlede sig
levede denne lille klarøjede forældreløse,
endnu mens hun boede hos sin far

30

Spar jeres dadel, – minder får ham
til at ledes ved strenge befalinger,
stadig lever på hans kind
berøringer af hendes barnehånd,

Blide kærtegn givet i medfølelse,
sympati der mildnede hans sorg,
dette var den døende mor vidne til
med taknemmeligt beroliget sind.

40

Tiden gik; barnet var lykkeligt,
hun bevægede sig som en luftånd,
egensindig, dog elsket af alle
der kendte hende for hendes kærlige hjerte.

Næppe mindre end hellige følelser
fostret i hus, i lund og på mark,
forbandt hende med de lavere skabninger,
drev hende til at beskytte dem.

Anglers, bent on reckless pastime,
Learn how she can feel alike 50
Both for tiny harmless minnow
And the fierce and sharp-toothed pike.

Merciful protectress, kindling
Into anger or disdain;
Many a captive hath she rescued,
Others saved from lingering pain.

Listen yet awhile; — with patience
Hear the homely truths I tell,
She in Grasmere's old church-steeple
Tolled this day the passing-bell. 60

Yes, the wild Girl of the mountains
To their echoes gave the sound,
Notice punctual as the minute,
Warning solemn and profound.

She, fulfilling her sire's office,
Rang alone the far-heard knell,
Tribute, by her hand, in sorrow,
Paid to One who loved her well.

When his spirit was departed
On that service she went forth; 70
Nor will fail the like to render
When his corse is laid in earth.

What then wants the Child to temper,
In her breast, unruly fire,
To control the froward impulse
And restrain the vague desire?

Easily a pious training
And a steadfast outward power
Would supplant the weeds and cherish,
In their stead, each opening flower. 80

Thus the fearless Lamb-deliv'rer,
Woman-grown, meek-hearted, sage,
May become a blest example
For her sex, of every age.

Watchful as a wheeling eagle,
Constant as a soaring lark,

Lystfiskere, opsat på ligegyldigt tidsfordriv,
lær hvordan hun uden forskel kan føle
for små uskadelige småfisk
og den vilde og skarptandede gedde. 50

Barmhjertige beskytterinde, vækket
til vrede eller ringeagt;
mangen en fange har hun reddet,
andre frelst fra langvarig smerte.

Lyt endnu en stund; – med tålmod
hør den jævne sandhed jeg fortæller,
i Grasmers gamle kirketårn ringede
hun i dag med døds klokken. 60

Ja, bjergenes vilde pige
gav lyden til deres ekkoer,
en meddelelse præcis på minuttet,
en advarsel, højtidelig og dyb.

Idet hun udførte sin herres hverv,
ringede hun alene med den fjernthørte klokke,
en sorgfuld hyldest blev ved hendes hånd,
vist én, som elskede hende meget,

Da hans ånd var gået bort
fortsatte hun med denne tjeneste;
vil heller ikke undlade at yde det samme,
når hans lig er lagt i jorden. 70

Hvad mangler da barnet til at dæmpe
en uregerlig ild i sit bryst,
til at beherske den egensindige vilje
og betvinge det vage begær?

Med lethed ville en from oplæring
og en urokkelig ydre magt
fortrænge ukrudtet og i dets sted
værdsætte hver åbne blomst. 80

Således kan den frygtløse lamme-redder,
vokset til kvinde, sagtmødig og vis,
blive et velsignet eksempel
for sit køn i alle aldre.

Årvågen som en kredsende ørn,
uforanderlig som en højtflyvende lærke,

Should the country need a heroine,
She might prove our Maid of Arc.

Leave that thought; and here be uttered
Prayer that Grace divine may raise
Her humane courageous spirit
Up to heaven, thro' peaceful ways. 90

“Where lies the truth?”

Where lies the truth? has Man, in wisdom's creed,
A pitiable doom; for respite brief
A care more anxious, or a heavier grief?
Is he ungrateful, and doth little heed
God's bounty, soon forgotten; or indeed,
Must Man, with labour born, awake to sorrow
When Flowers rejoice and Larks with rival speed
Springs from their nests to bid the Sun good morrow?
They mount for rapture as their songs proclaim
Warbled in hearing both of earth and sky; 10
But o'er the contrast wherefore heave a sigh?
Like those aspirants let us soar — our aim,
Through life's worst trails, whether shocks or snares,
A happier, brighter, purer Heaven than theirs.

“I know an aged Man”

I know an aged Man constrained to dwell
In a large house of public charity,
Where he abides, as in a Prisoner's cell,
With numbers near, alas! no company.

When he could creep about, at will, though poor
And forced to live on alms, this old Man fed
A Redbreast, one that to his cottage door
Came not, but in a lane partook his bread.

There, at the root of one particular tree,
An easy seat this worn-out Labourer found
While Robin pecked the crumbs upon his knee
Laid one by one, or scattered on the ground. 10

Dear intercourse was theirs, day after day;
What signs of mutual gladness when they met!

skulle landet have brug for en heltinde
kunne hun vise sig at være vor Jeanne d'Arc.

Glem denne tanke, og lad os
bede for, at guddommelig nåde vil løfte
hendes menneskekærlige tapre ånd
op til himlen ad fredfyldte veje. 90

„Hvor ligger sandheden?”

Hvor ligger sandheden? har mennesket ifølge visdommens
troslære en ynkværdig skæbne; får, efter et kort pusterum,
tildelt en ængsteligere bekymring, eller en tungere kval?
Er han utaknemmelig og agter kun lidet Guds
snart glemte gave; eller er det muligt, at mennesket,
født i smerte, virkelig må vågne til sorg,
når blomster fryder sig og lærker i rivaliserende hast
springer op fra deres reder for at byde solen godmorgen?
Henrykkelse får dem til at stige, som deres sange
forkynder, trillet i både jordens og himlens påhør; 10
men hvorfor sukke over modsætningen?
Laf os flyve højt som disse aspiranter — og lad vort mål, gennem
livets værste prøvelser om det så er stød eller snarer,
være en lykkeligere, lysere, renere Himmel end deres.

„Jeg kender en gammel mand”

Jeg kender en gammel mand, nødet til at bo
i et af den offentlige velgørenheds huse,
hvor han opholder sig som i en fangecele,
med mange nær ved, men ak! intet selskab.

Dengang han kunne liste omkring som det passede ham,
skønt fattig og tvunget til at leve af almisse, fodrede denne
gamle mand en rødkælk, ikke en der kom til hans
hyttedør, men som på en gade fik en del af hans brød.

Der ved roden at et bestemt træ,
fandt denne udslidte arbejder en rolig siddeplads, 10
medens rødkælken pirkede krummerne på hans knæ,
lagt én efter én eller spredt på jorden.

De nød at være sammen, dag efter dag;
hvilke tegn på gensidig glæde der var når de mødtes!

Think of their common peace, their simple play,
The parting moment and its fond regret.

Months passed in love that failed not to fulfil,
In spite of season's change, its own demand,
By fluttering pinions here and busy bill;
There by caresses from a tremulous hand.

20

Thus in the chosen spot a tie so strong
Was formed between the solitary pair,
That when his fate had housed him 'mid a throng
The Captive shunned all converse proffered there.

Wife, children, kindred, they were dead and gone;
But, if no evil hap his wishes crossed,
One living Stay was left, and on that one
Some recompence for all that he had lost.

O that the good old Man had power to prove,
By message sent through air or visible token,
That still he loves the Bird, and still must love;
That friendship lasts though fellowship is broken!

30

Illustrated Books and Newspapers

Discourse was deemed Man's noblest attribute,
And written words the glory of his hand;
Then followed Printing with enlarged command
For thought — dominion vast and absolute
For spreading truth, and making love expand.
Now prose and verse sunk into disrepute
Must lacquey a dumb Art that best can suit
The taste of this once-intellectual Land.
A backward movement surely have we here,
From manhood — back to childhood; for the age —
Back towards caverned life's first rude career.
Avaunt this vile abuse of pictured page!
Must eyes be all in all, the tongue and ear
Nothing? Heaven keep us from a lower stage!

10

“Who but is pleased to watch
the moon on high”

Who but is pleased to watch the moon on high
Travelling where she from time to time enshrouds

at tænke på deres fælles fred, deres enkle leg,
afskedsøjeblikket og dets ømme beklagelser.

Måneder gik og kærligheden mellem dem undlod ikke,
på trods af årstidernes skiften, at opfylde sine egne krav,
her, med flagrende vinger og et travlt næb,
der, med en rystende hånds kærtegn.

20

Således blev der på dette udvalgte sted skabt
et bånd mellem det ensomme par, så stærkt at da
hans skæbne havde anbragt ham midt i en trængsel,
skyede den fangne al omgang, som blev tilbudt der.

Kone, børn, slægtninge, de var døde og borte;
men hvis intet ondt forpurrede hans ønsker,
var der et sted tilbage, hvor han levede, og her fandt
han en vis erstatning for alt det, han havde mistet.

Åh, gid den gode gamle mand havde magt til at bevise, med
et budskab sendt gennem luften eller ved synlige tegn,
at han stadigvæk elskede fuglen, og stadig må elske den;
at venskab varer selvom fællesskabet er brudt.

30

Illustrerede bøger og aviser

Samtalen blev anset for menneskets ædleste egenskab,
og det skrevne ord hans hånds stolthed;
så kom bogtrykkerkunsten med et forøget krav
om tænkning – en mægtig og enevældig magt
til at udbrede sandheden og få kærligheden til at vokse.
Nu er prosa og vers sunket i vanry,
må trælle som en umælende kunstart, der bedst kan passe
dette engang så intellektuelle lands smag.
Vi har sandelig en baglæns bevægelse her, fra
manddom – tilbage til barndom; for tidsalderen –
tilbage til huletilværelsens først grove levevis.
Bort med denne modbydelige misbrug af malede sider!
Må øjne være det hele, tunge og øre
intet? Himlen bevare os for et lavere stadium.

10

„Hvem glæder sig ikke over at se
månen højt oppe”

Hvem glæder sig ikke over at se månen højt oppe,
hvor hun rejsende fra tid til anden indhyller

Her head, and nothing loth her Majesty
Renounces, till among the scattered clouds
One with its kindling edge declares that soon
Will reappear before the uplifted eye
A Form as bright, as beautiful a moon,
To glide in open prospect through clear sky.
Pity that such a promise e'er should prove
False in the issue, that yon seeming space
Of sky should be in truth the steadfast face
Of a cloud flat and dense, through which must move
(By transit not unlike man's frequent doom)
The Wanderer lost in more determined gloom.

10

Sonnet (To an Octogenarian)

Affections lose their objects; Time brings forth
No successors; and, lodged in memory,
If love exist no longer, it must die, —
Wanting accustomed food, must pass from earth,
Or never hope to reach a second birth.
This sad belief, the happiest that is left
To thousands, share not Thou; howe'er bereft,
Scorned, or neglected, fear not such a dearth.
Though poor and destitute of friends thou art,
Perhaps the sole survivor of thy race,
One to whom Heaven assigns that mournful part
The utmost solitude of age to face,
Still shall be left some corner of the heart
Where Love for living Thing can find a place.

10

“How beautiful the Queen of Night”

How beautiful the Queen of Night, on high
Her way pursuing among scattered clouds,
Where, ever and anon, her head she shrouds
Hidden from view in dense obscurity.
But look, and to the watchful eye
A brightening edge will indicate that soon
We shall behold the struggling Moon
Break forth, — again to walk the clear blue sky.

sit hoved – og hendes majestæt overgiver sig
ganske villigt – indtil én blandt de spredte skyer
med sin tændte rand bekendtgør, at der
for det opløftede øje snart igen vil vise sig
en skikkelse ligeså strålende, ligeså smuk en måne
til at glide frit synlig gennem den klare himmel.
En skam hvis sådan et løfte nogensinde skulle
svigtes, at hint tilsyneladende himmelrum
i virkeligheden skulle være den ubevægelige overflade
af en flad og tæt sky, gennem hvilken vandreren
(ikke uligt menneskets hyppige skæbne
må gå, fortabt i mere vedvarende mørke.

10

Sonet (til en firsårig)

Følelser mister deres genstande; tiden frembringer
ingen efterfølgere; og hvis kærlighed ikke længere
eksisterer, lejret i erindringen, må den dø, –
manglende tilvant føde, må den forsvinde fra jorden,
eller aldrig håbe på at blive født påny.
Denne triste tro, den lykkeligste der er efterladt
til tusinder, deler Du ikke; hvor end berøvet,
hånet, eller tilsidesat, frygt ikke sådan en knaphed.
Skønt du er fattig og blottet for venner,
måske den eneste overlevende af din slægt,
en til hvem himlen har tildelt den bedrøvelige rolle
at stå ansigt til ansigt med alderens yderste ensomhed,
så skal der stadig være et hjørne af hjertet tilbage,
hvor kærligheden til de levende ting kan finde en plads.

10

„Hvor smuk Nattens Dronning er”

Hvor smuk Nattens Dronning dog er, der højt oppe,
mens hun følger sin vej mellem spredte skyer,
hvor hun nu og da tilhyller sit hoved,
og skjuler det i tæt mørke.
Men kig, thi for det opmærksomme øje
vil en lysnende rand være tegn på,
at vi snart skal se den kæpende måne
bryde frem, – for igen at gå på den klare blå himlen.

On the Banks of a Rocky Stream

Behold an emblem of our human mind
Crowded with thoughts that need a settled home,
Yet, like to eddying balls of foam
Within this whirlpool, they each other chase
Round and round, and neither find
And outlet nor resting-place!
Stranger, if such disquietude be thine,
Fall on thy knees and sue for help divine.

På bredden af et klippefuldt vandløb

Se et symbol på menneskesindet,
fyldt med tanker, som behøver et roligt hjem,
dog, som svirlende skumkugler
i denne strømhvirvel, jager de hinanden
rundt og rundt og finder hverken
et udløb eller et hvilested!
Fremmede, hvis sådan uro er din,
fald på knæ og ansøg om guddommelig hjælp.

Fra Forordet til digte 1815

De færdigheder der er nødvendige for at skrive digte er for det første: dem der kræves til iagttagelse og beskrivelse — dvs. evnen til nøjagtigt at iagttage tingene som de er i sig selv og at beskrive dem med troskab, umodificeret af nogen lidenskab eller følelse i beskriverens bevidsthed; uanset om de beskrevne ting faktisk er tilstede for sanserne eller kun findes i erindringen. Denne færdighed, skønt uundværlig for en digter, er én, som han kun benytter, når det er nødvendigt og aldrig i længere tid; thi dens udfoldelse forudsætter at alle sindets højere egenskaber er uvirksomme og er underkastet ydre genstande, omtrent på samme måde, som oversætteren eller gravøren bør være det over for sin original. For det andet: Følsomhed, — jo mere udsøgt den er, jo mere omfattende vil digterens sanseopfattelse være; og jo mere vil han blive tilskyndet til at iagttage genstande, både som de er i sig selv, og som de er, når hans eget sind reagerer på dem. (Forskellen mellem poetisk og menneskelig følsomhed er der redegjort for i skildringen af digterens karakter i det ovennævnte oprindelige forord.)* For det tredje: Overvejelse, — som gør digteren bekendt med værdien af handlinger, billeder, tanker og følelser; og bistår følsomheden i at opfatte deres indbyrdes forbindelser. For det fjerde: Indbildningskraft og Fantasi, — til at modificere, skabe og associere. For det femte: Opfindsomhed, — ved hvilken karakterer dannes af materialet, der leveres af iagttagelsen, enten af digterens eget hjerte og sind eller af det ydre liv og naturen; og sådanne frembragte hændelser og situationer, som indbildningskraften er mest modtagelig for, og som er bedst egnet til at yde karakterer, anskuelser og følelser, som digteren har påtaget sig at illustrere, retfærdighed. Og til sidst: Dømmekraft, — at afgøre hvordan og hvor og i hvilken grad hver af disse egenskaber bør udøves; så det mindre ikke skal blive ofret for det større, og det større, ringeagtende det mindre, heller ikke skal tilrive sig, til sin egen skade, mere end det har ret til. Altså er det dømmekraften, som afgør hvilke love enhver slags komposition må følge og hvilke fortrin den har.”

[Herefter følger en beskrivelse af de forskellige genrer: det fortællende digt, det dramatiske, det lyriske, idyllen, det didaktiske, den filosofiske satire. Dernæst forklarer Wordsworth nærmere om sin klassifikation af sine digte, der skal tjene den reflekterende læser som en kommentar, der diskret retter hans opmærksomhed mod Wordsworths særlige og generelle hensigter med digtene. Visse digte er anbragt efter den sjælsevne, der, efter forfatterens opfattelse, har været fremherskende ved fremstillingen af dem. Udfoldelsen af andre evner har således været til stede i mindre grad.[†] Kun de to klasser hvor henholdsvis fantasien og indbildningskraften er fremherskende omtales nærmere:]

* Henviser til Forordet 1802.

[†] Wordsworths klassifikation se s. 628.

„Jeg vil nu redegøre for ordene fantasi og indbilsningskraft,* således som de er benyttet i klassifikationen af de følgende digte. ‘Et menneske’, fortæller en intelligent forfatter, ‘er i besiddelse af indbildningskraft [*imagination*], alt eftersom han klart kan danne ideer som en kopi af sanseindtrykkene; det er den evne der *afbilder* sansefænomenerne i bevidstheden. Et menneske er i besiddelse af fantasi [*fancy*], alt eftersom han efter behag kan fremkalde, forbinde eller associere disse indre billeder (Φανταζειν betyder at være årsag til, at komme til syne) for således at fuldstændiggøre idé-repræsentation af fraværende genstande. Indbildningskraften er evnen til at beskrive, fantasien er evnen til at fremkalde og kombinere. Indbildningskraften dannes ved tålmodig iagttagelse; fantasien ved en bevidst skiften af sindets skueplads. Jo nøjagtigere indbildningskraften er, jo sikrere kan en kunstmaler eller en digter skildre eller beskrive genstande, uden at disse er tilstede. Jo mere alsidig fantasien er, jo mere originale og påfaldende vil de frembragte udsmykninger være.’ — *British Synonyms discriminated, by W. Taylor.*

Er dette ikke, som hvis en mand skulle påtage sig at gøre rede for en bygnings tilstand, og han da er så optaget af, hvad han har opdaget om fundamentet, at han afslutter sin opgave uden en eneste gang at have kigget på overbygningen? Her, som andre steder i hele bindet, er den kløgtige forfatter tryllebundet af etymologi; han begynder med et oprindeligt ord som sin vejleder, sin fører, sin ledsager og for ofte indser han ikke, hvordan han snart bliver dets fange uden frihed til at betræde nogen anden sti end den, den begrænser ham til. Det er ikke let at finde ud af hvordan indbildningskraften, således forklaret, adskiller sig fra en tydelig erindring af billeder; eller fantasien fra en hurtig og levende erindring om dem. Hver af dem er intet mere end en form for hukommelse. Hvis de to ord har den ovennævnte betydning og ingen anden, hvilket ord er så tilbage til at betegne den evne, som digteren er ‘helt tæt pakket’ med; han hvis øjne ser fra jorden til himlen, hvis åndelige egenskaber frembringer, hvad hans pen ufortøvet giver skikkelse; eller hvad er der tilbage til at karakterisere forestillingsevnen, der med skabende aktivitet lister sig ind i hjertet af genstande? — Indbildningskraften, i den betydning af ordet som har givet titel til en klasse af de følgende digte, har ingen forbindelse med billeder i bevidstheden, som blot er en trofast kopi af ydre genstande; men er et ord med et højere indhold, idet det både betegner sindets operationer på disse genstande og skabende eller kompositionelle processer, der er styret af visse faste love. Jeg vil nu med eksempler illustrere hvad jeg mener. En papegøje hænger på ståltrådene i sit bur ved hjælp af sit næb eller sine klør; eller en abe hænger fra en gren i sine fødder eller i sin hale. Hvert dyr hænger således bogstaveligt og rent faktisk. I det første hyrdedigt af Vergil tiltaler hyrden, der tænker på tiden, hvor han må forlade sin gård, sine geder således:

* fantasi og indbildningskraft: på engelsk *fancy* og *imagination*.

herefter vil jeg ikke, liggende udstrakt i den grønne hule,
se jer *hænge* på den tjørnebevoksede klippe langt borte.

— halvt nede
hænger én som samler stranddild,

er Shakespeares velkendte udtryk, der skildrer et almindeligt syn på Dovers klinter. I disse to tilfælde kommer evnen, som jeg benævner indbildningskraften, kun ringe til udfoldelse, nemlig i brugen af et ord: hverken geden eller stranddildsamleren hænger i bogstavelig forstand, således som papegøjen eller aben gør det; men da sanserne præsenteres for noget, der ser sådan ud, betragter den aktive bevidsthed dem, til glæde for sig selv, som hængende.

Som når en Flåde, øjnet i det fjerne på havet,
hænger i skyerne, der ved ækvatoriale vinde
sejler tæt samlet fra Bengalen eller fra øerne
Ternate eller Tidore, hvorfra købmænd bringer
deres krydrede stimulanser; og befarer handelsvejen
gennem det vidtstrakte Etiopiske Ocean til Kap det Gode Håb,
idet de om natten stævner mod polen: således syntes
langt borte den flyvende Djævel at være.*

Her lægger ordet *hænger* og dermed hele billedet beslag på indbildningskraften i dens fulde styrke. Først bliver flåden, en samling af mange skibe, fremstillet som én vældig person, hvis spor ses på vandet, dette både ved og føler vi; men idet han benytter sig af den måde flåden viser sig for vore sanser på, vover digteren at fremstille den som *hængende i skyerne*, både for den glædes skyld som sindet oplever ved at tænke over selve billedet, og som en beskrivelse af den måde den sublime genstand, som flåden sammenlignes med, bevæger og viser sig på.

Fra synsbilleder vil vi gå videre til dem af lyd:

Skovduen *ruger* over sin egen melodiske stemme;

og om den samme fugl:

Han røst var *begravet* mellem træerne,
dog til at få fat i ved brisens hjælp.

Skovduen siges at *kurre*, en lyd som udmærket efterligner fuglens stemme; men ved metaforen *ruger*, påkalder indbildningskraftens følelser, der hjælper med til at få måden, som fuglen gentager og forlænger sin blide tone på, til at fremstå, som om hun fryder sig over at lytte til den og deltager i en stille og rolig

* Fra Miltons *Paradise Lost* bog 2, l. 636-643.

tilfredshed, ligesom den der kan antages at være uadskilleligt forbundet med vedvarende udrugning. „Hans røst var begravet mellem træerne,” en metafor der udtrykker kærlighed til en *afsondrethed*, fuglen er kendetegnet ved, og som karakteriserer dens tone som én, der ikke tager del i det skingre og gennemboerende, og derfor lettere dæmpes af den mellemliggende skygge; dog en tone så ejendommelig og desuden så tiltalende, at brisen, der er begavet med den kærlighed til lyden som digteren føler, gennemtrænger skyggen, den er begravet i, og bringer den til lytterens øre.

Oh gøg! skal jeg kalde dig *fugl*
eller blot en omvandrende *stemme*?

Dette korte spørgsmål beskriver den tilsyneladende allestedsnærværelse af gøgens stemme og fratager omtrent dyrets dets fysiske eksistens; Indbildningskraften bliver fristet til denne udfoldelse af sin kraft, ved erindringen om at gøgen næsten konstant høres gennem hele forårstiden, men sjældent ses.

Så meget om billeder der er uafhængige af hinanden og umiddelbart udstyret af bevidstheden med egenskaber, som ikke hører til dem, ved at blive ansporet af egenskaber og karaktertræk, hvis eksistens er naturlige og åbenbare. Disse fantasiens processer består i enten at udstyre et objekt med ekstra egenskaber eller fratage det nogle af dem, som det faktisk besidder, og således gør det muligt for objektet, som var det et nyt objekt, at indvirke på sindet, der har udført denne proces.

Jeg går videre fra at betragte indbildningskraften, når den indvirker på enkelte billeder, til den samme evne anvendt på billeder, som ændres gennem den forbindelse, de har med hinanden. Læseren har allerede stiftet bekendtskab med et fint eksempel i passagen citeret fra Vergil, hvor den tilsyneladende farefulde situation geden er i, idet den hænger på den buskede skrænt, bliver stillet over for hyrdens, som iagttager scenen fra den afsondrede grotte, han i ro og mag og i sikkerhed ligger udstrakt i. Tag disse situationer hver for sig, og hvor uanfægtende er ikke billedet sammenlignet med det, der skabes ved at de bliver således forbundet og stillet mod hinanden.

Ligesom man undertiden ser en stor sten ligge
hvilende på en højs nøgne top,
og alle, som ser det, undrer sig over hvordan
den er kommet der, og hvorfra;
så den synes at være en ting udrustet med forstand,
som et havdyr der er kravlet op på en klippehylde
eller sandstrand for at sole sig dér.

Sådan syntes denne mand at være; hverken ganske i live
eller død, heller ikke sovende, i sin høje alderdom.

.

den gamle mand stod ubevægelig som en sky,
der ikke hører de kraftige vindes kalden, og som
bevæger sig helt, hvis den overhovedet bevæger sig.

I disse billeder er alle den umiddelbart og middelbart handlende indbildningskrafts sammenlignende, afsondrende og modificerende evner bragt i forbindelse med hinanden. Stenen er udstyret med en vis livskraft for at tilnærme den havdyret; og havdyret er skilt fra nogle af sine vitale egenskaber for at gøre det lig med stenen; hvis mellemliggende billede netop er dannet med det formål at få det oprindelige billede af stenen til i højere grad at ligne den gamle mands skikkelse, og den tilstand han befinder sig i; han er på sin side berøvet så mange tegn på liv og bevægelse, at det bringer ham til punktet, hvor de to genstande forenes og smelter sammen i en berettiget sammenligning. Efter hvad der allerede er sagt, behøves billedet med skyen ikke at blive kommenteret.

Så meget skal siges om en begavende eller modificerende evne. Men indbildningskraften kan også forme og *skabe*, og hvordan? Ved utallige processer; og i ingen finder den større fornøjelse end i den at forene ting til en enhed og adskille og opløse en enhed i ting, — forandringer der kommer fra, og er styret af en enestående bevidsthed om sjælens mægtige og næsten guddommelige evner. Lad os vende tilbage til den allerede citerede passage fra Milton. Efter den tæt samlede flåde er blevet introduceret som en enkelt person, der „sejler tæt samlet fra Bengalen”, og „de”, dvs. „købmændene”, der repræsenterer flåden opløst til en mangfoldighed af skibe, „befarer” søvejen mod jordens yderste grænser, så kommer: „således” (der viser tilbage til „som” i digtets begyndelse) „syntes den flyvende djævel at være”; billedet af hans person har den virkning, at skibene genforenes til en samlet masse, — udgangspunktet for sammenligningen. „Således syntes” og for hvem? For den himmelske muse som dikterede digtet, for digterens øje og sind og for læserens, der det ene øjeblik er til stede i det vidtstrakte Ætiopien og det næste, først nu, i helvedets ensomme egne!

[...] Det store forråd af begejstret og meditativ indbildningskraft, af poetisk fantasi, der ses som adskilt fra en almenmenneskelig indbildningskraft, og den der kommer til udtryk i dramatisk digtning, er den profetisk lyriske del af den hellige skrift og Miltons værker, til hvilke jeg ikke kan lade være med at tilføje Spensers. Jeg vælger disse forfattere fremfor dem fra det antikke Grækenland og Rom, fordi den hedenske religions antropomorfisme i for høj grad hos disse landes største digtere underkastede ånden det slaveri, en bestemt form var; jøderne var beskyttet mod dette på grund af deres afsky for afgudsdyrkelse. [...] Med hensyn til den menneskelige og den dramatiske indbildningskraft er Shakespeares værker en udtømmelig kilde.

Jeg beskylder jer ikke for uvenlighed, I elementer,

jeg gav jer aldrig kongeriger, kaldte jer aldrig døtre.*

Og hvis jeg, — idet jeg kommer de mange digtere, der er udmærket med denne udsøgte egenskab, i hu, og hvis navne jeg undlader at nævne; så dog er retfærdiggjort ved erindringen om de forhånelser, som den uvidende, den udelige og den indbildske har dynget på disse† og mine andre skrifter, — måske kan tillade mig at foregribe eftertidens dom over mig; vil jeg erklære (kritiserbart, tilstår jeg, hvis det skændige ved ovennævnte forhold ikke retfærdiggør mig), at jeg i disse ugunstige tider har givet vidnesbyrd om, at denne åndsevne er blevet udfoldet på de genstande, der er den mest værdig: den ydre verden, menneskets moralske og religiøse anskuelser, hans naturlige følelser og hans erhvervede lidenskaber; og som har den samme forædlende virkning, som de af menneskets frembringelser af denne art, der er værdige til at blive holdt i udødelig erindring.

Jeg forlader dette emne med at bemærke — at i serien af digte kaldet INDBILDNINGSKRAFTENS DIGTE, er jeg begyndt med en af naturens tidligste processer ved udviklingen af denne evne. Ledet af en af mine egne første bevidstheder, har jeg beskrevet en forandring og en overførsel af indre følelser i samarbejde med begivenheder, for derved at plante uforgængelige billeder af lyd og syn i indbildningskraftens guddommelige muld. Drengen som introduceres der, lytter med en vis febrilsk og hvileløs ængstelse efter gentagelsen af de løsslupne lyde, som han tidligere havde frembragt; og i det øjeblik hvor hans koncentration aftager, overraskes han ved at opleve de højtidelige og beroligende billeder, som digtet beskriver. — De næste digte i rækken fremstiller evnen, hvor den udfolder sig på forskellige genstande i den ydre verden; så følger andre; og klassen afsluttes med fantasifulde billeder på moralske, politiske og religiøse følelser.

Angående den måde fantasien allerede er blevet karakteriseret på, som evnen til at vække og kombinere eller den, som min ven Mr. Coleridge har kaldt „den samlende og associerende evne”, er min indvending kun, at definitionen er for generel. At samle og associere, at vække og kombinere tilhører indbildningskraften såvel som forestillingsevnen; men enten er stoffet, der vækkes og kombineres, forskelligt; eller det er bragt sammen under en anden lov og med en anden hensigt. Fantasien kræver ikke at det stof, som den gør brug af, vil være modtagelig for forandring i dets struktur ved berøring af denne evne; og hvor stoffet tillader en forandring, er det tilstrækkeligt for fantasiens formål, hvis den er lille, begrænset og flygtig. Direkte modsat disse er indbildningskraftens ønsker og krav. Den trækker sig tilbage fra alt undtagen det formende, det smidige og det uinskrænkede. Den overlader det til fantasien at beskrive, at Queen Mab kommer

Af skikkelse ikke større end en agat

* Fra *King Lear*, akt 3, 2.

† Hans *Poems of Imagination*. FANTASIENS DIGTE.

på en borgmesters pegfinger.

Apropos størrelser, hun fortæller dig ikke at hendes kæmpestore engel var så høj som Pompeys Søjler; endnu mindre at han var syv meter eller syvhundrede meter høj; eller at hans dimensioner er som Teneriffa eller Atlasbjergene; — fordi disse — og hvis de var en million gange højere, ville det være det samme — er begrænsede: udtrykket er „Hans skikkelse når himlen!” dvs. det grænseløse firmament! — Når indbildningskraften danner en sammenligning, og den ikke rammer plet med det samme, så vil en fornemmelse af lighedens rigtighed, fra det øjeblik den opfattes, vokse — og vedbliver at vokse — i bevidstheden; ligheden afhænger mindre af omrids og træk end af udtryk og virkning, mindre af tilfældige og ydre end af iboende og indre egenskaber; — endvidere modificerer billederne stadig hinanden. — Loven under hvilken fantasiens processer foregår, er lunefuld som tilfældigheder, og virkningerne er overraskende, muntre, latterlige, underholdende, blide eller rørende alt eftersom genstandene står mod hinanden eller er lykkeligt forbundne. Fantasien afhænger af den hurtighed og ødselhed med hvilken den spreder sine tanker og billeder; idet den nærer tillid til, at deres antal og det held, med hvilke de er bundet sammen, vil godtgøre manglen på individuel værdi; eller den roser sig af den mærkelige skarpsindighed og succesfulde udarbejdelse, som den kan opdage deres skjulte slægtskaber med. Hvis den kan vinde dig for sit forehavne og bibringe dig sine følelser, er den ligeglad med hvor usikker eller flygtig dens indflydelse kan være, idet den ved, at det ikke vil overstige dens evner at genoptage sin indflydelse ved en passende lejlighed. Men fantasien er bevidst om et uforgængeligt herredømme; — sjælen kan vige tilbage for den, ude af stand til at udfolde dens storhed, men én gang følt og erkendt, kan den ikke ved nogen udfoldelse af nogen anden af sindets evner slappes, forringes, mindskes. — Fantasien er tilbøjelig til at oplive og fortrylle den verdslige del af vor natur, indbildningskraften er tilbøjelig til at tilskynde og at understøtte det evige. Dog er det ikke mindre sandt at fantasien, idet den er en aktiv kraft, også, under dens egne love og i dens egen ånd, er en skabende kraft. På hvilken måde fantasien ærgerrigt stræber efter at kappes med indbildningskraften, og indbildningskraften nedlader sig til at arbejde med fantasiens stof, kunne illustreres med kompositioner af veltalende forfattere, enten i prosa eller på vers; og hovedsageligt fra dem fra vort eget land. Man kan næppe åbne en side af den lidenskabelige del af biskop Taylors værker, som ikke leverer et eksempel. — Idet jeg henviser læseren til disse uvurderlige bind, vil jeg lade mig nøje med at angive et enkelt indfald (tilskrevet Lord Chesterfield) som modsætning til en passage fra *Paradise Lost*:

Aftenens dug skinnede yderst varsomt,
den er himlens tårer over tabet af solen.

Efter Adams synd angiver Milton, med andre udtryk for naturens medfølelse, de umiddelbare konsekvenser således:

Himlen formørkedes, og, idet den rumlede torden, græd nogle
bedrøvede dråber ved den jordiske synds fuldendelse.

Det forbindende led er det samme i begge tilfælde; — dug eller regn, der ikke kan skelnes fra tårers flydende stof, er anvendt som tegn på sorg. Et glimt af overraskelse er virkningen i det første tilfælde, et glimt af overraskelse og intet mere; thi naturen underbygger ikke denne sammenstilling. I den sidste er virkningerne af handlingen, som har denne umiddelbare konsekvens og disse synlige tegn, så betydningsfulde, at bevidstheden anerkender berettigelsen og fornuften i naturens således tilkendegivne medfølelse; og himlen græder dråber af vand, som var det med menneskeøjne, ligesom „Jorden førhen havde skælvet i sine indvolde, og naturen stønnet endnu engang”.

Fra Essay, supplementary to the preface (1815):

„Digtningen, — som ikke desto mindre, hvis den er ægte, er ligeså varig som deduktiv videnskab, — har, som sit særegne hverv, sit privilegium og sin *pligt*, det at behandle tingene, ikke som de *er*, men som de *viser sig* at være; ikke som de eksisterer i sig selv, men som de *synes* at eksistere for *sanserne* og *følelserne*.”

*Fra Efterskriftet 1835**

[Den tidligere Fattiglov bestemte, at hvert sogn tog vare på sine egne fattige. Hvis man var ude af stand til at arbejde fik man fattighjælp. Pengene til fattighjælpen stammede fra skatter, pålagt middel- og overklassen. Omkostninger til hjælpen steg årligt og således også modviljen hos de betalende klasser. Det hævdedes, at støtten fristede folk til dovenskab og ulyst til at søge arbejde. Det kritiseredes også, at arbejdernes løn blev holdt på et unaturligt lavt niveau, da arbejdsgiverne vidste at Fattigloven sikrede det nødvendige supplement. Ændringen af Fattigloven 1834[†] var møntet på at reducere omkostninger ved fattighjælpen. Generelt ophørte støtten til de fattige. Det tidligere system hvor sognet var ansvarlig for bstanden blev afskaffet. De arbejdsløse var nu tvunget til at tage arbejde i fabrikkerne, det var den hjælp, de kunne få. Forholdene i fabrikker var med overlæg så ringe, at kun folk i yderste nød ville benytte denne mulighed.]

I det det her foreliggende bind, som i de forrige, vil læseren have opdaget, at jeg lejlighedsvis har givet udtrykt for mine meninger om forløbet af offentlige anliggender og har luftet følelser, således som nationale interesser vækkede

* Først udgivet i samlingen *Yarrow Revisited and other Poems*.

† Poor Law Amendment Act 1834.

dem. Eftersom intet, håber jeg, er udtrykt i andet end en eftertænksom patriotismes ånd, er disse bemærkninger overladt til at frembringe deres egen virkning; men blandt de mange sager af almen interesse og deres fremme, som jeg har kastet et blik på i vers, er der nogle, der særligt angår samfundets lavere klasser. I forbindelse med disse, ønsker jeg at tilføje nogle få ord i enkel prosa. [...]

(1) Det første, der gør krav på min opmærksomhed, er Lovændring til Fattigloven. Selvom jeg er klar over emnets størrelse og kompleksitet og den utrættelige opmærksomhed, det har modtaget fra mænd med en langt større erfaring end min egen; kan jeg dog ikke undlade at berøre et af punkterne, og jeg vil begrænse mig til dette, skønt jeg ikke er ufølsom over for den indvending, som fornuftigvis kan fremføres mod at behandle, adskilt fra helheden, en del af denne eller nogen anden betydningsfuld plan for civilsamfundet. Det punkt som jeg ønsker at henlede læserens opmærksomhed på, er, at *alle* personer, som ikke kan finde beskæftigelse eller tjene penge nok til at vedligeholde legemets sundhed og styrke, ved lov er berettiget til forsørgelse. [...]

Jeg kunne med god grund anklages for at spille tid på et upåkrævet forsøg på at opildne læserens følelser, hvis ikke princippet om fattighjælp blev bestridt af vidt udbredte nationaløkonomiske systemer, og hvis sikkerhedsforanstaltninger mod disse yderligheder forblev usvækket. Det påstås almindeligvis af mange, at alle som anstrenger sig for at finde arbejde, *kan* finde det. Hvis man var i stand til at verificere denne påstand, ville der stadigvæk være spørgsmålet om hvad slags arbejde, og i hvor høj grad arbejderen passer til det? Thi hvis et stillestående arbejde udskiftet med et, hvor man skal stå op; og en eller anden let eller fin øvelse med fingrene, som håndværkeren har været vant til hele sit liv, udskiftet med hårdt arbejde med armene; ville selv den største indsats være til ringe nytte, og den tankeløse og ufølsomme ville få lejlighed til uforsvarligt at bebrejde dem, der er sat til sådan beskæftigelse, for at være dovne, genstridige og uværdige til fattighjælp enten ved lov eller på anden måde! Hvis denne fremstilling var korrekt, så ville diskussionen vitterlig være afsluttet, og det her forfægtede princip måtte fraviges. Men ak, det er ganske anderledes. Dette princip, anvendeligt til gavn for alle lande, er uundværligt for England, på hvis kyster familier til stadighed er berøvet deres underhold på grund af skibbrud, og hvor store antal af mænd er udsat for at miste deres sædvanlige midler til at tjene deres brød ved forandringer i erhvervsmæssige forhold, der hovedsagelig eller udelukkende er underkastet fremmede magters vilje; ved nye opdagelser inden for håndværk og industri; og ved hensynsløse love, i overensstemmelse med nationaløkonomiske teorier, som, enten rent abstrakt rigtige eller forkerte, har vist sig at være en svøbe for titusinder, ved den brathed med hvilken de er blevet ført ud i livet.

Men, hævdes det, — nægt helt og holdent tvungen fattighjælp til de raske og rørige og antallet af dem, som har brug for støtte, vil jævnt aftage, da man vil

vide, at en større forudseenhed og en mere klog omsorg for en mands indtægter vil være absolut nødvendig. Det ville det utvivlsomt, men sådan ville det også og i meget højere grad være, hvis de lovgivende bestemmelser blev bibeholdt, og administrationen af sognets fattighjælp var i overklassens varetægt, som den bør være. For man har altid erfaret, at overalt hvor midlerne er blevet skaffet og anvendt under overopsyn af gentlemen og velhavende ejere, agerende i sogneråd og som tilsynsførende, er fattigdom formindsket i overensstemmelse hermed. Passende omsorg fra den side ville effektivt standse, hvad der i nogle egne føles at være et af de værste onder i fattiglovssystemet, nemlig små og nødlidende ejeres beredvillighed til at tage del i den pålagte skat, som tilsyneladende udsætter dem for store prøvelser, medens dette i virkeligheden er gjort i gensidig forståelse om, at den hjælp, hver af dem er parat til at skænke sine endnu fattigere naboer, vil blive tilstået ham selv eller hans slægtninge, skulle man herefter ansøge om den. [...]

Med al tilbørlig respekt for de personers særlige erfaring og almene indsigt, som skrev loven, og dem som i og uden for parlamentet har bifaldet og støttet den; kan man sige, at den i for høj grad hidrører fra den antagelse, at det er det arbejdende menneskes egen skyld, hvis han ikke, som talemåden lyder, kommer verden i forkøbet. Men selv de forsigtigste kan blive ramt af sygdom, så de afskæres fra at arbejde, og som er årsag til udgifter for dem; og hvem har ikke iagttaget hvordan nøden sniger sig ind på masserne, uden nogen mislighed fra deres side, og dette blot ved et gradvist fald i prisen på arbejde uden et tilsvarende fald i prisen på levnedsmidler, således at mænd, som har vovet at gifte sig, mens de har gode muligheder for at forsørge deres familier i velfærd og lykke, må se deres midler reduceret til en ubetydelighed, som de ikke kan forøge ved nogen indsats? Lad det også blive husket, at der er tusinder, hvor grunden, til at de ikke gemmer deres fortjeneste, ikke er slette vaner med hensyn til udgifter, men fordi de er gavmilde og godhjertede og parate til at hjælpe deres slægtninge og venner; endvidere tror de på forsynet: at de som har været villige til at hjælpe andre, ikke vil blive efterladt nødlidende, hvis de selv skulle komme i nød. Ved at lade denne blanding af følelser være bestemmende for deres handlinger, har mange gjort sig ude af stand til at modstå et pludseligt tilbageslag. Ikke desto mindre, hvis adskillige teoretikere fik deres ønske opfyldt, ville disse menneske, fælles med alle som har den ulykke at være i nød, blive kastet på et af hine tre skarpe punkter af livsvilkår som før henvist til, som lovens indgriben hidtil har frelst dem fra.

Alt, hvad der hidtil er blevet sagt, sigter mod at vise hvordan princippet, som der er argumenteret for, gør livets gave mere værdifuld, og har, må man håbe, ført til den konklusion, at dets egentlige funktion er at gøre menneskene mere værdige til denne gave — med andre ord ikke at fornedre, men at ophøje menneskenaturen. Men emnet må ikke affærdiges uden at henlede opmærksomheden på det samme princips indirekte indflydelse på de moralske anskuelser, som et

folk har, hos hvem det er udformet i lov. I vor kriminalret findes der en regel, med rette berømmet, der siger, at det er bedre at ti skyldige personer går fri, end at ét uskyldigt menneske skulle lide; således kunne man også med hensyn til Fattiglovene hævde, at det for menneskehedens interesser, blandt folk i al almindelighed, er bedre, at ti ufortjent skulle få del i de tilvejebragte midler, end at én moralsk god mand, ved mangel på fattighjælp, enten skulle have sine principper fordærvet eller sine kræfter ødelagt, end at en sådan mand enten skulle drives til at gøre uret eller strækkes til jorden i yderste fortvivlelse. I Frankrig er den engelske regel fra kriminalretslæren vendt om; dér skønnes det bedre at ti uskyldige mennesker skulle lide, end at en skyldig skulle gå fri. I Frankrig er der ingen almen hjælp til de fattige; og vi kan bedømme den ringe værdi, man anser et menneskeliv for at være i dette lands hovedstad ved blot at bemærke den mangel på respekt, som legemet behandles med efter døden, ikke af den tankeløse almue, men i anatomiskoler hvor mænd præsiderer, der både inden for deres eget område og inden for naturlæren anses for at være blandt de mest oplyste i verden. I østen hvor landene er oversvømmet med befolkninger ligesom et stykke jord er overgroet med ukrudt, viser man de dødes jordiske rester uendelig større respekt; og hvilken bitter hån er det ikke, at denne ufølsomhed skulle findes, hvor regeringen har så travlt med mindre reguleringer og er demonstrativt omhyggelig med at tilfredsstille mængdens luksiose tilbøjeligheder, enten sociale eller åndelige! Religionsløshed har uden tvivl meget at gøre med denne fornærmende mangel på respekt, som vises de dødes legemer i Frankrig; men i realiteten kan det hovedsagelig tilskrives den tilstand, som så mange af de levende er efterladt i på grund af fraværet af pligtig forsørgelse af den trængende, som så humant er fastsat i Englands lov.

Synet af ynkelig armod, der bestandig vender tilbage, forhærder samfundets hjerte. Ved læsning af historie og skønlitteratur er vi i sandhed ikke uvillige til at få vor deltagelse vækket, når vi præsenteres for sådanne kvalfulde forhold; men i det virkelige liv ved folk, at sådanne følelser ikke er givet, for at man skal hengive sig til dem for deres egen skyld. Der fortæller samvittigheden dem, at medfølelse må følges af handling; og hvis man i forvejen er af den overbevisning, at evnen til at hjælpe er aldeles utilstrækkelig til at dække behovet, da viger øjet tilbage for at pleje omgang med elendighed, og medynk og medlidenhed vansmægter ligesom alle andre egenskaber, der er berøvet deres naturlige føde. Lad disse overvejelser blive behørigt vægtet af dem, som nærer tillid til det håb, at en forøgelse af privat almisse, med alle dens fordele af større skønsomhed, ville mere end kompensere for, at man opgav hine principper, hvis visdom der hævdes her. Hvor nedslående ville ikke også fornemmelsen af uretfærdighed, som ikke kunne undgå at blive vækket i de velståendes sind, være, hvis byrden med at understøtte de fattige, en byrde som de egennyttige hidtil ved tvang har båret en del af, nu eller herefter udelukkende skulle overlades til de godgørende.

Ved at have sat en stopper for slavehandlen og slaveriet er det britiske folk steget højere op ad humanitetens rangstige; og de kan heller ikke andet end føle sig sådan, hvis de ser ind i sig selv og nøje betragter deres forhold til gud og deres medmennesker. Denne bedrift var et ædelt fremskridt; men en modsat bevægelse vil med sikkerhed opstå, hvis nogensinde princippet, som her er blevet forsvaret, enten uforbeholdent skulle opgives eller kun bevares for et syns skyld.

Men når alt kommer til alt, er der måske kun ringe grund til at frygte en varig skade ved et hvilket som helst eksperiment, man kan forsøge. På den ene side vil menneskenaturen rejse sig til sit eget forsvar, og på den anden side vil klog egoisme have den samme virkning ud fra en overbevisning om, at uden en tvungen forsørgelse af de arbejdere, der lider nød, vil graden af evnen til at regulere prisen på arbejde, som er undværlig for håndværkernes og industriens interesser, ikke kunne opretholdes i Storbritannien.

(2) I et af digtene* i den her foreliggende samling, henvises der til arbejderens forhold i fabrikkerne. For at afhjælpe mange af de onder som denne samfundsklasse er udsat for og for at skabe en større harmoni mellem dem og deres arbejdsgivere, ville det være en god idé at afskaffe de love, som forhindrer dannelsen af aktieselskaber. De personer, som det tydeligvis ville gavne, mener utvivlsomt, at der ligger mange og store hindringer i vejen for disse selskabers dannelse og sunde virke. Men de ville reelt gøre det muligt at holde sammenslutninger af arbejdsgivere i skak, når de uretfærdigt holdt prisen på arbejde nede. De ville fremme økonomien, da de ville gøre en mand i stand til at få nytte af sine opsparinger ved at investere dem i bygninger og maskiner for at producere, hvad han almindeligvis fremstiller. Hans lille kapital ville så arbejde for ham, medens han hvilte sig eller sov; han ville klarere forstå nødvendigheden af at have kapital til at udføre store arbejder; han ville bedre lære at respektere, at den største del af kapitalen er på andres hænder; han ville være mindre fristet til være med i uretfærdige sammenslutninger; og han ville af hensyn til sin egen ejendom, hvis ikke af mere ophøjede grunde, nøle med at fremme lokale forstyrrelser eller bringe den offentlige ro i fare; i det mindste ville han være uvillig til *med forsæt* at handle på denne måde: thi det kan ikke nægtes at sådanne selskaber kunne blive yngleplads for meninger, der ville være ugunstig for en blandet regeringsform, således som Storbritanniens er. Den demokratiske og replubli-kanske ånd, som de kunne være tilbøjelige til at fostre, ville imidlertid ikke være farlig i sig selv, men kun hvis denne ånd handlede uden at have tilstrækkelig modvægt enten i godsejerne eller i en kirke, der udbreder sig, så den kan favne en evigt voksende og evigt skiftende befolkning af håndværkere og maskinarbejdere. Men hvis sådanne selskabers målsætning var, at de mænd fik fremgang, som var medlem af dem, burde regenter og lovgivere fryde sig over resultatet

* I digtet *Menneskelighed*.

og gøre deres pligt over for staten ved at opretholde og udvide kirkens indflydelse, denne kirke som staten skylder sin trivsel og sin herlighed i lige så høj grad som sin sikkerhed.

Dette kan blive vanskeligt i betragtning af den herskende ånd; men eftersom store byer — som kun i ringe grad eller slet ikke er afhængige af den lavere adel og godsejerne og er adskilte fra de moderate feudale institutioner, der indtil for nylig så magtfuldt har indvirket på Underhusets sammensætning — er skudt op i stort tal, og andre er vokset til den tidobbelte størrelse, er det blevet absolut nødvendigt. Nu kan det bekræftes, at i egne, hvor der ikke er nogen tilknytning til kirken eller landadelen og nogen stolthed ved at støtte dem, *der* vil folket have noget imod begge og være parat til, af sådanne bevæggrunde som bestandig dukker op igen, at deltage i forsøg på at omstyrte dem. Der findes intet neutralt territorium her: af mangel på behørig interesse for samfundstilstanden i store byer og fabriksområder og uvidenhed om eller ringeagt for disse åbenlyse sandheder, er utallige velmenende personer blev nidkære støtter af en reformlov,* hvis egenskaber og bemyndigelser — enten destruktive eller konstruktive — de ellers ville have været bange for; og selv denne lovs skabere, styret som de kunne være af partiinteresser og personlig ærgerrighed, kunne ikke være gået så vidt, hvis ikke også de havde været beklageligt uvidende om og ligegyldige over for de samme sandheder, både hvad angår fakta og filosofi.

Men lad dette ligge; og lad ikke lovens modstandere blive fristet til at rose deres egen forudseendehed ved at overdrive de skader og farer, som den har forårsaget; lad os ikke spille tiden med nytteløse beklagelser; og lad hine partiforskelle forsvinde lige til selve navnene, som har adskilt mænd, der, uanset hvilken kurs de har fulgt, altid har været bundet sammen i et fælles ønske om at rede det indskrænkede monarki og de andre institutioner, som under forsynet i så lang en periode har gjort dette land til det lykkeligste og værdigste, der er gjort optegnelser om siden det borgerlige samfunds opståen. [...]

[Fra et tidligere udkast til *Efterskrift 1835* følger her indledningen:]

Forfatteren til dette bind har fra tid til anden, siden han blev interesseret i offentlige anliggende, haft for vane at udtrykke de følelser, han betragtede dem med, i vers. Følgelig er det kendt af alle, som har læst hans digte, at han frydede sig over begyndelsen af Den Franske Revolution; og det vil i det følgende fremgå af hans upublicerede værker, hvor dybt han beklagede de udskejelser det franske folk blev forført til i revolutionens videre forløb. Hans digt *Udflugten*, hans sonetter og andre digte giver rigeligt bevis på, hvordan han afskyede den misbrug af magt, Bonaparte udfoldede; hvordan han sympatiserede med nationerne, der led under despotens hensynsløse ærgerrighed; og hvordan han jublede over deres udfrielse. Efter slaget ved Waterloo var forløbet af offentlige be-

* *The Reform Bill 1832.*

givenheder, hvor interessante de end var for en iagttagende og eftertænsksom sjæl, mindre sindsoprivende og derfor af mindre poetisk karakter, og han begrænsede sig til emner, hvis dele ikke var så indbyrdes disharmoniske. Linjerne i det aktuelle bind med titlen *Advarslen* viser imidlertid, både ved den lejlighed der foranledigede dem, og den måde emnet er behandlet på, at *nylige* begivenheder har berørt ham dybt og fremkaldt følelser i slægt med dem, han var plaget af i en tidligere periode i sin tilværelse. Dette digt harmonerer i sandhed i så ringe grad med hans skrifers almindelige tone og især med indholdet af dette bind, at nogle bemærkninger fra ham synes påkrævet. Det blev skrevet af en af de bedste grunde, som kan gives når det drejer sig om digtning, nemlig at forfatteren ikke kunne lade være med at skrive det, og det er udgivet fordi, hvis der nogensinde har været en tid, hvor en sådan advarsel kunne være af mindste nytte for nogen del af hans landsmænd, så er denne tid sandelig ikke forbi.

Agitationen forbundet med fremlæggelsen og vedtagelsen af Reformloven har fremkaldt en kraftig kritik som, så vidt angår lederne af denne agitation, hverken kræver forklaring eller undskyldning, de er udtalt med en forbitret misbilligelses inderlighed, som ingen fri ånd vil fordømme, hvis det viser sig, at følelsen er blevet næret af eftertænsksom patriotisme; men hvad angår den vildførte folkemængde, ville forfatteren finde det vanskeligt at tilgive sig selv, hvis der er et ord, som rammer dem hårdt. Thi selv noget, der *lignede* en sådan fejl, ville være at afvige fra hans sædvanlige følelser over for de fattige og de ydmygt beskæftigede; han har tilbragt største delen af sit liv blandt dem; han kan ikke være en tankeløs iagttager af deres forhold, og ud fra den stærkeste overbevisning, om at så mange fra denne klasse søger deres lykke på måder, som ikke kan føre til den, hidrører disse formaninger.*

Brev til Lady Beaumont†

Coleorton, torsdag d. 21. maj 1807

Jeg beder om undskyldning for det dårlige papir, jeg kunne ikke finde andet i foliestørrelse.

Min kære Lady Beaumont.

Skønt jeg snart skal se Dem, må jeg skrive et par ord til Dem for at takke Dem for den interesse De viser mine digte,‡ hvilket Deres bekymring over den umiddelbare modtagelse, de har fået, røber. Jeg skriver dels for at takke Dem for dette

* (Prose 3; 260-1).

† Lady Beaumont (1756-1829) var gift med Sir George Beaumont (1753-1827), der var amatørkunstmaler, mæcen og Wordsworths velgører.

‡ *Poems in Two Volumes* (1807) var netop blevet udgivet. De solgte dårligt, syv år senere manglede endnu 230 af de 1000 eksemplarer at blive solgt (*Gill*, 267).

og for at give udtryk for den glæde, det har givet mig, og dels for at befri Dem for enhver ængstelse, som de skuffelser, De nogle gange kommer ud for ved dette kærlighedsarbejde, kan være årsag til. Jeg forstår, at De kæmper mange kampe for mig; flere end De med Deres begejstring og rene og ophøjede sind nogen-sinde havde troet De ville blive inddraget i; men vær forvisset om, at denne modstand ikke er mere, end hvad jeg klart forudså, De og mine andre venner ville komme ud for. Jeg siger ikke dette fordi jeg tror, at jeg har et pro-fetisk blik, men for at lindre alle ærgerlige tanker på mine vegne, som denne modstand kan have fremkaldt hos Dem. Det er umuligt, at nogle forventninger kan være mindre end mine, når det drejer sig om den umiddelbare virkning af dette lille værk på det, der kaldes publikum. Jeg tager ikke her den misundelse og fjendtlighed og alle de negative følelser, der altid står i vejen for et arbejde af nogen fortjeneste fra en levende digter, i betragtning; men tænk blot på den rene fuldstændige ærlige uvidenhed, som alle verdsligt sindede mennesker af alle klasser og situationer må være indhyllet i med hensyn til de tanker, følelser og billeder, som mine digtes liv afhænger af. De ting jeg har taget fat på, enten indefra eller udefra, — hvad har de at gøre med store aftenselskaber, middage, morgenvisitter, faren fra dør til dør, fra gade til gade, til fods eller i vogn; med Mr. Pitt eller Mr. Fox, Mr. Pall eller Sir Francis Burdett, valget i Westminster eller Honistons valgkreds; kort sagt, thi jeg kan ikke holde op med at gennemgå den strøm af billeder, der viser sig for mig, hvad har mine digte med en endeløs snak om ting at gøre, som ingen interesserer sig for, undtagen hvis det angår deres forfængelighed, og dette med personer de er ligeglade med, med mindre det angår deres forfængelighed og *egenkærlighed*; hvad har de at gøre med (for at sige det hele straks) med et liv uden kærlighed? I et sådant liv kan der ikke være nogen tanker (undtagen tanker om smerte), med mindre vi får kærlighed og beundring. Det er en frygtelig sandhed, at der hverken er eller kan være nogen ægte nydelse af poesi hos nitten ud af tyve personer, som lever eller ønsker at leve i verdens fulde lys — blandt dem som enten er, eller som stræber efter at gøre sig selv til folk af betydning i samfundet. Dette er en sandhed og en skrækkelig én, fordi at være ude af stand til at have følelse for poesi i min forståelse af ordet, er at være uden kærlighed for menneskenaturen og ærbødighed for Gud.

Dette vil jeg dvæle ved på et andet tidspunkt; lad mig for øjeblikket begrænse mig til min opgave, som er at gøre Dem, min kære ven, så let om hjertet, som jeg selv er i forbindelse med disse digte. De må ikke blive oprørt over den modtagelse de får nu; hvad betyder det, sammenlignet med hvad jeg tror er deres skæbne, nemlig at trøste den bedrøvede, at få solen til at skinne ved at gøre de lykkelige endnu lykkeligere, at lære de unge og elskværdige af enhver alder at se, at tænke og føle og derfor blive mere aktivt og sikkert dydige;* dette er deres

* dydige (*virtuous*): som altid i den ældre betydning. Det dydige menneske er ét, der er i besiddelse af stort set alle gode menneskelige egenskaber og det i ikke ringe grad.

hverv, som jeg lider på de trofast vil udføre, længe efter vi (det vil sige alle os dødelige) smuldrer i vore grave. Jeg er udmærket klar over i hvor høj grad mange vil synes, jeg overvurderer mit eget arbejde, når jeg taler på denne måde i umiddelbar forbindelse med de bind, jeg netop har offentliggjort.

Jeg er imidlertid ikke bange for sådan kritik, selv om største delen af disse digte sandsynligvis vil forekomme meget agtværdige personer intetsigende; jeg tænker ikke på Londons skønånder og vittighedsmagere, thi disse er omgivet af for mange slette lidenskaber til at være agtværdige, selv hvis de havde mere forstand, end forsynets nådige love ville tilstå et sådant hjerteløst liv, som deres er; men alvorlige, godmodige, fortjenstfulde personer som ville være fornøjet, hvis de kunne. Jeg håber at disse bind ikke er uden visse anbefalinger, selv for læsere hos denne klasse, med mindre deres indbildningskraft har sovet; og uden indbildningskraft kan den stemme, som er mine digtes stemme ikke høres.

Idet jeg lader dette ligge, burde jeg sige et par ord til sådanne læsere som Mr. Rogers. Nemlig disse! — hvor ville han blive fornærmet, hvis han vidste, at jeg kun anså ham for at være repræsentant for en klasse og ikke som et enkeltstående individ! „En Skam,” siger Mr. R., „at så mange ubetydelige ting får lov til at hindre udsynet til dem, der har værdi.” Tog denne oprigtige dommer nu sonetterne som eksempel, disse forekommer ham, sandsynligvis, med undtagelse af to eller tre andre digte, som jeg ikke vil strides om, som de mest ubetydelige, fordi de er de korteste, da ville jeg sige til ham, idet jeg udelader højere betragtninger, „at der er én ting, som De nødvendigvis må blive slået af omgående, hvis De læser disse digte, — at dem til Friheden i det mindste har forbindelse med eller angår hinanden, og hvis de derfor enkeltvis mangler vægt, er de måske som et samlet hele ikke så mangelfulde, i hvert fald burde dette formå Dem til at udskyde dommen og mildne den så vidt som til at indrømme, at forfatteren i det mindste sigter mod alsidighed. Jeg vil lade dette være nok og straks dristigt sige, at medens disse sonetter betragtet hver for sig fæstner opmærksomheden på vigtige tanker, så udgør de samlet samtidig et digt om borgerlig frihed og national uafhængighed, som hvad stilens enkelhed eller storhed i den moralske anskuelse angår, ak! sandsynligvis kun har få paralleller i vore dages digtning. Lad os atter se på klassen 'Moods of my own Mind'.* Der er næppe et digt her på mere end tredive linjer, disse strofer vil forekomme mange meget ubetydelige; men, idet jeg undlader at tale om dem enkeltvis, fæstner de så ikke samlet opmærksomheden på emner i særlig grad poetiske, nemlig den interesse som genstande i naturen får i kraft af overvægten af visse følelser, der mere eller mindre er permanente, der mere eller mindre er i stand til at frembringe en sund fornyelse i sindet hos det menneske, som i sit indre betragter disse genstande? Dette er poetisk, og poetisk i sit inderste væsen og hvorfor? fordi det er skabende.

Men dette er spild af ord, thi det er ikke andet, end hvad De allerede ved, og

* En af klasserne i Wordsworths egen klassifikation af sine digte i *Poems in Two Volumes* (1807).

hvis det blev sagt til dem, det er møntet på, ville det ikke blive forstået.

Jeg kan af Deres sidste brev se, at Mrs. Fermor har sat sig ind i digtene fra 'Moods of my own Mind.' Deres afskrift fra hendes brev glædede mig meget; men jeg må sige, at selv hun har endnu noget at modtage fra mig. Jeg kan med sikkerhed sige dette ud fra hendes opfattelse af, at jeg er under mit eget niveau i sonetten, der begynder 'Havet var bestrøet med skibe fjernt og nær.' Med hensyn til den anden sonet* hun gør indsigelser imod, vil jeg blot bemærke, at der er en trykfejl i den tredjesidste linje. Der skal stå 'og *gennem* denne ødemark' i stedet for 'og *skønt* denne ødemark' – som gør det uforståeligt. Denne sidste sonet, som jeg ikke vil opgive, vil jeg af mange grunde ikke omtale nu; men om den anden kan jeg sige noget betydningsfuldt i en samtale, og vil nu forsøge at belyse det ved en kommentar, som jeg dog føler vil være meget utilstrækkelig til at formidle min mening. Der er næppe et af mine digte, som ikke har til hensigt at rette opmærksomheden mod et eller andet moralsk synspunkt eller til nogle generelle principper eller tankelove eller vor intellektuelle indretning. F.eks. i det pågældende tilfælde: hvem har ikke følt, at sindet ikke kan finde hvile mellem en mangfoldighed af genstande, som det ikke kan samle til et hele, eller hvor det ikke kan skille en enkelt ud, som man kan koncentrere sig om, eftersom ens opmærksomhed er delt eller forstyrret af mængden? Efter en tid må vi enten vælge et billede eller en genstand, som helt og holdent kan udelukke resten, eller må underordne dem, mens den selv træder frem som den vigtigste:

Nu glødede himmelhvælvet
med levende safirer! Hesperus, som *ledte*
stjerneskaeren, red med største glans; indtil månen,
rejsende sig i skyet majestæt, til sidst,
den åbenbare *dronning*, afslørede *sit mageløse* lys,
og kastede sin sølvkappe over mørket.†

Lad os, med dette fastlagt som et generelt princip, se på sagen. I sonetten ser jeg ud over havet, der er bestrøet med en mængde skibe, ligesom himlen med stjerner. Man kan antage, at mit sind driver omkring mellem dem i en slags drømmeagtig ligegyldighed med hensyn til enten det ene eller det andet skib, kun med hensyn til hele udsigten føler jeg mig behageligt tilpas. 'Frydefuldt så det ud', dette fortsætter, indtil man kan antage, at følelsen er døet hen, og en vis grad af en slags sløvhed eller apati er fulgt efter, som ved linjen 'nogle skiftede kurs frem og tilbage, man vidste ikke hvorfor.' Straks, medens jeg befinder mig i denne tilstand, dukker der en genstand op, et individuelt objekt, og mit sind, der er sovende og ufikseret, vækkes og bliver omgående opmærksomt. 'Hesperus, som *ledte* stjerneskaeren' er en poetisk genstand, fordi hans egen na-

* Sonet nr. 14 i Duddonserien.

† John Miltons *Paradise Lost*, 4; 604-9.

turs stråleglans giver ham forrangen, så snart han viser sig; han kalder på den poetiske evne og modtager dens udfoldelser som en gave; men dette skib i sonetten kan på en endnu mere passende måde, siges at være på en mission for den poetiske ånd, thi hvad angår dets eget udseende og egenskaber, er det næppe tilstrækkeligt fremtrædende til at opvække menneskesindets skabende evne, hvis udfoldelser altid er velkomne, men i dobbelt forstand når de kommer til os, når vi er i en tilstand af slaphed. Er sindet først opmærksomt og vækket, kommer resten fra det selv; det er blot et stateligt skib, intet mere:

Dette skib betød intet for mig, ej heller jeg for hende,
dog fulgte jeg hende med en elskers blik;

Mit sind boltrer sig i behagelig glæde over udfoldelsen af sin egen magt, og idet det elsker sit eget værk,

dette skib foretrak jeg frem for dem alle,

gør det hende til dronning eller regent og giver således resten krop og liv; og idet jeg blander denne idé med kærlighed og lovprisning —

hvor hun kommer må vindene bevæge sig;

og slutter det hele med

videre sejlede hun, og stik nord gik hendes rejse.

Således henvender jeg mig atter til den tidligere nævnte læser for at lade ham forstå, hvor længe jeg må have iagttaget dette yndlingsfartøj og for at invitere ham til at hvile sit sind, ligesom mit hviler.

Idet jeg har sagt så meget om blot 14 linjer, som Mrs. Fermor ikke syntes om, kan jeg ikke lade være med at tilføje et par ord om min tilfredsstillelse ved at opdage, at mit sind har så meget til fælles med hendes, og at vi deler så mange af hinandens glæder. Jeg slutter mig til dette, da hun har udvalgt to små digte, Påskeliljerne og Klippeblokken kronet med vintergækker.* Jeg er sikker på, at den, der finder stor fornøjelse i blot en af disse stille og blide beskrivelser, må være egnet til at vandre frydefuldt gennem min digtnings afkroge, og som dér ved hver drejning vil opdage et eller andet i hvilket, og over hvilket den har ejendom og den ret, som viden og kærlighed giver. Linjen „Kom velsignede barriere osv.” i sonetten om Søvnens, som Mr. F. fremhæver, er før blevet nævnt for mig af Coleridge og sandelig af næsten alle, som har hørt den, som ganske særlig smuk. Mit brev (og dette 2. ark som jeg er nødt til at tage, formaner mig) er ved at vokse til kolossal længde; og dog, ud over at jeg har udtrykt min rolige tillid til, at disse digte vil leve, har jeg ikke sagt noget, som særligt kan anvendes til

* Digtene *Jeg vandrede ensom som en sky* og *Hvem kunne tro, at denne klippeblok*.

dets formål, som var at fjerne al bekymring, De måtte have på grund af den fordommelse, mine digte for nærværende kan møde fra den del af mine samtids, som kaldes publikum. Jeg er overbevist om, kære Lady Beaumont, at hvis De tillægger dette nogen betydning, kan det kun være af angst for, at det kan påvirke mig, på dette punkt har jeg allerede beroliget Dem, eller af frygt for, at den aktuelle kritik er uheldssvanger for digtenes fremtidige og endelige skæbne. Hvis dette sidste er tilfældet, er det Deres omsorg for mig, der forråder Dem; vær forvisset om, at disse menneskers afgørelse intet har med spørgsmålet at gøre; de er aldeles uduelige dommere. Disse folk med deres ørkesløse liv og meningsløse travlhed læser ikke bøger, de kaster blot et blik på dem, så de kan tale om dem. Og selv hvis det ikke var således, glem da aldrig, hvad jeg forstår Coleridge gjorde Dem opmærksom på, at enhver stor og original forfatter, alt eftersom han er stor og original, selv må skabe den smag, ved hvilken han skal nydes; han må undervise i den kunst, som han skal forstås ved; dette gælder til en vis grad for alle mennesker, uanset hvor kloge og rene deres liv og hvor ufordærvet deres smag kan være; men dem som dykker ned i bøger for at komme med en mening om dem, eller taler om dem for at danne sig en mening om dem – for denne skare af ulykkelige, vildledte og vildledende væsener, må en hel genfødsel skabes, og hvis dette er muligt, må det være tiden, der gør arbejdet. Til slut, mine øre er stendøde for deres tomme summen, og mit kød er ufølsomt som jern over for deres ubetydelige stik; og nu, efter det jeg har sagt, er jeg sikker på, at De vil være det samme. Jeg tvivler ikke på, at De ligesom jeg vil nære en uovervindelig tiltro til, at mine værker (og blandt dem disse små digte) vil arbejde sammen med de gode tendenser i menneskenaturen og samfundet; at de på deres måde vil virke med til at gøre mennesker klogere, bedre og lykkeligere. Farvel.; Jeg vil ikke undskylde for dette brev, skønt dets længde kræver en undskyldning. Hav tillid til at jeg, mens jeg ivrigt ser frem til den lykkelige dag, hvor jeg skal se Dem og Sir George her, er Deres mest hengivne,

Wm Wordsworth.

Brev til Catherine Clarkson*

[jan. 1815]

Min kære ven,

Jeg ved ikke om det er ganske i sin orden at sætte sig ned og besvare et brev fra en ven i det øjeblik, det er modtaget; men tillad mig at gøre det i dette tilfælde. — Unitaristiske hymner må ved deres ulidenskabelige ensformighed have berøvet Deres vens øre al omfang, som al skelnen forudsætter. Til Dem vil jeg hviske, at digtet *Udflugten* har én fortjeneste, hvis ingen anden, nemlig den, at hvad versekunst angår er dets musikalske virkemidler så varierede, at intet andet digt i sproget kan levere noget tilsvarende. Fortæl Patty Smith[†] dette (det vil få hende til at stirre, at jeg er fortrolig med navnet); og forman hende til at studere med fingrene, indtil hun har lært at indrømme det for sig selv. Miss Smith begreb om poetisk billedsprog er sandsynligvis taget fra Peasures of Hope eller Gertrude of Wyoming,[‡] se f.eks. første strofe af det førstnævnte digt. Der er meget lidt billedsprog af denne art; men jeg ønsker absolut ikke give Dem ret i Deres opfattelse, at der kun er lidt billedsprog i digtet: enten indirekte ved at metaforer farver stilen, forklarende ved hjælp af sammenligninger, eller direkte i form af en beskrivelse eller en begivenhed, er der en hel del, skønt ikke helt så meget, som man vil kunne finde i de andre dele af digtet, hvor emnerne er mere lyrisk behandlet, og hvor der er mindre fortælling; eller beskrivelse af sæder og skikke og de gentagne handlinger, som udgør vaner eller et livsforløb. — Poetisk lidenskab (som Dennis[§] ganske rigtigt har bemærket) er af to slags: enten fantasifuld og begejstret eller blot menneskelig og almindelig; angående det første kan man kun frygte, at der er for stor en andel. Men alt dette må uundgåeligt være spildt på frøken P. S. —

Sjælen, kære Mrs. C., kan gives tilbage, når den er blevet taget bort, Den Enlige i digtet er et eksempel på dette; men en sjæl, som er forkrøblet af på-virkning fra dårlig kultur, kan ikke igen efter et vist alderstrin vokse til blot almindelig størrelse. — Blotte fejlagtige meninger, den blotte ængstelse over ilde konsekvenser, grundet på en misforståelse af de synspunkter, jeg antages at måtte have, kunne aldrig have gjort Deres brevsriver blind for utallige analogier til og eksempler på uendelighed, eller ufølsom over for de talløse vækkelser til ædel stræben, som jeg har indgydt i dette digt fra Universets Bibel, således som den taler til den intelligente øre, og ligger åben for den yd-mygt-sindedes øjne. Jeg har henvist til damens forkerte meninger — hun omtaler mig som en tilbeder af naturen — et lidenskabeligt udtryk, uforsigtigt ytret i digtet ved bredden af Wyefloden,** har forledt hende til denne misforståelse, hun læ-

* Cathrine Clarkson (1772-1856) gift med Thomas Clarkson, modstander af negerslaveri og slavehandel.

† Datter af William Smith, parlamentsmedlem. (Hill, 172).

‡ Digte af Thomas Cambell (1777-1834). (ibid.)

§ John Dennis (1657-1734), litterat og forfatter.

** Digtet *Linjer skrevet få kilometer nord for Tintern Abbey*.

ser koldhjertet og sætter bogstavet i stedet for ånden. Med mindre jeg tager meget fejl, er der intet af denne art i *Udflugten*. Der er ganske vist en passage hen mod slutningen af bog 4, hvor Vandringsmanden præsenterer lignelsen om drengen og konkylien, og hvad der videre følger, som har noget ved sig, man almindeligvis, men meningsløst, kalder *spinosistisk*. Men den intelligente læser vil let finde passagens *dramatiske* berettigelse. I begyndelsen af bogen har Vandringsmanden givet luft for sine egne religiøse følelser og forkynder til en vis grad sin egen trosbekendelse; han bereder her vejen for mere klare begreber om guddommen ved at erindre den Enlige om sådanne religiøse følelser, som kun kan eksistere hos dem, der er ateister. Hun fordømmer mig for ikke at skelne mellem naturen som Guds værk og Gud selv. Men hvor finder hun denne lærdom blive indskærpet? Hvorfra får hun at *Udflugtens* forfatter betragter Gud og naturen som identiske? Han anser sandelig ikke det Øverste Væsen for at have det samme forhold til universet, som urmageren har til uret. Sandt at sige er der intet i den religiøse uddannelse her til lands, og i den brug vi gør af den hellige skrift, der forekommer mig mere skadeligt end den ustandselige talen om Guds *skaben*. Oh, gid Deres brevskriver havde hørt en samtale, jeg forleden morgen havde i sengen med min søde lille dreng, fire et halvt år gammel, om dette emne. „Hvordan skabte Gud mig? Hvor er Gud? Hvordan taler han? Han har aldrig talt til *mig*.” Jeg fortalte ham at Gud var en ånd, at han ikke var ligesom hans eget legeme, som han kunne røre ved; men mere lig hans tanker i hans sind, som han jo *ikke* kunne berøre. — Gennem vinduet kunne man se vinden få fyrretræerne til at svaje frem og tilbage og himlen og lyset danse i deres mørke grene, — idet han bemærkede disse svingninger udbrød han ivrigt: — „Der er lidt af ham dér, det kan jeg se!” Dette er ikke kun en fars snak; men, for guds skyld, når I taler med børn om religiøse ting, sig så lidt som muligt om *skaben*. Et af formålene med *Eneboeren* er at mindske den beregnende forstand, indtil den er på sit passende niveau blandt menneskets andre egenskaber. — Derfor må min bog være ilde lidt af unitaristerne, da deres religion udelukkende hviler på dette grundlag; og derfor i sandhed ikke er nogen religion overhovedet — men — jeg vil ikke sige hvad. Jeg har kun gjort lidt eller ingenting vedrørende Deres anmodning om at forsyne Dem med argumenter, for at kunne hamle op med min modstander. Læs bogen hvis De har lyst; sproget opbygning er ensartet klart; idet mindste har jeg gjort mig enhver anstrengelse for at gøre det dét, derfor vil De ikke have nogen vanskelighed her. Hindringerne De kan træffe på, vil være af to slags, sådanne som de findes i oden,* der afslutter mit andet bind digte. Dette digt beror udelukkende på to erindringer fra barndommen, den ene om en stråleglans i sanseobjekterne, som er forsvundet, og den anden om en utilbøjelighed til at bøje mig for dødens kendsgerning, når det drejede sig om mig selv. En læser, som ikke har en klar erin-

* Oden *Antydninger om udødelighed*.

dring om, at disse følelser fandtes i hans sind i barndommen, kan ikke forstå dette digt. Således også med hensyn til nogle af de elementer af menneskesjælen, hvis betydning påberåbes i *Udflugten*. Og nogle af de billeder der dvæles ved, som rummende den forbindelse til udødelighed og uendelighed, som jeg før har henvist til; hvis en person ikke har modtaget disse billeder, er det ikke sandsynligt, at han kan danne sådant et passende begreb om dem, så det vil bringe ham i levende samklang med digteren. For eksempel vil en person som aldrig har hørt ekkoerne af en flyvende ravns skrig i et bjergrigt land, som beskrevet i slutningen af 4. bog, måske ikke være i stand til at nyde denne oplysning; dog alle må have oplevet noget af lignende virkning om end af andre årsager; — men jeg har trættet mig selv, og må have trættet Dem —

Et ord om almindelige og almentfattelige lidenskaber. Kunne Deres brevskriver læse beskrivelsen af Robert og af håbets og frygtens udsving i Margarets sind og af hendes og hendes boligs langsomme forfald uden med et sløret øje, så ynker jeg hende.* Kunne hun læse om den Enliges fortvivlelse efter tabet af sin familie og skildringen af hans strid med sin samvittighed (skønt dette har mere til hensigt at fremkalde eftertænksomhed) uden nogen sindsbevægelse, så misunder jeg ikke hendes ro. Kunne Ellens vrede før hun sætter sig ned for at græde over sit lille barn, skønt hun kun var en fattig tjenestepige, blive fundet i en bog, og den bog sagdes at være uden stærke følelser, så gud være lovet, at den person, der taler således, hverken er min kone eller min søster, eller én (med mindre jeg kunne frembringe en stor forandring i hende) jeg er tvunget til dagligt at have omgang med. Hvad mener hun om de pårørende til det lille barn, der uventet blev givet dem og brat revet bort? Men for meget om dette — Farvel. Jeg ville ønske at jeg kunne have skrevet et mere tilfredsstillende brev til Dem. Lamb er med rette rasende over den u-ærlige anmeldelse, som hans venner tror er hans. Ingen jokey fra Newmarket, ingen hestetyv var nogensinde i stand til at spille et ulykkelig kræ en hundrededel af de puds, som denne Bavius fra Quarterly Review har spillet dette nydelige arbejde. Jeg har ingen skrupler med at kalde det sådan, skønt jeg aldrig har set det. Og det værste ved det er, at Lamb ikke beholdt nogen kopi, og vi er bange for det originale manuskript er ødelagt. — Hvad angår anmeldelsen i Ed. Review, er jeg fuld af foragt for forfatteren† og vil derfor ikke besmudse mine fingre ved at røre den. Der er en sætning i *Udflugten*, der slutter med ordene „gravens sublime tilløkkelse,” og som, — hvis digtet ikke havde indeholdt andet, som jeg værdsatte, næsten ville have gjort det til et spørgsmål om religion for mig at holde mig væk fra selv det bedste stof, som en så gemen ånd som hr. Jeffrey's kunne producere i denne forbindelse. Hans uforskammetheder, for at bruge det mildeste ord, hvis først de havde fået plads i min hukommelse, ville

* Fra digtet *Huset der lå i ruiner*, eller fra første bog af *Udflugten* hvorfra de efterfølgende beskrevne begivenheder ligeledes er.

† Francis Jeffrey's anmeldelse af *Udflugten* i Edinburgh Review.

for en tid i det mindste være fæstnet der. Man kan ikke med slid, på samme måde som man kan fjerne en plet fra et stykke tøj, fjerne en plet af denne art fra ens sind. Hvis viljen havde magt over sindet, ville jeg læse Mr. Jeffrey blot for at udstille hans dumhed for hans endnu dummere beundrere. Da dette er ikke tilfældet, som jeg lige har sagt, skal jeg ikke besmudse mine fingre ved at røre hans bog. Send mine kærlige hilsner til Henry Robinson og det samme til Mr. Clarkson. Vær også venlig at hilse Deres far. — Jeg er sikker på, at De kunne skrive anmeldelsen så godt, som jeg kunne ønske det. Jeg er ked af, at De følte Dem dårlig tilpas sidst De skrev. Hovedpiner er plagsomme, jeg håber De har det bedre. —

Søndag morgen — jeg har netop læst brevet igennem; det er et sørgeligt rod sammen og ligeså ringe skrevet. — Jeg ville ikke have sendt det, havde ikke været fordi Mary og Dorothy ønskede det. Grunden til at det er så dårligt, er at Deres venners bemærkninger var så uhyrlige. At tale om, at det er en fornærmelse atskrive *Udflugten* og om vanskeligheden ved at tilgive forfatteren, må være at bringe frækhed og indbildskhed til højder, som jeg ikke troede nogen *kvinde* var i stand til. Havde mine bøger været meget farvet af bøger, som mange dele af det, jeg har skrevet, må være, ville jeg være blevet anklaget for pedanteri, således som Milton blev det, og for at have et sind, der kun kunne ernære sig ved andres arbejder. — Tro ikke, at næsten alle mine samtaler finder sted udendørs, og at alle foregår mens naturens storslåede genstande omgiver de talende på grund af det udtalte formål, at man henviser til deres tilstedeværelse for at illustrere de emner, der behandles. Meget billedsprog fra bøger ville have været urimeligt og en byrde, men hvor det var påkrævet, blev det fundet frem. Hvad lidenskab angår: det bør aldrig lades ude af syne at *Udflugten* er en *del* af et værk; at det er planlagt som et konverserende digt; og hvis jeg havde indført historier, der vækkede nysgerrighed, og fyldt det med voldsomme sammenstød af lidenskaber og et hurtigt skift mellem bemærkelses-værdige hændelser, ville den slags aldrig have harmoneret med resten af værket, og al videre samtale, kommentarer og overvejelser ville være bragt til ophør. — Dette skriver jeg til Dem og Deres ven; med hvem De, hvis De vil følge mit råd, hverken vil samtale med pr. brev eller mundtligt om et emne, som hun i alle henseender er uegnet til at behandle. farvel.

[?Deres yderst] hengivne ven W. W.

De havde givet mig det løfte, at Mr. C ville give mig en redegørelse for, hvilket indtryk min bog gjorde på ham.

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

DIGTE SKREVET I UNGDOMMEN

(Poems written in youth)

Skrevet i den helt tidlige ungdom [1788]
En aftenvandring [1788-9]
Linjer skrevet under en sejltur om aftenen [1788]
Beskrivende skitser [1791-2]
Linjer efterladt på en siddeplads i et takstræ [1789]
Erindring om Collins [1789]
Skyld og sorg [1795-1842]
– [Den husvilde kvinde]
Fribytterne [1797-1842]

DIGTE DER ANGÅR BARNDOMMEN

(Poems referring to the period of childhood)

Mit hjerte jubler, når jeg ser [1802]
Til en sommerfugl („Bliv her hos mig”) [1802]
Spurvens rede [1802]
Karakteristik af et treårs barn [1811]
Alice Fell [1802]
Lucy Gray [LB 1800]
Vi er syv [LB 1798]
En anekdote for fædre [LB 1798]
Kælelammet LB 1800]
Naturlige genstandes indflydelse [1798]
Pigen fra Westmoreland [1845]

DIGTE GRUNDET PÅ MEDFØLELSE

(Poems Founded on the Affections)

Brødrene [LB 1800]
Til en sommerfugl („Jeg har nu iagttaget dig”) [1802]
På vor lykkelige borg [1802]
Et underligt anfald af lidenskab [LB 1800]
Sang („Hun boede mellem de ubetrådte veje”) [LB 1800]
Jeg rejste blandt ukendte mennesker [1801]
Til – („Lad andre barder synge om engle”) [1824]
Til – („Oh langt kærere end lyset og livet er kært”) [1825]
„Det siges at nogle er døde af kærlighed” [LB 1800]
En forladt indianerkvindes klage [LB 1798]
Den sidste af flokken [LB 1798]
En mors stille sorg [1813]
Sømands mor [1802]
Den barnløse far [LB 1800]
Vaudracour og Julia [1804]

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

Den åndsvage dreng [LB 1798]
Michael, et hyrdedigt [LB 1800]
Den gale mor (Hendes øjne er vilde) [LB 1798]

DIGTE OM STEDERS NAVNGIVNING (Poems on naming of places)

Det var en morgen i april [LB 1800]
Til Joanna [LB 1800]
Der er en tinde [LB 1800]
Et snævert bælte af utilhuggede sten [LB 1800]
Til M. H. [LB 1800]
Da jeg, idet jeg foretrak [1800-15]

FANTASIENS DIGTE (Poems of the Fancy)

En hvirvelvind bagfra bakken [LB 1798]
Egen og gyvelen [LB 1800]
Til tusindfryden („Da jeg var ung”) [1802]
Til tusindfryden Til den samme blomst. („Med kun lidt at gøre her”) [1802]
Den grønne tornirisk [1802]
Til en sanglærke [1802]
Til Vorterothen [1803]
Hvem kunne tro at denne klippeblok [1804]
Et vink fra bjergene til visse politiske hyklere [1817]
Sang (for den vandrende jøde) [LB 1800]
Pilgrimmens drøm [1818]
Digteren og turtelduen i sit bur [1830]
Stilet til min datter Dora, som spæd [1804]
Vognmanden [1806]

INDBILDMOMGSKRAFTENS DIGTE (Poems of the Imagination)

Der var en dreng [LB 1798]
Til gøgen [1802]
Et natstykke [1798]
Aireyfosdalen [1835]
Takstræer [1811-14]
Nøddeplukning [LB 1800]
Simplonpasset [1804?]
Hun var et frydens drømmesyn [1803]
Oh nattergal, du er sandelig [1807]
Tre år voksede hun i sol og regn [LB 1800]
I slummer var min ånd forsejlet [LB 1800]
Jeg vandrede ensom som en sky [1804]
Stakkels Susan [LB 1800]

Tiggere [1802]
 Efterfølger til „Tiggere” [1817]
 Ruth [LB 1800]
 Beslutsomhed og uafhængighed [1802]
 Tornebusken [LB 1798]
 Hjortespringskilden [LB 1800]
 Linjer skrevet få kilometer nord for Tintern Abbey [LB 1798]
 Det er ikke en ånd der er fløjet [1802]
 Den Franske Revolution [1804]
 Ja, det var bjergekkoet [1806]
 Til en sanglærke („Æteriske sanger”) [1825]
 Til Virketrangen [1821]
 Det hjemsøgte træ [1819]
 Triaden [1828]
 Primulaen på klippen [1831]
 Forårsode [1817]
 Til skyerne [1808]
 Foranlediget af et billede af paradisfuglen [1842]
 Om lydens magt [1829]
 Peter Bell [1798-1819]

FORSKELLIGE SONETTER
 (Miscellaneous sonnets)

Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum [1802]
 Højt elskede dal [1802]
 Ved synet af et smukt billede [1811]
 Til søvnen („En flok får ...”) [1802]
 Vildandens rede [1817]
 Til S. H. [1827]
 Overrasket af glæde [1813]
 Det forekom mig, jeg så en trappe til en trone [1802]
 November 1836
 Det er en smuk aften [1802]
 Havet var bestrøet med skibe [1802]
 Verden er for meget for os [1802]
 Svag er menneskets vilje [1807]
 Til erindring om Raisley Calvert [1802]
 Foragt ikke sonetten; kritiker, du rynkede brynene [1827]
 Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger [1802]
 Til B. R. Haydon [1815]
 Jeg iagttog, og har længe iagttaget [1819]
 Ikke kærlighed, ikke krig [1823]
 Bemærk de hasselbuske i midten [1807-14]
 „Dette blev sagt” [1802-4]
 Til en vintergæk [1819]
 Der er en nydelse ved poetisk flid [1827]

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

Bæk, du var min trøst [1802]
Digtet ved bredden af en klippefuld strøm [1820]
Digtet på Westminster Bridge [1802]
„Skønt poesiens dristige vinge” [1842]
Erindring om billedet af Henrik den ottende [1824-7]
Ved Hans Majestæts død [1820]
Den brusende elv ved Djævlens Bro [1824]
Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt [1838]
Stolte var I, bjerge, dengang i fordums tid [1844]

MINDER FRA EN REJSE TIL SKOTLAND, 1803 (Memorials of a tour in Scotland, 1803)

Til en pige fra højlandet [1803-4]
Går De vestpå? [1805]
Den enlige mejer [1805]
Ubesøgte Yarrow [1803]
Flyv, venlige budbringer til Grasmeredalen

MINDER FRA EN REJSE TIL SKOTLAND, 1814 (Memorials of a tour in Scotland, 1814)

Besøget til Yarrow [1814]

DIGTE TILEGNET NATIONAL UAFHÆNGIGHED OG FRIHED (Poems dedicated to National Independence and Liberty)

Digtet på stranden, nær Calais [1802]
Calais, august 1802
Digtet nær Calais [1802]
1801 [1802]
Calais, 15. august, 1802
Om udslettelsen af den venetianske republik [1802]
Kongen af Sverige [1802]
Til Toussaint l’Ouverture [1802]
1. september 1802
Digtet i dalen nær Dover [1802]
September, 1802. Nær Dover
En brites tanker om Schweiz’ undertvingelse [1806-7]
Skrevet i London, september 1802
London 1802
„Store mænd har været blandt os” [1802]
„Det er ikke til at tro, at britisk friheds flod” [1802]
„Når jeg har husket, hvad der har tæmmet” [1802]
Én kunne tro [1803]
Der findes en trældom, som er værre [1802]
Oktober, 1803 („I disse tider”)
„England! tiden er kommet” [1802]

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

Oktober, 1803 („Når jeg, idet jeg betragter”)
Til mændene fra Kent, oktober 1803 [1803]
Hvad så om vort antal [1837]
Verslinjer om den forventede invasion [1803]
Forgribelse [1803]
November 1806
Til Thomas Clarkson [1807]
Digtet mens forfatteren var optaget af at skrive en traktat [1808]
Skrevet på samme tid og ved samme lejlighed [1808]
Hofer [1809]
Tyrolernes sindelag [1809]
„Og er det i barske ulærde dale” [1809]
Om tyrolernes endelige underkastelse [1809]
1811 („Stands her”) [1811]
November 1813
Foranlediget af slaget ved Waterloo [1816]
Wiens belejring, hævet af Johan Sobieski [1816]
„Kejsere og konger, ofte har templerne runget” [1816]
Ode (Taksigelsesoden) [1815-16]

MINDER FRA EN REJSE TIL KONTINENTET, 1820 (Memorials of a tour on the Continent, 1820)

Brügge („Jeg så Brügge) [1821]
Om at være strandet nær Boulognes havn [1821]
Efter landgangen – Doverdalen [1821]

MINDER FRA EN REJSE TIL ITALIEN, 1837 (Memorials of a tour in Italy, 1837)

Tanker ved Aquapendente [1841]
I Rom [1841]
Gøgen ved Laverna [1837-40]

DUDDONFLODEN (The river Duddon)

Duddonfloden [1818-20]

GENSYN MED YARROW OG ANDRE DIGTE (Yarrow revisit and others poems)

Gensyn med Yarrow [1831]
Ved Sir Walter Scotts afrejse fra Abbotsford til Napoli [1931]

DEN HVIDE DÅ FRA RYLSTONE (The white doe of Rylstone)

Den hvide då fra Rylstone [1807-9]

KIRKELIGE SONETTER
(Ecclesiastical sonnets)

Fra Kirkelige sonetter [1821]

AFTENKLANGE
(Evening Voluntaries)

Den duftende luft er stille [1832]
Fra et højt punkt på Cumberlands kyst [1833]
Ved stranden [1833]
Ikke i livets lyse øjeblikke [1834]
Den blå fjeldryg er blød som en sky [1834]
Solen har længe været nede [1802]
Digtet en aften af usædvanlig pragt og skønhed [1817]
Til månen („Stjernernes dronning!") [1835]
Hvem glæder sig ikke over at se månen højt oppe [1846]
Hvor ligger sandheden? [1846]

DIGTE SKREVET ELLER ANTYDET UNDER EN REJSE I SOMMEREN 1833
(Poems composed or suggested during a tour in the summer of 1833)

Cockermouth by i sigte [1833]
Lowther [1833]

DIGTE DER OMHANDLER FØLELSE OG OVERVEJELSE
(Poems of Sentiment and Reflection)

Indvending og svar [LB 1798]
Spillet vendt [LB 1798]
Linjer skrevet i det tidlige forår [LB 1798]
En karakter [LB 1800]
Linjer skrevet et lille stykke fra mit hus [LB 1798]
Simon Lee [LB 1798]
Til tusindfryden („Lykkelige blomst") [1802]
Linjer skrevet på en tavle i en skole [LB 1800]
De to aprilmorgener [LB 1800]
Kilden, en samtale [LB 1800]
Personlig snak [1802]
Illustrerede bøger og aviser [1846]
Ode til pligten [1804-7]
Lån mig din hånd og led mig lidt videre [1816]
Ode til Lycoris, maj 1817
Til den samme [Lycoris] [1817]
Denne græsplæne, et tæppe overalt levende [1829]
Menneskelighed [1829]
Advarslen [1833]
Linjer inspireret af et portræt af F. Stones pensel [1834]

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

Hvis i sandhed du får dit lys [1813]

Synet af en farvelagt tegning af paradisfuglen i et album [1835]

SONETTER TILEGNET FRIHED OG ORDEN

(Sonets dedicated to liberty and order)

Digtet efter at have læst dagens avis [1831]

Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed [1838]

En velsignet statsmand er han [1838]

Med hentydning til forskellige nylige historier og
bemærkninger om Den Franske Revolution [1842]

- Fortsat

- Afsluttet

I mænd i Vesten 1839

I Bologna, til minde om de nylige opstande, 1837

- Fortsat

- Afsluttet

Føl for uretten [1842]

SONETTER OM DØDSSTRAF

(Sonnets upon the punishment of death)

Sonetter om dødsstraf [1839-40]

FORSKELLIGE DIGTE

(Miscellaneous poems)

Epistel til Sir George Howland Beaumont [1811]

Ved gennemlæsning af epistlen tredive år efter [1841]

Guld- og sølvfisk i en vase [1829]

Frihed [1829]

Fattige Robin [1840]

„Jeg kender en gammel mand, nødet til at bo” [1846]

Sonet (til en firsårig) [1846]

„Hvor smuk Nattens Dronning er, der højt oppe” [1846]

„Engang kunne jeg hilse (hvor rolig himlen end var)” [1826]

Goody Blake og Harry Gill [LB 1798]

Grace Darling [1843]

INDSKRIPTIONER

(Inscriptions)

Ved bredden af et klippefuldt vandløb [1846]

DIGTE DER ANGÅR ALDERDOMMEN

(Poems referring to the period of old age)

Den gamle Cumberlandtigger [LB 1800]

Vorteroeden [1803]

DIGTENE ORDNET EFTER WORDSWORTHS KLASSIFIKATION

De to tyve [LB 1800]

En rejsende gammel mand [LB 1798]

GRAVSKRIFTER OG ELEGISKE STYKKER

(Epitaphs and elegiac pieces)

Gravskrift [1812]

Elegiske strofer foranlediget af et billede af Peele Castle [1806]

Til tusindfryden („Yndige blomst) [1805]

Jeg ledte kun efter smerte og sorg [1805]

En bøn til jorden, februar 1816

Improviseret udgydelser ved James Hoggs død [1835]

Ode: Antydninger om udødelighed [1802-4]

Teksten til Wordsworths mindesmærke
i Grasmere kirke.

Til minde om
WILLIAM WORDSWORTH
En sand filosof og digter
som ved den almægtige Guds særlige
gave og kaldelse,
enten han talte om mennesket eller naturen,
aldrig fejlede i at opløfte hjertet
til hellige ting,
aldrig blev træt af at forsvare
de fattiges og jævnes sag;
og fremstod således i farefulde tider
som en ypperste tjener
ikke kun af ædel poesi,
men af høj og hellig sandhed.

To the memory of
WILLIAM WORDSWORTH
A true philosopher and poet,
who, by the special gift and calling of
Almighty God,
whether he discoursed on man or nature,
failed not to lift up the heart
to holy things,
tired not of maintaining the cause
of the poor and simple;
and so, in perilous times was raised up
to be a chief minister,
not only of noblest poesy,
but of high and sacred truth.

*This memorial
is placed here by his friends and neighbours,
in testimony of
respect, affection, and gratitude.
Anno MDCCCLI*

Indskriften er af teologen John Keble.

NOTER

Til en sanglærke. To a Sky-Lark. Skrevet 1802. Udgivet 1807. Tekst fra (Oxford).

Spurvens rede. The Sparrow's Nest. Skrevet 1802. Udgivet 1807. Tekst fra (Oxford).

Til en sommerfugl („Bliv her hos mig”). To a Butterfly (“Stay with me”). Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Til gøgen. To the Cuckoo. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Ud over selve erindringen, beskæftiger digtet sig med den vished, erindringen giver om menneskesindets enhed og kontinuitet (Beatty, 309). Gøgens kukken fremkalder en jeg-oplevelse fra hans tidlige skoledage. Digtet beskriver en oplevelse af identitet.

Wordsworth omtaler digtet i Forordet 1815, se s. 803.

I (Mortensen*) findes en udlægning.

„Mit hjerte jubler, når jeg ser.” *“My heart leaps up when I behold.”* Skrevet 1802. Udgivet 1807.

I Georg Brandes oversættelse lyder digtet (Brandes, 43):

Mit hjerte jubler, når jeg ser
regnbuen over land og sø.
Så var det i min ungdoms vår,
så er det nu i manddoms år,
så være det med aldren mer!
Hvis ikke, lad mig dø!
Barnet er fader til manden.
Gid mine dage må knyttes
naturfromt til hinanden.

Den grønne tornirisk. The Green Linnet. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„Skrevet i Town-Ends frugthave, hvor fuglen ofte sås, som her beskrevet.” (I. F.).

Til tusindfryden („Da jeg var ung”). To the Daisy (“In youth”). Skrevet 1802. Udgivet 1807. Det indledende digt af G. Wither er udeladt.

Til tusindfryden („Lykkelige blomst”). To the Daisy (“Bright Flower”). Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„Dette, og de andre digte henvendt til den samme blomst, blev digtet i Town End, Grasmere i den første tid vi boede der. Jeg er blevet irttesat for, at den sidste linje ‘din apostolske opgave’ kun er lidt mindre end profan. Hvordan kunne man dog få den ide? Ordet er benyttet for dermed at antyde noget, der er sendt ud på en mission; og visse, denne lille blomst kan, især når den optræder i vers, på sin egen ydmyge måde betragtes som bidragende til moralske så vel som åndelige formål.” (I. F.).

Til den samme blomst („Med kun lidt at gøre her”). To the Same Flower (“With little here”). Den ‘samme blomst’ er tusindfryden. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Til en sommerfugl („Jeg har nu iagttaget dig“). To a Butterfly (“I’ve watched you now”). Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Til Vorteroden. To the small Celandine. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„Det er bemærkelsesværdigt at denne blomst, der kommer så tidligt frem om foråret, som den gør, og er så strålende og smuk og findes i sådan rigelig mængde, ikke tidligere er blevet omtalt i engelske vers. Hvad der meget forøger det interessante ved den, er dens vane med at lukke sig og åbne sig alt efter graden af lys og luftens temperatur.“ (I. F.).

Beslutsomhed og uafhængighed. Resolution and Independence. Skrevet 1802. Udgivet 1807. Titlen *The Leech Gatherer*, Iglesamleren, benyttes også.

„Denne gamle mand mødte jeg få hundrede meter fra mit hus i Town-End, Grasmere; beretningen om ham stammer fra hans egen mund.“ (I. F.).

Iglesamleren „forbliver en grænseboer, på en gang en del af naturen og en del af menneskets verden ... han skifter mellem det naturlige og det overnaturlige; ... Bagved drømmesyntet er der en profetisk situation, det ‘tilfældige’ tegn sendt til et menneske, uanset om han kan fortolke det eller ikke.“ (*Hartmann*, 202, 272-3)

Fra et brev fra Wordsworth til Sara Hutchinson 14. juni 1802: „Jeg beskriver, hvordan jeg først er opløftet til den højeste glæde af det frydefulde ved naturen og dens skønhed, og dernæst hvordan jeg, lige midt blandt disse skønne genstande, bliver ramt af den dybeste modløshed og fortvivlelse. En ung digter midt i den lykkelige natur bliver overvældet af tanken om den sørgelige modgang, som er overgået de lykkeligste mennesker, nemlig digterne. — Jeg tænker på dette, indtil det gør så dybt indtryk på mig, at jeg betragter den måde, jeg bliver reddet fra min modløshed og fortvivlelse på, som Forsynets mellemkomst. ‘Nu, enten det var af særlig nåde, en styrelse fra oven.’ En person, som læser dette digt med de samme følelser som mine, vil, med ærefrygt og en følelse af at være behersket, forvente noget næsten åndeligt eller overnaturligt. — Hvad sker der? ‘Et ensomt sted, en dam’ ‘ved hvilken en gammel mand var, langt fra hus og hjem’ — skikkelsen er præsenteret i den mest nøgne enkelhed overhovedet. Oplevelsen af åndelighed og overnaturlighed er igen stærkt tilstede i min bevidsthed. — ‘Hvordan kom han her, tænkte jeg, eller hvad laver han?’ Jeg beskriver ham dernæst, dårligt eller godt er ikke noget jeg med sikker forvisning kan afgøre, men jeg kan sige dette med sikkerhed, at selvom Gud har givet mig en stærk fantasi, indbildningskraft kan jeg ikke forestille mig en skikkelse gøre et stærkere indtryk end denne gamle mands skikkelse gjorde, en mand der har overlevet en kone og ti børn, der rejser alene mellem bjergene og til alle ensomme steder, mens han bær sin egen lykke med sig og de nødvendighedsartikler, som et uretfærdigt samfund har bebyrdet ham med. ... Gode Gud, sådan en skikkelse på sådan et sted, en from, ynkværdigt skrøbelig og [] gammel mand med respekt for sig selv, der fortæller en sådan historie!“ (Letters 1; 366). Nogle af citaterne er fra en tidligere version, der er gået tabt.

„Den gamle mand — den slags landboer som Wordsworth adskillige steder i *Præludiet* priser som det rigtige emne for digtning — er ved sin enhed med naturen en reprimande til fortælleren. Han er en indbildt vismand, måske endog en troldmand med sin stav, som sejrrikt forvandler sig til en fuldkommen almindelig gammel

NOTER

mand, og hans almindelighed lærer digteren en lektie om 'Beslutsomhed og uafhængighed' som han ikke på nogen mulig måde kunne have udledt af sine neurotiske og malplacerede metafysiske spørgsmål." (Gray, 41).

Wordsworth omtaler digtet i Forordet 1815, se s. 804.

Strofer: skrevet i mit lommeeksemplar af Thomsons 'Dovenskabens slot'. Stanzas: Written in my Pocket-Copy of Thomson's 'Castle of Indolence'. „Skrevet 1802. Først udgivet 1815 “

Skrevet i frugthaven i Town-end, Grasmere. Coleridge boede hos os det meste af tiden. Hans søn Hartley har sagt, at hans fars karakter og vaner her er bevaret på en livligere måde end i noget andet, der er skrevet om ham. (I. F.).

Almindeligvis mener man, at de første fire strofer er et portræt af Wordsworth og de sidste fire et portræt af Coleridge. Men for en mindre enkel opfattelse, se (*Newlyn*).

„Solen har længe været nede.” “*The sun has long been set.*” Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Senere indledte Wordsworth digtet med en note: „Dette impromptu blev for mange år siden optaget blandt forfatterens digte. I følgende udgaver blev det ikke medtaget. Det er her genoptrykt efter en anmodning fra en ven i hvis nærværelse, digtet blev improviseret.” Vennen var han søster Dorothy.

Personlig snak. Personal Talk. Skrevet 1802-4. Udgivet 1807.

At rejse. Travelling. Skrevet 1802. Udgivet 1947.

„Jeg måtte igen og igen gentage digtet 'Dette er stedet' for William, mens han lå i sengen; han blev beroliget, og jeg forlod ham,” skriver Dorothy i sin dagbog d. 4. maj 1802. (Hayden, 988).

Man kan kun gætte på hvem vennen er, Annette Vallon måske?

„Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger.” “*How sweet it is, when mother Fancy rocks.*” Skrevet sandsynligvis 1802-4. Udgivet 1807.

Wordsworth gjorde Crabb Robinson opmærksom på, at af hans sonetter var denne så godt som den eneste, der var 'ren fantasi'. (PW 3).

„Verden er for meget for os.” “*The World is too much with us.*” Skrevet 1802-4. Udgivet 1807.

„Det er ikke en ånd, der er fløjet.” “*It is no Spirit who from heaven.*” Skrevet 1802. udgivet 1807.

„Jeg husker det øjeblik, hvor min søster Sara Hutchinson kaldte mig hen til vinduet i vort hus og sagde: „Se hvor smuk den stjerne der er! Den har himlen helt for sig selv.” Jeg digtede versene omgående.” (I. F.).

„Det er en smuk aften.” “*It is a beauteous Evening.*” Skrevet august 1802. Udgivet 1807.

Efter freden mellem England og Frankrig i Amiens i marts 1802, fik Wordsworth igen mulighed for at besøge Frankrig. Han mødtes med Annette Valon og sin franske

NOTER

datter Caroline. Forrige gang han var i Frankrig var i 1792, et par uger før hans datter blev født, som han således ikke havde set i ti år.

Til erindring om Raisley Calvert. To the Memory of Raisley Calvert. Skrevet 1802-4. Udgivet 1807.

„Denne unge mand som jeg skylder så meget, døde i Penrith i 1795.” (I. F.). Wordsworth arvede £900 fra Calvert.

„*Havet var bestrøet med skibe.*” “*With ships the sea was sprinkled.*” Skrevet 1802-4. Udgivet 1807.

Wordsworth omtaler digtet i brevet til Lady Beaumont se s. 823-4.

„*Højt elskede dal.*” “*Beloved Vale.*” Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Dalen er Esthwaitedalen, hvor Wordsworth gik i skole i Hawkshead.

„*Bæk, hvis selskab digtere søger.*” “*Brook! whose society the Poet seeks.* Oprindelig fra 1802. Omarbejdet og udgivet i 1815.

Digtet på Westminster Bridge. Composed upon Westminster Bridge. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Til sønnen („En flok får”). To Sleep (“A flock of sheep”). Skrevet 1802. Udgivet 1807

„*Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum.*” “*Nuns fret not at their convent’s narrow room.*” Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„*Dette blev sagt.*” “*Those words were uttered.*” Skrevet mellem 1802 og 1804. Udgivet 1807.

De indledende linjer er fra sonetten *Composed after a Journey Across the Hambleton Hills.*

Fra Dorothy Wordsworths journal: „Langt borte på den vestlige himmel så vi former af borge, ruiner blandt lunde, en stor vidtstrakt skov, klipper og enkelte træer, en kirke med et usædvanligt tydeligt tårn, et andet sted minareter og et rundt græsk tempel; himlens farve var lysegrå og formerne af ren grå, med en hvælving.” (Hayden 1).

Fra *Digte tilegnet national uafhængighed og frihed.*

HOVEDNOTE: Englands krigserklæring til Frankrig i 1793 havde fremmedgjort Wordsworth fra sit fædreland, da han ligesom Coleridge var en dedikeret revolutionstilhænger. Den ufrihed han oplever i Frankrig i 1802 heler hans bånd til England, og han føler en hidtil ukendt glæde og stolthed ved hjemlandet, der bliver et symbol på friheden (Bate 208-10).

Samlingen *Digte tilegnet national uafhængighed og frihed* består af to dele. Her er digtene, som det fremgår, hentet fra 1 del. Oprindeligt hed samlingen *Sonetter tilegnet Friheden* og blev tryk i *Poems, in Two Volumes* 1807. Senere, i 1815, blev titlen ændret til den nuværende. En omtale af flere af sonetterne findes ligeledes i (Bate 210-20). Øvrige valgte sonetter fra *Digte tilegnet national uafhængighed og frihed* der er medtaget, er anbragt kronologisk.

NOTER

1. *Digtet på stranden, nær Calais. Composed by the Sea-Side, near Calais.* Skrevet august 1802. Udgivet 1807.
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
2. *Calais, august 1802. Calais, August, 1802.* Skrevet august 1802. Udgivet 1807.
Napoleon blev førstekonsul for livstid d. 2. august 1802. Adskillige englændere tog til Frankrig for at hylde ham.
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
3. *Digtet i nærheden af Calais. Composed near Calais.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.
Vennen er rejsekammeraten Robert Jones (1769-1835), som Wordsworth omtalte som en af sine kæreste venner. I august 1790 vandrede Wordsworth sammen med Robert Jones gennem Frankrig til Schweiz. De ankom til Calais aftenen før kongen skulle sværge troskab til den nye forfatning d. 14. juli. Wordsworth var igen i Frankrig i 1802.
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
4. *1801. 1801.* Skrevet maj 1802. Udgivet 1803 og 1807. Også med titlen „*Jeg sørgede over Bonaparte.*” „*I grieved for Bounaparte*”. Se også HOVEDNOTE ovenfor.
5. *Calais, 15. august, 1802. Calais, August 15.* Skrevet august 1802. Udgivet 1803.
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
6. *Om udslættelsen af den venetianske republik. On the Extinction of the Venetian Republic.* Digtet 1802-3. Udgivet 1807.
Venezia var republik fra 697-1797. Dens besiddelser omfattede i 15-hundrede-tallet bl.a. det sydlige Grækenland, Kreta og Cypern, og det fungerede som bolværk med tyrkerne. I 1797 erobrede Napoleon byen, og Venizia kom for første gang under fremmed herredømme.
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
7. *Kongen af Sverige. The King of Sweden.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.
I et brev til John Scott d. 25. februar 1816 skriver Wordsworth: „Jeg fejrer Kongen af Sverige i vers – han viste sig at være en galning, antager jeg – men hvad betyder det – han trådte frem på det tidspunkt som den eneste kongelige forsvarer af den eneste sandhed, der kunne befri Europa for trældom, hvis den blev benyttet med klogskab. I ham ser jeg et fremragende eksempel på en person, i hvem visse handlingsprincipper er legemliggjort, principper som menneskets natur tusinde gange har vist sig i stand til at lade sig styre af.” (Letters 3; 282-3).
Se også HOVEDNOTE ovenfor.
8. *Til Toussaint l’Ouverture. To Toussaint L’Ouverture.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.
François Dominique Toussaint med tilnavnet L’Ouverture var søn af en negerslave og guvernør i Skt. Domingo og anfører for de afrikanske slaver, der var blevet frigivet ved et dekret af Det Franske Konvent i 1794. Han modsatte sig Napoleons forordning, der genindførte slaveriet (Hutchinson).

NOTER

Revolutionen var begyndt som en slaveopstand. Han blev fængslet af franskmændene i juni 1802. Døde i fængslet 1803. I 1804 blev revolutionen ført til sejr, og en uafhængig republik blev oprettet. Wordsworth skrev sit digt i efteråret 1802.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

9. *1. september 1802. September 1, 1802.* Skrevet 1802. Udgivet 1803. Teksten er den oprindelige fra (Oxford). Digtet blev omarbejdet. Noten i begyndelsen er fra 1827.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

10. *Skrevet i dalen nær Dover. Composed in the Valley near Dover.* Skrevet 1802. Udgivet 1807. Se også HOVEDNOTE ovenfor.

11. *September, 1802. Nær Dover. September, 1802, near Dover.* Skrevet september 1802. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

12. *En brites tanker om Schweiz' underkuelse. Thought of a Briton on the Subjugation of Switzerland.* Skrevet 1807-6. Udgivet 1807.

Wordsworth anså sonetten for at være den bedste, han havde skrevet (1808). Coleridge kaldte den en af de fornemmeste sonetter på engelsk.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

13. *Skrevet i London, september 1802. Written in London, September, 1802.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„Dette blev skrevet umiddelbart efter jeg kom tilbage til London fra Frankrig, hvor jeg, som her beskrevet, ikke kunne andet end blive slået af tomheden og prunken i vort eget land, især i de store købstæder og byer, sammenlignet med den stilhed og jeg kan sige forladthed, som revolutionen har skabt i Frankrig. Dette må man huske, ellers kan læseren tro, at jeg i denne og de efterfølgende sonetter har overdrevet den skade, som uforstyrret rigdom har fremkaldt og fostret blandt os.” (I. F.).

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

14. *London, 1802. London, 1802.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

15. *„Store mænd har været blandt os”. “Great men have been among us”.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Algenon Sidney (1622-83), Andrew Marvell (1621-78), James Harrington (1611-77), Sir Henry Vane the Younger (1613-62). Alle disse mænd var aktive i republikken (Hayden).

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

16. *„Det er ikke til at tro at britisk friheds flod.” “It is not to be thought of that the flood.”* Skrevet 1802. Udgivet 1803.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

17. *„Når jeg har husket, hvad der har tæmmet.” “When I have borne in memory what has*

NOTER

tamed." Skrevet 1802. Udgivet 1803.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

18. „*Én kunne tro*". "*One might believe*". Skrevet 1803. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

19. „*Der findes en trældom, som er værre.*" "*There is a bondage which is worse.*" Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

20. *Oktober, 1803 („Disse tider").* *October, 1803 ("These times").* Skrevet 1803-4. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

21. „*England! tiden er kommer.*" "*England! the time is come.*" Skrevet 1802. udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

22. *Oktober, 1803 („Når jeg, idet jeg betragter").* *October, 1803 ("When, looking on").* Skrevet 1803-4. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

23. *Til mændene i Kent, oktober 1803.* *To the Men of Kent. Oktober, 1803.* Skrevet 1802. Udgivet 1807.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

24. „*Hvad så om vort antal kun dårligt kan byde.*" "*What if our numbers barely could defy.*" Oprindeligt skrevet i 1802. Version her er den stærkt omarbejdede fra 1837.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

25. *Verslinjer om den forventede invasion.* *Lines on the expected invasion.* Skrevet 1803. Udgivet i 1842.

Frankrig erklærede England krig d. 7. maj 1803

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

26. *Foregribelse. Anticipation.* Skrevet 1803. Udgivet 1807.

På dette tidspunkt, efterår 1803, forventede man, at Frankrig ville invadere England. Wordsworth lod sig indrulle i et kompagni frivillige i Grasmere.

Se også HOVEDNOTE ovenfor.

„*Flyv, venlige budbringer.*" "*Fly, some kind Harbinger.*" Skrevet 1803. Udgivet i 1807

The Wordsworths vender hjem fra en tur i Skotland i 1802.

Til en pige fra højlandet. To a Highland Girl. Skrevet 1803-4. Udgivet 1807.

„Denne henrivende skabning og hendes opførsel er nøje beskrevet i min søsters dagbog. Hvad man kunne kalde en profeti i slutningen af digtet, er blevet til virkelighed gennem Guds godhed, og selv nu, hvor jeg nærmer mig mit 73. år, har jeg en særdeles levende erindring om hende og de genstande, hun var omgivet af." (I. F.)

Ubesøgte Yarrow. Yarrow Unvisited. Skrevet 1803. Udgivet 1807.

NOTER

Den 'muntre kammerat' er Dorothy. Digtet hører sammen med *Besøget til Yarrow* og *Gensyn med Yarrow*. Yarrow Waters er en flod i grænselandet i den sydøstlige del af Skotland.

„Hun var et frydens drømmesyn.“ *“She was a Phantom of delight.”* Skrevet 1803-4. Udgivet 1807.

Digtet er om han kone Mary Wordsworth.

Her følger Georg Brandes oversættelse (*Brandes*, 51-2)

Et lifligt luftsyn først jeg så,
da hende jeg fik øje på,
et yndigt under, skabt og budt
til smykke for et kort minut;
svagt stjernelys i hendes blik;
fra hendes lokker lysglimt gik.
Hun var så frisk, hun var så ny
som våren og det muntre gry,
en alf i dans, et smil i flugt,
som undred, henrev, fjernt og smukt.

Jeg hende skued mere nær:
Ånd var hun, kvinde dog især
Igennem huset let hun skred
jomfruelig med raske fjed
et åsyn, hvor med søde minder
sødere løfter sig forbinder,
en kvinde ej for lys og god
til hverdagsdønt, til trøstigt mod,
til skyldfri list, til smil og gråd,
ros, dadel, kys og gode råd.

Og nu ser jeg med klaret blik
pulsens i værkets mekanik:
en sjæl, der ånder tanker ud
og gør livsrejsen, stolt og prud,
med rolig vilje, fast forstand,
ihærdig, smidig, klar og sand,
en fuldendt kvinde, anlagt til
at kvæge, lede, som hun vil,
og dog en ånd, der for min sans
har englens lethed, englens glans.

Vorteroden. The small Celandine. Skrevet 1802. Udgivet 1807.

„Det er bemærkelsesværdigt at denne blomst, der kommer så tidligt frem om foråret, som den gør, og er så strålende og smuk og findes i sådan rigelig mængde, ikke tidligere er blevet omtalt i engelske vers. Hvad der meget forøger det interessante ved den, er dens vane med at lukke sig og åbne sig alt efter graden af lys og luftens temperatur.“ (I. F.).

Ode: Antydninger om udødelighed i tidlige barndomserindringer. Ode: Intimations of Immortality from Recollections of early Childhood. Skrevet 1802-4. Udgivet 1807. Ll 122-25 er fra udgaven i (Oxford).

Undertitlen og mottoet fra „*Mit hjerte jubler*”, stammer fra 1815.

„Dette blev digtet mens jeg opholdt mig i Town-end, Grasmere. Der gik mindst to år fra jeg skrev de første fire strofer, til jeg skrev resten. For den opmærksomme og kompetente læser forklarer det hele sig selv tilstrækkeligt; men der er ingen skade sket ved her at henvise til særlige følelser eller erfaringer i mit eget sind på hvilke digtets struktur delvist bygger. Intet var sværere for mig i barndommen end at indrømme, at døden var noget der kunne berøre min egen eksistens. Som jeg har sagt andet steds —

„Et enfoldigt barn
som stille trækker vejret,
og føler livet i alle sine lemmer,
hvad skulle det kende til døden?” —

Men det var ikke så meget ved følelserne af primitiv livlighed *mine* vanskeligheder opstod, som ved en oplevelse af utæmmeligheden af den ånd der var inde i mig. Jeg plejede at ruge over historierne om Enok og Elias, og næsten overbevise mig selv om, at hvad der end skete med andre, ville jeg blive overført til himlen på nogenlunde samme måde som dem. Med en følelse beslægtet med dette, var jeg ofte ude af stand til at tænke på ydre ting, som noget der eksisterede uden for mig; jeg underholdt mig med alt, og jeg betragtede det ikke som noget adskilt fra, men iboende min egen immaterielle natur. Mange gange når jeg gik til skole, har jeg taget fat i en mur eller et træ for at kalde mig selv tilbage til virkeligheden fra denne slugt af idealisme. På den tid var jeg bange for sådanne begivenheder. Senere i livet har jeg, som vi har al grund til at gøre, beklaget en underkastelse af den modsatte art, og har frydet mig over erindringerne, som de udtrykkes i linjerne —

„vedvarende spørgsmål etc.”

Om den drømmeagtige livlighed og pragt, som iklæder synsobjekter i barndommen, tror jeg enhver kan bære vidnesbyrd om, hvis han ser tilbage, og jeg behøver ikke dvæle ved det her: men idet jeg i digtet har betragtet det som et indicium for en tidligere eksistens, mener jeg, at det er rigtigt at protestere mod den slutning, som er faldet nogle gode og fromme personer for brystet, at jeg havde til hensigt at gøre en sådan tro gældende. Det er alt for dunkelt et begreb, til at man kan tro på det, som mere end et element i vore instinktive forestillinger om udødelighed. Men lad os huske på, at selvom ideen ikke indgår i den åbenbarede religion, er der intet som modsiger den, og menneskets syndefald, som analogi betragtet, taler til dens fordel. Derfor er en tidligere tilværelse blevet en del af trosbekendelsen i mange lande; og alle der er bekendt med den klassiske litteratur ved, at den er en ingrediens i den platoniske filosofi. Arkimedes sagde, at han kunne bevæge verden, hvis han havde et sted, hvor han kunne lade sin maskine være i hvile. Hvem har ikke følt de samme længsler med hensyn til den verden, hans egen bevidsthed udgør? Eftersom jeg måtte bruge nogle af disse bevidsthedselementer, da jeg blev

tilskyndet til at skrive dette digt om 'Sjælens udødelighed', greb jeg fat i begrebet om en tidligere tilværelse, idet jeg anså det for at være tilstrækkeligt funderet i mennesket til at berettige mig til, som digter, på den bedste måde at bruge det til mit eget formål." (I. F.)

„I min Ode: *Antydninger om udødelighed i barndommen*, hævder jeg ikke at have givet en egentlig fremstilling af barnets følelser og moral. Jeg skriver om mine egne følelser på den tid – min fuldstændige åndelighed, min 'helt-sjælhed',* hvis jeg må udtrykke mig således. På den tid kunne jeg ikke tro, at jeg skulle ligge stille i graven, og at min krop ville smuldre til støv.”

„Jeg husker Mr. Wordsworth fortælle, at på et specielt trin i hans mentale udvikling, plejede han ofte i den grad at være opslugt af en uvirkelig transcendent idéverden, at den ydre verden ikke længere syntes at eksistere i forbindelse med ham selv, og han var nødt til igen at overbevise sig om at den eksisterede, ved at *klappe et træ* eller et eller andet, der var i nærheden. Jeg kunne ikke lade være med at forbinde dette faktum med det dunkle sted i hans store ode om *Antydninger om udødelighed*, hvor han taler om

„vedvarende spørgsmål
om sanserne og ydre ting,
ting der falder fra os, ting der forsvinder;
indholdsløse anelser om et Væsen
der bevæger sig omkring i uerkendte verdener, etc.”

(C. W., 2; 486, 489-90).

„Dette digt er udelukkende baseret på to erindringer fra barndommen. Den ene er om en pragt i sanseobjekterne, som de ikke længere har, den anden om en utilbøjelighed hos mig til at bøje mig for, at dødens lov også gælder i vort specielle tilfælde. En læser, som ikke har en levende erindring om, at disse følelser har eksisteret i hans bevidsthed, kan ikke forstå dette digt” (Se brevet til Mrs. Clarkson s. 827).

Ode til pligten. Ode to Duty. Skrevet 1804-7. Udgivet 1807.

„*Hvem kunne tro at denne klippeblok.*” “*Who fancied what a pretty sight.*” Skrevet 1804-7. Udgivet 1807.

„*Jeg vandrede ensom som en sky.*” “*I wandered lonely as a Cloud.*” Skrevet 1804-7. Først udgivet i 1807 med stroferne 1,3 og 4. Udgivet i denne form i 1815.

Den anden strofe blev tilføjet i 1815-udgaven. Det grandiose i denne strofe kan kritiseres med Coleridges kritik af Wordsworth, at han undertiden udtrykker „tanke for store i forhold til emnet”; linjerne 21-2 stammer fra Wordsworths kone, og han syntes, de var de bedste. Coleridge mente, de var et eksempel på intellektuel svulstighed, eller falsk patos (*mental bombast*). Coleridges kritik af Wordsworths digtning findes i (*Biographia Literaria* kap. 22). Digtet diskuteres f.eks. i (*Robinson* 37-48).

* min 'helt-sjælhed': oversættelse af det engelske *my 'all-soulness'*.

NOTER

Wordsworth og hans søster Dorothy så påskeliljerne langs Ullswaters bred. Dorothy beskriver hændelsen i sin dagbog d. 15. april 1802:

„Da vi befandt os i skovene bagved Gowbarrow Park, så vi nogle påskeliljer nær ved vandkanten. Vi forestillede os, at frøene var drevet i land fra søen, og at den lille koloni så var vokset op. Men da vi gik videre var der flere og flere; og til sidst, under træernes grene, så vi et langt bælte af dem langs bredden, ca. så bredt som en bred landevej. Aldrig så jeg påskeliljer så smukke. De voksede mellem de mosgroede stene og omkring dem; nogle hvilede deres hoveder på stenene som af træthed på en pude, og resten svingede frem og tilbage og slingrede og dansede og syntes i sandhed, som om de lo med vinden, der blæste på dem fra søen; de så så lystige ud, ustandselig blinkede de, ustandseligt bevægede de sig.” (Journals 2; 131).

„Emnet for disse strofer er snarere en elementær følelse og et simpelt indtryk, som indbildningskraften modtager, end en *udfoldelse* af den,” Wordsworths note i *Poems 1815*. (Hayden 1; 1006).

Stilet til min datter Dora, som spæd. Address to My Infant Daughter, Dora. Skrevet 1804. Først udgivet i 1815.

For en analyse se (*Owen**, 169 og passim). Dora blev født d. 16. august 1804.

„Der var et sted.” — *Et fragment. Fragment: “There was a spot.”* Skrevet ca. 1804-5. Udgivet 1949.

Vaudracour og Julia. Vaudracour and Julia. Skrevet 1804. Udgivet 1820.

Digtet er forkortet og bearbejdet i forhold til versionen i bog 9, l. 555-934 i *Præludiet* 1805.

„Historien, skønt mange medynkvækkende omstændigheder er udeladt, er fortalt nøjagtigt, som en fransk kvinde, der havde været øjenvidne til alt, der skete og blev sagt, fortalte den. Mange år efter hørte jeg, at Duplignen var munk i klostret La Trappe.” (I. F.).

Den Franske Revolution. French Revolution. Skrevet 1804. Publiceret 1809. Udgivet 1815. Stykket her er fra *The Prelude* 1850, bog 11; 105-44. Det er næsten identisk med det tilsvarende stykke i *Præludiet* 1805, bog 10; 689-727, men er dog et eksempel på, at visse vanskeligt forståelige passager er forbedret i 1850-udgaven.

Simplonpasset. The Simplon Pass. Skrevet 1804, muligvis allerede 1799. Udgivet 1845.

Findes i *Præludiet* 1805, bog 6; 553-572, og i *Præludiet* 1850, bog 6; 619-640.

Digtet omhandler nedstigningen fra Alperne via Simplonpasset. Det er tredje del af episoden, der omhandler passagen over Alperne. Den første del er opstigningen: l. 506-524. Anden del er henvendelsen til indbildningskraften: l. 525-52. Hele passagen findes i *Præludiet* 1805, bog 6; 506-572.

Til tusindfryden („Yndige blomst”). To the Daisy (“Sweet Flower”). Skrevet 1805. Udgivet 1815.

„Det følgende blev skrevet til erindring om et vidunderligt brev, som min bror John sendte til os fra Portsmouth, da han havde forladt os i Grasmere og for mere end fire år siden for første gang overtog kommandoen på sit ulykkelige skib. Nogle

NOTER

af udtrykkene i digtet er selve de ord, han brugte i brevet." Fra et brev til Lady Beaumont 7. aug. 1805. (Letters 1; 613).

John Wordsworth, Wordsworths 2 år yngre bror, døde d. 6. februar 1805, hvor hans skib forliste. Hans lig blev først fundet d. 20. marts. Af de 387 ombordværende blev 155 reddet. Under den efterfølgende retssag blev han frikendt for at være skyld i ulykken (Ketcham*).

Elegiske vers, til minde om min bror John Wordsworth. Elegiac Verses, in Memory of my Brother, John Wordsworth. Skrevet 1805. Udgivet i 1842.

I et brev til James Losh, 16. marts 1805, har Wordsworth en længere fortælling om sin døde bror, og hvad han betød både for ham og deres søster Dorothy; se (Letters 1; 562-66). Denne version fra 1842 udgøres af de nummererede strofer.

Stroferne i parentes stammer fra den tidligere ikke trykte version fra 1805 med titlen „Jeg ledte kun efter smerte og sorg.“ *“I only looked for pain and grief.”* Disse er oversat fra teksten i (Oxford).

Går De vestpå? Stepping Westward. Skrevet 1805. Udgivet 1807.

Den enlige mejer. The Solitary Reaper. Skrevet 1805. Udgivet 1807.

Digtet har sin oprindelse i en situation, som beskrives i Thomas Wilkinsons *Tours to the British Mountains* (1824): „[Vi] kom forbi en kvinde, som høstede alene; hun sang på ertsisk,* mens hun bøjedede sig over sit segl; den mest yndefulde menneskestemme jeg nogensinde har hørt. Hendes toner var blidt melankolske og følte liflige længe efter, de ikke mere kunne høres.“ Wordsworth har således ikke selv hørt den enlige mejer, selvom de mødte enlige høstarbejdere under deres tur i Skotland.

Elegiske strofer. Elegiac Stanzas. Skrevet 1806. Udgivet 1807.

Sir Beaumont malede to billeder med dette motiv, det ene gav han til Wordsworths kone.

Om John Wordsworth se note til *Til tusindfryden („Yndige blomst“)* ovenfor s. 862.

Vognmanden. The Waggoner. Skrevet 1806. Udgivet 1819.

„Både personerne og historien er hentet fra det virkelige liv.“ (I. F.).

Wordsworth note fra 1836:

„Adskillige år efter den begivenhed, som er genstand for dette digt, kom jeg i selskab med min ven, den nu afdøde Mr. Coleridge, tilfældigvis i snak med den person, som hedder Benjamin i digtet. Da vi udtrykte vor sorg over, at vi længe ikke havde set ham og hans vogn på vejen, sagde han: „De kunne ikke klare sig uden mig; og hvad angår manden, som overtog min plads, så kunne der ikke komme noget godt ud af ham, han var en mand uden idéer. ...“

„Efter linjen *kan noget jordisk være en hindring for hende* [3; 28], fulgte i manuskriptet en episode, som har været tilbageholdt. En del af de udeladte vers bliver her gengivet for at tilfredsstille en privat følelse, som den velvilligt indstillede læser ikke vil have vanskelighed ved at undskylde. De bliver nu trykt for første gang.

* ertsisk: et keltisk sprog, talt af de skotske højlændere.

kan noget jordisk være en hindring for hende?
Ja, det kan det:

.
Men Benjamin med sin plage,
ejer en indre trøst;
han kender sin egn og håber at finde
et sted, hvor alt er efter hans ønske,
en lodret muragtig stenblok,
fugtig af rent vand som pibler ned.
En lille kilde; men venlig mod mennesker
er den, en sand samaritaner;
som tæt ved landevejen lader sine gaver
strømme ud af en revne eller et rør;
hvorfra alle, ligegyldigt hvor tørstige eller
udmattet af slid, kan drikke og uafbrudt.

„Hvor er det, hvor?” råbte Benjamin, „stemme
har det ikke, men det må være i nærheden.”
— En stjerne der dalede i vest
kastede sit skælvende billede
på den vandige overflade,
viste lige netop genstanden og forsvandt:
en meget velkommen tjeneste!

NAVNEKLIPPE!

Let, men ikke uretfærdigt er
der på dig og din mindefond,
som engang syntes kun at udtrykke
kærlighed, der var kærlighed i lediggang;
tegn, der i årenes løb
er blevet ak! hvor forandret af udseende!
For de blev hugget ind i din glatte overflade
af hænder, som tilhørte dem mit hjerte elskede højt;
blide kvinder, mænd så sande og tapre
som nogensinde gik håbefulde i graven:
deres hænder og mine, når vi side om side
arbejdede indtil initialerne antog,
med beslægtet iver og gensidig stolthed,
former, der trodsede et spotsk blik. —
Så længe en venlig følelse for os
overlever, eller én der behøver helbredelse,
skal magten, kære Klippe, spredt omkring
dig, din monumentale magt vare ved
for mig og mine! Oh onskabsfulde tanke
som ville ødelægge eller krænke den!
Modtag da alt med venlighed, som er sagt
med et fast hjerte og et spøgefuldt sind;
og Du, elskede Klippe! undlad ikke at beholde det,
der er blevet dig betroet, når vi alle er lagt til at sove.”

NOTER

Personerne var William, Dorothy og John Wordsworth samt S. T. Coleridge og Mary og Sarah Hutchinson.

„Ja, det var bjergekkoet.” *“Yes it was the mountain Echo.”* Skrevet 1806. Udgivet 1807.

I sin *Guide to the Lakes* (3. udg. 1822, s. 106) skriver Wordsworth: „Den måde gøgens stemme kan påvirke indbildningskraften på, når stemmen har taget en dyb bjergdal i besiddelse, er meget forskellig fra nogen sindsbevægelse, den kan fremkalde, når hørt på det flade land.” (Hayden, 1020).

November 1806. November 1806. Skrevet 1806. Udgivet 1807.

Preussen, som var den sidste magt på fastlandet, man mente kunne modstå Napoleon, blev besejret ved slaget ved Jena d. 14. okt. 1806. Preussernes tilbagetog fik karakter af panisk flugt.

„Oh nattergal, du er sandelig.” *“O Nightingale! thou surely art.”* Skrevet 1807. Udgivet 1807.

Wordsworth kommenterer digtet i Forordet 1815 s. 803.

„Svag er menneskets vilje.” *“Weak is the will of Man.”* Skrevet mellem 1807 og 1814. Udgivet 1815. Brugt som motto i udgaven 1815 af *Den hvide då fra Rylstone*.

„Bemærk de hasselbuske i midten.” *“Mark the concentred hazels that enclose.”* Skrevet mellem 1807 og 1814. Udgivet 1815.

Til Thomas Clarkson, om den endelige vedtagelse af loven om afskaffelsen af slavehandlen, marts 1807. To Thomas Clarkson, on the final passing of the bill for the abolition of the slave trade. March 1807. Skrevet 1807. Udgivet 1807.

Wordsworth var ven med Thomas Clarkson, og det er sig selv, han henviser til i tredje linje.

Slavehandlen var blevet forbudt i 1807, men fortsatte.

I et brev til Benjamin Dockray d. 25. april 1833 gør Wordsworth rede for sin holdning til slavehandel på dette tidspunkt. Her følger slutningen: „Dem der mest aktivt arbejder for en fuldstændig og omgående afskaffelse synes ikke i tilstrækkelig grad at have taget i betragtning, at slaveri i sig selv ikke til alle tider og under alle omstændigheder er at beklage. I mange samfund har det hindret værre onder; så megen umenneskelighed har hersket blandt mennesker, at den bedste måde at beskytte den svage fra den magtfulde på ofte har vist sig at være en orden, som ved første blik synes at være uhyrlig, hvor et menneske har ejendomsret til mange af sine artsfæller. For nogen tid siden var adskillige mennesker ivrige efter at få en lov vedtaget i Parlamentet, som ville beskytte dyr mod deres herres grusomheder. Det har altid forekommet mig, at en sådan lov ikke ville have den ønskede virkning, men derimod ville forøge ondet. Den bedste sikkerhed for, at en udannet mand behandler sine dyr med omsorg og venlighed ligger i, at han føler, at hans ejendomsret ikke er kontrolleret. Der vil derfor være en mere levende interesse, og en mere virksom ansvarlighed i relation til hans egen samvittighed, end der kunne være, i fald han skulle stå til regnskab for sine handlinger over for loven. Jeg anfører dette som en simpel illustration, thi intet menneske kan mere end jeg beklage slaveriet selv. Jeg beklager det ikke kun, jeg afskyr det; — hvis man, hvad angår De Vestindiske Øer,

kunne slippe af med det, uden at noget værre kom i stedet, men det er jeg bange for ikke ville være tilfældet, hvis spørgsmålet bliver behandlet på den måde, som mange fremragende mænd så ivrigt er opsat på." (Letters 5; 607). I *Præludiet* bog 10; 201-26 omtaler Wordsworth ligeledes slavehandlen.

Den hvide då fra Rylstone. The White Doe of Rylstone. Først udgivet 1815. Oprindeligt skrevet i 1807-8. Oversat efter 1815-udgaven.

Handlingen foregår på Dronning Elizabeth I.'s tid. Wordsworth har en række noter bag efter digtet. Enkelte er medtaget som fodnoter. En længere note indleder dette noteafsnit:

„Digtet *Den hvide då fra Rylstone* er baseret på en lokal tradition og på balladen i Percy's samling, med titlen 'Oprøret i nord'. Traditionen, som den fortællers af de gamle mennesker på egnen, er følgende: — 'På denne tid', ikke længe efter oprøret var blevet nedkæmpet, 'vedblev en hvid då længe med hver uge at foretage en pilgrimsvandring fra Rylstone kirkegård over Bolton's fjelde og kunne bestandig ses i Abbediets kirkegård under gudstjenesten; når denne var forbi, vendte hun hjem igen lige så regelmæssigt som resten af menigheden.' ...

Oprøret i nord.

Emnet for denne ballade er den store opstand i Nordengland i dronning Elizabeths regeringstids 12'te år, 1569, som viste sig at være så skæbnesvanger for Thomas Percy, 7. jarl af Northumberland.

Længe inden havde der været hemmelige forhandlinger mellem den skotske og engelske adel om at bringe et ægteskab i stand mellem Mary Stuart, Skotlands dronning, som på dette tidspunkt var fængslet i England, og Hertugen af Norfolk, en adelsmand med et fortræffeligt omdømme. Dette parti blev foreslået de mest indflydelsesrige medlemmer af den engelske adel, samt jarlerne af Northumberland og Westmoreland, to meget magtfulde adelsmænd i Norden. Da det syntes at love en hurtig og sikker afslutning på problemerne i Skotland, med mange fordele for den engelske krone, sluttede alle sig til det, forudsat dronning Elizabeth ville acceptere det. Jarlen af Leicester (Elizabeths yndling) påtog sig hvervet at informere hende om sagen, men før han kunne finde en passende lejlighed, havde hun fået nys om affæren på anden vis og fik et voldsomt raserianfald. Hertugen af Norfolk sammen med adskillige af hans venner blev anbragt i Tower og de nordlige jarler blev indkaldt til øjeblikkelig at indfinde sig ved hoffet. Det fortælles at jarlen af Northumberland, som var en blid og ædel natur, overvejede om han skulle adlyde ordren og forlade sig på dronningens ærlighed og mildhed, da han, fordi han pludselig ved midnat den 14. nov. fik efterretning om, at hans fjender var kommet for at gribe ham, blev tvunget til at tage desperate forholdsregler. Jarlen var på det tidspunkt i sit hjem ved Topcliffe i Yorkshire. Han stod op med det samme og søgte tilflugt hos jarlen af Westmoreland i Brancepeth. Her blev de opsøgt af folk fra omegnen, der pressede dem til at gribe til våben for at forsvare sig. De højste derefter deres faner og erklærede, at deres mål var at genoprette den gamle religion, at få tronfølgen bragt i orden og forhindre, at den gamle adel blev tilintetgjort, etc. Deres fælles banner (der viste korset og Kristus' fem sår) blev båret af en gammel adelsmand, Richard Norton, som sammen med sine sønner (blandt hvilke Christopher, Marme-

duke og Thomas udtrykkeligt er nævnt ...) udmærkede sig ved denne lejlighed. Da de kom til Durham rev de bibelen itu etc. og bevirkede, at der blev holdt messe dér; derfra marcherede de til Cliffordhede nær Wetherby, hvor de mønstrede deres mænd. ...

De to jarler, der var gæstmildt anlagte og derfor i høj grad elsket, havde kun få rede penge; Da Jarlen af Northumberland kun havde medbragt 8000 crowns og jarlen af Westmoreland overhovedet intet til deres styrkers underhold, måtte de opgive at marchere til London, som de først havde tænkt sig. Under disse omstændigheder begyndte Westmoreland så tydeligt at fortvivle, at mange af hans mænd luskede bort. Northumberland holdt derimod stadig fast ved sin beslutning og beherskede valpladsen frem til den 13. december, da jarlen af Sussex ledsaget af Lord Hunsden og andre marcherede ud fra York i spidsen for en stor styrke og fulgt af en endnu større hær under kommando af Ambrose Dudley, jarlen af Warwick, nødte oprørene til at trække sig tilbage nordpå mod grænsen og flygte til Skotland, efter de havde afskediget deres tilhængere. Skønt opstanden var blevet nedkæmpet med så ringe blodsudgydelser, lod jarlen af Sussex og George Bowes, chef for militærpolitiet, under krigsretstilstanden et stort antal mennesker henrette uden en regulær rettergang.”

Dronning Elizabeth ville, udover de ansvarlige adelsmænd, have 700 menige henrettet. Dette hverv blev pålagt Sussex og Bowes, der dog bevidst saboterede dronningens blodtørst, så en betydeligt mindre antal måtte lade livet (*Fletcher*). Adelsmændene blev ført til London og de fleste henrettet.

Richard Norton flygtede til Flandern, hvor han døde i 1585. Hans bror Thomas og hans søn Christopher blev henrettet. Marmaduke var fængslet til 1572. Den ældste søn Francis flygtede sammen med sin far. Richard havde 9 døtre.

Wordsworth beretning er således kun i store træk historisk korrekt. For en nærmere redegørelse se (Dugas, 5)

I Isabella Fenwick-noterne forklarer Wordsworth bl.a. om digtet: „Alt, som forsøges af hovedpersonerne i *Den hvide Då*, mislykkes når det drejer sig om ydre og virkelige forhold. På det moralske og spirituelle plan lykkes det. Digtets heltinde ved, at det er hendes pligt ikke at blande sig i strømmen af begivenheder, enten at fremme dem eller sinke dem, men

at tåle slaget,
og til sidst sikre en ubesmittet
sejr over smerte og kummer.

Af lydighed mod sin brors påbud gør hun dette, som værende det mest passende for et sind og en natur, der under tidligere prøvelser har vist sig at være i overensstemmelse med hans. Hun opnår ikke dette, uden den hjælp hun får ved at kommunikere med den laverestående skabning, som ofte får hendes tanker til at kredse om fortiden på en kærlig og mildnende måde, og som løfter snarer end nedtrykker hende. Den forventede saligkåring, hvis jeg må udtrykke mig således, af hendes sind og oplysningen af hendes kammerat i ensomheden, er det mål digtet sigter mod, og udgør dets ægte katastrofe, én der er alt for spirituel for en øjeblikkelig eller almindelig udbredt medfølelse, men ikke derfor mindre er i stand til at gøre et dybt og vedvarende indtryk på klassen af ånder, som mere end de mange gør, tænker og føler

uafhængigt, hvad angår tingenes overflade og interesser, der er forbigående, fordi de mere hører til livets ydre og sociale former, end dets indre ånd. Hvor ubetydelig for eksempel synes ikke personlig tapperhed sammenlignet med det heroiske martyriums styrke og tålmodighed; med andre ord: en kamp for princippet skyld, frem for at fryde sig over sejren for sejrskyld."

I et brev til Coleridge, 19. april 1808, skriver Wordsworth om en samtale, han havde haft med Lamb om digtet: „Jeg fortalte ham yderligere, at det aldrig kunne blive populært fordi nogle af de vigtigste genstande og agerende, såsom banneret og dåen, skaber deres indflydelse og virkninger ikke ved naturligt iboende kræfter, men ved sådanne som de er udstyret med i kraft af de menneskers indbildningskraft, de virker på. ... Lad det være nok at sige, at alt tjener til at forklare dåens ugentlige pilgrimsfærd, der er gjort interessant ved dens forbindelse med et menneske, en kvinde, som det er meningen, man skal ære og elske for det hun *udholder*, og måden hun udholder det på; at sejre over sine egne sorger (som er digtets sande emne) delvis i kraft af hendes naturs medfødte styrke og delvis af de personer og ting, som hun er i forbindelse med; og sluttelig, efter at have fremstillet 'det heroiske martyriums styrke og tålmodighed', at stige op til den rene æteriske spiritualitet, en opstigning der er befordret ved den voksende kærlighed ved samkvemmet med en skabning, der ikke er af samme art som hende selv, men er ren, smuk, uskyldig og hengiven hende i den sindstilstand af jordisk kærlighed, som er den eneste, hun kan rette sig efter, uden at øve vold mod sine tabs storslåethed eller bringe hende ned fra de højder af himmelsk ro, som hun er blevet løftet op til" (Letters 2 ; 222).

„*Saint Paul's.*” „*St Paul's.*” Skrevet 1808. Først udgivet i 1947 i (PW 4). Titlen er ikke Wordsworths egen.

I brevet til G. Beaumont, 8. april 1808 skriver Wordsworth: „Jeg forlod Coleridge kl. 7 søndag morgen; og gik ind mod byen i en meget tankefuld og melankolsk sindstilstand; jeg gik gennem Temple Bar og forbi St. Dunstan's uden at lægge mærke til noget, fuldstændig hensunken i mine egne tanker, da jeg så op, så jeg foran mig Flett Street alléen, stille, tom og fuldstændig hvid, strøet med nyfalden sne, ikke en kærre eller vogn til at forhindre mit udsyn, ingen lyd, kun et par lydløse og dunkle fodgængere her og der; du husker Ludgate Hill's elegante drejning, som alléen løber ud i, og bagved, og ragende op over, var den kæmpemæssige og majestætiske skikkelse af St Pauls, højtideliggjort af det tynde slør af faldende sne.” (Letters 2; 209).

Til skyerne. To the Clouds. Skrevet 1808. Revideret og udgivet 1842.

„Ideen til disse vers opstod, mens jeg gik på gangstien mellem Rydal Mount og Grasmere; skyerne drev hen over toppen af Nabbklippen og hen over dalen — de satte mine tanker i bevægelse og resten fulgte umiddelbart.” (I. F.).

Digtet mens forfatteren var optaget af at skrive en traktat foranlediget af Cintrakonventionen. Composed While the Author Was Engaged in Writing a Tract, Occasioned by the Convention of Cintra. Skrevet 1808. Udgivet 1815.

Skrevet på samme tid og ved samme lejlighed. Composed at the Same Time and on the Same Occasion. Skrevet 1808. Udgivet 1815

NOTER

„Og er det i barske ulærde dale.“ *“And is it in rude untutored Dales.”* Skrevet 1809. Udgivet 1809.

Tyrolernes sindelag. Feelings of the Tyrolese. Skrevet 1809, udgivet samme år.

Hofer. Hofer. Skrevet 1809, udgivet samme år.

Andreas Hofer kæmpede mod de fransk tropper i 1796. Han drev i 1809 bayrerne ud af Tyrol, men led nederlag til Napoleon og bayrerne senere på året. Han blev forrådt og henrettet af franskmændene 1810.

Om tyrolernes endelige underkastelse. On the final submission of the Tyrolese. Skrevet 1809. Udgivet 1809.

Ved synet af et smukt billede. Upon the Sight of a beautiful Picture. Skrevet 1811. Udgivet 1815.

„Dette blev skrevet mens vi boede i præstegården i Grasmere. Billede er domineret af Bredon Hill og Cloud Hill, der ligger i nærheden af Coleorton. Jeg glemmer aldrig den lykkelige følelse mit hjerte var fyldt af, da jeg blev ansporet til at digte denne sonet. Vi boede kun to år i dette hus; og i løbet af den sidste del af tiden, efter digtet var skrevet, mistede vi vore to børn Thomas og Catherine. Vor sorg over disse begivenheder fik mig ofte til at tænke på den, og fandt da, som eneste trøst, støtte i den sidste linje: „Den velsignede evigheds dertil skikkede ro.“ Det en vel næppe nødvendigt at tilføje, at vi stadigvæk har billedet.” (I. F.)

Epistel til Sir George Howland Beaumont. Epistle to Sir George Howland Beaumont. Skrevet 1811. Først udgivet i 1842.

„Rejsen, hvis første del beskrives her, var fra Grasmere til Bootle på sydvestkysten af Cumberland ... Versene slutter med vort morgenmåltid i en forpagters hus i den øvre ende af Yewdalen. ... Vor værtinde havde været gift med Mr. Oldfield, en løjtnant i flåden; de levede en tid sammen i Hackett, hvor hun stadig bor, som hans enke. ...

Denne epistel ... blev omhyggeligt revideret før udgivelsen i 1842. Jeg må desværre tilføje, at den aldrig blev set af den person, den er stilet til. Så følsom er jeg over for mangler i alt jeg skriver, og så langt står alle ting jeg forsøger tilbage for det, jeg ønsker det skulle være, at selv private udgivelser, hvis jeg må udtrykke mig således, kræver mere beslutsomhed end jeg er i besiddelse af. Jeg har skrevet for at give mine tanker luft, og ikke uden håb om at beslægtede ånder på et eller andet tidspunkt kunne drage nytte af mine arbejder: men jeg er tilbøjelig til at tro, at jeg aldrig ville havde vovet at udgive nogle af mine vers overhovedet, hvis det ikke havde været for presserende personlige anliggender. Havde jeg været rig, var mine værker såsom dette *Epistel*, tragedien *Fribytterne* etc. højst sandsynligt forblevet i manuskriptform” (I. F.).

Ved gennemlæsning af epistlen tredive år efter. Perusal of the Epistle Thirty Years after its Composition. Skrevet 1841. Udgivet 1842.

De to kære små er deres børn Catharine og Thomas, som blev nævnt i epistlen.

1811 („Stands her”). 1811 (“Here pause”). Skrevet 1811. Udgivet 1815.

NOTER

„Den logiske konsekvens af denne sonet er, at når et folks beundringen for noget modsat dyden er stærkere end dyden selv, så er dette folk uegnet til frihed, og de har ikke den livskraftige frihedsånd i sig.” (*Taylor**, 94).

Takstræer. Yew-Trees. Skrevet 1811-14. Udgivet 1815.

Digtet er et af de digte Coleridge nævner som illustration af Wordsworths særlige talent. „Når det drejer sig om den kraft hans indbildningskraft er i besiddelse, står han af alle moderne digtere nærmest Shakespeare og Milton; og dog på en måde helt uden at have lånt af disse og ganske sin egen.” (*Biographia Litteraria* kap. 22).

Karakteristik af et treårs barn. Characteristics of a Child three Years old. Skrevet 1811. Udgivet 1815.

Wordsworth datter Catherine døde året efter d. 4. juni 1812. Hun blev født d. 6. sep. 1808.

„Skrevet på Allan Bank, Grasmere 1811. Et billede af min datter Catherine, som døde året efter.” (I. F.)

Gravskrift. Epitaph. Skrevet 1812 eller senere. Udgivet 1837.

Wordsworths søn Thomas døde d. 1. dec. 1812. Han blev født d. 16. juni 1806.

En mors stille sorg. Maternal Grief. Skrevet 1813. Udgivet 1842.

„Dette er et overskud fra den Enliges beskrivelse af sin og sin kones følelser ved deres børn død, og er, vil jeg vove at tilføje *alene af private hensyn*, en trofast fremstilling af min kones følelser og vaner efter tabet af vore to børn inden for et halvt år.” (I. F.). Den Enlige fra *Udflugten*; passagen er fra bog 3, 650-79.

November 1813. November 1813. Udgivet januar 1814.

Digtet omhandler George 3. (1738-1820), konge fra 1760. Allerede fra 1811 havde sønnen, den senere Georg 4., overtaget alle kongens regeringspligter.

„Hvis i sandhed du får dit lys.” *“If thou indeed derive thy light.”*

Skrevet 1813. Fra 1845 anbragt i begyndelsen af hans samlede digte, som motto.

„Overrasket af glæde.” *“Surprised by joy.”* Skrevet 1813-14. Udgivet 1815.

„Bagved dette ligger erindringen om min datter Catherine, længe efter hendes død.” (I. F.); Catherine, født d. 6. september 1808, døde d. 4. juni 1812.

Besøget til Yarrow. Yarrow Visited. Skrevet 1814. Udgivet 1815.

Idet Wordsworth referer til det første digt om Yarrow, *Ubesøgte Yarrow*, skriver han i et brev til R. P. Gillies d. 23. nov. 1814, at han havde håbet, dette digt ikke ville være dårligere end det første, „men det var uundgåeligt, måske, i dette tilfælde, da indbildningskraften næsten altid overgår virkeligheden.” (Letters 2; 170).

Ode: Om morgenen på dagen fastsat til almindelig taksigelse. Ode: The Morning of the Day Appointed for a General Thanksgiving. Også kaldet *Taksigelsesoden; Thanksgiving ode.* Skrevet 1815-16. Udgivet 1816. Første udgave er benyttet.

„Den opfattelse af Napoleons karakter og fremgangsmåder, som her kommer til udtryk, er kun lidt i overensstemmelse med den, som historikere og kritiske filosof-

fer udtrykker. Jeg er glad og stolt over forskellen og nærer tillid til, at denne række digte, selvom de er emnet uendeligt underlegne, vil leve videre, så de i naive sind kan modvirke disse synspunkters og doktriners skadelige og vanærende tendens, der fører til forgudelse af magten for magtens skyld og til i det falske skær at tabe dens virkelige natur og beskaffenhed af syne, da den ofte handler til glæde for dens ejer og uden forbindelse med gavnlige mål — en svaghed som har karakteriseret mennesker af alle aldre, klasser og beskæftigelse, siden Nimrod blev en mægtig jæger for Herren.” (I. F.).

Digitets martialske tone, især når han om Gud udbryder:

Men Dit mest frygtede redskab,
til at nå et rent mål
er Mennesket — opstillet til gensidig nedslagtning, —
Ja, blodbad er din datter!

vakte kritik.*

For at imødegå kritikken tilføjede Wordsworth en note i 1816, hvor han bl.a. skriver: „Helt uværdig til at berøre det her behandlede væsentlige emne, ville den digter være foran hvis øjne den nuværende nød, under hvilken dette kongedømme lider, kunne indskyde et slør, tilstrækkelig tykt til at skjule eller blot fordunkle denne store moralske sejrs pragt. ... Britanniens hær både ved dens dygtighed og tapperhed på slagmarken og den disciplin, som gør den, for indbyggerne i de adskillige lande, hvor de gennemfører deres operationer, til en beskyttelse mod deres egne troppers overgreb, har udført tjenester, som ikke vil tillade, at taknemmelighedens og beundringens sprog bliver undertrykt eller holdt tilbage (uanset offentlighedens sindelag) ved en betænkelig frygt for, at den hyldest, som fortiden har gjort sig berettiget til, skulle vise sig at være en krænkende bevæggrund for fremtiden. ... Nationen ville begå en frygtelig fejltagelse, hvis den, fordi andre nationer misbruger deres militære magt, blev forhindret i at erkende, at intet folk nogensinde var eller kan være uafhængige, frie eller sikre, endnu mindre store uden at dyrke militære dyder.” Resten af noten kan læses i f.eks. (Hutchinson) i (PW 3) eller på nettet. — Oden 1815, *Ode 1815* er et uddrag af denne ode plus nogle tilføjelser og er ikke medtaget i oversættelsen.

En bøn til Jorden. Invocation to the Earth. Skrevet 1816 og udgivet samme år.

„Digtet umiddelbart efter *Taksigelsesoden* og kan betragtes som en anden del til denne.” (I. F.). Digtet kommer nemlig ikke umiddelbart efter i førsteudgaven.

Til B. R. Haydon. To B. R. Haydon. Skrevet 1815. Udgivet 1816.

Sonetten blev sendt sammen med et svar, dateret d. 21. dec. 1815, på et brev fra Haydon, hvor han med begejstring priser Wordsworths geni og fortæller at han: „... vil tåle afsavn, smerte, elendighed og blindhed, men jeg vil aldrig fravige den vej, jeg er besluttet på at følge.” (PW 3).

Wiens belejring, hævet af Johan Sobieski. Siege of Vienna raised by John Sobieski. Skrevet 1816. Udgivet same år.

* I 1819 blev de genstand for P. B. Shelleys spot i *Peter Bell den Tredje* l. 636-7.

NOTER

Johan Sobieski (1624-96), konge af Polen. Tyrkerne belejrede Wien i juli og august 1683. Wien var faldet, havde det ikke været for Sobieski, der besejrede tyrkerne i et regulært slag d. 12. sep. 1683, og befriede derefter Ungarn for tyrkisk herredømme. Tyrkerne blev trængt tilbage, og dermed var deres og islams fremstød i Europa standset.

Foranlediget af slaget ved Waterloo. Occasioned by the Battle of Waterloo. Skrevet 1816. Udgivet samme år.

Kejsere og konger. Emperors and Kings. Sandsynligvis skrevet 1816. Udgivet 1827.

Digtet kan ikke dateres med sikkerhed, men det er sandsynligvis relateret til slaget ved Waterloo og Wienerkongressen, 'I magter'. (Ketcham, 531).

„Lån mig din hånd og led mig lidt videre.“ “A little onward lend thy guiding Hand.”

Skrevet 1816. Udgivet 1820.

„Sygdommen i mine øjne, som var årsag til at jeg tiltalte min datter på denne måde, skyldtes en betændelse jeg havde pådraget mig, da jeg var blevet overophedet ved at bære min ældste søn, en kraftig dreng, op til toppen af Kirkstone. ... Min omgang med bøger havde derfor været langt mindre, end jeg kunne ønske; ...” (I. F.); jf. l. 49-51.

Som det fremgår led Wordsworth senere hen undertiden af øjenbetændelse, og det i den grad, at han måtte diktere sine digtet og have andre til at læse for sig (I. F.).

Ode til Lycoris, maj 1817. Ode to Lycoris. Maj 1817. Skrevet 1817. Udgivet 1820.

„Men for en person der har skrevet så mange vers, som jeg har, må det være tilladt igen at vandre i de indbildningskraftens riger, hvor han i sin drengeår oplevede så mange glæder, da han begyndte at stifte bekendtskab med de romerske og græske digtere.” (I. F.).

Ifølge en note af Edward Dowden skulle en Mrs. Fletcher i et brev have gjort gældende, at Wordsworth havde sagt, at han havde fået inspirationen til oden en dag ved Ulswater i 1817, ved at se to solbeskinnede skyer reflekteret i søen. „De havde lignet to svaner”, havde han fortalt.

Til den samme [Lycoris]. To the Same. Skrevet 1817. Udgivet 1820.

Ode – 1817 (Forårsode). Ode. – 1817 (Vernal Ode). Skrevet 1817. Udgivet 1820. Tekst fra (Oxford). Digtet blev senere revideret under titlen *Vernal Ode*.

„Digtet for at huske på, at på hinanden følgende generationer skaber udødelighed, hvor udødelighed, så vidt vi ved, er nægtet individet.” (I. F.).

Digtet en aften af usædvanlig pragt og skønhed. Composed upon an Evening of extraordinary Splendour and Beauty. Skrevet 1817. Udgivet 1820.

Et vink fra bjergene til visse politiske hyklere. Hint from the Mountains for certain Political Pretenders. Skrevet 1817. Udgivet 1820.

„Bundter af bregner kan ofte ses hvirvle omkring i vinden, som her beskrevet. Det særlige bundt, som inspirerede disse vers, blev observeret i Dunmail-Raise-passet.

NOTER

Versene blev skrevet i 1817, men deres anvendelse gælder til alle tider og steder.” (I. F.).

Vildandens rede. The Wild Duck's Nest. Skrevet 1817. Udgivet 1819.

„Jeg så denne skønne rede på Rydal Water's største ø.” (I. F.).

Pilgrimmens drøm. The Pilgrim's dream. Skrevet 1818. Udgivet 1820.

„Jeg husker tydeligt den aften i 1818, hvor jeg fik ideen til disse vers. Det var på vejen mellem Rydal og Grasmere, hvor det vrimler med sankthansorme. En stjerne skinnede over bjergkammen på Loughrigg Fell lige overfor. Jeg husker en kritiker, i en eller anden anmeldelse, der højlydt protesterede mod dette stykke. „Hvad kan være så uhyrligt,” sagde han, „som at lade en stjerne tale med en sankthansorm?” Stakkels fyr! vi ved ud fra denne vise betragtning, hvad „primulaen på flodbreden var for ham.” (I. F.). Wordsworth henviser til *Peter Bell* l. 258-60.

Duddonfloden. The River Duddon. Skrevet 1818-20. Udgivet 1820.

Indledningsdigtet sammen med resten af digtene i digtsamlingen *The River Duddon and other Poems* er tilegnet til Wordsworths bror Christopher Wordsworth (1774-1846). Sonet nr. 27 blev først medtaget i 1827, derfor er nummereringen ikke den samme som i udgaven fra 1820.

I et efterskrift, der senere bliver den første af hans egne noter, skriver Wordsworth bla.: „Jeg føler mig nødsaget til at nævne, at den ovenstående række af sonetter er blevet til gennem mange år; — den 14. blev skrevet først; og andre blev føjet til efter tilfældige besøg til floden, eller alt som erindringerne om sceneriet ved dens bredder vækkede et ønske om at beskrive dem... Floders magt over digters sind har været anerkendt siden tidernes morgen; — fra ... Vergil til Burns' enkle udbrud:

“The Muse nae Poet ever fand her, Till by himsel' he learned to wander, Adown some trotting burn's meander, And na' think lang.”	(Ingen digter fandt nogensinde musen, (før han selv lærte at vandre (ned af en travende bæks bugtning (og ikke tænke længe.)
---	---

Ud over dette citat er der af Wordsworths egne noter kun medtaget enkelte som fodnoter. Ligeledes er Isabel Fenwick-noten udeladt. I (Knight; 6) findes mange fortrinsvis topografiske kommentarer; der er også mange kommentarer i (Jackson).

„Jeg iagttog, og har længe iagttaget.” *“I watch, and long have watched.”* Skrevet 1819. Udgivet 1819.

„Undfanget foran Rydal Mount, klippebrystværnet er toppen af Loughrigg Fell overfor. Ikke kun én gang, men hundrede gange, er følelsen, beskrevet i denne sonet, blevet vækket af det samme objekt, set fra samme sted.” (I. F.).

Til en vintergæk. To a Snow-drop. Skrevet 1819. Udgivet 1819.

Det hjemsøgte træ. The Haunted Tree. Skrevet 1819. Udgivet 1820.

„Dette træ voksede i Rydalparken, og jeg har ofte lyttet til dets knagen, som her beskrevet.” (I. F.).

NOTER

Ved Hans Majestæts død. On the Death of his Majesty. Skrevet 1820. Udgivet 1820.

Georg III døde blind og sindssyg d. 29. jan. 1820.

Digtet ved bredden af et klippefuldt vandløb. Composed on the Bank of a Rocky Stream.

Skrevet 1820. Udgivet 1820.

Brügge („Jeg så Brügge). Brugès (“Brugès I saw”). Skrevet 1821. Udgivet 1822.

Om at være strandet nær Boulognes havn. On being stranded near the Harbour of Boulogne. Skrevet 1821. Udgivet 1822. Byen er *Boulogne-sur-Mer*.

Efter landgangen – Doverdalen. After Landing – the Valley of Dover. Skrevet 1821. Udgivet 1822.

Fra Kirkelige sonetter. Ecclesiastical Sonnets. Oprindeligt med titlen *Ecclesiastical Sketches*, der blev skrevet 1821, bestod af 102 sonetter og udgivet i 1822. Fra 1837 med titlen *Ecclesiastical Sonnets*. I 1849 blev værket forøget med 30 sonetter.

Sonetterne beskriver kirkens historie fra kristendommens fremkomst i Storbritannien og frem til Wordsworths egen tid.

Til Virketrangen. To Enterprise. Skrevet 1821. Udgivet 1822.

Enterprise: Et foretagende, specielt af dristig og vanskelig art.; mod og beredvilighed til at engagere sig i noget.

„Ikke kærlighed, ikke krig.” “Not Love, not War.” Skrevet 1823. Udgivet 1823.

Erindring om billedet af Henrik den ottende. Recollection of the Portrait of King Henry VIII. Skrevet 1824-27. Udgivet 1827.

Til den brusende elv ved Djævlens Bro. To the torrent at the Devil’s Bridge. Skrevet 1824. Udgivet 1827.

„Det havde regent kraftigt i løbet af natten, og vi så vandfaldene i fuld udfoldelse. Medens Dora fra kløften forsøgte at lave en skitse i regnvejret, forfattede jeg ved siden af hende følgende tale til den brusende elv.” (Letters 4; 155).

Til – („Lad andre bardere”). To – (“Let other bards”). Skrevet 1824. Udgivet 1827.

Digtet til Wordsworths kone Mary.

Til – („Oh langt kærere”). To – (“O dearer far”). Skrevet 1824. Udgivet 1827.

Digtet til Wordsworths kone Mary. Digtet var foranlediget af Mrs. Wordsworth’s fætter Thomas Monkhouse’ nært forestående død. Det er dette, der formodentligt præger refleksionerne i digtet (Oxford).

Til en sanglærke („Æteriske sanger”). To a skylark (“Ethereal minstrel!”). Skrevet 1825. Udgivet 1827. I 1845 blev den anden strofe flyttet til digtet *A Morning Exercise*, som ikke er medtaget.

„Jeg be’r dig ædle Frøken, lyt.” “Prithee, gentle Lady, list.” Skrevet 1826. Udgivet 1896.

Digtet er det første af to skæmtsomme digte Wordsworth skrev til Miss Fanny Barlow, det andet *Lady whom you here behold* er udeladt. Det handler om to dukker,

NOTER

som Edith Southey og Dora Wordsworth (begge 22 år gamle) havde klædt ud. Wordsworth er den ene af dukkerne.

„*Engang kunne jeg hilse.*“ “*Once I could hail.*” Skrevet 1826. Udgivet 1827.

Til S. H. To S. H. Hvornår den er skrevet er uvist. Udgivet 1827.

Se også sonetten „*Sorg, du har mistet en ven.*”

„*Foragt ikke sonetten; kritiker, du rynkede brynene.*” “*Scorn not the sonnet; Critic, you have frowned.*” Skrevet 1827. Udgivet samme år.

„Digtet nærmest uden videre under en kort spadseretur på den vestlige side af Rydal Lake.” (I. F.)

„*Der er en nydelse ved poetisk flid.*” “*There is a pleasure in poetic pains.*” Skrevet 1827. Udgivet 1827. Citatet er fra Cowpers *The task*, 2, 285.

Triaden. The Triad. Skrevet 1828, udgivet samme år.

Digtet var et af Wordsworths yndlingsdigte: „Jeg anser store dele af det for at være ligeså elegant og åndfuldt som et hvilket som helst andet digt, jeg har skrevet – men jeg var bange for at stole på min egen dømmekraft, da de luftige figurer alle er skitseret efter levende originaler, som er mig dyrebare.” (Letters 4; 340, se også 335, 339). Sara Coleridge skriver i sine *Memoir and Letters*: „Digtet betragtet i sin helhed stemmer ikke overens med virkeligheden, selvom der findes små stykker af sandhed i det, stykker der er blevet indrammet og forstørret.”

Om Wordsworths portræt af sin datter Dora, skriver Sara Coleridge: „Der er sandhed i skitsen af Dora, poetisk sandhed, men af en sådan art som kun en digterfar ville kunne se.” (Hayden 2).

Guld- og sølvfisk I en vase. Gold and silver fishes in a vase. Skrevet 1829. Udgivet 1835.

„De var en foræring fra Miss Jewsbury ... Fiskene var efter alt at dømmes raske i lang tid, men til sidst, af en for os ukendt årsag, sygnede de hen, og idet en af dem næsten var død, blev de anbragt i dammen under den gamle Pollardeg. Den der tilsyneladende var ved at dø, lå på siden uden at være i stand at bevæge sig. Jeg holdt øje med den, og i løbet af ca. ti dage begyndte den at komme til kræfter, og efter yderligere et par dage var den i stand til at svømme omkring sammen med sin kammerat. I mange måneder trivedes de i deres nye omgivelser; men en nat efter et usædvanligt kraftigt højvande blev de skyllet ud af dammen og omkom til vor store beklagelse.” (I. F.).

Frihed. Liberty. Skrevet 1829. Udgivet 1835.

Dette og det følgende digt var oprindeligt planlagt som et sammenhængende digt, men blev skilt ad efter hans kones ønske.

I forbindelse med slutningen af digtet l. 139-40, tilføjer Wordsworth en note: „Desværre er der nu ingen mulighed for, at den forventning, med hvilken ovennævnte epistel slutter, kan blive til virkelighed; versene blev heller ikke nogensinde set af den person, de var bestemt for. Hun ledsagede sin mand, pastor William Fletcher, til Indien og døde under vejs fra Shalapore til Bombay af kolera i en alder af 32 eller 33 år til dyb sorg for alle, der kendte hende.

Hendes brændende begejstring, hendes urokkelige gudsfrygt og hendes store talenter ville have gjort hende i stand til i fremragende grad at være nyttig på den vanskelige vej, hun var blevet kaldet til at betræde. Hendes vurdering af sine egne arbejder, der blev offentliggjort under hendes pigenavn Jewsbury, var beskeden og ydmyg, og i sandhed, langt under det de fortjente; hvilket ofte er tilfældet med dem, der afprøver deres evner i det håb, at de derved kan opdage, hvad de er bedst egnede til. Hvad én kvalitet angår, nemlig åndens hastige bevægelighed, havde hun inden for min bekendtskabskreds, ingen lige.

Menneskelighed. Humanity. Skrevet 1829. Udgivet 1835.

Dette og det foregående digt var oprindeligt planlagt som et sammenhængende digt, men blev skilt ad efter hans kones ønske.

Om lydets magt. On the Power of Sound. Skrevet 1829. Udgivet 1835.

I et brev til Wordsworth har Alexander Dyce skrevet: „Måske tager jeg fejl, hvis jeg mener, at *Ode on the Power on Sound* indeholder passager, der er lige så storslået som noget, De nogensinde har skrevet.” Hertil svarer Wordsworth: „Jeg kan ikke komme i tanke om nogen grund til, at De ikke skulle mene, at nogle passager i ‘The Power of Sound’ er på højde med, hvad jeg overhovedet har frembragt.” (Letters 6; 502).

„Denne græsplæne, et tæppe overalt levende.” *“This lawn, a carpet all alive.”* Skrevet 1829. Udgivet 1835.

„Græsplænen er den, der skråner ned mod køkkenhaven og var oprindeligt en del af den. Hundrevis af gange har jeg betragtet skyggernes dans i det stærke solskin og andre vidunderlige syn af lys og skygge, blomster og buske. Hvor stor forskel er der ikke på denne og de kålhoveder og løg og gulerødder, der plejede at vokse dér på et grimt formet utiltalende stykke jord. Lysreflekser var der imidlertid ingen af, hverken på kålen eller løgne; ... En rigere udfoldelse af farver hos grønsager kan næppe tænkes end den, Coleridge, min søster og jeg så i et bed af blomstrende kartoffelplanter nær en hytte på heden mellem Inversneyd og Loch Katrine. Disse blomster var af en sådan usædvanlig skønhed og frodighed, at ingen kunne gå forbi uden at lægge mærke til dem. Men sanserne må forædles af ånden, før vi kan fatte disse naturens udtømmelige rigdomme, for det er det, de virkelig er, uden på mindste måde at henvise til nytten af hendes frembringelser eller blot de love, vi gennem forskningen lærer, de er styret af. Nogle har den opfattelse, at vanen med at analysere, nedbryde og dissekere uundgåeligt er til ugunst for forståelsen af skønhed. Folk forledes til denne fejltagelse ved at overse det faktum, at da sådanne processer til en vis grad er inden for vort intellekts rækkevidde, er vi tilbøjelige til at tilskrive dem den ufølsomhed, som de i virkeligheden er virkningen af og ikke årsagen til. Beundring og kærlighed, som al viden af afgørende betydning i sandhed må sigte mod, føler ægte geniale mennesker i samme grad som deres opdagelser i naturfilosofien [Ϸ: naturvidenskaben] forøges; og skønheden i en plante eller et dyrs skikkelse bliver ikke mindre, men i sin helhed mere åbenbar ved en mere nøjagtig indsigt i de egenskaber og kræfter, den udgøres af. En lærd som ikke også er digter i sjælen og religiøs i sit hjerte, er en mangelfuld og ulykkelig skabning.” (I. F.).

NOTER

Digteren og turtelduen i sit bur. The Poet and the caged Turtledove. Skrevet 1830.

Udgivet 1835.

Duen, som var en foræring, havde for vane „at kurre og pludre når som helst, den hørte mig lave mine vers.” (I. F.)

Gensyn med Yarrow. Yarrow revisited. Skrevet 1831. Udgivet 1835.

Digtet er titeldigtet til samlingen: *Yarrow revisited and other poems* udgivet 1835. Samlingen er skrevet under indtryk af en rejse, som Wordsworth foretog til Skotland for at besøge Walter Scott før hans afrejse til Napoli.

Ved Sir Walter Scotts afrejse fra Abbotsford til Napoli. On the departure of Sir Walter Scott from Abbotsford to Naples. Skrevet I 1831. Udgivet 1835, som andet digt I ovennævnte samling: *Yarrow revisited and other poems.*

Primulaen på klippen. The Primrose of the Rock. Skrevet 1831. Udgivet 1835.

„Rydal Mount 1831. Den står på den højre side af en lille vej som fører op til midelvejen fra Rydal til Grasmere. Vi har haft for vane at kalde den sankthansormsklippen på grund af de talrige sankthansorme, som vi ofte har set hænge på den, som beskrevet. Klyngen af primulaer er, frygter jeg, blevet vasket bort af voldsom regn.” (I. F.)

Digtet efter at have læst dagens avis. Composed after Reading a Newspaper of the Day.

Skrevet 1831. Udgivet 1835.

Skrevet året før Reformlovene 1832.

„Den duftende luft er stille.” *“Calm is the fragrant air.”* Skrevet 1833. Udgivet 1835.

Ved stranden. By the sea-side. Skrevet 1833. Udgivet 1835.

Fra et højt punkt på Cumberlands kyst. On a high part of the Coast of Cumberland. Skrevet I 1833. Udgivet 1835.

Advarslen. The Warning. Skrevet 1833. Udgivet 1835. i *Yarrow Revisited and other Poems.*

„Disse linjer blev skrevet under den feber, som Reformloven spredte gennem hele landet. Eftersom motiverne, der førte til vedtagelsen af dem og det gode eller onde, som har ledsaget eller er udsprunget af den, vil blive behørigt vurderet af fremtidige historikere, er der ingen grund til at dvæle ved emnet på dette sted. Jeg vil nøjes med at sige, at den sindstilstand befolkningen befandt sig i ikke er overdrevet i disse vers.” (I. F.)

En tidligere note til digtet, fra det allerede nævnte udkast til *Efterskrift* 1835,* lyder: „Idet forfatteren er klar over, at beklagelser over fortiden sjældent er særlige nyttige til at forhindre fremtidige ulykker, har han ikke uden modvilje indføjet det ovenstående digt i en digtsamling, der er så forskellig fra det i karakter. Men det blev udøst i hjertets alvor — og en digters hjerte kan man, hvor praktiske statsmænds meninger er fejlagtige, i visse tilfælde forlade sig på. Under alle omstæn-

* se s. 812.

NOTER

digheder kunne versene, hvor nytteløse eller ubetydelige de end kan forekomme mange, ikke udelades uden at unddrage sig det, forfatteren følte (og han håber uden indbildskhed) var en pligt over for sit land, i den nuværende fare hendes sociale institutioner befinder sig i." (PW 4; 427).

Til utilitaristerne. To the Utilitarians. Skrevet 1833. Udgivet 1885.

En utilitarist er en person, der er tilhænger af utilitarismen, en nyttefilosofi eller nyttighedslære.

I et brev 5. maj 1833 til H. C. Robinson kommenterer Wordsworth digtet: „Er det ovenstående forståeligt – det er jeg bange for, det ikke er – jeg ved imidlertid, hvad jeg selv mener – og det er tilstrækkeligt, når det drejer sig om manuskripter.” (Letters 5; 610).

Cockermouth by i sigte. In sight of the town og Cockermouth. Skrevet I 1833. Udgivet 1835. Fra hans samling af rejsedigte fra sommeren 1833.

‘De begravede små’ er Catherine, 1808-12 og Thomas, 1806-12, begge begravet på Grasmere kirkegård. Hans mor og far døde henholdsvis 1778 og 1783.

Lowther. Lowther. Skrevet 1833. Udgivet 1835.

Lowther Castle tilhørte Lord Lonsdale. Digtet er ikke udtryk for så reaktionære meninger, som man umiddelbart får indtryk af. Wordsworth så større velfærd for folket i den gamle statsordning end i den nye tids *laissez-faire* politik, der havde resulteret i en udbygning af arbejderne under den industrielle revolution. Wordsworth sympatiserede med chartisterne (datidens arbejderbevægelsen), der efter hans mening havde retten på deres side og ret til at stemme, men han tog afstand fra deres voldelige metoder (*Herford*, 202-1).

„Ikke i livets lyse øjeblikke.” “*Not in the lucid intervals of life.*” Skrevet I 1834. Udgivet 1835.

„Linjerne efter ‘heller ikke beviser ord’ blev skrevet med tanke på Lord Byrons personlighed som digter, og andres, hans samtids, som skrev under lignende indflydelser.” (I. F.)

Det drejer sig om linjerne 7-19.

„Den blå fjeldryg er blød som en sky.” “*Soft as a cloud is yon blue ridge.*” Skrevet 1834. Udgivet 1835.

Linjer inspireret af et portræt af F. Stones pensel. Lines Suggested by a Portrait from the Pencil of F. Stone. Skrevet 1834. Udgivet 1835.

Frank Stone (1800-59) malede akvareller og oliemalerier; var populær i trediverne og fyrrerne.

„Dette portræt har hængt i mange år i vores dagligstue og forestiller J. Q. som pige.” (I. F.). J. Q. = Jemima Quillinan.

Synet af en farvelagt tegning af paradisfuglen i et album. Upon Seeing a Coloured Drawing of the Bird of Paradise in an Album. Skrevet 1835. Udgivet 1837.

„Jeg kan ikke undlade at berette, at de sidste syv linjer af dette digt blev digtet i sengen om natten på dagen, hvor min søster S. H. døde klokken 6 om aftenen, og det

NOTER

var tanken om hendes uskyldige og smukke liv, som gennem troen gav an-ledning til ordene „på vinger som ikke frygter noget blik fra Guds rene syn, nogen storm fra hans bryst.” Læseren vil mellem mine digte, finde to digte om billeder af denne fugl. Jeg vil her gøre opmærksom på, at i langt højere grad end der er nævnt i disse noter, er det ene digt vokset ud af det andet, enten fordi jeg har følt at emnet blev utilstrækkeligt behandlet, eller at de tanker og billeder, der benyttes i løbet af kompositionerne, har kollideret med den enhed, der er uundværlig for ethvert kunstværk, uanset hvor ydmygt af karakter.” (I. F.).

S. H. er Sara Hutchinson, hans kones søster.

Foranlediget af et billede af paradisfuglen. Suggested by a Picture of the Bird of Paradise. Skrevet 1842. Udgivet 1842.

„Dette emne er blevet behandlet tidligere [se foregående note]. Jeg vil her blot med en kommentar henlede opmærksomheden på det faktum, at billeder af dyr og andre af naturens frembringelser, som ses i drivhuse, dyrehuse og museer osv. — kun vil gøre lidt for folks bevidsthed, ja de ville nærmest være skadeligt for dem, hvis indbildningskraften var udelukket, når genstanden forefandtes mere eller mindre, som den er i naturen. Hvis vi ikke havde lært at tale om og tænke på løven og ørnen, palmetræet og selv cedertræet ud fra de lidenskabelige præsentationer af dem, der er så hyppigt i Den Hellige Skrift og hos de store digtere og gejstlige, der skriver som digtere, ville den spirituelle del af vor natur og derfor den højere del af den, ikke drage nogen fordel ved en sådan kontakt med sådanne objekter.” (I. F.).

Aireyfosdalen. Airey-Force Valley. Skrevet 1835. Udgivet 1842.

Aireyfossen ligger på den vestlige bred af Ullswater.

Improviseret udgydelser ved James Hoggs død. Extempore Effusions upon the Death of James Hogg. Skrevet 1835. Udgivet 1835.

Til månen („Stjernernes dronning!”). To the Moon (“Queen of the stars!”). Skrevet 1835. Udgivet 1837.

„Det forekom mig jeg så en trappe til en trone.” *“Methought I saw the footsteps of a throne.”* Skrevet 1802. Udgivet 1807. Den indledende note er fra (I. F.).

November 1836. November 1836. Skrevet 1836. Udgivet 1837.

Sara Hutchinson var hans kones søster. Hun var medlem af husstanden.

I Bologna, til minde om de nylige opstande, 1837. At Bologna, in remembrance og the late resurrections, 1837. Skrevet muligvis 1837. Udgivet I 1842 som en del af *Memorials of a Tour in Italy, 1837.* Senere i 1845 overfør til det, der nu hed *Sonnets Dedicated to Liberty and Order.*

Sonetterne er rette til den italienske frihedsbevægelse, de såkaldte karbonarier (carbonari). Under flere rejsninger søgte de at bekæmpe de nye reaktionære regimer og den fremmede besættelsesmagt Østrig.

I noterne dikteret til I. Fenwick i 1843 fortæller Wordsworth: „I adskillige tilfælde har jeg fået bevis for, at karbonarierne, hvis jeg må kalde dem således, og deres velyndere er i færd med at få øjnene op for, at det er nødvendigt at være tålmodige, og

NOTER

at de er opsat på energisk, men så skjult som muligt, at arbejde for folkelig oplysning. Gid de må være beslutsomme nok til at fortsætte ad denne vej, for det er den eneste, som virkelig kan gavne deres land.”

„Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt.” “Hark! 'tis the Thrush, undaunted, undeprest.” Skrevet 1838, udgivet samme år.

Wordsworth elskede naturen, og han følte, at naturen også elskede os.

Hans ‘ledsager gennem livets dag’ er muligvis hans søster Dorothy, der siden 1835 havde lidt af mental svækkelse. Men det kan også være hans kone. Det afhænger af hvordan l. 12-13 udlægges. Kort sagt hvad mener Wordsworth med ‘ikke kærlighedsbygget (el. elskovsbygget) ligesom din’?

„Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed.” “Said Secrecy to Cowardice.” Skrevet 1838. Først udgivet i en note til ovenstående sonet *Protest mod hemmelig afstemning*. Noten indeholder en kommentar af Wordsworth: „Idet jeg i [den foregående sonet] uden specielt at brandemærke dens umoralske og antisociale tendens, (som ingen politiske fortrin kunne være en erstatning for, var de så tusinde gange større end dem, man bedrog,) kun i almindelige vendinger har sigtet til den skade, som, efter min mening, hemmelig afstemning ville bringe med sig, har jeg af den grund her følt mig nødsaget til at vedføje en fordømmelse af den. ... Jeg har udeladt sonetten fra samlingen og anbragt den her som en offentlig dokumentation af min afsky, både som menneske og som borger, for den foreslåede indretning.” (PW 4).

„En velsignet statsmand er han.” “Blest Stateman He.” Skrevet 1838. Udgivet 1838.

Protest mod hemmelig afstemning. Protest against the Ballot. Skrevet 1838. Udgivet 1838. Udeladt efter 1842.

Sonetter om dødsstraf. Sonnets upon the Punishment of Death. Skrevet 1839-40. Udgivet 1841.

Loven af 1837 fastsatte dødsstraf for højforræderi – mord eller mordforsøg – voldtægt – brandstiftelse med fare for liv – sørøveri, indbrudstyveri og røveri når forværret ved grusomhed og vold. Loven fjernede 200 lovovertrædelser, som straffedes med døden. Senere stilledes et lovforslag om helt at afskaffe dødsstraf, hvilket på et tidspunkt havde flertal i Parlamentet, men det blev til sidst forkastet. Det betød dog, at voldtægt blev fjernet fra listen over forbrydelser, der straffedes med døden (*Taylor*). Spørgsmålet for Wordsworth var således spørgsmålet om dødsstraffens afskaffelse eller bevarelse.

„I mænd i Vesten!” “Men og the Western World!” Skrevet formodentlig 1839. udgivet 1842.

Wordsworth note i 1839: „Disse linjer blev skrevet for mange år siden. da der indløb rapporter om grusomheder begået i mange del af Amerika, ved at mænd lavede deres egne love efter eget forgodtbefindende. Et langt mere omfattende og skadeligere forhold, da det er blevet udført mere velovervejet, har nu vist sig blandt disse stater ...” Det drejer sig om finansielle forhold se (Jackson, 901-2).

NOTER

Fattige Robin. Poor Robin. Skrevet 1840. Udgivet 1842.

Tanker ved Aquapendente, april 1837. Musings near Aquapendente, April 1837. Skrevet 1841. Udgivet 1842.

Wordsworths ledsager var vennen Henry Crabb Robinson.

„I den første afdeling ... høres Wordsworths mest karakteristiske stemme i blankvers for sidste gang.” skriver Stephen Gill (*Gill*, 406).

Gøgen ved Laverne, 25. maj, 1837. The Cuckoo at Laverna, Maj 25, 1837. Skrevet juli 1837, senere revideret og udvidet i 1840. Udgivet 1842.

„Blandt de utallige herlige følelser som jeg forbinder med gøgens stemme, er der en personlig én, som er temmelig vemodig. Jeg havde fået den opfattelse, at alderen havde sløvet min hørelse noget, da jeg ikke var i stand til at opfange lyden i den samme afstand som mine yngre vandrekammerater; og jeg fik bevis for denne mangel ved den begivenhed, som foranledigede disse vers. Jeg hørte ikke lyden [af gøgen] før Mr. Robinson to eller tre gange havde henledte min opmærksomhed på den.” (I. F.).

Bortset fra blandt katolikker var Wordsworths forestilling om Den Hellige Frans meget forskellige fra og enestående i forhold til hans samtids, hvor man nedladent ynkede Skt. Frans som en fanatisk og snavset munk. Wordsworth synes at have været den første englænder, der fik det moderne syn på helgenen, se (*Batho*, 296-7).

I Rom. At Rom. Skrevet 1841. Udgivet 1842.

„Synet er til at begynde med en bedrøvelig fjende af indbildningskraften og af den glæde ved gamle tider, som altid er iblandet visse udfoldelser af denne kraft. Intet får måske i højere grad én til at indse denne sandhed end synet af Rom; ikke så meget med hensyn til det indtryk man får, i det øjeblik den første gang ses i sin helhed, for da kan indbildningskraften blive styrket og det indre øje skærpet, ... Men når enkelte steder eller genstande opsøges, føler man sig uundgåeligt skuffet. Evnen til at komme sig over denne skuffelse vil vokse i taks med ens viden og åndens kraft til at genskabe ud fra brudstykker og dele og dermed lade de givne enkeltheder tjene til en mere tilfredsstillende forståelse af fortiden.” (I. F.).

Med hentydning til forskellige nylige historier og bemærkninger om Den Franske Revolution. In Allusion to various recent Histories and Notices of the French Revolution. Skrevet 1842. Udgivet 1842.

Føl for uretten. Feel for the wrongs to the universal ken. Skrevet 1842. Udgivet 1842.

„Alle anti-kornlovenes forbundsfæller, alle politiske økonomer, og alle dem som mener, at de onder, vi stønner under, kan fjernes eller lindres ved forholdsregler, der ikke er styret af moralske og religiøse principper, anbefales at gennemlæse denne sonet.” (I. F.).

Grace Darling. Grace Darling. Skrevet 1843, udgivet samme år.

Grace Darling voksede op på østkysten, hvor hendes far passede to fyrtårne. Hun blev berømt da hun 22 år gammel sammen med sin far d. 7. sept. 1838 roede over 1½ km i en robåd og reddede 13 overlevende ud af en besætning på 63 fra et dampskib, der var forlist på en af Farnøerne (Farne Islands).

NOTER

Hun døde i 1842 af tuberkulose. Et Grace Darling Museum findes i dag i Bamburgh, North-umberland, hendes fødeby.

„*Skønt poesiens dristige vinge.*” “*Though the bold wings of Poesy.*” Skrevet sandsynligvis 1842. Udgivet 1845.

„*Stolte var I, bjerge.*” “*Proud were ye, Mountains.*” Skrevet 1844. Udgivet samme år.

Wordsworth klager over af togdriften efterlader et arret landskab og forstyrrer naturens ophøjede ro, men var ikke principielt modstander af jernbanerne.

Pigen fra Westmoreland. The Westmoreland Girl. Udgivet 1845.

„Dette lille digt, som jeg sendte dig for nylig, tænkte jeg kunne interessere dig på grund af den omstændighed, at den viser, hvad det er for en slags personer vore bjerge fostrer. Det er sandt til punkt og prikke.” Fra et brev 31. juli 1845 til Henry Reed (Letters 7; 694).

Hvor ligger sandheden?” “*Where lies the truth?*” Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

Digtet er, ifølge et brev til Henry Reed d. 23. jan 1846, foranlediget af hans barnebarn Edwards død i Rom i 1845 og hans nevø og hans bror Christophers alvorlige sygdom (Hayden 2).

„*Jeg kender en gammel mand, nødet til at bo.*” “*I know an aged Man constrained to dwell.*” Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

„Digtet viser enhedens i Wordsworths værk. Det ser tilbage på *Den gamle Cum-berland-tigger* fra 1798.” (Oxford).

Illustrerede bøger og aviser. Illustrated Books and Newspapers. Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

Illustrated London News begyndte at udkomme i 1842 (Hayden 2).

„*Hvem glæder sig ikke over at se månen højt oppe.*” “*Who but is pleased to watch the moon on high.*” Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

Sonet (til en firsårig). Sonnet (To a Octogenarian). Skrevet 1846. Udgivet i 1849-50.

„*Hvor smuk Nattens Dronning er, der højt oppe.*” “*How beautiful the Queen of Night, on high.*” Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

Ved bredden af en klippefuld strøm. On the Banks of a Rocky Stream. Skrevet 1846. Udgivet 1849-50.

LITTERATUR

(Xxx ...) henviser til udgaverne. (Xxx ...) henviser til monografier og artikelsamlinger.

VÆRKUDGAVER. ANTOLOGIER. SAMTIDIGE KILDER.

- (Anstey) S. Anstey, ed., *William Wordsworth: Selected Poems*. England 1990. Oxford Student Texts.
- (Averill) J. Averill, ed., *An Evening Walk* by William Wordsworth. USA, 1984. The Cornell Wordsworth.
- (Beatty) A. Beatty, ed., *William Wordsworth. Representative Poems*. USA, 1937.
- (Betz) P. F. Betz, ed., *Benjamin the Waggoner* by William Wordsworth. USA, 1981. The Cornell Wordsworth.
- (Birdsall) E. Birdsall & P. M. Zall, eds., *Descriptive Sketches* by William Wordsworth. USA, 1984. The Cornell Wordsworth.
- (Bredsdorff) K. Bredsdorff, ed., *Udvalg af engelske digtere: Wordsworth, Keats*. Danmark, 1930
- (Brett) R. L. Brett & A. R. Jones, eds., *Wordsworth & Coleridge: Lyrical Ballads*. England, 1971.
- (Butler) J. Butler, ed., *The Ruined Cottage and The Pedlar* by William Wordsworth. USA, 1979. The Cornell Wordsworth.
- (Camparetti) A. P. Camparetti, ed., *The White Doe of Rylstone* by William Wordsworth. USA, 1940.
- (C. W.) Christopher Wordsworth, *Memoirs of William Wordsworth*. 2 vol. England, 1851.
- (Darlington) B. Darlington, ed., *Home at Grasmere* by William Wordsworth. USA, 1977. The Cornell Wordsworth.
- (Dugas) K. Dugas, ed., *The White Doe of Rylstone* by William Wordsworth. USA, 1988. The Cornell Wordsworth
- (Gray) M. Gray, ed., *The Prelude and Selected Poems*. England, 2003. York Notes.
- (Green) J. Butler & K. Green, eds., *Lyrical Ballads, and Other Poems 1797-1800* by William Wordsworth. USA, 1992. The Cornell Wordsworth.
- (Hayden) J. O. Hayden, ed., *William Wordsworth: The Poems*, vol. 1-2. USA, 1977.
- (Hutchinson) T. Hutchinson, ed., *The Poetical Works of Wordsworth*. England, 1917.
- (I. F.) J. Curtis, ed., *The Fenwick Notes of William Wordsworth*. England, 1993. De noter Wordsworth dikterede til Isabella Fenwick I 1843.
- (Jackson) G. Jackson, ed., *Sonnets Series and Initerary Poems, 1820-45* by William Wordsworth. USA, 2004. The Cornell Wordsworth.
- (Jonathan*) Jonathan Wordsworth, ed., *William Wordsworth: The Ruined Cottage, The Brothers, Michael*. England, 1985.
- (Jonathan) Jonathan Wordsworth, ed., *William Wordsworth: The Pedlar, Tintern Abbey, The Two-part Prelude*. England, 1985.
- (Jordan) J. E. Jordan, ed., *Peter Bell* by William Wordsworth. USA, 1985. The Cornell Wordsworth.

LITTERATUR

- (Journals) E. de Selincourt, ed., *Journals of Dorothy Wordsworth*, vol. 1-2. USA, 1970.
- (J. W.) Jonathan Wordsworth, ed., *The Music of Humanity*. England 1969.
- (Ketcham*) C. H. Ketcham, ed., *The Letters of John Wordsworth*. USA, 1969.
- (Ketcham) C. H. Ketcham, ed., *Shorter Poems 1807-1820* by William Wordsworth. USA, 1989. The Cornell Wordsworth.
- (Knight) W. Knight, ed., *The Poetical Works of William Wordsworth*, vol. 1-8. Skotland, 1882-6.
- (Letters) A. G. Hill, ed., *Letters of William and Dorothy Wordsworth*. vol. 1-8. England, 1969-.
- (Mason) M. Mason, ed., *The Lyrical Ballads*. England, 1992.
- (Maxwell) J. C. Maxwell, ed., *William Wordsworth: The Prelude*. England, 1982.
- (Morley) J. Morley, ed., *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*. USA, 1919.
- (Norton) J. Wordsworth, M. H. Adams, S. Gill, eds., *The Prelude, 1799, 1805, 1850*. USA, 1979.
- (Osborne) R. Osborne, *The Borderers* by William Wordsworth. USA, 1982. The Cornell Wordsworth.
- (Prose) W. J. B. Owen & J. W. Smyser, eds., *The Prose Works of William Wordsworth* vol. 1-3. England, 1974,
- (Oxford) S. Gill, ed., *William Wordsworth: The Major Works*. England, 2000.
- (PW) E. de Selincourt og H. Darbishire, eds., *The Poetical Works of William Wordsworth* vol. 1-5. England 1948 -.
- (Reed) M. L. Reed, ed., *The Thirteen-Book Prelude* by William Wordsworth vol. 1-2. USA, 1991. The Cornell Wordsworth.
- (Rimestad) Chr. Rimestad, ed., *Fransk og engelsk poesi fra 1450 til 1900*. København 128-30
- (Prelude) E. de Selincourt, ed./rev. H. Darbishire. *William Wordsworth: The Prelude or Growth of a Poet's mind*. England, 1959.
- (S. Gill) S. Gill, ed., *The Salisbury Plain Poems* by William Wordsworth. USA, 1975. The Cornell Wordsworth.
- (Stillinger) J. Stillinger, ed., *Selected Poems and Prefaces*. USA, 1965.

MONOGRAFIER, ANTOLOGIER OG ARTIKLER.

- L. Abercrombie, *The Art of Wordsworth*. England, 1952.
- P. Bagchi, *A note on Wordsworth's 'Yarrow Visited'*. Notes and Queries (1964) vol.11; Oxford Journals. England, 1965.
- J. Bate, *Song of the Earth*. USA, 2000.
- E. C. Batho, *The Later Wordsworth*. England, 1932
- J. Beer, *Wordsworth and the human heart*. USA, 1978.
- E. Birdsall*, *Nature and Society in "Descriptive Sketches"*. Modern Philology, vol. 84, No. 1 (Aug., 1986), pp. 39-52.
- H. Bloom, ed., *William Wordsworth*. USA, 1999.
- G. Brandes, *Hovedstrømninger*, bind 4. København.

LITTERATUR

- S. A. Brooke, *Naturalism in English Poetry*. England, 1974. J. F. Danby, *The Simple Wordsworth*. England, 1968.
- H. Darbishire, *The Poet Wordsworth*. England, 1950.
- A. Day, *Romanticism*. England, 1998.
- M. Drabble, *Wordsworth*. England, 1969.
- G. Durrant, *William Wordsworth*. England, 1969.
- A. Fletcher, *Tudor Rebellions*. England, 1983.
- A. Gardiner, *The Poetry of William Wordsworth*. England, 1990.
- S. Gill, *William Wordsworth: A Life*. England 1990.
- S. Gill*, ed., *The Cambridge Companion to Wordsworth*. England, 2003.
- V. Grønbech. *Mystikere i Europa og Indien*, bind 4. København 1932.
- G. H. Hartman, *Wordsworth's Poetry 1787-1814*. USA, 1987.
- U. Hedetoft, *De ensomme personers betydning og funktion i Wordsworth's poesi til og med 'The Excursion'*. København, 1969.
- J. A. W. Heffernan, *Wordsworth's Theory of Poetry*. USA, 1969.
- C. H. Herford, *Wordsworth*. England, 1930.
- S. Holm, *Religionsfilosofi*. København, 1970.
- M. Jacobus, *Tradition and Experiment in Wordsworth's Lyrical Ballads (1798)*. England, 1976.
- J. E. Jordan, *Why the Lyrical Ballads?* USA, 1976.
- N. Lacey, *Wordsworth's View of Nature*. England, 1948
- N. Longmate, *The Workhouse*. England, 1974.
- A. A. Markley, *Wordsworth's "Ruth"*. *Explicator*, Sep. 2006, vol. 64,1. USA, 2006.
- J. J. McGann, *The Romantic Ideology*. USA, 1983.
- K. P. Mortensen, *The Time of Unrememberable Being*. København 1998.
- K. P. Mortensen*, *Genkaldelse*. København 2013.
- L. Møller, *The Metaphor of Memory in Wordsworth's Spots of Time*. *Orbis Litterarum* 69:2, 2014.
- L. Newlyn, „Wordsworth, Coleridge and The 'Castle og Indolence' Stanzas”, *Wordsworth Circle* 12:2 (1981: Spring).
- W. J. B. Owen & J. W. Smyser, eds., *Wordsworth's Political Writings*. USA, 2009.
- W. P. Owen*, *Understanding the Prelude*. England, 2007.
- F. Pyle, *The Ideology of Imagination*. USA, 1995.
- H. D. Rawnsley, *Reminiscences of Wordsworth among the Peasantry of Westmoreland*. England 1968.
- D. Robinson, *William Wordsworth's Poetry*. England, 2010.
- A. M. Schlutz, *Mind's World*. USA, 2009.
- H. Taylor, *The Sonnets of William Wordsworth*. *Quarterly Review*, December 1841. England, 1842.
- H. Taylor*, *Critical Essay on Poetry*. England 1878.
- M. Warnock, *Imagination*. USA, 1976.
- E. Welsford, *Salisbury Plain*. England, 1966.
- A. O. Wlecke, *Wordsworth and the Sublime*. USA, 1973.
- R. Woof, ed., *William Wordsworth, The Critical Heritage*, vol. 1: 1793-1820. England, 2001.
- J. Wyatt, *Wordsworth's Poems of Travel, 1819-42*. USA, 1999.

REGISTER OVER DANSKE OG ENGELSKE TITLER OG ENGELSKE
FØRSTELINJER

1. september 1802 66
1801 62
1801 (eng.) 61
1811 ("Here pause") 315
1811 („Stands her") 316
A dark plume fetch me from yon blasted yew 395
A flock of sheep that leisurely pass by 55
A little onward lend thy guiding Hand 353
A love lorn Maid, at some far-distant time 399
A Pilgrim, when the summer day 373
A point of life between my Parent's dust 515
A Rock there is whose homely front 499
A trouble, not of clouds, or weeping rain 497
Address to My Infant Daughter, Dora 109
Advarslen 508
Affections lose their objects; Time brings forth 601
After Landing — the Valley of Dover 415
After-thoughts 407
Ah, think how one compelled for life to abide 551
Ah why deceive ourselves! by no mere fit 539
Airey-Force Valley 533
Aireyfosdalen 534
American Tradition 393
Among the dwellers in the silent fields 585
An age hath been when Earth was proud 355
And is it in rude untutored Dales 297
And is this — Yarrow? — *This* the Stream 325
Another year! — another deadly blow 189
Anticipation 79
Antydninger om udødelighed 468
As leaves are to the tree whereon they grow 539
As often as I murmur here 491
At Bologna, in remembrance og the late resurrections, 1837 539
At rejse 48
At Rome 581
Avaunt this economic rage 515
Before the world had past her time of youth 549
Beguiled into forgetfulness of care 519
Behold an emblem of our human mind 603
Behold her, single in the field 141
Beloved Vale 53
Bemærk de hasselbuske i midten 192
Beneath the concave of an April sky 361
Beneath these fruit-tree boughs that shed 19
Beslutsomhed og uafhængighed 34
Besøget til Yarrow 326
Blest Statesman He, whose Mind's unselfish will 743

REGISTER

- Bright flower! whose home is everywhere 25
Brook and road 129
Brook, that hast been my solace 53
Brook! whose society the Poet 53
Brugès ("Brugès I saw") 413
Brugès I saw attired with golden light 413
Brügge („Jeg så Brügge") 414
By the sea-side 503
Bæk, du var min trøst 54
Bæk, hvis selskab digteren søger 54
Calais, 15. august, 1802 62
Calais, August 15 61
Calais, august 1802 (eng.) 59
Calais, August, 1802 60
Calm is the fragrant air 501
Calvert! it must not be unheard by them 51
Change me, some God, into that breathing rose 387
Characteristics of a Child three Years old 317
Child of the clouds! remote from every taint 383
Clarkson! it was an obstinate hill to climb 193
Cockermouth by i sigte 516
Come ye — whoctober 1803 79
Composed after Reading a Newspaper of the Day 501
Composed at the Same Time ... [Convention of Cintra] 295
Composed by the Sea-Side, near Calais 59
Composed in the Valley near Dover 67
Composed near Calais 61
Composed on the Bank of a Rocky Stream 413
Composed upon an Evening ... Splendour and Beauty 367
Composed upon Westminster Bridge 55
Composed While the Author Was Engaged ... Convention of Cintra 295
Conclusion 407
Den blå fjelddryg er blød som en sky 520
Den enlige mejer 142
Den Franske Revolution 128
Den grønne tornirisk 20
Den hvide då fra Rylstone 194
Denne græsplæne, et tæppe overalt levende 490
Departed Child! I could forget thee once 319
Der er en nydelse ved poetisk flid 450
Der findes en trældom, som er værre 456
Der findes en trældom, som er værre 74
Der var et sted 108
Det er en smuk aften 52
Det er ikke en ånd, der er fløjet 50
Det er ikke til at tro at britisk friheds flod 72
Det forekom mig jeg så en trappe til en trone 538
Det hjemsøgte træ 412
Dette blev sagt 58
Digteren og turtelduen i sit bur 492
Digtet efter at have læst dagens avis 502

REGISTER

- Digtet en aften af usædvanlig pragt og skønhed 368
Digtet i nærheden af Calais 62
Digtet mens forfatteren var optaget ... Cintrakonventionen 296
Digtet nær Calais 449
Digtet på bredden af en klippefuld strøm 414
Digtet på stranden, nær Calais 60
Digtet på Westminster Bridge 56
Discourse was deemed Man's noblest attribute 599
Dogmatic Teachers, of the snow-white fur 413
Doverdalen 416
Duddonfloden 380
Earth has not anything to show more fair 55
Ecclesiastical Sonnets (*From*) 417
– Conclusion 429
– Confirmation 425
– Confirmation continued 427
– Conjectures 417
– Conversion 419
– Distractions 423
– EjaculationN 428
– Glad Tidings 419
– Introduction 417
– Mutability 429
– Papal Dominion 419
– Places of Worship 425
– Regrets 427
– The Liturgy 425
– The Virgin 423
– Transubstantiation 421
– Wicliffe 421
Efter landgangen – Doverdalen 416
Eftertanke 408
Elegiac Stanzas ... Peele Castle 141
Elegiac Verses, in Memory of My Brother, John Wordsworth 133
Elegiske strofer ... Peele Castle 142
Elegiske vers, til minde om min bror John Wordsworth 134
Emperors and Kings 351
En brites tanker om Schweiz' underkuelse 68
En bøn til Jorden 348
En mors stille sorg 320
En velsignet statsmand er han 544
Engang kunne jeg hilse 446
England! the time is come 75
England! tiden er kommet 76
Enough of climbing toil! – Ambition treads 357
Epistel til Sir George Howland Beaumont 302
Epistle to Sir George Howland Beaumont 301
Epitaph 319
Ere yet our course was graced with social trees 387
Erindring om billedet af Henrik den ottende 440
Et vink fra bjergene til visse politiske hyklere 372

REGISTER

Ethereal minstrel! pilgrim of the sky 443
Evening Ode 367
Excuse is needless when with love sincere 449
Extempore Effusions upon the Death of James Hogg 531
Fair Star of evening, Splendour of the west 59
Fallen, and diffused into a shapeless heap 403
Fattige Robin 556
Feel for the wrongs to the universal ken 585
Feelings of the Tyrolese 297
Fit retribution, by the moral code 549
Flowers 387
Foragt ikke sonetten 450
Foranlediget af et billede af paradisfuglen 530
Foranlediget af slaget ved Waterloo 352
Foregribelse, oktober 1803 80
Forth rushed from Envy sprung and Self-conceit 543
Forventning 458
Forårsode 362
Fra et højt punkt på Cumberlands kyst 504
French Revolution 127
Frihed 466
From Bolton's old monastic tower 199
From Stirling castle we had seen 85
From this deep chasm, where quivering sunbeams play 393
Føl for uretten 586
Gennemlæsning af epistlen tredive år efter 314
Gensyn med Yarrow 492
Gold and Silver Fisches in a Vase 461
Grace Darling 586
Grace Darling (eng.) 585
Gravskrift 320
Great men have been among us 71
Grief, thou hast lost an ever ready friend 604
Guld- og sølvfisk i en vase 462
Gøgen ved Laverne, 25. maj, 1837 576
Går De vestpå? 140
Had this effulgence disappeared 367
Hail to the fields — with Dwellings sprinkled o'er 391
Hail, universal Source of pure delight! 331
Hard task! exclaim the undisciplined, to lean 539
Hark! 'tis the Thrush, undaunted, undeprest 741
Hast thou then survived 109
Havet var bestrøet med skibe 54
Here, on our native soil, we breathe once more 67
Here pause: the poet claims at least this praise 315
Hint from the Mountains for certain Political Pretenders 371
Hints for the Fancy 391
Hofer 298
Hofer (eng.) 297
How art thou named? In search of what strange land 441
How beautiful the Queen of Night, on high 601

REGISTER

How shall I paint thee? – Be this naked stone 383
How sweet it is, when mother Fancy rocks 49
Humanity 471
Hun var et frydens drømmesyn 88
Hvad så om vort antal kun dårligt 78
Hvem glæder sig ikke over at se månen højt oppe 600
Hvem kunne tro at denne klippeblok 106
Hvis i sandhed du får dit lys 326
Hvor ligger sandheden? 598
Hvor smuk Nattens Dronning er, der højt oppe 602
Hvor yndigt er det ikke, når mor Fantasi vugger 50
Højt elskede dal 54
Hør! det er droslen, uforfærdet, uforknyt 542
I Bologna, til minde om de nylige opstande, 1837 540
I dropped my pen; and listened to the Wind 295
I grieved for Bounaparte 61
I know an aged Man constrained to dwell 597
I mænd i Vesten 556
I only looked for pain and grief 133
I Rom 582
I rose while yet the cattle, heat-opprest 403
I thought of Thee, my partner and my guide 407
I wandered lonely as a Cloud 107
I was thy neighbour once, thou rugged Pile 141
I watch, and long have watched 409
I've watched you now 29
If thou indeed derive thy light 325
Ikke i livets lyse øjeblikke 518
Ikke kærlighed, ikke krig 440
Illustrated Books and Newspapers 599
Illustrerede bøger og aviser 600
Immortality Ode 91
Improviseret udgydelser ved James Hoggs død 532
In Allusion to ... the French Revolution 583
In Memory of My Brother, John Wordsworth 133
In sight of the town og Covkermouth 515
In trellised shed with clustering roses gay 195
In youth from fock to rock I went 21
Inland, within a hollow vale, I stood 67
Inland, within a hollow vale, I stood 67
Intimations Ode 91
Intimations of Immortality 91
Invocation to the Earth 347
Is Death, when evil against good has fought 547
Is it a reed that's shaken by the wind 59
Is this, ye Gods, the Capitolian Hill 581
It is a beauteous Evening 51
It is no Spirit who from heaven 49
It is not to be thought of that the flod 71
Ja, det var bjergekkoet 188
Jeg be'r dig ædle Frøken, lyt 444

REGISTER

Jeg iagttog, og har længe iagttaget 410
 Jeg kender en gammel mand, nødet til at bo 598
 Jeg ledte kun efter smerte og sorg 134
 Jeg vandrede ensom som en sky 108
 Jones! as from Calais southward you and I 61
 Journey Renewed 403
 Karakteristik af et treårs barn 318
 Keep for the Young the impassioned smile 431
 Kejsere og konger 352
 Kirkelige sonetter (*Fra*) 418
 Kongen af Sverige 64
 Let other bards of angels sing 441
 Liberty 465
 Lines on the expected invasion 79
 Lines Suggested by a Portrait from the Pencil of F. Stone 519
 List — 'twas the Cuckoo. — O with what delight 575
 List, the winds of March are blowing 507
 London 1802 70
 London 1802 (eng.) 69
 Lone Flower, hemmed in with snows and white as they 409
 Long-favoured England ! be not thou misled 583
 Look, five blue eggs are gleaming there! 13
 Loving she is, and tractable, though wild 317
 Lowther 516
 Lowther (eng.) 515
 Lowther! in thy majestic Pile are seen 515
 Lån mig din hånd og led mig lidt videre 354
 Mark the concentrated hazels that enclose 191
 Maternal Grief 319
 Med hentydning til ... Den Franske Revolution 584
 Men of the Western World! in Fate's dark book 555
 Menneskelighed 472
 Methinks 'twere no unprecedented feat 401
 Methought I saw the footsteps of a throne 537
 Mid-noon is past; — upon the sultry mead 401
 Milton! thou shouldst be living at this hour 69
 Mit hjerte jubler, når jeg ser 18
 Musings near Aquapendente, April 1837 557
 My frame hath often trembled with delight 397
 My heart leaps up when I behold 17
 No fiction was it of the antique age 389
 No record tells of lance opposed to lance 403
 Nonner ærgrer sig ikke over deres klostres trange rum 58
 Not a breath of air 531
 Not envying Latian shades — if yet they throw 383
 Not hurled precipitous from steep to steep 407
 Not in the lucid intervals of life 517
 Not Love, not War 439
 Not 'mid the world's vain objects that enslave 295
 Not so that Pair whose youthful spirits dance 389
 Not to the object specially designed 547

REGISTER

November 1806 507
 November, 1813 324
 November 1836 538
 November 1836 (eng.) 537
 November, 1806 190
 November, 1806 (eng.) 189
 November, 1813 (eng.) 323
 Now that all hearts are glad, all faces bright 323
 Now when the primrose makes a splendid show 555
 Nuns fret not at their convent's narrow room 57
 Når jeg har husket, hvad der har tæmmet 72
 O blithe newcomer! I have heard, 15
 O dearer far than light and life are dear 441
 O Friend! I know not which way I must look 69
 O happy time of youthful lovers 113
 O mountain Stream! the Shepherd and his Cot 393
 O Nightingale! thou surely art 189
 Occasioned by the Battle of Waterloo 351
 October 1803 ("These times") 75
 October, 1803 ("When, looking on") 75
 Ode – 1817 (Forårsode) 362
 Ode – 1817 (Vernal Ode) 361
 Ode til Lycaris („Nok af sliddet”) 358
 Ode til Lycoris („Der var en tid”) 356
 Ode til pligten 102
 Ode to Duty 101
 Ode to Lycoris ("An age hath been"). 355
 Ode to Lycoris ("Enough af climbing") 357
 Ode: Antydninger om udødelighed 92
 Ode: Composed upon an Evening ... Splendour and Beauty 367
 Ode: Digtet en aften af usædvanlig pragt og skønhed 368
 Ode: Intimations of Immortality 91
 Ode: Om morgenen på dagen fastsat til almindelig taksigelse 332
 Ode: The Morning of the Day Appointed for a General Thanksgiving 331
 Og er det i barske ulærde dale 2987
 Oh nattergal, du er sandelig 190
 Oh! pleasant exercise of hope and joy 127
 Oktober 1803 ("One might believe") 73
 Oktober 1803 („Disse tider”) 76
 Oktober 1803 („Man kunne tro”) 74
 Oktober, 1803 („Når jeg, idet jeg betragter”) 76
 Om at være strandet nær Boulognes havn 416
 Om lydens magt 478
 Om tyrolernes endelige underkastelse 300
 Om udsettelsen af den venetianske republik 64
 On a high part of the Coast of Cumberland 505
 On being stranded near the Harbour of Boulogne 415
 One might believe that natural miseries 73
 On, loitering Muse! — The swift Stream chides us — on 391
 On the Banks of a Rocky Stream 603
 On the Death of his Majesty 413

REGISTER

On the departure of Sir Walter Scott ... to Naples 495
On the Extinction of the Venetian Republic 63
On the final submission of the Tyrolese 399
On the Power of Sound 477
Once did She hold the gorgeous east in fee 63
Once I could hail howe'er serene the sky 445
Open Prospect 391
Our bodily life, some plead, that life the shrine 551
Overrasket af glæde 326
Pansies, lilies, kingcups, daisies 29
People! your chains are severing link by link 501
Personal Talk 45
Personlig snak 46
Perusal of the Epistle Thirty Years after its Composition 313
Pigen fra Westmoreland 767
Pilgrimmens drøm 374
Poor Robin 555
Portentous change when History can appear 583
Pressed with conflicting thoughts of love and fear 289
Pressed with conflicting thoughts of love and fear 289
Primulaen på klippen 500
Prithee, gentle Lady, list 443
Protest against the Ballot 543
Protest mod hemmelig afstemning 544
Proud were ye, Mountains, when, in times of old 591
På vor lykkelige borg 42
Queen of the stars! — so gentle, so benign 535
Recollection of the Portrait of King Henry VIII 439
Resolution and Independence 33
Rest, rest, pertubèd Earth 347
Return 395
Return, Content! for fondly I pursued 406
Sacred Religion! "mother of form and fear" 395
Sad thoughts, avaunt! — partake we their blithe cheer 399
Sagde Hemmeligholdelse til Fejhed 542
Said Secrecy to Cowardice 541
Saint Paul's 290
Scorn not the sonnet 449
Seathwaite Chapel 395
Seek who will delight in fable 591
See the Condemned alone within his cell 553
September 1, 1802 65
September, 1802, near Dover 67
September, 1802. Nær Dover 68
She was a Phantom of delight 87
Sheep-Washing 399
Shout, for a mighty Victory is won 79
Show me the noblest Youth of present time 451
Siege of Vienna raised by John Sobieski 349
Simplonpasset 130
Six month to six years added he remained 319

REGISTER

- Skrevet i dalen nær Dover 68
Skrevet i London, september 1802 70
Skrevet på samme tid [Cintrakonventionen] 296
Skønt poesiens dristige vinge 590
Soft as a cloud is yon blue ridge 519
Sole listener, Duddon! to the breeze that played 385
Solen har længe været nede 44
Solen har længe været nede 44
Sonet (til en firsårig) 602
Sonetter om dødsstraf 546
Sonnet (To a Octogenarian) 601
Sonnets upon the Punishment of Death 545
– Apology 555
– Conclusion 553
Sorg, du har mistet en ven 604
Spurvens rede 14
St. Paul's 289
Stanzas: Written in my Pocket-Copy ... 41
Stay near me – do not take flight 15
Stepping Westward 139
Stern Daughter of the Voice of God 101
Stilet til min datter Dora, som spæd 110
Stille er den duftende luft 502
Stolte var I, bjerge 592
Store mænd har været blandt os 72
Strofer skrevet i mit lommeeksemplar ... 42
Such fruitless questions may not long beguile 393
Suggested by a Picture of the Bird of Paradise 529
Surprised by joy 325
Svag er menneskets vilje 192
Sweet Flower! belike one day to have 129
Sweet Highland Girl, a very shower 81
Synet af en farvelagt tegning af paradisfuglen i et album 528
Take, cradled Nursling of the mountain, take 385
Taksigelsesoden 332
Takstræer 316
Tanker ved Aquapendente, april 1837 558
Tenderly do we feel by Nature's law 545
Thanksgiving ode 331
The Cuckoo at Laverna, Maj 25, 1837 575
The Faery Chasm 389
The formal World relaxes her cold chain 555
The gallant Youth, who may have gained 491
The Green Linnet 19
The Haunted Tree 411
The imperial Consort of the Fairy-king 373
The imperial Stature, the colossal stride 439
The King of Sweden 64
The Kirk of Ulpha to the pilgrim's eye 405
The Minstrels played their Christmas tune 379
The old inventive Poets, had they seen 397

REGISTER

- The Pilgrim's dream 373
The Plain of Donnerdale 397
The Poet and the caged Turtledove 491
The Primrose of the Rock 499
The Resting-Place 401
The River Duddon 379
The Roman Consul doomed his sons to die 545
The Sheep-boy whistled loud, and lo 135
The Simplon Pass 129
The small Celandine 89
The soaring lark is blest as proud 461
The Solitary Reaper 141
The Sparrow's Nest 13
The Stepping-Stones 389
The Stepping-Stones (The same subject) 389
The struggling Rill insensibly is grown 389
The sun has long been set 43
The sun is couched, the sea-fowl gone to rest 503
The Sun, that seemed so mildly to retire 505
The Triad 451
The Valley of Dover 415
The Voice of song from distant lands shall call 63
The Waggoner 147
The warning 507
The Westmoreland Girl 592
The White Doe of Rylstone 193
The Wild Duck's Nest 373
The World is too much with us 49
There is a bondage which is worse 73
There is a bondage worse, far worse, to bear 73
There is a flower, the lesser Celandine 89
There is a pleasure in poetic pains 449
There is a Yew-tree, pride of Lorton Vale 315
There was a roaring in the wind all night 33
There was a spot 107
There was a time when meadow, grove, and stream 91
These times strike momied worldnings 75
This is the spot: – how mildly does the sun 47
This lawn, a carpet all alive 489
This Spot – at once unfolding sight so fair 545
Those breathing Tokens of your kind regard 465
Those silver clouds collected round the sun 411
Those words were uttered 57
Though the bold wings of Poesy affect 589
Though to give timely warning and deter 551
Thought of a Briton on the Subjugation of Switzerland 67
Thy functions are ethereal 477
Til – („Lad andre barder“) 442
Til – („Oh langt kærere“) 442
Til B. R. Haydon 350
Til den brusende elv ved Djævlens 442

REGISTER

- Til den samme [Lycoris] 358
 Til den samme blomst [Tusindfryden] 26
 Til en pige fra højlandet 82
 Til en sanglærke („Lad mig komme op”) 14
 Til en sanglærke („Æteriske sanger”) 444
 Til en sommerfugl („Bliv her hos mig”) 16
 Til en sommerfugl („Jeg har nu iagttaget dig”) 30
 Til en vintergæk 410
 Til erindring om Raisley Calvert 52
 Til gøgen 16
 Til minde om min bror John Wordsworth 134
 Til mændend fra Kent 78
 Til månen („Stjernernes dronning”) 536
 Til S. H. 450
 Til skyerne 290
 Til søvnen („En flok får”) 56
 Til Thomas Clarkson 194
 Til Toussaint l'Ouverture 65
 Til tusindfryden („Da jeg var ung”) 22
 Til tusindfryden („Lyse blomst”) 26
 Til tusindfryden („Med kun lidt at gøre her”) 26
 Til tusindfryden („Yndige blomst”) 130
 Til utilitaristerne 516
 Til Virketrangen 432
 Til vorteroden 30
 'Tis spent – this burning day of June 147
 To – (“Let other bards”) 441
 To – (“O dearer far”) 441
 To a Butterfly (“I've watched you now”) 29
 To a Butterfly (“Stay near me”) 15
 To a Friend, composed near Calais 61
 To a Highland Girl 81
 To a skylark (“Ethereal minstrel!") 443
 To a Sky-Lark (“Up with me”) 13
 To a Snow-drop 409
 To B. R. Haydon 349
 To Enterprise 431
 To S. H 449
 To Sleep (“A flock of sheep”) 55
 To the Clouds 289
 To the Cuckoo 15
 To the Daisy (“Bright Flower”) 25
 To the Daisy (“In youth”) 21
 To the Daisy (“Sweet Flower”) 129
 To the Memory of Raisley Calvert 51
 To the men of Kent 77
 To the Moon (“Queen of the stars”) 535
 To the Same [Lycoris] 357
 To the Same Flower [The Daisy] 25
 To the small Celandine 29
 To the torrent at the Devil's Bridge 441

REGISTER

To the Utilitarians 515
To Thomas Clarkson 193
To Toussaint L'Ouverture 65
Toussaint, the most unhappy man of men! 65
Tradition 399
Travelling 47
Triaden 452
Tributary Stream 397
Tyrolernes sindelag 298
Ubesøgte Yarrow 86
Udødelighedsode 92
Up with me! up with me into the clouds! 13
Upon Seeing a ... Drawing of the Bird of Paradise 527
Upon the Sight of a beautiful Picture 299
Vanguard of Liberty, ye men of Kent 77
Vaudracour and Julia 113
Vaudracour og Julia 114
Ved bredden af en klippefuld strøm 604
Ved Hans Majestæts død 414
Ved Sir Walter Scotts afrejse ... Napoli 498
Ved stranden 504
Ved synet af et smukt billede 300
Verden er for meget for os 50
Vernal Ode 361
Verslinjer inspireret af et portræt af F. Stones pensel 520
Verslinjer om den forvandede invasion 80
Vildandens rede 374
Vognmanden 148
Vorteroden 90
Ward of the Law! — dread Shadow of a King 413
We had a fellow-Passenger who came 65
Weak is the will of Man 191
What aspect bore the Man who roved or fled 387
What if our numbers barely could defy 77
What though the Accused, upon his own appeal 471
What, you are stepping westward 139
When first, descending from the moorlands 531
When I have borne in memory what has tamed 71
When, looking on the present face of things 75
Whence that low voice? — A whisper from the heart 397
Where be the noisy followers of the game 415
Where lies the truth? has Man, in wisdom's creed 597
Who but hails the sight with pleasure 371
Who but is pleased to watch the moon on high 599
Who fancied what a pretty sight 105
Who ponders National events shall find 583
Who rashly strove thy Image to portray 527
Who rashly strove thy Image to portray 529
Who swerves from innocence, who makes divorce 405
Why cast ye back upon the Gallic shore 415
Wiens belejring, hævet af Johan Sobieski 350

REGISTER

With little here to do or see 25
With ships the sea was sprinkled 53
Within our happy Castle there dwelt One 41
Written i London, September, 1802 69
Yarrow revisited 491
Yarrow Unvisited 85
Yarrow Visited 325
Ye Apennines! with all your fertile vales 557
Ye brood of conscience – Spectres! that frequent 547
Yes it was the mountain Echo 187
Yes, though He well may tremble at the sound 553
Yew-Trees 315